Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

Π

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

Πολύοψος, abundans opsoniis. vt Πολύοψον δεῖπνον, cœna opipara. Luc. in somn.

Πολυοψία, opsoniorum abundantia, multa opsonia. Xenophon apomnem. 3.

Προσοψόομαι, ῶμαι, idem cum ἐπιοψόομαι & παροψόομαι.

Προσόψημα, τό, idem cum Παρόψημα seu ἐπόψημα. Dioſc. lib. 1. cap. 12. & lib. 2. cap. 81.

Ὀψοφίλος, opsoniorum amans.

Π

nota literæ quam vocant Πῖ. ¶ Est etiã nota numeralis: de qua in Appẽd.

Πᾶ, vide in Πᾶς. Παῖπ, παγὶς, πάλος, &c. in Πήγνυμι.

Παγχυ, in Πᾶς. Παθῶν, &c. in Πάσχω.

-Π Α Ι Α Ν, ἄνος, ὁ, hymnus in laudẽ Apollinis (nec non Dianæ, secundum alios) qui canebatur ad amoliendum & propulsandum a Isquod malum siue morbi (ac præsertim pestis) siue belli: aut etiam parta victoria, aut in præli j congressu: (* à verbo Παίω quasi παιάν: vel ἀπὸ τῆς παίειν τὰς νόσους, vel ἀπὸ τῆς παίειν, i. à feriendo.) Xen. Hell. 7. εὐθὺ ἐστεφανοῦτο τε καὶ θυμοῦτο καὶ σπονδὰς καὶ παιᾶνας, οἷς εἰῤῥύσης γεγενημένης ἐπαύετο. Plut. in Lycurgo. ἔξωχε ἐμβάντες παιᾶνα: de pæane qui ante congressum canitur. Item generaliter, hymnus qui cuilibet alij deo canebatur: vt apud Xen. Hell. 4. ὕμνουν τὸν θεὸν τὸν Πυθοῖ τὸν παιᾶνα. ¶ Παιὰν dicitur & ipse Apollo, vt testatur Macrob. Interdũ verò quicunque medetur. Eurip. καὶ μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι. ¶ Item παιὰν, metricus pes, quem duplicem esse scribit Cicero: aut enim priorem longam habet sequentibus tribus brevibus, aut tres priores breves, vltima producta.

Παιανίζω, paranem seu pæanas cano. Xenop. ὡς δὲ ἀφικοίατο αἱ σφάγαι καὶ ἐκκαίοιτο καὶ ἐπαιανίζοιεν.

Παιανισμός, οῦ, ὁ, paranis seu pæanum cantatio.

Παιὼν, ὄνος, ὁ, idem quod παιὰν, hymnus. Est etiam Apollinis epith. Interdum & de medico dicitur. Aristoph. in Pluto. Est etiam metrici pedis nomen.

Παιώνιος, ία, ον, ad medicinam valens, ad medendum idoneus. in Anthol. epigr. Χρυσὸς ἐρωτος ἀεὶ παιώνιος. item Παιωνία χεὶρ, medicatoria manus, apud Aristoph.

Παιωνία, pæonia herba: de qua Theoph. hist. pl. lib. 9. cap. 9. & Dioic. l. 4. c. 157. Est etiam antidoti nomen, nec non catapotij.

Παιωνίζω, idem quod Παιανίζω. Thuc. li. 1. Παιωνισμός, idem quod παιανισμός.

Παιῶν, idem quod παιὰν. Apud Nonn. Παιῶνι μύθῳ, salutari, salutifero.

Παιώνιος, vt Παιωνία χεὶρ, medica manus, in Epigr.

Παιωνὶς θρίξ, in Epigr. pro παιώνιον.

Παιωνικὴ, ars medica: vel medicina, medicatio.

Composita.

Ἐπιπαιανίζω, paranis cantu celebro.

Συμπαιανίζω, simul pæanem cito Polyb.

Παίγνιον, &c. vide in Παίζω. Παιδάριον, &c. in Παῖς.

Π Α Ἰ Ζ Ω, Ξω, & σω, ludo: propriè, ludo puerilitèr, seu puerorũ more. (* Nã à παῖς pro παιδίζω per syncopẽ dictũ esse scribit Eustath.) Od. ν. Ἀμφιτέλης δ' ἔστι θεὸς τοῦ οὐρανὸς ἀστερόεντος Παίζοντες. Luc. in vit. auct. παῖς παίζων, τοῖς δίσκοις ἀφιερούμενος. Et cum dat. rei qua luditur. Od. ζ. Σφαίρῃ τοι τ' ἄρ' ἔπαιζον δόρπου κρὶ ἔμπαν ἔθελόντε. Sic Παίζειν ἀστραγάλοις apud Plut. in Alcib. ¶ Item iocor, illudo. Plut. in Cã. Παίζων ἀξιῶ πεπεισμένοις εἰς τὰς ἀπαντήσεις. Nam. Παίζειν καὶ ἐπαίζω, sibi illudere. Plato in Gorg. πῶς δὲ τὰ τοιαῦτα Σωκράτης ἢ παίζει, serione dicit an iocatur?

Παίζομαι, ludor. Sæpius significat iocos dicere vt apud Plat. in Phedro. ἐκεῖνο δὲ ἃ πεπαίσθαι μετρίως τε καὶ ἐν τῷ λόγῳ. Item illudor, ludibrio habeor.

Παίγμα, τὸ, ludus, id quod luditur: Eurip. in Bacch.

Παίκτης, ου, ὁ, lusor: in Epigr.

Παιγνικὸς, lusorius.

Παίγνιον, ου, τὸ, ludus seu lusus: propriè, lusus puerilis. Plat. in Poll. Plat. ἐπὶ δὲ θυμ. Exponitur & ludibrium, vnde Παίγνια ποιεῖσθαι, ludibrio habere. Theophyl. in epist. Παίγνια τὰ, deliciæ. Plut. in Anton. ὁ τῆς Σαμόθρᾳκος λιμὴν τῆς Καίσαρος παίγνιον πεποίηκεν. ἀ Ῥωμαῖοι δ' ἐλεγεῖα καλοῦσιν. Sic etiam dicta fuerunt poëmata aut alia ludicra scripta.

Παιγνία, ἡ, idem quod παίγνιον. Xen. Plut. de aud. poëm.

Παιγνιώδης, ης, ὁ, ἡ, ludicer seu ludicrus. Τὸ παιγνιῶδες, res ludicra seu iocularis.

Παιγνιωδῶς, ludicrè, ludibundè, ioculariter.

Παιγνίων seu παιγνίμων, aut παιγνιμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ, iocosus, iocis seu iocularibus dictis gaudens. Athen.

Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus, lusus, qualiscunque relaxatio animi. Plut. de frat. char. ἐν ποτε τοῖς, ἢ παιδιᾶς, ἢ παλαίσματος. Sic & Xenop.

Pæd. 1. Item iocus. Plutarch. in Alex. & in præcept. sanit. Hinc παιδιὰν παιδιᾶσθαί τι vel τινὰ, exp. ludos facere, illudere, irridere. Et apud Plut. ταῦτα γελοῖα καὶ παιδιὰν ἐποιοῦντο, hæc risu ac ioco sunt prosequuti. At παιδιὰ, vide in Παῖς.

Παιδιώδης, ες, ὁ, ἡ, qui ludo seu lusui est deditus: aut qui iocis valde gaudet. Aristot. ethic. 7. cap. 7. Vide & παιδιῶν in Παιδικὸς, vide in Παῖς.

(Παῖς.

Composita.

Ἀντιπαίζω, obludo, ludo contra ludentem: vel vicissim iocor.

Ἀποπαίζω, ludo, lusito. Basil.

Γυμνοπαιδιὰ, vel γυμνοπαιδία, ἡ, q. d. nudorum ludus, ludus quo pueri nudi se exercebant Plut. Scribitur & γυμνοπαιδεία apud Plat. Xen. &c. Γυμνοπαιδικὴ, idem Athen.

Διαπαίζω, illudo, ludificor, irrideo. Apud Plat. de leg. l. 6. Παιδιὰ διαπαιγμόνη, exp. ludus qui lusus est.

Ἐμπαίζω, idem illudo, ludificor. Marci 10. ἐμπαίξουσιν αὐτῷ, καὶ μαστιγώσουσιν αὐτόν. Sic & Matth. 27. & Luc. 14.

Ἐμπαιζομαι, illudor. Matth. 2.

Ἐμπαίγμα, τὸ, q. d. ludificamentum, id quo aliquem ludificamur seu quo alicui illudimus. Ἐμπαιγμὸς, ὁ, q. d. ludificatio, illusio, derisus. Suid.

Ἐμπαίκτης, ου, ὁ, illusor, irrisor, derisor. 2. Pet. 3.

Ἐμπαιζω, deludo. Hesych.

Ἐρωτοπαίγνιον, esse dicitur poëma, amoris lusus.

Καταπαίζω, q. d. ludo aduersus aliquem.

Προπαίζω, proludo.

Προσπαίζω τινὶ, iocor tecum. Plat. de leg. Syn. cp. 44. μὴ προσπαίζε μοι νομίσας σεαυτοῦ. Sic & apud Plut. de deo Socr.

Συμπαίζω, colludo, simul ludo, vel vnã ludo.

Συμπαίκτης, ου, ὁ, & συμπαίκτωρ, ορος, ὁ, item fœm. συμπαίκτρια, qui colludit seu colludere solet, & quæ colludit: priora duo apud Plat. & in Epigram. posterius apud Aristoph. in Ran.

Συμπαίκτωρ, exprob. etiam, simul nutrius: pro eodem dicitur & συμπαίκτωρ.

Συμπαιγνία, colluso. Et metaph. deceptio: in Pand.

Σφαιροπαικτέω, ῶ, pila ludo. Suid.

Τεχνοπαίγνιον, ου, τὸ, ludicrum artis: artificium ludicrum. Sic inscripsit Auson. suos versus qui monosyllaba voce claudunur.

Ψηφοπάκτης, ου, ὁ, qui calculis ludit, qui calculis ludendo fallit, præstigiator calcularior. Suid.

Ψηφοπακτέω, calculis ludendo fallo. Poll. ex Lys. ψηφοπακτεῖν τὸ δίκαιον.

Ἀλόπεξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Π Α Ι Π Α Λ Α, ᾶς, ἡ, lota præcupta & salebrosa. Schol. Aristoph. in Nub. exp. δύσβατος. ¶ Sũt qui deriuẽt ab αἰπὺς pleonasmo τῆς π.

Παιπαλόεις, εντος, ὁ, præcipitus, salebrosus, asper. Odyss. ρ. Σαμοὶ παιπαλόεσσαι. Il. μ. οἶδ' ὦ ὅτι παιπαλόεσσα, exp. in via puluerulenta, à παιπάλη significante puluerem.

Παιπάλη, &c. vide in Παλῶ. Παιπαλλω, in Παλλω.

-Π Α Ἰ Σ, ὁ, ἡ, (& poetica dialysi παῖς) ὁ, ἡ, puer vel puella. Odyss. σ. Παῖς ἔτι τὴν ἡ μάλ' ἐοῖ φρένα κῆρ' ἐνὶ στήθεσσι. Il. λ. τὸν ἀλίγον μοι εἰ μὲ γεινοῦ βαλεῖ, ἢ παῖς ἄφρων. Theocr. idyll. 5. Ἀ- παῖς οὐδ' ὁ πατὴρ ἦν κακὸς ἀπρὶν ἀπορφὰν βαλεῖν. Xen. in symp. ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γενόμενος καλὸς, εὐθὺς ἡ μέλαινα καὶ ἀνὴρ καὶ γέρων βουλεύεται. Idem Hellen. 4. καὶ δὴ ἐς ἀπαγωγὴν τοῦ παιδὸς. Dicitur ἀπὸ παιδὸς, & ἀπὸ παιδὼν à puero & à pueris: apud Plut. & Aristot. Item ἐν παιδὶ in puerilia ætate, apud Herodian. l. 6. ¶ Item puer, i. seruus seu seruulus, pedissequus, Aristoph. ἀνὴρ παῖ λύχνον. Demosth. τὸν παῖδα τὸν γραμματικὸν ἐπὶ μαρτυρίαν. ¶ Item puer, i. filius: propriè, filius paruus Iliad. ζ. Ὡς δ' ὅτε τὸν τ' ἀπὸ παιδὸς ἐὸν ἴδε φαίδιμος ἵππος. &c. Plut. de frat. char. τὰς ἑαυτῶν παῖδας, ἀλλὰ τὰς τῶν ἀδελφῶν. Et in fœm. gen. filia, nata. Sappho in ode quadam ad Venerem. Παῖ δὲ δὴ δολόπλοκε. Sic & apud Pausan. & Laert. Οἱ παῖδες, liberi, tam filij quàm filiæ. Plut. in apophth. Σκίλλῃ τὴν θυγατέρα παῖδας ἄφρονας ἀπολιπόν. Periphrastice Παῖδες φιλόσοφον dicuntur ipsi philosophi, apud Luc. & παῖδες Ἀσκληπιαδῶν, ipsi Asclepiadæ, apud Athen. Sic & δυσδαίμων παῖδες, pro δύσδαιμονες, infelices. Iliad. φ.

Παιδάριον, ου, ὁ, puerilis: vt Παιδάριον μειράκιον: apud Plat. de leg. l. 5. pro eodem poetica dialysi dicitur παιδάριον.

Παιδία, ας, ἡ, puerilia, puerilis ætas. Plat. de leg. l. 9. At παιδίᾳ vide in Παίζω.

Παιδικὸς, ῆ, ὁ, puerilis, ad pueros vel puerũ, seu ad puerilia pertinẽs. Item pueris seu puerilia conueniens, Aristot. polit. 8. Plutarch. de for. Alexand. παιδικὸν (sicut Lat. puerile) ineptũ, absurdũ, quod puerilem quandã tumultũ præ se fert. Aristot. eth. 10. ¶ Παιδικὸν φάρμακον, nomen quoddam cataplasmatis ad omnẽ oculorum fluxũ & lippitudinem, apud Galenum περὶ κράσεως τόπων lib. 4. ¶ Παιδικὰ, puer qui amat ab eo ᾧ παιδικὰ ἐρᾷς appellatur. Et generaliter, qui amatur, cuiuscunq; ætatis sit. Thuc. li. 1. Aristoph. in Vesp. Dici etiã de amasia seu ea quæ amatur, testatur schol. Aristoph. Hinc ea etiã quę quis in deliciis habet, seu quæ alicui charissima sunt, παιδικὰ appellantur, eodem schol. teste.

Παιδιώδω, puerilitet, puerorum moto vt decet pueros. Plat.
Παιδόθεν à puero, à puertia. Luc.
Παιδίον. τ. puerulus, infans. Arist. rhet. 3. αἱ τίτθαι τῷ σταλῳ τῷ παιδίῳ προσαλείφουσι. Item puerulus, i. seruulus, apud Aristophan. Item filiolus vel filiola Dem. in Mid.
Παιδικός, κὴ, ὸν, puerilis ad puerulũ seu puerulos pertinens, puerulos decens. Vide & παιδία, in παίζω.
Παιδίθεν. idem quod ἐκ παιδίου, ab infante seu ab infantia, Marci cap. 9.
Παιδάριον. puellulus, puerulus: propriè is qui ambulat. & iam loquendi facultatem sibi acquirit vt testatur Aristopha. gramm. apud Eust. Item puella seu puellula. Laert. in Zenon.
Παιδαριώδης. puerilis, puerulum decens. Herodia. l. 3. & 5.
Παιδίσκος, puerulus, seu puellus. Xen. Item παιδίσκη, puella ancillula, ancilla. Athen. Lys. & in ep. ad Gal. c. 4.
Παιδισκεῖον. τ. locus in quo sunt puellæ. Exponitur etiam lupanar apud Athen. l. 10.
Παιδισκάριον, puellula. Laert. in Zenon. ¶ Est & nomen lapidis quo vtebantur textores, teste Hesych.
Παιδνὸς, puer. Od. φ. ἀλυσ' Ὀδυσεὺς παιδνὸς ἐών. Eustath dicit esse à παίζω & poni pro παῖς. Hesych. παιδνὸν esse tradit eum qui excessit è pueris & alio nomine vocatur ἀντίπαις: vnde & exp. Adolescens. Accipi etiam ait pro, ἄφρων, νήπιος. ¶ Item παιδνὸς adiectiuè, puerilis: vnde παιδνὰ χέρας: in Epigramm.
Παιδεύω. f. εύσω. doceo, instimo, erudio propriè, vt puerum doceo seu instituo: sed ad quemuis instituendi seu docendi modum extenditur. Cum accus. vt apud Arist. eth. 10. δεῖ παιδεύειν τὸν νέον. Idem pol. 8. ἴσως δὲ τέτταρα σχεδὸν ἃ παιδεύειν εἰώθασι. Cum præpos. vt Isocr. in Areop. παιδεύειν πρὸς ἀρετήν. Xen. τὸν υἱὸν εἰς βίον παιδεύειν. Isocr. in Panath. εἰς παιδεύειν τοὺς νέους ἐπ' ἀρετῆν. Cum dat. Plut. in Apophth. Lacon. καὶ τοῖς ξένοις τοὺς νόμους ἔτι δὲ ἐπιμελῶς καὶ καλοκἀγαθίᾳ παιδεύειν. Cum infinit. Xen. Pæd. 1. παιδεύω σε στρατηγεῖν. & apomn. 2. παιδεύω ἄρχειν. Exponitur etiam castigo: vt Luc. c. 23. παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω. Sic & Heb. 12. & alibi.
Παιδεύομαι, instituor, doceor, easdem habet cum παιδεύω constructiones. Particip. εὖ παιδευόμενος, bene institutus, apud Xen. pæd. lib 5. vel doctus, eruditus, literis excultus, cui opponitur ἰδιώτης, apud Luc.
Παιδεία. ας. ἡ, institutio, instituendi ratio, doctrina, disciplina Xen. Thuc. & Arist. ¶ Item peculiariter instituto in bonas artes, eruditio, doctrina. Plat. in Gorg. οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅσας ἔχει, ἀγνοιστικὸς, ignoro quanta sit eius doctrina & institutio, seu quam sit doctus. Herod. lib. 5. Παιδείαν τε Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἐπαιδεύετο. Græcisque eum pariter & Latinis literis instituens. Apud Greg. & Basil. cæterosque theologos, οἱ ἔξωθεν παιδεῖαι, literæ disciplinæque omnes nihil ad scripta euangelica pertinentes. ¶ Παιδεία metap. de plantis, quæ & ἀνατροφὴ, accuratus cultus conformatióque plantarum, apud Theophr. ¶ Item castigatio. Heb. c. 12. εἰ παιδείαν ὑπομένετε.
Παιδεύμα, τος. quod docetur, ad in quo aliquis instituitur. Demosth. in epitaph.
Παίδευσις. εως. ἡ, institutio, disciplina, ipsa actio instituendi seu docendi. Xen. apomn. l. 1. Plut. de puer. instit.
Παιδευτὴς. τοῦ, qui instituit, doctor, præceptor, magister. Plutarc. de puer. educ. Item castigator. Heb. c. 12.
Παιδευτήριον. τ. ludus literarius, locus in quo pueri docẽt.
Παιδευτικὸς. q. d. institutorius, qui ad institutionem facit, vt παιδευτικὴ τέχνη, ars instituendi, apud Poll.
Παιδευτικῶς, more eorũ qui instituũt seu docẽt apud eundẽ.
Παιδευτὸς. τοῦ, doctus, eruditus.
Πόθεν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ab primitiuo ex nomine παῖς.

Ἀγλαόπαις, αιδος, ὁ ἡ, pulchros liberos aut pueros habens. [Nonnus.
Ἀνδροπαὶς, puer aliquid virile præ se ferens, vel puer ad virilem ætatem tendens, puer iam grandior. Soph. in Troilo.
Ἀντιπαὶς, puer iã adultus: puer qui pubertati est proximus. Plut. in Philopœm. Exponitur etiam, egressus puerilem ætatem, apud Luc. in somnio. Item adolescens puber, apud Plut.
Ἀντιπαιδία, ἡ, ætas eius qui pubertati est proximus. Euponitur & pubertas.
Ἄπαις, liberis carens, cui nulla est proles. Eurip. in Herc.
Ἀπαιδία, orbitas liberorum, destitui liberis,
Ἀπαιδοῦχος, cui est filius mas. Nonn.
Ἀρτιπαὶς, puer adultus.
Αὐτόπαις, qui est ipse quodammodo puer, in quo seu in cuius moribus ipsissima pueritia cernitur. Hesych.
Βοτρυόπαις racemoloscaut Βοτρυόπαις ἀμπελῶν. Theoc. in Epig.
Εὐπαὶς, q. d. grandis puer (particula εὖ habente vim intendendi) vel qui iam grandi est pueritia: puer adultus, puer adultæ pueritiæ. Exponitur & adolescentulus, adolescens. Aristoph. in Vesp. Item bouis filius, boue notus: apum epitheton, quòd ex taurinis ossibus nascantur. in Epigr.
Διόπαις, Iouis filius, teste Apoll. in Epigr.
Δωδεκάπαις, duodecim filios habens: in iisdem.
Ἐλευθεροπαὶς, cui filij sunt liberi: & *per consequens* qui ipse est liber. Epigram.
Ἔμπαις, quæ infantem vtero gestat, grauida. Hesych.
Εὐπαὶς, bonos habens liberos, seu bonæ indolis. Eurip. in Herc. apud eundem in Herc. fur. εὐπαὶς γόνος, exp. bona proles. Item qui probi patris est filius. Aristoph. in Pluto.
Εὐπαιδία, ἡ, habere bonos liberos, felicitas quam afferunt boni liberi. Isocr. in Euag.
Θεόπαις, diuina soboles, Deo natus. in Epig. & Athen. l. 7. sic dicitur etiam Maria virgo Christi mater, apud Nonn.
Καλλίπαις, cui pulchri sunt liberi. Basil.
Καλλοπαιδία, pulchros habere liberos.
Κλυτόπαις, inclytus filius, clarus liberis.
Μελλόπαις, proximus adolescentiæ. Hesych.
Μισόπαις, liberorum osor, liberos exosus.
Μονόπαις κόρος, filius vnicus, vel vnigenitus. Eurip.
Ὀλιγόπαις, cui pauci sunt liberi. Plato de leg.
Ὀμόπαιδες, Poll. dictos fuisse scribit τοὺς δίδυμους, utpote pueros vno eodémque partu editos.
Παλίμπαις, (pro πάλιν παῖς) iterum puer, repuerascens senex. Luc. in dial. τῷ πρὸς Κρόνον.
Παμπαιδὶ, cum omnibus liberis. Dion.
Πολύπαις, cui multi sunt liberi.
Πολυπαιδία, multitudo liberorum. Isoc. in Euag.
Πρόπαις, puerorum productor. Hesyc.
Σὺς δόπαις, qui puerorum instar fletus gaudet. Vide Eras. in Chil.
Τρίπαις, cui tres sunt liberi: vnde τριπαιδίας τιμᾶν, ius trium liberorum, apud Plut. in Num.
Φιλόπαις, qui pueros amat, puerorum amator. Theocr. id. 12.
Χθονίπαις, terræ filius aut filia, terrigena Hesych.

Composita ex Παιδεύω.

Ἀπαίδευτος, ὁ, dicitur de eo qui non est eruditus seu doctus. Exponitur etiam, inscitia, imperitia. Æschin. in Ctesiph. Isocr. ad Dem. Aristot. rhet. l. 2.
Ἀπαίδευτος, ineruditus. Plat. in Axioc. Et cum genit. apud Xen. Pæd. 3. τοὺς δ' ἀπαιδεύτους πολλοῖς πάσης ἀρετῆς.
Ἀπαιδεύτως, ineruditè, indoctè, imperitè. Isocr. in Panath.
Διαπαιδεύω, instituo, erudio, doceo, idem quod παιδεύω. Xen.
Ἐκπαιδεύω, idem. Vsurpatur & de equis. [Eurip.
Εὐπαιδευσία, dicitur de eo qui est eruditus, seu bene institutus.
Εὐπαιδευτος, bene eruditus, valde eruditus. Εὐπαιδεύτως, eruditè, doctè & peritè.
Κυκλοπαιδεία, disciplina circularis. Luc.
Ἐγκυκλοπαιδεία, (*dec.*) disciplinarum orbis, qui septem liberalium artium numero censetur, Athen. & Suid.
Μεταπαιδεύω, alter erudio & instituo, mutato institutionis genere erudio. Luc. in Lexiph.
Προπαιδεύω, ante instituo, ante doceo.
Προπαιδεύομαι, prius instituor, prius doceor. Pla. de rep. l. 7. & Arist. polit. 8.
Προπαιδεύματα, & προπαιδεία, quæ docebantur ante philosophiam & theologiam. Luc. & Synes.
Συμπαιδεύω, condoceo, condocefacio. Xen. in œcon. συμπαιδεύουσι καὶ εἰς τὸ ἐπιτρέπειν ἀλλήλοις καὶ ὑβρίζειν & Polyb. ὑπὸ βίου καὶ θυμοῦ συμπεπαιδευμένος, condoctefactus in violentia & iræ furore.
Ψευδοπαιδεία, falsa eruditio, fictitia doctrina quæ veræ doctrinæ titulum mentitur. Ceb. in tab.

Π ΑΙ Ω. F. αίσω. P. αισα. percutio, ferio, pulso. Xen. pæd. 1. ἐπειδὴ τὸν πατέρα μὲν ἐπαίσειν ὁ διδάσκαλος, percussit me magister. Aristoph. in Aub. παίσειν προσέλαβε με τὸν νοῦν. Idem in Nub. κλίνουσαι ἐς τὴν γραῦν. Plut. in Theseo, παίειν κεφαλὴν τοῦ ἐν τυχόντος. ¶ Apud Aristoph. παίειν ἀπ' οἰκίας, abigere percutiendo. ¶ Item πάσσειν expedire aliquid facere, apud eundem in Acharn. Εἰς ἅλας παίειν. Item pro subagitare, apud eundem in Pace. ¶ Item pro comedere, apud eundem in Acharn.
Παίομαι idem quod πάσχω. Xen. Pæd. 1. ἀπαίεσθαι τὴν μάστιγα: pro ἐπαίετο. Item pass. percutior. Herod. l. 7. ξύλῳ παιόμενος καὶ τὴν κεφαλὴν. Reperitur & fut. παισόμαι tanquam à themate circumflexo. apud Aristoph. in Nub. τοιαῦτα πρὸς ἐμὲ παισόμενα.
Παιὼν, ὁνος, ὁ, dictus est Apollo medicorũ præses, quòd ὁ παίων, à feriendo, quòd à sagittis pythonem serpentem confoderit. Pro medico vsurpatur ab Aristoph. in Pluto. Vide & παιὰν suprà.

Composita.

Ἀνταίω, repercutio, refetio. Lucil.
Ἀνάπαιστος, pes carminis, alio nomine ἀντιδάκτυλος: sic dictus Νοῦ τὸ ἀναπαίστου τῷ δακτύλῳ constat enim prima & secunda breui, ac tertia longa. quum dactylus primam longam habeat & sequentes duas correptas. Ἀναπαίστοις dicuntur etiam versus anapæsto pede constantes: apud Athen. l. 4. qui & eosdem genere ἀναπαιστικὰ. apud Plut. in Pericle.
Ἀναπαιστήριον, τὸ, malleus fabrorum. Hesych.
Ἀντιπαίω, contra percutio, seu vicissim percutio repercutio.
Εἰσπαίω, insilio, irrumpo, impetum facio. Expon. & ingredior.

Decomp. Ἐπιπαταίω, idem. Aristoph. in Pluto, Ἡμῖν γὰρ ἀγαθὸν εὐφρὸς εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπιπατοῦν ἀφικεν.

Ἐπτάω, cum impetu egredior. Διεκπτάω, (*decomp.*) idem.

Ἐμπτάω, imprimo seu incudo, i. percussio imprimo. Eust.

Ἐμπαίσματα, τὰ, eidem sunt imagines picturæve incusæ, seu impressæ.

Ἐμπαιστὸς, ἡ, ὁν, cui eiusmodi ἐπὶ ἀλμάτων incusa sunt & im-

Ἐπαίω, impingo, offendo.

Ἐπίπαισμα, τὸ, offendiculum, offensio. Hes.

Κατεπαίω, percutio vel percutio deorsum. Exponitur etiam, flagello. Hesych.

Παραπαίω, delirio, desipio. Luc. ἀδιαπαίστῳ γὰρ ἀκριβῶς μεθαρμόσθαι. Aristoph. in Pluto, Ξυνδιαπαίστῳ τὴν λεπτὴν ἀκριβῶς ἀδιαπαίστον.

Παραπαίων, ὁ, desipiens, delirus. Hesych.

Ὑπερπαίω, supergredior, supero, excedo. Dem. τοσοῦτον ὑπερπέπαικας φλαύρῳ τοὺς ἄλλους. Luc. ὑπερπαικέναι πάντων ὑβρεν.

Παιών, &c. vide in Παιάν. Παιτίς, &c. in Πηνίον.

Π Α Λ Α Θ Η, ης, ἡ, massa ficorum & pinguium caricarum, quas in morem laterum figurantes, vt diu illæsæ permaneant, calcant, atque compingunt. Hieron. in c. 13. Oseæ & in c. 6. Ezech. Luc. καὶ παλαθίων ἰσχάδων ἀτὸς γε προσεπιλαβόντες. Idem, ἀνέῳγμαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρυῶν. Gaza Παλάθας vertit fiscellas, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Παλαθίς, ίδος, ἡ, idem quod Παλάθη. Strab.

Παλαθώδης, ες, ὑπ. ὑπ. ἡ, massæ quæ Παλάθη dicitur formam habens. Apud Dioscor. lib. 1. cap. 81. quum dicit alterum genus bdellij esse μέλαν, ἀδράβδυλον, παλαθῶδες. Plin. exp. hadiobolum, i. crassarum glebarum, in offas conuoluum.

Π Α Λ Α Ι, olim quandam. Il. ι. ἡ μέν τοι πάλαι ἐστὶ τέτυκται. Dem. ad Phil. epist. τὸν μὲν ἔργῳ πάλαι πολεμεῖ πρὸς τὴν πόλιν, τὸν δὲ λόγῳ τοῦτο ὁμολογεῖ. Item pridem, iampridem, iamdudum. Dem. pro cor. ἐπεὶ δοκεῖ γε ὑμᾶς αὐτὸς πάλαι ἂν ἐπαλλάττειν. Sic Luc. Πάλαι ἀφικόμεθα. Et ἐν πάλαι, τῷ pridē. Æschin. in Tim.

Παλαιὸς, ὁ, ἡ, ὁν, q. d. qui fuit Πάλαι, vetus, antiquus, priscus: vt Παλαιὸς γέρων. Hom. & Παλαιὰς λέξις. Plut. Expon. etiam, pristinus: vt Παλαιὰ χάρις apud Soph. Dicitur interdum absolutè Παλαιὸς pro Παλαιὸς γέρων: vt apud Isocr. in Paneg. Item ἐκ παλαιοῦ pro ἐκ παλαιοῦ χρόνου. apud Synes. iam olim. Οἱ παλαιοί, homines prisci secundum, apud Aristot. & cæteros. Et τὰ παλαιά, res antiquæ memoriæ, res priscæ. Isocr. ad Philipp. ¶ Παλαιά, sine adiectione dicitur pro Παλαιὰ διαθήκη, apud eccles. scriptores.

Παλαιότερος, pro Παλαιότερος, antiquior, vetustior. Παλαιότατος, pro Παλαιότατος, antiquissimus, vetustissimus. Thuc. l. 1.

Παλαιότης, τος, ἡ, vetustas, antiquitas. Eurip. in Helen.

Παλαιόω, veteraſco, vetus fio, vnde εἶνος παλαιωθεὶς, apud Galen. & οἶνος πεπαλαιωμένος, apud Athen. vinum vetus quod ad vetustatem peruenit, vinum vetus.

Παλαίωσις, εως, ἡ, inueteratio. Plut. symp. 7.

Composita.

Ἀπαλαιόω, ῶ, antiquo, abrogo.

Ἔναλαι, iam olim in 2. epist. Pet. c. 2. & 3.

Δεκάπαλαι, q. d. decies olim, apud Aristoph.

Παμπάλαιος, omnino vetustus, seu vetustiss. Aristot. & Athen.

Προπάλαι, iam olim, vel iam dudum, iam pridem, iam diu.

Τριῶπαλαι, q. d. quasi olim, valde pridem, in anthol. Epigr.

Τρίπαλαι, q. d. tertium, valde olim, i. tam inde à valde priscis temporibus, prius & omnium vetustissimo seculo.

Χιλιόπαλαι, q. d. millies olim, apud Aristoph.

Π Α Λ Α Ι Σ Τ Η, ης, ἡ, palmi mensura quatuor digitorum, seu quaternum digitorum. * Vocatam Παλαιστὴν, Etymol. tradit quasi πλαγιστὴν nimirum ἀπὸ τοῦ πλαγίου σωμάτων τὰς ἴσας, i. πλατίον θεωρουμένας δακτύλους.

Παλαιστὴς, οῦ, ὁ, idē quasi Παλαιστὴ, apud Eust. pro eodē scribitur & παλαιστὴς, apud Poll. ¶ At παλαιστὴς, luctator, vide in Πάλη.

Παλαιστιαῖος, α, ον, qui est quatuor digitorum magnitudine: vt παλαιστιαῖα μεγέθη. in Geop.

Παλαστὴ, ἡ, idem esse traditur quod Παλαιστὴ.

Composita.

Διπαλαιστος, ὁ, ἡ, ὁν, qui duorum palmorum est, bipalmis.

Ἑξαπαλαιστος, qui sex palmorum est. Herodot.

Πεντάπαλαιστος, qui habet quinque palmos, apud Xen.

Παλαιστικὸς, &c. vide in Πάλη.

Π Α Λ Α Μ Η, ης, ἡ, palma manus (secundum quosdam. Od. α. Πάλαμαι δ' ἔχε χαλκεοβραῖς. Il. γ. Εἰλεῖτο δ' ἀλεομένη βρόχῳ ἐν παλάμῃφι κρίκοιο. Ilia. Τὸν δ' ἐν παλάμῃσι δ' ἀμφὶς ἔχε. * Etym. à Πάλλω deducit significante vibro. * ¶ Item metaph. ars seu via aut ratio qua aliquid efficimus. Aristoph. in Vesp. δεῖ δὲ ἐκεῖνον πανοῦργον εἰς ἀπορίαν ἐξιν παλαμᾶς. Sic & Theog. Πανοῦργος δ' ἀμήχανα καὶ βροτὸν παλαμᾶται.

Παλαμάομαι, ῶμαι, ἐπ. ἡ, ὁ, statuo, molior, machinor. Aristoph. in Nub.

τί καὶ πρὸς ταῦτ' ἐπαλαμᾶσθε. Idem, Πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμᾶσθαι. ¶ Item administro, efficio, gero. Xen. pæd. 4. ταῖς χερσὶ τὰ δέον παλαμᾶσθαι.

Παλαμναῖος, ὁ, ἡ, cuius manus cæde contaminata est, cæde cōtaminatus. Plut. in Pomp. τὸν μὲν παρεκέλευε τὴν κεφαλὴν ὡς παλαμναῖον ἀπεστράφη. Apud Syn. Λοιμὸς γοῦν παλαμναῖος τῆς χώρας, pestis & pernicies regionis. Item Παλαμναῖα γνώμη καὶ γλῶττα, dira & conscelerata mens & lingua: apud eundem. ¶ Παλαμναῖος. Iupiter, vindex & vltor eorum qui manus cæde contaminarunt: vide Eust. & Etym.

Composita.

Ἀπάλαμνος, ὁ, ἡ, cui* manib. nulla industria, ars aut sedulitas inest. Il. ε. Item inersque qui manu non laborat. Hesiod. in Erg.

Ἀπάλαμος, cui nulla arte aut ope obsisti potest, ineluctabilis. Pind. in Olymp.

Ἀνοπαλίζω, Hesych. & Eust. exp. ταῖς παλάμαις δ' ἐνεῦ, manibus agito. Il. δ'. & Od. ξ. Vide & comp. ex Πάλλω.

Δυοπαλίξεις, &c. vide ibidem.

Δυσπάλαμος, ὁ, difficile est malis instructum artibus. Hesych.

Ἐπιπαλαμάομαι, adinachinor, contechinor. Luc. in Tox. καὶ οἱ κόλακες σωθεῖεν ἐπιπαλαμᾶσθαι μόνον, ἐφ' οἷς ἐδόκουν ἔτι ἔνεστι τῶν Δονίων. (Fig.

Εὐπάλαμος, manu industria seu peritia structus, artificiosus. Eu-

Πυρπάλαμος, ὁ, & πυρπαλάμη, ης, ἡ, dicitur alluctus & vafer, teste Eust. aut τὰ χίος τι ἐπινοῦν καὶ παλαμώμενον ἐκ τοῦ πυρὸς, inquit Suid. & Hesych. Πυρπαλάμας appellatos fuisse scribit τοὺς ἐξ πάλου τι μεχανᾶσθαι ἐπιμελῶς καὶ τοὺς πανοῦργος τὸ ἦθος.

Πυρπαλαμᾶσθαι, Eust. exp. κακοτεχνεῖν καὶ οἷον ἐξ πυρὸς εἶναι τὴν κακοτεχνίαν.

Παλάσσω, vide Πάλη in Πάλλω.

Π Α Λ Ε Υ Ω, F. σω allicio, alliciendo fallo. Exponitur etiam pertrabo in retia, in laqueū allicio. Aristoph. in Aub. καὶ ἐπαναγκάζῃ πάλιν ἐξ ἐδεδιμένος ἐν δικτύῳ. Metaph. plut. in Sylla. Σύλλας ὑπὸ ἰδίας οἴκοι συνείρας ὥσπερ ἰχθύας ὀρεκτοῖς, τοὺς παρακινοῦντας ἐξ πολεμίων πάλιν ἐξ. ἀπήγαγεν εἰς τὸ χρηστόπολιν ἀπαντᾶς.

Παλευτὴς, qui tendit retia vt aues allectas illis irretiat, illex. Hes.

Παλευτρία, ἡ, columba illex, allectrix. Aristot. hist. an. l. 9. c. 7.

Π Α Λ Η, ης, ἡ, lucta. Od. θ. Δεῦρ' ἄγε πειρηθῶμεν (ἐπεὶ μ' ἐκέλοιτο θυμὸς) Ἢ πυγμῇ καὶ πάλῃ καὶ ἀλλήλων ἐρίσαντε. Plut. symp. l. 2. τεχνικῶς ἐκεῖνον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων τὴν πάλην εἶναι. ἅμα καὶ φρονιμώτατον εἶναι. Dicitur καταβαλεῖν εἰς πάλην apud Paul. in Act. Et κυλίειν πάλην. apud Luc. in Tim. Vsurpatur & num. plur. apud Paul. & Herodian. * Sunt qui à Πάλλω deducū, quia ibi corpus πάλλεται, i. agitatur seu quatitur. ¶ Πάλη, secundùm Ael. Dionys. propriè est tenuissima farina. item cinis. Pherecrates in ἔπιτρ. ἀνέπλησε τὼ φθαλμὼ πάλης φυσῶν τὶ πῦρ, hinc per reduplicationem Παιπάλη.

Παλαίω, luctor, certo. Il. ψ. ἠὲ γὰρ ἔγωγε μαχήσομαι οὐδὲ παλαίσω. Luc. in Hermo. Πῶς κλαπεὶς ἐν τινι τῶν χρόνων παλαίειν. Vsurpator & metaph. sicut Lat. luctor. Hesiod. in Erg. Αἰεὶ δ' ἀμφαλίζοις ἀνὴρ ἀταῖσι παλαίει. Sic apud Xen. Παλαιόμενος ἐκμίσης.

Πάλαισμα, τὸ, q. d. qui luctamentum, luctatio seu lucta apud Xeno. Propriè significat artificium luctationis ad supplantandum aduersarium, aut luctationem. Metaphoricè pro callido consilio seu techna. apud Aristoph. Aeschyn. Xen.

Παλαισμοποιία, ἡ. Lucta. Odyss. θ.

Παλαιστὴς, οῦ, ὁ, luctator, aduersarius in lucta. ibidem, & apud Plut. ἀνὴρ δύθυμος.

Παλαιστικὸς, ὁ, ἡ, ad luctatorem seu luctatores pertinens seu luctationem aut palæstram. Pausan. in Att. Item luctæ peritus. item studiosus, luctæ. Aristot.

Παλαίστρα, ἡ, palæstra, lucta: vel luctæ locus. Xeno. & Lacedæm. Herodian. l. 5. Plut. in quæst. Rom. in symp. l. 2. probl. 4. Significat & decentiam illam qua status motus flexusque corporis ac omnes omnino habitus venustatem quandam lepōremque præ se ferunt.

Παλαιστρίτης, idē qui Παλαιστὴς, palæstrita. Plut. in prob. Ro.

Παλαιστρικὸς, ὁ, ἡ, idem quod Παλαιστικὸς, vt Παλαιστρικὴ ἄσκησις. Et Παλαιστρικὴ ἐπιστήμη. Aristot. Item palæstræ peritus. Plut. symp. l. 2. probl. 5.

Παιπάλη, ἡ, farina tenuissima, flos farinæ. Exponitur & flos pollētæ, pollē. Apud Gal. 2. κατὰ τὸν τῶν παιπάλη ἀλφίτων. Et μετὰ παιπάλης ἀλφίτου. apud Dioscor. Pro eodem dicitur etiā Πάππαλη. Sic exponitur etiam Παππάλη, res vulgaris & minima apud Aristoph. in Vesp. Vocatur etiam Παιπάλη, nix minutatim cadens. Item metaph. pro valde astuto & versuto, seu vafro, & q. d. eo cuius est lubrilis astutia, apud Aristoph. in Nub.

Παιπαλημάτιον, pulticula. Poll.

Παιπάλημα, τὸ, idem quod Παιπάλη. Dem. & Luc.

Παιπαλόεις, quomodo hoc pertineant, vide in Παιπάλη.

Παιπαλοῦ ἐς, ὁ, ἡ, malitiosus, versipelis, item veneficus vnde Παιπαλοῦ ἐς γυναῖκες, apud Suid. malitiosæ & veneficæ mulieres.

Πολυπαίπαλος, (*comp.*) admodum vafer. Od. ο. Φοίνικες πολυπαίπαλοι.

Παλτύω, Iones dicunt pro ὑπαλείφω, aspergo, cõspergo, propriè de farina dicitur. Od. ξ. ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε. Dicitur & de nive. Il. α. ὅτε πίρ τε χιὼν ἐπάλυσεν ἀμφὶς. Exponitur etiam misceo & humecto. item albefacio.

Πίλαιος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐμπαλιμπίων, (*comp.*) Gal. apud Hippoc. est ὑπόπαιστον, inspersum.

Composita ex Πάλη, luctamen.

Ἀγκαπάλη, genus saltationis, apud Athen. l. 14.

Ἀγκαταλαύω, luctam redintegro, luctæ certamen reparo. Metaph. pugnam reparo, victoriæ offensionem sarcio, vnde ἥττων ἀνεπαλαίετο, apud Theodoret. eccles. hist. l. 3.

Ἀντίπαλος, obluctator, aduersarius in lucta aut generaliter in athletico certamine. Item hostis, aduersarius, inimicus, æmulus. Dem. ὡς ἀντιπαλαίοντας βουλόμεθα ἀντιπάλους. Interdũ cũ gen. iungitur, vt Epigr. l. 1. ὦ πικρὰ γ' λυκίης ἀντίπαλοι κραδίης. Interdum cum dat. vt apud Phil. de mundo, ἀντίπαλος τῇ μονῇ λήθη. ¶ Item æquas vires habens, viribus par. Plutar. Ἀγησίλαον τοὺς Θηβαίους ἀντιπάλους τοῖς Λακεδαιμονίοις καταστήσαντες. Interdũ additur dativus rei: vt apud Luc. ἀντίπαλος τῇ ἀρετῇ, & apud Thuc. ὁ δ' ἐναντίον ἀντίπαλος αὐτῇ τῇ παρασκευῇ, & apud Thuc. ὁ δ' ἐναντίον ἀντίπαλος αὐτῇ τῇ παρασκευῇ, eius magnitudini respondẽtibus. Τὸ ἀντίπαλον, exp. abiolutè virtũ seu potentiæ æqualitas, vnde apud Thuc. ἐς τὸ ἀντίπαλα καθεστῶτας, ad æquum Martẽ deuenimus, seu virtib. nos æquanimus. Τὰ ἀντίπαλα, aduersbial. etiã ponitur: pro ἀντιπάλως, æquo Marte, paribꝰ virtibꝰ. vt ἀντίπαλα ναυμαχεῖν, quo Marte, Thuc.

Ἀντιπαλοῦς æquis viribꝰ in lucta, & general. æquis viribꝰ, æquo Marte, Thuc.

Ἀντιπαλαίω, eluctor, obluctor, resisto.

Ἀπαλαιστής, ὁ, palæstræ imperitus. (Hesyc.

Βιπαλής, multam luctam habens: in Epigr. ¶ Βιπαλίδες, tibialia.

Βιπαλός, magnus: propriè, magnus luctator. ¶ Item asinus, Suid. ex Hipponacte. κόλω βιπαλὸν τὸν ὀφθαλμόν.

Διαπάλη, ης, ἡ, lucta, colluctatio, vt ἐν διαπάλαις ἠμόμβροι, quum iam colluctari cœpissent.

Διαπαλαίω, colluctor, vt δι' ἐμοὶ παλαίω σοι, tecum colluctor. Philostr. in Heroic.

Δυσπαλής, ές, ὁ, ἡ, ὁ, difficilem luctam affectens, non facilè eluctabilis seu expugnabilis. Suid.

Δυσπάλαιστος, vix eluctabilis, superatu difficilis, seu ineluctabilis: vt δυσπάλαιστος τύχη, apud Euripid. & δυσπάλαιστον πρᾶγμα, apud Euripid.

Ἐκπαλαίω, eluctor. Item præter gymnasticas leges ago.

Ἐκπαλαιστής imbellis: propriè, qui se in lucta expugnari finit. Hesych. τὰ ἐκπαλαιστικὰ eidem sunt gravia & superba.

Εὐπαλής, luctam facilem habens, facile eluctabilis, vt ἀεθλεῖν εὐπαλής, apud Apoll.

Ἰσοπαλής, vel ἰσόπαλος, æquas vires habens in lucta æqualis: itẽ in lucta viribus par. Item simpl. par, æqualis: vt apud Theocrit. Idy. 5. ἐστὶ δ' ἔρωτος ἰσοπαλὴς. Apud Thucy. l. 2. ἰσοπαλεῖς κινδυνεύειν, expo. paria certaminum pericula, seu pericula certaminum æqualibus viribus sustinenda.

Ἰσοπαλοῦς, æqualibus viribus in lucta seu pugna: vnde ἰσοπαλοῦς ἀγωνίζεσθαι, æqualis viribus, ideoque anceps Marte pugnare, apud Pausan.

Καταπαλαίω eluctor, lucta vinco. Item vinco, supero, plato, de rep. l. 2. καὶ τοῦ ἐμοὶ γε ἐπιστεύετο καὶ τοῦτο ῥᾴδιον καταπαλαίειν, ab hoc dicta vicisse.

Καταπαλαίομαι, lucta vincor, vnde καταπαλαιόμενος, lucta victus, apud Paul.

Ἀκαταπαλαίστος, (*Decomp.*) lucta insuperabilis. & general. inexpugnabilis, insuperabilis.

Λεοντοπάλης, siue λεοντοπάλος, qui luctatur cum leone: in Epigr.

Ὁπλιτοπάλης, & Doricè ὁπλιτοπάλας, qui armatus luctatur. Plut. symp. 2. & de fort. Alex. l. 2.

Προσπαλαίω, colluctor, obluctor. Suid.

Συμπαλαίω, colluctor.

ΠΑΛΙΝ, iterum, rursus, denuò. Apud poetas aliquando iungitur, cum αὖτις, ἐπ' ἀλλήλοις, vt Il. β. ὀθόμων πάλιν αὖτις ἀνίαχε θυμὸς ἀγήνωρ Νεικέων. Sic & Od. ξ. In prosa iungitur cum αὖ: vt apud Demost. pro cor. σκοπεῖτε δὲ τοῦτο πάλιν αὖ. Ponitur interdũ cum verbo simplici loco compositi, πάλιν ἐλθεῖν, pro ἐπανελθεῖν, iterũ ire, redire. apud Hom. Thuc. & Xe. Inueniuntur & πάλιν κομίζεσθαι, apud Dem. pro recuperare. Iũgitur & verbis cũ ἀνὰ cõpositis, vt πάλιν ἀναλαμβάνειν. Dem. & πάλιν ἀναβλέπειν. Aristop. Itẽ πάλιν ἐπιόντα. Xen. ¶ Πάλιν, vice versa, è diuerso, è contrario. Dem. ἀλλ' οἱ δέοντες μὲν πάλιν δ' ὕστερον ἀφαιρεῖσθαι. Sic apud Hom. πάλιν ἐρέω, exp. cõtradicet, repugnabit. ¶ Interdũ significat ὀπίσω, i. retro, seu retrorsum: vt apud Hom. Il. γ. ὄσσε πάλιν κλίνεσκε. retrorsum flectens oculos. Sic apud Eurip. φύρσω παῦτα θεοὶ πάλιν τε καὶ ἀφέσω.

Composita.

Ἀνάπαλιν, è contrario, è diuerso, item vicissim. Hermog. ἀνάπαλιν ἐστὶ λόγου. Et cum genit. ὅπερ ἀνάπαλιν οἱ θηβαῖοι πράττουσι, cũ contrariè facient, i. contrario modo, εἰς τὸ ἀνάπαλιν, in contrariam partem, vel contrario modo.

Ἐκπαλιν κατεῖν, apud Hesych. exp. contradicere.

Ἐκπαλιν, è contrario, contrà, è diuerso, viceuersa. Luc. ἐμπαλιν ἀναστρέφεσθαι τὸ πρᾶγμα, in contrarium res cedit, viceuersa euenit. Xen. τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τὸ ἐμπαλιν ἀνέστραπται, in cõtrarium euenit. Apud Herodot. ἐμπαλιν ἄλλοις, contra quàm alijs, aliter quàm alijs. Dicitur etiam τὸ ἐμπαλιν, & per crasin τοὐμπαλιν, apud Euri. Apud Hesiod. in Asp. Ἐμπαλιν ὀτρυνον πυρὶ λαμπομένοισι δ' ἐπ' ἀρωαῖς, quidam expo. retro, retrorsum: alijs contrà.

ΠΑΛΛΑΞ, ακος, ὁ, iuuenis adolescens. Eust. Dicitur & παλλακὶς pro παλλαξ. Forsan à verbo πάλλω, quòd iuuenilis ætas viribus ad vibrandum polleat.

Παλλάκιον, ου, τὸ, adolescentulus. Hesych.

Παλλακή, ης, vel παλλακὶς, ίδος, ἡ, puella, iuuencula, Eust. Item concubina. Od. ξ. ἐμὲ δ' οὔποτε τίκτε μήτηρ Παλλακὶς Ἀτθίς. ἔξω δὲ παλλακίδος.

Παλλακεύομαι, sum pallaca, sum concubina. Syn. ep. 3. ἐν αὐτῇ πάλλαι μὴν ἐπαλλακεύετο νεκυλίῳ δ' ἐπότνια. Sic apud Plut. τῷ Φαβίῳ ἐπαλλακεύειν. Apud Herodot. quidam exp. in concubitum accipio.

Παλλακεία, concubinatus. Dem. τοῖς μὲν ἑταίραις ἀδεῶς ὑπὲρ ἐχρώμεθα, τοῖς δὲ παλλακαῖς τὴν καθ' ἡμέραν παλλακείας.

Ἐπαλλακίδιοι, (*comp.*) nothi, spurij. Hesych.

ΠΑΛΛΩ, F. αλῶ, vibro, quatio, agito. Ilia. γ. αὐτὰρ ὁ δίνᾳ δ' ὧν κεν ἀρουδήσῃσι χαλεῦ Πάλλων, vibrans. Il. ζ. [de Hectore] Αὐτὰρ ἐγὼ τόν φίλον υἱόν ἐπεὶ κύνε πῶλέ τε χειρί, vbi quidã interpretãtur, librauit. Πάλλειν κλῆρον, mouere seu quatere sortem, sæpe apud eundẽ Hom. vt Il. γ. & π. ¶ Item cõmoueo: vt apud Philost. Πάλλειν ἀμφροδίσιος τινά. ¶ Itẽ neutraliter pro palpitare formidine. Themist. in 3. de anima. ἀλλὰ πάλλει μὴν ἐπὶ καὶ φεύγουσιν αἱ τρίχες, apud Sop. πάλλων φόβῳ. ex. πάλλομαι.

Πάλλομαι, vibror, quatior. Item palpito, contremisco. Plutar. in Cic. καὶ μάλις ἐπαύετο παλλόμενος καὶ τρέμων δηλῶν πάλλων ἀγώνων. ¶ Pro sortiri accipi ab Herodoto traditur, vt & Hesych. παλλόμενον exp. κληρούμενον.

Πάλμος, οῦ, ὁ, & πάλμα, τὸ, vibratio, agitatio. Item πάλμος, palpitatio sæpe apud medicos.

Παλμικὸν οἰωνισμα, augurium quod ex palpitationis inspectione capitur. [Soph.

Παλτός, ὁ, ἡ, vibratus: vel q. d. vibratilis, vt παλτὸν πῦρ. apud

Παλτόν, substantiuè, iaculi seu teli genus quoddam. Quidam interpr. tragula: quidam & pilum. Xen. de arte equ.

Πάλος, ου, ὁ, vibratio, concussio, agitatio. Eurip. ¶ Item sortitio, sors. Apoll. Arg. 1. & apud Herodot.

Παλάσσω, sortitior: vnde. Il. ι. Κλῆρῳ νῦν πεπάλασθε διακριδὸν ἐς ἐπάλξεις. Ste Od. ι. Αὐτὰρ τὰς ἄλλας κλῆρῳ πεπαλάσθαι ἄνωγον. ¶ Itẽ inquino, fœdo, cõtamino: vnde pall. Il. ε. πεπάλασται δ' αἵματι θωρηξ. Et Il. λ. Αὐτὰρ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀπείρων.

Πάλμα, πάλη, πάλλαξ, πάλκη, πάλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀείπαλος, ίη, ον, ὁ, ἡ, ὁ, qui semper vibratur, qui perpetuo motu agitatur. Cordis epithetum.

Αἰδοίπαλμος, moribus pudendorum, vt satyriasis & priapismus.

Ἄμπαλος, secunda sortitio in distributione. Eust. ex Pind.

Ἀναπάλλω, vibro, quatio, concutio, vel euibro. Od. ε. αἰωρεῖν δ' ἐλιχόσκιον ἔγχος, pro ἀναπαλῶν. Aristot. de mundo. οἱ δὲ ἀναπάλλοντες, καὶ τὰς ἑκάτερον ἐγκλίσεσι καὶ ἀναπλήσεσι δεσπόζοντες ἀεὶ τὸ σῶμα, παλμικῶς λέγον.

Ἀναπάλλομαι, vibror, quatior. Item subsilio. Il. ι. Ὡς εἰ Λιὸς ἀνὶ πάλλεται. Sic & apud Strab. ἀναπαλεῖν πήγασι.

Ἀνάπαλσις, εως, ἡ, vibratio. Aristot.

Ἀποπάλλω, euibro, eiaculor. Suid.

Ἀποπάλλομαι, euibror. Diog. Laert. & Basil. in hexaëmer.

Ἀποπάλσω, idem quod ἀποπάλλω, apud Hippocr.

Διαπάλλω, quasso, concutio.

Δίπαλτος, ον, ὁ, ἡ, ὁ, qui vtrinque vibratur seu vibrari potest. Apud Soph. in Aiace, πᾶς γ' κρατὸς δίπαλτος ἀκμὴ φονεύσω. exp. vtrinque telum vibrans.

Δίπαλτος, vtrinque telum vibrando, ambabus manibus.

Διοπαλίζω [ἀφ' ὧν τὸ δίπαλτος καὶ πάλλω] manibꝰ excutio seu manibus agito & quasso, itẽ occido: vt Il. δ. αὐτὰρ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῦ γε διοπαλίξας, vir virũ occidit. Od. ξ. τὰ δὲ ῥάκεα δ' ἐπαλίξεις, lacerasvestes tuas manibꝰ agitabis & excutiès. Vide & cõp. ex Παλάσσω.

Διοπαλίξις, ἡ, motus & excussio quæ fit manibus. Suid. & Etymol.

Ἐγχίπαλος, hastam vibrans, hastę vibrandę peritus: ac proinde bellicosus. Il. β. & alibi. Pro eodem dicitur & ἐγχεσπάλος, apud Hesy.

Ἐκπαλής, exp. ex articulis suis emotum seu excussum, apud eundem. ¶ Ἐκπαλιος, sortis vel hæreditatis expers, Idem.

Ἐμπάλλω, tibro,

Κληροπαλής, qui sorte distribuitur. Hom. hymno in Merc. ἐσχίσατο δ' ἀνὰ μοῖρας Κληροπαλῆς.

Μιξοπαλής, eidē Hesyc. est quod ex medio vibratur & quassatur.

Σακοπαλος vel Θυεοπαλος, scutum vibrans seu clypeum, bellicosus. ὁ τὸ θυεὸν πάλλων. Il. ε.

Κραιπάλη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Πυλαιμένης, vide in Πάλη. Παμμα, vide in Πάω.

Παμφαλάω, vide cum Παμφαίνω in compositis ex Φαίνω.

ΠΑΝ. ανὸς, ὁ, Pan: pastorum numen. Fingitur fuisse semicaper, & hirci modo libidinosus, iracundus etiam. vt testatur Theocrit. idyll. 1. ἐν τί γε πικρὸς, Καὶ οἱ ἀεὶ δ' ἐρεμέα χολὰ ποτὶ φρένι κάθηται. ¶ At Πᾶν, vide in πᾶς.

Πανικός, Panicus: vt πανικὸς φόβος vel θόρυβος, apud Herodot. l. 7. & Plut. in Epamin. terror seu tumultus quem Pan irritatus immittit.

Πάνιος, panicus. Aeschyl.

Πάνισκος, ὁ, paruulus pan. Panisci, dæmones syluestres & montani, vt Faunis.

ΠΑΝΔΕΛΕΤΕΙΟΣ, ὁ, improbus, veteratorius (a Pandeleto quodam psephismatum scriptore & insignitor versuto, vt qui è pauperum deceptione ditesceret.) Aristoph. in Nub. φορτίον γ' ἐστὶ χρυσὸς, Τάλαντον εἶναι Μυσὸς φάσκων, ἐκ πενεὸς ἐν γνάμαις τρόπων πανδελετείους.

ΠΑΝΔΟΥΡΑ, ας, Πανδοῦρις, Hesychio est musicum instrumentum. Vide & Poll.

Πανδουρίστης, qui ipsum instrumentum tractat. Hesyc.

Πανδουρίζω, illo instrumento ludo. Lamprid. in Heliogabalo.

Πανδουρεστὴς, ὁ, pandustria qui pandura ludit. Athen. l. 4.

Πανθαχῆ &c. Πάντως, Πάμμα. Πᾶς, in Πάω. Πάνυ, vide in Πᾶς. Παπαῖ, in Βαβαί.

ΠΑΠΠΑΣ. ox est imitans crepitantē aluum apud Aristoph. in Neb. ὥσπερ ἱρεοῦ τὸ ἐρωμένιον παλεῖν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἡμῖν. Ἀτρέμας φρύγον παππᾶς. κἀπὴν ἐπὴν παπαπάππας. quibus subiungit, quum χθὲς κωμῳδὴ ἤθροιστο παπαπάππας.

ΠΑΠΠΑΣ. ὁ, ὁ, pater: vox est liberorum ad patrem qui eum patris nomine compellare volunt. Od. ζ. πάππα φίλ' ἦ σ' ἂν δὴ μείφρονα τοῦδε ἀπολοίμην Ὑψηλοῦ δώματος. &c. apud Athen. l. 8. χαῖρε πάππα φίλε τε. * Eust ex veterum authoritate tradit factum esse ex vocula infantium πᾶς per reduplicationem. Legitur & pro nutrito, apud eundem.

Παππάζω, pappa dico, adblandior patri vocando pappam. Ilia. ε. Οὐδ' ἔτι μιν παῖδ' ἐς φοτὶ γουνάσι παππάζουσ' Ἑλένη ἐν πολέμοις. Dicuntur & anseres παππάζειν. Poll.

Παππασμὸς, cōpellatio patris vocando illum πάππα. Suid.

Παππίας, ὁ, & παππίδιον, τὸ, paterculus: *deminutiua blandientis* apud Aristoph. in Vesp.

Παπίζω, paterculum appello. Eustath.

Πάππος, auus. πάππος ὁ πρὸς πατρὸς. auus paternus: πάππος ὁ πρὸς μητρὸς auus maternus, apud Aeschin. in Ctesiph. Dicitur & sine adiectione de auo paterno, apud Athen. l. 14. Κἀδαμος ὁ τοῦ Δευκαλίωνος πάππος μαχεῖται λιῶ. Plat. de leg. ὁ πάππου πατὴρ, auti pater. ¶ Πάππος, lanugo cardiuorum seu flos: qui lanugino sos est: itē lanugo herbarum herbæ. Arat. Ἡ δὲ καὶ ἀστέρος ἠὲ λύκος γήρεος ἀκάνθης. Et Nicand. Οἷά τε καὶ γήρεος νέον τεθρυμμένα πάππῳ. Dicitur & de lanugine barbæ, quæ inferiori labro adnascitur, vt μύσταξ, vel μάστακ, de ea quæ superiori, Poll. Hesych. Suid. & Eust.

Ἄππα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Derivata à Πάππος, *auus.*

Παππῶς (sicut πατρῷος à πατὴρ) auitus: vt παππῷα ἀγαθὰ, & παππῷα δόξα. apud Dem. Philipp. 4.

Παππικὸς, ad auum pertinens, aut auum respiens.

Composita.

Ἀπόπαππος, ὁ, abauus.

Διόπαππος, atauus.

Ἐπίπαππος, proauus vel atauus. Poll.

Παππατίππαππος, (*decip.*) auti pater. Poll. ex Philon. comico.

Προπάππος, proauus auti pater. Poll.

Τριπάππος, triauus.

¶ *Pertinentia ad* Πάππος *i. lanugo, &c.*

Παππώδη σπέρματα, vel παπποσπέρματα, lanuginosa semina vel quæ pappo lanugine semen habent obductum, apud Theophrastum.

Ἀπαππωτίζω, ὦ, in pappos verto. Vnde pass. ἀπαππωτίζομαι, verti seu abire in pappos, apud eundem, hist. pl. l. 7. c. 11.

Ἐκπαππωτίζω, in pappos solui seu abire. Diosc. l. 3. c. 13.

ΠΑΠΤΑΙΝΩ, circumspicio, oculis lustro. Od. ρ. ὁ δ' ἀπαντῆ-

νας ἐλε δίφρου. Il. ψ. Ἐν δὲ παπτήνας δόμον τεῖχος. Ilia. ρ. Τρὶς δ' ἀπαντήνας. Interdum sequente ὅπῃ, vt Il. ω. Interdum præcedente φάντη, vt Iliad. ψ. Od. μ. vel Πάντῃ, vt Iliad. ν. & ρ. vel ἀμφί, vt Iliad. δ. & ω. ¶ Item oculis vestigo, circumspectans quæro. Iliad. φ. ἀπαλαίνων λίνον ἀμφί. Interdum simpliciter significat, specto, vel respecto, oculos conuerto, intueor, sequente præpositione μετ', ἐς, aut πρός. Hesiod. in Eg. Μηνοῖ δὲ παπταίνων μετ' ὀμμάτων, oculos conuertens ad æquales. Sic apud Plut. in Themistocl. παπταίνων πρὸς τὴν Ἰσθμὸν, ad Isthmum spectō. Et Lucian. Παπτήνας εἰς ἅπαντας, omnes intuitus.

Composita.

Διαπαπταίνω, circumspecto per. i. iuc. in Fab. ἡ πρὸς ἄλλον ἄλλοτε τὸν ὀφθαλμὸν διαπαπταίνων, circumspectans oculos conuertebat.

Περιπαπταίνω, circumspecto, oculis lustro. Arat. Πολλάκις δὲ νηῶν σείλοις περιπαπτάνεντες.

ΠΑΠΥΡΟΣ, ὁ, vel ἡ, papyrus, seu papyrū: planta nascens in palustribus Aegypti aut quiescentibus Nili aquis, vbi euagatē stagnant. Theophrast. hist. plant. lib. 4. cap. 9. & Plin. lib. 13. cap. 1. Item liber eiusdē in Epigr. λαμπαδ' ἀπεχίτωνα Σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφριγοεμβόλῳ παπύρῳ. Item pia charta quæ inde conficitur.

ΠΑΡΑ, (& apud poetas Παρ' per apocopen, & Παραὶ, per elisionem) præpositio cum varijs casibus varia significans.

Cum genitiuo significante motum à loco, à ab, ex. Thucy. l. 4. ἐξ βασιλέως ποτὲ ἐλθόντες εἰς Λακεδαίμονα. Interdum ponitur subaudito πέμπομαι aut ἀποστέλλομαι.

Cum dativo, apud: vt Παρ' ἐμοὶ δίφροισιν. Et Παρ' ἑωυτῷ ἔχειν. apud se vel intra se.

Cum accusativo significante motum ad locum. Xen. Hell. 1. ἀφικόμην παρ' αὐτόν. Sic ἔρχομαι, apud eundem. ¶ Item propè, propter, iuxta: vt Ody. ξ. οἱ δ' ἄρα παρ' αὐτὸν Ἀνδρὶ κομαῖοι. Sic Act. c. 4. ἔθεσαν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων, ad pedes, iuxta pedes. ¶ Apud grammaticos pro ἀπὸ: vt quum dicit παρὰ τὸ λέγειν fit λέξις. ¶ Item per: vt Demosthen. παρὰ τὸν χρόνον, per omne id tempus. Sic Παρ' ὅλον τὸν βίον. Apud Thuc. Παρ' ἅπασαν τὴν στρατιὰν, per totum exercitum. ¶ Exponitur etiam, inter: vt παρὰ τὸν δεῖπνον, inter cœnam, cœnæ tempore. Sic παρὰ τὸν πόλεμον, belli tempore, militiæ. ¶ Exponitur etiam, in: vt παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν, in via. ¶ Item præter, vel cōtra: vt Plut. in pol. γάμους νυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν, vt nuptias præter naturæ præcepta coagmentaret. Sic παρὰ γνώμην & παρὰ τὸν φόβον. Et παρὰ φύσιν, contra naturam. Sic παρὰ νόμον, contra legem. Interdum cum suo casu exponitur aduerbio: vt Παρ' ὤραν, intempestiuè. Παρ' ἀξίαν, indignè. ¶ Aliquando exp. præter, vltra: vt Demosth. Παρ' ἐλίγους, præter paucos, paucis exceptis. Alicubi exp. vltra vel supra: vt παρὰ δύναμιν, supra vires. Thucyd. lib. 1. Et Παρ' ὃ δεῖ, supra modum. Et παρὰ ποταμόν, vltra vel transfluuium. ¶ Item propter, obiet Antiph. Παρ' ἐμὲ ὄφρεσιν, propter vnum hominem. Et apud Demosth. παρ' τὴν ἀξίωσιν, propter vnum hominem. Sic Παρ' ὃ pro quo scribitur etiam Παρό, propter quod, quoniam. ¶ Item παρὰ Aristot. metaphys. lib. 1. εἶναι τοῦτον ἔφασαν παρ' ἐκείνους λέγειν τοὺς πρότερον, is sobrius & prudens fuisse præ illis antiquioribus. Sic & apud Plat. de leg. lib. 7. Item cum in comparatione: vt apud Plat. de rep. l. 1. λόγον παρὰ λόγον ἀντικαθιστάναι. ¶ Item pro, prout Aristot. l. in lib. de mundo, παρὰ τὴν διαγωγὴν τῶν μηνῶν. ¶ Interdum παρὰ adhibetur ad significandam temporis intermissionem: vt apud Aristot. παρὰ μῆνα τρίτον, tertio quoque mense. Sic παρὰ τετάρτην ἡμέραν apud Polyb. quarto quoq; die. Dicitur etiam Παρ' ἡμέραν, seu παρὰ μίαν ἡμέραν, alternis diebus. Sic Παρ' ἐνιαυτὸν, seu παρὰ μίαν, alternis annis. Dicitur & de aliis rebus interiectis, vt πληγὴν παρὰ πληγὴν, apud Aristoph. alternas plagas incutiens. ¶ Habet παρὰ alios præterea vsus: vt παρὰ πολὺ χείρων, multò deterior, seu longè deterior. παρὰ τοσοῦτον, siue παρὰ τοσοῦτον tantò, seu vsque adeo, apud Plut. & Greg. Apud Thucyd. lib. 3. παρὰ τοσοῦτον μὴ ἡ Μυτιλήνη ἔπαθε κινδυνεύσασα, exp. tantulum abfuit quin Mitylene euerteretur: vel tam propè à periculo abfuit Mitylene. παρὰ μικρὸν, vel παρὰ μικρὸν, propemodum, penè, parum abfuit quin. Hoc. Παρὰ μικρὸν πολὺ δεδυνάμεθα, parum abfuit quum interierimus, pro quo dicitur brevius Παρὰ μικρὸν ἀπεθάνετε. Significat etiam paulò: vt apud Luc. εἰ παρὰ μικρὸν ἀποπνίγεσθαι, haud paulò absurdius. Παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, vel Παρ' οὐδὲν τίθεσθαι seu ποιεῖσθαι, pro nihilo ducere, nihil æstimare. Pro eodem dicitur & Παρὰ πάντων ἡγεῖσθαι vel Ποιεῖσθαι. ¶ Παρὰ in compositione interdū significat idem quod σύν: vt in Παρυφίσταμαι pro συνεφίσταμαι, & Παραδιωκάω pro συνδιωκάω. Aliquādo significat perperam, malè, vel obiter, negligēter: vt in Παρανοέω, παραφρονέω, παραιτέω, παραβλέπω. Interdū significat temerè: vt in Παρακινδυνεύω. Παράτελμος, Παροβάλλομαι. Aliquādo significat ciam: vt in Παρεκβάλλω & Παρεμβάσσω. Aliquando denotat tēpus elapsum: vt in Παρεκμαλάκιος, Παρωχημένος.

παρβαίνω. Nonnunquam minuit significationem: vt in Πάριος, παρόμοιος, παρίσωμι. Nonnunquam auget, vt in παρφορμίω. Interdum significat penitus: vt in παρεσθίω, παρδιδόναι. Significat etiã successionẽ: vt in παραλαμβάνω. ¶ παρ pro πάρεστι, vide παρεστι, in comp. Εἰμί.

ΠΑΡΆΔΕΙΣΟ Σου, ὁ, hortus, viridarium. Sic vocant Græci quæ Latini viuaria (vt Gell. scribit lib. 2. c. 20.) septa videlicet quædam in quibus voluptatis causa tum plantæ excoluntur, tum etiam viuæ feræ pascuntur: seu ager conseptus ac diligenter consitus omnis generis plãtis. Xen. in Oecon. τὸν δὲ Σαρδιανὸν παρ' ἡδὺ ἐθαύμαζον τοῦ χωρίου. conseptum agrum, ac diligẽter cõsitum ostendisse. Idem Hell. 4. παρὰδεισος μεγὰς ἐνδὸν ἦν καὶ θηρία. Sed κατ' ἐξοχὴν sic vocãtur Græci interpretes hortum illum in Eden plantatum. Hinc factum vt beata illa gloriæ Dei sedes hoc nomine vulgò etiam diceretur: vt Luc. 23. & in Ecclesiastico aliquoties. * Hanc vocem Græci à Persis, Persæ ab Hebræorum vocabulo pardés, quod hortum domesticum seu pomarium significat, desumpsisse.

ΠΑΡΑΣΆΓΓΑΣ siue παρασάγγης, ου, ὁ, parasanga: apud Persas mensura est viarum triginta stadia continens. Herodot. l. 2. παρασάγγης δὲ ἐστὶ τρίκοντα στάδια. Apud Xen. δύο παρασάγγας ἀπέχειν exp. distare sexaginta stadia. Athen. l. 3. πολλοὺς παρασάγγας ὑπερδραμόντες.

ΠΑΡΔΑΚΟΌΣ ἡ, ὁν, humidus, humectus, vuidus. Aristop. in Pace. Οὐδ' ταυτλαίζειν. (sc. εἰόν τ' ἔστι τὴμερον) ἐπεὶ δ' ἐπαρδακεῖν τὸ χωρίον, quoniam agellus vuidus est, hodie glebas frãgere non licet. Archilochus etiam & Simonides ita hoc vocabulum vsurparunt, vt tradit schol. * Forsan ab ἀρδω, irrigo, pleonasmo τοῦ π.

ΠΆΡΔΟΣ ου, ὁ, pardus, fera quæ & παρδάλις.

ΠΑΡΔΑΛΙΣ, εως, ἡ, pardalis, seu panthera. Aristot. hist. anim. li. 9. cap. 6. Aelian. & Oppian. de venat. l. 4. & Theophr. de caus. pla. l. 6. c. 5. Eadem dicitur & πάρδαλις, l. 1. v. & 6. Oppian. de venat. libro 3.

Παρδάλεος, siue παρδάλεος, pantherinus: vt παρδάλεον δορά, pantherina pellis: quæ & παρδαλέα siue παρδαλεὰ dicitur. Il. η. & κ. Et παρδάλεος λίθος, lapis pantherinam pelleni imitans macularum varietate.

Παρδαλόεις, εσσα, ὁν, ἡ, pantherinus, seu ad pantherinam naturam accedens pantheræ naturam imitans. Athen. l. 2.

Παρδαλοῖς, referens colorem pardalis pantheræ in modum varius, maculosus.

Πάρδαλος, ου, ὁ, auis cinerei coloris: de qua Aristot. hist. an. l. 9. cap. 23.

Παρδίας κεφαλὴ, pisces de genere murgilum: quòd sint pardorum in modum maculosi. Plut. de solert. anim.

Παρδίον, ου, τὸ, pardium fera. Aristot. lib. 2. animar. vbi Gaza legit ἐπιπάρδιον.

ΠΑΡΕΙΆ, & Aeolicè παρειά, ᾶς, ἡ, mala, maxilla, gena. Ody. θ. Τὼ δ' ἐλοφύσθην ἀχνὶ φθινύθουσι παρειὰ. od. π. αὐλὴ δ' ἐν παρειῇσιν ἀκέρσετος ἄκρον ἐφύει. Sic & Od. κ. & alibi apud Hom. Xenop. pæd. 6. ἐλουσθεὶς δ' αὐτὸς τε καὶ ἅμαξα καὶ τὼ παρειὼ. Plut. in Hell. τοῦ ἵππου ἀφεκυλίσθη τὼ παρειὼ. ¶ Apud poetas prorã etiam nauium παρειαὶ dicuntur: vt annotant Eust. & Pol. * Sunt qui παρὰ τὸ ἑπαίρω deducunt. vide Ammon.

Παρειας, ου, ὁ dicitur serpens quidam παρὰ τὸ ἐν πεδίοις τὰς παρειὰς seu παρὰ τὸ πεφυσημένος καὶ μεγάλας παρειὰς ἔχειν. Demosth. pro cor. τοὺς δρόμους τοὺς παρειὰς θλίβων. Aristoph. in Plut. Ὁ δ' ἀξιόλογος ὡς παρείας οὐ δόρυ.

Παρειον, τὸ, & παρειδιον, ου, ὁ, idem quod παρειά. Ody. χ. Apoll. Argon. l. 2. & in Epigr. παρείον adiectiuè etiam dicitur maxillare. Sic & appellantur ornamenta in maxillis equorum: vt Il. δ. φλίαρα τὰ φοινικεα μείλια παρειὸν ἱππείων.

Composita.

Εὐπάρειος, pulchras habens genas.

Καλλιπαρὴς, Aeolicè seu Doricè pro καλλιπάρειος, pulchras habens genas: & synecdochicè, *ex parte intelligẽdo totum*, pulcher, venustus. Il. α. Ody. ο.

Λευκοπαρὴς vel λευκόπαρος, candidas habens genas. Hesych.

Μαλακοπάρειος, genas velleris in modum molliculas habens, apud eundem.

Μαλοπάρειος, & Doricè, μαλοπάρος, malis similis habẽs genas, vel cuius malæ seu genæ colorẽ mali referunt. Theocr. idyl. 17.

Μιλτοπάρειος, minio infectas genas habens, qui miniatis seu rubricatis genis est. Metaphoricè naues μιλτοπάρροι dicuntur. Il. C. quarum proræ minio seu rubrica sunt infectæ.

Φοινικοπαρὴς, hoc Φοινικοπάρος, Phœniceas habens malas, seu genas, i. phœniceo coloris. Naues etiam φοινικοπάρροι dicuntur quæ phœniceo colore pictæ sunt. Od. α.

Χαλκοπαρὴς, seu χαλκοπάρος, æreas habens malas. Il. μ. & υ. Χαλκοπάρα, idem Pind.

ΠΑΡΘΈΝΟΣ, ου, ὁ, virgo. Il. γ. ἄντε παρθένος ἠὲ νεόνυμφος τε. Interdũ ponitur adiectiuè. vt Xen. pæd. 4. ἐγὼ μὲν οὖν ἐγὼ παρθένος εἰμὶ καὶ ὡραία. Sic Philo de vita Mos. μιμούμενοι τὰς παρθένους χαρίτας, virgines gratias imitãtes. item metaph. apud Aristop. παρθένοι ἀστέρες, ultimes intactæ adhuc à matri. * Dicitur (vt tradunt grammatici) παρὰ τὸ παρθέν τὴν μητέρα, quia virginis forma suas matres vt plurimũ excellunt. Alij δὲ παρὰ τὸ διὰ τὴν ἡλικίαν dictam volunt, hoc est, qui ætatem infantilem egressa est, vt nubilis esse possit. Eustathio παρθένος, dicitur ἡ ἐστερημένη τῆς θηλείας ἡλικίας, i. quæ nondum lactãt.

Παρθενικὸς, siue παρθένιος & παρθενικός, virgineus, virginalis, qui vel qualis est virginum, virginum proprius: vt παρθενικὸν ἆσμα, apud Eurip. Et παρθενικαὶ αὐλαὶ, apud Athen. l. 4. & 14. Dicitur etiã παρθενικὸς ἀνὴρ, vt qui vsorem iucunculam virginem duxit, apud Plut. in Pomp. Et παρθενικὴ ἀνὴρ, virgo. Athen. l. 2. Pro quo frequentius dicitur παρθένιος absolutè: vt Od. λ. Hesiod. in Erg. * Παρθένιος herbæ nomen, apud Nicand. in Ther. Dioscor. l. 3. c. 155 & l. 4. c. 191. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 7.

Παρθενία τὰ, signa virginitatis. Deut. cap. 22. Παρθενία τὰ, status virginitatis, virginitas. Iudic. c. 11

Παρθενία, ἡ, virginitas, status in quo virgines sunt. Apoll. Arg. l. 2. Herodian. l. 4.

Παρθενεύω seu παρθενεύομαι, in virginitate dego. Polyæn. l. 8. νόμῳ ἐκώλυον ἀεὶ παρθενεύειν. Sic & apud Herodian. l. 5. item παρθενεύω, virginem manere cogo, in virginitate custodio. Eurip. in Supplic. Ἢ παρθενεύειν πᾶσ' ἐν δόμοις καλῶς. Sic & apud Luc. in Tim.

Παρθενεύσις, εως, ἡ, ipsa actio τοῦ παρθενεύειν, quum aliqua custoditur virgo aut aliquis sub habitu virgineo. Luc. de salt.

Παρθενεία, ας, ἡ, idem cum παρθενία. Eurip. in Rhesio.

Παρθενίας, ου, ὁ, filius legitimo concubitu natus ex ea, quæ quum duceretur, virgo putabatur, sed non erat. Aristot. polit. 5. c. 7.

Παρθενικάριον, ου, τὸ, virgunculа.

Παρθενίσμα τὸ, status virginitatis. Eurip. in Phœn. & in Ion.

Παρθενῶν, ῶνος, ὁ, conclaue virginum, seu locus in quo asseruantur virgines. Plut. in Alex. Iouicè pro eodem dicitur παρθενεών. vt in Epigr.

Πάρθενος, metri gratia dicitur pro παρθένος, in iisdem Epigr.

Παρθὼ, idem. Suid. ex Epigr.

Composita.

Ἀεὶπαρθένος, ὁ, ἡ, semper virgo. Soph. in Aiace. Dion. & Xiphilin.

Ἄπαρθος, non amplius virgo, deuirginata. Nonn.

Ἀπαρθένευτος, non deuirginata, pura & intecta. Hesych. ex Soph. Hippono. Item non decens virgines. Eurip. in Phœn.

Ἀποπαρθενεύω seu ἀπὸ παρθενεύω, deuirgino, virginitate priuo.

Ἀναπαρθενεύω, idem. Athen. l. 3. ἐν ἑπτὰ μὴν τοι γε ἡμέρας τινὰς τὸν τέκνον διαπαρθενεύσει θεραπαίνας. (Poll. l. 3.

Διαπαρθένια δῶρα, dona quæ pro virginitate ademptæ dãtur.

Δυσπάρθενος, virgo misera. Epigr.

Εὐπάρθενος, felix virgo. Eurip. in Bacch.

Καλλιπαρθένος, ὁ, ἡ, pulchras virgines habens: vnde καλλιπάρθενοι Νεῖλου ῥοαὶ apud Eurip. initio Helenæ.

Μιξοπάρθενος, dicitur ἡ ὄψις, quod virginea facies ei adimi esset. h. e. quod ex parte esset facie virginea. Eurip. in Phœn.

Φιλοπάρθενος, amator virginum. item virginitatis amatrix seu studiosa.

Ψευδοπάρθενος, ὁ, falsa seu fictitia virgo, quæ virginitatem mentitur.

ΠΑΡΙΟΣ, ου, ὁ, Parius: qui ex Paro insula est. Παριος λίθος Parius lapis, ex marmoreo genere. Plin. l. 36. c. 5. Legunt & πάρος λίθος cum diphthongo, apud Paus. in Att. in Epig. πάρος exponitur pario marmore structus.

Ἀναπαρεσκεύειν esse dicunt, pactis non stare: proueribio à Parius sumpto, qui quum bello ab Atheniensibus oppressi essent se ciuitatem illis tradituros, si ab armis discederent, mox nacti auxilia ab iisdem desciuerunt.

ΠΑΡΝΟΠΈΣ, οῦ, genus locustarum, vt ἀνθοβόσκοι. Aristoph. in Aub. Ὅν τὸ χρῆμα παρνόπων ἀποστήσω. Pausanias poeit in numero volatilium maleficorum quæ legentes exedunt: vt Aristoph. rursum in Auibus, αὐτοῖς ἐκκόψας τὴν πάρνοπα κατεδήδου. Ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἰς αὐτὸν ἐξαίφνης ἐπιπτήσεται. Sunt qui ex culicum genere esse velint.

ΠΆΡΟΧ, ante. Poeticum aduerbium vel loci, vel temporis. Cum genit. vt apud Eurip. φεύγει δ' ὀμμάτων πάρος prodit ante ædes. Il. θ. Εὖ οἶδ' ὅτι Τυδείδαο πάρος ἔχει μενεαίνων. ante Tydidem inhabere celeres equos. Ponitur & sine casibus. Il. ζ. Ἰφθίμοιν τε πάρος λελάθοιμεν, ante alios, vel ante tempus. ¶ Item antea, prius, ante hoc vel illud tempus. Il. ε. πάρος γε μὲν οὔτε θαμύζει. Od. ζ. ἀλλοτε μὲν τε πάρος νέον ἄκριτος. Interdum præponitur articulus: vt Od. α. ὡς τὸ πάρος περ, vt antea. In plur. τὰ πάρος, antea acta, præterita. Soph. ¶ Item priusquam, antequam. Cum infinitiuo: vt Il. α. Ἐκ κ' ἀγορὴν ἀγέρετο πάρος ἢ ἐρχέμεν μεθ' ἑῶας. Et Il. ζ. πάρος τοῦ ἔρχεσθ' ἠγορόωντο.

Πάροιθε, siue πάροιθεν (illud sequente consonante, hoc sequente vocali) idẽ quod Πάρος, ante: vt Od. ξ. Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο δίσκοισιν τέρποντο, ante domum Vlyssis. Apollon. Rhod. Arg. l. 2. Θῆκε παροιθε ποδῶν, posuit ante pedes. Ponitur & sine casu, Il. ψ. Item ante, antea, in temporis significatione: vt Il. Πάντα γὰρ ἤδη νῦν τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην, omnia nunc tibi præstabo, quæ antea promisi. Et cum artic. in Epigr.

Παροίτερος, α, ό, prior, item vetustior, antiquior. Vsurpatur in loci significatione, apud Apoll. Arg. l. 4. Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη, ἔνδοθι νῆσος, sita ante. Sic in cursu dicitur aliquis esse παροίτερος Il. ψ.

Παροιτέρω, longius progrediendo, vlterius. Apoll. Arg. l. 2.

Παροίτατος, primus. Apoll. Arg. l. 2. ὡς μὲν ἔτυψε παροίτατος. Item vetustissimus, antiquissimus.

Προπάροιθε, siue προπάροιθεν, idem quod Πάροιθε, siue Πάροιθεν ante Od. ρ. Εἰ δ' ἐθέλεις ἐπὶ μένειν ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε, ego eo præ, seu antea præeo. Hesiod. in Theog. προπάροιθε φυλάσσει ante custodit, ab anteriori parte, in fronte. Cõstruitur & cũ genit. Iliad. υ. Αὐτὰρ ὁ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. Hesiod. in Erg. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Comparationi etiã seruit: vt Od. λ. σεῖο δ' Ἀχιλλεῦ Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω, præ te nemo beatior, seu ante te. Significat etiam, ante oculos, in cõspectu. Od. δ. Οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν Χαλκῷ δηιόῳεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο. Dicitur & Πρόσπαρ, per apocopen. Hesiod. in Theog. πρόσπαρ Ἐπιμηθέα νεμεσσηθέντα.

ΠΑΡΩΟΣ siue Παρωὸς aut Παρῷος, dicitur color quidã medius inter cinereum & rufum: vt Παρώους ἵππους, apud Aristot. hist. anim. l. 9.

ΠΑΣ, πᾶσα, πᾶν, (Fœ Πᾶσα. Neut. Πᾶν) omnis. Theog. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν Οὔθ' ἕρξαι δύναται. Aristoph. Πᾶς ἀνὴρ σιωπάτω. Il. θ. Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι. Luc. in vita aut. ἄγε δὲ προσήκοντας. Item quiuis, quilibet. Demost. pro cor. ὃν πάντας μᾶλλον αἰτίους εὕροιτε ἢ ἐμέ. Et in Mid. Πάντα μᾶλλον λεκτέον. Dicitur & τὸ παντὸς τιμᾶσθαι, plurimi facere. apud Syn. Et pro eodẽ, περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, apud Thuc. l. 2. Item totus, vniuersus. Il. σ. Πᾶς δ' ὁ λαὸς χαμαὶ κάππεσεν ἐν κονίῃσι. Soph. in Aiace. λύπῃ πᾶς ἐλαύνεται. Thuc. l. 6. Παντὶ δὲ τῷ στρατεύματι. Gregor. Πᾶσαν ἀλήθειαν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ ἐκήρυξαν. Interdũ ei præfigitur ὅλος, in hac signif. vt apud Polyb. περὶ δὲ τοὺς ὅλους καὶ πάντας Πτολεμαίους ... ὅλος καὶ πᾶς ἦν. Τὸ πᾶν, vel Πᾶν, summa rerũ: vnde δι' ὅλου καὶ περὶ τοῦ παντός, apud Thuc. l. 1. Philosophis autẽ τὸ πᾶν dicitur vniuersitas: quã Cicero nunc totũ & omnia nunc mundũ appellat: vt apud Plut. τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. Sic & apud Plut. aduersus Color. ¶ Nonnunquã τὸ πᾶν aduerbialiter ponitur pro κατὰ τὸ πᾶν, omni ex parte omninoque: vt apud Plat. in Apol. τοῦτο δὲ τὸ πᾶν μέλει. Sic Xeno. pæd. 1. Τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας. Itẽ perpetuò sẽper: vt apud Luc. ἐν καιρῷ τὸ πᾶν βιοῦν. Sic & Πάντα vsurpatur pro Πάντως, modis omnibus: vt apud Athen. ἀλλὰ τὸ πάντ' ἀρέσκει καὶ ἐναρμόζεται ... Et Gregor. πάντ' ἐμοὶ ... Interdũ tamẽ subauditur præposit. κατὰ: vt Od. μ. ... πάντα ... Sic & apud Herodiã. & Syn. ¶ Πᾶς dicitur etiam pro Πάντως, teste Eustath.

Πάντῃ, omnino, prorsus, penitus. Aristot. l. 1. de gener. & corrup. & Plat. in Phileb.

Πάντως & Πάντᾳ Doricè, omnino omnibus modis, prorsus. Plu. de Agesilao. Νικᾶν εἰ μὲν ... ἀδικεῖ, ... Aristot. metaph. l. 9. οὐ γὰρ πάντως τὸ ἀνθρώπου μέρος ἡ χείρ, nõ enim omnibus modis hominis pars manus est, simpliciter. Item ad summũ: vt apud Gal. ad Glauc. l. 1. ... πάντως κατὰ τὴν τετάρτην ... ad summum vel plurimum quarta die. Præcedente negatione exponitur, cõmodò, habentẽ consequẽtiæ significationem vel necessitatis. Aristotel. probl. sect. 10. ὅσα δ' ἄγρια οὐ πάντως ἥμερα, quæcunque animantia agrestia sunt, non continuò etiam sunt mansueta: vel non necesse est esse.

Πάντοσε, quoquouersum, in omnem partem. Hom. Il. μ & alibi.

Παντοῖος, varius. Eurip. in Iph. Aul. Lucian. in somn.

Πάντοθεν, vndique, vndiquaque. Od. ξ.

Πανταχῆ, vbique oppos. τῷ μηδαμῇ. Item quoquomodo. Plat.

Πανταχοῦ, idẽ quod Πανταχῆ. Dem. Πάντων πανταχοῦ κρατεῖ. Et cum gen. Πανταχοῦ γῆς, vbiq; terrarũ, apud Chrysost. Expon. & quouis, seu quemcũq; in locũ, apud Demost. Phil. 1.

Πανταχόσε & Πανταχοῖ, in omnes partes, quouis, quoquo versum, vt Πανταχόσε τοῦ σώματος, apud Alex. Aph. in præfat. l. 1. probl.

Πανταχόθεν, vndique ex omnibus partibus. Herodian. l. 1. ... πανταχόθεν ζῶα ἀθροίζεσθαι.

Παντοῖος, α, ό, omnigenus, omnimodus. Item varius, multiplex. Il. γ. Gregor. Luc. &c.

Παντοίως, omnibus modis. Herodian. lib. 4.

Πάνυ, omnino, prorsus. Aristoph. in Nub. Πάνυ φημὶ ἔγωγε, omnino nego. Sic & apud Thuc. & Herodian. in responsione & concessione iungitur particulis μὲν γε δὲ & οὖν: vt apud Plat. & Xenoph. Item valde, admodum, magnopere. Plat. in Phædr. Πάνυ μακρὸν ποιοῦμαι λόγον ξύγγραμμα, valde lõgum. Sic apud Aristoph. in Plut. & Plut. περὶ δυσωπίας. ¶ Exponitur & ferme, apud Dem. & Aristot.

Πάγχυ [poet.] omnino, penitus. Il. τ. Od. α. & alibi.

Ἐπιπάγχυ, [comp.] idem. Hesiod. in Erg.

Composita.

Ἅπας, αντος, vniuersus, omnis.

Ἅπας, vniuersus, totus. Fœm. ἅπασα, n. ἅπαν, nom. τῷ δ' ἅπαν ἐπλήθη πεδίον, vniuersus campus. Et apud eundem ἅπας ἐνιαυτός, totus seu integer annus. Sic & apud Aesch. in Ctesiph. ¶ Itẽ omnis, Od. ξ. τὸν ἄριστον ἁπάντων, & ἃ πάντων ἀναγκαιότατα, apud Isocr. Dicitur & ἅπας τις, quilibet, quiuis. ¶ Exp. & summus, extremus, apud Plat. in epist. εἰς ἔσχατον ἐλθεῖν κακὸν ἅπαν, in summam vel extremam adduci angustiam.

Ἁπανταχῆ, vel ἁπανταχοῦ, vbique, quaqua versum, passim: vt ἁπανταχῇ δὲ βωμοὶ καὶ θυσίαι.

Ἁπανταχόθι, vbique, vbiuis, in omni loco. Luc.

Ἁπανταχόθεν, vndique, vndecunque, omni ex parte.

Ἁπανταχόσε, in omnẽ partem, quoquo versum. Plut. in Camill.

Ἁπαντῇ, vndique, vndiquaque.

Decomp. Ἅπαξάπας, semel omnis. Aristoph. in Plut.

Διαπαντός, semper, perpetuã serie. Xen.

Εἰσάπαν, omnino, prorsus. Phil.

Καθάπαξ omnino in vniuersum.

Συνάπας idem quod Σύμπας.

Διαμπάξ, in totum, in vniuersum. Hesych. & Suid. Exponitur & vtrinque, apud Luc.

Διαπαντός, per omnia, iugiter. Lucæ 24. & Hebr. 2.

Ἐκπαντός, in totum, omnino prorsus.

Ἔμπαν, omnino tamen. Hesych.

Ἐπίπαν, in totum, in vniuersum, omnino. Theoph. de caus. pl. l. 2. Item plerunque vt plurimum, ferè. Polyb. & Aristot.

Πάμπαν, omnino. Il. α. φ. &c.

Παράπαν, in vniuersum genere toto, apud Plat. Exponitur & omnino, prorsus, apud Aristoph. in Plut. & Polyb. *fer. 7. 4.*

Πρόπας, vniuersus, omnis: vt πρόπας ὁ στόλος, apud Soph. & νῆας τὰ προπάσας, apud Hom. Il. β.

Σύμπας, vniuersus, totus. Thuc. l. 2. Isocr. Dem. & Aristot.

ΠΑΣΣΑΛΟΣ, & Attice πάτταλος, ὁ, clauus ligneus, paxillus (à πάσσω, figo, pango, defigo, depango, Eust.) Odyss. θ. ἐκ δὲ πασσαλόφι κρέμασεν ... Synes. epist. 45. οἱ πάτταλοι παττάλοις ἐκκρούονται, paxilli paxillis excutiuntur. Poeticẽ πασσαλόφι, dicitur pro Πασσάλου. Il. ω. Od. θ. & alibi.

Πασσάλιον, ου, τό, & Πασσαλίσκος, ου, ὁ, siue Παττάλιον & Παττάλισκος, clauiculus ligneus, paxillus, vt Παττάλια διὰ παττάλων, apud Poll. l. 9.

Παττάλιαι ἔλαφοι, quorum cornua Παττάλῳ speciem referunt. Arist. hist. anim. l. 9. c. 5.

Πασσαλεύω, seu Παττάλεύω, palũ figo, vel palo figo, palo affigo. Eurip. in Rheso. Θήσειν αὐτὰ πασσαλεύειν πρὸς δόμοις.

Πάσσαξ, ακος, ὁ, diminut. idem quod Πασσάλιον. Aristop. in Acharn.

Πασσάκιον, τό, idem apud Hesych.

Πασσακίζω, palo figo, vel palo affigo.

Πασσαλιος, palus. Hesyc.

Composita.

Διαπατταλεύω, seu διαπασσαλεύω, distendo clauis ab extrema parte fixis. Plut. in Artox. Aristoph. in Equit.

Προσδιαπασσαλεύω, πρὸς σανίδα (decomp.) tabulæ traiecto paxillo affigo.

Προσπασσαλεύω, siue προσπατταλεύω, paxillis appingo seu affigo. Aristoph. in Plut.

Προσπατταλεύομαι, paxillo affigor: vnde Ἀνδρομέδη προσπεπατταλευμένη, palo alligata, apud Luc.

ΠΑΣΣΩ, vel πάττω, inspergo vel conspergo: vt Il. ι. πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, sale inspergebat. ῥόδοις πάττειν, rosis cõspergere, apud Aristoph. in Plut. Item superinjicio: vt apud Hom. ἤπια φάρμακα πάσσεν. ¶ Item variego, variè distinguo. Eust.

Παστός, ή, όν, conspersus. Schol. Aristoph. & Athen. ¶ Item thalamus, apud Luc. vnde comp. πρόπαστος, locus ante thalamum.

Παστάς, άδος, ἡ, thalamus (à secũda significatione verbi πάσσω.) Eurip. in Oreste & apud Chrysost. Exponitur & porticus apud Plut. in vita Galbæ, & alibi. Item atrium in quo habebantur conciones, apud eundem in Lycurgo.

Πάστη, ἡ, insulsũ farina mistũ seu conspersum. Poll. ex Aristoph.

Composita.

Ἀκρόπαστος, ὁ, ἡ, per summa cõspersus. Sopater apud Athen. l. 3.

Ἀλίπαστος, sale conspersus: vt ἀλίπαστα κρέα. apud Eust. ¶ Item mari seu aqua marina aspersus in ancho. Epigr.

Διαπάσσω, vel διαπάττω, conspergo. Gal. ad Glauc. Item inspergo seu spargo, Herodot.

Διαπάττω

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

Διαπάτλομαι, inspergor: vnde διαπατλομένη γῆ. terra quæ inspergit, & διαπεπαμμένος μέλανι. nigris maculis respersus.

Διάπασμα, τό. medicamentum quod corpori siccum inspergitur, q. d. aspergimentum. Dioſc. l. 1. Sic etiam dicitur quod potui inspersum seu inditum bibitur, apud Gal.

Ἐμπάσσω, seu ἐμπάτλω, inspergo. Gal. ad Glauc. l. 2. & Nicand. in Alexiph. ¶ Metaphoricè, intextorquia quæ intexuntur, velut inspergunturIl. γ. Πολίας δ' ἐνέπασσεν ἀέλλας. Sic & Il. χ.

Decomp. Παρεμπάσσω, præter alia inspergo. Dioſc.

Προσεμπάσσω, præterea inspergo.

Συνεμπάσσω, simul inspergo.

Ἐπιπάσσω, vel ἐπιπάτλω, q. d. superspargo, inspergo. Theoc. idy. 2. ἀλλ' ἐπίπασσε θύσελε δεκελαίᾳ. Et apud Theocr. ἐπιπάτλω ἐπ' ὄξει, aceto aspergo. Apud eundem ἐπιπάσσοντες γάλα, exp. lacte macerantes.

Ἐπιπάσσομαι, inspergor. Herodian. l. 1. apud Dioſc. ἐπιπαλεῖλα ῥίζα. exp. radix in pastillos conformata.

Ἐπίπασσος, qui inspergitur, qui inspergendo adhibetur. Τὰ ἐπίπασσα, peculiariter dicuntur farinæ pulmentatis ex leguminibus inspersæ. Helych. & Eust. Sic φάρμακα dicuntur ἐπίπασσα, quibus corpora nostra in vtendo conspergimus. Theocrit. idyl. 11.

Κατάπασσω, huc κατάπατλω, conspergo. Alex. Aphr. in probl. πλὴν δρυὸς θείῳ κατάπασσεν, quercum sulphure conspergere. Et apud Aristoph. in Nub. κἢ τρόφιζες τέφραν κατάπασσον.

Κατάπασμα, τό. id quo corpus conspergitur. Gal. in lib. κῆρ κῆ τέφως. & Aegin. l. 7. c. 13.

Κατάπασσος, qui aspergitur: vt κατάπασσα φάρμακα. medicamenta quibus vtimur ea inspergentes. Item metaph. plenus & refertus, apud Aristoph. in equ. Exponit & variegatus. Eust.

Παραπάσσω, inspergo. Plut. de primo frig.

Περιπάσσω seu περιπάτλω, circumquaque spargo, perspergo.

Προσπάσσω inspergo. Galen.

Συμπάσσω conspergo.

Συμπάσματα, τά, ea quibus corpus conspergitur. Cælius Aurel. chron. l. 3. c. 5. & 7.

Ὑποπάσσω, subinspergo. (pud Plut.

Ὑπόπασσον, quod inbinspersum est. Exponitur & stratum, a-

Χρυσόπασσος, auro sparsus, seu auro distinctus & variegatus. Plut. in Anton. κατεκλῶν ὑπὸ σκιάδι χρυσόπασσον. Luc. ὑπὸ μέλανι πλὴν χρυσόπασσον ἰδοῦσα.

Π Α Σ Χ Ω. (Aor. 2 ἔπαθον tanquam à Πάθω. F. Πάσομαι, tanquam à Πάθομαι & mutato θ in σ πάσομαι. Fut. med. Πέπονθα, Atticè pro Πέπαθα) patior. Il. υ. τὴν κοῦδός εἰναίτιος ἄλγεα πάσχῃ Μάψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων. Il. γ. Οὓς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἀργείων καὶ Ἀχαιῶν. Od. α. ἔσσεαι μάλα πολλὰ πολλὰ τλαιοῦσα ἀνεψιὸς ἐμὸς πρὸ πόσιος. Hocr. in Paneg. οὐδὲν γὰρ ὅτι τῶν ἐμοὶ τῶν ἀξίως εἶμι μὴ πάσχῃν. Demoſ. pro cor. εἴτ' εἰ κακῶς ἀκούσομαι καὶ δικαίως ἀκούσομαι, καὶ κακῶν ἢ πάσχοιμι. Xen. Hell. 2. Πείσεσθαι καὶ πεμζοῖς εἰς ἐποίησαν. ¶ In certis quibusdã loquẽdi generib' certas expositiones habet. Κακῶς πάσχω seu κακὸν πάσχω, malo aut incõmodo afficior: nocetè percipio. Od. τ. & apud Aristoph. in Pluto. Pro quo & simplicitè Πάσχῃν dicitur: vt apud Hesiod. in Erg. Παθὼν δ' ἐτεὸν ἐγνω, damno seu malo affectus. Ὀπάσχων, ægrotus, apud Hippocr. Εὖ πάσχῃν, cõmodo affici vel cõmodum percipere, seu beneficio affici, beneficiũ accipere. Aristot. in eth. ἐλάττων γὰρ ὁ παθὼν δεῖ τῷ ποιήσαντος. Dem. δεῖν πλὴν εὖ πάσχῃν δίκ. τῷ ἐκλιμβάνειν δὲ ποιεῖν ἡμᾶς ἐπόμεθα. Pro eodẽ dicitur ἀγαθὸν πάσχῃν, apud Lyc. ¶ Πάσχω de animo dictũ, interdũ etiam exp. afficior: vt apud Plut. τῷ παθὼν πρὸς ἐκείνου. Et Plat. in Gorg. ὁμοιοῦσθαι πάσχω πρὸς τὸν φιλοσοφοῦντα. Sic & apud Demoſt. & Syn. ¶ Πάσχω τοῦτο, hoc mihi accidit. Isocr. ὅπερ πάσχουσι οἱ πολλοί. Plato polit. l. 1. εἰ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο αὐτὸν καὶ ἐμοὶ τοῦτο καὶ ταῦτα ἐπεποίηκεν. Sic & apud Thuc. & Plut. ¶ Itẽ facio, ago. Luc. in Necyomant. τί γὰρ ἂν χρὴ πάθοι τὸν ὁπότε φίλον ἀνὴρ διάζοιτο. Sic & apud Gal. vbi tanẽ sunt qui exp. quum quis affectũ esse queat, seu quem affectũ quis possit induere. ¶ Sumitur & in obscena significatione: vt apud Dem. pro cor. Ἐμποιῶν ἅπαντες ἴσασι καὶ πολλοὶ ἐν τοῖς πάντα ποιεῖν καὶ πάσχῃν. Sic & apud Aesch. in Ctes.

Πάθημα, τό, quod quis passus est seu patitur, quod accidit culpiã, casus, & passio, apud Thucyd. l. 1. & 4. & Plut. πρὸς δ' ὀνειρ. Item afflictio: sæpe apud Paul. in ep. Item morbus tum corporis, tum animi. Galen. ad Glauc. & in Asiocho. Apud Plat. βίαια παθήματα. exp. vehementior motus, item affectus, affectio: in ep. ad Galat. c. 5. & apud Xen. ¶ Παθήματα τῆς ψυχῆς dicuntur notiones & conceptus animi, quos dum in se recipit, aliquid pati videtur: apud Aristot. l. περὶ ἐρμηνε. c. 1.

Πάθημα. exp. & cædes apud Plat. de leg. l. 9.

Παθητός, ῶ, ὸν. qui pati potest, passioni seu patiendi necessitati obnoxius. Aristot. Plut.

Παθητικός, ῶ, ὸν. idem. Et τὸ παθητικόν, quod affici potest. Aristot. de gen. & cor. Παθητικὸς λόγος seu Παθητικὸν λέξις, cui insunt Πάθη. i. oratio in qua feruent concitati affectũ, seu qua perturbantur animi & concitantur. Παθητικαὶ ποιότητες dicuntur qualitates, nõ quod patiantur aliquid, sed quod passionem sensibus afferant, seu quòd sensus afficiant. Aristot. in prædic. qualit. Παθητικὸν ῥῆμα, passiuum verbum: apud Grammat.

Παθητικῶς λέγειν, vti oratione perturbante animos & concitante. Aristot. Item Παθητικῶς, passiuè, passiua voce. Eust.

Πάθος, ου, τό. idem quod Πάθημα, quod quis patitur seu passus est. casus. Plato in Phædro. Demoſt. pro Ctesiph. Item cædes apud Plat. de leg. l. 9. ¶ Item morbus, affectio corporis infirma, apud Galenum. ¶ Item morbus animi, perturbatio: auersa à recta ratione, contra naturam, animi commotio. vt Cicer. ex Zenone definit. Exponitur & ægritudo, affectio. ¶ Item morbus, i. mollities: in ep. ad Coloſſ. c. 3. ¶ Item affectus concitatus, apud Rhetores: vt Aristot. ὅταν πάθος ποιῇς, μὴ λέγε ἐνθύμημα, quum affectum concitaueris. ¶ Πάθη ab Aristot. abet. 1. dicuntur quæcunque alicui rei adsunt, extra tamen ipsius essentiam. ¶ Dicitur & fœm. gen. Πάθη, ἡ, calamitas, casus, clades. Herodot. in Clione. Πυθόμενος πάσας τὰς ἑωυτοῦ πάθας. Sic & apud Soph. in Aiace. Exponitur etiam κάκωσις, apud Plat. in Phileb. Item cædes, apud eundem de leg. l. 9.

Παθαίνομαι, afficior vehementer & concitor, & ita quidem vt affectus qui Πάθη dicuntur commouear. Luc. ὑπερφυῶς ἐπαθαίνετο. Item afficior morbis animi. Syn. ἴσως εἰρήσεται δ' ὑπόμνημα ἐμὲ λεῦτα τοῦς χείρωσι, μόνον ὅτι τῆς φύσεως, καὶ μοῦ ἵνα τρόπον παθαίνεσθαι.

Παιχνιάω, cupio. Παίχνιον. i. cupio maxẽ pati. muliebria appeto: *de pathicis & cynadis aduersa Veneris libidine prurientibus:* apud Aristot. Athen. & Xiphil. in Heliog. (in Gallo.

Παιχνιασμός, οῦ. ipsa appetitio coitus illius nefandi. Luc.

Πεῖσις, εως, ἡ. (à futuro Πείσομαι) affectus, læsio. Alex. Aph. probl. l. 1. τοῦτο γὰρ γίνεται τῆς ἰδίου τῆς γλωττίης πεῖσις. Aliam signif. vide in deriuat. ex Πείθω.

Πεῖθω. Πεῖμα quemodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositorum primum ex Πάσχω.

Ἀντιπάσχω, idem quod ἀντιπαθῶ, de quo in sequenti ordine cõpositorum. Dioſc. l. 6. ἀντιπάσχουσι γὰρ πολλάκις αἱ ἰδιοσυγκρίσεις σωμάτων καὶ αἱ φροδιαθέσεις. Exponitur & aduersor *patiens per antipathiam.* Idem l. 3. cap. 70. ἀντιπάσχειν τοῖς δ' ὑγιείας. ¶ Item vicissim beneficio afficior, gratia mihi rependitur: τὸ δίκαιον δεῖ τοὺς δὲ ποιήσαντας ἀντεποιεῖσθαι. Hinc apud Aristot. polit. 2. ἀντιπεπονθότες τὸ ἴσον σώζει τὰς πόλεις, exp. æquale repensum æqualitas vicissitudinis.

Ἀντιπεπονθότως oppositè. idem quod ἀντιπαθῶς.

Decomp. Ἐναντιπάσχειν, Aristoteles de iis dixisse traditur qui mutuis inter se beneficiis certant, alter alterum afficientes, donisque remunerantes. (δὲ πάσχω.

Εὐπάσχω, beneficio afficior, pro quo sæpius disiunctum scribitur

Ἀντευπάσχω, (*Decomp.*) vicissim beneficium accipio. Plat. ὥστε καλὸν ἐστὶ σοῦ ἐνμεῖον εἶναι εἰ δὲ ποιήσας ταῦτα τῶν δυνατῶν ἀντευπείσεται.

Προπάσχω, antepatior: prius vel prior patior. Plat. de repub. l. 2. οὐδὲν δὲ κακὸν προπεπονθώς. Thucyd. l. 3. Παρὰ μικρὸν τι προπαθόντες ὑφ' ἡμῶν. Xen. οὐδὲν ἀγαθὸν προπεπονθότα.

Προπάθεια, ἡ, q. d. antepassio: morbi præludium, aduentus morbi. Exponitur & antecepta perturbatio, apud Plut.

Εὐπροπαθῶν. *Decomp.*) qui prior beneficio est affectus.

Προσπάσχω, (q. d. adpatior, aut adafficior) addictus sum alicui & ei adhæreo per quandam velut sympathiam. Plut. τὸ γὰρ μεταλαβὸν ἑτέρου τοῦ τῆς ἡμῶν μᾶλλον ἢ προσπεπονθός. Dionys. Areopag. δοκεῖ γὰρ καὶ ἐφεύρεσι τοῦς γάμους προσπάσχειν.

Προσπάθεια, affectio qua rei alicui sumus omnino addicti, eique adhæremus. Syn. de insomn. Theophr. ep. 26.

Συμπάσχω, (q. d. compatior, seu coafficior) simul patior, simul afficior: in vita Thuc. μικρῷ γὰρ συμπάσχειν ἀλλήλοις ἔτι ἡγεμὸς καὶ τὸ σῶμα. Sic & apud Greg.

Composita ex nomine Πάθος.

Ἀεισπαθὴς, ές, ἡ, ὸν. semper patiens sempiternæ & perpetuæ passioni obnoxius. Ocell. de vniuerso.

Ἀεισπάθεια, passio perpetua, vel, nunquam deficiens affectio.

Αἰνοπαθὴς gratia perpessus. Od. σ.

Ἀκροπαθὴς, in summa parte affectus. Hippoc. in l. περὶ ἀνθρώπου

Ἀνθρωποπαθὴς humanis passionibus siue affectionibus obnoxius. Item humano affectu præditus.

Ἀνθρωποπάθεια, humanus affectus, conditio humanæ naturæ affectionibus subiecta. Alciphr.

Ἀνθρωποπαθῶς, humano affectu. Hermog. (afficior.

Ἀνθρωποπαθέω, humanũ quippiam patior, humano more

Ἀντιπαθὴς, contrariam affectionem habens, obsistendi vim habens per contrariam affectionem. In Epigr. ἀντιπαθὴς φάσις, expon. contraria fama. Τὸ ἀντιπαθὲς, subst. positum exp. remedium aduersus aliquid. Plut. in Anton. & Dioſc. l. 4. c. 123.

Ἀντιπάθεια, repugnantia inter aliquas res ob contrariam affectionem. Plut. de primo frig. Item vis obsistendi seu auxiliandi, quam res aliqua habet per contrariam affectionem. Alex. Aphr. probl. vlt. l. 1.

Ἀντιπαθέω, contrariam affectionem habeo, naturalem repugnantiam

gnantiam affectionum habeo. Alex. Aphr. in probl. πρίζλπ ἀντιπαθεῖ τῇ νόσῳ.

Ἀναξιοπαθῶ, ἀχθὶ fero, dico esse indignum facinus. Plut. ἀναξιοπαθῶν ὁ Κεντέλλαν ἀνέλων πατέρα. Significat etiam, stomachor, apud eundem.

Ἀπαθὴς, non obnoxius affectionibus animi, carens omni perturbatione. Plut. de aud. poëmat. & in Alcib. Ἀπαθεῖς dicuntur etiam qui nullis corporis malis sunt obnoxij, illæsi, intacti. Item immunes alicuius rei expertes, vt apud Dem. in epitaph. πόνων ἀπαθεῖς τῶν ἐμῶν. Et ἀπαθὴς κακῶν apud Hermog. l. 2. de inuent. Et apud Herodot. ἀπαθὴς κακῶν. Apud Aristot. in probl. ἀπαθὴς ὑπὸ τῆς ἡμέρας, exp. qui à simili affici nequit. & apud Plut. in probl. ἀπαθὴς ὑπὸ τῶν παρόντων, exp. præsentibus malis non commotus.

Ἀπαθῶς, q. d. impassibiliter, absque vllis passionib. i. affectib.

Ἀπαθία, affectuum vacuitas, status mētis hominis ἀπαθοῦς. Plut. in consol. ad Apollon. & in Fab. Exponitur & indolentia.

Ἀπάθητος, q. d. impatibilis, patiendi necessitati minimè obnoxius. (tius est.

Ἀπεριπαθὴς, qui immensè perturbationib. seu affectionib. obno-

Ἀπεριπαθεία, immensitas perturbationum. Synes. ep. 140.

Αὐτοπαθὴς, ex se patiens, vel intrinsecus patiens. Item reciprocus.

Αὐτοπάθεια, q. d. intrinseca passio, innata passio, reciprocatio, qua eadem persona agit & patitur. G. gram. l. 4.

Αὐτοπαθῶς, q. d. cum passione intrinseca, vel patiendo intrinsecè. Apud Polyb. expon. etiam, ex sententia animi, non simulatè, ingenuè.

Γυναικοπαθῶ, muliebria patior, effœminor. Athen. l. 12.

Δεινοπαθὴς, indigna seu grauia passus, graui affect' iniuria.

Δεινοπαθεία, indignatio eius qui se grauia passum dicit.

Δεινοπαθῶ, graniter afficior, ingemo, ægrè fero & lamentabili voce queror. Plut. in Alex.

Δυσπαθὴς, laborum æruminarumque patiens. in Epigr.

Δυσπαθεία, laborum & æruminarum perpessio. Etymol.

Δυσπαθία, dolor, cruciatus. Epigr.

Δυσπαθῶ, ὁ ἀχθομαι, idem quod δυσπαθὴς: vt ἱππεῖν δυσπαθῶ. apud Hom. hym. in Merc.

Δυσπαθὴς, qui non facilè patitur, qui non facilè afficitur, firmus. Luc. Diosc. & Gal. ad Glauc. Item qui graui ægritudine seu mœrore afficitur. Plut.

Δυσπαθεία, firmitudo qua quis non facilè aliquid mali patitur damni & iniuriæ, item simpl. firmitas, seu robur. Plut. in Demetr. & Alex. Aphr. probl. lib. 1. Item grauis ægritudo seu mœror quo quis afficitur. Exponitur etiam, infelicitas.

Δυσπαθῶ, non facilè patior, seu afficior, ob firmitatem. Greg. Item graui ægritudine seu mœrore afficior, grauia patior. Plut. in Pericl. οἱ δυσπαθοῦντες πρὸς τὰ γινόμενα. Molchus in Megaris, οὐδὲν γὰρ νομιστὸν ὑπὲρ τέκνου γυναῖκας Μηδείας δυσπαθοῦσας. Exponitur & ægrè fero. apud eundem.

Ἔκπαθὴς, (quasi ἐκτὸς παθῶν) qui nihil passus est, illæsus, incolumis. Suid. Item immodicè affectus. Ælian. & Alciphr.

Ἐκπαθῶς cum immodico affectu.

Ἔμπαθὴς, cui inturt affectus seu perturbationes. Plut. τὸ μὲν τῆς ψυχῆς κυρίον καὶ λογικὸν τὸ δ' ἄλογον καὶ ἔμπαθες. Exponitur etiam affectu percitus, vel commotus, apud eundem in lib. aduersus Col.

Ἐμπαθῶς, cum affectu, seu cum affectibus, cum perturbationibus. Plut. in Coriol. Item ἐμπαθῶς ἔχω affectibus moueor afficior. Hermog. Et ἐμπαθέστατα, maximo cum affectu. Plut. sympos. l. 4.

Ἐνθλυπαθῶ, q. d. muliebria patior, in muliebri libidine tabesco.

Ἑτεροπαθεία, alterius partis vexatio. Diosc. li. 2. Sic dicitur etiam illud curandi genus, quo dolor ex vna parte in alteram euocatur.

Εὐπαθὴς, qui facilè patitur seu afficitur: vnde εὐπαθὴς ἀνθρωπος homo qui corpus tenerum habet, & quod facilè lædi potest. Gal. ad Glauc. Plut. in Solone, εὐπαθὴς πρὸς ἐμπάθειαν cu concordiam.

Εὐπάθεια, vel εὐπαθία, natura quæ facilè affici potest, corporis constitutio iniuriis facilè obnoxia. Alex. Aphr. probl. li. 2. οἱ παῖδες πολλοὶ ἔχουσιν εὐπάθειαν καὶ τρυφὴν τῆς φύσεως. Item felicitas. Gregor. ἀεὶ φιλοστοργ. Interdum pro beneficio quatenus quis eo afficitur. Aristot. in eth. Item pro voluptuaria vita apud Philon. & apud Herodot. ἐς εὐπαθείην εἶναι, genio indulgere.

Εὐπαθῶ, facilè patior seu afficior, expositum iniuriæ corpus habeo: item felicitate fruor, item beneficio afficior. Interdum genio indulgeo. Plat. polit. l. 2.

Ἡδυπαθὴς, voluptati deditus, voluptuarius. Athen. l. 12.

Ἡδυπαθία, voluptas, vita voluptuaria, mollities. Xen. præd. 7. οἱ γυναῖκες τὸ μὲν πολὺ ἀθλιώτατον τὸ δ' ἥδιστον βιοτεύουσι, ἡδυπαθοῦσαι.

Ἡδυπαθῶ, voluptate fruor, cuticulam curo, delicatè & molliter viuo. Xen. & Philo.

Ἡδυπαθήματα, idem cum ἡδυπάθεια.

Decomp. Ἐνηδυπαθῶ, suauitate & voluptate fruor in aliquare, obiector: item acquiesco. vnde Chryost. τοῖς πεφυσιωμένοις ἐνηδυπαθῶν πράγμασιν.

Καθηδυπαθῶ, per voluptatem & luxum absumo. Luc. τὰς τῶν πολέμων χαρὰς καθηδυπαθῶν, per luxum & voluptatem conterens. Et cum genit. Basilius ad diuites, κἂν ὀλίγον καθηδυπαθῶν τῶν βίου.

Ἐνδιαπαθὴς, idem quod κατωπαθὴς, intrinsecus patiens.

Ἰδιοπάθεια, propria & priuata affectio. Alex. Aphr.

Κακοπάθεια, malorum perpessio, calamitas, vexatio. Ceb. Theb. Thuc. l. 7. Isocr. in Archid.

Κακοπαθῶς, æruminosè, multis malis perpetiēdo, in multis vexationib. & molestiis vt κακοπαθῶς ζῆν apud Aristot. pol. l. 2.

Κακοπαθῶ, mala patior, malis vexor & afflictor. Isocr. in Areop. ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς πράγμασι κακοπαθεῖν μᾶλλον ἢ τῆς πολιτείας ἀκριβεστέρας ἀμελεῖν τῶν βίων διώκειν. Et cū dat. κακοπαθεῖν τῷ σώματι, apud eundem ad Nicocl. Item cum gen. intercedente præpos. δι' ἐμὲ κακοπαθεῖ. apud Thuc. l. 2.

Decomp. Προσκακοπαθῶ, condoleo alicui rei, dolore afficior & mœror ob rem aliquam. Greg. orat. in Epiph. φρόνιμα κοπάσθησαι τῷ δι' ἡμᾶς μορφωθέντι καὶ παθεῖν, contemplatione & commemoratione humanitatis Christi dolore affici.

Συγκακοπαθῶ, simul malis afficior, simul malis vexor vel affligor.

Κενοπαθεῖν inaniter affici, vanis duci affectibus.

Μεσοπαθὴς, cui sunt mediocres perturbationes, modum tenens in affectibus. Aristot. Exponitur etiam moderatus & clemens.

Μεσοπάθεια, mediocritas perturbationum seu affectuum, modicæ perturbationes. Plut. aduersus Coloten. Synes. ep. 140.

Μεσοπαθῶ, in perturbationum seu affectuum mediocritate versor, modicè afficior seu promoueor aliquare. In epistola ad Hebr. c. 5 accipitur etiam pro ἐμπαθῶ, alij exp. ibid. miserari posse quantum satis est.

Μονοπάθεια, affectus & morbus vnius tantùm: vt μονοπαθεῖν τῷ ὀφθαλμῷ, morbus vnius oculi, seu quum vnus tantùm oculus dolet. Alex. in probl.

Ξενοπαθῶ, re aliqua tanquam peregrina & noua perturbor. Plut. in Philopœm. Exponitur etiam, taceo & stupidus fio ad ingressum externorum.

Ὁμοιοπαθὴς, vel ὁμοπαθὴς, cui similes sunt perturbationes seu affectus: iisdem perturbationibus seu affectibus obnoxius. Aristot. ethic. 8. & Lucas in Act. Apost. c. 14. Apud Theophr. ὁμοιοπαθῆ τοῖς κακοῖς, exp. quibus similia accidit quę & fructibus.

Ὁμοιοπαθῶς, vel ὁμοπαθῶς, cum similitudine affectuum, iisdem affectibus.

Ὁμοιοπάθεια, affectuum similitudo, similes affectus, seu eædem perturbationes. Item figura vel virtus oratoria à similitudine affectuum ducta, Macrob. l. 4.

Ὁμοιοπαθῶ seu ὁμοπαθῶ, similes seu iidem sunt mihi affectus, similiter afficior. Aristot. ethic. lib. 1. ὁμοιοπαθεῖν συμφανεστάτῳ. Item ὁμοπαθῶ, consentio, assentior, obtempero. Plut. in Galb.

Συνομοιοπαθῶ. (decomp.) idem quod ὁμοιοπαθῶ seu ὁμοπαθῶ. Aristot. rhet. 3.

Ὀξυπαθὴς, acuto & vehemente animi affectu: apud Suid.

Πικροπαθὴς, vehementer affectus, apud Athen. & Polyb. Exponitur etiam affectibus obnoxius. apud Greg.

Πικροπαθῶς, cum magna vi affectuum. Luc.

Πικροπαθῶ, vehementi affectu commoueor. Plut. in Apophth. τῷ στρατιωτικῷ σκωμμάτων, καὶ πικροπαθούντων, militibus vehementi affectu commotis, i. valde indignantibus & stomachantibus. Item æstuo dubitatione seu anxietate. Idem in Cæs. πικρίζοντι καὶ πικροπαθοῦντι ἐν τῇ ἐξόδῳ τοῦ βίου, æstuans & anxius in exitu.

Ἐμπικροπαθῶ, (decomp.) q. d. inflomachor, indoleo, stomachor in.

Πολυπαθὴς, multis casibus seu multis malis iactatus.

Συμπαθὴς, cui sunt idem affectus, affectibus cum alio consentiens. Plut. de defectu oracc. Item simpl. consentiens cum alio, apud Aristot. & Syn. ¶ Item qui simul cum alio afficitur & tangitur eius malo, seu quem aliena mala, tangunt tanquam suaue. Ep. Per. cap. 3. Et cum dat. apud Syne. τῷ ὁμαλοῖς ἡγοῦμαι ἀνῃ συμπαθῆ ecclesiam misericordia eius doce.

Συμπαθῶς cum consensu affectuum, item cum commiseratione & quasi condolescentia. Plut. de Alex. fort. συμπαθῶς εἰδέναι.

Συμπαθεία, cōsensus in affectibus, conuenientia affectuū. Item cōuenientia & cōiunctio naturæ. Alex. Aphr. probl. vlt. lib. 1. ἀντίδοτον ἐκ πολλῶν βοτανῶν εὔχρεστον) ἐχουσῶν τινα συμπαθείαν πρὸς ἐν ἕκαστον μέρος, cōsensum habētib. cū singulis corporis partibus. ¶ Philosophi & medici συμπάθειαν definiunt duorū naturalē quandā coniunctionē & concordiā ex similitudine vel generis, vel naturę, vel tēperamenti, vel morū, vel aliarū rerum conciliatam. Medicis autē peculiariter significat affectionem partis alicuius nō per se ac propriè, sed per cōsensum & societatem alterius laborantis; in qua significatione τῇ ἰδιοπαθείᾳ opponitur. Vide Gal. l. 1. de locis affectis. ¶ Item commi-

ceratio eius qui alterius malo afficitur. Chrysost.

Συμπαθέω, ῶ, vnà cum alio afficior, affectu seu affectibus cum alio consentio. Aristot. physiogn. δοκεῖ γὰρ μοι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις. ¶ Item simul afficior cum alio eius malis tanquam meis. Isocr. ὥστε καὶ τοῖς μικραῖς ἀτυχίαις ἡκιστ' ἐμοὶ πολλὰς ἔχει συμπαθήσοντας.

Ἀσύμπαθής, (*decomp.*) consensu affectus seu naturæ carens. cui nullus est consensus affectuum cum alio. Synes. de insomn. ¶ Item qui commiseratione alieni mali non tangitur. Plut. in Coriol.

Ὑπομπαθής, qui incommoda & ærumnas patienter sustinet, vel cui ærumnæ multæ patiendæ veniunt, ærumnosus, miser. Pro eodem dicitur & πλαμπαθής. Hesych.

Πλαμπαθεία, patiens laboris, item calamitosus. Basil. Exponitur etiam, qui patiens est in iis quæ patitur. Suid.

Πλαμπαθία, patientia, miseria laboris & ærumnarum tolerantia.

Ὑβριζοπαθέω, iniuriâ patior, iniuria & contumelia afficior. Hermog.

Ὑπερπαθέω, valde afficior & commoueor. Eurip. in Phœn.

ΠΑΤΑΣΣΩ. F. ξω, cum strepitu palpito, vehementer palpito. Il. ε. Ἐν δ' οἱ κραδίη μεγάλα στένοντο παταγοῦσα Κῆρας ἐισορόων, παταγεῖ δ' ἄρα τοῦ γε ἔκαστον. Sic Il. ψ. παταγεῖ δ' ἄρα τοῦ γε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν. * Eust. ex πάτος decursum esse testatur. Item percutio pulso fetio: *proprie de eo qui ita pulsat vt sonum sonitum aliquem seu strepitum edat.* Plut. in Al. ib. τὴν θρεττανικὴν παταξάντες ἠχεῖν. Dem. in Mid. παταξὰς ἐπὶ κεφαλῆς, infligere colaphum seu incutere. Apud Aristoph. Παταξον εἰς τὴν θύραν, pulsare ianuam. Et apud Theocr. idyll. 20. Παταξον τὰν γᾶν, terram pulsare. Metaphoricè apud Aristot. Πολὺ τοῦ καιροῦ ἔστ' ἐλαττοῦν. (Lucian.

Παταγαίω, percutior, pulsor. vt Παταγαίνετο πᾶν ἔνυδρον apud

Παταγέω, ῶ, fragor, strepitus, crepitus. Il. φ. & ν. apud Aristoph. & Aristot. Item fremitus: apud Philon. Inuenitur & fœm. Παταγή, apud Dionys. de situ orb.

Παταγίζω, ῶ, strepo, strepito fragorem edo, crepito. Aristoph. in Nub. εἶτα βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπεσοῦσαι μαινομαι καὶ παταγοῦσι. Theocr. idyll. 23. Παταγεῖ δ' ὑπερθεν θαλάσσα Κωφὸν ἀποβρόμεουσα τε καὶ ἀρρηκτοῖσι χαλάζαις.

Παταγισμὸς, τὸ, strepitus. Dicitur & de homine garrulo ac veneratore. apud Suid.

Composita: ac primùm ex Πατάσσω.

Ἀναπατάσσω, q. d. repulso, iterum pulso. Hesych.

Ἐκπατάσσω, strepitu aures alicuius percello. Item attonitum reddo, perterrefacio. Eurip. in Herc. fur. Αἰσθάνομ' ἐκπατάσσουσ' Ἀνταίου δίκην, κακοῖσι δυσκαταστάτοις. Ἐκπεπατάγμενος, attonitus reddor. Od. ε. ἐκπεπαταγμένος φρένας, qui mente consternatus, sed eam velut attonitam habet.

Συμπατάσσω, simul pulso, simul percello & attonitum reddo. Item collido. Eurip. in Supplic. Συμπατάξοντες μέγα πάτάγματ' ἐκτείνοντο.

Composita ex Παταγέω *aut* Παταγίζω.

Ἀντιπαταγίζω, ῶ contra strepo, vicissim strepo, seu fragorem edo.

Ἐπιπαταγίζω, q. d. super strepo.

Μυριοπαταγος, ὁ, ἡ, recitator, clamosus, vel personare omnia faciens. Cic. ad Q. fr. l. 2. epist. 9.

Συμπαταγίζω, (q. d. consltrepo) simul strepo, aut fragorem edo, seu crepitum aut fremitum. Exponitur etiam, collido, palma aut vola aperta quatio.

Ὑποπαταγίζω, substrepo.

ΠΑΤΕΩ, ῶ, F. ήσω, calco, conculco, proteto. Herodian. li. 8. ἐπιλαβόντες τε τὰ σώματα τῶν βουλομένων ἀνωφελῶς ἐπατοῦν, ἀνάγκαν, &c. Eust. ex Hybria Cretensi. τοῦτο γὰρ ἀρρωστίαν θεραπεύει τὸ πατεῖν τὸ δὲ ἀνάστασιν ἀπ' ἀμφίλου. Theocr. id. 15. ἄνερ φίλε μή μ' ἀπατεῖς. Item metaph. contemptui habeo, contumelia afficio, opprimo. Aristoph. in Vesp. -ἵν' εὖ ἐμὲ πατεῖν. Τὰ τῶν θεῶν ἀνοσιήματα. Artian. ὅρκους πατοῦντες ἀνόμους. Item tero, i. manibus verso, *sicut terere aut versare autorem aliquem dicimus.* Aristoph. in Aub. νῦν δ' Αἰσωπὸν πατοῦσιν ἀκριβῶς. Plat. in Phædr. τὸν γὰρ Τιμαῖον αὐτὸ πατοῦσιν ἀκριβῶς. ¶ Interdum ponitur pro ἀμφισβητῶ, an bulo. vt apud Athen. lib. 11. οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ ὅστις ἐπιστήσεται ἐμοῦ ἀκριβῶς.

Πατοῦμαι, calcor, conculcor, proteror. Herodian. lib. 7. ὑπ' ἀλλήλων ἀνωμαλοῦμέν τε καὶ πατούμεθα. Dicitur & terra Πατοῦσθαι quam qui percurrit & lustrat. Laërt. in Archel.

Πάτημα, τὸ, quod calcatur vel calcatum est. q. d. calcamentum seu conculcamentum. Metaphoricè apud Basil. de homine conculcabili.

Πατητὸς, ὁ, qui calcari potest, seu conculcabilis. Item calcatus: vt Πατητὸν ἐκ σταφυλῆς apud Act. lib. 9. c. 24. Πατητὸς φοίνιξ, palmæ pecus terrestrium: sic appellatur quòd eius pomum etiam in matre sua dehiscat, calcari quasi simile appareat. Plin. li. 13 c. 4.

Πατὸς, ὁ, calcata seu trita via, via publica. Il. υ. Od. ι. ¶ Item pulvis qui luctatoribus post olei illinitionem affricabatur, densandi atque roborandi corporis gratia. Sunt tamen qui etiam sudorem ipsum pulveri mistum Πατὸν vocent, vt scribit Act. lib. 1. c. 207.

Πατέομαι, Πατὴς, Πατρὸς, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita.

Ἀναπατέω, ῶ, sursum versus gradior. In Hippiatria. δεῖ εἰς τὸν ποταμὸν εἰσαγαγεῖν καὶ ἀναπατεῖν ἐκεῖσε ποιεῖν, adnesso flumine progredi.

Ἀντιπατέω, ῶ, vicissim calco seu conculco.

Ἀπάτητος, ὁ, ἡ, (q. d. inculcabilis) qui calcari non potest. In anthol. Epigr.

Ἀποπατέω, ῶ, à via recedo, à via deflecto, seu digredior. Item ventrem exonero, caco: *quia quum hoc facere volumus, à via recedimus & aliquem secessum quærimus*: vnde fit, med apud Aristoph. in Plut. Πολὺ δὴ ἀποπατοῦμεν γὰρ πολὺ ἐμοῦ. Cum accusat. exponitur & excerno: vt apud Galen. οἱ ἀποπατοῦντες ὑγρότερα καὶ ἀνωμαλότερα.

Ἀπόπατημα, τὸ, excrementum, quod eiectum esse merda.

Ἀπόπατος, ὁ, secessus quem petimus ad leuandum ventrem, locus vbi venter exoneratur. Aristoph. in Acharn. Ἀλλ' εἰς ἀποπάτου ὤχετο. Exponitur etiam, cuacuatio ventris. Suid. & schol. Aristoph.

Ἐκπατέω, q. d. extra viam tritam gradior, euagor, spatior, inambulo. Lucretius Epimenide. χρόνῳ τοῦ ἐκπατοῦσι.

Εὐπάτητος, qui facilè calcari potest.

Καταπατέω, conculco, vel proculco. Thuc. li. 7. ἐπιπαίοντά τε ἀλλήλοις καὶ καταπατοῦντο. Item metaphoricè contemptui habeo, opprimo, prorsus nihili facio, vt Il. ζ. ἢ, καὶ ἢ ἔρριψ φίλα φρεσὶ σῇσι καταπάτησον. per tmesin pro κατεπάτησον. Sic Luc. in Lexiph. Τὰ μὲν ταῦτα καταπατεῖν &c.

Καταπάτημα, τὸ, id quod conculcatur.

Καταπάτησις, ἡ, ipsa conculcandi actio.

Λακτίζω, calce premo, planta pedis calco. Hesych.

Λακτάτητος, siue λαξάτητος, calce pressus, calce pulsatus. Soph. in Antig. λαξάτητος ἀνηρέθην χρόνῳ.

Δικτάτητος, à populo calcatus, vel prorsus conculcatus. Ἀεὶ ἐν φίλῳ φίλῳ τιθεμένου. Soph. loco antè citato quidam enim dicunt λαξάτητος, λιθοβάτητος, legunt, vt metri leges violent.

Μονοπάτιον, iter quod vnus tantùm calcare potest. In Pandect.

Οἰοπάτη, ἡ, vngula ouis (ab οἶς & Πατέω, verso α in ω. Item sordes ouium, vel finium ouillum. Dion. l. 46. Legunt & οἰοπάτη pro eodem, apud Hesych.

Ὀχυρόπατος, locus natura munitus, per quem tutò viam facere licet. Plut. in Demetrio.

Περιπατέω, ambulo, deambulo, obambulo, spatior. Herodian. l. 4. Τὰ πλείστα τῶν αὐτῶν σωμάτων περιπατοῦσι. Item metaph. vitam dego, vitam instituo, seu viuo: vt in ep. 2. ad Corinth. c. 5. Διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν οὐ διὰ εἴδους. Sic in 2. ep. Ioan. ἵνα περιπατῶμεν κατὰ ἐντολὰς αὐτοῦ. Sic & alibi in nouo Test.

Περίπατος, ὁ, ambulatio, deambulatio. Plut. symp. lib. 1. ἀκοὴν πολλῶν λεγόντων, ὅτι περίπατος ὁ πρὸς θαλάσσῃ ἐστί. Item locus in quo ambulamus. Plut. & Athen. ibid. ¶ Item disputatio philosophica quæ fit inter deambulandum, seu disputatio ambulatoria. Aristoph. in Ran. ἐν δὲ τῷ περιπάτῳ καλλίστας ἐρεῖ τύτε. Sic Plat. in Phædro, ἐν τῷ περιπάτῳ τοὺς ἑταίρους. Et Plut. de Alex. fortuna. ἐν τῷ λυκείῳ περίπατον ἔχων. Item locus in quo philosophi deambulantes disputabant. Xen. & Athen. ¶ Sic peculiariter dicta schola seu secta Aristotelis. Plut. symp. lib. 8.

Περιπατητικοί, profitentes sectam Aristotelis, sectatores Aristotelicæ doctrinæ. Plut. aduersus Coloten. Et Περιπατητικός, adiect. peripateticus philosophus. Item ad peripateticorum sectam vel disciplinam pertinens. Sic Περιπατητικὴ σχολὴ, apud Plut. de fuga, schola peripateticorum.

Περιπατητικῶς, peripateticorum more. Item deambulando seu q. d. deambulatoriè.

Ἐμπεριπατέω, (*decomp.*) inambulo. Et metaph. apud Aristot. ἐμπεριπατεῖν περί τινος, disceptare de re aliqua *philosophorum more qui deambulantes disputabant.*

Συμπεριπατέω, cum alio ambulo. Aristot. ethic. 5.

Πηλοπατέω, lutum calco.

Πηλοπαλίδες, seu Πηλοβαλίδες, calceamenta quædam altiora quibus vtuntur lutum calcantes, seu per lutum incedentes. Lat. pedones.

Συμπατέω, conculco. Συμπαλίσσω, conculcor. Gregor.

Ὑποπατέω, ventrem exonero, idem quod ἀποπατέω.

Ἀπάτωρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΠΑΤΗΡ, ἐρος, & contractè, ηρος, pater. Od. π. Οὐ τοῦ γ' ὀλοφύρομαι οὐδ' ἄλλου, ὅστις ἐκεῖ πατὴρ ἐμός. Iliad. ξ. Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γενεὴν φάμεν εἶναι ἐμοῦ τε. Il. ο. μετὰ τοῦτο γὰρ πάλιν καὶ μάλα τὸν πατέρα ἐμὸν ἀξίωμα εἶναι. Xenoph. Hellen. 6. τοῦ μὲν γὰρ πρεσβυτέρου ἐν τῷ μέρει ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ πατρῴαν ἔχει παρὰ τὸν νόμον. ¶ Interdum honoris aut amoris causa pater dicitur qui alioqui nulla est consanguinitate iunctus: vt Odyss. ξ. Κοῦρε πάτηρ πολέος τε καὶ ἀφείοσιν Πολυλοίσσεω. Sic & Odyss. ν. & ο. Plaut. in Fab. max. Πάλιμα δ' ἐν χρόνῳ πρεσβύτερόν τε. Item metaph. effector & autor: vt apud Plat. in Tim. ὁ τῶν ὅλων ποιητὴς καὶ πατὴρ τοῦ ἔργου. Et Luc. de hist. scrib. Πολεμῶν ἐστιν πατὴρ. ¶ Item Πατέρες in plur. dicuntur maiores, vt & Lat. patres: Thuc. l. 4. ἀξιοῦν τοὺς τε φίλους καὶ τοὺς πατέρας. Inc. in Al-

in Alcib. καὶ ἡ μυθικὸν, οἷον παρὰ δόξαν εἰ πατέρες. Deductum esse à ἀστέρων, vt dicatur πατὴρ quasi ἀστέρων, tradiderũt Grammat. sicut & Lat. fator pro patre dicitur Eustat. Deum πατέρα appellari scribit quasi πάντων πηγὴν ὄντα, hominem verò quasi παιδὸς τροφεῦτα.

Πατρόθεν, (adverb.) à patre, à parte patris. Plut. de educ. lib. τοῖς μητρόθεν ἢ πατρόθεν αὐξάνουσι. Exponitur etiam, de nomine patrisive Xen. Ἐγκίμαχόν με πατρόθεν προσκαλοῦσ᾽. Sic & Il. ε. & apud Dem.

Πατρῷος, α, ὁ, ἡ. paternus, patrius: item amicus, vt πατρῷοι ξένοι. Il. ζ. & πατρῴα μέλεα. Od. μ. item πατρῴα ἱμάτια, apud Dion. Afr. Inuenitur & πατρῴη γῆ, apud Hom.

Πατρῷα, idem, vt πατρῴα χρήματα. Plut. de frat. char. Et πατρῴα οἰκία, apud Athen. apud Dem. pro cor. Πατρῷα Ἀθήναιον, dicitur quem Athenienses maiores coluerant.

Πατρῴζω, patrisso, patrem seu patris mores imitor. Herodian. lib. 1. πατρῴζειν τὸ μειράκιον ἠνίβοντο.

Πάτριος, ὁ, idem quod πατρῷος, qui est patris. Arist. eth. 10. Isocr. ad Demon. Thuc. &c. Item qualis est patris: vt πατρικὴ ἀρχὴ, imperium quale est patris, Arist. eth. 8.

Πατρικῶς, paternè, more patris. Item affectu & amore paterno, paterna beneuolentia. Arist. pol. 5. Athen. li. 7.

Πάτριος, ὁ, ἡ. patrius, à patre traditus, vel à patribus. Aristot. ex Xen. Plat. Dem. &c.

Πατριάζω, facio aliquid more paterno, seu tanquam pater, mores paternos in re aliqua agenda refero. Poll.

Πατρίδιον, ν, τὸ, patrcculus. Aristoph.

Πατρίον, idem.

Πατρίζω, patrem nomino, patrem voco seu appello. Aristoph. in Velp. παῦσαι καὶ μὲ πατρίζε.

Πατρὶς, ίδος, ἡ, patria. Od. δ. τοῖ μ᾽ ὦκα φίλων ἐς πατρίδ᾽ ἔπεμψον. Sic & apud Isocr. in paneg. & Dem. pro cor. Interdũ adiect. ponitur cũ subst γαῖα, aut ἀρὴ: vt Il. ω. Od. δ. & κ. Aut cum ἀμφὶ: vt Od. υ. πατρὶς dicitur etiam ἡ φυλὴ, tribus teste Hesych. & Suid.

Πάτριωτος, ου, ὁ, qui eiusdem est patriæ, conterraneus, popularis. Plato de leg. lib. 6. & Plut. symp. lib. 4. Fœm. πατριῶτις, vt πατριῶτις φυλὴ, apud Luc.

Πατριωτικὸς, pertinens ad conterraneos seu patriotas.

Πάτρα, & Ionicè πάτρη, ης, ἡ, idem quod πατρὶς. Il. μ. ρ. ω. Exponitur etiam, ἀπαρχὴ, & φυλὴ, ab Hesych. Item ἡ ἐκ τοῦ πατρὸς γένεσις, apud Suid.

Πατριὰς, ου, ἡ. familia cœtus eorum qui communem patremfamilias habent, Eph. c. 3. Exponitur &, tribus, apud Græc. bibl. interp. Item χώρα & τετραρχία, apud Suid.

Πάτρων, ὁ, (genit. πάτρου, vel πάτρωνος) patronus. Herod. in Euterp. & in Melpom.

Πατρωνικὸς, ὁ, vitricus, in Pand.

Πατρικὸς, idem. Eustath.

Composita.

Ἀμφιπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, qui vel quæ ex alio patre est, sed eadem matre. Poll. l. 3. (12.

Ἀντιπάτρος, ὁ, qui aduersatur patri, epith. Ionis, apud Theoc. id.

Ἀπάτωρ, carens patre: vt Vulcanus dicitur Εὐπάτωρ, teste Poll. & apud theolog. Christus respectu humanæ naturæ. Item qui est orbus patre, Orphanus Eur. in Iph. Taur. Item spiritus. Plu. in probl. τοὺς ἀπάτορας πνευμάτους τοὺς καλοῦσι.

Αὐτοπάτωρ, ὁ, qui per se est pater.

Ἑτεροπάτρος, non patrius.

Ἐτεροπάτωρ, vitricus. Poll. l. 3. (bilis.

Εὐπάτωρ, qui bono est patre est nat*, paterno genere clarus no-

Εὐπάτορ, idem Eust. Εὐπαλίρρυτα, ν, clarò patre nata, generosa nobilis vt Ἑλένη Διοπατίρρυτα Il. ζ.

Εὐπάτρις, ιδος, ὁ, ἡ, ν, idem cum Διοπάτωρ & Διοπαλίρρυτα, Theocr. id. 18. Ὡς ἐξ Διοπατρίδων εἰς Διοπατρίδας φυλὰν ἴδω.

Εὐπατρίδης, ου, ὁ, idẽ qd᾽ Διοπάτωρ. Xẽ. in symp. Plu. in Thes.

Κακόπατρις, malo patre natus, i. malæ famæ, seu mali nominis, qui est obscuris natalibus. Theogn. Exponitur etiam, cui mala est patria.

Κλεπτοπάτωρ, cuius pater est fur: Pans epith. ex Mercurio, quẽ poëtæ furem fingunt, geniti, apud Theocr. id. 32.

Δυσπεπάτωρ, ὁ, ἡ, ν, qui vel quæ patrem deserit. Eur. in Oreste.

Μητροπάτωρ matris pater, auus maternus. Il. γ.

Ὀμβριμοπάτρης, seu ὀβριμοπάτρης, natus patre valido & præpotente. (epitheton Minerua: Il. γ.

Ὀμβριμοπάτρη, vel ὀβριμοπάτρη, nata patre præualido

Ὀβριμοπάτρη, idem cum ὀβριμοπατρίδης. Hesych.

Ὀβριμοπατρίς, robustus pater: apud eundem.

Ὁμοπάτωρ, eodẽ patre genitus frater qui non est vterin*. Pol. l. 3.

Ὁμοπάτρης & ὁμοπατρίδης, idem: apud eundem ibidem. Pro ὁμόπατρος per syncopen & mutato spiritu dicitur ὅπατρος. Il. λ. & apud Orph. in Argon.

Πατροπάτωρ, patris pater, auus paternus. Poll.

Προπάτωρ, auus. Herodot. & Soph. Item progenitor. Plato.

Προπατορικὸς, ad auum seu auos pertinens, vel ad progenitores, Exponitur &, à progenitoribus prouenienis.

Συμπατρώτης, idem cum πατρώτης. Luc. & Archipp.

Ταυροπάτωρ, tauro patre natus, à tauro ortum traheus: epither. apis: apud Theocr. idyl. citato.

Τριτοπάτωρ, tertius pater, proauus. Poll. Item τριτοπάτορες & τριτοπάτρες, qui primi nati sunt: quòd pro tertiis parentib. haberentur, vtpote præcedentib. alias parentib. Sole & luna Etym.

Φιλοπάτωρ, amans patris. Eurip. in Iphig. Aul. & Plut. aduer. Cotot.

Φιλοπατρία, ὁ, amor patriæ. Aristoph. in Velp.

Π Α Ὺ Ω. F. παύσω, finem impono, finio cessare facio seu desistere. Xen. pæd. 8. τότε μὲν ἔπαυσε τὸν λόγον. Isocr. in Paneg. ἵνα αὐτὸς ἐκείνους παύσω. Interdum exp. tegimo, coccero, sedeo: vt Il. α. Ἀτρεΐδε νῦν σὺ παῦε τὰν ὀργὰν. Il. ε. Νῦν δ᾽ ἄγε μοι δὸς παῦε χόλον, sedo iram meã. Il. ν. Δύτικα παῦε δὲ κῶας, sedabit dolores. Sic Od. γ. κεῖνον γὰρ θυμὸν ἐνὶ μεγάροισι παύσω. Κρείων. Ἢ μὲν παύσουσι, τὰ δ᾽ ἐρεύσουν ἐν ἀ ἐλέοσι. Dicitur & παύω σε τούτῳ facio vt desistas ab hac re: vt apud Isocr. in Paneg. κελεύειν τοὺς ὑφ᾽ ἡμᾶς παύειν. Xen. apomn. lib. 1. τὸ μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμεῖν ἐκ τοῦ σωφρονεῖν ἔπαυε. ab alia cupiditate, reuocauit. Aliquando exp. priuo, vt apud Xen. Hell. 6. παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας. Sic & apud Herod. 3. Thuc. ¶ Item neutraliter. finem facio, cesso, desino. Hesiod. in Asp. Ἀλλ᾽ ἄγε παῦε μάχης. Aristoph. in Ran. παῦε, παῦε τὸν λόγον. Apud eundem παῦε, exp. tace.

Παύομαι, idem cum παύω, quum neutraliter sumitur. Il. κ. παύεσθαι πολέμου δ᾽ ὑπερηφίου. Od. φ. Παύσαντο κλαυθμοῦ γόοιό τε. Dem. παύεσθαι τῶν ὑβρίων. Et cum particip. παύομαι φεύγων. apud Thuc. Sic & apud Plat. & Xen. Significat & quiescunde apud Hom. Il. ψ. παύσετο δὲ φλὸξ, apud Virg. dixit. & *flamma quiescit.* Exponitur etiam, actiuè, finem impono, &c. vt παύομαι τοῦ δρόμου. finem cursui impono. Sic & apud Synes. παύομαι τῆς ἀρχῆς, exp. abdico me magistratu.

Παῦσις, εως, ἡ, cessatio, requies, sedatio.

Παυσωλαμπὴς, ὁ, idem. Il. ζ. & alibi apud Hom.

Παυστὴρ, ῆρος, ὁ, sedator, qui finem imponit. Athen. lib. 10.

Παυστήριον, τὸ, exp. obices, septa. Hesy.

Παυστικὸς, vim sedandi habens.

Παῦλα, cessatio, quies: intermissio, finis. Plato in Phæd. Exponitur & clausula: apud Arist. polit. 7.

Παῦρος, ος, ὁ, [poeticum] paucus, non multus. Il. ζ. παῦρος δὲ οἱ εἴπω τοῦτο. Il. ν. μάχην. Παυρότερον πλείονος. Item parvus, breuis. ὁ τοξικὸς παυρότερος. Nicand. in Ther. ἄλλοτε μὲν Μάστιν, ἄλλοτε παῦρος. Neutrum plurale παῦρα adverbialiter interdum significat, paucies, rarò, non sæpè, non multum. Hesiod. in Theog. παῦρα τε πολλά.

Παυρακὶς, rarò, non multum. Hesych.

Παυρίδιος, paucolus, pauxillus. Hesiod. in Eg.

Πῶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναπαύω, requiescere facio, do requiem seu laxationem. Xen. Pæd. 7. εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τῶν γραμμάτων. Matt. c. 11. κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. ego requiem à labore vobis tribuam. Interdum accusatiuo personæ additur genit. rei: vt Il. ρ. ἔβλαψε τὸν ἔργων Ἀνδρῶν τοὺς ἀναπαύσειν ἔνι χθονί. Et apud Xen. ἀναπαύειν τοὺς ἵππους τῶν βαδίζειν.

Ἀναπαύομαι, (& per syncopen ἀναπαύομαι, apud Theoc. id. 1.) quiesco, requiesco ab aliqua re cesso, desisto. Interdum absolutè: vt apud Xen. pæd. 4. εὖ οἶδ᾽ ὅτι ἐκεῖ ἀναπαύσει. Et ἀναπαυόμενον ὕδωρ. requiescens aqua, i. aqua fontis non perennem habentis aquam, apud Etym. Interdum cum genit. vt ἀναπαυόμενοι τῆς εἰσφορᾶς, requiescentes à persolutione tributorũ seu cũ cessarent persoluere tributa. Et cũ præp. ἐκ apud Luc. ἐκ κόπου τοῦ μακροῦ ἀναπαυόμενον. ¶ Item donor immunitate, apud Dem. ¶ Item requiesco, i. cubitũ me confero, somnũ capio. Xen. Pæd. 6. ἐπειδὴ δὲ ἐσπέρας ἀνεπαύοντο. ¶ Item quiesco, i. morior, vita excedo. Herod. νυκτός τε καὶ ἡμέρας ὀλίγας μετὰ ἀνεπαύοντο. Dicitur & ἀναπαύεσθαι τοῦ βίου.

Ἀνάπαυμα, τὸ, (& per syncopen ἀμπαυμα, apud Hesiod. in Theog.) requies.

Ἀνάπαυσις, (& ἀμπαυσις per sync. in anthol. Epigr.) εως, ἡ, requies, cessatio à labore, recreatio. Xen. Pæd. 7. Plut. in Lycurgo. Item quies, i. somnus.

Ἀναπαυτήριον, vel ἀναπαυστήριον. & per sync. ἀμπαυστήριον. τὸ, locus quietis, seu in quo quies capitur. Xen. Item limi signum: vbi castra metati oporteret. Poll. l. 4.

Ἀναπαυλα, ας, ἡ, idem quod ἀνάπαυσις. quies, requies. Herodian. & Thuc. ¶ Item locus quietis, mansio, diuersorium. Pla. de legib. l. 1.

Ἀναπαυλὶς, idem quod ἀναπαυλα. Hesych.

Decomp. Διαπαύω, interquiescere facio, do intermissionem, recreo. Plut. διαπαύσαι τὴν στρατιὰν. Et Nat. διαπαῦσαν τοὺς πόνους, requiem aliquam dare à laboribus. Διαπαύομαι interquiesco. apud Ceb. Theb. & Appian.

Ἐπαναπαύομαι, q. d. superquiesco. Herod. l. 2. κατηγόρησις τῆς τοῖς χεροὶ δεδρᾶσι ἐπαναπαύεσθαι. Item metaph. acquiesco,

sco, i animi affectum sisto, & oblector. (Sapient.c.8.

Προσαναπαύομαι, idē cū συναναπαύομαι, quod sequitur.

Συναναπαύομαι, simul quiesco, se u requiesco. vnā cū alio quiesco. Rom. c.15. Interdum somnum capio: vt συναναπαύεσθαι γυναικί.

Ἄπαυς, ος, ὁ ἡ, indefinens, non cessans, irrequietus. Item fine cassus perpetuus: vt ἄπαυς, & ἀΐδιος, apud Plat. & apud Thuc. ἄπαυς δίψα, sitis quæ sedari non potest.

Ἀπαύστως, & ἀπαυστί, indefinenter, incessanter, irrequietè. Arist. de mundo.

Ἀποπαύω, facio cessare seu desistere. Od.σ. Οὐ γὰρ ἀναλίσκω ἀλητείην ἀπεπαυσάς. Et δ ἡμῶν. Xen. in Lacedæm. polit. ἀποπαύσας τε ὁπότε βουλοιθείη γυναῖκα ἀγεσθαι. &c. cū cessare fecisset, i. abrogasset. Apud eundē ἀποπαύειν τῆς χρείας, exp. abdico munere. Apud Soph. in Aiace, ἀποπαύειν τρόπων, exp. priuare amoribus. Item ὀρεσκο, inhibeo. Il.σ. Νῦν μὲν νῦν ἀπεπαυε θοὰ σκέα. Πηλεϊωνα. Il.τ. Ἀλκιμέων δ' ἀπεπαυε τόκον.

Ἀπαύομαι, cesso, desisto, finem facio. Il.α. πολέμου δ' ἀποπαύετο θυμόν. Sic Il.π. Ἕκτωρ τοῖσι μάχης ἀποπαύετο. Xen. pæd. 7. εἰ δὲ ὑβρίζοιεν ἴσασι τοῖς μὲν δ' ἀσκῶν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται. Interdū sine casu ponitur: vt Il.φ. Ἀλλ' ἄγε μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι. Exponitur, etiam, quiesco, requiesco, morior. Theocr. Idyl. 1.

Δυσαπόπαυστος, (Decomp.) cui vix finem imponere possumus. vix sed abilis. Δυσαποπαύστως, ita vt vix finis imponi possit.

Διαπαύω, interquiescere facio, intermissionem do. Διαπαύομαι, quiesco, cesso.

Διάπαυμα, & διάπαυσις, ἡ intermissio, cessatio.

Ἐκπαύω, finem impono, finio. Eurip. in Ione. Ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους δαΐων ἀλκῆς. Ἐκπαύομαι, cesso, desino, quiesco.

Ἔκπαυμα, τὸ, quies. Hesych.

Καταπαύω idem quod ἀποπαύω. Od.δ'. Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσε θεὸς γόον, οἶον ἔοντα. Hesio. in Theog. Αἶψά τε καὶ μέγα κῦμα κατέπαυσεν. Exponitur etiam, coerceo, reprimo. Il.ε. Ἤ τοι μὲν μέμαμεν καταπαυέμεν ἄντα ἰόντες. Sic & Il.π. & Od.β. Gal. ad Glau. l. 1. ὅς τε καὶ τοῦδε καταπαύσω τὸν παρόντα λόγον, finem imponā. Exponitur etiam, prius: apud Xen. pæd. 8. ἐπὶ τῆς ἀρχῆς Κῦρον ἐπιχειρῶν καταπαύειν. Item neutraliter, requiescere: vt ad Heb. c. 4. αὐτοῖς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων.

Καταπαυμα, τὸ, requies, vel finis. Il.ρ. (γὰρ αὐτῷ.

Καταπαυσις, εως, ἡ, idem Act. 7. Καταπαυσιν μεθ' ἡμῶν ἡ, requiescere faciens, requiem afferens. Greg. Naz.

Dec. Ἀκαταπαυστος, irrequietus, indefinens: aut qui sedari seu cohiberi non potest. Epist. Pet. c. 2. Ἀκαταπαύστως, irrequietè, indefinenter: vel ita vt cohiberi non possit.

Δυσκατάπαυστος, qui vix sedari seu cohiberi potest. Item irrequietus: Eurip. in Medea. Δυσκαταπαύστως, ita vt vix sedari possit seu coerceri.

Μεταπαύομαι, interquiesco aut alternis quiesco. Il.ρ. μεταπαυσάμενοι δ' μόχθοιο Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα.

Μεταπαυσις, ἡ, requies. Il.τ.

Δέρτον, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Παφλάζω, vice in Φλάζω.

-Π Α Χ Ν Η, ης, ἡ pruina, ros glacialis. Arist. de mundo. πάχνη δ' δρόσος πεπηγυῖα, i. ros concretus. Odyss. ξ. χιὼν χθὶζ' ἐνὶ τῇ πάχνη Ψυχρή. * A verbo πήγνυμι seu πηγνυμι.

Παχνώδης, ης, ὁ, & Παχνώεις, εσσα, ὁν, ὁ ἡ, pruinosus.

Παχνόω, ῶ gelu constringo, conglacio, congelo. Plutar. def. orac. Pyth. ὁ χαλκὸς ἀποπνεῖ καὶ μυθίοισι τὸν ἰὸν, ὃν ἡ πνοιὰ τοῦ κρύους πεπήγωσε καὶ παχνώσε, πολὺ ἐκφανῆ δίχα πλάνης. Metaph. apud Hesiod. in Etym. τὸ γ' ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ. Et in pass. Il.φ. τὸν δ' ἐν φρεσὶν ἄλειμον ἐπάχνωσε Πηλεΐωνος.

Δροσοπάχνη, ἡ, (comp.) ros seminconcretus, quasi ros pruinosus. Arist. de mundo.

-Π Α Χ Υ Σ, ία, ὺ, crassus, spissus, densus: qualia sunt ea quæ gelu constringuntur. (* Nam à πάγνυμι etiam deducitur.) Theophr. hist. pl. l. 6. τὸ δ' ὀλίγον ἰσχύει μὲν πολλοῦ ἐπαχείας. Il.γ. ἵππου χαιρεὶ παχείᾳ. Xen. in Oeco. πάχεα ἱμάτια φορεῖν. Item crassus, i. pinguis, obesus. in anth. Epigr. lib. 2. Τὸν παχὺν δ' ἴσχαφεν ὁ λωχεύσας. Luc. in Char. οὐδὲ παχὺς, ὁ πολυσαρκὸς, τίς εἶ. ¶ Metaphoricè de animo dicitur hominis stupidi, hebetis & tardi. Aristoph. Θεωρῶ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς. ¶ Item opulentus, dives, locuples: Aristoph. in Vesp. Καὶ γὰρ αὖ πάχυς ἦσθα τοῦ πρὸ τοῦ ἐνιαυτοῦ Τἀπὶ Θρᾴκης.

Comparat. παχύτερος, crassior, spissior. &c. Pro quo dicitur etiam πάχων. Od. θ. Ἐν τὸ παχύτερον, crassius, pinguiori Minerua, rudiùs. Superl. παχύτατος, crassissimus. Exponitur &, plenissimus: apud Hippocr.

Παχύτης, ητος, ἡ, crassitudo, crassities, corpulentia. Item obesitas pinguitudo. Arist. hist. an. l. 9. c. 5.

Παχυλός, ῶ, ὁ crassus. [Minerua. Aristot.

Παχυλῶς, crassè, i. crasso modo & minimè subtili, crassa.

Παχύνω, crassum reddo, crassior & plenius reddo. Polyb. Item obesum reddo, pinguefacio. Plato de rep. l. 1. τὸ τῆς βοὸς ἀγέλης ἐκποιεῖν καὶ παχύνειν αὐτοὺς καὶ θηραποδίζειν.

Παχύνομαι, crassus fio, crassesco. Polyb. Τὰ μὲν σκέλη παχύνεται, ἰσχὺς δ' ἅμα λεπτύνεται. Item spissus reddor, ac densor. Arist. de mundo. ὁμοῦ γίνεται μὲν κατ' ἐπισμὸν πυκνὰ δὲ μᾶλλον πεπαχυμένα. Item obesus reddor, pinguesco.

Παχυνσις, εως, ἡ, ipsa actio efficiendi crassum. Arist. meteor. lib. 4. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 15.

Παχυντικὸς, ὁ, vim habens reddendi crassum.

Πάχος, ους, τὸ, crassities, crassitudo. Thuc. l. 3. ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάζοντες τὸ μέτρον. Exponitur etiam, crassamentum seu crassamen: apud Dioscor. Dicitur & de crasso ingenio.

Composita.

Γονυπαχὴς, ές, ὁ ἡ, genua crassa habens. Et general. crassus, Hesiod. in Asp.

Δορατοπαχὴς, qui hastæ crassitudine est. Xen. in Cyneg.

Ἐπαχύνω, idem quod παχύνω.

Ἡμιπαχὴς, semicrassus.

Ἰσοπαχὴς, æquè crassus æqualem crassitiem habens.

Κνημοπαχὴς, suræ crassitiem habens, crassus instar cruris seu tibiæ. Theophr. hist. pl. l. 4.

Ὑπερπαχύνω, supra modum pinguefacio, seu crassum reddo.

Ὑπερπαχύνομαι, supra modum pinguesco, seu crassesco.

Ὑπόπαχυς, crassiusculus, subpinguis.

Π Α Ω ῶ, vel potius πάσομαι, πέπασμαι, possideo. In vsu est præt. pass. πέπασμαι: vt apud Aristoph. in Aubès. ἔφασκε δ' ἀνὴρ ἐξ ἀστῶν πεπάσθαι. Et apud Eur. in fine Herc. fur. Οὗτος ὁ πλούτου κράτει μάλιστ' ἐφίλουν Ἀγαθῶν πεπάσθαι φίλοις, κακοῖς δ' ἐρᾶν. Et in Epig. πεπαμένοι, possedimus. Exponitur etiā, paro, acquiro: vt apud Eur. πεπάσθαι γὰρ χρὴ φίλους acquirere generi. ¶ Item gusto. Significat &, vescor. Cū genit. vt πεπάσθαι σίτου καὶ ὕδατος. Il.τ. & πεπάσθαι ἰχθύων apud Herodot. Cum accusat. vt ἀπλάγχνα ἐπάσαντο Il.α. & κύκεῶ γ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίας, apud Hesiod. Inuenitur & πάσασθαι ad producēdam syllabā.

Πᾶμμα, τὸ possessio. Eust. Πᾶσις, idem. Hesych.

Πάος, ῶ, ὁ, affinis: propinquus quem per affinitatem nobis acquisiuimus seu comparauimus, inquit Eust. Nic. in Ther. φιλ' Ἑρμοτίμου ἐξ πολέων κοιδίσατε πάων. Pro eodem dicitur & πάος, Il.γ. & Od.ζ.

Πεοπαία affinitas: Apollon.

Πεῶν, ῶν, ὁ, graecè vt πεῶν οἶον & πάων οἶον apud Hom. Eustath. à πάομαι deriuari tradit.

Composita.

Ἄπας, (poët.) qui non gustauit, vt ἄπας ἰδὲ πινόω. Od. δ. & ζ. Et absque genitiuo. Il.τ. ὁ δ' ἄκμαιος ἀπάων. Exponitur etiam, ieiunus. (Nub.

Ἀπαστία, ieiunè. Ἀπαστία, ἡ, ieiunii, vt ἀπαστίαν ἄγειν. Aristo. in

Ἀνάπας, idem quod ἄπαστος. Oppian.

Βοσπάμων, ονος, ὁ ἡ, bouum possessor, pecoris dives.

Ἐστιπάμων, domus dominus. Pol. lib. 1 Doricam & Æolicam vocem esse tradit.

Παμπασία, ἡ, vniuersa possessio: sine vniuersorum bonorū possessio. Æschyl. & Aristoph. in conc.

Παμπάσσαν, funditus, omnino.

Πολυπάμων, multa possidens, dives. Il.π.

-Π Ε Δ Η, ης, ἡ, pedica compedes, vinculum pedum. Il.ε. μέτ' ἄρ' ποσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας ἀρήκτους, ἄλυτας. Plut. in Hel. πέδας κομίζοντες ὅπου τοὺς αἰχμαλώτους, compedes quibus captiuos ligarent: Hesyc. πέδας innuit esse etiam anulos quosdam mali & gubernaculi in naue eodem teste. πέδη est species quædam ἱππασίας vt apud Xen. quoq; de re eq. laudatur. ἱππασία, ἡ, καλινδεῖν πέδη, ἡ. * Etym. putat dedoci à nomine ποῦς & verbo δέω, ligo: vel ἀπὸ τοῦ πιέζειν τοὺς πόδας.

Πεδάω, ῶ, pedicis vincio, compedib. astringo. Il.ε. πεδάων ἐν δεσμῷ χαλκῷ. Interdum significat, compedio, alligo, interno. Cum dat. vt Od. ι. Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσε θεὸς ἄλγεα κῆρ ἐμὸν ἄλλῳ πεδάασεν, ite impedio, & prolubrosè genit. Od. β. Ὅστις μ' ἀπεδάασε τοῦ πεδάασε κῆρ ἐμὸν ἐν πολέμῳ. Pro eodē dicitur & πεδάω in Epig.

Πεδάστης, ου, ὁ, ligator. Epig. ¶ Πεδάστης, ου, ὁ, compedibus astrictus, vinctus, πεπεδημένος. Plut. de superstit.

Πεδάστος, seruus compedibus astrictus. Eustath.

Πεδάστρον, paruum vinculum. Etym. At πεδάστρον, vide in πεδάστρον.

Composita.

Ἀλυκτοπέδη, ἡ, quasi ἄλυκτος πέδη, pro ἄλυτος, pedica inextricabilis vinculū insolubile. Hesiod. in Theog. & Apoll. in Arg.

Δικτυοπέδη, laqueus quo aues capiuntur. Epigr.

Ἐμπεδάω seu ἐμπεδόω, pedicis implico, compedibus vincio & constringo. (tur malos. Od. μ.

Γεπεδόω, pes mali lignum rectum è carina assurgens cui alliga-

Γυιοπέδη, laqueus pedum, rete, casis. Lasc. in Epigr.

Λαιμοπέδη, canis collare quod vocatur millum siue millus. Sic autem dicitur quòd eo canis iugulus ligetur, quasi pedica gutturis canis seu iugulī. Suid. Est etiam idem quod ἀγκυλοπέδη, pedica qua gula auium constringitur, quum capiuntur. in Epig.

Νεῦρο-

Νεωστοῖδα, q. d. nauium pedica, seu quod nauibus pedicæ loco inuitat: funis aut catena qua nauis in litore religatur. Luc. in Lexiph.

Οἰνοδεσία laqueus qui auibus capiendis tenditur. Cicero tendiculas appellat in Epigr.

Ὀρχεστοῖδα, vinculum testium. in iisdem.

Συνεστοῖδα, colligo, constringo, vincio. Apud Luc. συμποδοῖ τε καὶ τοὺς πόδας, pedibus reuinctus.

Τροχοστοῖδα, dicitur id quo rotarum cursus impeditur: *Velutis est lignum per duas rotas ex traiectum*, apud Athen.

ΠΕΔΙΛΟΝ ου, τὸ, calceus talare. Il. μ. ὑποδήσαντο καλὰ πεδίλα. Hesiod. ἀμφὶ δ' πεδίοις ἔχε πτερόεντα πεδίλα, alata talaria. Sic & σανδάλια πεδίλα, in Epigr. Dicitur denominatum ἀπὸ τοῦ πεδιεκλείσου τοῦ ποδός: cui etymo conuenit quod Eust. annotat. olim cum diphthongo scriptum fuisse πεδίλα. Hesyc. dici vult quasi ποδίλλον.

Composita.

Ἀπεδίλου, calceis carens, ex calceatus. Æschyl.

Ἀπεδίλωτος, idem. Callim. (Erot.

Εὐπεδίλου Ἶρις, Iris pulchris induta calceis seu talariis. Plot. in

Καλλιπεδίλου habens pulchros calceos: vt Μαρὰς καλλιπεδίλου Hom. hymn. in Mercur.

Καλοπεδίλα lignei calces. Theocr.

Μονοπεδίλου uno indutus calceo. οἰκοπεδίλου, idem.

Χρυσοπεδίλου habens calceos aureos, Iunonis epith. od. λ.

ΠΕΔΟΝ ου, τὸ, solum, terra. Aristoph. κλαυσεῖν πεδίον Παλλάδος Sopn. ὦ γῆς ἱερὸν εἰλόμενος πεδίον. Æschyl. in Prometh. χθονὸς μὲ εἰς τὴν πρὸς πεδίον κομίζει πεδίον. ¶ Accipitur & pro domicilio, teste Etym. quod & πεδίον dici quasi πόδιον quasi πόδ' εἰν οἴκου, quum inquit πεδίον ἐστὶ τὸ ὑπὸ τοῖς ποσί.

Πεδόθι in solum seu in terram. Luc. in Lexiph. ἢ δὲ κίρκος πεδόθι κατέβαλε. Ponitur & pro πεζῇ, i. pedestri itinere apud Æschyl. teste Eustath.

Πεδόθεν, idem quod πεδόθι. in prima signif. Od. λ.

Πεδόθεν, ὁ solo, seu de terra. & quasi a fundamentis. Hesiod. in Theog. Metaphorice apud Hom. Od. ν. Μύθων τε κλεοπάτρων, οἱ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσί. ἐν ἀγυιαῖς, inquit Eust.

Πεδόσε, ὁ humilis, a terra seu solo vix assurgens. Item parvus vt πεδόσε κυνὸς ὀρφνῆ apud Nicandan Ther. Apud Iouem Agamem. πεδόσε ὄντα, quoddam exp. Iouis: alioi, firmus, testatur Hesych.

Πεδίον, ου, τὸ, campus, planities. Il. ρ. πάλιν δ' ἐπὶ πεδίον πεσόντα ἐπέρασε. Plat. in Theæteto. ἀφικνεῖται εἰς πεδίον ἀφανὲς καὶ ἄγριον. Apud Plut. Ἄρειον πεδίον, Martius campus. Κατὰ πεδίον poetica syncope dicitur pro διὰ πεδίου, per campum. ¶ Item pars superior pedis cui subiacent digiti.

Πεδινόν, ὁ, campestre. Item planus. A Xen. in Cyneg. πεδινοὶ vocantur lepores campestres. Pro eodem legitur & πεδιεινός, apud Theophr.

Πεδινός, qui in locis planis & campestribus morator.

Πεδιότης, ἡ planities. Eur. in Rheso. & Philo de mũdo.

Πεδιακός, campestris.

Πεδιόκομος, idem, vt πεδιόκομος μυρίκη, apud Diosc. campestris myrta. i. in campestri solo proueniens.

Πεζός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀλοιπέδιον, (q. d. marisolum) solum quod aliquandiu mari cooperum fuit rursum autem campus esse cœpit & aratum fuit. per catachresin dicitur quilibet campus. Hesych. & Suid. *Secundum quosdam appellatur quasi ἀλὸς πεδίον, secũdum alios ἀπὸ τοῦ ἀλοιπεδίου εἶδος ἐστὶν ὑποκείμενον.*

Ἀπεδίας, ὁ, planus, vt ἀπεδίας χωρίον, apud Thucy. & ἀπεδίας χώρα, apud Herodot. plana regio.

Ἀπεδίζω, complano, planum reddo. apud Hesy. & Suid.

Ἀπεδής, (quasi ἀπεδεής) claudus, inualidus, infirmus: item sensibus capitis stolidus: cod. θ. πεζῷ ἐγκρατὴς ἀπεδεῖς ἐγένετο. Et Il. θ. ἀπεδεὶς ἀνὴρ θεράπων. Volunt ita dici eum, qui præ infirmitate non potest ire nisi πεδίῳ φλάσας.

Ἀπεδεύω, debilito, infirmũ & viribus defectũ reddo.

Ἀπεδής, humo æqualis, planus. Nicandan Ther.

Ἀπεδοειδής, idem quod ἀπεδής. Vode fœm. ἀπεδοειδὴς quod Etym. ait esse epith. viri, dicique per syncopen, pro ἀπεδοειδέστερα.

Ἀπεδίζω, solo æquo, complano, planio Hesych.

Ἰσόπεδον, ου, τὸ, ager, fundus, solum apud Aristot. pol. 2. Ab Eustat. etym. quod soli adiicit prædius vrbanis, vt sunt hortuli, quasi ἐπίδιον Plat. de leg. 6.

Εἰλοπέδιον, ου, τὸ, locus Solis calori expositus & ad insolandum apto. ἐπὶ τοῦ εἰλοπεδίου θαλλόμενον. Eust. Pro eodem dicitur θηλόπεδον cimolo τὸ cum εἰλοπεδίου per crasin coalescente. Od. ε. & Dioc. lib. 1. c. 38.

Θηλόπεδον, in loco solis calori exposito & ad insolandum apto, arbusto, solo. Hesiod. Apud Dioc. θηλόπεδα δὲ θάμνα σκόλυμα, exp. rua cratibus cranuisve instrata & sole torrefacta.

Προβηλοπέδιον, (Dec.) antè in solo. Diod. l. 5. c. 36.

Ἐμπεδῶ, (q. d. ἐν πέδῳ οὖν, in solo stans seu fixus) stabilis firmus, vt Il. μ. τείχεϊ ἐμπεδῶ, & alibi ἐμπεδὸν ἐν λίθῳ μέγα ἐμπεδὸν, item οὐκ ἐμπεδῶ. Ἐμπεδὸν & ἐμπεδὸν τε sæpe ponitur adverbialiter pro ἐμπεδῶς, vt Il. ρ. & apud Nicand. in Ther.

Ἐμπεδῶς, firmiter, stabiliter. Polyb. item certò, in Antiocho. Scribitur etiam ἐμπεδῶς, quasi ab ἐμπεδός.

Ἐμπεδόω, ῶ, stabilio, firmo. Sæpe significat, firmiter & constanter seruo, seu obseruo: apud Xen. Pædi. ἐὰν ἐμπεδώσῃς ἃ λέγομεν. Et Eurip. in Iphig. Taur. Τὸν δ' ἐμὸν, ὃν καὶ θεοὶ ἐμπεδοῦσιν. Sic Greg. Ὃν ἀρέσκει θεῷ τοῦτον ἐμπεδοῦσιν ἐντολαῖς.

Dec. Ἐμπεδόν, ου. admodum stabile, admodum firmum. Hesych. *Comp. cum* ἀ. ἀπεδόν.

Ἐξεμπεδόω, constanter obseruo & sancio. Xen.

Προσεμπεδόω, insuper confirmo.

Ἐπίπεδος, qui est in superficie soli, & exeo non eminet: planus. Plato. Τὸ ἐπίπεδον, exp. superficies: Arist. metaph. l. 3.

Σάπεδον, Hesyc. exp. magnum solum. Alij exp. magnum solum seu pauimentum habens.

Ἡπεδανός, vide supra in ἀπεδής.

Ἰσόπεδος, planus. Τὸ ἰσόπεδον, planities, æquus campus. Il. ι. & apud Xen. pæd. 3. & Hell. lib. 7. Dicitur & aliquid alicui esse ἰσόπεδον, quod ei æquale est, tanquam ei exæquatum seu coæquatum: vt apud Plutar. in Num. τόπος τοῦ λευκοῦ χώματι ἰσόπεδος, Sic & apud Phil. de mundo.

Κνώδεσι. Hesych. sunt κνώδαλα, θηρία, feræ, bestiæ. Schol. Callim. & Nicand dicunt sic appellari quasi κνώδεσι, ἀφ' τὸ ἐν τῷ πέδῳ κνοεῖσθαι. Vtitur Callim. hymn. in Iouem. & Nicand in Ther.

Κρεπάδεσι, asperum solum habens. Hom. hymn. 1. in Apoll.

Κράσπεδον, τὸ, fimbria, limbus, fastus, (sic dictum quasi κρεμάμενον εἰς τὸ πέδον: in terram enim hæ extremæ vestimentorum oræ dependent) Athen. lib. 4. πορφυρᾶ ἱμάτια ἐμπεπαμμένα ἐν ἐκείνῳ χρυσῷ κράσπεδα. Tribuitur & rebus. teste Poll. in Epigr. dicitur & κράσπεδον αἰγιαλοῦ, crepido seu margo littoris. Montium etiam ὀρόπεδα seu ὑπωρεῖαι κράσπεδα vocantur: apud Xen. Hell. 4. A quibus montium radicibus Arett. acut. morb. l. 1. κράσπεδον vocasse traditur vnæ seu columellæ affectus in tenuem & oblongam membranam desinentis.

Κρατοπέδον, ου, ὁδός, firmum solum & durum, seu lapidibus stratum. Odys. ξ.

Οἰκόπεδον, area, domus: solum supra quod domus diruta steriit aliquando. Diod. lib. 3. c. 119. Æschin. in Tim. Apud Aristot. polit. 2. accipitur pro area domus ædificandæ.

Οἰνόπεδος, ὁ, ἡ, vinifer, campum habens vini feracem. odyss. α.

Οἰνοπέδιον, τὸ, campus vini ferax. Il. οἰνόπεδα, ἰ, idem. Epig. ii. 2.

Ὀρόπεδον, τὸ, colliculus, tumulus Strabo.

Στρατόπεδον, τὸ, solum seu locus vbi imperator suo exercitui sedem ac tentoria figit: castra. Xen. Pæd. 8. Plut. in Fab. Æsch. in Cresph. Interdum στρατόπεδον dicuntur castra cum ipsis militibus: vt apud Xen. Hell. 1. ἀπῆλθον εἰς τὸ στρατόπεδον. Sæpius exp. exercitus, milites: vt apud Isocr. in Panath. στρατόπεδον ὑποτάξας, ἢ τοὺς Καρθαγίνους ἡρεῖ. Sic & apud Thuc. li. 4. & 7. & alibi. Dicitur etiam accipi pro comitatu & aula principum. 7. concil. Sacrd.

Στρατοπεδεύω, castra figo, castra meto seu colloco, pl. in Cotol. Πόρρω τῶν στρατοπεδευόντων ἐξιστορεῖν τὴν πολιτείαν. Philo de vita M. l. 1. ὁ δὲ φυλὰς ἐστρατοπεδεύκει. Ἐστρατοπεδεύοντο. Thuc. l. 1. ἐστρατοπεδεύετο ἐπὶ Ἀκτίῳ. Sic & lib. 3. apud Xen. anab. 1.

Στρατοπεδεία, ἡ, ipsa actio castra metandi. Plato de leg.

Στρατοπεδεία, ἡ, idem. Dion. Halic. l. 10. Item idem quod στρατόπεδον. Iosue c. 4. & apud Phil. de vita M. l. 1.

Decomp. Ἀναστρατοπεδεύω, castra mouco seu castris motis reuertor. Maccab. l. 2. c. 3. ἀναστρατοπεδεύσας δὲ ἐν ἀρχῇ τῆς Σαμαλεα.

Ἀναστρατοπεδία, ἡ, castrorum motio.

Ἀντιστρατοπεδεύω, seu ἀντιστρατοπεδεύομαι, ex adverso castra meto, seu habeo.

Ἀποστρατοπεδεύω, & ἀποστρατοπεδεύομαι, idem quod ἀναστρατοπεδεύω. Xen. anab. 7.

Ἐνστρατοπεδεία, & ἐνστρατοπεδεύομαι, castra loco ex-

Ἐνστρατοπεδεύω, castra pono seu meto in. (pe. Thuc.

Ἐπιστρατοπεδεύω, castra moueo aduersus, vel exercitu infesto inuado. Xen. Hel. 4.

Καταστρατοπεδεύω, idem. Maccab. lib. 3. c. 4. Exponitur & castra metor, in castris dego apud Plut. in Pericle. Item milites castra metari iubeo & in castra contraho. Xen. pæd. 7.

Μετεστρατοπεδεύω, & μετεστρατοπεδεύομαι, castra muco, castra transfero. Plut. in apophth. Lacon.

Παρεστρατοπεδεύω, castra meto apud Exponitor & ex adverso castra loco. Polyb. l. 2. Παρεστρατοπεδευμένοις, inf. Chion. in ep.

Περιστρατοπεδεύω, castris seu exercitu cingo, circumsideo, obsideo. Plut. in Fab.

Δικοπεδεύω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΠΕ΄ΖΑ, ης, ἡ, malleolus pedis: seu (secundum quosdam) planta Pedis, aut ima planta. Polluci pars quæ tibiæ subiacet, vocatur σφυρὸν & πέζα. Zenodotus in lib. περὶ ἐθνικῶν λέξεων, Arcades & Doses πέζαν vocare pedem tradidit, teste Galeno. * Quidam deriuant ἀπὸ πέδον, mutatione literæ δ in ζ. Etymologus verò παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ ἵζεσθαι. ¶ Πέζα, item πέζις (in vestimento) fimbria, limbus. Apol. Arg. 4. Α᾽μφὶ δ᾽ ὑπὸ πέζαν ἀργυφέου χιτῶνος. Generaliter etiam sumitur pro extremitate: vnde exp. margo, crepido item ripa. Apud Diony. de situ orb. Καὶ χθὼν ἠλιβάτοιο Πηλάονος ὑπὸ πέζαν. exp. sub radicib. Peleneis mótis. & q. d. sub planta. ¶ Item pro regione seu plaga, apud Non. Οὐρανίην ἐπὶ πέζαν ὑπαλλάξας νέκυς ἄλλε.

Πεζεύω, ἡ, pedes: qui pedibus iter facit. Xen. πεζὸς ἰών. In bello πεζὸς dicitur ad differentiã τοῦ ἱππέως, i. equitis: vnde πεζὸς στρατός, seu πεζὴ στρατιὰ aut πεζὴ δύναμις, pedester exercitus, pedestres copiæ, peditatus, apud Thuc. Xen. & alios. Sic πεζὴ μάχη, pedestris pugna, apud Dem. Animalia vocantur πεζὰ ad differentiam volatilium & aquatilium. apud Arist. de mũdo. Item humilis & quasi humi repens: vt πεζὴ φιλοσοφία καὶ κάτω βαδίζουσα apud Naz. ¶ Πεζὸς λόγος metaphoricè vocatur pedestris oratio, i. oratio soluta: tum quòd humilis ac depressa sit, si cum poetica comparetur: tum quòd humili ac propemodum plebeio sermone sit scripta. Eust. Dicitur & πεζὴ ποιητικὴ in qua non apparet magnificentia illa sermonis qua poetæ vtuntur: apud Luc. de conscrib. histor.

Πεζῇ (aduerb.) pedestri seu terrestri itinere: aut simpl. terra Xen. Interdum exp. terrestri prælio: vt apud Dem. Olynth. 3. πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἐν ὀλίγῳ προσταξ αὐτοὶ ἐστρατευόμεθα.

Πεζῶς pedestri oratione, soluta.

Πεζέτης, ου, ὁ, pedes. Suid.

Πεζικός, ἡ, ὁ, pedestris, idem cum πεζός: vnde πεζικὴ δύναμις, peditatus, pedestris exercitus aut terrestris: apud Xenop. & Æschin. Pro quo dicitur &, τὸ πεζικὸν apud eundem. Xen.

Πεζεύω, pedibus iter facio, pedes sum: gradior: Act. c. 20. Μέλλων αὐτὸς πεζεύειν. Philo de vita M. lib. 3. τῶν ὕδατος ἀναδυόμενος πεζεύοντος ἐξ θαλάσσης. Apud Aristot. Πεζεύει περὶ τὴν τροφὴν exp. a terra victum quærit.

Πεζεύομαι, terrestri itinere vehor: Demetr. Phaler. l. 4.

Πεζευτικός, qui pedibus iter facere potest, qui gradi potest.

Πεζέταιρος, seu Πεζαίταιρος, vide in comp. Ε΄ταῖρος & Ε΄ταῖρος.

Composita ex Πέζα, pes.

Α᾽ργυρόπεζος, ἀργυρόπεζα, Thetis dicitur, apud Hom. Il. α. itemq; Venus apud Pind. quod argenteos habeant pedes, vel argẽteas pedum plantas, i. argentei coloris: & *per consequens*, candidos, formosos. Vide in seq. classe compos.

Ε᾽ρκόπεζα, ligna spinosa quæ in modum septi circumponuntur templis extrinsecus, quo minus transcendi queant. Hesyc.

Γυλόπεζοι νῆες dictæ fuerunt naues à Lycophr. ob remorũ multitudinem comparatam cum pedum copia quam habent vermes ἴουλοι dicti.

Κρουπέζια, ων, τά, (vt est apud Apol. & Hesy.) & κρουπέζαι, αἱ, (vt scribit Pausan.) lignea calceamenta Bœotia. Exponitur etiam soleę ligneæ: item gallicæ: & dictũ putatur κρουπέζια quasi κρουσίπεζα.

Κρουπεζόμενοι, αἱ qui sunt induratis pedibus. Hesyc.

Κυανόπεζα, cæruleos pedes habens: vt κυανόπεζα τράπεζα. Il. λ. quæ vel nigricantibus aut cæruleis est pedibus: vel cuius ambitus exterior cærulei aut nigricantis est coloris.

Νηλίπεζοι, discalceati, nudis incedentes pedibus. Hesych.

Περιπέζια, ων, τά, dicuntur quæ terræ sunt propinqua Etym. Περιπέζια, ἡ, exp. τὰ πεζώσεις Hesyc.

Τράπεζα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ *Pertinentia ad* Πέζα *fimbria.*

Α᾽ργυρόπεζα, dicitur Thetis ab Hom. ὡς κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς πέζας τοῦ ἱματίου ἔχουσα, inquit Eustat.

Α᾽ρπεζα, apud Nic. in Ther. dicitur esse τὸ κάτω καὶ ἔσχατον τοῦ ὄρους radix montis ὑπώρεια. Exponitur etiam maceria, seu septum: *sed humilimum & depressissimum*. Apud Herodot. ἄρπεζον exp. murus ex silicibus & lapillulis, sine cæmento & luto constructus.

Περίπεζος, exp. παρυφασμένος, limbo circũdat' fimbriatus. Pol.

ΠΕΙ΄ΘΩ F. σω. P. κα, persuadeo, oratione flecto, impello ad rẽ aliquam faciendam. Od. ξ. Οἶει τ᾽ οὐδ᾽ ὑμέας περ ἐπείσαμεν. οὐδ᾽ ἔτι πείθω. Il. π. τῷ δ᾽ ἄρα φρένας ἄφρονι πεῖθε. Aristop. in Plut. οὐ γὰρ πείσεις οὐδ᾽ ἢν πείσῃς. Plut. de iracund. cohib. ἐπιχειρῶν εἰ μή σε πείσαιμι. Xen. pæd. 5. ποίοις λόγοις ἄλλως πεῖσθαι ... Thuc. lib. 1. τοὺς μὲν μετεπείθειν. Item suadeo, persuadere conor, doceo. Isocr. πείθωσιν ἡμᾶς πράττειν. Act. c. 19. πείθων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ, docens ea quæ pertinent ad regnũ Dei. Et cum accus. person. in ep. ad Gal. c. 1. ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω, ἢ τὸν θεόν; vtrum homines an Deum suadeo.

Πείθομαι persuadeor oratione flector. Il. υ. Νήπιος οὐδὲ τὸ οἶδεν ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν. Aristoph. in Vesp. ὁ δ᾽ οὐδ᾽ ἐπείθετο. Sic apud Xen. & Plut. Item adducor vt credam, credo Plato de repu l. 1. οὐκ ἔγωγε, ἀλλ᾽ οὐ πείθομαι. Dem. pro cor. οὕτως ὑπεπείσμην μέγαν εἶναι τὸν καταληφθέντα αἰσθάνεσθαι τὴν πόλιν. ¶ Item pareo obtempero. Ilia. α. καὶ εἰ πείθεσθ᾽ Α᾽χαιοί. Plat. in apol. πείσομαι τῷ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν. Apud eundem. σὺ περὶ τὰ ἐμοῦ πείθεσθαί τε in omnibus meo consilio parere. ¶ Præt. med. πέποιθα, fretus sum, confido, spero. Iliad. ρ. Κάρτεϊ τε σθένεϊ τε πεποιθότας. Et in plusquam perf. Il. ξ. Τοῦ χόλος μὲν γὰρ ὅ γε καταπέφρασται ἐπέπιθμεν per syncop. pro ἐπεποίθειμεν. Item credo fidem habeo. Hesiod. in Erg. Ο῞ς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ᾽ ὅγε φηλήτῃσι.

Πεποίθησις, εως, ἡ, persuasio cum animi confisione, confidentia, in ep. ad Eph. c. 3.

Πεποιθότως, confidenter, cum fiducia, Hermog.

Πεῖσμα, τό, fiducia aggrediendi aliquid. Philostr. ¶ Item funis nauticus quo nauis religatur, & retinetur, vt velut pareat, gubernatori. Od. ι. κ. χ. & alibi apud Hom. Et generaliter, quiuis funis. Od. κ.

Πεισματικός, ἡ, ὁ, pertinax, peruicax. Eust.

Πεισμονή, ῆς, ἡ, Eust. dictum fuisse testatur ἐπὶ τῆς πεισματικῆς. In ep. ad Gal. c. 5. pro persuasione poni existimatur.

Πεῖσις, idem quod πειθώ. Suid. [τετλακυῖα Νηλεμέως.

Πειθώ, ἡ, obedientia. Od. υ. Τῷ δ᾽ ἐν μάλα πείσῃ κραδίη μένε

Πείσιμος, Sectus, fidens, fiduciam ponens. Il. ε. τόξοισιν πίσυνος. Sic Il. λ. & apud Thuc. lib. 5. Pro eodem scribitur & πείσιμος, apud Lasca. in Epigr.

Πειστήριος, ὁ, persuasor. exp. A Suid. exp. ὁ ὑπήκοος. Πειστήριος persuasorius, vim persuadẽdi habẽs: vt πειστήριοι λόγοι, apud Eur.

Πειστικός idem quod πειστήριος. Plato in Gorg. Dion. Halyc. Exponitur etiam obediens.

Πειθώ όος, οῦς, ἡ, suada, suadela, persuadendi vis: exponitur & simpl. persuasio. Aristop. in Nub. Plato de leg. Plut. Xen. & c. Est & nomen illius deæ, quę fingebatur eloquentiæ præses: & à Latinis etiam suadela, item flexanima nuncupatur. Item obedientia, obsequela. Xen. Pæd. 3 Herod. l. 8.

Πειθήνιος, ὁ, ἡ, morigner, obsequens, obediens. Epigr. l. 5. & apud Non. Exponitur &, fidelis, apud eundem Non.

Πειθήνιος, ὁ, ἡ, idem quod πειθήμων. Plut. de Rom. fort. Herod. l. 2. Vide & in comp. ab Η῞ρα.

Πιθανός vel πειθανός, persuasorius, persuadendi vim habens. Exponitur etiam, probabilis, verisimilis. Arist. Rhet. 2. Xen. pæd. 6. Luc. de calumn. Item gratus atque acceptus, elegans. Aristo. Item qui facilè paret seu lubenter, moriger. Xen. pæd. 2.

Πιθανῶς, probabiliter, accommodatè ad persuadendum.

Πιθανότης, ητος, ἡ, probabilitas, verisimilitudo. Plat.

Πιθέω, ῶ, vnde partic. πιθήσας, fretus, confisus. Hesio. in Erg. ὁ ναυτιλίῃ ... πιθήσας. Itẽ obsequut'. Il. ι. φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας.

Πίστις, ἡ, fides. Theogn. πίστει χρήματ᾽ ὄλεσα, ἀπιστίῃ δ᾽ ἐσάωσα. Dicitur πίστις qua quis credit rem aliquam, & πίστις rei alicuius quæ creditur. Herodia. l. 2. Plut. de prodent. anim. & in symp. sept. sap. Dicitur & πίστιν ἐπιδιδόναι, fidem dare, iurare: apud Dem. Et πίστεις ποιεῖσθαι, fiduciam promissorum firmare, apud Xen. Item cui potestas ac imperium creditur, dicitur πίστιν λαμβάνειν. ¶ Πίστις significat etiam rei compertæ captæque fiduciam, quam Quintil. persuasionem vocat. Sic in sacris persuasio certa quam nobis efficit Spiritus sanctus, de salute in Christo promissa, quam sibi quisque credendo applicat, πίστις nominatur. ¶ Item quod fidem facit, probatio argumentum. Plu. de def. orac. μεθ᾽ ἡμᾶς δὲ ἀπὸ λέξιν τὸ λόγῳ μετὰ πίστιν ἀποφαίνεις, vide Fab. l. 5. c. 10. ¶ Item fiducia, θάρσος. Thucyd. l. 1. ¶ Item autoritas. Dinarch. in Philocl. Æsch. περὶ παραπρεσβ.

Πιστικός, ἡ, ὁ, ad fidem faciendam aptus, qui fidem facere potest: vt πιστικοὶ λόγοι, apud Arist. rhet. 1. ¶ Item potabilis, quam significat, vide in Πίνω. [l. 9. & 14.

Πίστιος, ὁ, fidus. Iouis cognomentum: apud Dion. Halicarn.

Πιστεύω, fidem habeo, credo. Plut. in polit. præc. Τοῖς ψόγοις τὸ μῖσος ὁ πιστεύων ἁλώσιμος ... Arist. rhet. 1. ... πιστεύοντες ὅτι πᾶσιν ἀπιστοῦντος. Xen. Hell. 5. ὡς ... λόγοις. ¶ Cum infinitiuo iunctum exp. etiam spero, puto censeo. Plato de leg. l. πιστεύων ... Thuc. l. 2. πιστεύων τι ὀρθῶς, γνώμην ἔχειν περὶ τῶν μὴ ... credens se optimè sentire. ¶ Item fido, fidum iudico. Xen. Hel. 6. ... Λακεδαιμονίοις. Thu. l. 3. ... ¶ Item fido, etiã, fiduciam & spem colloco. Thuc. l. 2. Πιστεύοντες ταῖς ... καὶ ταῖς ἀπάταις. Demost. Phil. 2. εἰ θαρρεῖτε καὶ πιστεύετε αὐτῷ. Sic & sæpe in sacris literis, dicitur πιστεύειν εἰς τὸν θεὸν & τῷ θεῷ vel τῷ χριστῷ, in Deum & Christum fiduciam suam reponere, & c. ¶ Item credo, concredo, committo. Plut. de curiositate ... πιστεύομεν μᾶλλον ... καὶ εἰκότως πολυπραγμοσύνῃ ... πιστεύειν.

Πιστεύομαι, fides mihi habetur, credor. Plut. in symp. πολλὰ γὰρ πιστεύων χρυσίου. Sic & apud Arist. Isocr. & c. item magnę autoritatis & existimationis sum. Dẽ. Πιστεύομαι μᾶλλον ... ὑμῖν. Sic & apud Xen. pæd. 3. ¶ Item creditur seu concreditur mihi. exp. Etiã, præfectus sum. Herodia. l. 7. ... ἡγεμονίαν πιστεύεσθαι. Luc. πιστεύομαι τὴν στρατιὰν præfectus exercitui. Arist. rhet. 1.

Πιστευτικός, ὁ, qui facilè credit, credulus. Arist. rhet. 1.

Πιστός, ὁ, ἡ, fide dignus, credibilis. Aristo. Isocr. Plut. Τὸ πιστόν, idem cum πίστις, Xen. Pæd. 3. & 4. Herodia. l. 8. ...

tus

tur etiam, fidei dignus: vt apud Xen. Pæd. 4. ἐγὼ μὲν πάντες τῷ πιστοτάτῳ τῶν ἐμοὶ πιστεύειν δυνήσῃ. & Plut. in Alex. ὅτιν τῷ πιστῷ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. ¶ Item Πιστός, certus, exploratus: vt apud Æsch. Πιστὰ ταῦτα καὶ γνώριμα. Hinc & Πιστὸν ἔχειν, pro certò habere vel certò sperare, apud Thuc. l. 1. ¶ Item activè, fretus: apud Plat. vnde οἱ πιστοὶ in sacris literis, credentes, fideles, qui salutem in Christo promissam sibi applicant. ¶ Item fidus, fidelis: vt Πιστὸς ἑταῖρος. Il. p. & φιλία πιστοτάτη, apud Isocr. in Paneg. Interdũ absolutè ponit, pro Πιστὸς φίλος. Athen. l. 8. ἐκεῖ μὲν ἐστὶ φίλος ἢ φαλάνθου πιστόν τινα παρλάμβανε ἐφ' ὕδωρ. Sic & apud Thuc. & Xen. Τὸ πιστὸν, fides, fidelitas. Thu. l. 1. Apud Hom. Il. χ. ἔρκεα πιστά, exp. iuramẽta quib. fidere quis possit vel, certa, firmissima.

Πιστῶς, fidè, fido animo: fideliter, Deum. Thuc. Plut. (bilia.

Πιστότης, ητος, ἡ fidelitas, fides. Plat. de leg.

Πιστόω, fidem exigo. Thuc. li. 4. Πιστώσαντες αὐτὸ τοῖς ἔρκεσι, interiurando promittere: Od. 9. Herodian ἐκκαυσάντες δὲ ἐν τῷ πυρὶ τῶν ἀνδρῶν τοὺς ὀστοῦν πιστωσάμενοι τε καὶ πιστωσάμενοι δύνασθαι, solertissimus erat ad amicitiam simulandam cum quadam beneuolentiæ fide. Apud Opp. de ven. l. 3. τίς ἂν τῷδε πιστώσειε; exp. quis hæc probare & confirmare possit? Ἐπιστώθη, passiuè etiam exp. fides ei facta est: apud Naz. Et Πιστωθείς, cui fides facta est, qui rem compertam se habere putat: Luc. & Greg. Apud Nonn. φωνὴν πιστώσας, exp. certam & fidelem vocem edidit.

Πίστωμα τὸ, id quo res aliqua confirmatur. Aristot. rhet. 1.

Πίστωσις, ἡ, cõfirmatio & probatio qua res fides fit. Hermog.

Πιστώτης, ὁ, cui fides est facienda, confirmandus. Luc. de hist. scrib.

Πιθὲξ quomodo hue pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex Πείθω cum præpositione.

Ἀναπείθω, persuadeo, induco in animum impelio. Aristoph. in Ploto Ζητεῖς τί ἀναπείθειν ἡμᾶς; Plut. in Rom. ἀδυνατεῖν τὸν ἡμῶν ἀναπεῖθεν.

Ἀναπείθομαι, persuadeor, adducor vt credam, impellor ad faciendum. Xenoph. Pæd. lib. 1.

Ἀνάπεισμα, τὸ, idem cum Πείσμα, i. funis quo aliquid religatur, & præsertim naues in littore. Poll.

Ἀναπειθήσιος, ία, ον, ἡ, persuasorius, aptus ad persuadendum. Aristoph. in Nub.

Ἀνάπεις, exp. palàm factus.

Decomp. Δυσαναπείστος, qui vix dissuaderi potest & ab opinione deduci. Plat. in Parmen.

Συναναπείθω, simul suadeo vel hortor.

Ἀντιπείθω, contra persuadeo, contrarium suadeo.

Ἀντιπειθητικός, ἡ, ὸν, vim habens contrarium persuadendi.

Ἀντιπείθω, persuadeo & adduco ad aliquid faciendum. Eurip. in Helene. Μενέλαον ὁ Μενέλεως ἔφυγε δ' ἐρέτας Μετέπεισε· ἐξίπασον εἰσβῆναι δ' ἐρέτας, effecit vt ingrederetur nauem.

Ἐπιπείθω, idem quod ἐκπείθω.

Ἐπιπείθομαι, persuadeor & adducor ad aliquid faciendum. Item credo. Il. p. Τῷ νῦν εἴπερ ἐμοὶ λυκίων ὑπεπείσατο θυμῷ. ¶ Item obedio, pareo, morem gero. Il. α. ἡμὲν δ' ὑπεπείθετο μύθῳ. Et ibidem, Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθῃ.

Ἐπιπειθής, ές, ὁ, ἡ, ὸ, obediens, morem gerens, obsequens. Aristot. Ethic. 1. cap. 7.

Καταπείθω, persuadeo & adduco.

Καταπείθομαι, obedio, morem gero, pareo.

Καταπιθὴς, obsequens, morem gerens. Philo de vita M. l. 1.

Μεταπείθω, traduco in aliam persuasionem animum alicuius in diuersam sententiam adduco. Demosth. pro cor. μεταπεῖθεν ἡμᾶς ἐξ ἀνάγκης. Plut. in Pericle, ἀνάγκῃ μεταπεῖθεν τοὺς ὁρῶντας.

Μεταπείθομαι, in diuersam persuasionem seu sententiam ducor. Xenoph. Hellen. 7. ἀνάγκῃ ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι μετεπείθοντο.

Μεταπειστὸς, cui aliquid persuasum est, in aliam sententiam & persuasionem adductus. Μεταπειστὸς, qui potest à sententia dimoueri.

Decomp. Ἀμεταπειστος, qui de sententia traduci nequit. Apud Aristo. ἀμεταπειστος ἀνάγκαι, quidam exp. inexorabilis, vel indeprecabilis. Τὸ ἀμεταπειστον, nulla persuasione flexibile. Item substantiuè, nulla persuasione à semel concepta sententia dimoueri posse. Ἀμετάπειστος, ita vt à sententia non dimouearis. Plutarch. in Color.

Δυσμετάπειστος, qui de sententia dimoueri ægrè potest.

Εὐμετάπειστος, cui facilè aliud persuadetur.

Παραπείθω, persuadeo, persuadendo flecto & permoueo. Iliad. r. Ὡς ἔπιον παρὰ πάντα ἀδελφεοῦ φρένας ἧρως. Exponitur etiam, falsum persuadeo, falsa persuasione decipio vt Od. ξ. Ὡς ἔγω μ' ἀγὲ παρφασιοῦν ὄν φρεσί.

Συμπείθω, vnà persuadeo. Item simpliciter, persuadeo, persuadendo flecto. Xen. τὰ ἐν συμπείθων τὰ ἐν βιαζόμενος.

Συμπείθομαι, persuadeor, persuasione flector & pronoueor. Plut. in Themist. ἀμῶς συμπεῖθεν; ἐκεῖνος ἐκπλήττοντας. Exponitur etiam, consentio, idem sentio: apud eundẽ in Pyrrh.

Composita sine præpositione: ac primùm in Πείθω desinentia.

Ἀπειθὴς, ὁ, ἡ, ὲς, inobediens, contumax: vt ἀπειθὲς ἔθνος, Xen. Item incredulus, qui diffidit. Exponitur etiam ἄπιστος: apud Soph.

Ἀπείθεια, ἡ, inobedientia, contumacia. Exponitur etiam incredulitas vel diffidentia, Eph. 5.

Ἀπείθω, non obtempero, morem non gero, imperium detrecto. Xen. pæd. 1. μὴ ἀπειθεῖν ἀρχοντι. & cp. 7. τῇ μὲν ἀπειθῶ μὴ ἀπιθεῖν. item diffido, fidem non habeo: in sacris literis. Scribitur & ἀπιθῶ. Il. ω. & Od. ι.

Βραδυπειθὴς, tardus ad parendum, q. d. grauis ad parendum, i. minimè agilis. Nonn.

Δυσπειθὴς, qui difficile paret seu obsequitur. Xen. Exponitur etiam, refractarius, item cui ægrè persuaderi potest.

Δυσπειθῶς, vel δυσπειθῶς ἔχειν, difficilè seu ægrè obsequi.

Δυσπειθία, ἡ, vel δυσπειθείας, non facilè parendo, ægrè obsequendo.

Εὐπειθὴς, qui facilè paret seu obsequitur. Xenoph. pæd. 2. Plat. de leg. Metaph. apud Galen. ἀλλὰ ἐὰν ἄπαν εὐπειθὴς, exp. materiã ad quidlibet sequax.

Εὐπειθῶς, obsequenter, seu obsequiosè.

Εὐπειθία, obsequela, obsequium, obedientia.

Εὐπείθω, ὦ, facilè pareo, seu obedio, obtempero.

Θεοπειθὴς, Deo obediens. Nonn. (Nonn.

Νεοπειθὴς, qui recens parere cœpit. Exp. etiam recens persuasus.

Ταχυπειθὴς, qui citò paret, item cui citò persuadetur aliquid, credulus. Theocr. idy. 2. & 7.

Composita ex Πιθανὸς.

Ἀπιθανῶ, persuadendi vim non habens, non probabilis, Apud Plut. ἀπιθανῶ πρὸς ὁμιλίαν τῷ πλήθει, exp. ad iniciendũ orationẽ populum parũ aptus. Apud Luc. in Tim. ἀπιθανῶ δὲ πρὸς αὐτὸν ψυχρὸν τοῦ ἐμοῦ δίκαι, exp. non absurdè se gerens.

Ἀπιθανία, dictu absurda, non probabiliter dicta.

Ἀπιθάνως, non accommodatè ad persuadendum, non probabiliter. Exponitur & absurdè, inscitè, illepidè.

Composita in πειθὼ desinentia, πίθεσθαι sine præpositione.

Ἄπειθος, ὁ, ἡ, nulla persuasione flexibilis, ideoque pertinax. Τὸ ἀπειθὲς, pertinacia.

Ἀπείθω, idem esse dicitur quod ἀπειθέω.

Δυσπείθω, qui ægrè sibi quicquam persuaderi patitur. Aristot. ethic. l. 7. c. 9. (Paneg.

Δυσπείθως, vt δυσπείθως ἔχω, vix posũ persuaderi. Isoc. in

Εὐπείθω, qui facilè persuaderi potest, &c. Arist. ethic. lib. 7. c. 9. Exponitur etiam, motiger.

Εὐπείθως, vt εὐπείθως ἔχω, facilè persuadeor, seu persuaderi possum, &c.

Νεόπειθος, recens persuasus.

Composita ex Πίθος Πιθὸς, & cæteris quæ abiecerunt.

Ἀναπείθω, confido, spero.

Ἀξιόπιστος, ὁ, ἡ, ὸν, fide dignus, dignus cui credatur. Plat. in apolog. τὸν ἄνθρωπον ἐν ᾧ ἔχει, μὴ νομίζῃς ἀξιόπιστον εἶναι φεύγειν. Accipitur etiam pro ἱκανὸς & ἀρκοῦν, idoneus, sufficiens. Id. in, ἡ γὰρ ἀξιόπιστος πρὸς τοιαῦτα κακοτεχνίαν ἀξιόπιστος.

Ἀξιοπιστικὸς, cum fide sufficiente: in Pandect. ἀξιοπιστικὸς δεφαλίσασθαι, idoneus sponsionibus cauere.

Ἀξιοπιστία, ἡ, fidei sufficientia, fides idonea. Nazian.

Decomp. Καταξιοπιστόομαι, fide indignum iudicor, aut dico aduersus aliquem quæ fide indigna sint: cum genit. perf. apud Suid.

Ἄπιστος, incredulus, qui fidem nõ adhibet. Plato in apolog. ἀπιστεῖς, ἔφη, τούτοις σοφοῖς. Exp. etiam, qui diffidit, vt Od. ξ. θυμὸς ὁ σὸς ἄπιστος. ¶ Item passiuè, incredibilis, fidem superans. Æschin. Et Eurip. in Hec. Item infidus, cuius suspecta est fides, cui fidendum non est. Item perfidus. Soph. Demosth. Thucyd. Apud Plut. in Numa, ἐπεὶ δὲ τὸν ἄπιστον πόλεμον, exp. bellum quod contra fœdera datamque fidem infertur.

Ἀπίστως, (in actiua significatione) incredulè, diffidenter, cũ diffidentia, vt ἀπίστως διακείμενοι πρὸς τὰ μυθώδη, fidem non adhibere fabulosis. ¶ In passiua significatione, incredibiliter, contra quam credi possit: apud Demosth. Exponitur etiam, infidè, vel perfidè.

Ἀπιστία, ἡ, incredulitas, diffidẽtia: apud Hesiod. & Theogn. ¶ Item incredibilitas. Isocr. item perfidia. Plat. ep. 7.

Ἀπιστοῦν, idem quod ἀπιστεῖν. Eurip.

Ἀπιστέω, ῶ, ἠσα, non credo, diffido, item suspectum habeo, interdum cum dativo. Isocr. in Euagr. ἀπιστοῦσι τοῖς πεφυκόσι. Interdũ cum infinitiuo, vt apud Soph. οὐ σε ἀπιστῶ κἀν ὀλίγῳ εἰμοῦσαι χωρίς. Thuc. ἀπιστοῦντες αὐτὸ μὴ ἔχειν. Apud Lysiam ἐκείνη μὲν τοῦτο ἀπιστοῦσα ἐπιτρέψαι. ¶ Item non obtempero, morem non gero: apud Sophoc.

Ἀπιστοῦμαι, ὦμαι, nõ creditur mihi, nõ fiditur mihi. Xen. pæd. 7. ἀλλὰ καὶ τοὺς θεραπευτὰς πολλοὶ ἐν ᾧ ἂν τοῦτον ἀπιστούμενοι οἱ φίλοι τοῦ ἀπιστοῦσθαι. Dicitur & cũ genit. ἀπιστεῖσθαι ὀλίγου μικροῦ parum in reb. fide carere, vel fidem non impetrare. Apud Xen. ἀπιστούμενος βιαίως, exp. suspectus seruus.

Ἀπιστιῶτης, idẽ quod ἄπιστος: vt τοῖς πρεσβύταις ἀπιστιῶτης ἦν, fidem non habere vel diffidere: apud Eulab.

Decomp. Διαπιστέω, prorsus diffido: vel diffido: vel fidem non habeo. Demosth. νομίζω μᾶλλον ὑμᾶς τοῖς ἀξιοῦσιν.
Ἀποπιστεύω, fido, confido, fidem habeo: apud Suid.
Διαπιστεύω, credo, cõcredo seu fidei alicuius committo. Æschin.
Διαπιστεύομαι, creditur mihi, committitur fidei meæ. Item creditur mihi, i. fides mihi habetur. Demosth. Philip. 4.
Δύσπιστος, qui difficulter credit, incredulus. Item creditu difficilis, cui fidem vix adhibeas.
Ἔμπιστος, cui fides inest.
Ἐμπιστεύω, fido, fiduciam & spem meam colloco. in Paralip. lib. 2. cap. 8. ἐμπεπιστεύκασι τὸν κύριον θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐμπεπιστευθήσονται. Item credo, i. concredo, fidei committo. Apud Aphrod. lib. 2. Prob. ταύτας τοῖς δεικνυμένοις φύσεις ἐνεπίστευσε καθιεὶς εὖ τοῖς στερεοῖς, collocauit in locis solidis.
Ἐμπιστεύομαι, creditur seu concreditur mihi, fidei meæ cõmittitur. Maccab. lib. 2 cap. 10. ἐμπιστεύθησαν τῷ Κύπρῳ, cuius fidei Cyprus permissa erat. Galen. ἄλλοις ἐνεπιστεύετο τῷ θεραπεύειν, alius concredebatur & demandabatur curatio.
Ἐμπιστεύσις, εως, ἡ. confirmatio insuper accedens. Dicitur esse quasi geminatum caulæ firmamentum, vel altera confirmatio: & esse pars orationis apud ichnotores.
Εὐπιστος, qui facilè credit, credulus. Aristot. rhet. l. 1. Exponitur etiam, fidelis. Item pass. credibilis, qui facilè creditur.
Καταπιστεύω concredo, fidei alicuius committo.
Καταπιστεύομαι, fidei meæ committitur. Apud Phalar. in ep. καταπεπιστευμένος τοῖς μύσταις, exp. initiis eruditus. Καταπιστεύομαι, ἐξωμοσίᾳ, interiurando obstringor. in Pand.
Καταπιστόω, idem cum πιστόω.
Καταπιστοῦμαι, idem cum Πιστοῦμαι, fidē rei facio, cõfirmo.
Ὀλιγόπιστος, exigua & pusilla fide præditus, parum fidens seu credens. Matth. 8. Interdum exp. incredulus. Exponitur etiam pass. cui parum fidendum est.
Πολυπιστος, multũ fidēs seu credens: opponitur τῷ ὀλιγοπίστῳ.

ΠΕΓΚΩ & πέκω, f. ξω, pecto, vel carmino. carpo. Odyss. ε. ἠΐα πεκτεῖτο χαρείν. ¶ Item tondeo, κείρω. Hesiod. in Erg. Η' μὲν ἐπ' ἀμπελόεν πεκτεῖν ἐπὶ δρέπανα κηρῷ ἀμᾶσθαι. Theocr. Idyll. 1. Ἀλλ' ἐγὼ εἰς χλαῖναν μαλακὰν πέκτεν ὀπόσα πέκω. Τὰν οὖν ἔχ' πελλάν, Κρατεῖδ' ἀ δωρήσομαι αὐτός.
Πέκομαι & πέκεμαι, pector, vel pecto me. Item in media voce pro πέκω seu πέκω, Il. ξ. ¶ Item tondeor, vt Πεκόμενον δ' ἐρμα. Et apud Aristoph. in Nub. Ἀναι Σεμνεῖ' ἀμελῶ τ' κεῖρε
Πέξις, εως, ἡ. tonsura. Hesych. (ὡς ἐπέχθη.
Πεκτήρ, ῆρος, ὁ, qui tondet seu vellit. Suid.
Πεκτός, ὁ, ἡ. pexus seu pectitus, cõptutin Epigr. Item tonsus.
Πεκτός, ὁ, ἡ, ὸν. idem cum πέκω. Aristoph. in Auib. Η' νέαν πεκτεῖν ὥρα κοροβάτων πέκτον ἠεκέν.
Πεκτόμαι, ῶμαι, pector, carminor, vellor, tondeor. Item χαὶ κοπτω τὰς δ' ἠμέλας ἠκρῆν τ' ἐγὼ πεκτόμενον.
Πεπός, lana carpta seu carminata: vel carminanda. Hesych.
Πέος & πόκος, εος, τὸ. pellis tondenda seu pilis nudanda: vellus. Nic. in Ther. pro cortice radicis vsus est quo integitur, vt pecus vellere.
Πόκος, ου, ὁ, vellus. Il. μ. Theocr. idyll. 5. Theoph. in prognost. ἔστι δ' ἡ πόκος ἐρίων ἔμεναι εἰσὶν δ' ὦ κυμάτων.
Πέξ, idem, vnde procudit εἰς ἕν πέκος: apud Aristop. in Ran.
Πεκάριον, τὸ, paruum vellus: in Hippiatr.
Πεκάζω, f. ασω, vello, tondeo. Suid. Item como, pecto.
Πεκάς, ἀδος, ἡ, coma pexa crines compti. Aristoph.
Πεκίζω, f. ισω, idem: vnde aor. 1. med. apud Theocr. idyll. 5. Τὰς τρίχας αὖτ' ἐρέων ἐπεκίξατο.

Composita.

Ἀμφίπεκος, ὁ, ἡ, vtrinque vellumen habens, vtrinque lanatus seu villosus. Hesych.
Ἄπεκτος, impexus, qui pectitus non est. Hesych.
Ἀπόκος, vellere carens.
Ἀποπέκω, detondeo. Hesych.
Εἰροπόκος, ouis epitheton apud Hom. Il. 2 & Hesiod. in Theogn. sic dictæ quasi τὰς εἰς εὖρος πεκομένας: aut quòd vellera innexa habeant vt fit comp. ex εἴρω necto, & πόκος.
Ἐκπεκτίω, pecto, carpo, vello. Hesych.
Ἐκπεκάζω, f. ασω. ἐκπεκαῦ vellumen adimo. Item euello. Aristoph. ἐκπεκαῦσαι τὰς πεκάδας.
Ἐπίπεκος, vellere in tectus. Reg. l. 4. c. 3. (Hesych.
Εὐπέκτος, qui septies vel multoties tonderi potest. Suid. & Εὔπεκτος, bene pexus. Εὔπολος, vellere abundans, bonum vellus habens: Hesych.
Νεπεκτός, ἐος, ὁ, ἡ, impexus. Hesych.
Οἰοπόκος, ouillam lanam habens. Soph. in Oedip. Colon.

ΠΕΙΝΑ, & Ionicè πείνη, ης, ἡ. fames: esuritio: propriè est suctionis in ventriculo sensus. Od. ο. Πείνη δ' ἠ ποτὶ δῶμα ἐπέρχεται ἀνθρώπους τε καὶ ἄλλα νῦσος. Plut. symp. 6. probl. 3. Πεινῶν τὴν μὴ δ' ἐλθεῖν, ἢ τοῦτον (τὸν ἰσχυρότερον πόρον) κινοῦσι· ἢ ἐκείνον (τὸν ἀσθενέστερον πόρον) τῷ πόνῳ.
Πεινάλεος, ου, ὁ, famelicus, qui famem sentit. Impropriè Πεινάλεος dicuntur πενταλέοι. Epigr. l. 2. 1. nullis onerati dapibus.
Πεινάω, seu πεινήω, ῶ. ἄσω, esurior, fame premor. Il. π. ἠτιλιόντ' ἄβρωτα δ' ἔασιν ἀνεμβρίτε ἄγκαυλοι μίγα πεινάοντ' ἐλεαίρω. Il. γ. Εὑρὼν ἢ ἔλπεται κεραὸν ἢ ἄγρειον αἶγα. Πεινάων. Xeno. pæd. 2. οὐδ' ὑμᾶς ἀνάγκη, ἀρτῷ πεινῶντι. Et metaph. appeto, desidero. Idem pæd. 7. μᾶλλα πεινῶσι χρηματῶν. Sic & pæd. 8.
Πείνημι, idem vnde Od. υ. Αὐτὰρ δ' ἠὲν ἐφοπεύεν ἐμόν.
Πεινατικός, ὁ, qui esurire & famem sentire solet. item esuriem seu famem excitans.
Πίναξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναπεινάω, iterum esurio, item famem sentio. Athen. l. 1. καθάπερ ἀναπείνων πολλάκις ἐνεῦ ἡ μεθύουσα, ἡ αὐτὸν ἀφίσιν ἀπὸ τῆς οἰκείας ἀναπαυσιῶν ἐνεῦ τὴν ἐδεσίαν.
Βαπεινία, ἡ magna fames. Gell. l. 16. c. 5.
Γεωπεινής, ὁ, ἡ. terram esurit: cui amplus ager non est. Suid. & Etym. ex Herodot. item idem quod γεωπόνος, ἀγρωπόνος, ἀγραλέμβρος. vel ὁ ἀδὲ γῆν πεινῶν. Suid. & Etym.
Διαπεινάω, valde esurio. Suid.
Κατεπείνος ἐκ, ἡ, fame confectus.
Ὀξύπεινος, qui acuta & vehemẽti fame excruciatur. Athe. l. 2. & 3.
Πρόπεινος, qui esurit, famelicus. Act. Ap. c. 10.
Ὑπεπείνω, aliquantum seu paululum esurio. Aristoph. in Plut.

ΠΕΙΡΑ, ας, ἡ. conatus, inceptum. Soph. in Aiace. Ἀ εἰ μόλις ὧν πάν Ἀφίτιν δ' ἐδέρκου, ἐν πείρᾳ τοῦ γ' ἐχθρὸν ἀρτάσας θεραπόμενος. Thuc. l. 3. ἢ καὶ μόλις ξυμβῆ ἢ πεῖρα, si succederet conatus. Exp. etiam, facinus inceptum: apud eundem Soph. itẽ vario seu via, quæ ad id quod cupit, peruenire conatur: vt in Aiace τοῦ' ἐφοιμᾶς πεῖρας; Item specimen, periculum, experientia, conatum. Demosth. πεῖραν αὐτῷ δεδώκασι. Thuc. l. 2. πεῖραν ἐποιοῦντο τῶν ἐξ Ἀθηναίων καὶ ἐπιξενοῦσθαι. Xeno. πιστεύων τῇ πείρᾳ, experientiæ fidem habere. ¶ Πεῖρα dicebantur etiam ea quæ prima discebãtur à tibicinibus. ¶ Finis & pars prima Pythici certaminis, in qua luctabat locum Apollo an dignus certamine futurus esset. Poll. l. 4. c. 10. ¶ Item tentatio, idem cum πειρασμός. Gregor. de Christo: Χριστὸς ἐνίκησε πρὸ τῆς πείρας. ¶ Significat etiam locum, & inde dictos esse πειραῖος, tradit schol. Aristoph. apud eum in Aiace. Idem exp. damnum apud eundem in Danaë. hincque etiam πειραῖος denominatos esse scribit.
Πειράω, ῶσω, & ἐσω, conor, nitor. Il. τ. τὸν δ' ἐγὼ πειρήσω ἀλεωρὴν ἄγρεν φυλάσσω. Mimn. Od. δ. ἀλλὰ σὺ γε πεῖρα ἕπου, καὶ δὲ οἴω πατρὸς ἐμοῦ γαίας ἱκέσθαι. Luc. de luctu: τοὺς δὲ πειρῶσι νικᾶν δεδιώκασιν ὑλακτοῦντες. Thucy. πᾶσαν δὲ ἐν πειράσαντες. Idem, πειράζοντες τε χωρεῖν, quum conati essent capere. ¶ Item tentat, sicut dicitur tentare animum alicuius, & tentare ipse vel metiri. Il. ι. μή μου πειράτω δόλῳ εἰδότα. Greg. de Basil. ἀλλὰ δέ τινα πειρᾷ τὴν ἀδυτοφίαν. Item tento, de stupro interpello. Aristoph. in Plut. πειρᾷ μὴ ἐνὸς σε. Plut. in Galba. Νέρων ἐθέλει τὴν Ὀθωνα πειρᾶν τὴν Πόππαιαν.
Πειρῶμαι, idem quod πειράω, conor, nitor. Thucy. πειρασμοῦ ἀμεινόνων. Sic & apud Xen. & Hoc. Itẽ reperior, tento, periculũ facio. Il. β. Νῦν μὲν πειρᾶ, ἐγὼ δ' ἐπιφήμω ἔπος Ἀχαιοῖς. Od. ϕ. Ὡς ἄρ ἔφη, πειρῶτο δὲ πάντων πειρητῆρας. Et cũ genit. Il. φ. οὐ θέλεν φιλότητι φίλον πειρήσαι Ἀχιλῆος, antequã experiri esset certamẽ cũ Achille. Sic & Od. θ. & apud Hesiod. in Erg. Sic Plato. οὐ πειρωμένῳ Ἑρᾶν φιλέοντα ἐὸν τόν. Cũ eodẽ interdum exp. fruor, potior vt πειρᾶσθαι ἀγαθῶν. Cũ dat. Il. ϕ. Ἐλθεῖν πρὸς ἀντιβίοιο. Item passiuè tentor, exercor vnde Od. γ. μυθέοιο πεπειρήσω φωνήσας. in verbis exercitatus fuit. Item de stupro interpellor: vnde πειρωθεὶς, apud Thuc.
Πεῖρασις, εως, ἡ. tentatio, solicitatio de stupro. Thuc.
Πειρατηρία, & Ionicè πειρατηρέη, ἡ, tentatio qua alicuius rei periculum & experimentum facimus. Hesiod.
Πειρατήριον, ου, experimentum, tentamentum, suppos.
Πειρατίζω, experior, tento, periculum facio. Od. ϕ. τὸν πειρατίζω. Item exploro, *sciscor animum alicuius*. Od. α. Τὸν Ὀδυσεὺς μετιόντα ἐνιαυτὸν πειρατίζω. Sic & Il. α. Et cum vocat. apud Nonn. ἀνειρατίζε γυναῖκα.
Πειραίζω, idem cum πειράω, tento, periculũ facio. Apoll. Argon. l. 2. Λαοὶ ἐπιστοχόωντο κυδιόωντα πειραίζω. Item ad Corinth. c. 13 ἑαυτοὺς πειραίζετε εἰ ἐστε ἐν τῇ πίστει. Id capiunt ictorè vel simpliciter, tento. Od. ι. Ὃς φάνη πειραίζων. Sic & Od. ι. & sæpe in nouo Test. Item tento solicitando aliquod iniuriæ in ep. ad Thessal. 1. c. 3. μή πως ἐπειράσειεν ὑμᾶς ὁ πειράζων. ¶ Item conor, nitor, vt Epig. l. 2. 1. τὰ πειράζοις λέγειν ἐν τῷ σιγᾶν. Item tentor, de me fit periculum. Hebr. 11. ἐπειράσθη, ἐπωρίσθη, ἐπειράσθη. Item ad scelus aliquod solicitor, in ep. Iacob. c. 1. Dicimur & morbo πειράζεσθαι, quum is nos inuasit. Alex. Aphr.
Πειρασμός, ὁ, tentamentum. Diosc. in præfat. l. 1 & in epist. ad Gal. c. 4. Item tentatio qua diabolus homines ad vitia & scelera solicitat. Matth. 6. & Lucæ 11. Et in bonam partem, tentatio quæ fit fidei & constantiæ explorandæ gratia in ep. ad Corint. 1. cap. 10.

Πειρασμὸς

Πειρατὴς, οῦ, ὁ, tentator, diaboli epith. tentantis homines & ad flagitia solicitantis. Greg.

Πειρατικὸς, tentandi peritus. Exponitur & qui inani conatu vritur apud Aristot. metaph. 3. Apud eundem in elench. πειρατικοὶ λόγοι dicuntur esse qui ex iis quæ respondenti consentanea videntur, opposita conclusionem inferunt.

Πειρατὴς, οῦ, ὁ, prædo maritimus, qui in mari vagabundus prædatur: pirata Epigr. lib. 2. Ἢν μὴ πειρατὴς ὁν πελάγεα λάβῃ. * Deriuari à πεῖρα significante ὅλον καὶ τέχνῃ, vt sit ὁ καθ' ἅλασσαν κακοῦργος, tradunt schol. Soph. & Suid. Alij à πειρᾶν deducunt, quoniam mare semper peterant & nauigantes inuadunt.

Πειρατικὸς, οῦ, ὁ, ad piratas seu prædones maritimos pertinēs: vt πειρατικὴ νῆες, apud Plut. Τὸ πειρατικὸν dicitur manus piratica, seu ipsi piratæ.

Πειρατεύω, f. εύσω. pirataicam exerceo, sum pirata. Genes. cap. 19 πειρατεύσει ἐπὶ κεφαλὴν καὶ πόδας.

Πειρατεία, ἡ, exercere piraticam.

Πειρατήριον, τὸ, sedes piratarum: seu locus piratis infestus. Plut. in Pomp.

Composita.

Ἄμπειρος, ον, ὁ καὶ ἡ, peritus, expertus, idem cum ἔμπειρος & Hesych.

Ἀνεπείρατα, ἡ, experimentum seu tentamentum quòd deinò fit. Et simpliciter pro πεῖρα. Polyb. & Athen. l. 5.

Ἀνεπειρᾶν & ἀνεπειράομαι, iterum experior, iterum tento. Et simpliciter idem quod πειρᾶν. Thuc. lib. 7. οἱ τε Συρακόσιοι ναυτικοὺς ἐπλήρουν καὶ ἀνεπειρῶντο.

Ἄπειρος, carens experientia, inexpertus. Cum genit. apud Isocr. & Xen. Item imperitus, ignarus, rudis. Thuc. l. 1. χρόνῳ πολέμων καὶ διαφορᾶς ἄπειροι.

Ἀπείρως, inexpertè, citra experientiam, imperitè: vt ἀπείρως ἔχειν τοῦ μαγίστου παρὰ δόμασιν, præcipuarum disciplinarum rudem esse. Xen. Pæd. 1.

Ἀπειρία, ἡ, inexperientia, imperitia, inscitia.

Ἀπήροτος, ον, idem. Eurip. in Medea.

Ἄπειρατος, intentatus, cuius periculum factum non est. Dem. pro Cor. Et actiuè, non expertus, qui experientiam non habet. Artist. Chrysost. Pro eo Ionicè dicitur ἀπείρητος. Il. ρ. & Odyss. ᾱ. (Iacobi c. 1.

Ἀπειρᾶς, qui tentatus non est, vel nō tentari solet, in ep.

Ἀπόπειρα, ἡ, idem cum πεῖρα & ἀνάπειρα. Thuc. Herodian.

Ἀπειράω, ῶ, expertor, periculum facio, periclitor. Thuc. l. 6. τὰς χαρακώσεις ἀρχὴν καὶ ἀπὸ τοῦ ἀπειρᾶσθαι τῆς Ἀρπάγης. Appian. bell. ciuil. lib. 1. ἀπειρᾶν τε ἀνεῖον αὐτὸς διὰ πείρας τῆς ἰσχύος.

Ἀπειράομαι, idem Aristoph. in Nub. δίκαιον τὸν τῶν αὐτῶν καὶ τὸν γνώμης διαπειρᾶ. Plutarch. in Them. διαπειρώμενος Ἀρεταφέρνου λόγῳ.

Ἀπειραίζω, idem cum πειράζω. Aristot. de mirab. and. διαπειραίζουσι τοῦ ἀγρευθέντος εἰ τῶν ἀληθῆς ὄζει.

Ἀρχιπειρατὴς, οῦ, ὁ, piratarum princeps, archipirata.

Διάπειρα, ἡ, experientia. Plut. de def. orac. & in Fab.

Διαπειρᾶω, tento, solicito. Idem, διαπειρῶν δωροδοκίαις καὶ συγχωρήσεσι ἀγοραστικαῖς.

Διαπειράομαι, idem. Thuc. l. 6. μόνον ἀστὶ νομίζων τοῦ δὲ τοῦ πολέμου οὐ δίκαιον διαπειρᾶσθαι. Διαπειρᾶσθαί τινος, exp. etiam, capere aliquem, captioni alicuius immiscere apud Plat. de leg. l. 11.

Διαπειραίζω, tento.

Ἐπείρᾶ & ἐπειράομαι, tento, periculum facio.

Ἐπειραίζω, idem quod διαπειραίζω. in ep. ad Cor. 1. c. 10. μὴ ἐπειραζώμεθα τὸν Χριστόν.

Ἔμπειρος, vsu peritus: vel simpliciter, peritus Plato. Aristot. Thuc. Τὸ ἔμπειρον subst. pro ἐμπειρία. Herodian. l. 3.

Ἐμπείρως, peritè, more eorum qui periti sunt. Item scienè, apte, Ceb. Theb. (Ctesiph.

Ἐμπειρία, ἡ, peritia. Thuc. l. 2. Dem. Olynth. 1. Æsch. contra

Ἐμπειρικὸς, medicus, qui medicinam ab vsu tantùm & experimentis nouit & tractat, non ex causis naturalibus. Cell. in præfat. Plin. l. 29. c. 21.

Ἐμπειρικὴ & ἐμπειρικία, eiusmodi medicorum secta.

Ἐμπειρόω, ῶ, peritus fiam, calleo. Polyb. l. 3. σταθμεύοντες τοῦ μᾶλλον τὰς χώρας διαπειρᾶν ἐμπειρεῖν.

Ἐμπειρμὶς, poeticè pro ἐμπειρία dicitur. in Epigr. Pro quo metri gratia vsurpatur & ἐμπειρία, apud Callim.

Ἐμπειράμων, scienè, peritè. Callim. hym. εἰς λουτρὰ Παλλάδος. Vide & in comp. ex Περάω.

Ἐμπειρὸς, idem cū ἐμπείρος Hesych. ex Soph. Vlysse furente.

Ἐπιπείρᾶ & ἐπιπειρᾶομαι, tento periculum facio, &c.

Κατιδεῖν, tento vel, attento. Maccab. l. 2. c. 13. κατιδεῖν δὲ μεθόδευσε τὸν τόπον.

Κατιπειρητήριον, ἡ, instrumentum nauticū quo alijndē maris exploratur. Herodot. in Euterp. Idē dicitur & καταπειρητήρ.

Καταπειράω, periculū & experimentū facio. Item tento, i. expugnare conor. Polyb. l. 4. ἐξαπίνης τῆς ἡσυχίας καὶ καταπειρᾶν τὴν φυλακήν. Et cum accusat. apud Lyc. τῶν ὑμετέρων ἀφῶν καταπειρῶντες εἰσκλύδωνα εἰς τὸ δικαστήριον.

Καταπειράομαι, idem. Polyb. 2. ἐξίστατο καταπειρᾶσθαι καὶ συμβουλεύειν.

Καταπειρασμὸς, οῦ, ὁ, tentatio, *qua fit rei alicuius periculum.* Exponitur & experientia. (Aristoph.

Μεταπειρᾶν & μεταπειρᾶομαι, mutata arte tento. Item muto, vario.

Μονοπείραι λύκοι, lupi qui non plures simul homines, sed singulos inuadunt. Aristot. hist. an. l. 8. c. 5.

Παραπειρᾶν & παραπειρᾶομαι, adnitor, tento. Hermog. de inuent.

Πολύπειρος, qui multa tentauit, peritus, callidus.

Πολυπειρία, ἡ, multarum rerum experientia & peritia. Plato de leg. l. 7.

Προπεῖρα, ἡ, prætentamentum. Thuc. l. 3.

Προπειρᾶν & προπειρᾶομαι, prius tento, prætento.

Πρωτόπειρος, primùm experiens. Athen. l. 13. & apud Suid.

Τελαπείρος, extremus expertus. Odyss. ζ. Vide & in compos. ex Περάω.

Πεῖραρ sine Πεῖρας. vide in Πεῖρας.

Πειρατὴς in Πεῖρα.

ΠΕΙΡΙΝΣ, ινθος, vnde accusat. πειρινθα. apud Hom. significans cratem seu alueum ex viminibus, qui imponitur curru, & in quo ponuntur ea quę vehuntur: vt Od. ο. Καὶ τὰ μὲν εἰς πείρινθα τιθεὶς Πεισίστρατος. Sic & Il. ω. v. 190. Genit. πειρινθος legitur apud Apoll. Rhod. Argon. l. 3. Ἀμφιπολεύεσκεν ἐφαπτόμενοι μετόπισθε.

ΠΕΙΡΩ. f. περῶ, transfodio, transfigo, transfodio. Il. υ. τὴ τίνγε φίλης διὰ χροὸς ἔπειρε. Αἰχμὴ χαλκείη. Il. α. & Od. ξ. -ἀμφὶ δὲ λείτιον ἤειρον exponitur, fixit verubus. ¶ Item neutraliter, transeo, pertranseo. vt Od. θ. v. & Il. ω. Ἀνδρῶν τε πτολίεθρα ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. Soph. in Aiace, πέλαγος Αἰγαίου περῶ, transibo.

Πείρομαι, transfigor, traiicior. Il. α. χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, aureis transfixum clauis. Hesiod. in Erg. γναμπτοῖσι πεπαρμένος ἀγκύλοισι.

Πόρος, ὁ, transitus, traiectus: vt Πόρος Ἀλφειοῦ. Iliad. β. Et apud Thuc. l. 7. κρατήσαντες δὲ πόρου ἐχώρουν εἰς τὸ ἀφίστεν. Maris Πόροι dicūt ea loca per quę minori periculo transiri potest. Od. μ. Hesiod. in Theog. Apud Herodot. pons etiā Πόρος appellatur. Interdum exp. via, meatus: vt apud Apoll. in Argon. Πόροι ἁλός. Et aliquando ipsa aqua per eiusmodi Πόρους fluēs Πόρος, dicitur: vt apud Soph. in Aiace. Πόροι ἁλιρρόθοι. Metaphoricè quoque pro via capitur apud Eurip. in Med. τῷ δὴ κάκιστον πόρον ἁρμόσω θεός. ¶ Item meatus, canalis, alueus: item fistula. Aristot. ¶ In corpore humano Πόροι, dicuntur meatus per quos aliquid influit vel effluit. Aristot. Plut. ¶ Πόρος dicitur etiam ora maritima. Thuc. l. 1. ¶ Item ratio ex cogitata aliquid efficiendi: vt Πόρος χρημάτων, ratio pecuniæ comparandæ. Eurip. pro quo & absolutè Πόρος dicitur apud Aristotel. rhet. 1. & polit. l. 1. c. 7. Interdum pro quæstu vsurpatur: vt apud eundem in polit. Significat & reditus, prouentus, obuentio, vectigal apud Aristoph. in Vesp. ¶ Item auxilium, emolumentum. Xenophon. Pæd. 1. ¶ Sumi tacitur & pro exercitu: apud Dionys. Halic. l. 6. (Sicul. l. 10.

Πόρευμα, τὸ, nauigium traiciendis militib. comparatū. Dio.

Πόρευμος, ος, ον, qui transiri seu transire potest: penetrabilis. Gal. καὶ τοῦτο ἀπερίβολα ἐστὶν καὶ πόρευμα. Item actiuè, qui facilè transire seu penetrat. Metaphoricè Πόρευμος aliquis dicitur, qui è quibuslibet difficultatibus se facilè expedit. Aristophan. in Ran. & Plut. in Lyncp. Significat etiam, transitum aperiens, viam faciens seu sternens. Aeschyl. in Prometheo εἰς ἄπορα πόρευμος. ¶ Item qui acquiri & comparari potest, parabilis. Syn. ep. 139. θεοῦ δὴ φαίνοντος ἄπαν ἄπορον πόρευμον. ¶ Item omnium rerum copia affluens. Georg. in Apolo. Palam. ¶ Item quæstuosus, lucrosus. apud Suid.

Πορεύω, οῦν, aditum patefacio, viam aperio. Metaphoricè apud Eurip. in Medea. τί πάσχω δεῖν πορεύοντων καλῶς; Dii bene omnia vertentibus & probè administrantibus. Item excogito, cōmiscor, inuenio. Eurip. Πορεύω τέχνας, ὅτι τοῖς φίλοις τοῖς. Plat. de leg. Πορεύω μηχανάς, viam inuenio. Sic apud Aristoph. Πορεύειν τρίβας, quærere moras. ¶ Item quæro, i. acquiro, seu inuenio, paro, comparo. Dem. Σοὶ μὲν πάρεστι τὸ ὀλίγον τῆς ἀρετῆς. Aristoph. in Concion. χρήματα πορεύειν ἀπορώτατον γυνή. Interdum absolutè ponitur, pro Πορεύειν τροφάς, victum quærere, vel quæstum facere: vt apud Aristot. polit. 1. c. 5. ¶ Item paro, i. apparo. Hesych. ¶ Item suppedito, præbeo, copiam facio. Xen. ἵνα ἄλλους πολίτας οὐδὲν ἀδικοῦντας πορεύειν. Aristopha. in Plut. Εἰ μοὶ πορεύσας ἄρτον τὴν δὲ πεπεμμένον, &c. ¶ Apud mathematicos significat ex demonstratis infero & astruo.

Πορεύομαι, idem quod Πορεύω. in secunda sign. excogito, commiscor. Philemon apud Athen. lib. 14. Καινὰ ῥήματα πεπορευμένα ἐστί, noua verba inuenit. Et passiuè, excogitor, inuenior. vt apud Aristot. Rhetor. 1. ὁρῶ μὲν δὴ ἡμῖν πεπορευμένα, quæ excogitata à nobis non sunt. ¶ Item quæritor, i. acquiritor. vt Πεπορευμένον ἀργύριον. Demosth. Et actiuè, comparo, paro, apud Xen. Aristot. & Aeschin. in quo significat etiam absolui

Iuxtè ponitur, pro, victum quæro, quæstum facio, apud Diog. Laërt. in Tim. ¶ Item suppeditor, præbeor, apud Plat. l.2. de leg. Et ἀφ, suggero, subministro. Synes. ep. 38. πορίζουσ τῇ φύσει σὺν φροντίδος ἐπιθέσεις, conuenientem naturæ tuæ materiam suppeditant. ¶ Item apud mathem. ex ante demonstratis inferos & astruor. Procl. in Euclid.

Πόρισμα, τό, dialecticis dicitur propositio consecutionē necessariam habens & ex iis dependentem quæ iam probata sunt. Philop. in 1. lib. post anal. Aristot. Estque vox à Geometricis desumpta, qui theorema aliquod ex demonstratiuo syllogismo necessariò sequens inferentes, illud quasi lucrari dicuntur, quòd non ex professo quidem theorematis huius instituta sit demonstratio, sed tamen ex demonstratis rectè sequatur. Procl. in Eucl. l. 3.

Πορισμός, ὁ, ipsa actio comparandi & acquirendi. Plut. & Philo de vita M. l. 3. ¶ Hesychio est machinamentum seu res quam quis est machinatus. ¶ Exponitur &, suppeditatio reditus ac vectigal.

Πορίστης, ὁ, suppeditator. Greg. ἡ πενία ἡ ποριστὴν οἰκονόμον ζῆλον. paupertati suppeditatore, diuitiis dispensatore opus est. Item quæstor: qui vel simpliciter quærit aut comparat, vel quæstor ærarius, i. pecuniæ publicæ præfectus. Demosth. Philipp. 1. & Aristoph. in Ran.

Πορίστικός, qui quærere nouit, industrius cōquisitor. Aristot. rhet. 1. Πορίστικὴ πόλις, ciuitas in qua facilè victus paratur.

Πορίστος qui acquiri & parari potest: parabilis. Item partus & acquisitus. Exponitur etiam, qui facilè suppeditatur.

Πόρω (post.) f. σω, idem quod ποιέω, præbeo, suppedito, do. Il. ω. πόρον ἡ μοι ἀγλαὸν ἐῶν. Sic Il. ζ. πόρον δ' ὅγε σήματα λυγρά. Et Od. χ. πόρε δ' ἡμῖν Ἀπόλλων.

Πορσύνω, & πορσύνω, idem. Soph. in Ajace. Τἄλλα πάντα πορσυνῶ, reliqua omnia ipse præbebo. ¶ Item ago, paro, vt Il. γ. Κεῖνα παρασύνεσθε λέγω. Sic Od. γ. ¶ Item ago, peragō, administro, vt πορσύνειν τοῖς τῶν θεῶν. Herodot. Sic & apud Eurip. & Xen. Pæd. 4. ¶ Item colo honoro. Apoll. Arg. 2. κοὐ ἴσον τόν τε δόμοισι πορσαίνοντες, & lib. 3. θεὸν ὡς περσύνουσι. ¶ Item incito, inuito. Hesych. ¶ Item alo: Pind. in Olymp.

Πορεύομαι, agor, conficior. Xen. Pæd. 7. ¶ Πορσύνω Hesych. exp. εὐδοκιμῶ, iter facit.

Κατα πορσύνω (comp.) exhibeo, molior, machinor. Xen. Pæd. 1.

Πορεύω f. εύσω, traiicio, traduco, transuehō. Soph. in Trachin. πόσιμον Εὐίππου βροτοῖς Μιδοῦ πόρευε χρόαν, traduxit, transuexit. Sic apud Eurip. in Hecuba. τί μοι τὴν μελέαν πορεύσετε: Vtitur & Plato in Phædro. ¶ Item mando, nuntio, ire iubeo. Soph. in Electra. οὔτε τὴν πορεύσαντα ξένον, qui misit.

Πορεύς, ίως, ὁ, qui aliquem traiicit, portitor. Hesych.

Πορεύομαι, εύ. proficiscor, iter facio. Xen. Pæd. 4. τὸν πεδίον πορεύεσθαι, pedibus iter facere. Et cum accusat. Hoc. μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι. Aristot. de mundo, δυτικὴς πορείας πορεύεσθαι, duplex iter emetitur. Et cum præpos. Plato de leg. πορεύομαι εἰς πόνους, adeo laboro. Thuc. πορεύομαι κατὰ γῆν, terra iter facio. Demosth. πορεύομαι διὰ ἀγορᾶς, transeo per forum. Apud eundem, πορεύεσθαι εἰς τὰ πατρῴα, hæreditatem adire. ¶ Apud libricos interpr. & N. T. scriptores significat, versari. vt Petr. ep. 2. c. 2. & in ep. Iudæ.

Πόρευμα νεῶν, naualis expeditio. Eurip.

Πορεύσιμος ὁ ἡ, ὁ. per quem transiri potest: meabilis: vel permeabilis. Plut. & Xen. Pæd.

Πορευτικός, ὁ, ὁ, qui incedere potest. qui ingreditur & ambulat. Aristot. πορευτικὸν ἔργανον, exp. instrumentum incessu destinatum.

Πορευτός, idem cum πορεύσιμος.

Πορεία, ας, ἡ. profectio, iter. Plat. ep. 11. πάντα καὶ ἐν ταῖς πορείαις δεῖ μέτρα. Herodian. l. 3. μὴ ἀνεῖ τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, festinanter iter faciebat. Sic apud Xen. Pæd. 8. Dicitur & πορείαν ὑποφέρειν, apud Hoc. iter sufferre. Exponitur &, progressus vel gressus. apud Herodian. l. 6. & Plut. Item incessus, ingressus. Plut. in Pericle, & Athen. lib. 14. ¶ Et in sacr. literis πορεῖαι, dicuntur vitæ institutio, facta alicuius vel recta vel prauā, vt ep. Iacobi c. 1.

Πορεῖον, id cuius ope vel auxilio iter facimus, Suid. vel cuius ope traiicimus. Poll. l. 1. c. 9. & Plat. l. 3. de leg.

Πόρτις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Πορθμός, ὁ ἡ, fretum: sinus maris in angustias coarctati, qui facilè traici potest. Od. δ'. φυλάξω. Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης. Plut. in polit. præcept. ὁ κυβερνήτης τὸν σίφωνα, εἶτα ἀνατείνει εἰς τὸ πορθμόν, in freto vel angustiis maris. ¶ Item traiectus, traiectio. Eurip. πορθμὸς ναῶν, traiectus nauium, vel traiicientium nauium cursus.

Πορθμεῖον, τὸ, nauis qua fretum aliquod traiicitur. Eust. ¶ Item merces quæ pro traiectu freti persolutur. Luc. de luctu, τὰ πορθμεῖα καταβαλεῖν, nauium pro traiectu numerare.

Πορθμίς, ίδος, ἡ, paruum fretum. Dion. de situ orb. Σικελῶν πορθμίδα λέγει. Eustathio est etiam nauis piscatoria, seu linter quo transfreramus, & quælibet nauis vel nauicula.

Πορθμεύς, έως, ὁ. qui lintre seu rate aliquem transportat per fretum. Od. υ, &c. Æschin. in Ctesiph.

Πορθμεύω, εύσω, transfero, fretum traiicio, vectaturam facio. Interdum absolutè, vt Syn. ep. 55. ἐντεῦθεν ἐκεῖσε πορθμεύων. Interdum cum accus. fluminis aut freti, quod traiicitur: vt Epigr. l. 3. πορθμεύεις ἔστ' Ἀχέροντος ὕδωρ, transfretas, seu traiicis. Dicitur & πορθμεύειν γραφάς, literas ad aliquem transferre, & πορθμεύειν πόδα & ἴχνος, mouere pedē loco. apud Eur.

Πορθμεύομαι, transmittor, traiicior. Item transfreto, traiicio. Eurip. in Androm.

Πορθμευτής, οῦ, ὁ, qui lintre seu rate aliquem transmittit. Eust.

Πορθμευτικός, pertinens ad eum qui transfretat. Aristot. pol. lib. 4. c. 4.

Πορθμεῖον, τὸ, idem quod πορθμεῖον. Suid. & Hesych. Pro eodem Ionica dialysi dicitur πορθμήϊον, apud Callim.

Περάω, Περόω, Πέρνω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex primum ex πείρω.

Ἀναπείρω, idem cum πείρω. Aristoph. ἵν' ἀναπείρω βίς κίχλας, vt transfigam turdos.

Ἀναπείρομαι, transfigor, perforor. Athen. 18.

Διαμπείρω (*decomp.* pro διαναπείρω) penitus transfigo seu perforo. Hesych.

Διαμπερές, & διαμπερέως, prorsus, in totum. Od. ξ. & κ. Et apud Plut. in Philopœm. ¶ Item semper, perpetuò, in æternum. Il. τ. Od. α. & β.

Διαπείρω, *idem* transfigo, traiicio. Eurip. in Phœniss. Σταυρῶν ἀδρὰ κίνδυνα διαπείρας μίσος.

Ἐμπείρω, infigo. Il. β. Et Dion. τοῦ κεφαλὴν ἐμπεπαρμένος ἄκρῳ ὀστέῳ.

Ἐμπείρομαι, infigor. Alex. Aphrod. τὰ ἐν τῷ βάθει ἐμπεπερονῶν κινῶν, quæ imis sunt infixa, euellunt.

Κατα πείρω, transfigo, traiicio, vel configo. Phalar.

Περιπείρω, circumcirca transfigo. Lucian. in somn. Apud Plut. in Galba. περιπείρας ἀμφὶ λόγχαις, exp. infigens lanceis.

Περιπορεῖς, traiectus.

Συμπείρω, configo, Συμπείρομαι, configor, confodior.

Ἀμπορεῖν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex Πόρος *primum retinentia significationem verbi* Πόρω *siue actiuam siue neutram.*

Ἀεροπόρος, aëri gradus, item aëriuagus. Plato.

Ἀεροπορία, in aëre gradior. Basil.

Ἀκροπόρος, ὁ ἡ, in extremitate transfigens, acutus in extremitate. Od. γ. (rip. in Cyclope.

Βοωπόρος, ad boues transfigendos aptus: vt ἐθελοῦσι βωπόροις. Βραδύπορος, tardè seu lentè pertranseuns. Gal. l. 1. ad Glaucō. βραδύπορα ἐδώδιμα, edulia quæ lentè digeruntur & distribuuntur.

Βραδυπορεῖν, lentè incedo, tardè progredior.

Ἐμπορος vector, qui mare traiicit: *sed alienis nauis.* Od. ν. ἐμπορος εἰλήλουθας Νηῒ ἐπ' ἀλλοτρίῃ: Sic & Od. θ. Item mercator, negotiator, & præcipuè is qui mare traiicit & merces inde aduehit, aut emptas aut suis quas exportauit permutatas. Hoc ad Demon. Plat. l. 2. de rep. Xeno. Pæd. 4. & 9. Metaphoricè apud Demosth. ἔμπορος τῶν Ἀθηναίων πολιτείας dicuntur, qui sententias suas pretio nundinantur. Item adiect. pro ἐμπειρικός, apud Nonn. ¶ Item viator, Soph. in Oedip. Coloneo.

Ἐμπορικός, mercatorius, negotiatorius, vt ἐμπορικὴ τέχνη, mercatura. apud Plat. in Theæt. Et ἐμπορικὴ δίκη, actio negotiatorum. apud Demosth. in Mid. Apud Plutar. in his de deloriis ἐμπορικὰ χρήματα dicuntur ipsæ merces. Et apud eūdem in Lyc. ἐμπορικὴς φόρτος, exp. ipsæ merces, vel nauis onerata mercibus.

Ἐμπορία, ας, ἡ. mercatura, negotiatio, propriè ea quæ mare traiicitur mercium causa. Hesiod. in Erg. Hoc. ad Nicocl. Aristot. Plut. &c.

Ἐμπόριον, τὸ, forum nundinarium. Thuc. l. 1. & Herodian. l. 8. Legitur & ἐμπορεῖον, apud Strab.

Ἐμπορεύω, ῶ, negotior, mercaturam facio.

Ἐμπορευτικός, pertinens ad mercatores.

Ἐμπορεύομαι, εύ. ομαι, idē cum ἐμπορῶ. Chion. ep. 4. Φιλοσοφήσας πρότερον εἶτα ἐμπορεύθη, ex philosopho factus est mercator seu negotiator. Greg. in encom. Maccab. οὐδ' ὅτως ἀθλίως ἐμπορεύεσθαι μέλλω, non tam miserè negotiabimur. Interdū cum accusatiuo significat mare traiicies importō, vel vt negotiator & mercator importo. Luc. in Nigr. Πλεῖστα ὡς ἀληθῶς ἐμπορεύομενος, reuera noctuas Athenas importans. Sic ἐμπορεύεσθαι τινὶ σοφίαν, apud Themist. importare sapientiam alicunde. ¶ Itē ad negotiationem vtor, ad quæstum faciendū vtor, exp. Pet. 2. c. 2. ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ἐμπορεύσονται, vobis ad nundinationem & quæstum abutentur. Exponitur etiam, lucror, vt apud Syn. ep. 4. ἀφθόνῳ τῷ γαμεῖν πλεῖστα ἐνεμπορεύετο, maximum locum consequebatur.

Ἐμπόρευμα, τὸ, negotiatio, mercatura. Hesych.

Ἐμπορευτέος, mercandus, mercium loco importandus. Aristoph. in Acharn.

Decomp. Ἐμπορεύομαι, importandarum mercium causa me confero aliquo. Hesych. expon. mercaturæ causa in militiam proficiscor.

Λογέμπορος, mercaturā exercens verborū, venditor verborū.

Μέγα-

Μεγαλέμπορος, negotiator rerum magnarum splendidarum mercator qui splendidas merces vendit.

Παρεμπορεύομαι, obiter & quasi aliud agens negotior, præter merces importo. Apud Luc. de hist. scrib. exp. etiam obiter tracto. Παρεμπορεύομαι τὰ, lucrum obiter ex mercatura facto. Basil. Exponitur etiam, id quod accessionis vice tractatur, συμπεριφορὰ ἀφεστῶτα. Πέφρηκε apud Luc.

Σύμπορος, comes & socius itineris. Plat. in Phædro, & Plut. in Theseo.

Σωματέμπορος, corporum humanorum mercaturam exercens emendo ea & vendendo.

Σωματεμπορέω, servorum corporum mercaturam exerceo, serva eo ipsa emo ac vendo. apud Strab.

Ταριχέμπορος, salsamentarius, salsamentorum venditor, seu cetarius Diog. Laert.

Φιλέμπορος, amans mercatorum, vel mercaturæ.

Χρεσέμπορος, q. d. Christi institor: qui Christum caupona tur, & quæstui habet. Gregor.

Ψυχέμπορος, qui animas negotiatur, seu nundinatur: seu hominum negotiator. Hesych.

Ἑπτάπορος, septem gressibus procedens. Apud Eurip. in Rheso, ἑπτὰ δὲ ἐν ἑπτάπορον. i. septem stellis in cœlo quasi ambulares. Apud Mosch. id. 2. Nili est epith. septem hostia habens.

Θαλασσοπόρος, vel θαλασσοπόρος, per mare gradiens seu iter faciens. in Epigr.

Θαλασσοπορέω, per mare iter facere.

Ἰθύπορος, recta procedens. Epigr.

Κελεύθοπορος, viator, qui iter conficit, qui viam carpit. Epigr.

Κυκλοπορέω, circumeor, ambages in itinere sequor. Strab. l. 6.

Λοξοπορέω, per limum transitus. λοξοπόρους αὐρᾶς, apud Eurip. in Iphig. Taur.

Λοξόω, in, obliquè incedo.

Μετεωροπορος, in sublimi gradiens. Basil.

Μεσοπορος, q. d. per medium incedens seu in medio ambulans. Apud Eurip. in Ione. Πλεκὰς ἐξῆν μεσοπόρῳ δὲ αἰθέρι, expon. Pleias medium cœli tenebat.

Ναυστιπόρος, q. d. nauigrados, nauipermeans: vt ναυστιπόρος στρατός. Eurip. in Rheso. Item nam aliquò permeare seu transire facient. vt Πλεῖς ναυστιπόρος Ἡ μεθίων. Idem in Iphig. Aul.

Ναυστιπορέω, vide in classe comp. sequente.

Ναυτοπορέω, nauibus permeo, nauigo. Epigr.

Νυκτιπόρος, noctu iter faciens, noctu circumiens. Oppian. de venat. l. 3.

Νυκτοπορέω, noctu proficiscor, noctu iter facio. Xen. Pæd. 5. & Strabo.

Νυκτοπορία, iter nocturnum, profectio nocturna. Plut. in apophth. & symp. 8.

Ὁδοιπόρος, viator per viam iter habens seu incedens. Plutarc. in symp. 3. Item comes. Il. ω.

Ὁδοιπορέω, iter facio. Herodian. l. 8. ὁδοιπορεῖν μὴ πάνυ ἀπείθεια. Philo de vita M. l. 1. ἀφικνεῖσθαι δ' ἐπὶ θαλάττης μὲν ἐκ μιᾶς τῶν ὁδοιπορούντων, aliquot diu iter fecerunt.

Ὁδοιπορία, profectio, seu iter. Herodian. l. 4. & 7.

Ὁδοιπορικός, ad viam pertinens, viatorius. Herod. l. 5.

Ὁδοιπορία, merces seu donum quod comiti aut duci itineris datur. Od. ο.

Decomp. Διοδοιπορέω, iter facio per, permeo.

Ἐξοδοιπορέω, proficiscor ex aliquo loco, exeo.

Προοδοιπόρος, qui in itinere præit. Hesych.

Συνοδοιπόρος, comes. Idem.

Ὀξύπορος, qui citò transit. Τὰ ὀξύπορα interdum absolutè dicuntur medicamenta oxypora. vt apud Dioscor. l. 3. c. 18.

Ὀξυπορία, ex medici vocant medicamenti genus tenuium partium & facilè venas subiens ac permeans. Vide Galen. in lib. de san. tuenda. & Aet. l. 3. c. 90. 91. & l. 5. c. 18.

Ὀπισθοπορος, retrogradus. Exponitur etiam sectator, affectator.

Παιδοπορος, q. d. liberis transitum præbens: vt Παιδοπορος ὀδὸς, in Epigram.

Πεζοπορία, pedibus incedo, seu iter facio. Xen. & Polyb.

Πεζοπορος, pontum seu mare transiens, pontigradus. Od. μ. Πεζοπορῶν ποντοπόρος τοῖος. Sic & Il. γ.

Πεζοπορέω, per pontum gradior, mare permeo, seu peretro. Od. ε. Τὸν γὰρ πεζοπορεῖν τοῖος ἔφατο ποντοπόρος. Vtitur & Plut. in Pericle.

Πεζοπορεύω, idem. Od. ε. Ἐπεὶ ἢ ἐν δίκῃ μὲν πλέον ἡμεῖς πεζοπορεύομεν.

Πεζοπόρος, flumina transiens, apud Oppian.

Ταχύπορος, celeriter gradiens, vt ταχύπορος πῶς apud Euripid. in Electra.

Τηλεπορος, ad quantumuis longinqua penetrans vel in longum vadens. Aristoph. in Nub. τὸν ἐκεῖσε τηλεπόρον βοὴν clamorem longè vagantem. & τηλέπορος ἀστραπὴς via in longum vadens, longa. apud Nonnum.

Ὑγροπορος, per humida gradiens, humida permeans.

Ὑγροπορέω, per humida gradior, humida loca permeo. Epig. Λαμπρὸς ὑγροπορῶν.

Ὑψιπορος, loca sublimia permeans per arduo gradiens: vt ἀμαυρὸς ὑψιπορεῖν, cursum per cacumina currens. Nonn.

Ὠκύπορος, citò permeans, citato gradu locum aliquem peruadens, celer, citus, velox. Od. δ. Νῶϊν ἀκυπόρων ὑπεκαινίσθω. Sic & Od. ξ.

Composita ex Πόρος *significante vias & semitas.*

Ἀγχίπορος, vicinus, vicatus seu viæ propè sunt, vel in propinquo: vt ἀγχίπορος γαῖα apud Nonn. in Epigra. ἀγχίποροι κόλακες, erpon adulatores semper comitantes eos qui bus adulantur. ἀγχίπορος ὁ ἀγχιπόρευτος.

Ἄπορος, viatum non habens, per quem transeunt non patet, vt ἄπορος ἐστὶν ἡμῖν. Plut. in Tito Flamin. Et apud eodem in Lycurgo. πόλεμοι πεπορευόντες δι' ἀπόρων. Sic & apud Herodian. l. 8. Metaphoricè ἄπορος homo dicitur, qui in difficultatibus constitutus nullam rationem inuenire potest, qua se ex iis expediat. Thucy. l. 3. Πολλοὶ δὲ ἄποροι καθιστάντες, ex rebus dubiis in quibus hærebant expedire se nò valentes. Et ἄπορος γνώμης, consilij inops. Item sine adiectione, amens, dementis hebetatus apud Aristophan. in Nub. Sic & τὸ ἄπορον est ea qua non explicare mentis egestatem, vt ἄπορον ἐξεῦρε inventum dederit & quod cherit reperit. Et τὰ ἄπορα absolutè, res dubiæ, ex quibus euadere rationem non inuenimus. Diony. Halic. ¶ Dicitur & de eo qui, d fieri nequit, apud Thucid. 2. ἀπόρητον ἐστὶ τὸν πόλεμον. Scilicet non potest. Et Plut. de def. orac. ἀπόρου ὄντος τοῦ πεπρωμένου, fatum inflectere assequi non possumus. ¶ Item difficilis. Thucid. 3. ¶ Item inopis, indigens, pauper. Plut. Τοῖς ἀπόροις κοινωνεῖν. Et ἄπορος πάντων apud Luc.

Ἀπόρως, perplexè, ita vt extricare se nequeas. Æschin. contra Ctesiph. Plut. in Philop. Xen. Hell. 7. ¶ Exponitur & tenuiter.

Ἀπορία, res inextricatæ & perplexæ, ex quibus exire non possumus. Item anxietas, angustia, conflictus mentis. Isocr. in Helen. encom. μεγάλῃ φόβῳ καὶ μεγάλῃ ἀπορίᾳ πεπιεσμένοι, magno metu & anxietate. Plut. in symp. Πολλὴν ἀπορίαν τοῖς κρείττοσι παρέχει, magnam hæsitationem inuiciebat. ¶ Item schema rhetoricum, quo simulamus nos nescire quid dicere nobis, quid omittendum sit. ¶ Item quæstio de qua dubitatur. Plut. Aristot. & Lucian. ¶ Item difficultas. Plat. lib. 7. de legib. & Plut. de def. orac. ¶ Item periculum. Plat. in critil. ¶ Item, τὸ ἀδ' εὐπορίας, Schol. Thuc. l. 2. ¶ Item inopia, indigentia, paupertas. Thuc. l. 2. ἀδύνατοι ἀπὸ τῆς ἀπορίας ἐκπεσεῖν, τῇ δόξῃ ἀπολέσθαι, paupertate parta dignitatis perdum ire. Sic apud Luc. in vit. auct. Plat. in apol. Socr. & Xen. Pæd. 1.

Ἀπορέω, ad angustias deductus in explicabiles hæsito: vel simpl. dubito, ambigo, nescio quo me vertam. Interdum absolutè, vt Isocr. in Panegy. ἀπορεῖν ἐν ἡμῖν ἐστὶν ἀλλήλοις. Thuc. l. 2. οἱ δ' ἀπορούμενοι κατεῖχον τὸν ἀποστολὸν τοῖς πολεμίοις. Interdum cum dativo. Plut. in amat. narr. ἀπορῶ τῷ πράγματι Θεοφάνης, nescius quid agendum esset Theophanes. Et cum accusat. Aristot. hist. an. l. 7. ἀπορῶ τὴν αἰτίαν, dubito quæ sit causa. Sic Herodot. l. 4. ἀπορέοντες τὸν ἐξαγωγὴν habitare de egressu. Cum eodem casu construitur, significat etiam, nescio, ignoro. Luc. in Alexand. τὰ πλείω δὲ ἀπορεῖν τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ συμβεβηκότων τοῖς, multa eorum quæ nobis accidunt ignorantes. Interdum cum infinitiuo, ac tum significat aliquando, diffido me posse. Plut. in Themist. ἀπορῶν τοῖς ἀξιωτάτοις λόγοις πείθειν τὸν πλήθος, poenitet in iuuni sententiam hominis conditus traducere se posse diffidens. Aliquando significat non recusare, nequeo. Aristophan. ἀπορῶ κεῖνα μεγάλα φωνήματα. ¶ Cum genitiuo significat egeo, deficiunt nos. Isocr. in Helen. encom. οὐδὲ εἰς πάντα τὰ λόγου ἀπορεῖν. Plut. in Solone. οὐ ἀπορεῖν τῶν βουλομένων πορίζειν, non inibi desunt qui ine velint opibus suis iuuare.

Ἀπορέω, idem quod ἀπορῶ. Polyb. l. 16. ἀπορεῖν δὲ διὸ τὰ μέλλοντα, animi perdubitat. &c. Aristoph. in Nub. τῷ λόγῳ τι τῷ πράγματι ἀφεῖς ἀπελθεῖν, si de ceptu & cogitatione quæstum dubites, dimitte. Item nescio, ambigo. Plat. in epist. ἀπορεῖν ἐστὶ τοῖς ἀπορουμένοις. ¶ Item egeo, indigeo. Aristot. in Oec. ἀπορεῖν καὶ ἀπορεῖν. Sic & apud Plat. ¶ Ἀπορεῖται in passiu. dicitur id de quo dubitatur seu quæritur. Aristot. Ἀπορεῖται δὲ καὶ τίνος σπουδαίου τοῦ τέλους ἕνεκα ἡ inuenitur vnde constituantur nidi. Et τὰ ἀπορούμενα, id quod controuersum est, de quo quæstio est. Alex. Aphr.

Ἄπορημα, res de qua quæritur, dubitatio in medium allata de qua disceptatur. Et simpl. dubitatio.

Ἀπορήματικὸς ἐπιφορά, coniunctio dubitatiua, apud Gram.

Ἀπορητικός, qui dubitare solet, dubitator, hæsitator. vt ἀπορητικοὶ φιλόσοφοι, qui de omnibus rebus dubitabant. Diogen. Laert. in Pyrrh. Elienses.

Decomp. Διαπορέω & Διέω, idem cum Ἀπορῶ (nisi quod additione præpositionis significatio aliquantum intendatur) animi dubius sum, hæsito & nescio quid mihi sit faciendum. Syn. epist. Διαπορούμενοι ἀπιστοῦσι, animi sum dubius. Item dubito, ambigo. Act. Apost. c. 5. διαπορεῖν περὶ αὐτοῦ. ¶ Et dubitationem affero, ad dubitandum cogo. Plut. simp. 4. εἴ τινες αἰτίας δὲ ἐν τῷ πλείστῳ τῶν ἄλλων ἐστὶ τὰ ἀμφιβολίας ἐστὶ τὸν ἀνθρωπον. Item de [illegible] dubitationem mouet & inuertit. Item de [illegible] ἀφορμὴ διαπορῶ τοῖς ἀκροωμένοις quæstionem vobis propono. Sic Philo de mundo. διαπορῶ τοῖς εὐ-

νῶν, de ea quærimus. Interdum significat, nescio, vt apud Herodian. lib. 5. διαπόρων πῶς ποτε ἄρα εἴη. ¶ Item egeo, indigeo. vt apud Aristot. Oecon. 2.

Διαπορῶμαι, idem, vnde διαπορημία, animi dubia, ad consilij inopiam redacta, apud Aeschin. de male gesta. leg. Et apud eundem in eadem orat. ἐξαίφνης ἐσιγήσατε καὶ διεπορεῖτο. Item in quæstionem venio, seu quærendo & adubitando de me disputatur. Themist. ταῦτα μὲν οὖν ἔτι διεπορημία. Διαπόρησις, ἡ, dubitatio, addubitatio. Est etiam figura oratoria, de qua aqui la Rom. Διαπορητικῶς, dubitanter. Διαπορῶ ῶ, vnà dubito, vel vnà quæro.

Ἐξαπορῶ, prorsus hæsito. & detrusus ad angustias, quò me vertam nescio. Item ingenti inopia rerum necessariarum & consilij opprimor. In epist. ad Corinth 2. c. 4. ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, egentes, sed egestati non succumbentes. Ἐξαπορέομαι, idem. Plutar. in Alcib. ταῦτ' ἀκούοντες οἱ πολῖται ἐξηπορεῖτο, prorsus hæsitabant & animi pendebant.

Ἐπαπορῶ, addubito, insuper dubito: aliam insuper dubitationem & quæstionem moueo. Ἐπάπορημα, τὸ, addubitatio, quæstio, dubitatio super aliqua re. Ἐπαπορηματικὸς λόγος & ἐπαπορητικὸς, oratio qua addubitantes quærimus. Ἐπαπορία, ἡ, addubitatio & quæstio super aliqua re: vel simpliciter ἀπορία. Hesych. & Suid. Ἐπαπορία, idem.

Προαπορῶ, prior dubito prior quæro, vel dubitandes disputo. Aristot. in meteorol. προαπορήσωσι πρὸς ἡμᾶς αὐτούς.

Ἀμπορος, meatus seu foramina tara habens, laxus. Alex. Aphr.

Βραχύπορος, breues meatus habens.

Δίπορος, duas vias seu duos meatus habens. Eurip. in Troad.

Δυσπορος, per cuius viam aut meatum difficultes iri potest, transitum dif[illegible] Item habens. Luc. in demon. δυσπορεῖν τὰ ἀβάλα ἢ [illegible] τὰ δύσπορα.

Δυσ[illegible] difficultas transitus, vix difficultat. Xen.

Εὔθυπορος, cuius meatus in rectum porriguntur, recto tramite progrediens. Metaphor. apud Plat. εὔθυπορος ἐν ἤθεσι, recti mores.

Εὐθυπορία, meatuum rectitudo, progressio in rectum. Plat. de leg. & Syne. ep. 133.

Εὐθυπορῶ, sum meatibus in rectum porrectis, seu habeo meatus in rectum protentos. Theoph. de caus. l. 5. εὐθυπορούσης τῆς φύσεως quum rectis meatibus descendat nutrimentum. Idē lib. 1. de caus. τὸ εὐθυπορεῖν ὑπάρχει τινὶ τῶν meatuum rectitudinem habere. Item rectam viam sequor, viam porrectam iter facio. Pro quo Strab. l. 8. dicit, εὐθυπορεῖν ἔχειν ὁδῶν, recto itinere progredi posse.

Εὔπορος, cuius meatus bene aperti sunt, per uius. Luc. in Lexiph. εὔπορα ποιεῖς τὰ ὦτα ἐδ' ἀκοῦσαι. Item per quem meare seu transire facile est, transitum facilem habens; vt ὁδὸς εὔπορος, apud Plat. & Gregor. Et actiuè apud Eurip. εὐπόροις πλάταις, velociter permeantibus, seu nauibus actuarius. Item expeditus, facilis. Syn. ep. 151. εὔπορος εὑρεῖν ἐρᾶν τε φύσιν, promptus & expeditus ad inueniendam amatoris naturam. Sic Demosthen. Olynth. 3. ὡς ἐφ' ἡμέρας εὔπορον facilè. ¶ Item abundans, copiam alicuius rei habens. Aristot. Oecon. 1. τῶν καρπῶν εὔπορος. Et εὔπορος πάσιν, omnibus affluentis, apud Thuc. Et εἰ εὔπορεν, diuites locupletes.

Εὐπόρως, facilè. Εὐπορώτερον, faciliùs, expeditè. Plut. in symp.

Εὐπορία, ἡ, progressus expeditus, cursus facilis: vt εὐπορία τῆς τύχης, facilis fortunæ progressus, apud Thucy. Plut. de solert. an. ἵνα μὴ καταλείπωσι εὐπορίαν τοῖς ἰχνεύσι, ne vestigatores expedito cursu subsequi possint. ¶ Item via seu ratio facilis, facilitas, facultas. Thuc. l. 3. ὑπὸ τῶν πολλῶν εὐπορίαν τῆς καθ' ἡμέραν. Sic & apud Plut. in Alcib. & Phil. de vita M. lib. 2. Item copia abundantia, vt εὐπορία χρημάτων apud Herodian. Et specialiter abundantia bonorum & opum Demosth. cont. Mid. ¶ Εὐπορία, dicitur etiam certa & omnis dubitationis expers cognitio eius, qui scientiæ facultatem est assecutus. Aristot. metaphys. 2.

Εὐπορῶ est mihi copia & facultas, abunde possum, vel simpl. possum. Plat. de leg. εὐπορεῖν οἴκοθεν. Idem ibidem. καθ' ὅσον εὐπορεῖ τις, quantum quis potest. ¶ Item habeo. suppetit mihi. Aristot. Oecom. 2. ἐκ δ' πόρων ἀρχυρίου. Alex. Aphr. l. 2. probl. δ' πορεῖν ὀργάνου, δ' κρᾶτα, habere instrumentum bene constitutum. Item abundo aliqua re, magna est mihi copia. Plut. in Themist. δ' πορεῖν ἐφοδίων, abundare viatico. ¶ Interdū exp. abundè nanc scor. vel simpl. consequor, comparo mihi: vt apud Demost. ἄλλοθεν χρήματα δ' πορεῖς. Interdum sign. ditesco, vt apud Xen. ἀφθόνου δοῦ τῶν πονηρότερον δ' πορεῖν, labore improborum hominum ditescere. ¶ Εὐπορῶ philosophis in specie est, omni dubitatione remota certò cognosco veritatem, Aristot. metaph. 1. & 2.

Εὐπορῶμαι, idem quod δ' πορῶ. Act. Apost. c. 11. καθὼς δ' πορεῖτο τις, prout cuique suppetebat. Itē abundè abeo. Aristot. Oeco. l. 2. σωιζόμενον δ' πορεῖσθαι τοῖς στρατιώταις τῶν ἐπιτηδείων.

Εὐπόρυτος, cuius copia facilè nobis fit, abundè suppetens.

Decomp. Εὐπορέω idem cum δ' πορῶ, cōparo. Plat. de leg. li. 10. πολλῷ γὰρ πλείω δ' πορεῖ πάσιν δοκιμασίαν ἡμῖν χρείας ἐξεύπορεῖν, comparare, copiam auxiliarem facere.

Προσεύπορῶ, præterea mihi acquiro. Itē abūdè suppetit mihi. Προσεύπορῶμαι, eiusdem abundè habeo. Dem. contra Timocr.

Συνεύπορῶ, vnà comparo, aliquem in comparando seu acquirendo adiuuo. Demost. εἰ ἐστό μοι τεκμαίρεσθε μικρὰς συνεύπορῶσας. Apud Antiphon. ἐκ τῆς ἰδίου συνεύπορήσας. expon. ex propria contulit. ¶ Item general. operam meam alicui suppedito. Plut. in Lyc. νόμφης συνεύπορούσης. sponsa operam suam accommodante. Συνεύπορῶμαι, idem Isocr. in Paneg.

Εὐρύπορος, latos seu amplos meatus habens. Exponitur etiam, habens lata vada.

Γεχιόπορος, qui graciles meatus habet. Plut.

Ναυσίπορος, q. d. per cuius meatus naues ire possunt, nauibus meabilis, nauigabilis. Herodian. l. 6. εἰ θέρους ναυσίπορος ἰχνεύοι τὸ ῥεῦμα. flumen æstate nauigabile.

Πεντέπορος, quinque meatus, seu alueos, aut canales habens. Exponitur & quinquefluus, apud Dion. de situ orb.

Πολύπορος, multos meatus habens. Exponitur etiam, locuples diues.

Στενόπορος, & poeticè στρόπορος, angustos & arctos meatus habens: item angustus, arctus. Thuc. τὰ στενόπορα τῆς χωρίου, angusta loca. Alex. Aphr. ὁ στενόπορος κύκλος ἐξυκόος, vbi angusta acutum ionum edit. Vtitur & Aristot. de mundo.

Τετράπορος, quatuor meatus seu foramina habens.

Composita ex Π εἴζω.

Βιοπορειστικὸς, victum parans & suppeditans. apud Euseb.

Δυσπόρεστος, ὁ, ἡ, ἀγρὲ parabilis, qui magna cum difficultate acquiritur. Plut. in symp. lept. sap. Et τὸ δυσπόρεστον, difficultas in acquirendo, penuria. Hes. & Suid. est inuentu difficile.

Ἐπιπορεύω, excogito, adinuenio, commiscor. Aristoph. in Vesp. Εὖ γ' ἐπιπορεύσας αὐτὸ κἀπέχωμεν. ¶ Item quæro, acquiro, comparo. Aristoph. in eadem comœdia. κἀμπορεύσομεν, quærimus seu comparamus. ¶ Item suppedito, subministro, suggero. Plat. l. 1. de repub. ἀνάγκη δὴ τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ἐπιπορεύειν πάντας, vt vnicuique quod vtile est suggerat. Philo de vita M. l. 1. οὐδὲ τὰς ἀναγκαίας ἐπιπορεύων τροφάς, ne alimenta quidem necessaria subministrans.

Ἐπιπορεύομαι, idem, quæro seu comparo. Plat. in Gorg. καὶ αὐτὸ ἐπιπορεύεται ὁ δυνατὸς ταῖς ἐπιθυμίαις πλουσίοις. Item pass. suppeditor, suggeroriuve apud eundem de rep. l. 1. φησὶ αὐτὸς ὡς εἶναι βέλτιστα, ἱκανῶς δ' αὐτὰ ἐπιπορεύεσθαι, omnia sufficienter subministrata sunt ipsi, vt sit optimè.

Ἐπιπορία, quæstus, negotiatio.

Εὐπόρεστος, acquisitu & paratu facilis. Epicurus, τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν εὐπόρεστόν ἐστι τὸ δὲ κενὸν δυσπόρεστον.

Προσπορεύω, acquiro, comparo: vel acquiro ad id quod iam potum est. Demost. Philip. 1. προσπορεῖν τὰ λοιπὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δεῖ τῷ πολέμῳ.

Προσπορισμὸς, ὁ, acquisitio eius quo adhuc egebamus. Exponitur etiam, peculium, seu id quod acquiritur per eos qui in nostra sunt potestate.

Ἀπροσπόρεστα, τὰ, (*decomp.*) dicuntur quæ patrifamilias per filium non acquiruntur, vt bona aduentitia. in Pand.

Συμπορεύω, vna quæro, seu acquiro: seu simpl. conquiro, comparo. Thuc. lib. 3.

Συμπορεύομαι, idem Demosth.

Συμπορισμὸς, ὁ, comparatio, conquisitio.

Composita ex Πορεύω & Πορεύομαι.

Ἀντιπορεύομαι, contra eo, vado in contrarium partem. Item metaph. resisto, refragor.

Ἀντίπορος, ὁ, ἡ, contra gradiens, in contrariam partem tendens. Item oppositus, è regione positus, apud Nonn. & Eurip. in Iphig. Aulid.

Ἀποπορεύομαι, abeo, abscedo, discedo. Aristot. Oecon. φεύγειν τοὺς ἐναντίους ἀποπορευόμενοι, ad hostes abire, vel deficere ad hostes. Item redeo, reuertor, vnde ἀποπορευτέον, seu Attice ἀπιτέον, redeundum est. Suid. ex Agathia.

Ἀποπορεία, ἡ, abitus, discessus. Itē reditus Suid. ex Procopio.

Ἀπόρευτος, per quem iter haberi nequit, vt ἀπόρευτος ὁδὸς, apud Plut. in Camillo.

Διαπορεύω, traiicio. Xen. anab. l. 2.

Διαπορεύομαι, eo per, iter habeo per Plut. in Num. διαπορευόμενοι τὴν πόλιν, euntes per vrbem. Aristot. Oecon. 2. διαπορευόμενος δὲ τῆς χώρας, iter faciens per regionem. Item simpl. eo, proficiscor. Plato de leg. Item intercedo, vnde διαπορευόμενος, intercessor.

Διαπορεία, ἡ, itio seu iter per locum aliquem. Plato in Epinom. ¶ Item intercessio, apud Bassarion.

Διαπόρευσις, idem cum διαπορεία, in prima sign. Suid.

Διαπορευτὸς, ἡ, ὁ, penetrabilis, penetrās, (quasi διαπορευόμενος) vt διαπορευτοὶ κῆρυκες, apud Gregor. quoniam voce sua alta & clara aures penetrant. Sic & διαπορευτὴν γεγωνὸν dicitur, qui vocem ita incendit vt etiam aures longius distorum penetret. Iliad. Θ. & ρ.

Εἰσπορεύομαι, ingredior. Eurip. in Electr. Πολλοὶ δὲ πόλιν τε καὶ δόμους ἐγκαλεῖν χαλεπὸν τῆς εἰσω δ' εἰσπορεύεται. Frequens est & in noue Testam.

Συνεκπορεύομαι, vnà ingredior, vnà proficiscor in.

Ἐκπορεύω, educo. Eurip. in Phœn. ἐκπορεύετ' Ἰσμήνου δόμων.

Ἐκπορεύομαι, exeo egredior. Polyb. ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος egressus castris. [ματος. apud Naz.

Ἔκπορευσις, egressus. Item processus, vt ἐκπόρευσις τοῦ πνεύ-

Ἐκπορευτής, procedens vel egrediens.

Ἐκπορευτός, more eorum quæ egrediuntur seu proficiscuntur aliunde. Sed Spiritus S. ἐκπορευτὸς φρονεῖν dicitur ἐκ τοῦ πατρὸς procedere ex Patre: apud Naz.

Διεκπορεύομαι, (*Decomp.*) egredior seu exeo per: vel trãseo per. Exponitur etiam, progredior.

Ἐμπορεύομαι, proficiscor. Eurip. Ὅστις δ' ἐς πρὸς ἠῴαν ἐμπορεύεται, Κοὐκ ἔστι δ' εὐλογ, πλὴν ἐλευθέρῳ μόλῃ. Alias signif. vnde in comp. ex πόρος.

Εἰσπορεύομαι, eo ad, proficiscor ad. Plu. in apophth. εἰσπορεύεσθαι τόπους, conferre se ad loca. Item eo seu proficiscor per. Plut. in Lyc. εἰσπορευόμενοι τοῖς ἀγροῖς, proficiscentes per agros. Et cum accus. apud eundem ibidem, πολὺ εἰς συμβούλιον εἰσπορεύεσθαι, terrarum orbem peragrat.

Κατεκπορεύομαι, recedo: *peculiariter dicitur de exulibus.* Polyb. propriè significat, proficiscor deorsum, descendo.

Μετεκπορεύομαι, proficiscor seu eo post, vel persequor, & in specie, vindicta persequor, vlciscor. Lysias, ἰδίαν ἐχθρὰν καὶ ἐμὴν μετεκπορευόμενος. Sic apud Eurip. in Oreste, τὸν φόνον τοῦ πατρὸς μετεκπορευόμεθα. ¶ Itè ambio, seu honorè peto. Polyb. οὐκ ἐτόλμα μετεκπορεύεσθαι τὴν ἀρχαιρεσίαν τοῦ ἀδελφοῦ, non aulim est petere magistratum fratri.

Μετεκπορεύσιμος, persequendo. Hesych.

Παρεκπορεύομαι, ad latus incedo, adambulo. Gregor. τὸν στρατὸν παρεκπορευόμενος, ad latus incedens. Polyb. παρεκπορευόμενος τὴν χώραν. Item præteriens, iter facio, seu transeo. vt Matth. 27. & Marci 15.

Περιεκπορεύομαι, circumeo, in orbem eo & lustro Arist. Oecon. 2. τὰ ἱερὰ περιεκπορευόμενος lustrans fana deorum.

Προεκπορεύω, prius transeo vel prætermitto.

Προεκπορεύομαι, eo antè, præcedo, præeo, vt προέπολ προεκπορευόμενη, ancilla heræ suæ præiens, apud Athen. l. 6. Et προεκπορευόμενοι ἡμῶν ἐστε, præcedit nos, apud Xen. Pæd. 4.

Προσεκπορεύομαι, proficiscor ad, accedo, adveniò ad. Marc. 10. προσεκπορευομένου αὐτοῦ. Polyb. τοῦτο προσεκπορευόμενον τοῦ αἰωρουμένου hoc populum adeunte. Item adeunto. Arist. Oeconom. 2. προσεκπορευομένης τὴν κεφαλίδος.

Προσεκπορεύω, dignitas præcunda.

Συμπορεύομαι, proficiscor cum, itineris sum comes: seu vnà cum aliquo eo. Luce 24. συνεπορεύθη αὐτοῖς. Et Marci 10. συμπορευόμενοι πάλιν ἔχλοι πρὸς αὐτόν.

Composita ex πορθμός.

Ἀντίπορθμος, ὁ, ἡ, è regione oppositus interiecto freto, ex vlteriore freti parte oppositus. Eurip. in Ioan. & Arist. de mundo.

Διαπορθμεύω, f. εύσω, transfero, traiicio, trãsporto. Dionys. Areo. Ταύτῃ διαπορθμεύοντας hanc transmittentes. Plut. in symp. διαπορθμεῦσι θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώποις, transportant ad deos ea quæ sunt apud homines. ¶ Item interpretor, i. ab vno sermone in alium transfero. Areth. in Apoc. c. 16. [Areo.

Διαπορθμευτικός, transportando, transmittendo. Dionys.

Ἐκπορθμεύω, per fretum exporto, abduco. Eurip. in Helene, Μενέλαον αὐτοῦ ἐκπεπόρθμευν χθονός.

Συστεπόρθμος, iuncto freto constrictus. Eurip. in Iphig. Aul.

Πεῖσις, πεῖσμα, πειστὴς, &c. vide in Πείθω. Πείστα, in Πίνω. Πειστός, πίστος, in Πείνω.

ΠΕΛΑΓΟΣ, ου τὸ, pelagus, mare, æquor: (τὸ πλατὺ τῆς θαλάσσης, quasi πλαγὺ, vtpote πλὰ τῆς γῆς ὄν, vt vult Etymol. vel quia πέλας ἄγει.) Od. γ. πέλαγος μέγα μετρήσαντες. I. foct. ad Demon. πελαγοῦσα πελαγὴ δ' ἐπτερώθη. Thuc. εἰς τὸ πέλαγος ἀφῆκεν. Metaphoricè apud Athen. lib. 13. Εἰς πέλαγος αὐτὸν ἐμβάλλει γὰρ πρὸς γελοῖα.

Πελάγιος, ὁ, ἡ marinus. Arillo. hist. an. l. 8. c. 19. Scribitur & πελαγίως sine diphthongo apud eundem hist. an. l. 1. Fœmin. πελαγία sine adiectione, significat τὴν πελαγίαν νῆσον, teste Hesych. Πελάγια, τὰ eidem sunt crepitacula.

Πελαγιώς, idem quod πελάγιος. Plat. symp. 3.

Πελαγίζω, altum teneo: apud Suid. πελαγίζουσαι ταῖς ναυσὶ σωμάτων ἐπιβαίνοντες πολέμου καὶ δυσμενῶν. (ἐοικ.

Ἀμπελάγου, per syncopen dicitur pro ἀνὰ πέλαγος apud He-

Πελάζω, &c. vide in Πέλας.

ΠΕΛΑΝΟΣ, ου ὁ, libum quod placentæ in modum è farinæ polline fiebat, & sacrificiis adhibebatur. Aristoph. in Plutarch. Ἐγὼ δὲ θυσίαν πάσαν καὶ προθυμίαν Καθοσιωθεὶς, ὥσπερ πέλανος Ἡθείου φλογὶ. Eurip. in Hippol. αὐθότου πελάνου. ¶ Itè succus seu lacryma plantæ concreta & arendo indurata, vt gummi, thus & similia refte Suida. Scuma etiam concreta πέλανος nominatur, teste eodem Suid. & Hes. Eurip. in Oreste, ὦν δ' ὁ-

μερξον ἀθλίου στόματος ἀφρὸν πέλανον, ἐμμάτων τ' ὄπτ. Sunt qui πέλανον dici scribant quoduis humidum concretum & arendo induratum. * ἀπὸ τοῦ πελαύειν, quod est miscere, ex aquæ enim & farinæ mistura subactionéque massa fit, quæ postea coquendo induratur. ¶ Significat etiam obolum. Nicand. in Alexiph. καὶ φανὴς πελάνου δαὶς ἡμιμορφίασας.

Composita.

Ἐμπέλανα, placentæ latæ, tenues & orbiculares, πόπανα. Hesyc.

Ἐκπελανίας, liba. Idem.

ΠΕΛΑΡΓΟΣ, ου ὁ, ciconia: de qua aue vide Aristot. hist. an. l. 8. cap. 3. Aelian. Oppian. in Ixeut & Plin. l. 10. c. 23. * Παρὰ τὸ πελὸν, nigrum & ἀργὸν album, quoniam habet pennas albas & nigras. ¶ Est etiam testaceum seu fictile vas, ciconiæ rostrum habens. Hesych.

Πελαργικὸν, ὁ, qui ciconiarum est, seu qualis ciconiarum est, ciconiarum proprius, vt πελαργικὸς νόμος, lex qua liberi parentes alere iubentur: nam ciconias parentes senio confectos nutrire, in volando fessos iuuare & portare, testantur scriptores historiæ naturalis. Aristot. & Plin.

Πελαργιδεῦς, ciconiarum pulli. apud Aristoph. in Auib.

Πελαργῖτις, herba quædã lienosis medens. Galen. τῆς τόπου. l. 9.

Πελαργός, Pythagoras vocabat τὸ νουθετῆν, admonere: vt scribit [Suidas.

Composita.

Ἀντιπελαργέω, gratiam in tempore refero, beneficium rependo: Suid. *Et aphora à ciconiis quæ parentes senio iam confectos nutrire & fessos ad terga recipere dicuntur ab Aristot.*

Ἀντιπελάργωσις, & ἀντιπελαργώσεως, ἡ, beneficij accepti remuneratio. Suid. Ἀντιπελαργία idem.

Ὀρεσπέλαργος, ciconia montana: aquilæ genus apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 32. Vide & Plin. l. 10. c. 3.

ΠΕΛΑΣ, (adverb.) prope, idem quod ἐγγύς. Plu. cõtra Colotem, πέλας γὰρ ἐστὶ ὁ θεὸς, ἐγγὺς ὢν βλέπει. Et cum genit. Od. ε. Ὡς τότε Τηλεμάχου πέλας ἔστο. Cum articulo, ὁ πέλας, vicinus, proximus, finitimus, item alius à nobis.

Πελάω, & πελάζω, f. άσω, propinquo, appropinquo, venio ad, accedo. Soph. in Electra, αὐτὸν ἀφίκου πέλας τίρας. Eurip. πελάζειν εἰς ὄψιν in conspectum accedere. Hesiod. in Erg. φὸς τοῖχον πελάσσας. Synesi. Epist. 11. πελάζῃ τῇ γῇ. Sic Xen. Pæd. 1. θεοῖς πελάζειν. ¶ Itè trãsitiuè appropinquare facio, admoneo, applico, appello. Il. φῶς δ' εἶδε Σὰς χείρας φωνήσας, ἑταῖρε ἐπιλαθόμενός τε δαίμων. Od. ε. ἀλλὰ τῷ δὴ μοι νῦν μελήσεται. Νῦν δὴ ἐς Ὠγυγίην πέλασον θεοί. Il. α. Ἰθὺς δὴ ἔπειτα πέλασον. Sic & apud Hesiod. in Erg.

Πελάζομαι, idem cum neutrali πελάζω. Hom. Eurip. Πελάζομαι actiuè etiam exp. Iliad. ρ. μετὰ δ' εἶδε ἑταῖροι Πάτροκλον νεκυοῖν πελαζόμενον νεβρειοῖσι, ad naues perducant.

Πελάτης, ου, ὁ, qui appropinquat qui accedit. Soph. in Philoct.

Πελάτης loci alicuius dicitur, i. vicinus, incola. Πελάται dicuntur etiam inferioris conditionis homines, qui domum nostram ventitant, & nos colunt. Romanis clientes. Plut. in Rom. fœnu. Πελάτης, ου ὁ, cliens vel famula. Plut. in vita Crat.

Πελατικός, ὴ, ὸν, ad clientes pertinentes. Τὸ πελατικὸν dicuntur ipsi clientes, seu clientum caterua.

Πελατεία ἡ, clientela.

Πελατικός, ὴ, ὸν idem cum πελάτης.

Πελάθω, f. άσω, idem cum πελάζω, appropinquo. Eurip. in Rheso, Τί πεῖ' ἢ πελάθῃ σκηπτὸς ἐν Ἕκτορ ὠτείοις κατόπτοις;

Πλάω, & πλάθω, siue πλάζω per syncopen dicuntur pro Πελάω, πελάζω & πελάθω. Soph. in Electra, τοὺς δ' ἀναβοῶν τε ἐμὲ πλάθει. Eur. in Alc. μάρτυρ γὰρ ἄστυμ' πλάθει. Fut. est Πλάσω & πλάσω: vnde apud Hom. Οὐρῆας δ' ἐπλασ' ἐφ' ἑῷ ἐνὶ οἴκῳ, caudã aquis admouit. Hinc & imperf. ἔπλαθον. Il. δ. ἀλλ' ἄρα οἱ ἐπὶ δὲ ἐμπαλίσσετο Ἔπλαθον τ' ἀλλήλοισι τανύφυλλα πλήμνῃ.]

Πλάτος, & πλάτης, ου, ὁ, idem cum πελάτης. Hesyc. Et fœm. πλάτις, idem quod πελάτις. Ab Aristoph. Πλάτις dicitur conuiua, ἀπὸ τοῦ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ καὶ τῷ κοίτῳ, in Acharn.

Πλησίος, ου, ὁ, propinquus. Pro quo Doricè dicitur πλατίος seu πλάτιος: apud Theocr. idyll. 5. Ὅστις γὰρ πάσσιν τὸ πλατίον ὡς τὸ, πεποίθει.

Πλησιαίτερος, & πλησιέστερος, propinquior, prior.

Πλησιαίτατος, & πλησιέστατος, propinquissimus, proximus.

Πλησίον, ῥρὲ, Od. κ. Ὣς δ' ἡ τῆς ἔστησαν ἐπ' ὠτῆ πλησίον ἀλλήλων. Et cum genit. Od. ξ. ἀνθρώπους δ' ἐκατὸν πάσιν Πλησίον ἀλλήλων. Phil. de mundo, Πλησίον αὐτοῦ ἡμῶν. Dicitur & ὁ πλησίον, qui in propinquo est, proximus. Plat. in Charm. καὶ τί ἐργάζεσθαι τὸν μάλιστα πλησίον αὐτῷ. Et τὸ πλησίον, quod in propinquo est. Luc. de calumn. Interdum οἱ πλησίον dicuntur qui genere propinqui sunt. Idem domestici, familiares. Sed generaliter ὁ πλησίον quiuis homo appellatur in sacris literis, vt Matth. 5. Marci 12. &c. Poëticè pro πλησίον dicitur πλησία.

Πλησιάζω, f. άσω, propinquo, appropinquo. Plu. symp. 2. ἐξὸν τὸ πλησιάζειν μάλιστα κοινῇ γίνεσθαι πέλας. Luc. πρεσβεύσας πλησιάσας τοῦ ἱεροῦ. Et metaph. apud Plat. ep. 7. Πλησιάζουσι τινός. ¶ Item accedo familiariter ad aliquẽ, aliquo familiariter

ντος. Aeschin. contra Ctesiph. τὸ Ἀλεξανδρεῖον ὑποτρέχει, καὶ πλησιάζει ἐκείνῳ. Sic & apud Isocr. Itē lector. Lucian. ὦ φαμέν τοι λόγοι τῷ νῦν ἐπὶ ζῆφος πλησιάζουσι. Isocr. ad Nicocl. Τοῖς λόγοις πλησιάζειν. in literis versari, studium literarum sectari. ¶ Item consuesco, rem habeo, concumbo. Demost. τῇ δὲ τούτων μητρὶ Πλαγγόνι ἐπλησιάζειν ὀντινανοῦν πολίτῃ πρέπον. Sic & apud Aristotel. & Plutarch.

Πλησιασμός ὁ, accessus, appropinquatio. Aristotel. rhet. lib. 2. Item familiaris consuetudo & sectatio. Item coitus. Arist. histor. anim. lib. 4.

Πλησιόω, ῶ idem quod πελάω, (vnde & factum esse testātur grāmatici.) appropinquare facio, admoneo. Sic terræ aliquis aliquid πιλνᾷ quum facit vt in eā se inclinet seu cadat. Hesiod. in Erg. (de Borea) ἐλαφρὸς τε πιλνᾷ Οὐρανὸς ἐν βύσσῃ πιλνᾷ δὲ τε πουλυβοτείρη. Dicitur etiam πίλνημι, vnde pass. πίλναμαι, significans πελάζομαι, appropinquo. Il. τ. κηδὸ κ' ἐπὶ πίλνα. Hesiod. in Theog. γαῖά τε καὶ ὑψηρεφὴς οὐρανὸς ὑψόθι πίλνα.

Composita. (πιλιαῖος.

Ἀπίλας, ας, cui appropinquare tutum non est, inaccessus. Pro eodem dicitur & ἄπλας, ας apud Hesiod. in Erg. de quo & in compositis ex Πλάσσω.

Ἄπλατος, idem, vt ἄφλατος βότρυς. in Epigr. Exponitur & immensus apud Hesiod. in Theog. (Πλίος.

Ἄπλατος, idē Hesiod. in Asp. Vide & in comp. ex πλόω. ii Βουπιλαῖοι, bubulci ἀφ' τὸ πίλας τῷ βοῶν εἶναι Nicānd. in Alexiph. Vide & in comp. ex Ἐλαύνω.

Ἐμπιλάζω, appropinquo, peruenio ad. Aristot. de mūdo, ἐπὶ δὲ ἐμπιλάσαι τὴν ἀκοήν. Et transitiuè, admoneo, committo, congredi facio Hesiod. in Asp. ἔφρα τοὺς ἔθνεα Δηρόεντα ἐμπιλάζῃς Ἀρηϊ θ' ἑμέτερον τε Μαρωνίδῃ.

Ἐμπιλάδ ὀν, propè vel appropinquando. Hesiod. in Erg.

Ἐμπιλαδίω, idem Exponitur etiam, cum impetu ἑρμηνευτικῶς. apud Nic. in Alexiph.

Ἐμπιλαστικῶς, idem quod ἑρμηνευτικῶς. Scholi. Nic.

Ἐμπιλάω, idem. quod πελάζω. Hesych. in Mere.

Ἐμπιλάτεραι, ὁ, meteritis sic dicta quòd corpus corpori admoueat, seu quòd omnibus appropinquet. Etym. ex Callim.

Ἐμπλίω, propè, ab ἐμπλάω. Il. β.

Ἐρυσίπελας, τὸ, tumor ex feruenti tenuique sanguine ortus: Lat. ignis sacer, & vulgò, ignis S. Antonij. Vide Celsi. l. 5. c. 25. Etymol. sic nominari scribit ἀφ' τοῦ ἐρύειν ὅτι τὸ πέλας, καὶ ἐπιῤῥεῖν τοῖς πλησίον δύναται μόλυνον.

Ἐρυσιπελατώδης, ὁ καὶ ἡ, erysipelatis speciem gerens, in erysipelas vergens. Diosc. l. 1. c. 15.

Παραπλήσιος, proximè ad aliquem accedēs, affinis, similis. Diod. lib. 3. c. 9. πόλεις ὑδρηλῷ ἀφ' τὸ πλήσιος. Demosth. pro cor. ἀφ' τὸ πλήσιον τινὸς ὄντι. Παραπλήσιοι seu ἀφ' τὸ πλήσιοι, exp. etiam totidem, Thu. ἀφ' τὸ πλήσιοι τῶν. Et ἀφ' τὸ πλήσιον, tantumdem. Idem l. 7.

Παραπλησίως, similiter, eodē propè modo. Demost. Olynth. 3

Προσπελάω & προσπελάζω, appropinquo, accedo ad. Herodi. l. 5. ἥδη τε τοῦ Βυζαντίου προσπελάζοντα. Item appropinquare facio admoneo. (Athen. l. 10.

Προσπελάτης, idem cum πελάτης, cliens, assecla, f. mulus.

Προσπελάθω, siue προσπελαθίω, idem cum προσπελάζω. Odyss. λ. Ἑρμεῖα δ' ἐν λιμένι δὲ προσεπέλασε νῆα θοήν.

Προσπέλας, ας, cui appropinquare aliquis potest, ad quem accessus & aditus patet. Aeschyl.

Προσπίλαμαι, appellor, admoneor & propinquus fio, προσπελάζομαι. Odyss. ν.

Decomp. Ἀπροσπέλας, ας, inaccessus, cui appropinquare nemo potest. Ἀπρόσιτος, ας. idem.

Δυσπροσπέλας, ας, accessu difficilis, qui difficulter adiri potest. Plutarch. in Pomp.

Ἀπελ. Δασπλής, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Πιλεῖος, vide in Σπιλεῖος. Πιλεζρον, in Πλεζρον.

Πίλεος, &c. in Πελός.

ΠΕΛΕΚΥΣ, εως, ἡ, securis bipennis. Od. ε. Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν. Il. ι. Οἱ δ' ἵστορ ὑλοτόμους πελέκεσσ' ἐν χερσὶν ἔχοντες. Plut. in Apophth. Lyc. ἐκέλευε δὲ τοὺς εἰκόνας πεσεῖν δεῖν πελέκεσι καὶ σφύραις μόνον, securi. ¶ Hesychio est etiam σφῦρα ἑξαμμωρίον, ἀρχαῖον vel δωδεκαμμωρίον.

Πελεκάω, & apud poetas metri causa πελεκκάω, f. ήσω, securi cædo vel complano. Od. ε. πελέκησεν δ' ἄρα κῶλα.

Πελεκάομαι, securi cædor. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 10. καθελεῖν τὴν μόρφας ἐν ταύτῃ πελεκᾶν).

Πελέκημα, τος, quod securis inter cædendum aut complanandum abstulit. Aet. l. 8. c. 3. Geopon. l. 9. c. 11.

Πελέκησις, εως, ἡ, sectio, vel dolatio quæ securi fit. Theophr. hist. pl. lib. 3 cap. ep.

Πελεκητής, οῦ, ὁ, qui securi cædit aut dolat. Πελεκητός, ὁ, bipēni cæsus vel complanatus, qui securi cædi potest aut complanari. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7.

Πελεκίζω, f. ίσω, securi ferio, securim illido seu impingo. Diodor. Sic. l. 19. μαθόντας ἐπελέκισεν καὶ τὸ πάσχειν ἐθέσ

Πελεκίζομαι, securi percutior. Apoc. c. 20. τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων.

Πέλεκον, τὸ, manubrium seu capulus bipennis. Il. ν. Pro eodem scribitur & πελεκεῖον apud Hesych.

Πελεκῖνος, ὁ, securidaca nomen herbæ de qua Diosc. l. 3. c. 146. ¶ Item auis nomen: apud Aristoph. in Auib.

Πελεκᾶν, ᾶνος, & Attice πελεκᾶς, ᾶντος, Doricè, πελεκᾶς, picus marcius, ἀφ' τὸ πελεκᾶν τὰ ξύλα, teste schol. Aristoph. apud eum in Auib. Vide & Aristot. hist. an. l. 8. c. 12. & l. 9. c. 20.

Πελεκάν, species poculi ligneï. sic dicti ἀφ' τοῦ πεπελεκῆσθαι, quòd securi dolatum & confectum sit. Hesych. dicit esse catinum ligneum.

Πελίκη, ης, ἡ, in poculorum censu numeratur apud Athē. l. 11.

Πέλυξ seu πέλυος, idē quod πέλεκυς. Item c. 23 εἰ δοίη μοι ὁ πέλυξ καὶ πῆλον πέσοιμι. ¶ Item eluis Poll. l. 10. c. 22 scribit τὸν πελεκεῖον, à tragicis vocari πέλυν: Æoles autē πέλυνα vocare maximè ligneam peluim aut ligneum catinum: ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι. ¶ Dicitur & πίλυξ significare galeam. ¶ At πίλυξ, υκος, exp. ca. 12. apud Athen. l. 11.

Composita.

Ἀμφιπελίκη, ης, ἡ, securis anceps, bipennis. Hesych.

Ἀμφιπέλεκος, capulus securis, bipennis manubrium.

Ἀπέλεκτος, ὁ καὶ ἡ, securi non dolatus nec complanatus: vel qui securi dolari aut complanari nequit.

Ἀποπελεκάω, securi aufero. Item dejo & complano. Aristoph. in Auib. ὀρνιθοτόμοι τοίνυν τέκτονες, σοφώτατοι πελεκᾶντες οἱ τὰς ψυχὰς ἀποπελεκῶν τὰς πτέρυγας. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7. πελεκῶν δὲ ξύλα, ὅταν ἀποπελεκῶν τὰ ξύλα.

Διαπελεκίζω, securi percutio seu ferio. [hist. pl. 5.

Ἐκπελεκάω, securi excido vel eximo, securi excutio. Theoph.

Εὐπελέκητος, bene dolatus complanatusque securi: vel qui facilè dolari & complanari potest securi Theoph. hist. pl. l. 5. c. 8.

Ἑξαπέλεκυς cui sex secures & fasces præferuntur. Polyb.

Ἡμιπέλεκον, τὸ, securicula, dimidiata securis, i. quæ bipennis & anceps non est. II. Ἡμιπέλεκος, ὁ καὶ ἡ, ab vna tantùm parte acutus in modum ἡμιπελέκου. Suid.

Ἡμιπέλεκυς idem quod ἡμιπέλεκον. Suid.

Παραπελεκάω, circumdolo, vel dedolo Greg. Naz.

ΠΕΛΕΜΙΖΩ, f. ίσω, moueo, commoueo, quasso, concutio. Il. ν. καὶ ἀείκελον πολεμίζειν Ἔγχει. Eust. deriuat à πελάμα, vt sit propriè manu moueo.

Πελεμίζομαι, moueor, commoueor, concutior. Il. ρ. ἔνθ' ἀείκελος πολεμίζετο Ἔγχει. Hesiod. in Theogon. Τῷ καὶ ὑπὸ βριαρῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.

Πέλεμος, quomodo hic pertineat, vide suo loco.

Καταπελεμίζω (comp.) incutio, Apol. Arg. l. 3. καὶ δὲ βαρεῖαν χεῖρ' ἔπι οἱ πελέμιζε.

Πελιδνός, ός, ὸν, vide in πελός.

ΠΕΛΛΑ, siue πίλλη, Ionicè, ης, ἡ, vas in quod lac emulgebatur mulcta seu mulctrale. Athen. lib. 11. In eo etiam reponebatur lac vt Iliad. σ. ὡς ὅτε μέλι Σφετέρῳ ἐνεβρεμέτω ἐνὶ πέλλαις. Accipitur etiam pro potorio vase, apud Athen. lib. 11. Item lapis, Hesych.

Πελλίς, ίδος, ἡ, idem quod πέλλη, mulcta. Nicand. in Alexiph. Item catinus, Hesych.

Πελλητής, οῦ, ὁ, is qui εἰς τὸν πέλλαν siue πελλίδα lac mulget. Hesych. & Athen. Pro eodem scribitur & πελλαντής Hesyc.

Πελλός, &c. vide in Πελός.

ΠΕΛΜΑ, τὸ, planta pedis solum. Alex. Aphr. εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ τὰ πέλματα τὰ ἑλκῶν. Tribuitur cæteris etiā animalibus vt apud Herodian. lib. 4. (de camelis) μάλιστα ἐκ τῶν ἀπὸ τὰ πέλματα. Tribuitur & digitis apud Alex. Aphr. ὑπὸ τοῖς πέλμασι τῶν δακτύλων. ¶ Item solea calceamenti Polyb. τὰς λαμπρὰς εἰς τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων ἐμβαλλόντες γλῶσσαν.

Composita.

Ἐκπελματόω, ῶ, plantas pedis attedere. Suid.

Καταπελμαίω, exp. pyctaciis confuso, Iosue cap. 10.

ΠΕΛΟΣ, ός, ὸν, ὁ, niger aut fuscus, vt πελὸν χρῶμα. Suid. exp. μέλας.

Πελός, idem. Hesych. Dicitur etiam de nigrore, qualis est sanguinis subtet cutem collecti ex ictu aut alio aliquo casu: qui Latinis est liuidus, eodem teste.

Πλός, (sine diphthongo) idem. Suid. & Hes. Exponitur etiam pallidus, liuidus: vt πελὸν εἶδος, apud Alex. Aphr.

Πελοῦσθαι liuidum fieri, liuore suffundi.

Πέλωμα, τος, liuor: seu id quod liuore suffusum est, pars liuida, Dioscor. l. 5. c. 25. (Corinthio.

Πελία, ἡ, liuor: seu q. d. liuiditas, *vocabulum Doricum*, teste

Πελίας ὄνος, asinus subniger seu fuscus. Etymol.

Πελιδνός siue πελιτνός, nigrorem plumbeum habens, sanguine suffusus, liuidus. Thuc. l. 2. Philostr. ep. 2. πελιδνὴ, substantiuè significat liuiditas, liuor: apud Nic. Alex.

Πελιδνότης, ητος, ἡ, idē quod πελία seu πέλωμα, schol. Nic.

Πελιδνόω,

Πελιδνόω, lividum reddo, sugillo vende pass. πελιδνοῦσθαι, lividum fieri, livorem contrahere.

Πελίδνωμα, ατος, idem quod πέλιωμα, schol. Theocr.

Πέλεια, & πελειάς, ἀδος, ἡ, columbarum quædam species, sic dicta quòd nigricante sit colore, teste Aristot. hist. an. l. 5. c. 3.

Πελλός, ἡ, ὸν, idem quod πελιός, Theocr. idyll. 5. Aristot. hist. an. l. 9. c. 1.

Πελλαιός, fuscus Hesych.

Πελλοῦσθαι idem quod πελιοῦσθαι.

Πέλλωμα, idem quod πέλιωμα, apud schol. Theoc. in id. 5.

Composita.

Ἐμπελής, ές, ὁ, ἡ, intus lividus: seu in quo liuor est. Nicand.

Περιπελής, ές, ὁ, ἡ, liuidus.

Ὑποπελιδνός, ὁ, ἡ, subliuidus.

ΠΕΛΆΤΗ, ης, ἡ, pelta, scutum breuius, lorum non habens, quo lagittarij & leuiores armaturæ milites vti solebant. Plut. in Artox. πλεῖστα φαρέτρας ἐνημμένος ἐς πλεῖστα πελτάς φέρων. Idem de fort. Alex. Πελταφόρος ὑπερέχει πλεῖστα πελτάς, pelta protexit & tutatus est Alexandrum. Hesych. & Suidas dicunt esse clypeum qui non habeat in circumferentia veluti limbum seu vmbonem. Exponitur & hasta, & iaculum. Sic etiam nonnulli apellant coracinum fluuiatilem, teste Athen. l. 3.

Πελτάριον, ου, τὸ, parvula pelta seu ceria.

Πελτάστης, ου, ὁ, qui peltam ad pugnam gestat, peltatus, peltasta: seu ceratus. Xen. Hellen. 2.

Πελταστικός, ad peltastam pertinens. Item qui pelta sese tueri in pugna probè nouit. Πελταστικὴ ἐπιστήμη, scientia peltastica, i. protegendi sese pelta in prælio.

Καταπέλτης, ου, ὁ, (comp.) catapultæ machina & telum bellicum, de quo Vitruu. l. 10. c. 15. & 18. Aristot. eth. 3. c. 2. ὡς ὁ τῶν καταπελτῶν βαλόντος ἀφεῖναι. Sic Polybius catapultas & balistas vocat καταπέλτας καὶ πετροβόλα καὶ ἑλκυστήρια. Item supplicij genus, apud Hesych. & Suid.

Καταπελταστής, catapultarius. Plut. in apophth. in Alexand.

Καταπελταστέω, catapultis infesto seu oppugno. Exponitur etiam, incurso, seu infesto more peltatorum militum. Aristop. in Achara.

ΠΕΛΩ, sum, (verbum in præsenti, tantùm indicat. & partic. i. temque in præt. imper. vbiunque) Il. α. κακῶς δ' ἄρα οἱ φίλος αὐτῷ, qui malè est. Il. μ. Καὶ Πέλασσος ἀνάκτορος ἀντιβολήσας πάλις ἔπλετο per syncopen, pro ἔπελε. Sic & apud eundem πάλε & πάλετο, pro ἐώλει, erat. Exponitur etiam fio.

Πέλημαι, idem quod πέλω, sum. Iliad. ζ. - ὥς κε ἐπείκτον ἀδρόνοος πέλομαι θ' ἅμα δείδιός τε κεχολώμαι. Accipitur & pro γίγνομαι, fio. Odyss. χ. Ὦ μοι ἐγὼ, ὅτι τ' ἄμμορος πέλομ' ἠδὲ κακοῖσι. Odyss. θ. ἐπέλη per syncopen dicitur, pro ἐπέλετο.

Composita.

Ἀμφιπέλομαι, adsum vel adoemio. Hesych.

Ἐπέλω, εκτο. Hom. ἐπέλεκτο, pro ἔπεσε, cecidit. Hesych.

Ἐπιπέλομαι, accido, ingruo. Od. ν. ἐπ' ἀθρόοισι πέλεται ingruit hominibus. Ἐπιπελόμενος per syncopen pro ἐπιπελόμενος: vt ἐπιπελόμενος ἑαυτοῦ, & ἐπιπελόμενος ἔτος, annus volens: annus decurrens apud Hesiod. & Hom. Od. ξ. Ἰοῦ accedens superueniens, subsequens, vt apud Apol. 1. Arg. ἐπιπελόμενος δ' ἐνιαυτοῦ.

Εὐπελής, Hesych. mites, mansueti, morigeri.

Εὐπελία, prosperitas, bona habitudo, eidem.

Κακοπελία, mala habitudo. Etymol. ex Callim.

Κακοπελίων, à Nicand. in Ther. & Alex. dicitur qui malè habet.

Νοσπελής, inualidus est. Gal. in Lex. Hippocr.

Ὀλιγοπελία, & poët. ὀλιγοπελίη, q. d. parua res sum, parum valeo, infirmus sum. Odyss. 1. Κεῖτ' ὀλιγοπελίῃ, iacebat viribus defectus. (becillitas. Od. 1.

Ὀλιγοπελίη, & apud poët. ὀλιγοπελίη, vitiũ defectus, im-

Περιοπέλω, seu περιπέλομαι, supero, superstes sum. Apud Apol. in Arg. περιέπελε pro περιέπελε, superasti. Particip. περιπελόμενος, pro περιπελόμενος, qui in orbem fit, qui in orbem redit. Sic Od. λ. & apud Hesiod. in Eg. dicitur περιπελομένου ἐνιαυτοῦ anno circumvoluto, in orbem redeunte.

ΠΕΛΩΡ, ωρός, ὁ, monstrum, seu monstrum immane, ingens. Il. β. δ' ἐνὶ πέλωρα. Apollon. Arg. l. 1. Θοῦρε τέρας εἰνὶ πέλωρα de gigantibus. Item adiectiuè monstrosus, portentosus. Apollon. Arg. lib. 2. Ταῦρε εἶναι ἐκτὸς πέλωρ τέρας, monstrosus partus. *Dictum volũt quasi πέλας ἐρευνῶν τὸ μεγέθος, quòd magnitudine proximè ad montem accedat, hoc est, insolentis & immanis magnitudinis: vnde ab Hesych. exp. μεγάλας & ὑπερφυεῖς.

Πέλωρος, ον, ὁ idem quod πέλωρ adiect. Il. μ. Interdum exp. ingens, immanis, vt Odyss. ¶ Πέλωρον, Pelorum vetusum exp. tribus Siciliæ promontoriis. Strabo πελωριάδα ἄκραν & πελωριάδα appellat.

Πελώριος, idem quod πέλωρος. Eurip. & in Epig. Interdum exp. admirandus, suspiciendus, mirus, vt Iliad. γ. πελώριος ἀνήρ. Et Il. ο. τύχεα πελώρια.

Πελωριώδης, idem vnde πελωριός & πέλωρ, apud Theocr. in Epig.

Πελωρίς, ιδος, ἡ, vtrique dicta à magnitudine. Athen. lib. 3.

Πέμμα, vide in Πέπτω. Πέμματα, Πεμματίδες, &c. in Πέπτω.

ΠΕΊΜΠΩ, Ἑ. ψω, mitto. Il. μ. πέμπε δ' ἐμὸν πολεμόνδε. Plut. in Arist. πέμπουσι τοῖς τὸ πολεμεῖν. Apud Thuc. πέμπουσι τοῦ τοῦ τινὰ, nuntium ad te super hac re mitto. Xenoph. Pand. 5. πέμπω πρὸς σε, mitto ad te. Thucyd. lib. 1. ὁ δὲ τὸν Φερεκλέα ἔπεμπον κελεύοντες ἀμύνειν. Dem. in epistol. Philipp. πεμψάτω ὑπὲρ κόσμου ἡμῖν πολλάκις. Polyb. πέμψαι τοὺς βοηθεῖν, mittere suppetias. Et cum infinit. apud Xen. Hellen. 3. ¶ Item dimitto. Il. ω. - Πέμψον δ' ἐμὸν υἱὸν ἐς Ἴλιον, dimitte me. ¶ Item procul amando. Od. ι. τὸν κεῖνον λίπον ἐν πίστει θυμέλῃ. ¶ Item dimitto. Il. φ. ἐς μὲν ἁμαλὸν Πέμψον ἐς νῆσον. ¶ Item mandato, vt πέμπειν φωνὴν apud Plat. mitto tu, impono. Aristoph. ἔπεμψε τὸν ἀνόητον. ¶ Item deduco, veho, vel transuehor, transeo. Od. ε. Οὐ γὰρ μοι πάρος ἐστὶν ἐνιφρίσσειν ἐν ἀνάγκῃ. Οἱ δὲ μιν πομπεύεσκον ἐπ' ἀλφεσιβοῖαν νῆσον θεοὶ κατὰ θυμόν. ¶ Πομπεύειν πέμπειν apud Dem. & Plat. lib. 1. de rep. quidam exp. ducere pompamatij celebrare pompam & ludum.

Πέμπομαι, mitror, & c. item accerso. Eurip.

Πεμφθείς, ὁ, missio. Thuc. l. 7.

Πεμπτέος, ὁ, mittendus πεμπτέος, missus, mandatus. Thuc. l. 8.

Πομπός, ὁ, missio, missus. Plato de cen. lib. 2. Thuc. l. 4. item impulsus, instinctus Eurip. Plut. in Romulo. *de deliberatione transmittendum aut transuehendum curamus cum qui nos ad aliquandiu est versatus.* Od. ζ. & 1. Plut. in Alcib. ¶ Item pompa, i. solemnis apparatus & spectaculum solemne in modum triumphi. Thuc. l. 2. Dem. contra Mid. Metaphorice apud eund. Antiochi. εἰς πομπικὴν ῥωμαϊστὶ ἀγωνιστὴν ἀπῆγον.

Πομπικός, ὁ, ad pompas pertinens, pompæ conuenient. Plut. & Athen.

Πόμπιμος, ὁ, ἡ, qui mitti seu transmitti potest, item missus, transmissus Soph. in Trachin. Et actiuè, qui mittere seu transmittere potest Eurip. in Phœn.

Πομπαῖος, ὁ. Mercurij cognomen, quòd defunctorum animas ad inferos deducat. Soph. in Aiace.

Πομπεύς, ὁ, qui aliquem deducit seu transmittit. Il. ι. Τὸ πομπεῖον dicitur τὸ κηρύκειον, caduceus, teste Eust.

Πομπίλος, idem quod πομπός. ¶ Est & nomen piscis de quo vide Eust. & Athen. l. 7.

Πομπεύω, transmitto, transueho, deduco. Od. ν. Αὐτὰρ ὁ πομπεύων νῆα κλέος ἐξεφέρεσκε. Athen. l. 2. πομπεύεται φρυγιστὶ ἡμᾶς ἀδέσποτα. ¶ Item cum pompa incedo, vel pompa duco. Synes. ep. 127. ὀχήματα δ' ἐμοὶ πεμπεύει διὰ τῆς πόλεως. Exponitur etiam, efferor, exulto, multi placeo: apud Suid. item conuinia ineo. Dem. pro cor. τοῦτο τοίνυν εἰς ὅσον αἰσχύνης οὐδὲν ἔστιν ἐμοὶ πομπεύειν ἀντὶ τῆς κατὰ τὸν ἀγῶνα εὐνοίας. Item in pompa transuehor, Athen. ἐφέρετο δὲ ὑπὸ τῶν ἱππαστῶν εἰς οὐρανὸν. ¶ Item transitiuè, offero in pompa & triumphoconde in pass. apud Plut. in Tit. Flamin. τὰ λάφυρα πεμπεύομενα. Impropriè apud Greg. Nazianz. τὴν ἀποστολὴν τῆς ὁμονοίας πεμπεύειν καὶ διαφέρειν παρ' ὃ τι καλλίστου.

Πομπευτής, ὁ, qui aliquem deducit vel qui pompam ducit.

Πομπεύσιμος, ὁ, idem. Thuc. l. 7.

Πομπεία, pompa vel triumphus, qualis in pompa esse solet Athen. l. 5. item comissatio iactatio. *In pompis enim bacchanalibus, quidam contra iaciebant in alios & vice mea ab illis impetebantur.* Men. in Perinthio τὴν ἀμαξῶν εἶναι πομπείαν τινὰ. Σφόδρα λοιδορεῖ.

Πομπεῖον, τὸ, vas quo in pompis vtitur. Dem. contra Timoc.

Πόμπιλοι οἱ dicuntur senes adinodum decrepiti & capulares, vtpote iam orco demittendi. Gal. de sanit. tuenda, l. 5.

Composita ex primitiuis cum præpositione.

Ἀνεπίμπω, remitto vt apud Hoc. ἀνεπίμπτειν χρήματα. ¶ Item emitto. Plut. in Cor. (loquè de ventre) πολὺ περιόδῳ ἐπαλαμβάνον μὲ εἰς ἑαυτοῦ ἄτυφον ἀνεπίμπτει δ' αὖθις ἐξ αὐτοῦ καὶ διανέμει τοῖς ἄλλοις. Item intrium mitto. ¶ Item exhalando mitto sursum. Alex. Aphro βορβόρῳ κνίσμοις ἀνεπίμπτει δυσωδίαν, fœtorem exhalat.

Ἀνεπίμπομαι, remitror, emittor, &c. Interdum idem quod ἀνεπίμπω. Xenop. de Cyri, πάλιν ἀνεπίμπτοντο.

Ἀνάπεμψις, ὁ, remissio, ipsa actio remittendi. ¶ Item sui muris missio. ἀνάπεμψις θησαυρῶν, apud Lucianum, ostentationes thesaurorum.

Ἀναπεμπτός, ὁ, ἡ, qui remittitur. Loc. de lin. ἀναπεμπτοῖ μοι πάλιν εἰς τὸν ἀθανάτου) in vitã remittitur. (τὸ ἄρχον.

Ἀνιπέμπω, remitto. Plut. in Aphr. Prob. l. 1. ἀνιπέμπουσι τοῖς θεοῖς.

Ἀπόπεμπω, dimitto, potestatem abeundi facio. Xen. Pand. 5. πολλὰς ὑπηρεσίας τῷ ἀφικομένῳ ἀπέπεμπον. Interdũ figurate dimitto cũ conatu, vel dimitto ablatum ea quæ ad rem conficiendam necessaria fuerit. Od. ι. Οὐ γὰρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οἴδ' ἀποπέμπειν. Ἀνὰ ῥα τὸ κε δεύσῃ τὸ χθονὶ μακρὸν ἄροιτο. Interdum cum genit. vt ibidem. Ἀπόπεμπε τῶν ἀνόμων ἀφ' ἡμῶν βαρὺ φρονοῦντας. Item amando abiego. Æschines. ἀπόπεμψον τὸν ἄθεον non in exilium mittens, & abiegabis quoque geniorum? ¶ Item, mitto, remitto. Xenoph. de Cyri. l. 1. ἀπόπεμψον φρίξ ἱππικὸν ἀλλὰ στρατόπεδα. Apud Aristophan. ἀπόπεμπον τὸ

πίῤῥητα, exp. transmittere secreta seu arcana: vel emittere, i. euulgare.

Ἀποπίμπομαι, aliquando significat, dimitto à me: vt apud Xen. Pæd. 1. ἀποπίμπεσθαι αὐτὸν νόμῳ Πυθοῖ. Item resicio, à me summoneo. Arist. ethic. 2. ὥστε καὶ τοῦ εὖ ἕνεκα ἀποπιμπόμεθα, ἅτε ἁμαρτησόμενοι. Aliquando significat, repudio: vt ἀποπίμπεσθαι seu ἀποπίμψασθαι τοῦ γυναῖκα, apud Plut. Apud Eurip. ἀποπίμπομαι ἔνυχον ὄψιν, nõ agnosco, abominor.

Ἀποπίμψις, ἡ, dimissio. item missio. Item reiectio, repudiatio. Et peculiariter repudium: vt apud Dem. ἀποπίμψις τῆς ἀνδρείας.

Ἀπόπιμπτος, ὁ ἡ, demissus. Ab Hesychio ἀπόπιμπτοι, dicuntur digni qui reiciantur propter improbitatem.

Ἀποπομπή, idem quod ἀποπίμψις dimissio. Item missio: vt ἀποπομπὴ τῆς μιαρᾶς. Item ablegatio, apud Æschin. Item reiectio repudiatio. item peculiariter repudium, Poll. ¶ Item procuratio & depulsio sceleris aut prodigij. Hinc ἀποπίμπας ποιεῖσθαι procurare & depellere, vel à se ablegare, & summouere: quod fiebat certis precationibus. Isocr. ad Philipp. Erant præterea ἀποπομπαὶ (teste Hesych.) stati dies quibus sacrificabatur diis qui ἀποπομπαῖοι vocabantur.

Ἀποπομπεῖν, procurare seu depellere prodigia aut quicquid nociturum putatur Hesych.

Ἀποπομπαῖος, ία, ὁ, q. d. depulsorius ad depellendum aptus Peculiariter vocantur ἀποπομπαῖοι δαίμονες, malorũ depulsores & auersores, defensoréique pestiũ & calamitatum. ¶ Ἀποπομπαῖος, hircus à Græcis interpretibus dictus, exp. hircus emissarius Leuit. c. 16. quòd in desertum emitteretur.

Decomp. Ἀντιαποπίμπω, vicissim dimitto seu amando.

Προαποπίμπω, ante dimitto.

Διαπίμπω & διαπίμπομαι, transmitto Arist. in Plut. εἶτ' ἐν διαπίμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους: Thuc. l. 4. αὐτοῖς πολιορκοῦσι ὁπλίτας διέπεμψε. Idem l. 3 καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμποντο ἐὰν illis transmittebat. Sic & Polyb. & apud Plutarc. in symp. sept. sap. & in Demet. Item dimitto. i. in diuersas partes mitto. Thuc. lib. 8. τοὺς δὲ ἡμίσεις εἰς τὰ ἄλλα τὰ ὑπήκοα χωρία ἄλλον ἄλλῃ διέπεμπον. Et l. 4 κατὰ τὴν χώραν φρουρὰς διέπεμψαν. Sic apud Herod. l. 2. διεπεμπόν τε κατὰ ἔθνεα πρὸς τοὺς ἀγχίστους. ¶ Item διαπίμπομαι, dimittor. Idem Herod. l. 8. ἔς τε τὰ ἔθνεα ἀγγελοι καὶ κήρυκες διαφοιτέοντες διεπίμποντο.

Διαπομπή, transmissio, vel dimissio. Appian.

Διαπόμπιμος, transmissus. Oppianus de venat. l. 3.

Εἰσπίμπω, mitto in vel intrò. Eurip. in Philocæm. ἀνοίξας τὸ δεσμωτήριον, εἰσέπεμψε δημόσιον οἰκέτην, intromisit carnificem. Exponitur etiam, induco, importo vt apud Eurip. in Iphig. Taur. ἀδελφὸς τ' Ὀρέστης εἰσπέμψαν δόμοις.

Εἰσπίμπομαι, accerso.

Εἰσπομπή, intromissio.

Decomp. Προεισπίμπω, intromitto antè: vel accerso antè. Item magna pompa & comitatu induco Luc.

Ἐκπίμπω, emitto, mitto foras mitto ex. Il. φ. Ἡσύχιον δ' ἄρα μοι πολέμου ἐκπεμπε τιθεῖσθαι ἐ prælio domum misit. Isoc. in Arch. ἢ ἔχλεν ἢ ἄλλον ἐκ τῆς πόλεως ἐκπέμψαι foras mittere. Demost. Olynth. 1. τοὺς ἔτι πεπυσμένους στρατεύσας ἐκπίμπειν, in expeditionem emittere milites. Sic & apud Herod. lib. 3. ¶ Item cum contumelia & ignominia emitto, eicio, relego. Luc. τὸν πονηρὸν εἰς τὴν τῶν ἀσεβῶν χώραν ἐκπέμπουσι. Et ἐκπέμπειν τὴν γυναῖκα dimittere & repudiare, apud Demost.

Ἐκπομπή, emissio legatio. Thuc. l. 4.

Ἐκπομπή, ῆς, ἡ, emissio: cui opponitur εἰσπομπή. Plato de leg. ἐκπομπὴ ἀποικιῶν, emissio vel deductio coloniarum. Ab Hesyc. Exponitur Ἀπρολή. Apud Thuc. ἐκπομπαὶ λῃστῶν, excursiones latronum. Exponitur etiam, relegatio, repudium.

Decomp. Προεκπίμπω, prius emitto. Plut. in Mario, προεξέπεμπε τὰς ἐπωνίας εἰς τὸ πέλαγος.

Συνεκπίμπω, vnà emitto. Xen. Hellen. 7.

Ὑποεκπίμπω, clàm emitto. Eur. in Hec. Exponitur etiam, furtim mitto, summitto.

Ὑπερεκπίμπω, emitto vltrà, vltra scopum eiaculor.

Ἐπιπίμπω, insuper mitto. Thuc. l. 7. ἢ τινὰς μεταπέμψῃ δέον, ἢ ἄλλῳ στρατιᾷ μὴ ὀλίγῳ ἐπέμπετο, aut alius exercitus nõ minor insuper mittendus. Plato in Apolog. Socr. ἄλλον ὑμῖν ὁ θεὸς ἐπέμψειν, alium Deus vobis mittet. ¶ Item immitto. Herod. l. 3 ἐπιπίμπει τῇσι πόλεσι ἀμφοτέραις Μαυρουσίους ἀκοντιστάς. ¶ Dicitur etiam, remitto, relaxo.

Ἐπίπεμψις, missio in aliquem locum. Thuc. l. 2.

Καταπίμπω, demitto, deorsum mitto. Exponitur etiam, mitto. Herod. lib. 2. καταπίμπει γράμματα δι' ὧν ἐπιτέλεετο δὴ πρὸς Σκύθας. Et Plut. in Tito. Flam. στρατηγὸν μὲ ὑπατεύοντα τὸν πόλεμον Μάνιον Ἀκύλιον κατέπεμψαν. Exponitur etiam, subditis edicta mitto.

Μεταπίμπω, mitto post aliquẽ, mitto qui aliquem accersant: vel simpl. accerso, accio: exemplũ vide in Ἐπιπίμπω. Item mitto qui petat. Aristoph. in Vesp. Εὐχαρίδη τρεῖς ἀγλίθας μετέπεμψα. tria capita alliorum ab Eucharide qui peteret misi.

Μεταπίμπομαι, idẽ Plato in Apolog. μετεπεμψάμην μὲ εἰς τὴν θόλον. Plutarc. de deo Socr. μετεπέμψαντο δὲ τοὺς πολέμαρχοι, an miserunt qui eum vinctum accerserent? Aliquando exponi potest, mitto qui petat: aut etiam simpliciter, peto. Isoc. in Archid. ἐὰν ἔλθωσι παρ' ὧν ἂν δέῃ βοήθειαν μεταπέμπεσθαι vnde accersenda essent auxilia Xen. Pæd. 6. πέμπω τὰ χρήματα καὶ ἄλλων δέῃ, μεταπέμπω. mitte qui petant, seu qui ad te ferant: aut pete. ¶ Item passiuè accersor, petor. Apolloo.

Μεταπέμψις, missio qua aliquem accersimus: seu accersitus, Plato epist. 7.

Μεταπεμπτός, accersitus, accitus. Thuc. l. 6. & Plut. in Alcib. & de def. orac. Exponitur etiam, reuocatus.

Μεταπομπή, idem cum μεταπέμψις. Plato epist. 7.

Παραπίμπω, prætermitto, transmitto. Et metaph. transmitto: vt περίοδον dimitto. Dem. pro cor. τοὺς ἐκ ὀρθῶς συμβουλεύοντας ἡμῖν παραπέμψαντες. In l. b. Esther, παραπέμποντες τὰς τῶν βασιλέων διαγράμματα, spernentes regum edicta. ¶ Παραπέμπειν se alicui rei dicitur aliquis, (id est,) dedere se ei aut permittere se. Plut. in Solone, παραπέμπων ἑαυτὸν ποτοῖς καὶ μουσικῇ. comporationibus & muliebri indulgens. ¶ Item mundi, Hermog. de inuent. εὐθὺς παραπέμπει τὴν ὄψιν διωρίας. Παραπέμπειν ὄμματα, oculos auertere. ¶ Item deduco, comitor, prosequor. Plutar. in Camill. ἡ Κάμιλλον οἴκαδε κρότῳ καὶ θόῳ παρέπεμπον. Herod. lib 6. οὐδὲ τῷ δήμοσῳ οὐδὲ τις ἐς ἀδακρυτὶ παρέπεμπον αὐτόν, nec popularium quisquam erat qui eũ lacrymis non prosequeretur. Sic & apud Luc. & Laert. ¶ Παραπέμπειν τοῦ φίλου in aliquem locum dicitur, qui illam velut, ò euntẽ deducit, aut illam eò perfert. Synes. epist. 94. ¶ Item παραπέμπω, aduecho, importo. Dem. τὸν σῖτον παραπέμπουσι ἐξ Ἑλλεσπόντου εἰς Λῆμνον Herod. l. 8. εἰς ἐχέωντο φορτίον εἰς τὸ παραπέμπειν τὸ οἶνον ἀσφαλῶς τοῖς δεομένοις, ad vinum importandum.

Παραπίμπομαι, idem cum παραπέμπω, præmitto, παραπέμψασθαι σιωπῇ, apud Greg. prætermittere silentio, παραπέμπεσθαι πόνον, fallere laborem. Item pass. deducor: vt apud Herod. l. 6. παραπεμφθεὶς ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς καὶ παντὸς τοῦ δήμου, comitatus senatu ac populo.

Παραπομπή, deductio, comitatio, Aristot. ἀναγκ. ἠθ. 2. παραπομπὴν διδόναι, comitatum præbere, adiungere qui deducit. Exponitur etiam, traiectio, transuectio, aduectio, importatio apud Arist. polit. lib. 7. & Xenop. Hell. 7. Παραπομπή (sicut κομιδή) dicuntur etiam ea ipsa quæ aduehuntur seu importantur, commeatus: vt ibidem, παραπέμψαι τὴν παραπομπὴν commeatus aduehere.

Παραπομπός, qui alteri alicuius adiunctus eum deducit, comes, seu deductor. Fœm. gen. vsus est Polyb. lib. 1.

Decomp. Συμπαραπίμπω, vnà deduco, vnà prosequor: vt in funere. Greg. in Iulian. κατηγορ. 2. ὅτι τὸν τάφον συμπαραπέμψαι τοῖς ἄγουσι. Item vnà deduco, vel vnà aduehо, vnà importo. Æschin.

Περιπίμπω, dimitto circum: vel ad inquisitionem mitto.

Προπίμπω, prior mitto, mitto antè. Thucyd. lib. 1. ἐδόξεν αὐτοῖς ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβιβάσαντας, ἄνδρα κηρυκα προπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις. Plut. in Pyrrho, ἐξῆλθε μὲν τῆς Δωδώνης, προπέμψας κήρυκα πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, misso prius caduceatore ad Romanos. Item mitto. Iliad. α. πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, Παῖδά τε τοι ἀγέμεν. ¶ Item deduco, prosequor, comitor: vt παραπέμπω. Quidam propriè significare volunt, honoris causa alicui præeo. Eurip. προπέμψατέ με γόνοι, concomitamini me extra solum hoc. Xen. Pæd. 1. κἀκεῖνος τὰ ἐν τῇ Κύρου προὔπεμπον ἅπαντες, apud Synes. epist. 55. τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνοῦτο, προὔπεμψα, oculis vos prosequutus sum quousque eis peruenire concedebatur.

Προπίμπομαι, deducor honoris causa. Plut. in Coriol. ὑπὸ τῆς βουλῆς προπεμπόμενος. Item actiuè, deduco, prosequor. Xenop. Pæd. 5. τὸν μὲν φρουρὸν καὶ παρεπέμπετο ὁ ἄρχων, deducebat.

Προπεμπτήριος, quo prosequimur & deducimus aliquem abeuntem: vt apud Gregor. προπεμπτήριος ὁ ἐπαινος, laus qua funus alicuius prosequimur.

Προπομπή, prætermissio. Plutarch. in Galba. Item deductio & comitatus quo præuia turba in pompis solennibus anteit ferculis pomparum. idem in Numa, & Thuc. l. 6.

Προπέμπειν, vt προπέμπειν τιμὴ, quum honoris gratia alicui præimus & deducimus. Greg. inuect. 2. in Iulianem. Item pro προπομπός, apud Theophyl. ep. 51.

Προπομπία & προπομπεία, ipsa deductio, quum honoris causa alicui præimus.

Προπομπός, anteambulo, præuius, deductor, vel præuius deductor. Xenoph. Pæd. 4. ἢ λόχον προπομπὸν ἄγε. Sic & sæpe apud Plut. (maiore.

Decomp. Συμπροπίμπω, vnà deduco & comitor. Plut. in Cat.

Προπίμπω, insuper mitto, vt apud Aristoph. in Pluto, ἄμαξά τε προσεπέμψεν ἡμῖν, placentámque insuper misit ad nos. Item mitto ad. Thuc. lib 3. Προπίμπει ἢ πόλις κήρυκα.

Συμπίμπω, simul mitto. Eurip. in Iphig. Taur. Σῶν τε μου συμπέμπω ἑπτὰ δῶν.

Ὑπερπίμ-

Ὑπερπέμπω, mitto super, vel vltra. Vnde exp. etiam, vltra scopum iaciior.

Ὑποπέμπω, submitto, clàm mitto, suborno, suppono. Synes. φίλους ὑπέπεμψε, vtitur & Plut. in Pyrrho.

Composita sine prepositione.

Δυσπέμφελος, ον, ὁ ἡ ἡ. traiectu difficilis. Sic à poëtis dicitur ὁ πόντος & ἡ θάλασσα, quoniam δι' αὐτῆς δυσχερῶς ἡ ναῦς πίπτει. Il. ω. Itémque ἡ ναυτιλία dicitur δυσπέμφελος, quoniam fit in mari δυσπεμφέλῳ. Hesiod. Erg. l. 2. Homo δυσπέμφελος, vorator apud Hesiod. in Erg. pro χαλεπός, δυσφόρος & μεμψίμορος.

Διοπέμπω, ῶ, & διοπεμπάω, vel potius διοπεμπόμαι, ῶμαι ablego, procul amando, innocando Δία ἀλεξίκακον, & qua si illius inuocationis præsidio à me depello. Synes. Ὁ μὲν δὲ διοπεμπόμενος τὰ ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ κακὰ εἰς ὄρος. Exponitur etiam, exigo, & procul amoueo, vt apud Plut. in Catone. ὁ δὲ Κάτων ἐν τῷ διοπεμπόμενος τοὺς φιλοσόφους ἐκ τῆς πόλεως. ¶ Item reicio, vel neglectus aut per dissimulationem transmitto, vt apud Athen. l. 9. ¶ Ἀποδιοπομπούμαι, est etiam expio, procuro, vt prodigium, & depellere conor, ἀποδιοπομπούμαι φρὰς τῆς προσρήσεως Δίας, inquit Suid.

Ἀποδιοπόμπησις, ιος, ἡ, lacrum expiabile. Plato de leg. 9.

Εὐπομπος, exp. bonus dux.

Θεοπομπέω, numine afflatus sum, ἐνθουσιῶ. Hesych.

Θεόπεμπτος, à Deo missus. Aristot. eth. l. c. 9.

Ναυτιπόμπος, naues vehens & promouens: vt ναυτιπόμπος αὔρα. apud Eurip. in Phœniss.

Νεκροπομπός, οῦ, ὁ, dux manium: vel qui demortuorum animas Plutoni transmittit. Epitheton Mercurij, qui manibus ad inferos ducendis præest. Lucian.

Πετροπομπή, dicitur esse machina qua saxum emittitur.

Σιτοπομπία, frumenti transmissio, procuratio annonæ. Dem. pro cor. Scribitur & εἰσοπομπία. apud Demetr. Phaler.

Ψυχοπομπός, animarum deductor, qui animas defunctorum ad inferos transmittit, seu deducit. Mercurij cognomen, Odyss. ω. & apud Plut. in lib. de sera num. vind.

Ψυχοπομπεῖον, τό, locus ex quo animæ defunctorum ad inferos deducuntur, vel in quo ex inferis sedibus euocantur & interrogantur de rebus futuris. Plut. ibidem.

Ὠκύπομπος, celeriter vehens seu transuehens: vnde apud Eurip. in Iphig. Taur. ὠκυπόμπους ναῦς, naus citò transmittentis vectores.

Composita ex πομπεύω, seu ex πομπὴ significante pompam.

Διαπομπεύω, in pompa transuehor, pompaticè transeo. Lucian. in Menippo.

Ἐκπομπεύω, pompaticè me effero, pompaticè & cum fastu incedo. Lucianus ἐκπομπεύει τῷ κάλλει. Item effero, euulgo, pando secreta. Dion. Arcop. μαχεῖς ἔστι τοῖς ἀδύτοις ἐκπεπομπεύσας, ἐκπομπεύθεῖσαι δὲ τὰ ἄγια τῷ πλήθει ἐκάστας.

Ἐμπομπεύω, pompaticè facto & ostento me aliquare: vt apud Basil. Πανηγυρικοῖς ἐμπομπεύει τοῖς ἐγκωμίοις τῷ μεγαλείῳ, i. iactat se in laudationibus defunctorum. Apud Demosth. ἐμπομπεύειν τοῖς κατορθώμασι, pompaticè illorum præclara facinora memorat.

Ἐπιπομπεύω, idem. Plut. in Cæsare, ταῖς ἀκμαῖς τῶν ἐπιπομπεύειν συμφοραῖς ἀκαλῶς εἴωθε, pompam ducere & triumphare in patriæ cladibus & calamitatibus.

Προπομπεύω, in solenni pompa præeo vel præferor: *de animatis pariter & inanimis.* Herodianus l. 5. οἱ τε ἱππεῖς καὶ στρατιῶται προεπομπεύοντες τοῦ θεοῦ pompam eiusmodi comitabantur. Idem libro 1. καὶ τὸ πῦρ προεπέμπετο αὐτῶν, ignis ei de more præiebatur.

Συμπομπεύω, vnà pompam duco. Quidam exp. ludos concelebro.

Πέμφιξ, ιγος, ἡ, flatus. Æschyl. in Prometh. vincto, δίλαβε βρόμον κατειρίζοντα, μὴ σ' ἀνατάρξῃ δυσχειμέρου πέμφιγος πρηστὴρ ἄφνω. Sic & Soph. vt refert Galen. apud Hippocr. epidem. 6. comment. 1. artic. 29. ¶ De radiis solaribus (inquit ibidem Galen.) videtur vsurpasse. Soph. in Colchis: idem Æschylus, Ἐξ ἀντιάσας ὅτε πέμφιξ ἅλιος Πρόσω ἔρχεται. ¶ Item gutta. Æschy. in Prometh. Ἐξαλλαξάτω μὲ σε φοροβόλος πέμφιξ idem in Penthea, μετὰ δ' αἵματος πέμφιγα ἀρᾶς πιδὼν βάλοι. ¶ Item nubes, apud Sophocl. Vide cætera apud Galen. loco citato. Item pustula, bulla è cute erumpens. Galen. ibidem. Pro bulla verò quæ in aquis & humidis quibuslibet flatu quodam extruditur & supernatat, dicitur à Nicand. in Ther. v. 172.

Πεμφιγώδης, ιδος, ἡ, referens πέμφιγα: vt πεμφιγώδεις πυρετοὶ apud Hippocr. epidem lib 6 artic. 29.

Πεμφιξιώδης, ἡ, idem cum πέμφιξ. Hesych.

Πεμφυσώδης, ἡ, ἡ, idem cum πεμφιγώδης. Hesych.

Πεμφυσις, εως, ἡ, eminentia cutis tumida, humore redundans & rubicunda. Gal. in lex Hippocr.

Πεμφυλιξιγος, ὁ, bulla: idem cum πέμφιξ. Luc. in Charon.

te. Nic. in Ther. & Plut. de sera numinis vind. ¶ Est & metallicum quiddam. Diosc. l. 5. c. 85.

Πεμφολυγώδης, ης, ὁ ἡ ἡ, bullis turgens, vel bullã referens.

Πεμφολυγρόω, ῶ, idem. Apud Ægineram l. 7. c. 17. Πεμφολυγρὸν est nomen emplastri.

Πεμφολυγόω, ῶ, in bullas conuertor vel cogo. Πεμφολυγοῦμαι, in bullas conuertor vel coëo. Diosc. l. 5. c. 75.

Πεμφολυγοῦμαι, ῶ, bullo. Diosc. l. 5. c. 84.

ΠΕΜΦΡΗΔΩΝ, ονος, ἡ, pemphredo: infectum è vesparum genere. Nicand. in Alexiph. v. 183. μέλισσαι. Πεμφρηδὼν ὀφίων τε καὶ βόμβικες ἕρπουσι. Et in Ther. ὀλεῖς πεμφρηδὼν ἀλάγη τε. Existimatur idem esse quod τενθρηδὼν apud Aristot.

Πενθερὸς, ἡ, ὁ, &c. vide in Πατρομ.

ΠΕΝΘΕΡΟΣ, οῦ, ὁ, socer, vxoris meæ pater. Hom. Il. ζ. Δεῦξον δ' ἀνέρι σῷ πενθερῷ ἔρι δόντε λοεσσῷ. Apud Plut. Romani veterum τὸν γαμβρὸν καὶ τὸν πενθερὸν ὁμοίως ἐκάλουν.

Πενθερὰ, ας, ἡ, socrus, vxoris mater. Hesych.

Εὐπενθερος, (comp.) bonum habens socerum, felix propter socerum. Theocr. idyl. 18.

ΠΕΝΘΟΣ, εος, τὸ, luctus, i. mœror ex morte propinquorum vel amicorum. Herodot. in Erat. ἀνεκείροντο τὰς κεφαλὰς καὶ πένθος μέγα ἐφορέοντο. Xenop. Pæd. 4. δεῖ πένθους τὸν γήρας διέχειν. Plut. in Fab. πένθος καὶ χρόνον καὶ τόπον ἀνεῖναι. ¶ Apud poëtas quemuis mœrorem significat: Il. α. Ἦ μέγα πένθος Ἀχαιοῖσ' ἀγέσαι ἐκάνει. Od. τ. Λοῖσθε γὰρ ἡμῖν πένθος ἀμύνεσθον φορὲ δ' ἄλγεα. Sic & alibi apud Hom. & Hesiod. in Theog. * Etym. à πάθος derivari scribit, vt βίνθος à βάθος, mutato α in ε, & pleonasmo ν.

Πενθήρης, εος, ὁ ἡ ἡ, luctuosus. Eurip.

Πενθικὸς, ὴ, ὸν, lugubris: canon 5. concil. Ancyr.

Πενθικῶς, lugubriter, lugubrè. Xen. Pæd. 5. Loc. de calamo.

Πένθιμος, ον, ὁ ἡ ἡ, lugubris, vel luctuosus. Plut. in consolat. ad vxor. Athen. lib. 12. Apud Euripid. πένθιμος ἀνὴρ, expon. vir qui lugetur.

Πενθαλέος, luctuosus. Bion. Smyr. in epitaph. Adon.

Πενθὰς, ἀδος, ἡ, luctuosa, lugubris. Nonn.

Πενθέω, & poëtice epentheti πενθείω, ῶ, f. ήσω, lugeo. Il. τ. τέκνον πενθήσομαι ἠδὲ γόοιο. Τὸν τὸν γ' ἐστόνεις πενθήσεσθαι. Od. τ. ἀεὶ κόκον πενθήσεσθαι ἀεὶ ἀνιαρὰ πενθεῖν vel πενθεῖν, teste Eust. Isocr. ἐπενθοῦν αὐτὸν ὥσπερ τοὺς οἰκείους νεκρούς. Sic & apud Æschin. & Plutarc.

Πένθημα, τὸ, luctus. Theocr. idyl. 27. Ἐξόρεο πένθημα καὶ ἄλγεα φέρεσθαι.

Πενθητικὸς, ὴ, ὸν, lugubris, qualis eorum est qui lugent. Plu. in consol. ad Apollon.

Πενθητικῶς lugubriter, more eorum qui lugent.

Πενθητικὴ, ἡς, exp. præfica. Præficæ autem dicebantur apud veteres (recte Nonio) quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ vt fleremus & fortia facta laudarent. Apud Euripid. in Hippol. πενθητικὰ κακά, exp. simpliciter, quæ luget.

Composita.

Ἀξιοπενθὴς, ὲς, ὁ ἡ ἡ, dignus luctu. Eurip. in Hippol.

Ἀπένθης, luctu carens. Synes. ep. 57.

Ἀπένθητος, ον, ὁ ἡ ἡ, quem luctu nemo prosequutus est vel prosequitur, indefleuis. Iulian. ep. 38.

Ἀποπενθέω, ῶ, lugeo vel elugeo. Plut. in Coriol. αἱ τελευτῶσαι τοῖς γυναιξὶν ἀπεκόπτοντο. Νεοπενθοῦσι δ' ἓν μόνας.

Βαρυπενθὴς, graui luctu oppressus, grauiter lugens. Item graueus luctum & mœrorem afferens.

Βαρυπενθεία, ἡ, gravis luctus.

Βαρύπενθος, ὁ, idem quod βαρυπενθὴς. Epigr.

Διαπενθέω, ῶ, lugeo. Plut. in Public. διεπενθοῦν δεινὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ πένθος ἐνήμεν ἐξωλωτόν.

Δυσπενθὴς, grauiter lugens.

Δυσπενθέω, grauiter lugeo, vehementer lugeo. Plut.

Καταπενθέω, ῶ, lugeo, deploro, deseo.

Νεοπενθὴς, qui in recenti luctu est, qui recens luget.

Νηπενθὴς, luctu & mœrore vel tristitia carens, serenus. Iunt. in Epigr. Item quo luctus tollitur, qui tristitiam animo eximit: vt φάρμακον νηπενθὲς Od. δ.

Νηπένθης, sine luctu. Plut.

Πολυπενθὴς, multum lugens, quem crebræ calamitates luctu afficiunt, miser. Od. ξ. Exponitur & luctuosus, luctu plenus, quomodo de re dicitur.

Συμπενθέω, cum alio lugeo, simul luctu afficior. Euripid. in fine Hec. fur. κοινωνεῖτε συμπενθεῖν.

Τελεοπενθὴς, luctum fiens, seu luctu affectus vel fortiter luctum & mœrorem perferens. Od. ε.

Φιλοπενθὴς, luctus amans, ad luctum prochnis. Plut.

ΠΕΝΟΜΑΙ, facio, efficio, ago. Πένομαι ἀνὴρ ἐν τῷ τοιούτῳ ἔργῳ, sic illi quidem hæc agebant in exercitu. Od. κ. τί σε χρὴ ἔργον πενέσθαι, quid opus est te istud effectum reddere? Dicitur etiam πένεσθαι, ἀρετὴν parare prædicam. Il. ω. Sic & ἐν ἀνὴρ πένεσθαι

δειν. Od. ιζ. ξ. conuiuium curare & struere epulas. ¶ Item pauper sum, inops sum. Athen. lib. 4 νῦν δ' εἰς τὰς κ. πενομένους Plut. in lib. quomodo quis sentiat se in virtutis studio proficere, τοῦ πενομένου εἰ φρασθείη πλουτεῖν, ἢ μᾶλλον εἶναι τοῦ ἀλαζονεύεσθαι.

Πένης, ητος, ὁ, propriè qui labore victum quærit, pauper, inops, Aristoph. in Pluto docet πένητα ζῆν φεδ' ἡμέρην κ. τοῖς ἔργοις προσέχοντα, ἵνα τοῦ ζῆν αὐτῷ μηδὲν, μὴ μόνον μηδ' ὁτιοῦν εἴη. Aristot. polit. 2. ἀνθρώπους σφόδρα πένητας. Plutar. de Deo Soct. ἐν οἴκῳ πένητα, in domo pauper. Et cum accus. apud Plat. epistol. 7. ὁ φιλοχρήματος πένης τὴν ἀνὴρ τὴν ψυχὴν animo pauper. Item egens, vt ibidem cum genitiuo, πένης γὰρ ἐκείνου ἀνδρὸς φίλων κ. πόρων. Fœm. πένητα, paupercula. Hesyc. Comparat. πενέστερος, pauperior. Plut. in Apoph. Superl. πενέστατος, pauperrimus, Xen. in Athen. rep.

Πενητεύω, pauper sum Hesyc. [alibi.

Πενία, ᾶς, paupertas, inopia, Aristop. in Pluto Plut. φιλοπλ. &

Πενιχρός, ᾶ, ὸν idem cum πένης, Aristop. in Pluto, μεφάκεσι πενιχρόν. Et apud Aristid. πενιχρὰ, paupercula. Hinc compos. πεντεπενιχρός, quinquies pauper, in Epigr. Πενιχρῶς, pauperis more, per inopiam Aristot. in polit. Πενιχρότης, ητος, ἡ, paupertas, inopia. Πενιχραλέος, α, ὸν, pauper, pauperculus, inops.

Πενέστης, ου, ὁ, seruus, famulus Eurip. in Phrixo. Λάτρεις πενέστας ἀμοὶ ἀρχαίων δόμων. Apud Thessalos πενέσται dicti fuerunt seruii bello capti, vt εἵλωτες, apud Lacedæmonios, κλαρῶται, apud Cretenses, vide Athen. lib. 6. Sic sæpe vt apud Xen. vt Hellen. 3. & 5. & apud Aristop. in Velp. Generaliter etiam dicuntur πενέσθαι qui in colendis agris aliisve laboribus obeundis operam suam locant teste Hesych.

Πενεστεία, ᾶς famulitium, seruitium Aristot. polit. l. 2. c. 3. & 7.

Πόνος, ου, ὁ, labor, studiũ & opera rei alicui impensa. Il. α. οὐ μὲν πόνου ἐστὶ λήγεις, nunquam à labore cessas. Dicitur πόνον ὑποδύεσθαι, apud Xen. Pæd. 1. subire vel sustinere laborem, & τὸν πόνον ἀνέχειν, apud eundem in Cyneg. laborem sustinere & perferre, & πόνοις δοῦναι, ἀμεῖναι, laboribus succumbere, apud eundẽ Hellen. 7. Exponitur etiam, negotium: vt Od. λ. ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἵκανεν, quoniam alia nos vrgebant negotia. Sic Il. φ. Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, omnibus facessit negotiũ. ¶ Item molestia, vel labor & molestia: vt Il. φ. ἵνα μιν παύσῃς πόνου Δῖον Ἀχιλλῆα, vt liberatet laboribus & molestiis. Exponitur etiam ærumna vt apud Thuc. ἐν πόνῳ εἶναι. Philo de vita Mos. l. 1. οὐκ ἔσται πόνος ἢ μόχθος ἐν Ἑβραίοις nulla vel ærũna vel calamitas Hebræos angeret. ¶ Item morbus vel dolor: aut etiam vitium. Thuc. l. 1. ἐν ᾧ πολλῷ χρόνῳ κατέφαινεν ἐς τὰ σώματα πόνος μὴ βραχὺς ἰσχυρῷ. Et apud Gal. πυρετοὶ κ. πόνοι Et cum genit. Hippoc. ἀρθρων πόνοι, articulorum dolores. Sic Diosc. l. 1. c. 78. πρὸς πλευρῶν πόνον κ. θώρακος, ad laterum pectorisque dolores. ¶ Πόνος σελήνης dicitur defectus lunæ.

Πονέω, ῶ, f. ήσω, laboro. Plutar. in Alex. δουλικὸν τὸν μὴ ὄντα τὸ πρωτεῖον βασιλικῶς πονεῖν ἢ τὸ πονεῖν. Isocr. ad Nicoc. τὴν ψυχὴν πονεῖν. Xenop. πονεῖν ἀξίως εἰς τὰ τοιαῦτα. Et πονεῖν ἐπ' ἀξίοις, in res dignas laborem impendere. Et cum accusat. Aristot. œcon. 1. c. 8. πεπίστευται εἰς ἀδικοῦντας. Plut. in Cam. πολλὰ πεπονηκώς. Cum eodem significat etiam, facio Soph. Ἢ πάντ' ἔμοιγε τοῦτ' ἀνὴρ ἀστὴρ πονεῖ, facit quæ sibi vtilia sunt. Exponitur &, tolero, laboro exantlo. Plat. epist. 7. ἀναγκαῖον ἔτι σεαυτὸν γ' ἔτι πονεῖν. ¶ Item vrinibus frangor, laboribus succumbo. Plat. in Phædro, μηδ' ἐκείνου συγχωρεῖ, μὴ πονεῖν κοπτόμενον ἐν ταῖς πολλαῖς θυρίσεσι. Exponitur lassesco, defatigor. Arist. in probl. οὐδέ τι ποτὲ ἐν ταῖς ἐδοῦς τῷ μηρῷ τὸ μέγιστον μαλιστα πονοῦμεν. Item laboro, i. laborem non amplius sustineo, premor, inclino. Thuc. lib. 1. ἐπεὶ κρῶν εἰ ξύμμαχοι ἐπόνουν. Sic & apud eundem l. 5 & Synes. epist. 104. Nauis quoque & eius instrumẽta dicuntur πονεῖν quum tẽpestate quassata & propemodum fracta sunt. Thuc. l. 7. ὑπεκδιαζεύξαντες τὰς ναῦς εἴ τις ἐπεπόνει. Dem. pro coron. πονοῦντας αὐτῷ τῷ σκάφει καὶ σωιζόμενον ὅλως. ¶ Item laboro, i. ægroto, doleo Aristot. de part. an. l. 3. πονεῖν τὴν κεφαλήν. Aristoph. πονεῖν τὰ σκέλη.

Πονοῦμαι, idem quod πονέω. Il. ο. Ὡς εἰ μὴ πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. Aristot. eth. 1 ταῦτα μὲν εἰκότως ἐξανελθοῦσι τοῖς τὰ ἐγκώμια πεποιημένοις, qui in ea re elaborarunt. Et pass. πόνου dicitur πονεῖσθαι, i. exantlari seu exhauriri. Gorg. πόνοις ἐπ' ἀρετῇ πεπονημένους ἀνδρείας. Item ποιοῦμαι, facio, Od. γ. Ὄφρα σὺ ἐγὼ κ. δῶμα πονοῦμαι ὀτρύνομε χρῆ. Sic & Od. ι. & λ. Item lassus fio, defatigor. Chion. in ep. ad Matrid. πεπονημένοι γὰρ εἰ Ἕλλησι πολυχρονίοις κ. χαλεπῇ στρατείᾳ. Item laboro, ægroto. Thucyd. l. 2. τόν τε θάνατον καὶ τὰ πονούμενα οἰκτίζοντες.

Πόνημα, τὸ, labor, opus Epigr.

Πονητικός, ή, ὸν, ad laborandum promptus, ad laborem perferendum aptus.

Πόνηρος, ου, ὁ, (proparoxyt.) laboriosus, miser, infelix. Aristoph. in Plut. Παῖ παῖ πόνηρε γ' εἶτας ἡμῖν ξυμμάχοις. Et in Vesp. Ἀναβαινέτω πέτρα κ. κατὰ ξύλα. Πονηρός, ή, ὸν, (oxyt.) improbus, scelestus, prauus. Dem. Olyn. pro cor. ὅτως ἀχαρίστου καὶ κ. πονηρὸς φύσει. Aristoph. in Vesp. πόνηρ' πονηρέ, improbissime, nequissime. Item malus, i. malè se habens. Phil. de vita M. lib. 1. χρηστὰ δ' ἐκ πονηρῶν, meliora ex malis sperare. Sic dicitur πονηρὰν ἐστίαν, apud Xen. Pæd. 1. Et πονηρὰ ἕλκη, apud Herodian. l. 2. Exponitur etiam, vitiosus vitiatus.

Πονηρῶς, malè, miserè: Isocr. Πονηρῶς δ' ἐπράττετο, Synes. ep. 43. πράττων πονηρῶς παρ' ἡμῖν miseram vitam degens. Πονηρῶς, improbè, scelestè, nequiter.

Πονηρία, ᾶς, vitæ conditio misera & laboriosa. Hesych. Item improbitas, nequitia malitia. Aristot. Xen. Plut. &c. Item vitium prauitas. Plut. symp. 4. probl. vlt. Exponitur & defectus, inopia. Plat. de rep. l. 1.

Πονηρεύω, ἔσω, improbus sum, improbè & nequiter ago.

Πονηρεύομαι, idem. Aristot. rhet. 3.

Πονήρευμα, τὸ, facinus improbum & scelestum, scelus, flagitium. Chrysost.

Κενέω, Πόνος, Πονὴ, Πόνος, quomodo hue pertineant, vide suis

Composita: ac primùm ex Πονέομαι.

Ἀμφιπονέομαι, circa aliquid vel aliquem satago, illaboro alicui rei. Il. π. Τίς κε π' ἔτι ἔρξειε πολυφάρμακος ἀμφιπονήσας; Ἔλκος ἀνιηρὸν. Il. ρ. ἀμφιπονεύοντο θοῶς ἀγκῶν Μενέλαον

Περιπονέομαι, idem. Od. δ. ἀλλ' ἐπὶ τοῦ σοὶ μεγάρου πόνος τε γόος τε, pro τοῦ σοὶ πονοῦσι.

Composita ex Πόνος, *ac primùm cum præpositione.*

Ἀμφιπονοῦ, seu ἀμφιπονοῦμαι, satago circa, occupor circa. Ilia. φ. Τὸν μὲν τοῦ ἄνδρ' ἀμφιπονοῦντα. Exponitur etiam, absumo, apud Plut.

Ἀπαπονέω, finem laborãdi facio, laborare desino, apud Suid. ἀλλ' ἔτι Ῥωμαῖοι ἀπαπόνοιεν ἐρεβίνθου τῶν ἐπιχθονίων.

Διαπονηρός, ὸν, laboriosus, laboris patiens, industrius. Plutarc. in Mario. (Fab.

Διαπόνος, laboriosè, magno cum labore & difficultate. Idẽ in

Διαπονέω & Διαπονοῦμαι, elaboro, expolio, conficio. Isocr. ad Philip. ἐπιχειρεῖν δὴ θεῖναι χαριέντως τοῖς ἐξεργάζεσθαι δεομένοις καὶ διαπονεῖν δεομένοις. Xeno. ἐπιμελοῦ τὴν πάντα διαπονήσας, summo labore efficientes. Item operã do, exerceo facito. Plut. in Per. Ἀριστόξενος Πυθοκλείδῃ μουσικῇ ἐν διαπονεῖν ἀφιεῖ ἀνδρὶ φασὶ μουσικὴ dedisse. Plato in ep. εἰς νόμους καὶ πόνους καὶ ἀφροδισίων ἀπαυστίας διαπονεῖσθαι. Exponitur & labore patio: Item labore conficio. ¶ Item exerceo, excolo. Plut. in Lyc. τὰ τῶν σωμάτων ἐν παιδὶ τῶν δρόμοις καὶ πάλαις διαπονοῦν. Sic & apud eundem in Mario. Exponitur etiam, conor, cum labore suspicio. Isocr. τὰ πλοῖα ἐκεῖ τὸν βίον τὸν δεσποτικὸν τῶν ἔνεκα διαπονοῦμεν. ¶ Item neutraliter, idem quod πονῶ. Plat. ep. 7. Πρὸς τὴν σωφροσύνας καὶ δικαιοσύνας διαπονῶν. Et in pass. οἱ διαπονούμενοι, qui labore exercentur. Xen. in Lac. Rep. ¶ Διαπονηθείς, ἐρρῶ ferens, cædio affectus. Act. Ap. c. 16.

Ἐκπονέω, elaboro, excolo. Theocr. id. 7. ἐν ὑμῖν τὸ μὴ λίθον ἐξεπόνεσα. Thuc. τὸ ἐν ἀφειδίᾳ τῷ λόγῳ ἐκπονοῦσι. Item satago, operam pono in exerceo. Xen. Pæd. 1. ἀ μὴ καλὰ ἀ πόλις νομίζει φρονοῦμεν καὶ ἐκπονοῦντες. Plut. in Per. τὸν ὅλον ἐκπονεῖν τι γνῶναι. Item cum labore conficio, vel simpliciter, conficio. Aristot. probl. sect. 4. ὅ τι ἂν ἔχῃ ἐκπονεῖ τὸν ἀφρόν. Item neut. laboret, perfero. Xen. Pæd. 4. ἐν κυνέγεσι τοῖς σώμασιν ἐν πονεῖν.

Ἐκπονοῦμαι, elaboror. Theocr. Item exerceor. Xen. vnde ἐκπεπονημένος, exercitatus, laboribus assuefactus. Item labore conficior, defatigor. Plut. in Oth. 1. ἐκπονούμενος ταῖς φροντίσι. ¶ Item actiuè exerceo, meditor. Xen. ἢ τ' ἐκπονοῦν.

Συνεκπονέω, (*decomp.*) simul labores perfero, operam meam laboranti alteri adiungo. Eurip. in Ione, Ἐγὼ μὲν οὖν σοὶ καὶ σύνεκπονεῖν θέλω.

Ἔμπονος, laborum patiens.

Ἐμπονέω, illaboro alicui rei, operam alicui rei impendo.

Ἐμπόνημα, τὸ, labor alicui rei impensus.

Ἐπίπονος, laboriosus, operosus. Isocr. in Hel. enc. Item labores & molestias affectens: vt λύπαι ἐπίπονοι. Sto. Stoic. defin. Item lassescens, lassitudinem sentiens. Aristot. de mundo. Τὸ ἐπίπονον, labor, molestia. Xen. in Cyneg.

Ἐπιπόνως, magno cum labore, difficulter, ægrè. Thuc. Xen. Item sedulò, diligenter, magno cum studio. Athen. l. 7.

Ἐπιπονέω, idem quod ἐμπονέω. Expon. & labores toleto.

Συνεπιπονέω, (*Decomp.*) simul laboro, simul illaboro. Xen. Pæd. 5. ἐν τῷ τοῖς τοιούτοις εἰ ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν ἐθέλοιεν.

Κεκοπωμένος, labore defessus, labore confectus & eneruatus. Plut. in Sylla & Alcib.

Καταπονέω labore conficio & opprimo, defatigo.

Καταπονοῦμαι, labore conficior, fatisco: vel simpliciter, conficior, debilitor. Diog. Laert. in Lycobe, πόνῳ καὶ ἀγρυπνίᾳ καταπονούμενος.

Καταπονούμενος, exp. etiam, exercitatus.

Προπονέω, antè labore frangi & fatigari, prædelassari. Hippocr. in aphor.

Συμπονέω, & Atticè ξυμπονέω, vnà laboro laborantem adiuuo, Eurip. in Oreste, Καὶ ξυμπονῶ σοὶ τοῖς κακοῖς σε βουλόμενος.

Ὑπέρπονος, qui supra modum laborauit: ideòque viribus est solutus ac defectus. Plut. in Alex.

Ὑπερπονέω, nimium me labore exercco, labore me conficio. Xen.

Xen.apomn.lib.1. Ὑπερπονῶ, seu ὑπερποιοῦμαι, labores pro te suscipio. Soph.in Aiace, ὑπερποιοῦμαι τοῦδε [illegible].

Composita sine præpositione.

Ἀκεσίπονος, ὁ, ἡ, sanans laborem. Pro quo metri gratia dicitur ἀκεσίπονος. Suid.

Ἄπονος, labore carens, facilis. Item molestia carens, molestiam non exhibens. Item morbi doloriſque expers. Poll. Item qui se labore non exercet. Xenoph.in Lac.rep. Item abhorrens à labore, non tolerans laboris. Idem Hellen. 3. Item dolores sedans.

Ἀπόνως, sine labore, nullo negotio, facilè. Xen. Præd.7.

Ἀπονία, ἡ, vacuum esse à labore & molestiis. item auersatio laboris, laborum detrectatio & fuga, apud Xen. item desidia, inertia, otium.

Ἄπονος, ill.laboratus: vel idem cum ἄπονος. Ἀπόνητος, idem cum ἀπόνος. Suid.

Ἀεισόπονος, cuius optimus est labor, optimè laborans: apis epith.apud Phocyl.

Ἀμοιβόπονος, q.d.in aruo laborans, agricola: in Epigr.

Ἀτρύτονος, æruminosus: ἀτρύτους (inexhaustos) πόνους afferens. Hesych. Item qui multos subit labores, nec iis frangitur: quem εἰ πόνοι οὐ τείρουσι.

Αὐτόπονος, per se elaboratus. Epigr.

Γεωπόνος, agricola.

Γεωπονία, ἡ, agri cultura. Phocyl.

Γεωπονικός, ad agriculturam spectans.

Γεωπονέω, terram colo.

Γεπόνος, idem quod γεωπόνος. Hesyc. Γεπονία, idem cum γεωπονία. Γεπονέω, idem cum γεωπονέω. Eurip.in Rheso.

Δαιδαλόπονος, Hesychio est σοφός, σοφωνός.

Δορίπονος, hasta laborans, seu laboriosus in bello. Euripid. in Iphig. Aul.

Δυσπονής, ής, ἐς, ἡ, laboriosus, ærumnosus: graues & difficiles labores afferens. Odyss.ε.

Δυσπόνητος τροφή, nutritio quæ difficili labore fit. Sophocl. in Oedip.Colon.

Ἐθελόπονος, qui libenter laborat, semper promptus ad subeundos labores: impiger, strenuus. Xen. Præd.2.

Εἰρεσιόπονος, qui lanis excolendis aut lanificio laborem impendit. Suid.

Ἡφαιστόπονος, à Vulcano elaboratus: vt ἡφαιστόπονον ὅπλον, apud Eurip.in Iphig.Aul.

Θεόπονος, à Deo elaboratus seu structus. Eurip.in Troad.

Θρασύπονος, audax in laboribus suscipiendis.

Κακοπονητικός, pessimè affectus ad labores tolerandum, ad laborem ineptus, debilis. Aristot.

Λαβόπονος, laborum & molestiarum oblitus. Soph.in Aiace.

Λυσίπονος, laboribus & molestiis liberans, dolores eximens.

Μεταιπονία, ἡ, inanis labor, opera frustra impensa. Lucian. Plut. Chrysost.

Μεταιπονέω, frustra laboro, operam perdo. Schol. Aristoph. & Chrysost. (Plat.

Μεγωνέω, odi labores: non ostendo, nec euitor, nec studeo.

Μορσωνέω, fatalibus infortuniis premor. Hesych.

Νυμφόπονος, ὁ, quæ circa sponsam adornandam occupatur. Idem, Est & nomen fabulæ Sophr. apud Athen. l.8.

Ὀψοπόνος, opsoniorum apparator, coquus. Epigr.

Ναυσίπονος, labori finem imponens, à labore recreans. Eurip.in Iphig.Taur.

Πολύπονος, laboriosus. Item ærumnosus, calamitosus. Eurip. in Hecub. Exponitur etiam, labores multos strenuè perficiens, apud Sophocl.

Πολυπόνως, multo cum labore. Plut.in Alex. Phal.in ep.

Πολυπόνος, poeticè, idem quod πολύπονος. Eurip.in Hel.

Πυρίπονος, à labore liberans, laboris molestiam subleuans. Epigr.

Σιτόπονος, pistor. Philo de mundo.

Τλησίπονος, patiens laboris. Exponitur &, audax. Hesych.

Τριπόνητος, ter laboratus, ter tertus. Epigr.

Φερέπονος, laborifer, laborum tolerans.

Φερεπονία, ἡ laborum tolerantia. Appian. (probl.5.

Φιλόπονος, amans laborum, gnauus. Hocr. ad Demon. Plut. sym.p.1.

Φιλοπονία, ἡ, laborum amor, studiũ, industria. Plato de leg.7.

Φιλοπονέω, laborum amans sum. Item cum labore efficio, studiosè & gnauiter aliquid facio. Plat. de rep. lib.7. ἔστιν τοῦ φιλογυμναστικοῦ μᾶλλον ἢ φιλοθηρικοῦ ἢ, καὶ πάντως τοῦ δεῖν τοῦ σώματος φιλοπονεῖν. Exponitur etiam elaboro, elucubro: vt in Pand. φιλοπονῶ ταύτῃ τῇ διαθήκῃ.

Φιλοπονοῦμαι, idem. Aristot. Rhet.3. δεῖ μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι περὶ τὴν μεταφορῶν.

Φιλοπόνημα, τό, opus elaboratum.

Decomp. Ἐπιφιλοπονέω, gnauiter alicui rei operam do.

Ἐπιφιλοπονοῦμαι, idem. Xen. in Oecon. θήρας τι ἐπιφιλοπονήσῃ σπουδαίως τῇ γῇ.

Προφιλοπονέω, idem.

Φυγόπονος, qui laborem seu labores fugit.

Φυγοπονία, laborum fuga. Idem.

Χειροποίητα, festum quoddam in quo opifices sacrificabant. Hes.

Χειροπόνητος, manu elaboratus.

Δεῦρο νυν, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Composita ex πονηρός.

Ἀπόνηρος, qui improbus & nequam non est, minimè malus.

Ἐπιπονηρεύω, prauum & vitiosum reddo, vitio. Synes.ep.114. τὸ σῶμα ἐξεπονηρεύθης.

Λιπόνηρος, eximiè improbus, insigniter nequã: λίαν πονηρός. Hes.

Μεγαλοπόνηρος, qui in magnis rebus improbus est: immani improbitate præditus. Aristot. polit.5.c.11.

Μικροπόνηρος, qui in parua re seu in paruis rebus improbus est. Idem ibid.

Μισοπόνηρος, malorum osor, qui improbos auersatur. Demosth.in Mid. Phil. de vita M.l.2. Τὸ μισοπόνηρον, improbitatis odium. Idem de vita M.l.1. (ab am.

Μισοπονηρία, idem quod τὸ μισοπόνηρον. Plut. de dic. adult.

Μισοπονηρέω, improbos odi, improbitatem auersor. Lyt. contra Nicom. ἀδυνατωτάτου ἐστὶ μὴ οὐ τοὺς κρείττους μισοπονηρεῖν.

Συμμισοπονηρέω, (*decomp.*) vna improbitatem odi, vna indignor ob facti iniquitatem 2. Maccab.c.4.

Παμπόνηρος, omnino improbus, improbissimus.

Περιπόνηρος, admodum improbus, improbitate nobilitatus. Aristoph.in Acharn.

Φιλοπόνηρος, improborum amans. Aristot. eth 3.

ΠΕΝΤΕ, quinque. Plut. de def. orac. & in probl. Rom.

Πέντε, πέμπτος, ἡ, quinarius numerus: i. quinque. Idem de def. orac.

Πεντάδικος, ὁ, ὁ, quinarius, vel pentade constans.

Πεντάδιον, idem cum Πεντάς.

Πεντάκις, quinquies.

Πεντάχῃ & πενταχῇ, quinquefariam, quinque modis.

Πεντάχα, idem. Il.μ.

Πεντακόσιοι, quingenti. Πεντακοστός, quingentesimus.

Πεντήκοντα, quinquaginta.

Πεντηκοντάρχης, ὁ, quinquaginta militum præfectus. Xen. in Laced.rep.

Πεντηκοστός, ὁ, ὁ, quinquagesimus. Galen. ad Glauc.l.2. Πεντηκοστή, sub. ἡμέρα, quinquagesima dies. item quinquagesima pars, sub. μοῖρα.

Πεντηκοστολογέω, quinquagesimam soluo, quinquagesima à me exigitur. Harpocr.

Πεντηκοστάζω, qui quinquagesima die aliquid facit.

Πεντηκοστύς, ὑός, ἡ, ordo militaris, constans quinquaginta viris. Thuc.lib.5.

Πεντάπλοος, πλοῦς, quintuplus, quintuplicatus. Athen.lib.11. Exponitur & quintuplex. 3.Reg.c.6.

Πενταπλάσιος, quintuplo maior seu amplior: vel quintuplus. Exponitur &, quinquies tantus.

Πενταπλάσιον, pro eodem.

Πενταπλασιάζω, quintuplo maiorem facio.

Πέμπε. Æolicè dicitur pro πέντε. Hesych. & Eustath.

Πεμπάς, idem cum πεντάς. Aristot. polit.5.c.vlt.

Πεμπάζω seu πεμπαζέομαι, per πεμπάδας numero. Ὁ δ' ἀλλ' ἄρ' ἐπὶ πεμπάζει πεμπάδας ἠὲ δεκάδας. Exponit & simpliciter, numero: vt apud Apoll. Argon.2. εἰς τέσσαρα πεμπάζεα. Sunt qui πεμπάζειν esse dicant per quinos digitos numerare.

Πέμπτος, ὁ, ὁ, quintus. Plutarch. Πέμπτη dicitur etiam quinta pars.

Πεμπταῖος, ὁ, ὁ, quintanus: vt Πεμπταῖος πυρετός, febris quintana, i. quæ quinto quoque die redit. Alexand. Aphr. in probl. Aliquis enim aliquid πεμπταῖος facere dicitur, quum id facit quinto pòst die. Ol. ξ Plut.in Fab.

Πεμπάς, ἀδος, ἡ, numerus quinque militum. Xen.Hel.l.7.

Composita.

Ἀνεπεμπάζω & ἀναπεμπάζομαι, iterum numero, calculum reputo. Quidam exp.in memoriã reuoco, præterita reputo. Luc. ὥσπερ τινὰ ἕτερα ἀναπεμπαζόμενοι τοῦ παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίου.

Ἀπεμπάζω ὦ, quintam partem perdo. Genes.c.47. (viar.

Ἐπίπεμπος, sesquiquintus. Leuit.17.

Πρόπεμπτα, Didymo videntur fuisse ὀνόματα τινὰ τῶν περὶ τὸν καταβολῶν: quoniam moris fuit τὰ πεμπτὰ τῶν τιμημάτων ἀναβάλλεσθαι. Harpocr. & Suid.

ΠΕΟΣ, ους, τό, penis: pudendum virile: in epigr. & apud Aristoph. τὸ πέος ἐπιστρέψας.

Πεπαίνω, &c. vide in Πεπίων.

ΠΕΠΕΡΙ, εως, τό, piper: arbor Indica fructum ferens sibi cognominem. Diosc.l.2.c.189. Apud Gal. ad Glauc.l.1. ἐκ τριῶν πεπερίων medicamentum è triplici pipere, confectum. Παρὰ τὸ πέπτειν, deducit Etym. quod vim habeat concoquendi corroboraudique: vt scribit Alex. Aphr. in præf. l.1 probl.

Πεπερίς, ἀδος, ἡ, granum piperis, apud Athen.

Πεπερίτης, ου, τό, granulum piperis, apud eundem.

Πεπερίζων, ουσα, ὁ, piper referens gustu.

Πιπερίζω, piper imitor seu reseco, ad piper accedo: vt πιπερίζω τῷ γλυκεῖ, apud Diosc. l.2.c.190. (l.2.c.191.

Υδροπίπερι [comp.] piper aquaticum, nomē plantæ de qua Diosc.

ΠΕΠΛΟΣ. υ, ὁ, peplum vestis seu iodumentum muliebre: è subtili stamine, cæteris vestibus superini jci solitum. Il.ε. Πέπλον κατέχεον ἑαυτὸν πατρὸς ἐν ὄψεσι. Il.ζ. Ἐν δ' ἔβαν αἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδόνιαι. Xen. Pæd.3. καθῆρα γυμνοῦσθαι τοὺς πέπλους ἢ δ' μυωδόμουν. Habebant & viri suos πέπλους: vt Iliad.υ. Priamus è suis φορεσαμοῖς δ' ἐκ πέπλοιο καλλίστους ἕλε πέπλους. Et Odyss.η. in sedibus Alcinoi pæcieti affixis Πέπλοι ἰώνιοι βεβολίστο. Sic apud Xenop. Pæd.3. Armenius Tigranes τοὺς πέπλους κατεῤῥήξατο. Generalius etiā pro amictu sumitur vt apud Soph. in Trach. τὸ σὸν φέρων δ' ὤμοις θανάσιμον πέπλον. ¶ Πέπλοι dicuntur etiam vela quibus currus & defunctorum cadavera integuntur. Il.ι. ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπασται. Sic & Il.ω. ¶ Pro eodem neutro quoque genere dicitur πέπλον: vt apud Noun. ὅθι χρυσόπλα βαλίοντες. Sic & in Epigr. θέσκελα πέπλα. ¶ Est & πέπλος frutex quidam de quo Diosc. l.4.c.168. & Galen. in lex. Hippocr.

Πέπλις, ιδος ἡ, fruticis nomen easdem cum peplo frutice vires habentis, teste Diosc. l.4.c.169.

Πέπλιον, τὸ, frutex qui aliàs daphnoides dicitur: de qua Diosc. lib. 4. cap. 148. Ab Hippocrate sic vocari πῶν πεπλιδία testatur Diosc. l.4.c.169.

Πέπλωμα, τὸ, vestis. Eurip. in Supplic.

Composita. (Phœn.

Ἄπεπλος, ὁ, ἡ, peplo carens, peplo non amictus. Eurip. in

Ἐλκεσίπεπλος, ἡ, quæ peplum trahi finit nec sustollit: quæ peplum gestat fluxum & longū: vt Τρωάδες ἑλκεσίπεπλαι. Il.ζ.

Εὐπεπλος seu εὐπέπλος, pulchrum habens peplum. Hesiod. in Theog.

Ἰόπεπλος, violæ colore purpurantem peplum gestans.

Καλλίπεπλος, idem quod ἐύπεπλος. Eurip. in Troad.

Κροκόπεπλος, croceum peplum seu vestem habens. Hesiod. in Theog. Metaphoricè aurora κροκόπεπλος dicitur. Il.τ.

Κυανόπεπλος, cæruleo peplo vestitus aut vestita: cuius peplum cyanum refert: vt Λητοῖ κυανόπεπλος, apud Hesiod. in Theog.

Μελάμπεπλος, cui est nigrum peplum. Eurip. in Oreste.

Μικρόπεπλος, parum gestans peplum.

Μονοπέπλος, uno seu simplici peplo indutus. Eurip. in Hecuba.

Νεβρόπεπλος, dicitur Bacchus, quòd peplum seu vestem ex hinnuleis pellibus gestaret: in Epigr.

Στιβαρόπεπλος, parvus peplus. Suid. Propriè significat firmum seu rigidum gestans peplum.

Στιφρόπεπλος, pelliceo peplo indutus, coriaceum peplum gestans. Herculis epith. apud Lycophr.

Ταινόπεπλος, extento & promisso peplo amictus: vel cui est vestis lata & sinuosa. Il.γ. & σ.

Πεπωθότες, &c. vide in Πείθω. Πεπῳμένα in Πέπας.

ΠΕΠΤΩ. F. ψω. coquo. Plat. de leg. l.12. ἐκ μὲν τῆς κριθῆς ἄλφιτα ποιοῦντες ἐκ δὲ τῆς πυροῦ ἄλφιτα τὰ μὲν πτίσαντες, τὰ δὲ μάξαντες. Sæpe de concoctione cibi dicitur in ventriculo: vt apud Galen. ad Glauc. l. 1. τὰς δὲ ἐπὶ κόπους, ἃς καλῶς μέψαι δεῖται καὶ κλίνει ἰδίοις. Metaphoricè verò Πέψαι ὀργήν, iram concoquere, apud Aristot. eth. 4. cap. 5. Æoles pro hoc Πέπτω πέκτω dicunt, teste Herodian. apud Eust. pro quo πέκτω Atticè dicitur πέπτω, quod specialiter de concoctione panis dicitur: Regum 1 cap. 8. Et de coctione ventriculi, apud Alex. Aphr. φρυγανόμελι δὲ πέπτει πέπτει. ¶ De Sole & aura æstiva dictum significat, maturo: vt Odyss. ι. ζωρὸν πινέμεν τὰ μὲν φῦσα, τὰ δὲ πέπτει. ¶ Vsurpatur & metaph. sicut πέπτω: vt Il. η. χόλον θυμαλγέα πέπτον. & Iliad. ω. Ἀλλ' αἰεὶ γενεὴν ἢ καὶ μόρον πέπτω. ¶ Exponitur etiam, θεραπεύω, Iliad. θ. τούτων γε βέλος ἢ εἰκὸς θ' πέπτον.

Πέπτομαι, & πέπτομαι, coquor: vt Πεπτομένῳ ἄρτῳ, apud Aristoph. & πεπτομένη τροφῇ apud Aristot. Item ad maturitatem perducor.

Πεπτὸν, τὸ, quicquid coquitur. Specialiter sic dicitur genus quoddam placentæ: vt apud Plut. lymp. 1. probl. 10. & Athen. lib. 14. Hesych. πέμματα sunt Πεπτὰ id ἐστι τὰ.

Πέψις, εως, ἡ, coctio, concoctio, coctura. Aristot. Galen. Athen.

Πεπτικὸς, ὁ, coquendi seu concoquendi vim habens. Diosc. l.3.c.58. Gal. ad Glauc. l.2.

Πεπτὸς, ὁ, coctus, vel coctibilis.

Πέπων, τὸ, placentula lata, tenuis & rotunda: cuius vsus maximè in sacrificiis erat. Aristoph. in Plut. de sacrif.

Πέπων, ονος, ὁ, ἡ, coctus seu excoctus à Sole, ad maturitatem perductus: maturus. Propriè de fructibus dicitur: vt apud Athen. l.2. & Theophr. hist. pl. 3. c.12. Impropriè apud Hippocr. Πέπονα φαρμακεύειν τὰ ὦμα. ¶ Item mollis, mitis: metaphora à fructibus, qui quum Sole percocti maturuerunt, molles etiā & mites evaserunt: vt οἰκεῖος πέπων apud Aristot. in probl. cucumeris genus mollius & dulcius: quod interdum absolutè πέπων dicitur: vt apud Athen. l.2. Vtitur & in hac signif. Homer. Il.β. & Plut. de discern. adul. ab am. ¶ Ὦ πέπον, exp. suavissimè, iucundissimè: itidem metaphora ducta à fructibus maturis qui iam iucundiores sunt & suaviores. vt Il.p. & 1.

Πεπαίτερος, ὁ, maturior. Athen. l.2. Πεπαίτερα dicitur quæ ratis maturioris & constantioris est, apud eundem. l.13.

Πεπαίτατος, maturimus. Idem l.14.

Πεπαίνω, f. ανῶ, excoquo & ad maturitatem perduco. Diosc. l.1. c.184. δ' ὀδιλοῦσι μαλακωτέρους, φύλλα πεπαίνει. Plat. in consolat. ad Apoll. χρόνος ὁ πεπαίνων εἴωθε.

Πεπαίνομαι, excoquor, ad maturitatem perducor. Metaphoricè apud Xen. Pæd. 4. ira dicitur πεπαίνεσθαι, scil. coqui & premi.

Πέψασμὸς, ὁ, maturatio: actio qua quid ad maturitatem perducitur. Gal. comment. 2. l.1. ὑπὸ ἡμῶν.

Πέπανσις, ἡ, idem. Aristot. Theophr.

Πέπανσις, υ, ὁ, maturus, mollis, lenis, schol. Aristoph.

Πέπερος, ὁ, ἡ, idem cum πέπων. Diosc. l.1.c.165. Ad ætatem etiam transfertur: πυρὸς πέπερος, apud Plut. in Numa.

Composita.

Ἀνατέπτω, seu ἀναπέπτω, iterum coquo, recoquo.

Ἀπέψια, ἡ, coquere seu concoquere non posse. Plut. in præc. sanit.

Ἄπεπτος, non coctus: vel qui concoqui nequit.

Ἀνώπεπτος, ad maturitatem non perductus, immaturus.

Ἀπέπειρος, idem.

Βραδυπεπτέω, tardè coquo, peculiariter, cibum in ventriculo. Diosc. l.5.c.49. χρόνιος βραδυπεπτεῖν.

Βραδυπεψία, ἡ, tarda concoctio, imbecilla & imperfecta cibi concoctio. Galen. lympos. l.3.

Διαπέπτω, percoquo, penitus coquo.

Δρυπεψ, πος, ὁ, ἡ, in arbore coctus seu maturatus, apud Suid.

Δυσπεψία, ἡ, difficultas concoctionis, difficulter cibum concoquere. Athen. l.8.

Δύσπεπτος, coctu seu concoctu difficilis, qui ægrè percoquitur. Diosc. l.1.c.181.

Δυσπεπτέω, difficulter concoquo. Δυσπεπτοῦμαι, ægrè coquor, vnde δυσπεπτούμενος, idem quod δύσπεπτος, apud Dioscor. l.4.c.73. Exponitur etiam, ferre non possum. Hes.

Ἐκπέπτω, sive ἐκπέσσω, excoquo. Theophr. hist. pl. l.1. μόνα ἐκπέπτει τὰ καρπία. Et in pass. ἐκπεπτεσμένη τροφή, apud Aristot.

Ἐκπεπαίνω, ad maturitatem perduco, prorsus maturo & percoquo. Theophr.

Συμπέπτω, (decomp.) ad consummationem concoquo: vel ad concoctionem perduco. Theophr.

Εὐπεψία, ἡ, facilis concoctio: facilè vel bene concoquere cibum.

Εὔπεπτος, concoctu facilis. Gal. & Theophr. hist. pl. l.4.c.5.

Ἡμίπεπτος, semicoctus.

Καταπέπτω, percoquo: vel simpliciter coquo. Vsurpatur & metaph. vt καταπέψαι χόλον. Il.α.

Περιπέπτω, intego, contego, inuoluo: metaphora à panificibus qui pastā crassiorē speciosa farina circūquaq; conspergūt, atq; ita coctā reddunt vendibiliorem. Aristoph. in Plut. Ὀνόματι σφῶν πέπτωκα τὸν μοχθηρόν. Et in pass. apud Plat. de leg. l.10. λόγοις ἢ ἰαῦτα εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα. Hinc & περιπεφθεὶς, delinitus, circumventus, deceptus, apud Aristop. in Vesp.

Σικυοπέπων, idem quod σικυὸς πέπων, cucumeris genus quod πέπων dicitur. Gal. de alim. fac. l.2.c.4.

Συμπέπτω & συμπέσσω, concoquo, conficio. Aristot. (de apibus) ὑπακούουσι τῇ τῶν κηρίων καὶ συμπέσσουσι. Exponitur etiam, excoquo, apud eundem hist. an. l.6.

Συμπεπτικὸς, concoquendi facultate præditus. Exponitur etiam, concoquens.

Ὑπερπέπτω, supra modum concoquo.

ΠΕΡ, particula est quæ annecti alius orationis partibus solet: & plerunque significat, quanquam, quamvis tamen, licet: vt Odyss. γ. Μόνος περ μινύθει τάδε λείβεται καὶ δακρύοισι περ. In hac signif. dicitur etiam καίπερ, quod καὶ per medium interdum à περ diuellitur: vt Iliad. α. Χὠ μὲν ἐρωτήσας γε θεὸς ἔτ' ἀμύνεσθαι. Καὶ μάλα περ θυμοῦ κεχολωμένος. Interdum reddet Latinæ particulæ, cunque: vt apud Eurip. ὅστις περ δὴ νοῦν ἔχει, quicunque sit. Sæpius vacat vt ὀλίγον περ, pro ὀλίγον, non parum, & ὅπερ περ, pro ὅπερ, vbi. Sic ἥπερ pro ἥτις. & ὅπερ adverb. pro ὅπῃ, quomodo, &c. ἥπερ, pro ἢ quam. ὡσπερ pro ὡσὶ.

ΠΕΡΑ, vltra. Interdum sine casu: vt Plat. in Tim. μηδὲ ἓν περαιτέρω, nihil vltra requirere. Et pro, vltra modum, apud Aristot. lib. 7. polit. χαλεπὸν γὰρ πολέμου πρὸς ἀλλόφυλον, καὶ εἰ τι περὰ ἐξέστηκεν τοῦ δικαίου περὰ μισοῦσι. Aliquando cum genit. vt Aristot. lib. 6. polit. καὶ τοῦτο μὴ πέρα προβαίνειν, vltra hoc non progredi. Interdum exp. vltra quam, plus quam: vt Πέρα τῆς φύσεως καὶ μεγέθους, plus quàm natura & modus exigit. ¶ Item supra: vt Philostr. in Her. Πέρα τῶν ἀνθρώπων, supra hominem. Et Πέρα πίστεως, supra fidem. πέρα τῆς λόγου, supra quàm dici potest. Exponitur etiam, præter: vt πέρα τῆς μέτρου, præter modum, apud Luc. vt πέρα τῶν προσδοκωμένων, præter expectationem. Πέρα τῆς δίκης, præter modum, plus quàm expedit.

Πέραν, idē quod πέρα, vltra. De loco tantùm dicitur: vt Aristot. de mūdo, πέραν Γαδείρων, vltra Gadēs. Πέραν θαλάσσης, vltra mare. Thuc.

re. Thuc. Idem sine casu, διαπλεύσαντες πέραν, traiicientes in vlteriorem partem. Cum articulo, ὁ πέραν, vlterior qui in vlteriore parte est, qui è regione: vt ἡ πέραν ὄχθη, vlterior ripa. Et τὰ πέραν, quæ sunt in aduersa parte. Thucyd.

Περάτη, ας, ἡ, vlterior. Apoll. Arg. 2. Περάτης εἰς ἄκρα γαίης, in montes terræ vlterioris. Accipitur etiam substant. pro πέρας, finis, extremum. Od. λ. Νύκτα μὲν οὖν σε περάτη ὀλιγῳ ὑπεσχέθεν. Exponitur etiam, extremitas horizontis orientem versus, apud Apoll. Arg. l. 1. ἠώς ὅτε περάτης ἀνιόσα.

Περαίτερος, vlterior, vnde περαιτέρω, vlterius. vel vlterius quàm. Æschin. Περαιτέρω τοῦ δέοντος, vltra quàm oportet. Apud Plut. in Galba, Περαιτέρω τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτόν, multo audacior euasit.

Πραῖος, ᾶ, ὁ, vlterior, in vlteriore parte situs: vnde ἡ πραῖα, sc. γῆ vel χώρα, terra vel regio vlterior, i. è regione sita. Strabo, & Apoll. Arg. l. 1.

Περαιέθεν, ex vlteriori parte, Arat. Παρδίος ἡμῖν ἄπαξ περαιέθεν ἄρτι γένηται. (l. 8. c. 2.

Περαιός, ά, ός, piscis ex genere capitonũ, apud Aristot. hist. an.

Περαιόω, transmitto seu transueho εἰς τὸν πέραιον, traiicio in vlteriorem oram, transporto.

Περαιόομαι, ῶμαι, in vlteriorem partem traiicior, trans flumen, lacum, aut ferum vehor. Luc. de luctu. Περαιούμενος τὸν λίμνην εἰς τὸ ἕτερον λιμνῶν ὑποδέχεται. Item neutr. traiicio, transmitto. Herodot. ἐπεραιώθη τὸ ποταμόν, transmisit fluuium.

Πέρα. Ionicè pro πέραν, trans, vltra. Il. β.

Πέρηθεν, ex vlteriori seu de vlteriori parte.

Περάω, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Composita.

Ἀντιπέραν, vel ἀντιπέρας, è regione, ex aduerso. Plut. in Pericle, εἰς τὴν ἀντιπέρας Θρᾴκην. in Thracia quæ est ex aduerso. Dicitur etiam τὸ ἀντιπέρας: vt apud Xenoph. ἀπελθοῦσα εἰς τὸ ἀντιπέρας. Item ἀντιπέραν & ἀντιπέρας, vltra, apud Polyb. l. 5.

Ἀντιπέρηθεν, idem cum πέρηθεν, ex vlteriori parte, ex opposita, regione.

Καταντιπέρας, (decomp.) pro ἀντιπέρας, apud Luc. Quidam diuisim scribere malunt κατ' ἀντιπέρας.

Ἀντιπέρα, ex aduerso seu è regione situs, vt ἀντιπέραια γῆ, apud Apoll. Rhod. Et τὰ ἀντιπέραια, loca ex aduerso sita, apud Hom. Iliad. β.

Διαπεραόω, idem cum περαόω Plut. in Sylla, μέλλοντος τῆς τῶν στρατιωτῶν διαπεραοῦν.

Διαπεραίομαι, idem cum περαιόομαι: vnde διαπεραωθεὶς τὸ ποταμόν flumen transuectus, vel qui flumen transiuit. Apud Soph. in Antig. ὅστε καὶ διαπεραωθὲν ξίφει, exp. vt & distrincti fuerint enses. (iectus.

Διαπεραίωσις, ιως, ἡ, trãsuectio, traiectio: seu trãsmissus, tra-

---

ΠΕΡΑΣ, ατος, ὁ, finis, terminus. Aristot. metaph. 4. Πέρας λέγεται τὸ ἔσχατον ἑκάστου καὶ ὃ ἔξω μηδὲν ἔστι λαβεῖν ὅπερ ἐστὶν καὶ ἑκάστου πάντα ὁρισμός. Philo de vita M. ἀνάγκαι τοῦ οἰκουμένου, λόγοι περάτων δεῖ πέρατα. Demosth. pro cor. τὸ πέρας ὡς ἂν δύναμαι βουλόμενος ποιῶν γίγνεται. Item Icopus, meta. Luc. in Harm. ὅτι τὸ πέρας ἀφεῖκε τῆς ἀλόγου. ¶ Exponitur & aduerbialiter, tandem, ad extremum, denique. Æschin. contra Timoer. Πέρας πεύθει ἀνάγκαις, λόγῳ δὲ βουῶ. Demosth. Πέρας εἰπεῖν, λαβὼν ὁ Παρμένων τὰ τούτου γράμματα.

Περατόω, f. ώσω, finio. Hesych.

Περατόω, f. ώσω, finio, terminio. Περατοῦμαι finior, terminor. Aristot. de mundo, ἀρχὴ καὶ περατούμενον ἐλλοιοῦται ἐν τῇ φθορᾷ. Ἐπέρανα μιᾷ. Pr. perf. πεπέρασμαι. Pro quo per syncopen dicitur πέφασμαι, fato destinatus sum. Ath. l. 2. Ἐγὼ γὰρ οὐδὲν ἐμοῦ τὸ μέλλον οἶδ' τι πάθοιν πεφασμένος τῷ φίλῳ. Hinc participi. Πεφασμένος, fatalis, fato destinat. Il. Γ. Ὁ πότερον δὴ κεν ἔτι δοιὸ πεφασμένος ἔσται. Apol. Arg. l. 2. Πεφασμένος ἐν ἄλεσι μείρα. Interdũ dicit πεφασμένον, pro πεφασμένον ὄντι. Et πεφασμένον (sub. ὄν) p. Πεφασμένον ὄντος: vt apud Plu. Et τὸ πεφασμένον, p. Πεφασμένον τέλος, vt apud Lucri. Epigr. l. 1. Ἔστιν ἐκλυθέντα τὸ πεφασμένον κοὐτὸς ἐκοῦσ. Dicit & ὁ πεφασμένος, p. πεφασμένος μείρα: vt apud DE. in Epitap. ἐπεὶ δὲ ἡ πεφασμένη ἦτις ἐκείνη.

Περαίνω, idem cum περατόω, vnde Περατούμενος, finitus, terminatus, apud Aristot. metaph. lib. 5. ¶ Item finio, i. ad exitum perduco, perficio. Aristoph. in Plut. Περαίνω γὰρ ἐγὼ ὅτι λέγω καὶ ἀνύω ποτέ. Sic Isocr. χαίρει δὲ ἡ φύσις τοῦ κατηγορεῖν. Interdum exp. efficio promouco: vt apud Thuc. l. 6. ὅτι οὐ ἐν ὅτι περαίνει ἀφεστηκότων. ¶ Apud Dialecticos significat, expositis vel concessis aliquid efficio, i. infero, vel concludo. Plut. in Pompeio. τοῖς ῥήτορσι τοῖς λόγοις περαίνειν τὸ δίκαιον ἐξ εἰκότων καὶ πιθανῶν ἐπιχειροῦσι. ¶ Exponitur etiam, prædico apud Lucian. in Menedemo. ἐρωτᾶτε οὖν τὸν αὐτὸν Ἀντίοχον περαίνει.

Περαίνομαι, ad exitum perducor, perficior: vel, euenio. Aristoph. in Vesp. ἐκεῖνο τὸ χρῆμα τοῦ λόγου οὐ περαίνεται.

Περατικός, ή, ὁ, ad finem perducendi & efficiendi vim habens. ¶ Item qui peritus & probè nouit inferre & concludere aliquid Aristoph. in Vesp.

Πεῖρας sine πεῖρα, idem cum πέρας. Od. ξ. Ἔρχομαι ὁ λόμβῳ πολυφόρβῳ πείρατα γαίης. Od. ι. ἔνθα τε αἶγα Ἐλαφηβόλε μέγα πεῖρας ὀρούσας. Sic & Il. θ. & Od. γ. & alibi apud Hom.

Πρασιά, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Composita.

Ἄπειρος, ον, ὁ, ἡ, terminum seu finem non habens, interminatus, infinitus. Exponitur etiam, immensus. Plut. de Placit. philos. Εἰ εἰσὶν ἄπειροι, innumeri, innumerabiles. Plat. in Tim. Ἄπειρος ὁ ἀκατάλυτος dicitur qui non habet fundam: vel, qui caret gemma Aristot. Auscult. l. 3. Poll. l. 7. ¶ Item expertus: quam significat. vide in comp. ex Πεῖρα.

Ἀπειράκις, (aduerb.) infinities. Areopag.

Ἀπειραχῶς, infinitis modis. Procl. in Euclid.

Ἀπειρία, ἡ, infinitas, immensitas.

Ἀπειρόπλαστος, q. d. infinitiplex. Hes. exp. multiplex.

Ἄπειρον, ου, ὁ, ἡ, idem quod ἄπειρος. Odyss. β. & α. & apud Hesiod. Terram autem ἀπείρονα dictam esse ab Hom. & Hesiod. i. rotundam, testatur Eust.

Ἀπείρων, ονος, ὁ, ἡ, idem: vt Πόντος ἀπείρων, apud Hesiod.

Ἀπειρίδιος, idem. Hes.

Ἀπειρεσίος, vt δῶρα ἀπειρεσίοιο, apud Hom. Pro quo per metathesin dicitur ἀπειρέσιος vt ἀπειρεσίοι ἄπειρα. Il. α.

Ἀπίρατος, *idem* infinitus. Aristoph. in Nub.

Ἀπειρατωτος, pro eodem. Plut. de defect. orac.

Ἀπείρατος, idem quod ἀπειρατος.

Ἀποπεραίνω, ad finem perduco, efficio, perdigo. apud Suid. Περὶ δὲ ἀρετῶν καὶ γυναικῶν φλυαρίας διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες.

Διαπεραίνω, idem. Διαπεραίνομαι, ad finem perducor, absoluor. Plat. in Gorg. εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπεραινθῆναι τὸν λόγον. Plut. in Numa, δι' οὗ καὶ τοῦ χαλκοῦ τὴν ἅμαξαν τῇ πυρίᾳ διαπεραινόμενον, quæ peragitur vnà cum pyrithua. Et actiuè, idem quod διαπεραίνω: vt apud Aristot. de mundo, στελλαῖς ἐν μέσῳ τὸν κόσμον τὰς διαπεραίνεται κύκλοις.

Συνδιαπεραίνω, (decomp.) vnà absoluo. Plat. in Gorg. ἀπὸ εὐ ἂν εἰδὼς συνδιαπεραίνοι τὸν λόγον.

Ἐκπεραίνω, idem quod διαπεραίνω. Plat. ep. 7. Ἵνα δὴ ἐκπεραίνωμεν ἃ ἐλέγομεν προοίμια τῶν ἐλέγχων.

Ἐκπεραίνομαι, idem quod διαπεραίνομαι. Eurip. in Cycl. παλαιοὶ χρησμοὶ ἐκπεραίνεται.

Decomp. Διεκπεραίνω, absoluo & ad finem perduco rem institutam. Xen. in Cyrop. Exponitur & percurro.

Δυσεκπόρευτος qui difficulter absolui & ad finem perduci potest. Eurip. in Hippol.

Συμπεραίνω, vnà perficio, adinuo ad aliquid peragendum vade in passi. apud Dem. pro cor. Συμπεραίνεσθαι ἢ τῶν ἄλλων συνεργῶν ἀπὸ τοῦ ὅρου τοῦ θηβαϊκοῦ. Item concludo, colligo: vox *Dialecticorum*. Aristot. eth. l. c. 3. ¶ Item coitum perago. Arist. hist. an. l. 5. τὸ δὲ συμπεραίνει καὶ ἐπιστοιχεῖ εἰς τὸν τῆς θήλεος χόρτον καὶ ὑποδέχεται.

Συμπεραίνομαι, concludo. Item concludor. Alex. Aphr.

Συμπέρασμα, τος, conclusio, complexio: id quod expositis vel concessis cõcluditur & efficitur. Plut. de tolerat. anim. Aristot. &c.

Συμπερασμαλικῶς, inferendo conclusionem, vtendo conclusione. Aristot. rhet. 2.

Ὑποπεράτωτος, ους, ἡ, perfectio, consummatio. Hesyc.

Ἤπειρος, Ἠπειρώτης, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΠΕΡΑΩ, ῶ, f. ήσω, & άσω, transeo: idem cum Πείρω (vnde & derinatum putant nonnulli alij à Πέραν vel Πέρας, vt idem sit cum Περάσαι.) Il. ι. οὐδ' ἄρ ὑπερβήσεσκε σχεδὸν, οὐδὲ περήσει Ἕκτορ' ἐν. Iliad. ο. Ὀρθαὶ ἐπαυλοῦ ὑπείρον χθαμαλῆς περόωσα. Plut. in Camillo, κατὰ τὴν πόλιν περάσαι. Et cum infinit. apud Nonn. μουνοτὶ δ' οὔ πω πεῖρον ἐπὶ βόθρον λαχόντα ἀρόῃν. item supero. Soph. ἄνδρα δυσμὰς περάσας. Epigr. l. 2. εἰ δὲ τι περάσω. ¶ Item transiuè, transporto, traicio, peculiariter de iis qui transportant vt vendant: vnde & Eust. exp. in vlteriore regione vendo, seu in vlteriora loca transfero: vt vendam Ilia. φ. Καὶ τότε μὲν μὲν λῆμνον ἐυκτιμένην περόωσα Νηυσὶν ἄγων. Sic Od. ο. Ἀνδρὸς δ' ἐνθάδε νῦν ἐστὶ λαβὼν ἀπὸ ἑπτὰ περόωσα. Τοῦ δ' ἀνδρὸς φρὸς δόμον. ¶ Iunctum aduerbiis motum in loco significantibus, simpliciter exp. vendo: vt Il. ρ. Δύσετο καὶ περάων, κτῆσιν ὀλὶ τηλεδαπῆσιν. Et Od. ξ. Κεῖθ' δέ μ' ἐς Φοίνικας περόωντ' ἐν νῆα θοῇσι, vt ibi me venderet.

¶ *Derivata ex* Περάω, transeo, traiicio.

Πέρημα, τὸ, traiectus, transitus, schol. Hom.

Πέρασις, εως, ἡ, transitus: sicut actio transeundi. Theophr. de can. pl. l. 2. c. 10. Item finis, exitus: vt Πέρασις βίου. apud Suid.

Περατικός, ὁ, ἡ, qui transiri potest, vadosus. Arrian.

Περατός, ή, ὄν, per quem transitus patet, pertuabilis. Plu. in Pyrrho.

Περαῖος, Ionicè dicitur pro Περαῖος. Herodot. (Hippocr.

Περονάω, τὸ, quo perforare & trãsfodere aliquid possim.

Περόωσα, poëticè pro Περάω, trãseo. Od. ι. Τοὺς μὲν ἄρ' ἔστ' ἀνέμῳ

δίωκε

διαπερῶν ὑγρὸν αἰώνιον. Οὔτ' ὄμβρῳ αὐδήσας διαμπερές.

Πρόσω (factum per syncopen ex futuro περάσω) eo per. Od. ν. Υ' ἠὼς ἀπερόμβοι ῥίμφα φέρουσι κελεύθου. Od. ο. ὁδὸν φέρε σωμὸν ἐδ' ὁσσ. vt viam carpamus.

Διαπρόσω (comp.) pertranseo. Il. β. μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδ' ἰόντε. Il. α. διαπρήσσω δ' ἀκέλευθον. Item percurro. Od. ξ. Οὔτε διαπρήξαιμι λέγων ἐμὸν κῆδος ἐν θυμῷ.

Περατής quomodo huc pertineat, vide in Πεῖρα.

Comp. sita.

Ἀνατιτράω, & per syncopen ἀνατράω, penetro, perforo, pertrebro. Hippocr.

Ἀπερατος, qui & transiri & permeari nequit, imperuius, &c.

Ἀποτιτράω, tranicio alicunde. Plut. in Mario, ἀποτιτρᾶν εἰς τὴν ἀντικρὺ ἠῆρον. (διατιτρᾶν.

Διατιτράω pertranseo, traiicio. Isocr. ad Demon. τὴν αὐτὴν πελάγη

Διατιτρακτὸ, τὸ traiectus. Hesych.

Δυσπέρατος, per quem ægrè transitus patet. Eurip. in Medea.

Ἐμπιτράω, transeo, seu traiicio in. Hesiod. in Erg. Χαλκίδ' ἀν' εἰς ἐμπιτρᾶν.

Ἐκπιτράω, transeo ex. Eurip. δωμάτων ἐκπερᾶ. Item traiicio. Od. π. νηυσὶ πεφεύδοτες ὠκέσσῃ λαῖτμα μὲν ἐκπερόωσι. ¶ Item transfuge, traduco, traiicio, transporto. Numer. 11. ἐξεπέρασεν ἀρτυγομήτρας ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὸ πνεῦμα.

Διεκπιτράω (decomp.) q.d. ex loco aliquo per alium transeo. Interdum significat exeo. Frequentius, transeo, traiicio: vt apud Apoll. Arg. l. 2. Ἀγκίστρου δὲ διεξεπέρησεν ἑρετμοῦς. Item traiicio, transfigo. Aristop. in Pluto. Πολλῶν θυμὸν μέλας διεκπερῶν ἔλεος.

Ἐμπιτράω, traiicio in: vel transfuco in.

Ἐμπιτραμὸς, qui transit seu traiicit in, vector. Callim. hymno in Iouem. ἢ εὖ γε νῆας Ἐμπιτραμὸς, ὃς οὐδ' ἐπὶ ῥα θαλάσσαν. Aliam signif. vide in comp. ex πεῖρα. (ex πεῖρα.

Τελεσπείρας, Eust. exp. ὁ τὴν πεῖρα. Odyss. ξ. vide & in comp.

¶ *Deriuata ex πιπράω vendo.*

Πεπρᾶσθαι. (factum per reduplicationē ex πρᾶσθαι. quod per syncopen dicitur pro πιπράσθαι) vendo. Plut. in Apophth. λαφύσσοντων ὁ πολλῶν ἀγχιμαλόντων, ὅτι πεπρᾶσθαι αὐτοὺς. Apud schol. Thuc. Πεπρᾶσθαι δὲ ἐκ κακῆς παντὸς πρὸς ἀρχύριον. Pract. πεπρᾶσθαι: vnde particip. apud Dem. Philipp. 4. τοὺς πεπρᾶσθαι ἑωυτούς.

Πεπρᾶσθαι (pract. πεπράσμαι. Aor. 1. ἐπρᾴθην) vendor. Plut. in Solone. Πεπρᾶσθαι ὅτι τὴν ξένην Xen. Hell. 6. ὀκτὼ ξένη πεπρᾶσθαι ὅσοις αὐτομολοῖεν. Thuc. πρᾶθεν θαλάττων εἴκοσι. Herod. πρηθεὶς εἰς Λιβύην. Ionicè pro πρᾶθεν.

Πρᾶσις, ἡ, venditio. Plato de rep. l. 2. exponimus etiam auctio: apud Luc. Reg. lib. 4. c. 12 Κατὰ τὴν πρᾶσιν αὐτῷ, exp. iuxta ordinem suum. Scribitur & πρᾶσις.

Πρᾶσιμος, ὁ, ἡ, venalis, vendibilis. Isæus & Xen.

Πρατέος, ὁ, vendendus. Plato de leg.

Πρατήρ, ἠρος, ὁ, venditor. Idem de leg. l. 11. Πρατὴρ λίθος, lapis vnde mancipia vendebantur. Poll.

Πρατήριον, τὸ, locus in quo res venales venum exponuntur: forum. Significat etiam, idem quod πρατὴρ λίθος. Poll.

Πρατὴς, ὁ, idem quod πρατήρ. Poll. ex Isæo & Hyperide.

Πρᾶξις, ἡ, venditio.

Πίπρημι (ex πιπράω per pleonasmum ῥ. ν) vnde πίπρημι, vendo. Il. χ. Κτείνων ἐπιπρᾶς νῆας ἐν πυρὶ τηλεδαπάων. (κατα).

Πίπρημαι, vēdor. Aristop. in Equit. ἀλλ' οὗ ταῦτα πάντα πίπρ-

Πιπράσκω, idem quod πίπρημι: vel venum exporto, venum abduco. Iliad. ω. Ἄλλας μὲν παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Πέπρασκ' ἐντὸς ἐλθεῖν.

Περνὸς, ὁ, qui corpus suum prostituit & veluti vendit: cynedus exoletus. Xen. apomn. l. 1. τοῖς τε γὰρ ὥραν ἐὰν μόνον τῆς ἀρετῆς πωλῶ τῷ βουλομένῳ πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσι.

Περνὴ, ἡ, fœmina quæ corpus suum prostituit & veluti vendit: meretrix, scortum. Athen. l. 13 & 14. & alibi.

Πορνικὸς meretricius. Æschin. Chrysost.

Πορνίδιον, τὸ meretricula scortilis. Aristop. in Nub. & in Ran.

Πορνίζω f. ίσω scortor corpus meum prostituo. Æschin. contra Timarch. οἱ δὲ πεπορνικότες τε καὶ πεπραγότα καὶ ἐδεδοικότες.

Πορνίζομαι, idem. Athen. l. 13. ἐπαυλεῖν πορνιζόμενος ἔτι νέα ὤν. (lib. 13. Sic & apud Dem. & Luc.

Πορνῶν, τὸ, locus in quo scorta se prostituūt: lupanar. Ath. ε.

Composita ac primùm ex πιπράσκω.

Ἀνταπιπράσκω, reuendo, venditum mihi vicissim vendo.

Ἀνάπρασις, εως, ἡ, quum venditū nobis reuēdimus aliis. Poll.

Ἀνάπρατος, ὁ, qui sibi vendita reuendit.

Ἀπρακία, ἡ, emptorum penuria, quum nihil vendere possumus. (tur. Poll. Liban.

Ἄπρατος, ὁ, ἡ, qui nondum vēditus est, vel qui nō vendi-

Δημοπρατος, qui publicè emitur, qui publicatur. Plut. in Crasso.

Διαπιπράσκω, diuendo. Idem in Sylla, οὐσίαν μὲν ἄλλων διεπιπράσκων τιμᾶς τῆς τυχούσας.

Διάπρασις, ipsa diuendendi actio, venditio. Idem ibid.

Ἐλευθεροπράσιον, τὸ, liberorum venditio: vnde ἐλευθεροπρασίου δίκη, actio quæ in eum instituebatur qui liberum vel seruum alienum vendidisset. Poll. l. 3.

Ἐμπιπράσκω, vendo in. Poll. l. 7. c. 2.

Καταπιπράσκω, vendo, venundo: vnde καταπρᾶτος, venditus, venum expositus. Lucian.

Λογοπράτης, verborum venditor. Est & epitheton Iudæ, quòd Christum λόγον Dei vendiderit, apud Greg.

Μεταπρᾶσις ædium dicuntur, quum venditæ aliter extruuntur. Strabo l. 5.

Μεταπρᾶτης, qui emit vt postea vendat. Hes. in Κάπηλος.

Παλίμπρατος, ὁ, qui iterum venditus est, vel qui sæpius vendi se fuit: qui priore hero relicto fulande alij se addixit: veterator. Poll. Et τὸ παλίμπρατον, iterum vel sæpius vendita.

Πεμπρασία, ἡ, omniū rerū vēditio: seu rerū omnis generis. Poll.

Προπιπράσκω, prior vendo.

Προπράτης, qui prior vendit. Poll. ex Lysia.

Προπράτωρ, idem: vel ὁ τῶν πεπρᾶσκόντων πρεσβύτερος. Idem lib. 7. c. 2. ex Dinarch. & Isæo.

Προσπιπράσκω, aliis adiunctum vendo, vendo cum, idem ibid.

Συμπιπράσκω, vnà vendo, venditionis socius sum & particeps.

Συμπράτης, ὁ, qui cum alio aliquid vēdit. Poll. lib. 1. ex Lysia.

Χαρτοπράτης, chartarum venditor.

Composita ex πιπράω & πίπρημι.

Ἐθελόπορνος, ὁ, ἡ, qui corpus suum sponte prostituit & quæstui habet. Athen. l. 12.

Ἐκπορνεύω, idem cum πορνεύω in ep. Iudæ. αἱ ὁμοίως αὐταῖς πελέκοντες ὅμοιον τὸν τοῦ πέρνον ἐκπορνεῦσαι.

Ἱππόπορνος, equæ equitantis more scortans: immane scortum. Alciphr. epist. 184.

Καταπορνεύω, idem quod πορνεύω. ¶ Item stupro stuprum infero. Plut. in polit. præc. τοὺς μὲν γὰρ Διονύσιον παῖδας καὶ γυναῖκας καταπορνεύοντας εἰς ὄψιν τοῦ Γαλάτου ἀνέλυον. item prostituo. Herodot. καταπορνεύω τε θυγατέρα τινὰ. ¶ Item lenocinor, i. lenocinijs adblandio. Nam μὴ γνοῦσα καταπορνεύσωμεν.

Καταπόρνευσις, ἡ, scortatio, vel constupratio.

Νεκροπίπρας, ὁ, qui defunctorum cadauera vendit: epitheton Achillis. apud Lycophr.

ΠΕΡΔΙΞ, ικος, ὁ, ἡ, perdix: auis de qua vide Arist. hist. an. l. 9. c. 8. Athen. l. 9.

Περδίκιον, ἡ, τὸ, paruus perdix. Athen. lib. 14. & libr. 8. item herba nomen apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 11. & Diosc. l. 4.

Περδικοειδὴς, ὁ, ἡ, pullus perdicis.

Composita.

Διαπερδικίζω, decipere & effugere. Hes. & Etymol.

Ἐκπερδικίζω, perdicis modo callidè subterfugere. Aristophan. in Auib. Ὁ κόραξ ἀπὸ τοῦ ἐκπερδικίζειν ὄζειν ἐκπερδικίζει.

Διαπερδικίζω (decomp.) idem quod ἐκπερδικίζω. Suid.

Συροπερδιξ, auis quædam apud Ælianum.

ΠΕΡΔΩ, pedo, crepitū ventris emitto. F. 2. πέρδω. à quo aor. 2. ἔπαρδον. Aristoph. πέρδω ζῶ pro πέρδω κἀζῶ oppedo tibi.

Πέρδομαι, idem quod πέρδω. fut. 2. παρδήσομαι. perf. med. πέπορδα. pepedi. Aristoph. in Nub. Πέρδει τὴν πέντε στατῆρας ἡμερῶν ὀλιγῶν. Ibid. Δεῖσθαι δοκῶν δὲ γαστρὶ τὴν τυρωνίδα πέπορδὴ ἀνήρ. (πέπορδα.

Πορδὴ, ἡ, crepitus ventris.

Composita.

Ἀποπέρδω, idem quod Πέρδω. Aristop. in Plut. μὴ τὰν ἀπόπαρδον ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπιφυσᾶται μοι. Fut. med. ἀποπαρδήσομαι, apud eundem initio Ran.

Ἀπόπορδη, idem quod πορδὴ. apud Alex. Aphr.

Decomp. Ἀντεπεκπέρδω, crepitum ventris emittenti oppedo. Aristoph. in Nub. βούλομαι αὐτῷ ἀντεπεκπέρδειν πρὸς τὸν βροντῶντα.

Καταπέρδω, crepitum ventris emitto contra, oppedo.

Κατάπερδω, idem quod καταπέρδω. Aristop. in Plut. τὸ χρυσίον ἡ γὰρ πενία καταπέρδει.

Ὀνόπερδον, τὸ, crepitus asini: herba est quam si comederint asini, crepitus reddere dicuntur. Plin. l. 27. c. 11.

Προσπέρδω, idem quod καταπέρδω. Aristoph. in Ran. φοβοῦμαι γ' ἐς τὸν τοῦ θαλάμακος.

ΠΕΡΘΩ (F. ίρθω, f. 2. Παρθῶ. & per metathesin πραθῶ vnde aor. 2. ἐπράθην) diruo, euerto, vasto, depopulor. Od. ι. ἀλλὰ τὰ πρῶτα πόλιν πέρθοντες ἵκοντο. Il. ε. Καὶ νύ κε καὶ τόθι πόλιν ἔπερθε τῆνος. ¶ Item perimo, trucido, perdo. Soph. ἐπεὶ τὸν ἔπερσε κτανὼν. ¶ Item metathesin & πρεσθεύοντες. Eust. scribit deriuari à πρέσθω, facta metathesi & πρεσθεύοντες. Solent enim incendi vrbes ab hostibus quæ vastantur & euertuntur.

Περθόμαι, euertor, diruor, expugnor. Il. β. πόλις Πριάμοιο ἄνακτος χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλώσεται τε, περθομένη τε. Il. π. νῦν δὴ καὶ Σαρπηδὸν ἔμελλε πόλιν πέρθαι Τρώων: per aphæresin pro πατέρθαι.

Πέρσις, εως, ἡ, vastatio, euersio, expugnatio. Aristot. de poet.

Περθέω, ῶ f. ήσω, idem quod Πέρθω. Odyss. ε. Λίγυστίων ἐπὶ μὲν ἐπέρθεον ἄλλοτε ἄλλοι. Πέρθεον. Thuc. lib. 3. τὴν Λεσβίων πόλιν ἐπέρθεον χωρὶς ἑκάστοις ἐπόρθουν. Xen. Hell. 6. Πέρθεον τὴν πόλιν πολλῶν ἀγαθῶν μέστην οὖσαν.

Περθόμαι, vastor, euertor, diruor. Isocr. in Paneg. & in Pana.

Πέρθεσις, εως, ἡ, euersio, vastatio, depopulatio, sermone.

Περθετής, οῦ, ὁ, euertor, vastator, depopulator. Euripid. in Troad.

Composita.

Ἀντιπορθέω, vicissim vasto. Eurip. in Troad. κἀνῶν δὲ αὐτὸ κἀντιπορθήσω δόμους.

Ἀπόρθητος, ὁ ἡ ὸ, non vastatus, non euersus & dirutus: vel qui vastari & dirui non potest Hesych.

Διαπορθέω, idem quod πορθέω, deuasto, depopulor, &c. Il. κ. τλῶ δ' διαφθαίσθαι τε καὶ ὄγμαθι ἐνθάδ' ἀνάγκῃ. Il. ν. δίφρα δ' ἐπιστήσαντε τόδ' ἄστυ.

Διαπορθέω, idem: Il. βλωρεκτὸν δ' ἐπιπορθήσας. Plut. in Pericle, κώμας τε καὶ πόλεις μικρὰς διεπόρθησαν.

Διαπορθόομαι, euertor, Soph. in Aiace, ὅλωλα, διαπεπόρθομαι.

Ἐκπορθέω, vastando excindo, expugno & euento, Iliad. α. Ἐκπόρθει πρηΰμυθον πόλιν. Ibid. Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπόρθεν θεμείθλα, ter vastatus in ara Theocriti.

Ἐκπορθέω, idem. Eurip. in Troad. ὅστις ἀνοσίῳ ἐκπορθεῖ πόλεις.

Ἐκπορθητωρ, ορος, ὁ, euersor, vastator, depopulator. Idem in Sup.

Πολιόρθης, ὁ, vebium euersor & expugnator. Il. υ. φ. ω. & alibi. Pro eodem dicitur & πολιόρκης, teste Eustath.

Συμπορθέω, simul depopulor. Eurip. in Orest.

Π Ε Ρ Ι, variam habet & constructionem & significationem. Cũ genit. de: vt περὶ τῆς λόγων ἀμφισβητεῖν, apud Plat. in Protag. Sic ἐρωτᾶν περὶ τινος, interrogare de aliqua re. βουλεύσασθαι περὶ τινος, deliberare de re aliqua. In hac signif. si casui suo postponatur, scribitur πέρι: vt ταῦτα λέγοντες Ἡρακλῆς πέρι, hæc dicentes de Hercule. ¶ Item pro, Il. ψ. ἐπιζηλώσῃ περὶ κῆρι. Plato de leg. περὶ ψυχῆς μαχόμαι, pugno pro anima. περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι, pro nihilo duco, vel nihil facio. ¶ Item pro ἕνεκα, propter, ob, vel gratia: vt apud Eurip. in Phœniss. τυραννίδος περὶ Κάλλιστον ἀδικεῖν, propter tyrannidem, propter regnum, vel regnãdi gratia. Sic apud Thuc. περὶ ὧν ἔκτισε. ¶ Item apud poëtas, circũ, circa. vt περὶ σφῶϊν apud Hom. circa speculũ. ¶ Item præ, vltra, apud poëtas. vt περὶ πάντων σε τίω, præ omnibus te honoro, apud Hom. in hac significatione dicunt etiam poëtæ περὶ ἀπὸ vel περὶ πρὸ, pro περὶ πάντων. vt Il. λ. περὶ πρόσθ' ἔγχεος θοῦρον. Cum dat. circum, circa: vt Il. κ. ἐνθ' ἔνεστι περὶ ῥοδόεντι γονάτων, Plato de rep. lib. 2. περὶ τῷ χρωτὶ χρυσὸν ἢ κατθανὸν φέρειν. ¶ Item pro ἐν, in: vt Apoll. Arg. 3. περὶ ῥοδόεντι ἔαρος Τάκεν), ros liquescit in rosis, & pro εἰς, in, cum accus. vt apud Apoll. Πίπτουσα περὶ σφέας, cadentia in sese. ¶ Item pro ἐξ, ex, vt Od. ο. περὶ κῆρι φιλεῖν, ex animo amare. ¶ Cum verbo φοβοῦμαι, aut δείδω, aliõve synonymo, exp. de, vt Il. ν. δείσας περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. Sic & apud Herodot. & Thuc. Cum dativo timui & accusi, apud Thuc. lib. 4. ἀλλὰ περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβούμενοι τὸ πεζικὸν ἦλθον, timentium sibi ipsis ne patefierent.

Cum accus. circa, circum. Dem. Olynth. 2. τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὑτὸν ἔχει, hos amat & circa se habet. Xen. Pæd. 1. περὶ τὰ ἀρχεῖα λαμπροὶ οἱ ἔφηβοι, circum palatia principum excubant adolescentes. Cum εἰμὶ, aut ἔχω, interdum exp. occupatus sum, intentus sum, do operam rei alicui, apud Dem. Xen. &c.

Cum acculatiuo personæ præcedente articulo interdum sumitur pro eo aut iis qui sunt circa aliquem, i. ipsum circũstant. vt solent amici, aut etiam ministri: vt οἱ περὶ Σεβαστὸν, ministri Augusti: interdum periphrasin facit: vt οἱ περὶ Σωκράτειν, Socrates. Dicitur & τὰ περὶ ἐμὲ res meæ, ea quæ ad me pertinent. ¶ Item erga, in, vt πρὸς τοὺς θεοὺς ἀσέβειν. Isocr. Item in, aduersus: vt Aristoph. περὶ τοὺς ἑαυτῶν γονέας κακουργεῖν. ¶ Designat etiam tempus: vt Xen. Hell. 1. περὶ δείπνου ὥραν ἦλθον εἰς Πρασιάς, circa horam prandij venerunt. ¶ Significat etiam, circiter. Thuc. περὶ ἑβδομήκοντα ναῦς naues circiter septuaginta. Isocr. in Euag. ἀνθρώπους περὶ τριακοσίους φθειρόμενοι. Pro περὶ interdũ ab Æolib. vsurpari περ tradit Hellanicus, apud Eustath.

Πέριξ, idem quod περὶ circum, circa: vt Πέριξ τὸ τεῖχος. Herodot. Et τὸ πέριξ δ' αὐτὸ πᾶν εἰς φλεγμονὴν ἐξαίρει, apud Galen. ad Glauc. Et Πέριξ δ' αὐτὸ, circa ipsum, in eius circuitu, apud Herodot. Item circumquaque, circumcirca, vndique. Polyb. Πέριξ δ' πάντος τοῦ δήμου κατὰ τὸ. Et ὁ πέριξ κόσμος, apud Aristot. Apud Plat. in Timæo, Πέριξ αὐτὸ, ὅλον, exp. vndique est eas circumplexus.

Περικός vel περιτός, ὴ ὸ, qui præ cæteris aliquid habet, quo illis præstet (quasi ὧν περὶ τοὺς ἄλλους) vnde exp. eximius, egregius, item præstans, excellens, insignis: vt περικὸς ἀνὴρ. Eurip. & Aristot. Interdum cum accus. vt περικὸς τὴν φύσιν, apud Synes. Dicitur & περικός κατά τι, apud Aristot. probl. 3. sect. 3. & Περικός ἔν τινι, apud Plut. in Rom. Apud Hesiod περικαὶ δῶρα, munera eximia. Inuenitur & in malam partem, περιτὸς πάνυ ἀνήρ, apud Greg. de Iuliano. ¶ Item qui est vltra id quod esse debet, modum excedens, nimius. Item superuacaneus, redundans. vt περιτὸς ταῖς ἐργασίαις. Hermog. & περιτὴ φωνή, apud Herodian l. 6. Hinc τὸ περικόν, excrementum, apud Aristot. Dicitur & τὰ περικά de reliquiis, apud Lucill. Epigr. lib. 1. Interdum περικὸς ponitur etiam pro copioso, multorum: de περικοῦ ὑπερέχειν, multis partibus superare, apud Plat. Περικὸς ἀριθμὸς, impar numerus: sic dictus quòd in eo redundantia quædam sit. Aristot. Plut. Hinc adverbium περικῶς numero impari, imparitet, apud Plut. ¶ Item παρανοῦς, solani species, apud Theophr. & Plin.

Περικῶς seu περιτῶς, eximiè, egregiè, excellenter. Athen. Item singulari quodam modo & peculiari. item redundanter, superuacaneè vel abundanter, abundè. Interdum significat amplius, magis, vehementius. Pro quo & gradu comp. περικοτέρως & περικοτέρου: sæpe in nouo Test. scriptis.

Περικότης, ητος, ἡ, excellentia, præstantia, item redundantia. Et peculiariter, ea sermonis redundantia quæ & πολυανθρὲς vocatur. Hermog.

Περισσεύω, seu περιττεύω, redundo, vel abundo, affluo. Luc. 21. ἐν περισσεύοντι αὐτῶν. Et cum genit. apud eundem, c. 15. περισσεύοντα ὄρτων. Ecclesiast. c. 3. τί περισσεύει ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν πόνων, quid amplius habet homo? Item transitiuè facio vt abundet, abundè subministro. 1. epist. ad Thessal. cap. 3. ὑμᾶς δὲ ὁ κύριος πλεονάσαι καὶ περισσεῦσαι τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους. ¶ Item superesse, reliquus sum. Ioan. c. 6. τὰ περισσεύσαντα κλάσματα.

Περισσεύομαι, idem quod περισσεύω, in posteriori significatione. Nonn. ὅσσα περισσεύοντο. Matth. c. 13. & 21. περισσευθήσεται, exp. redditur abundè.

Περίσσευμα, seu περίττευμα, τος, abundantia, apud Matth. & Paul. Itẽ reliquiæ Matri c. 8. item excrementum, stercus. Plut. περισσεία, ἡ abundantia, 2. Cor. c. 8.

Περίττωμα, τος, excrementum, quicquid in corpore superuacaneum est. Alex. Aphr. & Aristot. rhet. 3.

Περίττωσις, ἡ, idem.

Περιττωματικός, excrementis abundans. Item simpl. cui excrementa insunt. Theophr. & Alex. Aphr. in probl.

Composita ex περισσός.

Ἀπερίττητος, ὁ ἡ ὸ, nihil superuacaneum habens, item luxu carens. Greg.

Ἀπεριττώτος, excrementis carens, apud Theophr.

Ἀρτιοπερίσσος, quasi impar.

Ὑπερπερισσῶς, supra modum, plus quàm abundanter. Marc. c. 7.

Ὑπερπερισσεύω & ὑπερπερισσεύομαι, superabundo: vehementer exundo. Rom. 5. ὑπερπερισσεύσασα ἡ χάρις. 1. Cor. ca. 7. ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, ας, ἡ, columbam de mare dicitur quàm de fœmina: vide Aristot. hist. an. l. 5. c. 13. Athen. l. 9. Atticos περιστερὰν dicere scribit, eóque vtitur etiam Aristot. discriminandi sexus causa. Dici volunt παρὰ τὸ περὶ ἀστῶν ἱέναι.

Περιστερεών, ῶνος, ὁ locus in quo columbæ alunturur. Varro de re rustica lib. 3. c. 7. ¶ Est & herba quædam, tracho nomine ὃν τινὲς περιστερεὼν καλοῦσιν διὰ τὸ ἐν αὐτῷ. vt tradit Dioscor. l. 4. cap. 60.

Περιστερίον & περιστερίδιον, ου, τὸ, parvula columba Athen. lib. 14. Quidam περιστερίδιον, exp. pullus columbinus, pipio, qui & περιστερίδιος dicitur, teste Eustath.

ΠΕΡΚΟΣ & περκνὸς (quod frequentiori est in vsu) ἡ ὸ, niger. Item nigris distinctus maculis, varius. Homerus μορφνὸν & περκνὸν, pro eodem accipit. Il. ω. Αὐτὰρ ἐπεὶ μορφνὸν τε καὶ ἀρητὸν ἔκτανον περκνόν τε. Aristot. tamen hist. an. l. 9. c. 52. discrimen statuit inter hæc duo. Apud eundem l. 9. c. 36 memorantur etiam πέρκοι ἱππουροι.

Πέρκη, siue περκὶς, piscis quidam: quod nigris maculis sit varius. Arist. hist. an. l. 8. c. 13. & Dioscor. l. 2. c. 35.

Περκάζω, nigresco, seu nigris distingui maculis incipio. Sic dicuntur vuæ περκάζειν, quum pingi incipiunt & nigrescere. Theophr. de can. pl. l. 3. c. 22. ἐπὰν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες. Et Dioscorides: ἡ μὲν ἐκ τοῦ μαύρου περκάζουσα. Et Plut. symposi. 3. ἐπὰν περκάζωσιν αἱ σταφυλαί. Item ἀστεῖος, vatio. Dioscor. l. 5. c. 2. (de vino agrethi) ἡ περκάζουσα τῶν σταφυλῶν.

Περκνὸς, varius, variis Bo. Hesych.

Περκνόμαλος, eidem sunt τὰ ὅσα τὴν προσόψιν ποικίλματα.

Composita.

Ἐπιπερκνὸς, nigricans, subniger: vel nigris maculis aliquantum distinctus. Xen. in Cyneg.

Ὑποπερκάζω, propemodum nigresco, seu nigris maculis propemodum distingui incipio. Od. ν. ἐπεὶ ἂρ ὑποπερκάσσῃ.

Πέρνα, vide in Πτέρνα. Περνᾶν &c. Περάω vendo.

ΠΕΡΟΝΗ, ης, ἡ, fibula. Dicta ἀπὸ τοῦ περᾶν quòd vestis vel vestimenti ei interdum affigitur. Od. τ. πυκνὰ δὲ περόνας χρυσείας πεπύκασε. Αὐδῶσιν δ' ὦ ἄμοιν. Ibidem περόνας ἐπίθεκε φαεινάς. Athen. l. 12. ἐπιπεπλεκτὸν τῷ ἱματίῳ περόνῃ. ¶ Item fura, fibula: alterum os tibiæ, externus & tenuis interdũ etiam sic appellatur ossis huius epiphysis, interdum & eius protuberantia quæ non est aliud quàm malleolus. Gal. in lex. Hippoc. ¶ At ἡ περόνη metrum quoddam est & organum musicum Suida teste, apud quem scribitur & περώνη.

Περονάω, ὦ ἐνῶ, fibula fibulo, fibulo. Item traiicio velut fibula. Il. κ. ἀκωκὴ μέσον περόνησεν. (φοινικόεσσαν.

Περονάομαι, idem Iliad. κ. Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνα περονᾶτο

Περόω

Περόνημα, τὸ, quod fibula subnectitur seu subnexum est. Theocr. idyll. 13.

Περονοειδὴς, ὲς, ὴ, & Doricè περονατειὶς. vestis quædam quæ fibula solebat ad pectus subnecti. Idem ibidem.

Composita.

Διαπερονάω, fibula traiicio: vel, fibula nectio. Suid.

Ἐμπερονάω, infibulo, fibula infigo. Hesych.

Ἐμπερόνημα, & Doricè ἐμπερόναμα, vestis fibulas infixas habens, seu perforando & fibulas traiciendo cõfecta. Theocr.

Ἐμπερονατειὶς, ὲς, ὴ, vestis dupla. Hesych. (idyll. 15.

Καταπερονάω, infibulo, veluti fibula defigo. Polyb.

Προπερονάω, ab anteriori parte fibulo.

Προσπερονάω, fibula annecto seu affigo. Plat. in Phædro, προσπολεῖ αὐτὸν πρὸς τὸ σῶμα προσπερονᾶ.

ΠΕΡΠΕΡΟΣ, leuis, temerarius, præceps, & qui à quouis vento circumagitur: item vanus, inanis. (* Dici putatur quasi πίρφερος à verbo περιφέρομαι.) Exponitur etiam, nugator, loquax. Suid. & Etymol.

Περπερεύομαι, temerarius & præceps sum: item leuis & inconstans sum. 1. Cor. 13. Item superfluo & inutili corporis ornatu gaudeo. apud Basil.

Περπερία, ἡ, temeritas. Exponitur etiam, καλλωπισμὸς, nimius, cultus, apud Clem. Alex. pęd. l. 3. Scribit & περιπερεία, apud Bas.

Composita.

Καταπερπερεύομαι, exp. adulor χαριεντίζομαι.

Ῥιψοπερπερήθης, iactatum est in quendam futilem & vanum, teste Eustath. in Iliad. v.

ΠΕΡΣΗΣ, ὁ, nomen iactus tesserarij: Hesych. ¶ Item Persa, oriundus ex Perside regione: Xen. Hell. 7. Interdum ὁ πέρσης dicitur pro ὁ τῆς Περσῶν βασιλεύς: vt in epist. Philipp. apud Dem. φοβεῖ τὴν Περσῶν φυσιοῦσι ἀπειλήματα.

Περσικὸς, ὴ, ὸν, Persicus, qui vel qualis Persarũ est, Persis proprius: Fem. Περσικὴ (μηλία, malus Persica: arbor de qua Theophr. de caus. pl. l. 8. & Gal. in l. simpl. pharm. Τὸ περσικὸν sub μῆλον, malum persicum: fructus persicæ arboris: de quo Diosc. l. 1. c. 165. Περσικὰ κάρυα, nuces persicæ, aliàs iuglandes: sic dictæ quòd è Perside à regibus sint translatæ. Vide Diosc. l. 1. c. 179. & Plin. l. 15. c. 22. Περσικὸς ὄρνις, Aristophani pauo dicitur: vipote è Persarum regione in hæc citeriora loca aduectus.

Περσία, ας, ἡ, persea: arbor in Ægypto nascens à Persa seu Perseo inuentore denominata: de qua Theophr. hist. pl. l. 4. & Dioscor. l. 1. c. 188. Eadem dicitur & περσεία, interiecto ε propter metrum, apud Nic. in Alexiph. Item περσεὺς, apud eundem in Ther. & Περσεὺς ἐπώνυμος, apud Callimach. ¶ Περσεὺς, est, & nomen piscis in mari rubro nascentis, teste Æliano: pro quo apud Hesych. περῖδες. Est & sideris nomen, apud Procl.

Περσιον, τὸ, Persium: planta Ægyptiaca: de qua Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 3. & Galen. de alim. fac. lib. 2. Sic etiam appellatum fuisse solanum marinum scribit Diosc. lib. 4. c. 74. Scribitur in περσεῖον, apud Athen. l. 14.

Μεσοπερσικὴ, (*comp.*) semipersica: calceamenti muliebris genus, quod ad Persicorum calceorum formam accedere putatur: cuius meminit Hesych. Pro eodem scribitur & μεσοπερσικὴ, apud Poll. l. 7. c. 23.

Πέρσης. vide in Πέρθω.

ΠΕΡΥΣΙ, anno præterito, anno proximè elapso, anno superiore: vt Πέρυσι σῖτος, frumentum anni superioris, & εἰ πέρυσι πρεσβεύσαι, legationes anni superioris, apud Dem. dicitur etiam aliquis aliquid facere πέρυσι. Philostr. in Heroic. εἶδον αὐτὸν πέρυσι, vidi ipsum anno superiore. Significat etiam antehac, ante hoc tempus. Xen. Hell. 3. ἐπιμόν τε αὐτῷ τινὼ τε καὶ πέρυσι, i. idem nunc tunus qui antè hoc tempus.

Περυσινὸς, qui anni superioris est: vt Περυσινοὶ ἄρχοντες, apud Plut. in ep. & Περυσινὸς κάρυον apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 12. Sic dicitur etiam ὁ ἐνιαυτὸς ἄρτι, teste Poll. vt qui proximè pueritiæ annos excesserit.

Προπέρυσι (*comp.*) ante annum superiorem, anno abhinc tertio.

Προπερυσινὸς, qui est anni ante præsentem retrò.

Πέσσω, vide in Πεσσω.

ΠΕΣΣΟΣ, seu πεσσὸς, ὁ, calculus, seu scrupus lusorius. Od. α. Πεσσοῖσι φρονέουσι θυρῶν θυμὸν ἔτερπον. Eust. ex Soph. Palam. ἐρεύσῃ πέσσους κύβους τε, τερπνὰν ἀργίας ἄκος. Accipitur etiã pro ludo ipso calculorũ. apud Plut. in probl. Rom. ὁ πεσσὸς καὶ κύβοις καὶ πολλὰ δημοσίων. Dicitur & πεσσά, in plur. apud Euphor. teste Eust.* Hesych. & Eust. deriuari tradunt παρὰ τὸ πεσεῖν ἀπὸ πίπτω, πιπτῇ γὰρ ὁ πεσσὸς ἐν τῇ βάλλεσθαι, inquit Etymol. aut quoniam ludus est fortuitus. ¶ Item lapis quadratus cubica forma, apud Strab. ¶ Est etiam nigrum illud quod oculi pupillam ambit. Poll. l. 2. ¶ Item pessus, pessarium lana concepta & ad digiti figuram rotunda facta, in qua pharmaca excipiuntur & cõtinentur. Paul. Ægin. l. 7. c. 14. Dioscor. l. 1. c. 143. In hac signif. scribitur etiam πεσὸς vnico σ, teste Eust.

Πεσσικὸς, ὴ, ὸν, vt πεσσικὸς βόλος, calculus lusorius: idẽ cũ πεσσὸς. Eust. & Appian.

Πεσσεύω, seu πεσσεύω, ἐ. εύσω, calculis ludo. Polyb. l. 1. Metaphoricè apud Phil. de vita M. l. 1. τύχης γὰρ ἀσταθμητότερον οὐδὲν ἐν ἀνθρώποις καὶ πρὸς ἀνθρώπους πεσσεύουσα, quæ rerum humanarum sursum deorsumque aleam quandam ludit.

Πεσσεύτηρι, ὸ, quo vtuntur οἱ πεσσεύοντες. Pro quo Atticè πεσσευτήριον, vnde πεσσευτήριον, ὸ, dicebatur latereculus super quo motus Solis & lunæ, & quæ pertinerent ad eclipses eorum inquirebant Ægyptij. Plato in Phæd.

Πεσσευτικὸς, seu πεσσευτικὸς, ad eos pertinens qui calculis ludunt. item calculis ludendi peritus. Plato de leg. l. 1.

Πεσσεία, ἡ. calculorum lusus. idem in Phæd. & Athan. l. 1.

Πεσσεύω, idem quod πεσσεύω. Hes.

Μεταπεσσεύω, (*comp.*) immutatis calculis ludo. Metaphoricè apud Plat. in Minoe, ἴσως γὰρ οὐκ ἐνοῦσι ταῦτα μεταπεσσευόμενα ἐν τοῖς ἔθεσι, eadem esse etiamsi transmutentur.

Πεσσω, vide in Πεττω. Πεσσω, &c. in Πεσσω.

Πεσσομαι, in Πεσσομαι.

ΠΕΤΑΥΡΟΝ, ὸ, pertica, tignum aut asser super quo gallinæ dormiunt. Dicitur & de gallinario. Nic. in Ther. Ἐστὶ δ', ὅτ' ὄρνιθι κατευνάζοιτο δι' ἕρσην Μαῖα θεὴ ὕπνοις καθαρὰ κλῦε πεταύρων. Scribitur etiam πέτυρον, apud Theocr. idyl. 13. ¶ Item genus laquei. Hesych. Nonnulli etiam πέτυρον dicunt esse asserem cum laqueis autibus tentum, vt in eum inuolantes laqueis se intricent. ¶ Hesych. esse dicit instrumentum quoddam. * Quidam putant dictum esse παρὰ τὸ ἐν ταῖς αὐραῖς, ἤγουν τοῦ ἀέρος πετᾶσθαι.

Πετουρίζω, alto exilio petauro.

Παραπετουρίζω, qui alto petauro exiliunt, i. machina alto loco suspensa, ita vt ferè ex ipso aëre deuolare videantur.

ΠΕΤΑΩ, (vnde πετάζω, & πετάννυμι, fut. πετάσω, pando, expũco. Il. ξ. & φ. ὁ δ' ἄρ' ἐξ χείρε πέτασε. ¶ Item aperio. Oppian. l. 3. de venat. πέτασε δὲ πέτασσε χείλεα ἐξαίφνης, ἀμφοτέρω δ' ἀβόλοιο ἄνακτος, triplicibus aperuit labris. Exponitur etiam, rendo.

Πετάζομαι, & πετάννυμαι, pandor, explicor, aperior. Præt. πέπτασμαι, pansus sum, explicatus sum, apertus sum. Iliad. ι. (de bigis) ἀμφὶ δ' ἄρα σφισὶν Πεπτάσθην. Apoll. Arg. l. 2. πεπτάμενον κόλπον, expansum & explicatum. Il. φ. πεπτάμεν πύλαι, portæ apertæ & passæ. Epig. l. 1. Ὀξύτερον ἀξίνης χείλεσι πεπταμένον, aperta habens labia, i. hians. Apud Aristoph. πεπταμένοις ἴρεσι, expansis volantibus.

Πέτασμα, τὸ. explicatio, extensio.

Πέτασος, ὁ, petasus, galerus, tegmen capitis latum & expansum quod fuisse ἐφόδιον φόρημα traduot Poll. & Hesych. Gestamen est Mercurij, apud Athen. l. 12. Exponitur etiam, vmbraculum, vmbella. ¶ Herbis quoque nonnullis πέτασοι tribuuntur: vt apud Theophr. l. 4. hist. pl. c. 10. ¶ Πέτασος dicitur etiam esse species texturæ. Suid.

Πετασίτης, ὁ, petasi speciem gerens: plantæ nomen, apud Diosc. l. 4. c. 108.

Πετασώδης, ες. ὁ, ἡ, petasi speciem gerẽs. Et πετασώδεις plantæ quæ folia habent ampla in modum petasi. Athen. l. 9.

Πέταλον (& Ionicè πίτυλον, apud Hesiod. & Nicand.) ὸ, τὸ foliũ: propriè folium quod est in amplitudinem expansum. (Nam Eust. à πετάζω deriuat.) Od. τ. Δενδρέων ἐν πέταλον κεκαθεμένον κυανοῦν. Diosc. l. 1. c. 44. Πέταλα φύλλα τῶν δένδρων. ¶ Item, lamina, bractea. Philo de vita M. l. 1. Πέταλα γὰρ οὐκ λεπτὰ τρίχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς ὑμέναι συνυφαίνετο, bracteæ in tenuissima capillamenta sectæ licijs omnib. contexebantur. Exod. 28. πέταλον χρυσοῦν, lamina aurea. ¶ Capitur etiam pro petaso seu galero, i. pileo latiore in modum foliij ampli. Suid. ex Epigr.

Πεταλώδης, ὲς, ὁ, ἡ, folio vel laminæ similis. Πεταλώδεις ἱερῶν, foliosa vrinarũ qua foliis fundia sint squamis aut laminis subsident. [Idem.

Πεταλόω, in foliũ mutari. Hely. Πεπεταλωμένος, ὸν, ὁ, foliatus.

Πετάλιζω, folia decerpo: item folia emitto, germino. Hely.

Πεταλισμὸς, ὸν, ὁ, ostracismus cum foliis. Idem.

Πεταλίτης, ου, ὁ, folium referens. Πεταλίτης, lapis in laminas soluitur. Πεταλίτης, ἡ, ὸν. Apud Nican. de herba quadam.

Πέταλα, dicuntur vitulij, à cornibus quæ instar ramorũ habent, inquit Athen. l. 9. πεταλώδεις ὄρεις, per metap. apud Achęũ.

Πεταλίη, ας, ἡ, tenera: vt folia & germina recẽs ab arbore emissa: in Epigr. πεταλὸς πικρὸς ὀμμα, puellæ seu iuuenculæ.

Πεταυκὸς, siue πεταυχὲς, τὸ, poculũ latum & tenue. apud Ath. l. 11.

Composita: ac primùm ex πετάω, πετάζω, seu πετάννυμι.

Ἀνεπετάω, seu ἀνεπετάζω, & ἀνεπετάννυμι, siue ἀνεπετάσσω, expando, explico. ¶ Item aperio. Apud Luc. ἀνεπέτασαν τὰς θύρας, aperire fores. Il. α. αἰνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασαν, pro ἀνεπέτασαν, vela explicarunt, vel expanderunt. Interdum etiam laxo. Gal. τὸ σωμάτιον τῷ πόρῳ ἀνεπετάσαμεν.

Ἀνεπε-

Ἀνεπιτείνομαι, expandor. Item explicor, aperior. Xen. pæd. 8. ἐπεὶ δ' ἀνεπιτείνοντο αἱ τῶν Σαστλείου πύλαι. Præt. ἀνεπιτείνω & (per syncopen pro ἀνεπιτείνω) aperiuit, patēfecit, expanduit ἀνεπιτείνω ὁδοὺς δυσχερεῖς, aperiæ scnelitæ. Et apud Xen. Hell. 4 ἀνεπιτείνω ὁδοὺς τῶν, aperta loca. Apud Plut. in Themist. ἀνεπιτείνω εἰς βορέην ναῦς, exp. templum in boream exporrectum vel patens.

Ἀνεπίτεινμαι, idem quod ἀνεπιτείνομαι. Nic. in Alexiph. τὰ δ' ἐκ ἀνεπίτεινται ὄντα.

Ἀμπιτείνω, seu ἀμπετείνομι, per syncopen dicitur pro ἀνεπιτείνομι Eur. in Phœn. Βεβρυχεν ἀμπιτείνας λωτικὴν πολύμαλα μελπτρ.

Διεπιτείνομι, pando, aperio, vnde διεπίτεια πόρον dicitur quū sese meatus aperiunt. Eustat.

Ἐκπιτείνω, siue ἐκπιτείνομι, explico, expando, vel extendo. Eurip. in Hell. ὑπὲρ φίλεν ἐκπιτείνουσι πτέρα Ναὸς ἀκυπόμπου, extendent funem nauis celeriter vehentis.

Ἐκπιτάζομαι, & ἐκπετάνυμαι, vel ἐκπετάνυμαι, expandor, explicor. Plut. de Deo. Socr. Præt. ἐκπέπταμαι, expansus & explicatus sum.

Ἐκπεπταμένως, q. d. explicatè vel expansè, cum expansione seu explicatione.

Ἐμπετάνυμι, explico, extendo. Xen. Pæd. 1. ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δύναται ἐκπιτείνοις.

Εὐπίτατος, explicatu facilis, aut quique facilis. Hesych.

Καταπιτάω, siue καταπετάνυμι, aut καταπιτάνυμι, expando, explico, extendo. Plut. in Thesco. Item obtego, velo. Aristop. in Plut. κατεπίτασεν ἀκρῆ τοῦ κεφαλῆς φοινικίδι, cooperuit & obtexit caput eius panno rubro. Plat. in carmen. καταπιτάσας ἱστίῳ πολλὰς ἀνθρώπους.

Κατάπιτασμα, τὸ, velum quo aliquid obtenditur, seu obtegitur, apud Phil. de vita M. l. 3.

Παραπιτάω, vel παρεπιτάνυμι, idem cum καταπιτάω, siue καταπιτάνυμι, obtendo, obtego, obtenderem expando, explico. Vnde παρεπίτασμα, expansus, seu explicatus est, vel etiam se explicat. Arist. in Physiono. ὁ δὲ εἰ παρεπίτασται ὄμμα. Ἀνώτερον βορέου.

Παραπίτασμα, idem cum καταπίτασμα. Plut. in Artox. & Aristoph. Apud Synes. ep. 4. παρεπίτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπέλειψεν, auferum nos separabat. Exponitur etiam ἐπίλωμα, & ambraculum.

Περιπιτάω, vel περιπιτάνυμι, in orbem expando, vel circūcirca obtendo. Æsch. contra Ctesiph. φοινικίδ' ἀν περιπίτασε. Eurip. in Hel. Περιπιτάσασα χέρα φίλων Ἐν μαφᾷ φλοιῷ, φαιοφόρῳ.

Περιπίτασμα, circumcirca expansus vel obtentus fum. vnde apud Apol. Rhod. περιπιτάσ, obtensus est.

Περιπίτασμα, velum seu auleum quod rei alicui circumcirca obtenditur. Plut. in Pomp. Est etiam verbum theologicum, significans integumentum mysticum spiritualis sensus, apud Dion. Areop. Exponitur etiam, cortina. Περιπίτασματα, τὰ, aulæa quæ ad ornandum locum aliquem extendunturc.

Περιπιτασμένος, circumcirca expansus vel obtentus.

Προπιτάω, seu Προπιτάνυω, aut Προπιτάνυμι, ab anteriore parte expando vel obtendo, prætendo. Xen. pæd. 4.

Προπιτείνομι, extendo, illudo.

Composita ex Πίταλον seu Πέταλον.

Ἀπίταλος, ον, ὁ ἡ, foliis carens. In Epigr.

Ἐκπίταλος, amplus passuique in modum folij, vt ἐκπίταλα κεφάλια. Athen. l. 11. Et ἐκπίταλα κέφαλα, cornua lata in modum fulij vel bracteæ. Idem l. 9.

Ἐκπιταλίζω, ὁ Hesyc. est ἐδέσμα ὅμοιον τῷ τυρῷ κυκλοφόρμενον quod sic dictum putatur, quoniam folius obductum coqui solebat.

Εὐπίταλος, bene foliatus, foliis decorus, pulchra habens folia. In Epig. ¶ Εὐπίταλον, τὸ, fruticis nomen, de quo Diosc. lib. 4. c. 148. Item εὐπίταλος λίθος. Plin. l. 37. c. 10.

Καλλιπίταλος, pulchra habens folia. In Epigr. (Suid.

Πεπαπίταλος, foliis obtectus, foliis obtentus & operatus. Apud

Πεντεπίταλος, quinque foliis, quinque folia habens. Πεντεπίταλον, herba quæ & Πεντεφύλλον à quinque foliis nominatur. Nicand. in Ther. v. 839.

Τριπίταλος, trifolius, vt ῥοὰ δ' ἐν τριπίταλον. Hom. hymn. in Merc. Τὸ τριπίταλον, herba quædam. Lat. trifolium.

Ὑψιπίταλος, folia in cacumine gerens. Od. δ. Item altus, excelsus. Athen. l. 9. Pro eodem dicitur ὑψιπέταλος.

ΠΕΤΟΜΑΙ, & Πετόμαι, ac Πετάσμαι, volo, idem quod ἵπταμαι. Il. β. Ποσσὶ δὲ οἱ ὑπὸ πτέρα πέτετο ἀνεμοειδέα. Il. μ. Αὐτὰρ ὁ ἐξαῦτις πέτετο πτερὸν ἀκύμορον. Plut. de sol. an ἡ γῆ ἀκίνητος ἐστὶ, ἢ πτερωτὰ πέτεται. Aristoph. Ἀνεπέτετο πτερῷ. Eurip. l. 1. (de equis) τὼ δὲ πτερωτὼ φοινίσσω. Il. ν. Αὐτὰρ ὁ ἐξαῦτις πέτετο πτερὸν ὠκυπόροιο. Epig. l. 2. ἀλλ' ἐπὶ δ' αὖτις ἐπέτετο πτερόεν ὀξὺ λάγῳ. Ὑπερχίδας πετόμαι.

Πετεινός, ὁ, volucris. Arist. polit. Pro quo poeticè resoluta vocali, & verso i in η dicitur Πετηνός. Hesiod. φ. & apud Hesiod. in Eig. Πετεινὰ & Πετηνά, τὰ, volucres, aues. Il. θ. ρ. & ω.

Πετηνός, volatus. Od. ε.

Πετόμαι, ῶμαι, idem quod Πέτομαι seu Πετάσμαι. Il. ζ. Ἐνθα κ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶ πέτοιμ' ἀγαλλόμενος πτερυγεσσι. Ibid. αἱ μὲν τ' ἐνθα κλῆς ἀποπέκται αἱ δ' τε ἐνθα. Scribitur & Πωτάομαι vt apud Theocr. idyl. 7. Πωτῶν τ' ἐνθαῖ κἀκεῖ πέδ' ὠκαὶ ἀμφὶ μελίσσαι. (Od. μ.

Ποτός, idē quod Πετός. Et Πότος idem quod ποτός.

Πετίεσσα, idem quod Πετητός. Eurip. Pro quo Doricè dicitur ποτανός, apud eundem.

Πέτομαι, ἑ, ὀμαι, idem quod πετάομαι, volo. Apol. Arg. ἡ δ' ἐπιμὴν ἀνέτοιν ἐπέτοιν).

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιπέτομαι, ῶμαι, circumuolo. Il. ω. Μήτηρ δ' ἀμφιπέτετο δυρομένη φίλα τέκεα.

Ἀνεπέτομαι, subuolo, in altum volo. Aristoph. in Auib. Ἀνεπέτετο δὴ πρὸς ἔλυμπον πτερυγεσσι κυφεῖς.

Ἀνοπέτομαι, auolo. Dion. l. 43. εἰ δὲ ἡ ἀετὸς πρὸς τὴν Καρθαγένα ἀνέπετο.

Διαπέτομαι, peruolo, volando pertranseo. [πετοῦμαι.

Εἰσπέτομαι, & εἰσπέτομαι, inuolo, volando introeo.

Εἰσπετάομαι, idem. Arist. hist. an. l. 9. c. 40.

Ἐπέτομαι, & ἐκπέτομαι, euolo. Aristoph. in Auib. Ἐπετόμεθ' ἀν' οὖν ἱερῶν ἐπὶ νῶτα θεῶν. Arist. hist. an. l. 9. c. 40. ἐπὶ τὴν ῥόμβον ἐκπέτεται.

Ἐκπετόμαι, idem. Arist. ibidem.

Ἐκποτόμαι, seu ἐκποτάομαι, & ἐκποτέομαι, pro iisdē. Metaphoricè. Il. τ. ὅτε τε φρένες ἐκποτέονται. Et apud Theocr. id. 11. Ἀ κύκλῳ κύκλῳ τᾶς φρένας ἐκποτέονται, Doricè pro ἐκπετάονται.

Ἐμπέτομαι & ἐνπετάομαι, aduolo inuolo. Metaphoricè apud Eurip. in Helene, Πεμφθεὶς ἐς ἄβραχα πεδία, καρποφόρα τε γᾶς Ἐνπετόμενος ἰσχύι.

Ἐπεποτάομαι, idem. Diosc. l. 5. c. 85. ὡς θοῦκα ἐπεποτάσθαι τὴν ἀίδα. (labo.

Καταπέτομαι & καταπετάομαι, deuolo, volēdo descēdo seu de-

Παραπέτομαι & παρεπετάομαι, aduolo, i. iuxtà seu à latere volo. Item præteruolo.

Περιπέτομαι, circumuolo. Luc.

Ὑπερπέτομαι, superuolo, superuè volo. Arist. hist. an. l. 5.

Ὑπερπετάομαι, idem. Theocr. id. 15. εἰ δὲ τὰ κῶρι ὑπὲρ πύλας ἐρῶντες.

Composita sine præpos.

Ἀερόπετος, in aere volans. Ἀεροπετής, vide in comp. Πίπτω.

Ἰθυπετής, recta volare. Hesyc. exp. recto imperu ferri.

Ἰθυπίων, ων, ὁ ἡ, recta volans, qui recto cursu fertur, eōque valde citato, vt volare videatur. Il. φ. μελίῃ ἰθυπίοντι ἀτρεκέως ἐοικώς. Eust. exp. τῷ ἰθὺ πετομένῳ.

Κακοπέτης, malè volans. Aristot.

Ὀρόπετος, concitatis alis volans. Hesych. idē est quod ὀξύπτερος.

Ταχυπέτης, celeriter volans.

Τηλεπέτης, procul volans seu auolans. Suid. ex Epigr.

Ὑψιπέτης, altiuolans, altiuolus. vt αἰετὸς, ὑψιπέτης. Od. υ.

Χαμαιπέτης, humi volans.

Ὠκυπέτης, celeriter volans, vt ὠκυπέτης ἰρηξ. Hesio. in Eig. Item qui rapido cursu fertur ita vt volare videatur, vt ἵππος ὠκυπέτης. Il. θ.

ΠΕΤΡΟΣ, ου, ὁ, lapis, saxum. Il. ω. ἐτίρησε δὲ λάβε πέτρον Μάρμαρον ἀκριόεντα. Il. τ. ἐπεὶ ἀνομόνοον βάλε πέτρῳ Xen. Hell. 3. ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἐπιφυλάσσοντο πέτρας εἰς τὸ κάταντες.

Πέτρα, ας, & Ionicè Πέτρη, ης, ἡ, idem. Hesiod. in Theog. Πέτρας ἐλίβατας φεύγουσ' ὀρέων κορυφάς. Plu. de orac. Pyth. Πέτρῃ ἐν φλεγμαίνοντι ἔοικε πυκνοῖς ἀκρόρριξ. Interdum exp. Iscopulus, cautes: vt quum de saxis dicitur quæ in mari diffuntur, Od. μ. Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φεύγομεν ὀξὺ ῥεεθρον. Sic & Il. ε. & Od. α. Interdum repetivt Plut. in Amat. narrat. ἐρῶντες ἑαυτὸν κατὰ τὴν πέτραν. Sic & Il. ω.

Πετρώδης, ὁ ἡ, ὁ, petrosus, saxosus, lapidosus. Diosc.

Πετραῖος, ὁ ἡ, ὁ, saxatilis, inter petras seu saxa versans: vt Σκύλλα Πετραῖη. Od. μ. Et Πετραῖοι ἰχθύες, apud Athen. l. 7. Item in petrosis & saxosis locis nascens: vt ἐλαία Πετραῖα, apud eundem l. 13.

Πετραία σκιά, vmbra quam petra seu rupes de se proiicit. Hesiod. in Eig. Item Πετρῆς, saxeus, petrosus: et Πετραῖος ὁ ἵππος, apud Soph. ¶ Est & Neptuni epith. quod olim super saxo consepetus vrinam peofoderit genitalem.

Πετρήεις, εσσα, ὁ, petrosus, saxosus, lapidosus. Il. ξ. Hesiod. in Eig.

Πετρεῖος, ὁ, lapideus, saxeus.

Πετρίδιον, τὸ, saxulum. Excoolitur etiam, saxum, pet. apud Arist. (hist. an. l.

Πετρωδὴς, in modum pertatum, Luc.

Πετρόω, in lapidem vel saxum verto. Exponitur etiam, lapidoso de apud Eurip. in Oreste, Μόλις δ' ἔπεισεν μὴ πετρώσαι βαλεῖν, vix eis persuasit, ne se lapidarent.

Πέτρωμα, τὸ, lapidatio, lapidum iactus. Idem ibid.

Composita.

Ἐμπετροπόρος, ὁ ἡ, ὁ, qui in petris & locis saxosis proueniat. Ἐμπετρ-

νρὸν τῷ, nomen est herbæ quæ Romanis saxifraga dicitur: de qua in append. Diosc. Est & alia eiusdem nominis, quam latini calcifragam appellant: de qua Diosc. l. 4. c. 181.

Πέτασυγρον, τῷ, herba de qua Arist. de part. anim. lib. 4. & Hippocrat. in lib. περὶ ἑλκῶν. Eam alio nomine ἄκανον appellare tradit Plin.

Παχυπετρόω, lapidunous ob.

Λεωπέτρα, ἡ, petra laxuis. Hesych. Scribitur & λεωπετρεία, apud Suid. el 24.7.

Περιπέτρος, ὁ, vndique habens euidentes rupes seu petras. Hesy.

Περιπετρίζω, ὀνω, exp. allidi. Idem.

Ὑπόπετρος, sub quo petræ seu saxa latent: petrosus: Diosc. l. 4. c. 3.

Πεύθομαι, &c. vide in Πυνθάνομαι.

ΠΕΥΚΗ, ης, ἡ, quidem exp. picea, alij larix. arbor de qua Theophr. hist. pl. l. 3 & Arist. hist. an. l. 5. c. 19. Accipitur interdum pro face seu æda ex picea excisa. Aristoph. in Nub. σὺν πεύκαις σιλαγεῖν. Et apud Athen. l. 15. ἐκφέρετε πεύκας καὶ Ἀγαθῶνα φοφάσοις. Apud Eurip. in Phæd. Ponitur pro pugillaribus siue codicillis è picea seu larice factis ante repertum chartæ vsum. ¶ Amaritudinis etiam quandam significationem habet, quòd videre est in derivatis & compositis nonnullis.

Derivata ex πεύκη, picea.

Πευκήεις, ῶσα, ὄν, montes in quibus πεύκαι multæ nascuntur. Dionys. de situ orb.

Πεύκινος, η, ὀν, piceus qui est è picea arbore: vt πεύκινον ῥητίνη, apud Diosc. lib. 3. c. 93. Et apud Eurip. πεύκινον δ' ἄκρον, lacrima quã picea fundit. Et πεύκινα ξύλα, ligna ex picea vel larice. Reg. l. 3. c. 5.

Χαμαιπεύκη, ἡ, (comp.) larix pumila. Plin. l. 24. c. 15.

¶ Derivata ex πεύκη, in significatione amaritudinis.

Πευκεδανός, ὄν, ὁ, amarus. Iliad. κ. Ἡ ὅ ποτε πεύκεσσιν μέγα φόμα πεύκεδανοῖο. Exponitur etiam exinosus. Πευκεδανὸν dicitur herba quædam nomen sortita ab amaritudine, de qua Theoph. hist. pl. l. 9. c. 15. & Diosc. l. 3. c. 92.

Πευκαλίμος, amarus: vel cautus, prudens: vt πευκαλίμῃ φρεσὶ Il. (ι. & υ.

Composita.

Ἐμπευκής, ές, ὁ, ἡ, ἡ, amarus.

Ἐχεπευκής, idem: Il. α. Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεῖς Βάλλε. Exponitur etiam, lethifer, mortifer.

Περιπευκής, peramarus, Il. λ. ἐκ μύρῃ ἔμμεν μαχαίρῃ Ὀξὺ βέλος περιπευκές.

Πεύσεις, πεύσεις, &c. vide in πυνθάνομαι, πεφασμένος, in φάω.

Πέφνω, in φένω, occido; πέφνε, in πέφνω.

Πῇ, vide ἡ in Ὅς.

ΠΗΓΗ, ης, ἡ, fons, scatebra, seu aqua salliens, idem quod πέδαξ (* cum quo eandem originem habere creditur, nimirum à πηδάω) Il. υ. νυμφάων ἠδ' ἄλσεα καλὰ τε μυρία, Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ ποίεσσα πεπείατο. Plut. symp. 4. ἀναφύεσθαι πολὺν αὐτοῖς ὑδάτων. Athen. lib. 10 Ἐρεμιαὶ δ' ἐδρῶσι πηγῆς, sudorem bacchici fontis, i. vinum. ¶ Metaphorice etiam vsurpatur, vt & Lat. fontis: vt apud Æschyl. ἡλίου πηγή, dicitur ea mundi pars in qua sol oritur. Sic apud Xen. Pæd. 7. αἱ τέχναι πᾶσαι φαίνονται καλῶν εἶναι. ¶ Πηγαί, dicuntur etiam oculorum anguli qui sunt ad nares, teste Hesych.

Πηγάδιον, τὸ, fonticulus. Suid.

Πηγαῖος, ὁ, fontanus, è fonte manãs. Arist. & Plat. de leg. Metaph. apud Areopag. πηγαία αἰτία, dicitur causa velut è perenni fonte manans. πηγαῖόν τι, Hesychio est τὸ ὄμβριον.

Πηγάζω, scateo, scaturiendo in modum fontis effundo, scaturire fa. io, Greg. in epitaph. Μωσῆς ἐκεῖος, ὃν θάλασσα τίμησε, καὶ ἄρτος ὕδει καὶ πέτρα πηγάζει. Et cum acc. apud eundem, ἐπηγάζεις γὰρ πᾶν φανερῶν ἁμαρτίαν. Sic & Damasc. ἐπήγασεν ἡμῖν πηγὴν ἀφθόνους, in modum fontis in eos effudit, seu scaturire fecit.

Πηγάζομαι, velut è fonte mano, velut è fonte effundor. Damascen. φυσικῶς ἀεὶ ἐξ αὐτῆς πηγαζόμενος.

Πήγασος, ου, ὁ, pegasus: alatus Perici equus, ita dictus, quòd circum Oceani fontes natus esset, teste Hesiod. in Theog. Habuit & Bellerophon eiusmodi equum. Plin. lib. 8. cap. 11. pegasi sunt pennati equi & cornibus armati.

Πηγάσιον φίλτρον, alx Pegasi. Aristoph. in pace.

Πηγασὶς κρήνη, fons caballinus, qui exstitit è terra pegasi pede pulsata Epigr.

Ἀναπηγάζω, (comp.) emitto in modũ fontis & scaturiginis. Hesy.

ΠΗΓΝΥΩ, seu πήγνυμι, & πήγνυω, siue πήττω. F. ξω compingo. Item compingendo struo & fabricor. Il. β. κεῖθι δ' ἔπειτ' ἄρα τοῖς γε τάχ' ἔπηξε. Et πηγνύω σκηνάς, struo tabernaculum. ¶ Item concrescere facio, congelo, coagmento. Plato in Tim. ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πήγνυντά τε καὶ διαχέοντα. In Geopon. ὁ τυρὸς ὃν ἐπήξει τὰ ἀσκελὰ ἐυκῶς κλάσματα. Diosc. l. 4. πήγνυσι τὰ διαλελυμένα, dissipata cogit. ¶ Item pango, figo, seu depango, defigo, infigo. Hesiod. in Erg. ἐν ἐλύματι πήξας, in dentali figens. Od. λωπήσας τ' ἔνθ' τυμβῳ ἐρείμιν. Xen. in Cyne. πηγνύς δὲ τὰς κεφαλίδας ὑπτίας. Sic & apud Philon. de mundo.

Πήγνυμαι, (med.) idem quod πήγνυμι, struo, &c. Hesio. in Dieb. Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς. Greg. μὴ σπεύδετε ὑψηλὰς πήξασθαι, ne altos totos struamus. Basil. κύκλα πήγνυσθαι. Πήγνυμαι, (pass.) cogor, coagulor, concrescо, coeo. Arist. de part. ani. ψύχει δὲ καὶ θάττον τὸ ὕδωρ καὶ πήγνυται ἢ ὑγρά. Idem (de lacte) ἐπὰν τὸ πυρὸς πήγνυται καὶ παχύνεται. Metaph. Il. χ. νίφετοῦ ἢ χιόνος πάχνη: vt Ouid. *Asperitatem gelido frigore pectus erat.* ¶ Item pangor, figor, vel depangor, defigor. Iliad. πολλὰ δ' ὕπερθε θρασείαων δόρατ' ἔγχεων. Ἄλλα μὲν ἐν γαίῃ πέπηγεν ἀρηβόλα αἰχμῶν. Dicitur & ἔρα πήγνυσθαι pangi, apud Eur. Præt. med. πεπήγασι, compactus & coagmentatus sum. Chrysost. σῶμα δὲ τὸ τῶν ὀστῶν πεπήγασι. Item concretus frigore constrictus sum: vnde πεπηγὸς αἷμα, apud Plut. & πεπηγὸς γάλα, apud Diosc. Item depactus & defixus sum. Ilia. γαῖῃ δ' ἐγχεα μακρὰ πέπηγεν. Metaphoricè res aliqua dicitur πεπηγέναι, quæ fixa est & ita constituta, vt de statu nullo modo dimoueri possit, apud Dem. Philip. 1. & alibi.

Πῆγμα, τὸ, id quod concretum est, seu concretum. Polyb. 16 cognimentum, concinnatio, compositio: in Epigr. ¶ Πῆγμα dicitur etiam machina lignea in qua statuæ collocantur & figuntur ad eas sustinendas. Ioseph. de bell. Iud. l. 7.

Πηγματώδης, ες, ὁ, ἡ, concretus, vel πῆγμα referens.

Πῆξις, εως, ἡ, coagmentatio, coagulatio, congelatio. Arist. meteor. 1. Exponitur & glacies, apud Plut. de primo frig.

Πηκτός, ὁ, compactus, coagmentatus. Hesiod. in Erg. ¶ Item concretus, congelatus, coagulatus. Arist. meteor. l. 4. Diosc. l. 5. c. 114. Item fixus, defixus, depactus. Soph. in Aiace. ¶ Πηκτὰ, interdum absolutè dicitur lac, apud Æt. & Suid. Et πηκτοὶ fores bene compactæ & coagmentatæ, teste Hesych. πηκτοὶ, sunt etiam instrumentum venatorium seu species retis, apud Aristoph. in Auib. ¶ Τὸ πηκτὸν dicitur etiam symphiti herbæ species quædam: de qua Diosc. l. 4. c. 10. Et τὰ πηκτὰ, lactyna, σφῆ τὰ πεπηγῶτα. Hesych.

Πηκτικός, congelandi seu coagulandi vim habens. Diosc. l. 1. cap. 184. Exponitur & passiuè, qui congelari seu conglaciari potest, apud Theophr. de cau. pl. l. 5. c. 10.

Πηκτίς, ίδος, ἡ, gelu fictitium. ¶ Est & instrumentum musicũ quòd alias μαγάδις dicitur. Arist. pol. 8. Athen. l. 4. & 14. Item fistula, tibia. Hesych. ¶ Item culter ad scindendas carnes. Suid.

Πάκτος, Doricè, idem cum πηκτός. Et fœmin. πακτὰ, idem quod πηκτὰ, lac per coagulum concretum: seu caseus recens coagulatus. Theocr. id. 11. τὰ πάκτα δ' ὠμάτων dicuntur fores, apud Eurip.

Πακτόω, ώσω, compingo, coagmento. ¶ Item obsero, claudo: vt πακτοῦσθαι θύρας. Poll. ex Archilocho. Item obstruo, vt apud Aristoph. in Vesp. τὰ' ἰὼ τετρημένα. Ἐνθάδε μὴν ἐκεῖνον καὶ πακτώσωμεν. ¶ Exponitur etiam, diffundo: vt in Epigr. Λαμφὰ πακτώσας μιανὰ θεῖ φιλάτῃ.

Πάκτων, ωνος, ὁ, genus nauigij fluuiatilis, quod solui poterat, vt expeditius transportaretur, iterumque vbi opus esset compingi. Diod. Sic. l. 20 Strab. l. 17.

Πακτίς, ίδος, ἡ, idem cum πηκτίς Theocr. in Epig. & Demet. Phal. ex Sapphone.

Πηγός, ή, ὄν, bene compactus & compositus: vt πηγοὶ ἵπποι. Il. ι. ¶ Exponitur etiam, niger: vt κύματι πηγῷ. Od. ψ. item albus, & niueus, qualis est glaciei color: vt πλόκαμος πηγός, apud Lycophr. ¶ Ponitur & substant. pro sale, apud Athen. l. 9.

Πηγάς, άδος, ἡ, glacies. Hesiod. in Erg. Exponitur etiam, rupes, apud Schol. Arg. l. 2.

Πηγετός, ὄν, ὁ, glacies, gelu. Dion. de situ orb.

Πηγυλίς, ίδος, ἡ, gelida, glacialis. Od. ψ. & Apol. Arg. l. 2. Exponitur & subst. gelu, glacies, teste Suid. & Eust.

Πάγη, ης, ἡ, laqueus depactus ad irretienda animalia, decipulum. Xen. Pæd. 1. Phil. de vita M. lib. 1. ¶ Exponitur etiam, locus excelsus. Hes.

Πάγις, ίδος, ἡ, idem quod πάγη in prima signif. Aristoph. in Auib. Metaphoricè apud Athen. l. 13. meretrices dicuntur πάγιδες τῆς βίου. Exponitur & retinaculum in Epigr.

Παγιδεύω, illaqueo, tendiculis irretio. Matth. 22. ἵνα αὐτὸν παγιδεύσωσι.

Πάγος, ὁ, tumulus, collis, terra in tumulũ coagmentata. Od. 1. Hesiod. in Asp. ¶ Item humor frigore astrictus, glacies. Plut. de primo frig. Arist. de mundo. ¶ Πάγος appellatur etiam sal, apud Lycophr.

Παγώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, glacialis, gelidus.

Παγερός, idem Procl. in Hesiod.

Παγετός, idem quod πηγετός. Xen. in Cyneg.

Παγετώδης, idem cum παγώδης, seu glacie aut gelu adstrictus. Arist. de mundo.

Παγάς, idem cum πηγάς. Hes.

Πάγιος, ὁ, fixus, firmus, stabilis: vt γῆ παγία, apud Nic.

Παγίως, firmè, firmiter. Plat. in Theæteto, παγίως λέγειν, asseuerare, constanter affirmare. Arist. Rhet. 2. Compar. παγιωτέρων, firmius constantius.

Πηγόω, ω, firmum & fixum statuo, firmo, stabilio: vnde πεπηγωθείς, ab Etym. exp. ἐδραιωθείς.

Πήγανον, τὸ, ruta: nomen herbæ ita nominatæ, quòd caliditate sua πήγνυσι τὰ σπέρματα, seu πῆξιν ἐμποιεῖ vt tradit Schol. Nicand. Vide de ea Dioſc. l. 3. c. 52. & 53. Plin. l. 19. c. 8. & 20. c. 13.

Πηγανώδης, ἡ, ruta proximè accedens, rutæ ſimilis.

Πήγανον, τὸ, rutula: herbæ genus, apud Theophr. hiſt. pl. l. 1.

Πηγανίζω, rutam tuitor, rutam refero. Dioſc. l. 3.

Ἀγριοπήγανον, (comp.) ruta agreſtris ſeu ſylueſtris. Heſych.

Πυτία, ας, ἡ, coagulũ, (à πύσσω ſeu πύττω deductum, teſte Gaz.) Suidas exp. ſuccum quem in caſeum contrahit. Scribitur & πυτία apud Dioſc. l. 2. c. 83. & πυττία apud Ariſt. hiſt. an. l. 3. c. 20.

Ἐμπυτιάζω, (comp.) coagulo inſecto contraho, ſeu coagulo: vnde ἐμπυτιαζόν γάλα apud Dioſc. l. 6. c. 28.

Πάχνη, Πάχνις, Πάχνωλος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιπαγής, ές, ὁ, ἡ, circumquaque firmus, vel ſimiliter hærens. Nonn.

Ἀναπήγνυμι, ſuffigo, ſulpeedo. Plut. in Artox. φρουρεῖν ἐκδεῖραι ζῶντα, καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον δεῖν τρισὶν ἀναπῆξαι.

Ἀνήπαγος, ὁ contrario compactus, vel ex aduerſo fixus.

Ἀνάπηξις, εως, ἡ, arca,ciſta. Eurip. in Ione, Ὁρᾶν παλαιὰν ἀνάπηγ' ἐν σκήνεσιν.

Ἀποπήγνυμι, frigore cogo & adſtringo concreſcere facio.

Ἀποπήγνυμαι, penitus gelu adſtringor & coco. Athen. l. 2.

Διαπήγνυμι, compingo, concinno, compono. Luc.

Διάπυξα, ων, intercolumnia, i. columnarum paruæ quæ inter maiores pangunturRegl. 3. c. 7. (l. 5. c. 20.

Ἐμπήγνυμι, ſeu ἐνπήγνυμι, congelo, cõglacio. Theop. de cau. pl.

Ἐμπήγνυμαι, gelu adſtringor. Idem ibid.

Ἔμπηξις, ἡ, congelatio, concretio quæ frigore fit. Idem ib.

Ἐμπηκτικός congelandi & conglaciandi vim habens, apud eundem ibid.

Ἐμπήγνυμι, compactum & coagmentatum inſero vel infigo, depango. Epigr. l. 2. τίς γὰρ οὐ οἶδεν Ὀρχήστου ἐμπήξαι φαρμακοῦν δόλον. Item concreſcere facio: vnde ἐμπήγνυμαι, congelor, &c.

Ἐμπαπήης, ὁ, miniſter qui forenſes legaléique tabulas à legiſlatore accipiens in libellos compingit.

Ἐπιπήγνυμι, & ἐπιπάγω, in ſuperficie congelo.

Ἐπιπήγνυμαι, & ἐπιπάγομαι, in ſumma parte concreſco & coco. Theophr.

Ἐπίπαγος, ὁ, glacies ſuperficiaria: humor in ſumma parte concretus. Gal. ad Glauc. l. 2. Dioſc. l. 1. c. 134. Apud eundem l. 2. cap. 182. ſic dicitur ſuccus qui inciſo arboris cortice emanans concreſcit & congelat.

Ἐπιπακτίς, ἡ, parua herba: de qua Dioſcor. l. 4. c. 109. Plin. fruticem eſſe dicit l. 13. c. 20.

Ἐπίπακτον, idem cum Πακτίς: vnde ἐπιπακτοῦν θύρας, obſerare ſeu claudere fores. Poll. l. 10. c. 4.

Καταπήγνυμι & καταπηγνύω, gelu conſtringo. ¶ Item defigo, depango. Ariſt. pol. 7. ὁ δὲ λόγος καταπηγνύει τὴν τῶν φυτῶν. & hiſt. an. l. 5. νεὸς πλοῖον καταπῆξαι τὴν κεφαλήν.

Καταπήγνυμαι, gelu coco & concreſco. Ariſt. hiſt. an. l. 6. Item defigor, depangor. Baſil. κεκρυμμένοι βρόχοι καταπεπηγότες τὴν ἰσχὺν πολλαχόθεν καταπεπήγασι.

Καταπῆξ, ηγος, ὁ, palus qui in terram depangitur. Suid.

Deuon. Ἐγκαταπήγνυμι, defigo ſeu depango in Odyſſ. λ.

Παρακαταπήγνυμι, à latere figo iuxta depango. Vnde metaph. apud Iſocr. αἱ λύπαι ταῖς ἡδοναῖς παρεμπεπήγασι, voluptatibus adiuncti ſunt dolores. Apud Alex. Aphr. in præfat. probl. l. 2. εἰκείαν ἀρχὴν περιεπήξατο, exp. conſtituit.

Παράπηγμα, τὸ, inſtrumentum aſtronomicum quo ortus occaſuſque ſiderum, tempeſtatémque ſignificationes cognoſcuntur atque inuenuntur: inde dictum quod e multis variiſque concinnatum eſſet. Suid. & Vitruu. l. 9. c. 7.

Περιπήγνυμι, circumquaque compingo & coagmento. Item circumquaque figo vel defigo. Item circumquaque congelo & concreſcere facio: vnde paſſ. apud Dioſ. l. 5. c. 137. περιπεπηγυῖαν κελάμοις ἐγχρώματα.

Προπήγνυμι, prius congelo. Τὸ προπεπηγός, prius concretum: vel ſimpliciter concretum. Dioſc. l. 3. c. 92.

Προπεπηγώς, ὁ, ἡ, prominens, proturbans. Luc.

Προσπήγνυμι & Προσπάγνυμι, appingo, affigo. Item cruci affigo. Act. Apoſt. c. 3.

Πρόσπημα, τὸ, id quod affixum eſt. Πρόσπημα, Heſyc. dicit eſſe partem quandam nauis.

Συμπήγνυμι, vel συμπηγνύω, & συμπάγω, compingo, coagmento. Theocr. id. 8. πρὶν κεν νιν συνέπαξ ἔτι καὶ τὸν ἀκτυλὸν ἄλλο. Doricè pro συνέπηξε. Metaphoricè apud Plut. in Rom. συνέπηξε τὴν πόλιν. Compegit & commiſcuit. Et in Cam. συνεπηγνύει τὴν λοιπὴν τῆς πόλεως διαφθορὰν. ¶ Item concreſcere & coaleſcere facio, cogo. Il. ὑπὸ γὰρ κρύος ἐπέπηγεν. Dioſc. l. 4. c. 9. κρίνα δὲ συμπήγνυσι ἐξόμβρου τοῦ αὐτοῦ.

Συμπήγνυμαι, compingor, &c. vnde συμπεπηγώς, coagmentatus cohærens. Luc. de ſalt. Item ἐνεμπήγνυμαι, compingendo fabricor. Appian. in Mithrid. Μεξρεῖ ἀπὸ τῆς ναῦς πλοῖα ὅπῃ τὰς Ῥωμαίας συνεπήγνυτο.

Συμπαγής, ὁ, compactio, coagmentatio. Herodian. lib. 4. Et metaph. apud Plut. de def. orac.

Σύμπηκτος, ὁ, ἡ, compactus, coagmentatus, compactilis. Ariſtoph. in Ran.

Ἀνεμπαγής, (dec.) qui compactus & coagmentatus nõ eſt.

Ὑπερπαγής, admodum glacie conſtrictus. Xen.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm ex ἀστήρ. 2. ἐπάγλειον.

Ἀκροπαγής, ὁ, ἡ, in ſummo fixus. Nonn.

Ἄπαγος, qui compactus & concretus non eſt. Plut. de primo frig.

Ἀρτιπαγής, recens compactus & coagmentatus: νεῦρα γαλαίας ἀρτιπαγῆς, apud Theocr. Epigr. 3.

Βυβλοπαγής, ναῦς, nauis cortio contecta, q. d. cortio compacta.

Γομφοπαγής, cuneis ſeu clauis compactus. Metaphoricè apud Ariſtoph. γομφοπαγῆ μήματα.

Δυροπαγής, ex igne ſeu contignatione compactus. Nonn.

Δρυοπαγή φόλον vocat Soph. τὸν πάλαλον, vt tradit Heſych. vel claſſem è quercubus compactam.

Εὐπαγής, bene compactus & coagmentatus, ſolidus. Euſt.

Ἡμιπαγής, ſemiconcretus. Ariſtot. de mundo.

Ἰξοπαγής, piſci hærens. Epigr.

Κηροπαγής, ex cera compactus ſeu concretus. Epigr.

Μεσοπαγής, vſque ad medium terræ defixum. Pro quo metri gratia dicitur μεσοπαγίς. Il. φ. v. 169.

Νεοπαγής, idem cum ἀρτιπαγής.

Πρωτοπαγής, qui primus compactus & coagmentatus eſt. Il. ω. Exponitur etiam, qui primus fixus & depactus eſt.

Compoſita ex πρὸς, καὶ τέκτων.

Ἀγριοπηγοί, carpentarij fabri plauſtrorum artifices & ex omnibus agreſtibus lignis opera conficientes. Schol. Ariſtoph.

Ἁλοπηγός, ὁ, qui in ſalinis ſalem efficit concreſcere, & cogit in glebam: ſalarius. Nic. in Alexiph.

Ἁλοπήγια, ἡ, ſalinæ, loca in quibus ſal concreſcit. Plu. in Rom.

Ἁμαξοπηγός, curruum fabricator, plauſtrorum compactor. Plut.

Ἁμαξοπηγέω, plauſtra fabricor. Poll. l. 7. (in Paricle.

Ἁρμαστοπηγός, idem quod ἁμαξοπηγός. Il. δ.

Ἁρμαστοπηγέω, curruum fabricor.

Ἀσπιδοπηγός, clypeorum compactor ſeu fabricator. Poll. l. 1.

Ἀσπιδοπήγιον, τὸ, locus vbi clypei compinguntur. Idem l. 7. c. 30.

Δεσμοπηγία, ἡ, bigarum ſeu ſellarum fabricatio.

Εὐπηγής, ὁ, ἡ, bene compactus & coagmentatus. Apol. Arg. (l. 2.

Θυροπηγία, ἡ, ianuarum fabricatio.

Γηλοπηγοί, tabularum coagmentatores, qui tabulata conficiunt.

Καινοπηγής, nouo quodam modo compactus. Æſchyl.

Κηροπήγιον, τὸ, candelabrum, vbi cerei depanguntur.

Κλινοπηγία, lectorum compactio.

Κλινοπήγιον, τὸ, locus vbi lecti compinguntur. Pol. l. 7. c. 30.

Ναυπηγός, qui naues compingit, nauium fabricator. Thu. lib. 1.

Ναυπηγία, ἡ, nauiũ compactio & fabricatio. Eur. in Cyclop.

Ναυπήγιον, τὸ, locus vbi naues compinguntur. Ariſtoph.

Ναυπηγικός, ad nauium fabricationem ſeu fabros pertinens.

Ναυπηγία, naues fabricor.

Ναυπηγοῦμαι, dicũtur naues quę compingentur & ſtruuntur. Plut. de fort. Rom. Xen. Hel. 1. Actiuè idem ſignificat quod ναυπηγεῖν: vt apud Æſch. τοὺς ἐξιστάμενοι ἀρτιναυπηγοῦν. Sic Iſoc. in Euag. τρεῖς ἐναυπηγοῦν τριήρεις ναυπηγεῖσθαι. Sic Iſoc. in Euag.

Ναυπηγοπία, ἡ, idem quod ναυπηγία, Thu. l. 4.

Ναυπηγήσιμος, nauib. fabricandis aptus. Thu. l. 7. Xen. Hel. 5

Dec. Ἀντιναυπηγοῦμαι, contra ſeu vicißim naues fabricari. Item contra machinari in nauium fabricatione & conſtructione. Thu. l. 7.

Προσναυπηγέω, inſuper claſſem ædifico.

Νεοπαγής, recens compactus ſeu coagmentatus. Epig. l. 3.

Παλιμπαγής, iterum compactus: vnde παλίμπηκτα dicuntur calceamenta ſæpius ſuppacta. Poll. l. 7.

Σκηνοπηγία, ἡ, tabernaculi ſeu tabernaculorum compactio: vel quum tentorium figitur. Factum erat apud Hebræos, à figendis tentoriis dictum: quod ab ipſis agebatur in memoriam priſtinæ vitæ quam in tabernaculis egerant. Zach. 14. Ioan. 7. Vitrũ & Ariſt. hiſt. an. l. 6. de ſolertia hirundinis in confingendo nido. Dicitur & σκηνοπηγία, τὸ.

Σκηνοπήγιον, tabernaculum pono. Athen. l. 10.

Σορεπηγός, qui ſandapilas compingit, ſandapilarum fabricator. Ariſtoph. in Nub. & Epigr. l. 3.

Σορεπήγιον, τὸ, locus vbi ſandapilæ conficiuntur. Pol. l. 7. c. 3.

Compoſita ex πυκτός.

Ἄπηκτος, ὁ, ἡ, qui compactus ſeu coagmentatus non eſt. ¶ Item non concretus, qui nunquam gelu durauit. Ariſt. meteor. lib. 4.

Εὔπηκτος, bene compactus & coagmentatus: vt μέλιτος εὔπηκτον. Il. ω. Item qui facilè conglaciatur: Theophr. de cau. pl. l. 5. cap. 10.

Κρυσταλλόπηκτος, glacie cõcretus. vt κρυσταλλόπηκτος φυὴ πυκνῶς

flatus glacie concreti. Eurip. in Rheso.

Μελίπηκτον, placenta ex melle: opus pistorium melle conditum. Athen. l. 4. & 14. (gulatus, Hom.

Νεόπηκτος, recens compactus & coagmentatus: vel recens coa-

Πηδάλιον, vide in Πηδόν.

ΠΗΔΑΩ, F. ήσω, salio, saltio. Il. φ. ὁ δ' ὑψόσε πουλὺν ἐπηδᾶ. Aristot. de icone ἡν ἀνὴρ καθῆται φλογὶ ἢ πηδᾷ. Soph. in Aiace, Πηδῶν τε πεδίον κατὰ νεόρρυτον ξίφος. saltantē per campos. ¶ Item metaph. vt & Lat. Salio Basil. ὥσπερ τὰ ἐπικαμπύλα πηδῶντες. Aristoph. in Nub. Οἶμαί γε τὴν κεφαλὴν σου τὰς καρδίας Πηδᾶν, ὅ, τι λέξῃς. trepidē expectare.

Πήδημα, τὸ saltus: ipsum effectū salientis. Plut. περὶ θυμ. Luc.

Πήδησις, εως, ἡ, saltus: ipsa actio saliendi. Plut. de virt. mor.

Πηδήτης, qui salire solet, qui subsultim incedere consuevit. Metaph. Πηδητικὰ μέτρα. apud Eustath. (Nic. in Ther.

Πηδάκης, ὁ, ἡ, vligiuosus & Fonticulis scatens, vnde aqua prosilit.

Πηδύα, quæ ex me saliunt, aquis scateo. Hely.

Πηδυλὶς πέτρα, rupes ex qua fluit aqua. Idem.

Πηδύω, idem cum πηδάω, ex eóque factum sicut ἰάω ex ἰάομαι. Sin de humore effluente dicatur, exp. profilio, profluo, salientis in modum erumpo, vt πηδύουσι, ἰδρῶς. in Epigr.

Πηδύωμαι, idem. Nic. in Ther. Λίμνα δὲ ἐκ ῥιζῶν τε καὶ αὐχένος ἠδὲ καὶ ὤτων Πηδύεται.

Πηδύεσθαι, ὁ, aquis salientib. scatens: vnde fœm. Πηδύεσσα.

Πηδὸν ἕπεται, quomodo hue pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum ex Πηδάω.

Ἀναπηδάω, ῶ, subsilio, sursum salio: vt ἀναπηδᾷ τοῦ ἵππου, quum subsiluisset in equum. Xen. pæd. 7. & Hell. 4. Item prosilio, exilio. Xen. pæd. 1. ἀναπηδήσας πρὸς τὸν ἵππον. Æsch. in Ctesiph. ἀναπηδήσας ἐκ τῆς ἐκκλησίας ὑβριστὴς ἀνθρώπων λέγετο. inte. diū significat resil. o, i. retrorsum salio. Aristoph. in Rā. οἱ δὲ ἀναπηδῶσι τε καὶ δεῦρο καὶ ἐνθάδε. Ἐναναπηδάω, (dec.) insilio, insurgo. Aristoph. in Nub.

Ἀντιπηδάω, vicissim & ipse salio.

Ἀποπηδάω, desilio, resilio: vt ἀποπηδᾷ τοῦ ἁρματος, curru desilit, vel prosilit è curru. Plut. in Fab. Arist. in prob. ἀποπηδᾷ δὲ πρὸς ἐμὲ φωνάς. ¶ Item aufugio, refugio: celeriter & cupidè abscedo. apud Chrysost. Xen. apomn. l. 2. ἄθροι ἀπεπήδησαν Σωκράτους, illatim resiluerunt vel discesserunt a Socrate.

Διαπηδάω, transilio, saltu supero seu trāsco: Xen. de re eq. ὥστε διαπηδᾶν τὴν τάφρον ὑπερβαλόντα. Galen. de loc. affect. l. 5. ἐχιτῶ θλᾶν τὴν φλεβίον ἐξ οὗ διαπηδᾷ τὸ αἷμα.

Διαπήδησις, ἡ, transitus qui saltu fit. Apud medicos quid sit, vide Galen. Meth. l. 4. & 7.

Εἰσπηδάω, insilio, saltu irruo & inuado. Dem. in Mid. εἰσεπήδησαν εἰς τὴν οἰκίαν. Herod. l. 7. εἰσεπήδησας καταλαμβάνουσιν αὐτόν.

Ἐπεφαπηδάω, (dec.) insuper insilio. Dion. Areop.

Ἐκπηδάω, exilio, saltu exeo. Xen. de re eq. ὅτι δ' ἔστι καὶ ἐκπηδᾶν ἐνθα δὲ καθέλκεσθαι. Herodot. l. 1. κελεύειν τοὺς παρεστῶτας ἐκπηδᾶν ἐς τὴν θάλασσαν τὴν ταχίστην.

Ἐκπήδησις, ἡ, exitus eius qui exilit.

Προσεπηδάω, (dec.) insuper insilio, seu profilio.

Ἐμπηδάω, insilio. Apud Luc. de hist. scrib. dicitur de eo qui velut insiliens manum patinæ infert.

Ἐπιπηδάω, (comp.) insuper insilio calcibus.

Ἐπεκπηδάω, idem quod ἐμπηδάω, Aristophan. in Vesp. ἐν ἀγκίσιν αὐτοῖς ἐπεκπηδᾷς. Herodia. l. 6. ὅπερ πάντες τῷ σκάμνῳ αὐτὸ ἀναρρῶσι. Et cum accus. apud Suid. ἐπεκπήδησον ἀναπαῦσαι τὴν ἰσχίον. Exponitur etiam, cupidè accedo, apud Chrysost. comment. in 1. ep. ad Corinth.

Καταπηδάω, desilio. Xen. Pæd. 7. καταπηδᾷς λύτ' ἵππου.

Μεταπηδάω, transilio, transsulto. Metaphoricè apud Chrysost. de precat. λύπη φαυλοτέρα βίου πρὸς εὐσέβειαν μετεπήδησεν turpiori vita ad pietatem resilit. (pos. 9. probl. 4.

Μεταπήδησις, ἡ, saltui mutatus seu saltus mutatio. Plut. sym.

Παραπηδάω, saltu prætergredior. Exponitur &, transgredior: vt παρεπηδᾶν νόμους, apud Æschin.

Προσπηδάω, saltu appeto, assilio.

Συμπηδάω, & Attic. ξυμπηδάω, vnà cum alio salio. Eur. in Bacch. καὶ ξυμπηδᾷ σ' ἐς ξυμπεσεῖν θίλων.

Ὑπερπηδάω, saltu supero transilio. Theocr. id. 5. Ἀκεῖδ' ἐς τὸν φρέαρ μὲν ὑπερπηδᾷ τὰν τὸν ἀμέν. Metaphoricè apud Æschin. ὑπερπηδᾷ τὰ νόμιμα.

Composita ex Πηδάω & Πηδύω.

Ἀναπηδύω, erumpo è scaturigine, scaturio. Plut. in Æmyl. τὸ ὀρυττόμενον τὴν χωρίον μᾶλλον ἀναπηδύει.

Διαπηδύω, diffilio, vel transilio, vel, significat & scaturio.

Διαπηδύω, scaturio, perfilio seu perfodo in modum salientium fontium. Arist. de gen. an. lib. 2. δεῖ τὴν φλεβὸν καὶ τὴν ἀορτὴν διαπηδύειν καὶ τρέφειν.

ΠΗΔΟΣ. ου, ὁ, vel Πηδὸν, οῦ, τὸ, ligni species. Eust. ¶ Item Πηδὸς palmula ex eo ligno confecta. Hesyc. pro quo apud Eust. scribi-

tur Πηδός. ¶ Item Πηδὸν, remus. Eust. & Suid. apud Homer. Od. κ. Εἰδότες ὃν κυβερνήτην καὶ φρένας ἔνδον ἔχουσι, Νῆϊς ἐμή, καὶ κοῦρος ἀνηρώτητον ἄλοιτο πηδῷ. Ex illo Πηδὸν. Eustath. scribit fieri πολλάκις, pleonasmo syllabæ λ. Apud Hesych. reperitur etiam πηδὸν expositum πηδάλιον.

Πηδίλος, vt πήδιον ξύλον, lignum conficiendis remis aptum. apud Hesych. & Eustat.

Πηδάλιον, ου, τὸ, gubernaculum, remo seu clauus nauis. Od. ι. Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον πεποίατο δῖφρα ἑδωκεν. Item metaph. εἰκὼς ἰσχὺς πηδάλιον. (culo similis.

Πηδαλιουχία, ας, ἡ, ἡ, gubernaculi speciem gerens, gubernatio.

Πηδαλιοῦχος, ου, ὁ, exp. clauatus, apud Arist. in categ.

Ἀπήδαλον πλοῖον, (comp.) gubernaculo carens nauis.

Πηκτὸς, &c. vide in Πήγνυμι.

ΠΗΛΗΞ, ηκος, ἡ, galea, cassis. Od. α. Σταῖρε ἴχνη πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε. Idem dicit πήληκα φαεινήν. Il. ν. Hesyc. derivat πεπλῆχθαι τὸ πάλαι, i. à vibrando, concutiendo, ad quod etymon Hom. quoq; alludere videtur, Il. ε. ἀμφὶ δ' πήληξ δεινὴ κροτέοιτο τυπεῖσα μενεαινόντων ἐλάτοιο.

Composita.

Εὐπήληξ, pulchra ornatus galea. in Epigr.

Πανακοπήληξ, qui galeam quassat. Hesyc.

Χρυσοπήληξ, auream habens galeam. Eurip. in Phœniss.

Χρυσεοπήληξ, idem. Hom. hymno in Martem.

Πηλίκος, &c. vide in Ἡλίκος.

ΠΗΛΟΣ. ου, ὁ, lutum, cœnum, limus. Thuc. lib. 1. ἀπόρου ὄντος τοῦ πλοῦτου ὁ πόλεμος τῷ πηλῷ τῷ ὑπέρου. Plut. symp. 1. Πολὺν δὲ πηλὸν ἐμβρόχοις τῷ ποδὶ ὄν. Interdum de luto dicitur, quo parietes obliniuntur aut nidi construuntur: vt apud eundem in lib. de solert. an. ἡ φωλεὸς πολὺ, καὶ περιστρεπτὸν τοῖχος καὶ ὀρόφους. Exponitur etiam, mortarium: apud Thuc. & Aristoph. Dicitur & de terra seu creta figlina: vt apud Paus. in Att. πεποίηται δὲ ἐκ γεώλματος, τὸν δὲ ὁ πρόσωπον ἐλεφαντίνῳ καὶ χρυσῷ τῷ ὑπὲρ τὸ πηλοῦ τε καὶ τῶν ὀστῶν. Fœminino quoque genere vsurpari docet Eust. ex Diodoro Gramma. * Idem à πελάσιον derivat significante μολύνειν.

Πηλὸν, ab Ionibus dici τὸν εἶνον tradit Hes. Vide κόπρος.

Πηλώδης, ης, ὁ, ἡ, lutosus, limosus.

Πήλινος, ου, lutcus, ex luto factus: vt Πήλινα ποτήρια, Luc.

Πηλόω, vnde pass. Πηλούμενος, exp. limum cōtrahens, putrescens.

Πήλωσις, εως, ἡ, volutatio in luto. Plut. ὀρᾷ δ' ἐστὶ σῆμα.

Πηλωσιῶντες. Hieron. in Ierem. c. 29. vocari scribit, qui in luto ictus corporis constituti, non possunt sentire cœlestia.

Πελαμὺς, ίδος, ἡ, pelamis: genus piscis sic dictum, quòd in luto moretur. Athen. l. 7. Plin. l. 9. c. 15.

Πηλακίζω, vnde πηλακισμὸς, propriè significat luti illisionem & aspersionem quæ petulanter fit & per contumeliam generaliter verò de quauis iniuria insolente, contumelia & probro dicitur: Etym. & Suid.

Composita.

Ἀκροπηλὸς τόπος, locus in summo lutosus, intus durus. Polyb.

Προσπηλακίζω, probro & ignominia afficio, per contumeliam derideo. Dem. in Mid. ἃ δ' ἐν ὑπαίθρῳ οὐ δεῖ ποιεῖν ὑμᾶς, ἅμα πάντας μιᾷ χρωμένους ὁδῷ εἰς προσπηλακίσαι. Idem pro cor. νόμῳ τινὰ προσπηλακίζει.

Προσπηλακίζομαι, contumelia afficior. Dem. in Mid. Προσπηλακίσαι τὸ σῶμα τίμιον ποτε.

Προσπηλάκισις, ἡ, & προσπηλακισμὸς, ὁ, laesio quæ fit per contumeliam. Plat. de leg. 1. Æschin. in Ctesiph.

Ὑποπηλὸς, aliquantum lutosus. Lucian.

Κάπηλος, quomodo hue pertineat, vide suo loco.

ΠΗΜΑ, ατος, τὸ, damnum cladis. Herod. in lib. Πῆμα κακὸν τὸ γείτονι, ὅστις τ' ἀγαθὸς μιν ἔνειμε. Il. ξ. μέγα γὰρ μιν Ὀλύμπιος ἔστορε πῆμα. Od. β. Τοῖσι γὰρ μέγα πῆμα κυλινδόμενον ἐπιόντι. Sic & Il. ρ. Od. δ. & alibi apud Homer. Exponitur etiam, clades: apud Pausan. in Achaic. σπουδὴ δὲ ἐπὶ τοσοῦτον ἐξῆλθε, πῆμα ἐπιφέρειν φασί. * Quidam πῆμα verbale esse dicunt à πάθω significante πάσχω, vt idem sit cum πάθος.

Πημαίνω, ἔανῶ, noceo, damnum do, lædo. Il. ι. Πῆμαν μ' ἐπίτελλε μελαίνων δῶρ' ἐνοῖν, Οὐ πεῖν πημαίνων πεῖν δ' ὅσ' ἐκάστῳ μέλπεται. Plat. de leg. πημαίνοντες ἄλλον φαρμάκοις.

Πημαίνομαι, dāno afficior, lædor: Soph. λύγῳ πεσόντες ἐξ ἐπιπεμπόμεθα. Et in voce media idem quod Πημαίνω. Aristoph. in Acharn. οὐδὲ ἄλλος ἀνθρώπων ὅστις οὐκ ἐπήμανεν.

Πεμαντὸς, ὁ, cui damnum datum est, laesus.

Πημονὴ, ῆς, ἡ, idem cum Πῆμα. Thuc. l. 5. Athen. l. 2.

Composita.

Ἀπήμων, ονος, ὁ, ἡ, nullo damno affectus, illæsus, incolumis. Il. κ. Od. ι. & δ'. Item non nocens, minimè damnosus, siue exitiosus. Et interdum prosper. Hesio. in Erg. Τῷ μὲν δὴ ἀπήμων αὔρα, ἡ πόνῳ ἀπήμων. Od. δ'. Ἀλλ' ἄνα δὴ καὶ πάντα ἴφαρον τὸ μὲν ὅς τε ἀπήμων. (τὸ μὲν ὅς τε ἀπήμων

Ἀπημοσύνη, ης, ἡ, incolumitas.

Ἀπήμων Ζεύς, Iupiter qui tristes nonas pellit à sortibus, seu qui

quidamna & calamitates auertit. Pausan. in Attic.

Ἀπήμων, idem quod ἀνήμων. Od. τ. Hesiod. in Theog.

Παναπήμων, (dor.) prorsus innocuus, omnino innoxius. Hesiod. in diebus. Item prorsus illæsus, salvus, & incolumis.

Βαρυπήμων, graui detrimento affectus vel grauia detrimenta afferens. Exponitur & miser. Suid.

Δενδροπήμων, arboribus nocens, arbores lædens. Æschyl.

Καταπημαίνω, idem quod πημαίνω. Hesych. & Suid.

Πολυπήμων, multa damna afferens, noxius. Hom. hym. in Merc.

Πεπυκίζω &c. vide in Φύκος.

-ΠΗ ΝΟΣ. ου, ὁ, & πήνη, ης, ἡ, textum seu tela. Eurip. in Her. ἐν πρωίᾳ πήνας ἀναλύσω Ζευξόμενος ἁρμοῖς πάλιν. Ἐν δ' ἀναλαίῳ πόνῳ πάλιν· αἰθέριος πόνος. Quidam deducunt à πήνη quod est ὑφάσμα. Alij ἀπὸ τοῦ πάω. vtpote qui perhibeatur inuentor artis textrices. ¶ Sunt qui pro fusorum quodam genere accipi putent. Epigr. l. 6.

Πήνη, ης, ἡ, Suidas esse dicit fusum super quo voluitur tramatis inuens de textorio fuso dici. Epigr. l. 6. Apud Hom. ponitur pro stamine seu filo quod è colu deducitur & fuso deuolutur, vt Il. ι. ¶ Fit etiam insectum quoddam ex eruearum genere. Arist. hist. an. l. 5. c. 19. Vtitur & Aristoph. in Vesp.

Πηνίζω. stamina è colu deduco & deuolno fusi circumactu. Poll. l. 7.

Πηνίζομαι. & Doricè πανιόδομαι idem. Theocr. id. 18. Οὐ τὰς ἐν ἁλάρῳ πανιόδας ἴρια κοῦφα.

Πήνισμα, ατος, stamen seu filum è colu deductum & fuso deuolutum. Aristoph. in Ran. & Epigr. l. 6.

Composita.

Ἀβροπήνης πέπλος, dixit Lycophron, molli & subtilissimo stamine contextos peplos.

Ἀγλωσσήνη, & ἀγλωσσήνη, vel ἀγκωσσήνη, apum faui seu cellæ, quia in modum telæ structæ sunt. Hesych. & Suid.

Ἀναπηνίζω. fuso circumacto recolligo vel attraho. Arist. hist. an. l. 5. c. 19.

Ἐκπηνίζω. stamen seu filum educere. Metaph. vsus est Aristoph. in Ran. et annotat schol.

Εὐπήνης, ὑφή, textum è pulchro stamine Eurip. Iphig. Taur.

Πολυπήνης φάρος, vestimentum ex multo stamine cõtextum, Eurip. in Electra.

Πεξίς, vide in Πέζομαι. Πεός, &c. in Πέω.

-ΠΗ Ρ Α. ας, & Ionicè πηρη, ης, ἡ, pera, saccus, & plerunq; qualem mendici gestant. Od. ρ. ἀμφ' ὤμοισιν ἀείκελα βαλλόμενος πήρας. Sic apud Plut. in Græc. quæst. καθάπερ ῥάκεσι καὶ πήραις καὶ φορεσίαις εἰς. Eust. deriuat παρὰ τὸ πηρεῖν, vt sit quasi τήρα τις, quod in pera recondantur ea quæ seruare volumus.

Πηρίδιον, ου, τὸ, perula. Aristoph. in nub.

Composita.

Ἄπηρος, qui peram non habet. Suid. Aliam signif. vide in ἀπηρός.

Ἀστεπήρα, marsupium. Suid.

Ὑποπήρα, saccuti quibus equites necessaria itineri secum circumferunt. Festus bulgas appellat.

Κακόπηρος, malam habens peram.

Μετέπηρος, vnicam habens peram, apud Etymol.

ΠΗΡΟΣ. ου, ὁ mutilus, manous, captus parte aliqua corporis. In Epigr. Πηρὸς ὁ μὲν χείρας, ὁ δ' ἄρ' ὀμμάτων. Exponitur etiam, mutus Hesyc. Item cæcus. Il. θ. Αἰ γὰρ χωλὸς ἐὼν πηρὸν θέῃ. Dicitur & πηρὸς qui mente captus est, teste Hesych.

Πηρόω, f. ώσω, mutilo, truncio, pauem aliquam corporis debilito.

Πηρώμαι, mutilor lædor & debilitor aliqua corporis mei parte. Herod. l. 8. παμπλείστους πλόος τῶν ἐν τῇ νήσῳ τῇ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῶν ἀφόρητον. Aristo. de gen. an. lib. 2. ὅταν πυρώσωσι τὰς τῶν τῶν πρὸς πλοῦ μίξιν χρησίμους ἄγονοι γένωνται. Πεπηρωμένος dicitur etiam, qui excæcatus est seu oculis captus. Luc.

Πήρωμα, τὸ, obleta pars corporis. Aristot. Exponitur, & homo natura imperfectus. apud Themist.

Πήρωσις, ἡ, mutilatio, debilitatio & obleßio membri alicuius in corpore. Arist. de gen. an. l. 4. Plut. symp. 2.

Composita.

Ἀμφίπηρος, idem cum πηρός. Hesyc.

Ἀνάπηρος, ὁ, ἡ, mutilus. Secundum Poll. mutilus toto corpore. Iesus aduersus Aristarch. Plut. in Public. Interdum sic dicitur qui est claudus Suid. Interdum qui est cæcus, Hesyc. Et metaph. vitiatus, vt ἀνάπηρος ψυχή, apud Plat.

Ἀναπηρία, ἡ, mutilum esse. Poll. ex Cratini Pluto, mutilatio.

Ἀναπηρόω, mutilum reddo, mutilo. (Aristot. sheet l. 1.

Ἀντιπηρόω, vicissim mutilo, vicissim obleßo partem aliquam corporis. Aristoph. in Ran. κἀντιπηρώσω γε σοῦ τὸν παῖδα τὠπίλοιπον.

Ἄπηρος, nullo membro mutilus, nullo mẽbro captus. Pol. & Suid.

Ἀπηρής, ὁς, ὁ, ἡ, idem. Hesych.

Ἀπηρότης, idem apud eundem.

Ἀπήρωμα, τὸ, id quod mutilatum est.

Ἀπηρής, idem quod πηρός & ἀνάπηρος. Suid.

Πέσω, πέσσω, πεσοῦμαι. vide in Πέσσω.

ΠΗ ΧΥΣ. εως, ὁ, cubitus, i. ea pars tota quæ inter manum & cubiti articulum est: vel cubitum, i. id os quod è duobus ossibus longius est & grandius. Od. ω. Ἀμφὶ δὲ παχεῖ φιλοφρόνα πηχεε δ' ἀκρόθιν. Sic & Il. ε. & Od. ρ. ¶ Fit & mensuræ nomẽ quæ rerum interualla dimetimur: minimum spatium à cubito vsque ad summum medium digitum, pedis vnius & dimidij, vt tradunt Poll. Hesych. & Suid. seu est mensura digitorum quatuor & viginti. Latini cubitum appellant tam masculino quã neutro genere. Arist. Poll. 5. c. 5. ὅλον δὲ πῆχυς τέτταρων σπιθαμῶν. Theoph. φύσει ἐν ἐν ὑπάρχει· ἀλλ' ὅλον ἐν δύο πήχεσιν. Metaphoricè apud Aristoph. πήχεις ἐπῶν, mensuras verborum. ¶ Sumi traditur & pro norma, i. architectorum instrumento ex duabus regulis coagmentatis ad angulum rectum, ad similitudinem cubiti accedente, quum ad angulos rectos brachium flectitur, in Epig. ¶ Sic etiã dicitur pars citharæ verticillos continens quibus fides intendũtur & laxantur. schol. Hom. & Hesych. ¶ Et in arcu sic nominatur pars brachiorum media qua arripitur, & quæ sagittam sustinet. Il. λ. ἐν δὲ τόξῳ πῆχυν ἀνέλκει. Sic & Od. φ.

Πηχυαῖος, α, ὁν, qui vnius cubiti est. Theophr.

Πήχυς, idemqui πηχυῶν ἱμάντων. Hom. in Od. Apud Apoll. πήχυς dicitur significare paruum lorum quo remus scalmo alligatus continetur: alias posteriorem remi partem quam nauta manu tenens remigat. Etym.

Πηχίνεος, ὁ, stipes cubitalis. Suid.

Composita.

Δεκάπηχυς, ὁ ἡ, ὁ, qui decem cubitorum est. Luc.

Decemp. Δωδεκάπηχυς, seu ὁ δωδεκάπηχυς, qui duodecim cubitorum est.

Ἑνδεκάπηχυς, mensuram vndecim cubitorum habens.

Τεσσαρεσκαιδεκάπηχυς, qui tredecim cubitorũ est. Theoc. id. 15.

Δίπηχυς, duo cubita æquans, bicubitalis. Diosc. l. 3. c. 8.

Διπηχυαῖος, idem. Idem l. 4.

Διπηχαίαν, interscalmium. Vitruu. l. 1. c. 2.

Ὑπερδίπηχυς, (*decemp.*) duos cubitos excedens.

Εἰκοσίπηχυς seu εἰκοσάπηχυς, qui viginti cubitorum est.

Ἑξάπηχυς, qui sex cubitorum est. Phryn.

Ἐννεάπηχυς, longitudinem nouem cubitorum æquans: vt ἑμιθεὸς ἐννεάπηχυς. Hom. hymno. 1. in Apollinem.

Ἐπίπηχυς, qui supra cubitum est. Sic τὸ ἐπίπηχυ, pars cubiti superior. Poll.

Ἑπτάπηχυς, qui est septem cubitorum.

Εὔπηχυς, pulchros cubitos habens: vt εὔπηχυς Ἀθήνη, apud Rhian. Apud Eur. εὔπηχεῖς χεῖρας, manus pulchris annexis cubitis.

Ἡμιπηχυαῖος, semicubitalis, dimidium cubitum altitudine vel longitudine æquans. Diosc. l. 3.

Ἰσόπηχυς, cubitorum numero par.

Καλλιπήχυς, pulchros cubitos habens: vt καλλίπηχυς βραχίων. Eurip. in Troad.

Λευκόπηχυς, albos cubitos habens. Apud Eurip. in Bacc. λευκόπηχυς χειρῶν ἁμά per hypallagen dicitur vigor brachiorum albos cubitos habentium, seu manuum albis cubitis annexarum.

Ὀκτάπηχυς, seu ὀκτωπάχυς, qui octo cubitorum est. Hesych.

Παράπηχυς, cubito adiunctus, cubito appositus. Τὸ παράπηχυς Poll. l. 7. fuisse scribit vestimentum album cubitum purpureum attextum habens. Lib. 4. refert inter vestes quibus mulieres in scena vtuntur.

Παραπήχιον, τὸ, cubiti os minus quod & κερκίς dicitur. Poll.

Πενταπήχυς, qui quinque cubitorum est. Theophr.

Περιπηχίζομαι, vlnis circundo. Suid. ex Callim.

Προπήχιον, os cubiti maius: cubitum. Poll. l. 2.

Προσπηχίζομαι, vlnis amplector. Exponitur & cubito metior.

Ῥοδόπηχυς & Doricè ῥοδόπαχυς, roseos habens cubitos: lacertos habens rubore suffusos. Hesiod. in Theog. Theocr. id. 15.

Τετραπηχυαῖος, qui quadraginta cubitorum est. apud Athen.

Τετραπήχυς, triginta cubitorum mensuram æquans.

Τετράπηχυς, qui quatuor cubitorum est. Theophr.

Τρίπηχυς, tricubitalis, qui trium cubitorum est. Hesiod. in Erg. Diosc. l. 1. c. 133.

Πιαίνω, πιαλέος, πιαλόω, πίαρ. vide in Πίων.

-ΠΙΔΑΞ. ακος, ὁ, vel ἡ fons, scaturigo, aqua saliens: idem quod πηγή. (Cum quo eiusdem esse originis traditur, mutatum à πιδ ab facta bœotica mutatione τοῦ π in φ, teste Etym. Idem tamen πιδ ακα dicit esse ἀφ' οὗ δεῖ πίδακος. Theoc. id. 7. Πηγὴν ἐξεύδει πιδ ακος ἀμφὶ μυδιόεσσαν. Epigr. l. 2. Πιδ ακος ἐκ πηγᾶς ψυχρὸν πίε. Paus. in Phoc. ὡς ἐρέα τοῖς ἐνόρ' ὑπὸ νείχεα λαβεῖν πιδ ακος.

Πιδακίεις, εντος, ὁ, ἡ, quis salientibus scatens, irriguus, is fidus. Apud Eurip. λιβὰς πιδ ακίεντα. exp. lapsus fontis. Pro πιδ ακίεις per syncopen & mutato α in ε dici πιδ ἐξ: tradit Eustat. τὸν πιδ ἀκαν. apud Etym. exp. πηγὰς ἔχων ἀκύτυχος.

Πιδακώδης, ὁς, ὁ, ἡ, idem. Hesych.

Composita.

Πολυπίδακος, fontibus scatebrisque ornatus, pulchros fontes habens. Suid. ex Epigram.

Πολυπίδακος, multos fontes habens, fontibus scatens. Il. θ.

Πολυπίδακος, ου, ὁ, idem: vnde πολυπιδάκων Γίδης, apud Homer. hymno 1. in Venerem.

Πιδύω. vide in πιδύω.

ΠΙΕΖΩ. F. ίσω, premo: stringendo premo. Ilia. σ. Χεῖρ' δ' ἐλὼν δεξιὴν βρῆχιονα. Od. γ. Τμῆς δ' ἀς ἀμφοῖν χείρε μάλα μάλ' ἐπίεζεν. Arist. Rhet. 1. ἀποζωγραφῶν (δ' ἰωνικόν ἐστι τοῦτο) κινεῖν ἕτερον ἢ ὀλισθαίνειν ἢ ἀδύνατα ἢ ἀμφίβολα ἢ πιέζοντα. ¶ Item metaph. premo, cruciro. Thu. l. 2. δεδιέναι δ' αὐτοὺς μᾶλλον τοὺς ὑπάρχοντας πόνους, ἢ ὁ ξυγκομιδὴ ἐν τῷ ἀγρῷ εἰς τὸ ἄστυ. Xen. Hell. 1. ὀλίγῳ ὅτε χρόνῳ τὴν λιμοῦ πιέζει ἀνάγκη. Item premo, i. onero. Plut. in Pericle. ἐδόκει δὲ τῷ ἔργῳ δεινῶς φθόνῳ τοῦ φόβου πιέζειν, onerabat invidia. ¶ Item strictâ manu teneo, firmiter retineo. Plut. de aud. Poet. ἐκείνα μᾶλλον πιέζειν εἰς ἄμα τὸ χρήσιμον καὶ πιθανὸν δεῖ.

Πιέζομαι, premor. Thu. l. 1. εἴπερ πιέζοιντο. Xen. Pæd. 7. πιεζόμενοι οἱ φίλοι ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἀπὸ κυρτοῦ). ¶ Et metaph. crucior, premor. πιέζομαι συμφοραῖς, apud eundem ibidem.

Πίεσμα, τὸ, retrimentum quod ab expresso succo reliquum est. Galen. τῷ κ. τέπτω: l. 1. Pro succo vsus est Dioscor. l. 1. c. 107.

Πίεσις, ἡ, pressio, pressura.

Πιεστὸς, ἡ, ὁ, pressus. Item qui premi seu comprimi potest.

Πιεστήρ, ῆρος, ὁ, prelum, torcular. πιεστήριον, τὸ, idem. Suid. Item totumenti genus apud Synes. πιεστήριον, idem. Item instrumentum chirurgicum ad extrahendum fœtum mortuum Gal. in lex. Hippoc.

Πιεζίω, idem quod πιέζω. Od. μ. πολέεσσι μ' ἐν δεσμοῖς δῆσεν, μᾶλλόν τε πιέζων. Plut. in Alcib. ἀνεκρέμασε τὸν ἵππον τὸ ἅρμα τῷ πιέζοντος. Exponitur etiam recrimino, cohibeo: apud eundem πιεζόντων τὸν κίνδυνον καὶ ἀνάστατον τυφόν.

Πιεζῶ Doricè dicitur pro πιέζω, teste Etym. & Eust. vnde apud Herodot. Πιεσθεὶς πολλῷ, exp. bello pressus. Exponitur etiam, iniecta manu premo. Item prehendo, comprehendo, corripio. β. Ο. Apost. c. 3. πιέζει αὐτὸν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ἐν ὄψει. Ioan. 10. ἐζήτουν πάλιν αὐτὸν πιάσαι.

Composita.

Ἀμφιπιέζω, circumcirca premo vel constringo. Theocr. epigr. 6. Οἰκτρὴ ἡ γραῦς ἡ καλὸν τὸν, εἰκοστὸν ἐφ' ἁμὶν Θρᾶιξ γὰ χαλκὸς ἀμφιπιέζει λύκον.

Ἀντιπιέζω, vicissim premo, prementem vicissim premo. Polyb. λαμπὰς ἀντιπιέσασα τὴν φαλαγγίτιν τὴν καθ' αὑτήν.

Ἀποπιέζω, exprimo, cœprimo, vt Hipp. aph. l. 5. τὸ αἷμα ἀποπιέζει.

Ἀπόπιεσμα, τὸ, retrimentum ab expresso succo reliquum. Vel id vnde succus seu liquor expressus fuit. Schol. Aristoph.

Ἐκπιέζω, exprimo, premendo expello: vnde passi apud Plut. de primo frig. διαμόλις, ἐκπιεζόμενα ὑπὸ θερμοῦ ἐξιαμαῖον τὸ ὑγρόν. ἢ τῶν ἐπιβαλλόντων ἐκπιεζόμενα.

Ἔκπιεσμα, id quod expressum est, succus seu liquor expressus. Gal. l. 2. de loc. aff. Item, retrimentum, & reliquum succi expressi. Dioscor. l. 4. c. 160. Ἔκπιεσμα dicitur etiam fractura caluariæ in multas partes, in quo profundiùs fractæ officula descendunt & membranam cerebri comprimunt. Paul. Ægin. li. 6. c. 9.

Ἐκπισμὸς, ὁ, expressio. Arist. de mundo. Sic dicitur etiam totius oculi prolapsus extra cauitatem suam.

Ἐκπίεσις, εως, ἡ, expressio. Item comprehensio & compressio. Arist. de part. an. l. 4.

Ἐκπιεστὸς, ὁ, expressus, vel qui exprimi potest. Aristot.

Ἐκπιεστήριον, τὸ, id quo aliquid exprimere possumus, prelum, torcular. Poll. l. 10. ex Aristoph.

Καταπιέζω, deprimo, opprimo. Item comprimo.

Καταπίεσις, depressio, compressio. Item oppressio.

Παραπιέσματα, τὰ, vinacei seu vinacea, vel fraces: i. ea quæ vino oleoque expresso superstant. Schol. Aristoph.

Συμπιέζω, comprimo. Item opprimo.

Ὑποπιέζω, supprimo. Exponitur etiam, exprimo, elido. Suid.

Πιεῖς, vnde in Πίνω. Πιθανὸς, &c. in Πείθω.

ΠΙΘΗΞ, ηκος, ἡ, & πιθηκὸς, ὁ, simia, imitatrix hominis. *dicta παρὰ τὸ πείθειν ὑπὸ τὴν μορφήν, nam (Plut. teste) ὁ πιθηκὸς μιμεῖται τὰ ἀνθρώπινα ἐπιχειρῶν ἀλίσκεσθαι) συγκινήμασι καὶ σκωπτόμενος. Item brevis staturæ homuncio, pumilio. Suid.

Πιθηκώδης, ὁ, simiaceus. Greg. Πιθηκώδη Ἑλένην simiæ vultum exhibere spectantibus.

Πιθηκίζω, simiam imitari, simiam agere, h. e. adulari, seu dolosis adulationibus vti. Aristoph. in Vesp. Ταῦτα δὲ ἐν, ἐπὶ τι μικρὸν ἐπιθηκίζει.

Πιθηκισμὸς, ὁ, imitatio simiæ: seu imitatio adulatoria, adulatio dolosa: Aristoph. in Equ. οἷος πιθηκισμοῖς με σὺ ἐξελκύσεις.

Πίθηκος, dicitur etiam pro simia. Pind. καλὸς τοι πίθηκος παρὰ παῖσι ἀεί, apud pueros simia semper pulchra.

Composita.

Δημοπιθηκος, qui simiam se exhibet erga populum, vel fraudulentia vel adulatione. Aristoph. in Ran.

Διαπιθηκᾶσθαι, Suidæ est colludere, ludere inter se: metaphora à simis quæ animal sunt φιλοπαίγμονι κ. ἄλογον.

Τριπιθήκιος, ter (seu valde) simiam referens. in Epigr.

Ὑποπιθηκίζω, idem quod πιθηκίζω.

Χοιροπιθηκος, simia porcaria. Arist. hist. an. l. 2.

ΠΙΘΟΣ, ου, ὁ dolium. Hesiod. in Erg. Ἀρχομένου δ' οἴνου πίθου ἐξ ἐλέσθαι ἐστὶ καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐπὶ τέλει πωτήσασθαι. Il. ω. Δύο γὰρ τε πίθοι κατεκείατον οὐδὸς ἀδήλου. Plut. de orac. Pyth. δεῖμ' ἄλλον πίθους. Proverbialiter dicitur ὁ πίθος ἀντλεῖν, qui omnium rerum copia affluit apud Theocr. id. 10. item ἐν πίθῳ τὸν κεφαλὴν, discit is, qui negligitis primis disciplinarum elementis ad maiores statim & perfectas scientias se confert. Hesy. Dicitur ἀμφορέας ἐκχεῖν εἰς τὴν τοῦ Δαναΐδου πίθον, qui oleum & operam in re aliqua perdit: Alciphr. in epistolis Galen. ad Cyrrhon. *Etym. ὀνομάζεται τὸ πιεῖν deriuat. vtpote in quo potabilia continentur. ¶ Πίθοι, dicuntur etiam species quædam rerum in aëre apparentium, ob similitudinem. Arist. de mundo.

Πιθώδης, ὁ, ἡ, ὁ, dolij figuram gerens.

Πιθίτης, ου, ὁ idem: vel πιθίτης κεραμῖς, apud Plin. Fœm. πιθίτιδ' ἡ, ὁ, quæ dolij figuram repræsentat. Dioscor. l. 4. c. 65.

Πιθάκιον, τὸ dolioluin. Hesych.

Πιθάκνη, ης, ἡ, idem. Aristoph. in Equit. πιθάκναι dicebantur & pocula quædam dolij figura, vel ex ligno, vel ex terra figlina. Athen. l. 11. Pro eodem dicitur & φιάλη κενὸ, teste Suid.

Πιθάκνιον, ου, τὸ, dolioluin seu poculum paruum dolioli figuram habens. Athen. l. 1.

Κατὶθ, nomen mensuræ. Hesych. & Poll.

ΠΙΚΕΡΙΟΝ. Hippocr. vocat butyrum, teste Gal. in eius lex. Vtitur autem eo γλυκὺ, ου. l. 1. Πικέριον ἢ χλοῦνιον ἀλείφει.

ΠΙΚΡΟΣ, ὁ amaruscum oppon. γλυκὺς, dulcis. Proprè de sapore dicuntur apud Plut. ad Col. γλυκὺ τὸ μέλι καὶ πικρὸς ὁ θαλλός. Idem sympos. 5. γλυκὺς ὅταν καρποῖς δοῦν ἐνδιαφορὴν τῆς κρόκης. Homerus etiam odori tribuit: Od. ε. Πικρὸν ἀπὸ κεφαλῆς ἀνέκαιε πολυφήμου ἐδμοί. Metaphoricè de alis etiam rebus dicuntur vt Πικρὸς ἔπος. Il. θ. & alibi apud Hom. item de verbis & factis: vt Πικρὰ εἰπεῖν. Demosth. Olynth. 1. Et Πικρὰ ἀπομνημονεύματα. Plut. in Lyc. Athe. l. 6. Ταῦτ' ἤδη πικρὰ τῶν αὐτῶν τῶν γελοίων. Et de homine. Arist. eth. 4. c. 5. καὶ ὁ πικρὸς δὲ καὶ διαλυτικὸς πολλὰ χρήσιμον ἐστι τοῖς ἔθνεσι.

Πικρῶς, amarè. Plut. in Coriol. Demosth. pro cor. & in Mid.

Πικρότης, ητος, ἡ, amaritudo, amarities, amaror. Plut. sympos. l. 8. lex. Aphr. l. 2. probl. 70.

Πικρία, ἡ, idem. Plerunque metaph. vsurpatur: vt apud Demosth. in Mid. Plut. in Coriol. & in Lyc.

Πικρίς, ίδος, ἡ, nomen herbæ de qua Theophr. hist. pl. l. 7. c. 11. & Plin. l. 19. c. 8. Sic etiam appellatur à quibusdam τὸ ἀνδρόσακες vt est in append. Dioscor.

Πικρίδια σῦκα, apud Athen. l. 3. dici videntur ficus subamaræ vel quæ picridem gustantibus referunt.

Πικρόω, ῶ, amarum reddo, amarorem affero. Item exacerbo.

Πικρῶμαι, amarus fio. Alex. Aphr. τὸ μέλι πικραίνεται πικρῶ).

Πικραίνω, amarescoo vel amarorem refero, amaro similis sum.

Παραπικραίνω, idem cum Πικρόω. Apoc. c. 10. Πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν. Et metaph. exacerbo.

Παραπικραίνομαι, exacerbor. Philo de vita M. lib. 3. ἐκάστοτε ἐπὶ τοῖς ἀπειθοῦσι παρεπικραίνετο.

Composita.

Ἀπικρος, ὁ, ἡ, ὁ, non amarus, amaritudinis expers.

Βαθύπικρος, qui amarum sapit sua in ima penetrat simoque amarus. Βαθύπικρον, τὸ, appellatur absinthium ob intentam amaritudinem. Dioscor. l. 3. c. 26.

Γλυκύπικρος, dulciter amarus seu acerbus, dulcedinem amaroi permistam habens. (Arist. in probl.

Ἐκπικρος, amaritudine modum excedens, vehementer amarus.

Ἐκπικρόω, peramarum reddo, extremè amarum efficio.

Ἐκπικρῶμαι, amarus reddor, amarescoo. Arist. in problem. τὸ ἀρτίωμα ἐκπικρώτερα ἀλμυρὰ γίνεται.

Ἐκπικραίνω, exacerbo, exasperio.

Ἐμπικρος, in quo amaror est, amaruleentus. Dioscor. l. 2. c. 148. (pero.

Ἐμπικραίνω, exacerbo in. Ἐμπικραίνομαι, exacerbor & exas-

Προσεμπικραίνομαι, (dec.) q. d. insuper exacerbor in aliqua re. Herodot. προσεμπικραίνοντο Σαμίοισι, exp. hostilem quandam amaritudinem in Samiis implere.

Ἐπιπικρος, ad amaritudinem accedens, aliquid amaroris habens. (Theophr.

Καταπικρος, peramarus.

Παραπικραίνω, ad amaram iram concito, amara ira accendo, in ep. ad Heb. c. 3. τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπικράνθησαν.

Πολύπικρος, cui multum amaroris inest, valde amarus.

Ὑπόπικρος, subamarus, aliquantum amarus. Dioscor. l. 3. c. 136.

Πιλάω, &c. vide in Πίλος. Πιλνάω, in Πίλνω.

ΠΙΛΟΣ, ου, ὁ, pileus seu pilea amiuda meorum capitis è lana compactum

pactum. Hesiod. in Erg. κεφαλῆσι δ' ὑπερθεν πίλον ἔχεν ἀστερόεντα. Aristot. de gen. an. lib. 5. c. 5. ἐξ ἀκαθαρσίας πρίχας πίλους ἃ καλοῦμεν φαλακροῖς ὄντες, pilos qui pileo aliòve tegumento integuntur, citius canescere. Dicitur & Fœm. gen. Πίλος. apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 10. Plantis etiam tribuitur: apud eundem ibidem. In quibus sic etiam dicitur pilula quædam ex lanæ flocculis coacta: vt tradit idem hist. pl. l. 3. cap. 8. ¶ Πίλοι dicebantur & indumenta ex lana compacta, quibus pectus seu thoracibus quibusdam muniri solebat: apud Thuc. lib. 4. ὅτι οἱ πίλοι ἰσχυροὶ ἐν τῷ τοξεύματι. Item tapetes spissi ex lana crassa compactive apud Herodian. lib. 5. & Xen. præd. 5. Itē socculi lanei: vt apud Hesiod. in Erg. Ἀμφὶς δ' ἐξώσιν (πίδιλα λεπτίλεως ἐν ὄμβρῳ πυκάσειας. ¶ Πίλος ex à pilā significat: vnde apud Suid. ἡ Ἀφροδίτη σφαιρίζουσα πίλοις ἐπιλαλεῖται εἰς τὴν Πάνδειαν.

Πίλιον, τὸ, pileolus. Sæpe idem significat quod πίλος, pileus. Plut. in Tit. Flam. & de fort. Alex. l. 2. Exponitur etiam, cennunculus: apud Suid.

Πιλίδιον, τὸ, idem quod Πίλιον. Plato polit. 3. Aristoph. in Acharn.

Πιλίτης, idem, Dioſc. l. 3. c. 161.

Πιλόω, ῶ. cogo seu coacto more ἢ πιλοποιῶν: vel constipo. Theophr. de caus. pl. lib. 3. c. 19. ὁ δὲ χειμὼν πιλοῖ καὶ καρπίζει τὴν ῥίζαν συμπιέζων εἰς τὸ ἔαρ πιεῖν τὸ μετὰ τοῦτο. Peculiariter: fullones cogo.

Πίλωσις, εως, ἡ. coactio & constipatio, qualis eorum est qui lanas cogunt. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Πιλωτὸς, ἡ, ὸν. coactus & constipatus: peculiariter, ex lanis. Poll. l. 7. c. 30.

Πιλωτάριος, ὁ. coactiliarius. Act.

Πιλῶν, idem quod Πίλιον: vide in Epigr. μαζὸν οὐδέτι πιλιδίῳ. mamma subdita aspera coacta in modum lanæ coactilis.

Πίλωμα, τὸ. lana coacta seu cento, centunculus. Galen. τῶν κατὰ τόπους, l. 1. Dioſc. lib. 5. Et quæuis res constipata in modum lanæ coactæ, Aristot. de mundo.

Πίλωσις, ἡ. idem quod Πίλωσις. Suid. Exponitur & coactatio, compressio. Galen.

Πιλωτὸς, ἡ, ὸν. idem quod Πιλωτός. Πιλωτὰ στώματα dicuntur coactilia seu subcoacta. Plat. in Tim. Et Πιλωτοί appellantur pilæ puerorum, quæ equos effigies virtutes & muliebres ex lana. Dioſc. Suid. Item Πιλωτὸς, qui cogi potest & coactus compressusque pressura vim firmiores retinet. (c. 30.

Πιλωτικὸς, ἡ, ὸν. qui cogit & constipat: peculiariter, lanas. Poll. l. 7.

Πιλωτικὸν, τὸ. cogendi & constipandi vim habens. Aristot. problem. sign. 14. quæst. 8.

Composita.

Ἐμπιλόω, ῶ. cogo ac constipo in. Plato in Tim.

Συμπιλόω. cogo, constipo, condenso. Idem ibidem. Aristotel. de cœlo lib. 3. (c. 30.

Συμπίλησις, ἡ. coactio & constipatio propriè, lanæ. Poll. l. 7.

Συμπιλητὴς. idem quod Πιλωτὴς. Idem ibidem.

Συμπιλοῦν, idem quod συμπιλόω. Theophr.

ΠΙΜΕΛΗ, ἡς, ἡ. pinguedo seu pinguæ. idem quod πῖαρ & λίπος. Aristot. histor. anim. l. 3. c. 17. dicit Πιμελὴν esse χυτὸν καὶ ἄφωνον. fiertique inter carnem cutémque, succo lipordam. Idem tamen & pro adipe accipit. * Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ πίειν καὶ τοῦ μέλος, quasi Πιμέλη τις οὖσα.

Πιμελὴς, ὲς, ὁ, ἡ. pinguis, obesus. Luc.

Πιμελώδης, ὲς, ὁ, ἡ. idem cum Πιμελὴς. Aristot. loco citato. Item speciem gereus τῆς πιμελῆς, similis pinguedini. Idē ibidē.

Composita.

Ἀπίμελος, pinguedinis expers, macer. Athen. lib. 3.

Ἀπιμελὴς, idem.

Ἐμπίμελος, in quo pinguedo est, pinguis. Dioſc.

Ζαπίμελος, præpinguis, admodum pinguis. Hesych.

Καταπίμελος, præpinguis.

Πιεπίμελος, pinguedine obductus, pinguis. Poll. l. 2.

Ὑπαπίμελος, subpinguis. Dioſc. lib. 5. c. 85.

Πιμελωτὸς, ἡ, ὸν, &c. vide in Πίλος. Πιμπρημι, in Πρήθω.

ΠΙΝΑΞ, ακος, ὁ. tabula, tiſer. Οὐδ' ἐμ' ἀλλὰ δ' ἀμφὶ πίνακας ἐν τε τοῖς ἐν κύμασι φυτῷ κυμαίνει ἀλὸς θορόνοις. Itē tabula, ὁ. mēsula, abacus. Epigr. lib. 1. Σπόγγον ἔχων πίνακι τῷ γεωμετρικῷ πτύειν. Et pro arithmeticorū tabula atque abaco. Plut. in Rom. ἀνθιμιμήσασθαι τοῖς ἀπὸ τοῦ πίνακος μυθίδιον, supputator & abaci peritus mathematicē*. itē tabula seu tabella scriptoria, codex libellus. Il. ζ. Γράψας ἐν πίνακι πυκνῷ θυμοφθόρα πολλά. Sic & apud Herodian. l. 3. Πίνακες dicuntur etiam tabellæ quibus capita libri alicuius continentur: Ciceroni Indices & κολλήματα. Itē tabellæ & indices rerum ex aliis libris exscriptarum. Plin. ad Col. ὡς περὶ ἀγορᾶς ἢ πίνακα τιμῶντες σωτῆρα τὸ βιβλίον. Athē. l. 13. ἀνεγράψατο δ' αὐτὸ Καλλίμαχος ἐν τῷ πέμπτῳ πίνακι τῶν ἴδιον. Itē πίναξ tabula in publico loco suspēsa memoriæ rei alicui celebrandæ ac propagādæ gratia. Athen. l. 13. ἀνεθέτουν τε Κορινθίων πίνακα τῷ θεῷ ἐν ἐπιγραφῇ θαυμαστῇ. Dicitur & de picturum tabula in qua simulacra & formas depingūt hominum, cæterorūmq; animantium. Athen. l. 11. ὅτι τὸν ἐν Δήλῳ

Ἡρακλῆν ἐζωγράφει, ἡ πίνακα τοῦ πίνακος. Itē discus, quadrans, cui carnes in mensa imponuntur, vel cui impositæ intrò feruntur. Athē. l. 4. ἐκφέρει πολυτελῆ πίνακα ἐπὶ τὴν τράπεζαν. Et in Epigra. indignē ferens quidam discos argenteos sibi appositos esse, sed pené vacuos, Πίνακας φιάλας appellans: * ad etymon alludens, quasi Πίνακες ἀφ' ὧν τὸ πίνειν dicantur.

Πινάκιον, ου, τὸ, tabella, codicilli*. Aristot. pol. 2. c. 6. Aristoph. in Vesp.

Πινακὶς, ίδος, ἡ, idem. Athen. lib. 13. Exponitur & scutella, parua lanx. ¶ Est & genus saltationis: apud Athen. l. 14.

Πινακίδιον, idem. Lucian.

Πινακίσκος, ου, ὁ. Plerumque accipitur pro parvo disco seu scutella: apud Athen. & Poll.

Πινακίσκιον, ου, τὸ, tabella, scutella. Athen. l. 15.

Πινακηδὸν, in modum tabularum seu asserum. Aristoph. in Ran.

Πινακοῦς, οῦς, ὁ, tabulario: vel tabulatum. Plut. synop. 3. probl. vir.

ΠΙΝΝΑ, ης, ἡ. pinnagenus conchæ seu ostrei semper comitem socíumque in comparando cibo habens cancellum vel squillam. Athen. l. 3. & Aristot. hist. an. l. 5. c. 15.

ΠΙΝΟΣ, ου, ὁ. sordes, squalor, illuuies. Antiph. Epigram. l. 2. ἢ τὸν χιὼν ῥυπώντα πίνῳ πεπαλαγμένον ἴδοιμι. sordibus squalentib*. Plut. de orac. Pyth. ἀθεώρητος ὁ θεὸς καὶ ἀνήρευνος ἡ πίνῳ φρεωτικῇ ἢ ὁ ἐν βαθεῖ κυκεῶν ἐνιβρεντῶν. Metaphorice de verbis quoque antiquis dicitur, vnde τὸν ἀρχαῖον πίνον, sermonis antiqui squalor quidam, apud Dion. Halicar. Sic dicitur & homo sordibus, teste Eust. Pro Πίνος vsurpatur etiam Πίνη, idem sordes, illuuies. Schol. Soph. ¶ Πίνος, τὸ, vinum hordeaceum: Aristotel. Paulus vinum quod ex sordibus velleram elutis conficitur. Πίνος vocari putat. ¶ Πίνος, ὁ, Theophr. pro pino accepisse traditur de caus. pl. 6. c. 17.

Πινόεις, εντος, ὁ, sordidus. in Epigr.

Πινοῦν, ου, ὁ, ἡ, idem Eurip. in Oreste.

Πινυρὸς, ὁ, ἡ, idem. Erot. in lex. Hippocr.

Πινυρὸν, idem. Luc. in somn. Πινυρὸν, τὸ, genus quoddam atramenti sutorij. Dioſc. l. 5. c. 114.

Πινώ, ῶσα, sordibus inquinor: vnde pass. Πεπινωμένος, sordibus fœdatus: apud Plut. in Alex.

Composita.

Ἀβρόπινος, τὸ, ctileū rarū: sic dictū ἀπὸ τοῦ ἁβρὸν ἢ πίνος, inquit Etymo.

Ἀ πινής, ὲς, ὁ, ἡ, purus à sordibus. Suid.

Ἀπεπινῶν, sordibus emaculo: vnde Ἀπεπινοῦν, apud Hesych.

Δυσπινής, sordibus ac illuuie deformis, sordid*. Aristoph. in Achar.

Κακοπινής, impurus, sordibes & illuuie fœdus. Athen. l. 13. Soph. in Aiace.

Πινύω, &c. vide πινυω in Πρεω.

ΠΙΝΩ, (F. Πίνω, quo vtitur Pind. teste Eust. Aor. 2. ἔπιον, tanquā à Πιω. Plut. Πέπωκα tanquam à Πίω) bibo, poto. Il. ε. Πίνοντες ὕδωρ μέλαν λίκνοιον. Od. α. Πίνειν τὸ τερπνόβρυον τε. Eurip. in Cyclo. Πίνων τ' ἐν ὀμβρίοις ὄμβροις μόνον. Xen. præd. 5. ἐν χρυσοῦν φιάλῃ ὀπτήσας. Philostr. ὁ δὲ πόνος λαγὼ μὴ πίῃς, ἢ ὁ πόνος μὴ λάβοις.

Πίνεται, dicuntur quæ potari possunt. Dioſc. l. 4. c. 36. (de decocto Achilleæ herbæ) Πίνεται δὲ καὶ πρὸς ἀνάτριψιν. Eodē lib. c. 2. Πεπόσιν μὴ ἀρμόζει. Fut. media sunt Πώσομαι, & πίομαι. Aristoph. Πόσεται τὸν τιμωρὸν πᾶν. Epigr. l. 2. Πόσομαι ἀλλοῖα. Reperitur & fut. Πόσομαι, apud Antiphan. teste Eust. Aor. 1. pass. est ἐπόθην: vnde participi. Ποθεὶς, sæpe apud Dioſc.

Πόμα, τὸ, potio, potus. Luc. in Hermot. Athen. l. 1. Pro eodem scribitur & Πῶμα, apud Eurip. in Cyclop. ¶ At Πῶμα operculum, vide suo loco.

Πόσις, εως, ἡ, idem quod πόμα: sæpe apud Hom. Et pro potatione, apud Thuc. l. 7. Πόσιμος, potabilis.

Πόσις, ὁ, maritus. ἀπὸ τοῦ πίνειν: quoniam vt aqua terræ mixta causa est seminum & plantarum, ita vir mulieri mixtus, prolis. Il. ζ. Od. β. & δ. &c. Pro eodem metri causa dicitur Πότις, in Epigr. hinc & compos. ἀφρόπτοις, quæ virgo alicui nupsit. Poll. Et μελλόπτοις, futurus maritus. Soph.

Ποτὸς, ὁ, potatio, compotatio. Exponitur & communium: Athen. l. 4. Plat. de rep. l. 1. ¶ Ποτὴς, ὁ, potulentus seu poculentus. Eurip. & Thuc.

Ποτὸς, τὸ, potio, potus, quod bibitur. Od. ι. Xen. præd. 8.

Ποτοῦν, ὁ, bibax. Plut.

Ποτιμὸς, ὁ, ἡ, potui aptus. Aristot. ex Theophr.

Ποτὴς, ὁ, potor, potator, bibax. Impropriè apud Aristoph. in Nub. λύχνος dicitur πότης. Ποτὴς, ἡ, ὁ, potrix, quæ est bibax. Poll. ex Phryn.

Ποτήρ, ῆρος, ὁ, potor, potio. Od. ε. & ι.

Πότημα, τὸ, idem Dioſc. significat etiam poculum. Hesych.

Ποτήρ, ῆρος, ὁ, poculum. Eurip. in Cyclop. ποτηρόστομον, idem: Athen. Plut. ¶ Item canalis seu piscina. Hieron. in Ezech. ¶ Significat & in domicilium lacum, teste Erotian. ¶ Est & Enticis nomen, quem etiam πόρρω vocant: de quo Dioſc. libro 3. cap. 17.

Ποτίζω. potum præbeo, seu ministro. Greg. Naz. Ποτίζῃ τοὺς πολλοὺς ἐθέλοντας. Aristot. phys. 2. ἐπότισεν ὡς ὀρθῶς ὁ ἰατρὸς τὸ φάρμακον. Item ago potum, appello ad bibendum, vel ad aquam. Item irrigo, rigo. 1. ep. ad Cor. cap. 3. ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν.

Ποτίζομαι. potus mihi præbetur: Greg. Item irrigor: vnde ποτιζομένη γαῖα, apud Luc.

Πότισμα, τὸ. potio. Diosc.

Ποτισμός, ἡ. aquatio, irrigatio. Exponitur & potio.

Ποτίστρα. vbi animalia aquantur, seu aquatum cõpellunt ur.

Πεπίσκω, idem quod Ποτίζω. Hippocr. ὄρρον καὶ γάλα ἐς τὸν ὦρλον πεπίσκειν. Luc. Πεπισκονῆς μι τινὰ τῷ φαρμάκῳ. Fut. Πίσω, mutuatur ab inusitato πίω sicut & πίνω. Pind. Nilhm. 6. Πίσω σφε Δίρκας ἀγλαὸν ὕδωρ. Pro Πεπίσκω, scribitur & Πεπίζω, apud Hesych.

Πιθός & πιθὸς (à fut. πίθω verbi Πεπίσκω) vnde Πίσσα & πίσσα. Τὸ, locus humectus & irriguus; quasi qui possit πίθειν i. potum præbere: pratum, Ilu.

Πίθη. ἡ. idem quod Ποτίστρα, canalis in quo adaquantur pecora, dictus etiam πιθὴ & πιθήειν, quoniam ibi Πεπίσκουσι τὰ θρίμματα. Exponitur etiã, alueus, apud Eurip. in Cyclop.

Πίθος. genus nauigij apud Polyb.

Πιθὼ, οῦς. ἡ. idem quod Ποτιμός. Æschyl. in Prom. Alias significat. vide in Πείθω.

Πιθικός. idem. Exponitur & liquidus: vt νάρδος πιθικὴ Marc. 14. Vide & in πείθω.

Πίθηξ, dicitur esse auis aquatica apud Aristoph. ὅθεν τὸ πίω quòd delectetur aquis. Etymol.

Πιδάξ πιθὸς πιδακὶς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπίνω, (q. d. rebibo) reforibeo.

Ἐμπαίω, per syncopen dici traditur pro Ἀναπνοὴ. Frequentius tamen vsurpatur ἀμπωτὶς, quod exp. reciprocatio æstus, quæ fit quum post exundationem aqua ad mare reuertitur ac reciprocando subsidit. Exponitur & simpliciter æstus, apud Aristot. de mundo. Herodian. lib. 3 & Philostr. ¶ Ab Hippocrate sic etiam appellatur reuocatio humoris ab externis partibus ad internas.

Ἀμπωλίζω, reforibeo: vt Πίλαγος ἀμπωλίζων, apud Phil.

Ἀναπίνω ebibo. Metaph. apud Luc. in somn. ἀναπίνων τὰ κατὶ μαῦτα.

Διαπίνω, perpoto: aut ebibo, epoto. Exponitur etiam, interpoto, interbibo.

Ἐκπίνω. bibo, epoto. Eurip. in Cycl. Οὐτος, τί δ' ῥᾷστ' εἶναι ἐκπιεῖν λαβρα; Ibidem, Ἰδὼ λαβὼν ἐκπίομαι.

Ἐκπωμα. τὸ poculum. Plato in symp. Xen. Pæd. 8.

Ἐκπιτίζω pitissando exhaurio. Athen. l. 4.

Decomp. Ἐπεκπίνω, insuper ebibo. Ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα. Eurip. in Cyclop.

Προεκπίνω, prius ebibo. Athen. l. 5.

Συνεκπίνω simul ebibo. Aristoph. in Plut.

Ἐμπίνω, ebibo, haurio, deglutio. Luc. Πλὴν ἢ ἱκανῶς ἐμπιὼν εἶτα λεπτῇ καὶ δεμιῷ. Exponitur &, potoriri. Ἐμπίνει τῇ αἵματος, Herodot.

Ἐμπίζω, potu implere, irrigare: Nic. in Alexiph. Ὀξεῖ δ' ἐμπίσαιο τὸ δ' ἀθρόον ὕδατι μίξας. Exponitur &, potandum præbere, vel infundere: apud eundem ibidem. Πολλαὶ δ' ἄλα πικρὴ ἐμπλαδὶν ἄλλος ἀχθὼ Ἐμπίσας.

Ἐπίπινω, superibo, potum potui addo: vel vnum potus genus alij potus generi adiicio. Aristoph. in Plut. Ταῦτα ὑπίπινε. Plat. polit. l. 2. ὑπιπίνοντες τῇ οἴνῳ.

Καταπίνω, absorbeo, ebibo, epoto. Frequentius significat, deglutio, deuoro. Aristot. rhet. l. 3. τῆς τίτθης αἱ τὸ ψωμίσμα καταπίνουσι, πρὶν σκάλαι τὰ παιδία πρόσλαβεῖν. Eurip. in Cyclope, μόνα καταπίνει μόνον. Plut. in piace. fan. ἐκκαθαίρει τὴν γαστέρα ἰχθῦς καταπιόντας. Metaphoricè apud Athen. τὸν τε γαῖαν λαβοῦσα καταπίνει αὐτὸ σκάφη.

Καταπίνομαι, idem: vnde Iut. καταποθεὶς, apud Aristoph. Et apud Plut. in Ant. καταπίθη πόλις χρημάτων ὑπορρηγνύντων.

Κατάπωσις, ἡ. absorptio: deuoratio: peculiariter, deglutiatio: Cibi & potionis ab ore in ventriculum descensus. Sumitur & pro ipso deglutiendi meatu: apud Diosc. lib. 3. Apud eundem eodem libro exponitur etiam gula.

Καταπότης, ὁ. gula, guttur.

Καταπότιον, τὸ. medicamentum quod deglutiendo sumitur.

Δεῖθαι καταπότιον, exp. etiam, potui dari apud Theophr. hist. pl. lib. 9. cap. 8.

Καταπόσεις, ἡ. fauces infimæ quibus cibus deuoratur stomachi orificium. Paul. Ægin.

Decomp. Δυσκατάπωτος τροφὴ, cibus, qui egrè deglutitur. Aristot.

Προκαταπίνω, antè absorbeo, antè deglutio, ant deuoro.

Πρόπινω, propino. Propriè putatur significare tradere poculum ebibendum antequam ipse biberim. Athe. l. 5. προέπινον δ' ἀλλήλοις ὡς ὅπερ ἡμεῖς. (Τὸ γὰρ προεκπιεῖν ὄξος) ἀλλὰ μισεῖν τὴν σκύφον. Exponitur etiã, poculo prouocor: vt apud eundẽ. Ἀλέξανδρος τοῦ κίτους πρὸς πόσιν ἐπρόπινεν, ὡς πιὼν, προύπιε τῇ

Πρωτίᾳ. Sic & apud Xen. Hell. 1. ¶ Item metaph. in gratiam alicuius aliũ prodo ac porrigo perdendũ. Demosth. Προύπιε τὴν Ἑλλάδα. Exponitur & propinando efferor: apud Plut. in Galba, προύπιον ὁ Τιγελλῖνος αὐτῇ πίνοντι καὶ εἴκοσι μυριάδας.

Προπίνομαι, propinatur mihi: vnde προπινὴς κύλιξ, apud Athen. Metaph. vsurpatur apud Dem. Olynt. 3. προπίνοντες τὰς παρουσίας εὐνοίας καὶ χάριτας τὰς τῶν πόλεων πρὸς ἡμᾶς, propinatur reipub. præsenti voluptati & delectationi.

Πρόπομα, τὸ, potus qui propinatur. Peculiariter sic dictũ fuit certum quoddam potionis genus, vel quòd eo in propinando vterentur, vel quòd illud cæteris præbiberent. Athen. & Plut. symp. l. 1 quæst. 6.

Πρόποσις, ἡ. propinatio. Athen. l. 1. Plut. symp. lib. 1. Putatur etiam dictum fuisse de potu qui propinatur.

Προποτίζω, antè bibendi præbeo, antè in potione porrigo. Exponitur & potionem porrigo, in hippiatr.

Προπότισμα, τὸ, potio quæ antè præbetur, ibidem προποτισμὸς, præbitio eiusmodi potionis, apud Diosc.

Decomp. Ἀντιπροπίνω, vicissim propino. Metaphoricè apud Athen. κοινὰ τὰ ἀντιπροπίνειν. Ἀντιπροπίνομαι, vicissim mihi propinatur. Greg.

Συμπίνω, compoto. Plut. symp. l. 2. τοῦ συμπίνειν καὶ συμφαγεῖν, ὡς ἐγὼμαι καλοῦμεν ἀλλήλους. Plat. in Minoë. ὁ Κρητῶν νόμος ἐστὶ τῶν ἄλλων νόμων οὗς Μίνως ἔθετο, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μεθύειν τοῦ cõbibo, imbibo, i. humorem concipio. Theophr.

Συμποσία, ἡ. compotatio. Maccab. l. 3. c. 5. 15.

Συμπόσιον, τὸ, compotatio: vel conuiuium. Plut. symp. l. 7. Plato polit. 2. Interdum ipsum conuiuij locum significat: apud Poll. & Athen. Nonnunquam de ipsis conuiuiis dicitur. Sic etiam dicitur liber seu libellus quo conuiuium à quibusdam agitatum describitur.

Συμποσιακὸς, conuiualis. Plut. (encom. Macchab.

Συμποσιάζω, vnà conuinor, vnà conuiuium celebro. Greg. in

Συμποσιαστὴς, ὁ. conuinator.

Συμπότης, compotor, combibo. Athen. l. 4. Luc. συμπότιος, ὁ & συμπότρια, compotrix.

Συμποτικὸς (q. d. compotorius) ad compotores pertinens, aut potius ad ipsam compotationem, conuiualis. Plut. Athen. Luc. item compotationi aut conuiuiò conueniens. Plut. item compotor seu conuiua suauis & iucundus. Aristoph. in Vesp. Plut. in sympos.

Ὑποπίνω, subbibo, i. pluscul um bibo, vel aliquantum bibo. Expon. & largiùs bibo. Xen. 7 ad 8. ἐν τούτῳ δὲ ἐπεὶ ὑπεπίνετο ἤδη ὁ Ὑβρικὰς τὸν κῶμον. Aristoph. in Auib. ὑπέπινον ἐν ἀγῶσι

Composita sine præpositione.

Αἱμαβαπότης, ὁ. sanguinipota. Draconis epith. apud Aristoph.

Αἱματοποτέω, ῶ. sanguinem poto.

Ἀκρατοποσία, meracior potus: meracioris vini poratio. Athen. l. 10. Plut. in Alex.

Ἀκρατοπότης, qui merum potat.

Ἀκρατοποτέω, merum bibo, meracius poto. Athen. l. 11.

Ἄποτος, non potus. Soph. item potui inutilis. Greg. Naz.

Ἀῤῥυθμοπότης, ὁ. qui non bibit ad rhythmum & certam mensuram, sed plenis poculis merum in se ingurgitat. Athen. l. 10.

Ἀρχιποσία, ἡ, q. d. principatus bibendi. Exponitur &, primus bibendi locus.

Βραχύποτοι, breui tractu bibentes, parum potantes. Hippocr. Prorrhet. l. 1. Ibidẽ & βραχύποτοι dicuntur. Gal. comm. 3. in epid. l. 3.

Γαλακτοπότης, qui lac bibit: vt γαλακτοπότης ἀνὴρ: apud Eur. in Γαλακτοποτέω, lac bibo. Athen. l. 2. (Electra.

Εἰαροπότης, sanguipota. Hesyc.

Εὔποτος, potatu seu bibitu facilis, potui aptus. Aeschyl. in Prometh. item è quo bibere aut potare facile est aut iucundum. Athen. lib. 11.

Ζαπότης, magnus bibax, strenuus potor. Hesych.

Ζωροπότης, meri bibulus, qui meracius potat. Per consequens significat, ebriosus.

Ζωροποτέω, ῶ. meracius bibo seu poto. Eustat. ex Epigr. Τοῦ πολυκαθοῦς τ' ἀρίστου Ἀρκαδίου, Οἱ δὲ ἐν χερσὶ ζωροποτοῦσι κύλικες.

Ἡδύποτος, cuius potus suauis est. Od. 6.

Κλεψιπότης, qui fallaciter potat.

Κλεψιποτέω, fallacia inter bibendum vtor, parce bibens & cor pototem ad largè potandum prouocans. Suid.

Λαῤῥοποτέω, amido & hianti ore bibo. in Epigr.

Μαιλοπότης, fauillæ potor: Vulcani & cæterorum fabrorum epitheton.

Μετριοπότης, qui modicè aut moderatè potat. Xen.

Μετριοποτέω, modicè poto seu moderatè.

Οἰνοποσία, vini potio seu potatio.

Οἰνοπότης, vini potor. Suid. in epitaph. Anacr. Οἰνοπότις, ἡ, vini potatrix. Poll. ex Anacreonte.

Οἰνοποτέω, vinum bibo, vino me ingurgito. Athen. l. 11.

Οἰνοποτίζω, idem. 11. & Od. 9.

Ὀλιγοποσία, ἡ, q. d. pauca potatio: parcus potus. (Aristot.

Ὀλιγόποτος, pauco potus contentus, qui paucũ potat seu bibit.

Ὀλιγοποτέω, parco potu vtor. Idem de part. an. lib. 3. ca. 178. & Plutarch. in Apophth.

Πολυποσία, multa potatio, immodicus potus. Dioſc. l. 5. c. 11.

Πολυποτής, qui multum bibit, magnus potor. Plut. ſymp. 4.

Πολύποτος, qui potationi indulget bibulus. Ariſtot.

Σκυθοποτέω, Scythicè potare, Scytherum potationes intemperantes imitari.

Ὑδροποσία, aquæ potio ſeu potus.

Ὑδροπότης, aquæ potor. Xen. Pæd. 6. (crob.

Ὑδροποτέω, aquâ bibo, aquâ poto. Idẽ Pæd. 6. Luc. in Ma-

Φαρμακοποσία, medicamenti potus ſeu hauſtus. Plat. de rep.

Φαρμακοποτέω, medicamentum bibo ſeu ſorbeo. Theophr. lib. 9.

Φιλοποσία, amor potationis ſeu potus: inexhauſta & inexplebilis bibendi auiditas, vinoſitas. Xenoph. apomn. lib. 1.

Χειλοποτέω, ſummis tantùm labris delibo, pitiſſo. Epigr.

Ψυχροποσία, ἡ, frigidæ potus. Plut. ſymp. 6. probl. 7.

Ψυχροπότης, frigidæ potor: ſeu qui frigidæ potu delectatur. Idem ſymp. 4. probl. 6.

Ψυχροποτέω, frigidâ poto, frigidę potu delector: apud eũdẽ.

Ἄ. ζιθλον, ἠθλωτέρα, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Πίον, πῖθι, πίοιμι, vide in Πίνω. Πίλεται, vide in Πίνω.

ΠΙΠΟΣ, pipus: auis marina, de qua Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 21.

Πίπποι autem pulli, pipiones. Athen. l. 9.

Πιπποτίζω, autem pullos voce imitor, pipio. Ariſtop. in Auib.

¶ At Πιπτίζω, cum vnico π vide in πίνω.

Πιπρα, ας, ἡ, pirra, auis inimica luteæ, apud Ariſtot. hiſtor. anim. lib. 9. cap. 1.

Πιρδάνω, vide in Πιμπλαμαι, i. vendo.

ΠΙΠΤΩ (Fut. πεσοῦμαι & Doricè πεσοῦμαι, pro quo frequentius vſurpatur media vox Πεσοῦμαι, tanquam à πίπτω. Perf. πέπτωκα, tanquã à πεσέω) cado labor. Il. ρ. Ἠ μὲν δὴ αὐτοῦ πᾶσιν ἐτώσια πίπτον ἰόντες. Ibidẽ. Πολλὰ δὴ τὰ λῷστα καὶ πίστον ἐξ τ' ἐμοῦ τε φέρων ἐξόγοιλον Δυκάων. Eurip. in Bacch. ὅτοι ἐκπεπλήγμεθα φέβῳ πρὸς πίδῳ πεπτωκέναι. Xen. Pæd. 1. Πεσὼν εἰς γόνατα. Athen. lib. 10. ἐπὶ πόδας τὰ μέρη πεσεῖσθαι. ¶ Significat etiam, interficior, proſternor. vt Iliad. ρ. Τοὶ δὲ ἀγχιστῖνοι ἔπεσον Νεκρὸν ἐοῦ Τρῶες τε καὶ ὑπερμόρῳ ἐπικούρῳ. Pauſan. Πεσὼν ἐν τῇ μάχῃ. Plut. πεσόντων ὑφ' ἑτέρων. Interdum exp. profligor vt apud Thuc. lib. 1. Πολλὰ δὴ καὶ κρατίστου ἔδει ἐνιοτε ὑπ' ἐλασσόνων. Interdum exp. incido: vt apud Soph. Πέσοιεν καρδίᾳ πρὸς θεῶν δυσπραξίας. Item πεσὼν aliquando dicitur qui procubuit, ſeu procumbens: vt Synef. ἀγωνιστὰς ἐκπεσόντας. Apud Polyb. ἐξ τῆς Σικελίας ὑπὸ τοῦ Καρχηδονίων πεσεῖν δυναστείαν, exp. ſubiecta ſunt imperio Carthaginenſium. Apud Dioſcor. γῆ πᾶσα ἡ πεσοῦσα εἰς ἰατρικὴν χρῆσιν, exp. omnis terra in vſum medicamenti recepta.

¶ *Deriuata ab inuſitato* Πέτω.

Πέσημα, τὸ, caſus, lapſus. Soph. in Aiace. Item id quod cecidit vel cãdit. Euripid. in Phœn. Et peculiariter, cadauer, corpus defunctũ: apud eundem ibidem. Pro eo metri cauſa πέσημα, dicitur. Heſych.

Πεσσόω, idem quod πίσσω. Euripid. in Helene, Ὦ σαρβὶν, οἵστις ἀμφὶ σὸν πόλιν γόνυ.

Πέτω, iacio, proiicio. Heſiod. in Aſp. Οἱ δ' ἄρ ἐν ἀλλοδ' ἀνῶν δ' ἐνὶ ἔστεον ἀλωῇ. Particip. πετὰς, Od. λ. exp. accidens. Et imperfectum πέτον, tanquam à πετάω, exp. ante oculos expandit: Il. φ. ἤρα δ' Ἥρα πέτον ἀρόωσ' ἐνὶ θυμὸν ἀνείαν.

Πέταμαι, concutior, proiicior. Eurip. in Electra, Θυμέλαι δ' ἐπὶ πάντα χρυσὸν ἄτοι.

¶ *Deriuata ab inuſitato* πτάω.

Πτῶμα, τὸ, caſus, lapſus. Dioſc. Item metaph. delictum ſeu erratum. Luc. Πτώματα dicuntur etiam ea ipſa quæ accidẽre. Lyſ. Peculiariter autem corpora mortua, quæ itidem à cadendo dicta cadauera. Plut. in Alex. Herodian. l. 7.

Πτωματίζω, cadere facio, vel præcipito. Cyrill. οἱ ὑπηκόοντες τεθλίμασιν ἑτέρων ἑαυτοὺς πτωματίζουσι.

Πτώματις, ἡ, ὁ, ἡ, poculi ſeu alius vaſis genus. Athen. l. 11.

Πτῶσις, εως, ἡ, idem cum πτῶμα. Lucæ 2. Matth. 7. Item caſus: Φοω cabulum gramm. Ariſtot. de poet. & Rhet. 3.

Πτωτικὸς, cadius caducus.

Πτωτός, ὄν, ὁ, qui cadere poteſt vel ſoleat, caducus.

Πτωτικὸς, caſualis: Φοω gramm.

Compoſita ac primum ex πίπτω cum propoſitione.

Ἀνατίπτω, recumbo, decũbo. Itẽ procumbo. Eurip. in Cyclope, Ἀνέπεσε φάρυγξ αὐδὴ ἐξ ἐνεὸς Σοφοῦ. Interdum accumbo in menſa, quod & ſimpliciter accumbo dicitur. Athen. μὴ ταῦτ' ἀνατεῖν ἐκέλευον αὐτὰ παρ' ἐμοί. Item ſupinus ſum. Xen. in Oecon. ἀνέβλεψεν ὑπὸ φρονήματος. ἐν βλεφῇ δ' ἀνατέτατο.

¶ Item metaph. animo cõcido, animum abmitto. Thuc. lib. 1. ἀνεθάρσει τε ἐκ τοῦ ἀνατέτατο. Demoſth. δεῖ δὲ ὅταν μὴ τοῦτο ἀνατέτασθε, ne ſupini & acſides ſitis, maiis veſtris indemnitatibus. Exponitur & frigeo & remiſſus ſum: vt apud eundem. Dem. ἀνατέτασται ὑπὸ τῆς ἱππείας, quod agitatum fuerat de equitatu mittendo refrixerat.

Ἀνάπτωσις, ἡ, decubitio, recubitio, accubitio, item reſupinatio, item animi remiſſio, ſeu animus tacens & remiſſus.

Decomp. Προαναπίπτω, prius concido, ante collabor ſeu corruo. Philo de vita M. l. 1.

Προσαναπίπτω, recumbo ſeu accumbo, apud Athen. l. 10.

Ἀμφιπίπτω, circum cado circum procumbo. Odyſſ. ϑ. Ὡς ἔφατο κλαίων φίλον υἱόν ἀμφιπεσοῦσα.

Ἀντιπίπτω, contrà irruo. Item obſiſto, renitor, aduerſor. Plut. in Theſeo μηδὲν ἀντιπίπτειν πρὸς τὴν ἐξουσίαν τοῖς πραττομένοις. item intercedo, apud eũdem. Exponitur & occurro, ſcilicet obiecti, ens aduerſatur itẽ occupo, occupatione vtor. Ἀντιπίπτοντα πράγματα, aduerſæ res, quaſi contra cadentes. Greg. in Iul.

Ἀντίπτωσις, ἡ, caſus vnius pro alio poſnuotiguræ nomen, apud Grammat.

Ἀποπίπτω, decido, delabor. Epigr. l. 2. οὐκ ἀποπίπτων Πελλαίας ἐξ φρενὸς γραμματικὸς γίγνοιτο.

Ἀπόπτωσις, delapſio. exp. & lapſus, caſus. Gal. ad Glaue. l. 1.

Decomp. Προαποπίπτω, antè decido prædecidimus ſum. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 8. Προαποπτωσίμος, ὁ, ἡ, prædeciduus, ante tempus decidens: apud eundem eiuſdem libri c. 6.

Δυσαποπίπτων, qui vix decidit ſeu delabitur. Theophr.

Διαπίπτω, intercedo, interlabor, elabor: vt apud Xen. Hellen. 4. ἐπεὶ δὲ θᾶττον ἢ ὅσον τὸ φοβεῖσθαι ἀπεχώρησαν ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες ἀμφὶ τὰ ἑσπέρας τῷ Βοιωτῶν. itẽ diffluo, vaneſco. Plat. in Phædon. τῷ μὲν σώματι, ὁ δὲ ἀνεμὸς καὶ ὕδωρ, φοβοῦμαι διαπίπτειν. Expon. & intercido, i. quaſi inter digitos labor. Syneſ. ἀμφιβόλῳ ὦν πάντῃ διαπεπτωκὼς ὁ διανοεῖσθαι τὸ πρᾶγμα. Significat etiam, cecidor vt apud Greg. διαπίπτω ἐλπίσι. item dimanor vt Plutar. in Galb. λόγῳ διαπεσόντος εἰς τὸ στρατόπεδον. quem dim anaſſet rumor intet exercitus.

Διάπτωμα, τὸ, exp. lapſus.

Διάπτωσις, ἡ, ipſa actio interlabendi ſeu elabendi. Exponitur etiam, ruina, infortunium, item erratum, delictum: apud Plut.

Ἀδιαπτώτος, (*Decomp.* ὁ, ἡ, ὁ, in quo nullus error admittitur. Polyb. l. 5. item qui nec intercidit, nec delabitur, nec interciri poteſt, certus, ſtabilis, nullis expoſitus caſibus: vt ἀδιάπτωτος ζωή, apud Hippocr. in ep. Demag.

Ἀδιάπτωσις, rei alicuius certitudo. Hippoc. ep. ad Demag.

Εἰσπίπτω incido in vel ſuperirruo, irrumpo, impetum do: vt εἰσπίπτειν εἰς τὴν πόλιν Herodo. Sic & apud Iſocr. Apud Thuc. εἰσπίπτειν εἰς τὴν εἰρκτὴν, exp. in carcerem conici.

Decomp. Ἐπεισπίπτω, magno cum impetu irruo vel inſuper irruo. Eurip. in Rheſo, Ἐμοὶ δὲ φῶς ἐν ἀλλὰ καταφερεῖς Περσαντὶ φυγὴ κεῦς ἀδμὴς ἐπεισπεσεῖν.

Παρεισπίπτω, irrumpo, ingredior hoſtiliter. Plut. in Demetr. εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρεισπεσόντα. Exponitur etiam, irrepo, obrepo, me inſenuo: apud Theophr. & Luc.

Συνεισπίπτω, ſimul irruo ſeu irrumpo. Plut.

Ἐκπίπτω, excido, decido: exp. Il. ε. Τῷ ξυν δ' ἐξεπέσετο χειρίς. Xen. Pæd. 5. ἐκπεσόντες τῆς τῶν ἀδικημάτων. Plut. in Pericle, ἐκ τοῦ τοῖς θεοῖς μὴ ἐνήμα μὴ ἐν ἐκπεσεῖν ἀκοντῶν αὐτῶν. Item cador, expellor, explodor. Demoſth. pro cor. Οἱ δὲ τοῦτο καὶ τοὺς μετ' ἐκείνου ἐκπεσόντας ὑπὸ ἐξάκοντα. Ariſtot. de poet. τὸ γὰρ ἐμμετρον ἐκπεσὸν τῶν πολιτῶν ἐκπίπτει ποιεῖ τὸ πρᾶγμα. Itẽ excido ſeu deficio ab inſtituto, degeneco & mutor. Plat. εἰ ἀλλοίωσιν εἰς τὸ τῆς πολιτείας ἐκπεσεῖν. Æſch. ἐκ τῆς ἀρχαίας τελετῆς ἐκπεσὼν ἐκ τῆς λόγου excidit ob inſtituta orationis, i. memoria nihil amplius ei ſuggerebat quod dicere poſſet. Itẽ exeo, foras prodeo. Et ad vulgus emano. Plat. in ep. ad Dion. ἀλλὰ μὴν ἐκ μὴ ποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς τὸ πλῆθος, ὅπερ δεῖται. itẽ elabor, prolabor, aut delabor. Itẽ erumpo, euado. Plut. in Lyc. ἐξέπεσε τῆς ἀγορᾶς δρόμῳ. Idem in Public. ἐκπεσεῖν φυλῇ ἐξ ἄλλης.

Ἐκπτωμα, τὸ, luxatio, i. oſſium è propria ſede excedus ſine fractione. Gal. comm. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ἔκπτωσις, ἡ, delapſio, prolapſio. Strab. l. 10. Item caſus, calamitas. Ceb. Theb. Item idem quod ἐκπτωμα. Galibid.

Ἔκπτωτος, ὁ, ἡ, ὁ, delapſus, qui excidit. Gregor.

Decomp. Παρεκπίπτω, clàm elabor, furtim excido & me ſubduco.

Διεκπίπτω, per medium vel medios elabor & euado. Item per foramen per rimam elabor. Plut. & Philoſt. Exponitur & intercido.

Διέκπτωσις, ἡ, per medium ſeu per medios elapſio. Item ipſa actio intercidendi. Gal. ad Glaue. l. 1. Exponitur & effugium.

Συνεκπίπτω, ſimul elabor, ſimul decido. Plut. de primo frig. ὁ γὰρ κτμὸς ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τῆς ὑπὸ κακῶν μαθόντες, κατεῖνε τὴν θερμὴν συνεκπεσόντα. Metapho. apud Plut. in Pericl. ὑπὸ συνεξεπεσόντος ὑπὸ ῥώμης καὶ τύχης τοσαύτης ἐπαιρομένοις. non ſe cominè prebuit in perni ciuium tanto robore ac fortuna elatorum. Apud Ariſtot. de mundo, ταῦτα δὲ τοῦ ὑγροῦ κατακλυσμοῦ πεφυκὸς συνεκπεσεῖν, exp. euenire, comparatum eſt.

Ὑπερεκπίπτω, ſuperegredior, exupero, excello. Greg. & Herm.

Ἐμπίπτω, incido, illabor. Χε. πρὸ ἐμπεσεῖν εἰς τὸ πῦρ. Plu. in Pericle ἐκκλίνειν ἐκεῖνο ἀπὸ τῆς πόλεως κατὰ δ' νοῦν εἶναι ἐκείνῳ ἐκπεσεῖν μὴ ἐν ἡμῖν

δὲν ἐμπεσεῖν τῷ ἀνωθεν. Item metaph. incido, Demosth. pro cor. εἰς τοιούτους λόγους ἐμπεσεῖν ἀναγκάζομαι. Plat. ep. 7. καὶ ἤδη τίς με ἐμπεσὼν ἀνοίας. Dicitur & res aliqua ἐμπίπτειν τινὶ, quæ in mentem venit. Od. μ. καί μοι ἔνθ' ἐμπεσε θυμῷ ¶ Item obuius fio, occurro. Herodia. l. 3 Πάντῃ δὴ ἐμπίπτοντα ἐφίνετον. ¶ Item irruo, inuado. Odyss. ω. Ἐν δὲ ἕκαστον ἀρεμάζοις Ὀδυσῆος ἐν φυσιήμασι εἴξε. Sic & apud Xenoph.

Ἐμπτωσις, ἡ, ipsa actio incidendi. Exponitur & casus, lapsus, item prolapsio.

Decomp. Ἀνεμπλωτος, qui incidere non potest, Laërt. in Zen. Exponitur & irreprehensus, inculpatus.

Ἐνεμπίπτω, irruo, inuado. Soph. in Aiace, Τί δ' ὅτα πολεμαις τῶν δὴ ἐνεμπίπτει βάσις;

Εὐμπλωτος, qui facilè incidit seu labitur. Εὐπεμπλώτως, prochuiter, facilè incidendo & labendo.

Παρεμπίπτω intercido, interlabor. Item interrepo. Aristot. de part. an. l. 2 παρεμπεσόντων γὰρ ἀεὶ τοῦ ὕδωρ. Æschin. εἰς πόλιν παρεμπεσόντων τῶν εἰς τὴν πολιτείαν καὶ ἐλευθέρων ἀνθρώπων. Παρέμπτωσις, q. d. intercidentia, vel interuenientia, interuentio. Plut. de primo frig. (Idem ibidem.

Προεμπίπτω, ante incido: aut antè occurro seu obuius fio.

Συνεμπίπτω, simul incido, incurro. Eustath.

Ἐπεμπίπτω, superuido, vel superincido. Marci c. 3. ὥστε ἐπεμπίπτειν ἀλλήλοις ἵνα αὐτὸν ἅψωνται. ὅσοι εἶχον μάστιγας. Exponitur & incubo. Ioan. c. 23. ἐπεπεσὼν ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ. ¶ Item irruo, inuado, adorior. Thuc. l. 3. ἐπεμπίπτει τοῖς Ἀμφακιώταις ἔτι ἐν τῇ ὁδοῖς. Ibidem. ἐπέρχεται δὲ ἑτέρῳ ἐπιπεσὼν τοῖς Ἀθηναίοις.

Προσεπεμπίπτω, (*decomp.*) insuper incido, insuper incurro, & incumbo. Phil.

Καταπίπτω, decido, delabor. Aristoph. in Nub. ἀπ' ἔνθα καταπεσεῖν. Xen. pro d. ἐπὶ τὸν ἵππον καταπίπτοντες. Act. Ap. c. 26. καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν.

Κατάπτωμα, τὸ, καταπτωσις, ἡ, lapsus, casus, ruina. Alex. Aphr.

Decomp. Ἐπικαταπτωτος, proclinis ad lapsum: caducus.

Περικαπτωσις, per syncopen pro περικάπτωσις, tanquam à περικαταπίπτω, apud Apoll. Argon. 2. exp. simpliciter, decidit vt περικάπτωσις ἐνεί.

Μεταπίπτω, recido. Herodia. l. 2 τὴν ἀρχὴν μεταπεσεῖν εἰς ἀνδρα ἐξ ἰδιωτικῆς καὶ ἀστείας. ¶ Item sæpe excido. Æschin. εἰ μὴ μόνον ἡμῖν μετέπεσεν ὑπάρχειν ἄν. ¶ Item dilabor, minor vel in peius, vel in melius. Hoc. ad Philipp. Πάλιν μεταπεσόντες τῆς τύχης. Eurip. in Alcest. Πᾶς ἢ οἴκοι μεταπίπτοντ' ἀμενῶν: in peius mutato tuo comine. Et general. mutor. Plat. in Apoll. εἰ τρεῖς μέτρα μετέπεσεν τῷ ὕδωρ, ἀνάγκη γίνεσθαι ἄν. ¶ Item transeo & degenero ab vna specie ad aliam. Chrysost. εἰς ὀξύτητα μεταπεσεῖν.

Μετάπτωσις, ἡ, dilapsio. ¶ Item mutatio à specie in speciem, degeneratio. Gal. τῶν μὴ τόν. l. 2.

Decomp. Ἀμεταπτωτος, qui transire in aliam speciem & degenerare non potest: immutabilis. Plut. symp. 4.

Εὐμεταπτωτος, qui facile mutatur, mutationi obnoxius.

Παραπίπτω, incido. Xen. ὁπότε κινδυνος παραπέσοι. Item incido, i. offendo, obuiam fio. Plut. in Galb. τῷ δὲ δήμῳ χαριζόμενος καὶ τὰς ἐκκλησίας τῶν παραπιπτουσῶν Νίκων ἀποτυμβωρύχει. Item accido, euenio, contingo. Plat. de leg. l. 4. τῷ τι καὶ τῶν παραπεσόντων ἑκάστοτε πολεμεῖν δεῖν. Apud Polybd. l. 2. παραπεσὼν δὲ εἰς Λέσβος. exp. quum vi irrupere tentasset. Apud Aristot. hist. an. l. 5 ἰχθύες πάντες παραπιπτοντες ὕπτια πρὸς τὰ ὕπτια πεσόντ' ἀλλήλοις. exp. pisces omnes attritu supinarum partium coeunt. ¶ Παραπίπτειν, exp. etiam intercalare, interserere, interlabi.

Παράπτωμα, τὸ, lapsus, offensa, erratum, peccatum. in epist. ad Galat. cap. 6.

Παράπτωσις, ἡ, idem: vel ipsa actio labendi seu offendendi. Item incursus & attritio partium, *quum de piscium copulatione dicitur.* Aristot. hist. an. l. 6. c. 1. Dicitur etiam esse figura qua casus pro casu ponitur. Schol. Hom.

Περιπίπτω, (q. d. circumcado) cado super, & incumbo. Plut. in Oth. ἐφ' ὧν ἔνιοι τῶν ὁδῶν ἀμφότεραις ταῖς χερσὶ, καὶ περιπεσὼν ἀνεῦρεν. ¶ Item incido. Hoc. ad Philip. πολεμίοις κακοῖς περιπεσεῖν. Herodia. l. 3. πόλεις περιπίπτοντες ἠμφεβέροντο. Sic & apud Xen. & Plut. Interdum exp. accipio, vt περιπίπτειν πρόσωπῳ. accipere vultu. Plut. in Camil. Sic & περιπίπτειν πρόσωπῳ, apud eundē in Public. Itē incido, i. offendo, obuio. Dem. in Conon. περιπίπτοντες τοῖς ἀναγκαίοις. ¶ Exponitur & incurrere apud Greg. in Iul. ὅτως ἀνάλυτόν ἐστιν ἡ πονηρία καὶ πολλαχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα. in semet ipsa incurrēs, ipsa sibi cōtraria.

Περίπτωμα, τὸ, & περίπτωσις, ἡ, quod accidit, casus, calamitas.

Περίπτωσις ab Empiricis etiam dicta fuit occasio quædam fortuita, ex qua in aliquos morbos & remedia improuisò incidisset.

Περιπτωτικὴ πεῖρα, species experimenti per fortuitam occasionem. Gal. de sect. l. 1.

Ἀπερίπτωτος, (*decomp.*) qui talis est vt non incidat, cui periculum non est ne incidat. Diosc. l. 1. c. 49.

Προπίπτω, procido. Odyss. ι. & μιν ὀφθαλμοῖς τε προπεσόντες ἔρυσσον, remigabant proclinati.

Πρόπτωσις, ἡ prolapsio, seu procidentia. Diosc. l. 1. c. 90.

Πρόπτωτος, procidus.

Δυσπρόπτωτος, (*Decomp*) non facilè procidens. Galen.

Προσπίπτω, accido. Aristot. polit. 3. ἐὰν ὀφὲς τὰ προσπεσόντα τοῖς βασιλεῦσι. Et Herodian. φέρει τὰ προσπεσόντα. item accido, i. cado ad, vt apud Eurip. in Herc. fur. Φθάσας δ' ὁ τλήμων γόνασι προσπεσὼν πατρός. Sic & sæpe in nouo Testam. Exponitur & supplex fio, supplicem me effero. Eurip. in Androm. τί μὴ προσπίπτεις, ἀλλὰ σιγᾷς; Ἡ κύμα λιταῖς ἐκκλίνεις; Gregor. αὐτῆς προσπεσόντες τοῖς δ' ἐμοῖ. Dicitur & προσπεσεῖν ἠχῶ, cuius sonus aures nostras pepulit: vt apud Aristot. de mundo, ἀστραπὴ πρότερον τῆς βροντῆς προσπίπτει τοῖς ὠσὶ τῶν ἀνθρώπων. ¶ Item occurro, obuius fio. Aristop. in Concio. ¶ Προσπεπτωκότα, traduntur ea iam dicta quæ cùm intuleruntur, postea subsidunt & contrahuntur. apud Gal.

Decomp. Ἀπροσπτωσία, ἡ, methodus certa & errore carens qua vitamus ne intempestiua affectione impingamus aut peccemus. Laert. in Zenon.

Ἀπρόσπτωτος, in quem impetus fieri nequit, quem adoriri, tutum non est. Macc. l. 3. c. 3. 14.

Συμπίπτω, (q. d. simul vel vna cado) coeo, competo, incurro. Aristot. hist. an. l. 1. εἰ μὲ ἐκεῖνοι μάχοιτο πόρρω καὶ μὴ ἀλλήλοις πίπτοιεν, οὐ συμπίπτουσιν, οὐ δὲ συμπίπτουσιν. ¶ Itē corruo: Eurip. in Herc. fur. Θοὐλλα σοὶ δ' ὄμμα συμπίπτει σίγα. Xenop. anab. l. 4. ὡς δὲ αὐτοὶ συμπεσόντες. ¶ Itē accido cōcurro. Isocr. διόπερ τὰ γενόμενα καὶ τὰ συμπίπτοντα καὶ τοῖς ἰδιώταις καὶ τοῖς τυράννοις. Sic & apud Gal. ad Glauc. l. 1. ¶ Itē incido, recido, deuenio. ξυμπεσεῖν εἰς ἕτερον ἀνάγκας. Thucy. ¶ Expon. & conuenio, congruo. Συμπίπτειν dicuntur & qui concurrunt & congrediuntur ac conflignunt. Συμπίπτειν τοῖς πολεμίοις. Xen. Sic Soph. ξυμπεσεῖν μόνος μόνοις. ¶ Συμπίπτειν dicitur etiam res tumida quæ ad habitum suum redit & concidit: vnde τὸ συμπεπτωκὸς, cuius tumor concidit. Et quod contrahitur & astringitur: vt μυκῆρες συμπεπτωκότες, apud Xen.

Σύμπτωμα, τὸ, quod accidit, casus. Thuc. l. 4. Dem. Aristot. ¶ Apud medicos Σύμπτωμα, dicitur affectus præter naturam, qui morbum, velut vmbra corpus sequitur. Galen.

Συμπτωματικὸς, qui est ex accessione morbi.

Σύμπτωσις, ἡ, casus. Aristot. item incursio rerum eodem desinentium, item contractio, compressio. Gell. l. 16. c. 3. Dicitur & de re considerate quæ intulerat: item concursio conflictus. Suid.

Ὑπερπίπτω, superincido, illabor.

Ὑπεπίπτω, cado sub, succido, me submitto. Aristot. ὑπεπέπεσε τὰ θολερὰ δέχεσθαι τὸν χρόνον. Plut. ὑπεπεσὼν δὲ ἔρρει. Et metaph. subiicio me, cedo. Demosth. τοῖς δὲ τοιούτοις οὐδὲν ἐστι ὑπεπεσεῖν. Aristid. ὑπεπεσεῖν τῇ πόλει. Alia metaph. apud Aristot. ὑπεπεσεῖν ὑπὸ τὸν τύχην. Et apud Diosc. l. 7. c. 1. ὑπεπεσεῖν τὴν τῶν τῆς αἰτίων διαφορᾶς.

Ὑπόπτωσις, casus, ruina. Hesyc. itē submissio geno & flexio. Dionys. Et metaph. submissio qualis est eorum qui pœnitentia ducuntur. Et pro pœnitentia, can. 5. concil. Anticyrani.

Composita ex inusitato Πετω, *sine præpositione.*

Ἀεροπετὴς, ἡ, ὲς, ἐξ ἀέρος delapsus.

Γηοπετὴς, & Doricè γαπετὴς, in terram delapsus, seu in terram ruens: γαπετεῖς ἐόντες Eurip. in Phœn.

Γονυπετὴς, qui genu succiduo procumbit vel accidens & procumbens ad genua alicuius. Eurip. in Phœn. Synes. ep. 17.

Γονυπετεῖν, genu succiduo procumbo: vel ad genua alicuius accido. Matt. 17. προσελθὼν αὐτῷ ἄνθρωπος τις γονυπετῶν αὐτῷ. Et cum accusat. Marc. 10.

Διοπετὴς, & διεπετὴς, à Ioue delapsus, qui cœlitus decidit. Eurip. Plut. in Num. Herodian. l. 1. & 5.

Δικεπετὴς, qui hasta cecidit. Eurip. in Androm. Pro eodem dicitur & δορυπετὴς, & δορεπετὴς apud eūdem in Troad. & Cycl.

Δρυπετὴς, fructus iam adultus & maturusq; iam iam ex arbore caturus. Diosc. & Athen.

Δυσπετὴς, malè cadens, aduersus. ¶ Item difficilis: vnde μοῦσα δυσπετὴς, apud Soph. in Aiace.

Δυσπετέω, res mihi malè cadunt aduersis casibus agor. Suid. item difficulter & ægrè fero. Cyrill. δυσπετῶ δὲ τοῖς κυρίοις συμφοραῖς.

Δυσπέτημα, τὸ, casus aduersus, infortunium, calamitas.

Ἀποδυσπετέω, (*Decomp*) stomachor, ægrè fero, impatiens agitor. Laert. in Socr. Chrysost. in ep. ad Colos. ¶ Item renitor, restito. Lucian. Πολλοὺς δόλους καὶ δυσχερῆ ἀποδυσπετοῦσί τε καὶ ἀνοχλοῦσιν ἀδημονοῦντες. ¶ Item lascinio, ferocio, contumaciter ago. ἀποδυσπετοῦντες, ἠ, stomachatio in rebus aduersis, impatientia. Chrysost.

Ἐκπετὴς, in contrariam partem lapsus, qui in aduersum cecidit. Hesych. in παλιμπετὴς.

Εὐπετὴς, q. d. bene cadens, facilis. Plat. de rep. l. 2.

Εὐπετῶς, facilè. Xen. Pied. 5. Pro quo Ionicè εὐπετέως dicitur, apud Herodot.

Εὐπτωτία, ἡ, facilitas. Xenoph. Exponitur &, proclivitas: apud Plat. de leg.

Κλινοπετής, qui in lectum procumbit, in lecto decumbens. Plut.

Οὐρανοπετής, qui à cœlo decidit, cœlo delapsus. Idem in lib. de non fœnet.

Παλιμπετής, retro relapsus. Hesych. Τὸ παλιμπετὲς, adverbialiter exp. retrorsum, retro. Il. ψ. Od. ε. Apoll. Arg. l. 1.

Πεσεῖτης, qui incidit. Cum dat. apud Plut. in Cicer. Exponitur & simpliciter, qui cecidit, vel corruit apud Soph. in Antig. Apud eundem in Aiace, Ἐγὼ δὲ πεσεῖτης κατηγορῶ, exp. ᾧ πεσεῖται, in quod incidit. ¶ Res verò πεσεῖτεις dicuntur, quæ in contrarium statum sunt lapsæ. Eurip. Herodot.

Περιπετεία, ἡ, conversio, in contrarium statum mutatio. Aristot. de arte poët. & Rhet. 1. Exponitur & casuum varietas & rerum eventus: apud Chrysost. Item casus fortuitus, casus repentinus. Aristot. de arte poët. Sumitur & in bonam partem, pro admiranda & rara fortuna: apud Diod. Sicul.

Προπτώσσω, procidua prominensve: ὀφθαλμοὶ, apud Galen. & κεφαλὴ προπτώσσουσα: Athen. lib. 13. Item proclivus, i. qui pronus corruit. Soph. in Trachin. Item præceps, proclivis, qui pronus fertur, vel ruit Phocyl. Plat. de leg. Item præceps, i. temerarius. Aristot. eth. 3. c. 7. Herod. lib. 2. Apud Isocr. ad Dem. προπετὴς γέλως, exp. risus profusus: ab aliis, effrænatus, immodestus. (ristot. Plut. &c.

Προπετῶς, præcipitanter, temerè atq; inconsideratè. Isocr. A-

Προπετεία, ἡ, præcipitantia, præcipitatio, temeritas. Demosth. in Mid. Isocr. in ep. ad Philipp. Et peculiariter, linguæ præcipitantia, protervia, & procacitas linguæ. Suid. Exponitur etiam proclivitas, propensio: *& præsertim ad corporis voluptates*: apud Plut. de deo Socr.

Ὑψηπετὴς, ex alto lapsus. Apud Eurip. in Hec. ὑψηπετὲς μελαθρον, exp. domum sublimem.

Χαμαιπετὴς, qui humi seu in terram cecidit, in terram proclivus Plat. in symp. Luc. in insomn. Metaphoricè apud eundem de hist. scrib. ὑποβεβηκὸς χαμαιπετὲς, humile, i. humili dicendi genere conscriptum.

Χαμαιπετῶς, humiliter, in terram procidendo. Hesych.

Χαμαιπετεία, ἡ, humilitas, humi iacere vel abiectũ esse. Suid.

Composita ex inusitato πίπτω, itidem sine præpositione.

Ἀπτωτος, ὄτος, ὁ, ἡ, qui non cadit: & *per consequens*, stabilis, firmus: vel non vacillans. Item qui non cecidit.

Ἀπτώτως, citra lapsum. Exponitur &, sine defectu.

Ἡμίπτωτος, semiruta, qui dimidia ex parte corruit.

Ὁμοιόπτωτος, similiter cadens, vel similes casus habens. Ὁμοιόπτωτον τὸ, figura est oratoria: de qua Quintilian. l. 9. c. 3.

Ὁμοπτωτος, eodem casu.

Πολύπτωτος, multos casus habens. Et τὸ πολύπτωτον, schema rhetoricum, de quo Fab. l. 9. c. 3. & Aquil. Rom.

Ψευδόπτωμα, τὸ, falsus seu fictitius lapsus. Schol. Aristoph.

Composita ex πίπτω.

Ἀμφιπίπτω, idem quod ἀμφεπίπτω. Eurip. in Supplic. ἀμφιπεσοῦσ' τὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα σὴν ἐπλασμεν.

Ἐνπίπτω, idem quod ἐμπίπτω: apud Æschin. in Prometh.

Ἐμπίπτω, ittuo, aggredior, adorior. Soph. in Aiace.

Προσπίπτω, accidens supplico.

Προσπίπτω, accido ad genua, supplex fio. Euripid. in Electra, Ἀ' Φοῖβ' Ἀπόλλον προσπίπτω σε μὴ θανεῖν. Item simpliciter accido, cado ad. Idem in Medea. Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ Ἀφνω προσελθὼν δῶμα προσπίπτει νεκρῷ.

Συμπίπτω, accido, cuenio, contingo. Idem in Hec. Δεινὸν γε θνητοῖς ὡς ἅπαντ' συμπίπτεῖ.

Πίστα, vide in Πίνω. Πίστρα. Πίστρον. in Πτίσσω.

ΠΙΣΣΑ, siue πίττα, ης, ἡ, pix. Il. δ. μελάντερον ἠύτε πίσσα Φαίνετ'. Herodian. lib. 8. δῆδας ἐπιβάλλον ἐμείας πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δῆδ' ἀνθρώπας. Plut. symp. 2. (de picea & pinu) Πίσσα καὶ πευκεῖνον ἔχει τὴν φύσιν, ὥστε πίσσαν λέγω ἀκριβῶς καὶ ῥητίνην. de picis generibus vide Dioscor. l. 1. c. 95 & Plin. l. 24. c. 7. ¶ Πίσσα dicta fuit etiam à quibusdam ἡ κονυζα, vt est in append. Diosc. propter glutinosum eius lentorem.

Πισσώδης, seu Πισσωδὴς, ες, ὁ, ἡ, piceus: seu pice abundans, pice plenus. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 13. Item picem referens.

Πισσωτὸς, ὴ, ὸν, idem. Nic. in Ther.

Πισσηρὸς, ῆ, ὸν, piceus, i. vel ex pice confectus, vel picem referens. Gal. comm. 1. in lib. de fract.

Πισσίτης, οῦ, ὁ, vinum picatum, vel pice conditum: de qua Diosc. lib. 5. cap. 48.

Πισσίζω, ίσω, picè imitor colore vel odore. Diosc. lib. 7. Πισσίζει τὴν χρόαν. Et πισσίζων οἶνος, vinum quod picem odore referit.

Πισσόω, seu πισσόομαι, ῶ, pico, pice oblino pice incrusto. Clem. Alexand. Ped. lib. 3. δεῖ τοίνυν πλήρεις αἱ κοῖλαι ὑφ' πισσούμενον ξυρίτων, &c.

Πισσοῦμαι, seu πισσόομαι, pice oblinor, picem mihi illino. Athen. lib. 12. πάντες γὰρ εἰ πρὸς ἱππόρον ἱππῶντες βάρβαροι πισσούμενοι καὶ ξυρῶν θεσμοῖς.

Πίσσωσις, εως, ἡ, picatio, picis ad cutem illitio: vel dropax, simplicissimus, pice arida cum exiguo oleo liquata eutique dum calet, illita. Vide Gal. περὶ κοῦφ. ἰατρ. l. 1. & Aet. l. 9. c. 56.

Πισσωτὴς, ῆ, ὸν, qui pice illinit. Luc.

Πισσωτὸς, ὴ, ὸν, pice illitus. Πισσωτὰ φάρμακα, medicamenta quibus pix admiscetur. Gal. ad Glauc.

Πισσόκοπτος, ὁ, dicitur esse tabula è fusili pice ad exarandum conflata. Exponitur & simpliciter, tabula, apud Laert. in Cratete.

Πίτυς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπίστωτος, ον, ὁ, ἡ, qui picatus, seu pice illitus non est.

Ζώπισσα, pix cum cera derasa nauib. maritimis. Diosc. l. c. 99.

Καταπίσσω, idem cum πισσόω. Clem. Alex. pædag. lib. 3. εἰ δὲ καὶ καταπίσσοι.

Καταπίσσομαι, idem quod πισσόομαι. Plat. in Gorg.

Ὀρόπισσα, serum picis, sereus humor qui è pice profluit, dum coquitur Hippoc. Galen.

Παλίμπισσα, pix recocta. Diosc. l. 1. c. 95.

Ὑγρόπισσον, τὸ, dicitur pix liquida. Schol. Nic.

Ὑποπισσόω, pice fublino, pici subiungo. Expon. & subagito, apud Aristoph. in Plut. ἀνὴρ γὰρ αὐτῷ φρόντιστ' ὑπεπίσσωσε χρόνῳ,

---

ΠΙΣΤΑΚΙΑ, ας, pistacia nuculæ sunt strobilis pineique nucibus similes, virtus viridi nucleo. de quib. Diosc. l. 1. cap. 178. & Gal. l. 2. de aliment. fac. Nic. in ther. Πιστάκια ἀκρεμόνεσσιν ἀμυδὸν ἀλέοντα πέφανται.

Πίστις, &c. vide in Πείθω. Πίστρα. in Πίνω.

ΠΙΣΥΓΙΟΣ, ου, ὁ, à comicis quibusdam dicitur calceamentorum sutor, cerdo. Poll. l. 7. c. 21. & Hephæst.

Πισυγίον, τὸ, officina cerdonis. Hes. & Poll.

Πίσυρα. vide in Πείθω. Πίσυρες in Τέσσαρες.

ΠΙΤΑΝΑ turma, cohors. in Epigr. Hesych. scribit πιτάνα fuisse tribum quandam.

Πιτανάτης στρατὸς, exercitus Græcorum: sic dictus vel per synecdochen. vel propter Menelaum cuius gratia ista expeditio suscepta erat. Hesyc. Sic πιτανάτης λέων, apud eundem.

Πιτνέω, &c. vide in πίπτω.

ΠΙΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, propriè dicitur sonus seu strepitus aquæ remo percussæ. * dictum enim putatur quasi Τύπιλος à τύπτω.) Ipsum etiam remigium sic nominatur & ipsi remi, teste Gal. in lex Hippocr. Eurip. in Troad. Νῶτα γε πίτυλος ἀνόρα πάρα. Item metaphoricè pro crebra agitatione & motu vt χείρων πίτυλος, complosio, vel micatio manuum, apud Aeschyl. in tragœd. cui titulus, ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας. ¶ Apud Eurip. in Hippo. ἀκρόνων πίτυλος, exp. lachrymarum vbertim manantiũ destillatio. Sic apud eundem πίτυλος σμικρὸν in Alcest. exp. largior defluxus vini è scypho. ¶ Item avicula quædam sylvestris.

Πιτυλίω, cico, πίτυλον. Aristoph. in Vesp.

Πιτυλίζω, idem: apud schol. Aristoph. & Suid. Item gesticulor & crebro motu cieo manus: Galen. ὑγιεινὸν lib. 1.

Πιτύλημα, τὸ, eiusmodi manuum commotio, apud Iuvenal. Satt. 11. Qui Lacedæmonium pityismate lubricat orbem.

ΠΙΤΥΡΟΝ, ου, τὸ, furfur, pellicula, quæ à frumento inter molendum abiicedit. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 4. & Diosc. l. 2. c. 107. Hesychio πίτυρα sunt cortices frumenti vel hordei, quibus grana ipsorum integuntur. Capitis etiam sordes furfuribus similes πίτυρα dicuntur, vt & Latin. furfures. Diosc. l. 2. cap. 144. Item quæ in vrina similia furfuribus visuntur.

Πιτυρώδης, ὁ, ἡ, ές, furfuratus vel furfuraceus. Diosc. l. 1. cap. 80. & Hippo. in prognost. τοῦλιον ἔτι κακίης εἶναι ἀνεπιτυρώδες.

Πιτυρίας siue πιτυρίτης ἄρτος, panis furfuraceus vel furfureus, qui post excussam tenuissimam farinã ex reliquo conficitur. Athen. l. 3. & Gal. 14. method. therapeut. & Poll. l. 6. c. 11.

Πityρίασις, εως, ἡ, furfures: porrigo, quum inter pilos quædã quasi squamulæ tenues & furfuraceæ surgunt, & à cute resoluuntur. Actuar. l. 2. περὶ διαγνωσ. παθῶν. & Paul. Aegin. l. 3. c. 3.

Πityρώδεις ἐλαῖαι, furfuraceæ olivæ, oliuæ tritæ. Athen. l. 2. πityρώδεις καλοῦσι αἱ φαῦλαι, ἐλιμφυλίδες δὲ αἱ μέλαναι.

Πityρῶδες, furfuribus seu porrigine infectati. quæ πityρίασις dicitur. Hippocr. prorrhet. l. 2.

Ἐπίτυρον, ου, τὸ (Comp.) edulium quoddam ex confractis oliuis, quarum genus quoddã πityρίδες dicitur ab Ather. l. 2. dipnosop. Hesych. ἐπίτυρα vocat fraces & oliuarum magmata.

ΠΙΤΥΣ, υος, ἡ, pin*. Od. ι. μακρήσας τε πίτυσσιν ἵν' ἀρθὴν ὀφίσκομαι. Theocr. id. 1. ἀπίτυς αἰπόλε πλοκαμίς, ποτὶ λῶς πεφάσεαι μελίσσας. Athẽ. l. 9. ἐλεφαντοδέτῳ πίτυος στεφάνῳ. Herodo. l. 6. πίτυος μὲν ὑπὸ ῥίζαν ἔφυν ἐν ἀστυφέϊ βλαστὸν ἐόντα μικρὸν ἄλλα πανελίβρους ἐξεπέλασε. * Σῦς qui à πίσσω derivatũ putat.

putent, quod hæc arbor præ cæteris picem stillantibus magnam copiam fundat.

Πιτύεις, ιττος, ὁ, pinis abundans. Πιτυόεντα, quæ pinis abundat, pinetum ferax. Per contractionem, verò & Attico more pro πιτυόεις dicitur πιτυῶς, & πιτυοῦσα, pro πιτυόεντα. ¶ Πιτυοῦσα, est etiam species tithymalli apud Dioſc. l. 4. c. 166.

Πιτυώδης, ες, ὁ ἡ ἡ. idem cum πιτυόεις: ve Πιτυώδεσι νῆσοι, insulæ pineo frutice abundantes, quæ & πιτυῶσαι. Et Πιτυώδη γραφεῖα. Plut. symp. 5. Πιτυώδες καρπός, fructus pineus, apud Theophr. de caus. pl. c. 5. qui & conus nominatur.

Πιτυΐνος, η, ὁν. pineus: vt Πιτυίνη ῥητίνη: resina pinea seu resina è pinu, & Πιτυίνοι κῶνοι, apud Athen. l. 1. item Πιτυίνος σίφων, apud Plut. symp. l. 5. probl. 2. Et Πιτυίνος οἶνος, apud Dioſc. l. 5. c. 45. vinum conditum ligni pini.

Πιτυΐς, ίδος, ἡ. pinea. idē quod πιτυίνη. Absolutè πιτυὶς dicit̃ etiam resinea pinea, apud Gal. in lex. Hippocr. Πιτυίδες, dicuntur nuclei pineæ nucis. Vide Gal. l. 8. simpl. medic. & Dioſc. l. 1. c. 88.

Χαμαιπίτυς, υος, ὁ, (comp.) humilis pinus: herbæ nomen de qua Dioſc. l. 3. c. 171.

Πιφάσκω vel πιφαύσκω vide in Φάω, dico.

ΠΙΓΩΝ, ονος, ὁ, pinguis, obesus: Aristot. hist. an. l. 3. c. 17. Πάντα τὰ ζῶα, τὰ μὲν κατὰ φύσιν πίονα, τὰ δὲ ἀφυλακτοῦντα. Aristoph. Πίονες καὶ παχύτατοι. Dicitur & de rebus sensu carentibus, vt Πίονες ἄρδεσι, vberes, opimi, apud Hom. & Il. β. ἐν πίονι νηῷ, opimo, opulento. Dicuntur & δένδρα quædam πίονα. In compar. & superl. dicitur Πιότερος & πιότατος, pinguior, pinguissimus vnde πιοτέρους, adverb. pinguius, vbertius. Hippocr. l. 1. aphor. Τὸ πίον subst. dicitur pingue, id quod pingue est, res pinguis.

Πιόω, ωσ, τὸ pinguedo, pinguitudo.

Πιότης, ητος, ἡ. idem. Aristot. hist. an. l. 3. c. 17. & Theophr. hist. pl. l. 9.

Πιοῦδες, ος, ὁ ἡ ἡ. idem cum πίων, vt Πιοῦδες γῆ pinguis terra & vber.

Πιοῦς idem: in Epigr.

Πιολίος, α, ὁν idem. Hesych. Pro eo reperitur etiam πιαλός, apud Hippocr. γυναικ. l. 2.

Πίονα, ος, ὁ, τὸ πιαλὸν, apud Hippocr. de natura infantis. Sic Theophr. hist. pl. lib. 8. cap. 6. Πουρα χώρα καὶ ἀγαθὴ, terra pinguis & bona. Et Od. τ. γαῖρε κοιλὴ πίονα. Item Il. τ. δὲ τὶ μὲν ἀμέλγοντες πίειρα, opimo epulo.

Πιαρ, dicitur pro πῖον, seu πιότης pingue, pinguedo. Il. λ. ¶ Item adiectiuè, pro πίων, pingue. Od. ε. κτεῖνε μάλα πίειρ' ἔδ' ἄρα.

Πιαίνω, pinguefacio, pinguem & obesum reddo. Eurip. in Cyclop. Ἡ γῆ δὴ ἀνάγκη κἀν θέλῃ, κἂν μὴ θέλῃ Τὴν κεφαλὴν πιαίνει ἐμὴ πιαίνει ἐστῶσα. Aristot. hist. an. lib. 8. c. 6. εἰ πιαίνοντες τοὺς ὗς. Et metaph. apud Athen. l. 10. οὐδὲ πιαίνει ταῦτα μυχὸς πόλεως.

Πιαντήριον, pinguefactorium, id quod pinguem reddit & obesat. Hippocr. de loc. in hom.

Πιάλλω, idem quod Πιαίνω.

Composita.

Ἀπίων, ον, ὁ ἡ ἡ, non pinguis. Athen. l. 5.

Διαπιαίνω, pinguefacio, pinguedine distendo.

Ἐμπιαδίη γαῖα, apud Dioſc. l. 2. colostrum.

Καλλιπίων, pinguis, præpinguis. Suid.

ΠΛΑΓΙΟΣ, α, ὁ, vel ὁ, obliquus, in latus versus, transuersus. Theophr. de caus. pl. l. 3. cap. 7. Γαῖρος ἐφοτοῖλας, τὰς δὲ πλαγίους, τὰς δὲ ὀρθίας. Plat. τῷ ἐν ἐσχάτῳ μαθήματι τὸ μὲν ἀνεῖ ἐλέγχῳ, τὸ δὲ πλαγιοτέρῳ ἐλέγχῳ. Plut. de aud. poëm. μὴ πάνυ λέγω πλάγιον ὥσπερ πτήματι ἐφεδρεύοντες ἑαυτόν.

Πλαγίως, obliquè. Item non apertè, obscurè. Itē dolosè. Hesych.

Πλαγιόω, & πλαγιάζω, obliquo, in obliquum seu latus flecto. Poll. lib. 1. Πλαγιάζειν, exp. & obliquè nunciare. Item in errorem impellere decipere. Hesych.

Πλαγιασμός, obliquatio, apud Hermog.

Παραπλάγιος, (comp.) aliquantùm obliquus.

Παραπλαγιάζω, obliquo. vnde παραπλαγιάζει. Hesyc. exp. Πλαγιάζει μόλις.

ΠΛΑΔΟΝ, ου, τὸ, siue Πλαδός, ὁ, ἡ, humor superfluus, humiditas, superuacua. Hippocr. epidem. 1. ἐν ῥοῦσι πάλαι πολλοῦ, πολὺς ὁ πλαδός. Et in lib. de gland. ὥστε πλαδεῖν καὶ ἐν τῷ ἐν τῷ στόμαχῳ. Dioſc. l. 1. c. 21. (de agallocho) σίμαχον πλαδῶν καὶ ἀποστάσιν παρηγορεῖ. humiditatem quæ naturæ modum excedit, seu humida stomachi vitia.

Πλαδώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, & πλαδώεις, εσσα, εν, ὁ, humiditate nimia abundans, vliginosus, vdus. Hippocr. γυναικ. l. 1.

Πλαδαρός, ά, ὁν, præhumidus, vuidus seu vdus, nimio humore abundans: vt Πλαδαρὸς σίμαχος apud medicos & Πλαδαρὰ ὕδατα. & πλαδαρὰ ἔξ, apud Dioſc. ¶ Item Πλαδαρὰ διαχωρήματα, apud Hippocr. de victu in morb. Item, laxus, mollis, flaccidus. vt Epigr. l. 4. Τὸ ῥοῦν πλαδαρὸν ἀμφιδίηνα κόμαν.

Πλαδάρωμα, τὸ, flacciditas ex nimio humore vel vligo, mador, nimia humiditas.

Πλαδάω, ῶ, (& poët. πλαδόω, apud Nic. in Ther. & Apoll. Arg. 2.) nimio & superfluo humore madeo, abundo humore naturæ modum excedente: vt πλαδῶντα ὕλα, humore prægnantes gingiuæ, seu madidæ pituita gingiuæ, apud Dioſc. lib. 1. c. 133. Et πλαδῶν στόμαχος, apud Suid.

ΠΛΑΖΩ, (F. πλάγξω, addito γ διφωνίας gratia. Aor. 1. ἔπλαγξα) errare facio, deficio, errabundum seu errabundos huc illuc agito. Od. β. Πλάζει δ' οἴνοβαρὲς, γόρφ δ' ἐκβάλλει κέφαλα. Od. α. οὐ τι κακῶν πολέας πλάζῃ δ' ἄστυ πατρίδ' ἵκοιο. Od. ω. ἀλλά με δαίμων Πλάξ' ἄστυ Σικανίης δ' ἐν ἐλθέμεν ἠθέλοντα. ¶ Dicitur & per syncopen pro πελάζω, de quo supra in Πέλας.

Πλάζομαι, vagabundus iactor. Od. α. ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη, qui multis vagisque erroribus huc illuc iactatus est. Plutar. in Philoperm. ἐν ἀλῶσι πολλὰ δὲ ταῖς φίλοις πλαζόμενος. Luc. Πλαζομένῳ γὰρ ἐκεῖνῳ πάλαι οὐκ εἶπα τι δεῖν.

Πλαγκτὸς ός, ὁν, errans, erroneus. In epigr.

Πλαστὸς, ὁν, ὁ, idem vt πλαγκτὸν ὕδωρ, aqua errans. in Epigr. Et πέτραι πλαγκτοί, petræ in mari vagantes & errabundæ. Od. μ. ¶ Item stolidus, stultus, amens. *Quemadmodum enim hominum mores à fato sive emota huc illuc vagantur nec certa cuiquam res adhærent.* Od. φ. Πῆ δ' ἐκαμ' ὑλαῖ τε ξὺν φέρεις ἀμάρτε συβώτα. Πλαγκτὴ, Πλαγκτοσύνη, ης, ἡ, vagus error, vagatio. Od. ε. Πλαγκτοσύνας δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσι.

Πλάκεια, ας, ἡ, error, erratum, delictum. Hesyc. Sunt tamen qui id à Πλάζω, sed à Πλέκω deducant, quod instar laquei homines implicet.

Compositarum primum ex Πλάζω seu Πλάζομαι.

Ἁλίπλαγκτος, ον, ὁ ἡ ἡ, marinagus, pontinagus. Soph. in Aiace.

Ἀποπλάζω, longum ac diutinum errare facio, oberrare facio.

Ἀποπλάζω, aberrare facio vel euagari. Apoll. Arg. l. 1. Ἀλλά τε μοῦνος καὶ ἀποπλάξειν ἀεθλῆς.

Ἀποπλάζομαι, aberro, euagor, seu vagor à. Od. α. Πολλὰν ἀποπλάγχθης εἷς πατρίδ'. Sic & Il. ν.

Ἐμπλάζω, vagor in, vagor per. Nic. in Alexiph. Γύψεσι δ' ὀφελεμοί τε καὶ ἐμπλάζοιλο ἀγυιᾶς. Sic & apud Eurip. in Bacch. νεβρὸς χλοηφὴς Ἐμπλάζεσθε λειμῶνι εὐστόλοις exp. cursitans per pratu delitiasque quantuis ibi legatur ἐμπαίζεσθε.

Ἐμπλάζομαι, idem. Nic. ibidem.

Θαλασσόπλαγκτος, per mare errans, marinagus seu fluctuagus. Eurip. in Hec.

Νυκτιπλαγκτος, noctu errans. Aeschyl.

Οὀρεσίπλαγκτος, montinagus. Oppian. de ven. l. 3.

Οὐρανόπλαγκτος, cœlum peterrans: vel qui sub cœlo vagatur. Epit. nubium apud Orph. hymno in nubes.

Παλιμπλάζομαι, vagis erroribus retrò agitor, seu iterum oberro. Il. α. τεῖ' ἄμμε παλιμπλαγχθέντες ἵκω Ἀλιζείοιο.

Παραπλάζω, à vera via seductum in errorem impello: vel vagabundū duco secus viā rectā: aut simpl. seduco. Od. τ. κατὰ γὰρ ἐς κενεῶν Γήμβρον Τροίωθ' ἐπέπλαξε Μολοσσῶν.

Παραπλάζομαι, aberro, seducor. Eurip. in Hippol. Πῶς πολὺ πλάγχθεν γνώμας ἀπαδᾶς.

Πολύπλαγκτος, multum errans, qui multis erroribus hoc illuc agitatur. Od. ρ. Soph. in Aiace, Πολυπλάγκτων ἐπέων ἀμφιβόλα de ambagibus verborum.

Τηλέπλαγκτος, longiquus, longinagus. Aesch. in Prometh.

Composita ex Πλάκεια.

Ἀμπλάκεια, peccato carens, rustus. Schol. Sophoc.

Ἀμπλάκητος, idem: seu qui non aberrat, & frustratur. Soph. in Trac. ἀλλά τις θεῶν Αἴδε ἀμπλάκησε οὐδ' ἀπέσφαλεν ἐμοῦ.

Ἀμπλακία, ἡ peccatum, erratum. Eurip. in Hippol. Steph.

Ἀμπλακίω, ῶ, f. ήσω, pecco, delinquo Ibyc. μετὰ δὲ θεῶν ἀμπλακεῖν, τιμᾶν δὲ θρόνων ἀμείψαν. Particip. ἀμπλακών, qui aberrauit, frustratus. Eurip.

Ἀμπλάκημα, τὸ, idem quod ἀμπλακία.

Ἀνεπλάκητος, (comp.) non erraut. Soph. in Oedip. tyrann.

Πλάθω, vide in Πέλας. Πλαθανὸς in Πλάσσω. Πλαθίω, in Πλάζω, Πλάκεια, in Πλάζω. Πλάκεσι, Πλακεῦν, & c. vide Πλάζ. in Πλατύς.

ΠΛΑΝΗ, ης, ἡ, error, erratio. Herodot. l. 2. κῆρυξ δὲ ἐπιστὰς ἐν τῷ Γαλικαρνασσῷ, κῆρυξ δὲ ἄμμι ἀλλὰ μὴ ἀνὴρ πάθοιτο ἑωυτὸν, πλάνῳ Ἁλικαρνασσέων. Demo. pro cor. ἐν εἰδὸς ὅτι ὅτι ἐν ἡμῖν πωνίζεται καὶ βλαπτόμενα τὰ ἀπεργάζεται. ¶ Vsurpatur & metaph. sicut Lat. error ep. Petri 2. c. 2. τοῖς δὲ πλάνῃ ἀναστρεφομένοις.

Πλάνης, ητος, ὁ, erro: vagus, erroneus, vagabundus: Plur. in Alcib. Item Πλάνητες, sub. ἀστέρες, sidera errantia. Plat. in Tim. Plut. de exilio.

Πλάνος, ὁ, idem cum Πλάνης, quum absolutè ponitur pro πλάνῃ ἀνθρώπῳ. Athen. l. 1. Manth. 27. Item fallax fraudulentus, in errorem impellens: vt Πλάνα δ' ὄμματα, apud Moich. in Amore fugitivo. Item idem quod Πλάνη. Soph. in Oedip. Tyr. Exponitur etiam, digressio, seu vagus sermo & vaga digressio: apud Plat. ep. 7.

Πλανῶν βίος, vita erratica, vagabunda. in Epig.

Πλανάω, ῶ, f. ήσω, à recto iemore abduco vagari facio. Herodot. in Melpom. Πλανᾷ μαντὶς Πύθιος. Plerūq; significat in errorem impelle-

impello, decipio. Aristot. rhet. 3. τὸ γὰρ ἀδίκημα πλανᾷ. Marci 13. βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ.

Πλανάομαι, ὦμαι, erro, vagabundus obeo. Iliad. 4. Ἵπποι δ' πλανόων ἀνὰ δῆμον. Plat. epist. 4. Πλανηθῆναι πολλοὺς τόπους. Metaph. apud Isocr. in Panath. εἶμαι δὲ δεῖν καθορᾶν, ὅθεν ἐπλανήθην. Sic & apud Herodot. l. 1. Item erro, vagor, i. locorum ignarus modò huc modò illuc appellor. Xen. Pæd. 4. ὁ δὲ τῇ ὁδῷ πορευόμενος ἀφεστηκὼς ὁδὸν ἂν τρίβῳ τινὶ ἐπλανᾶτο. Luc. de calum. ἐν σκότῳ πλανωμένους. Et metaph. erro, i. decipior, in errorem impellor. Isocr. in ep. ad Iasonis lib. ὑμᾶς ταῖς διανοίαις πλανᾶσθαι.

Πεπλανημένως, (adverb.) vagabundè, more eorum qui errant. Isocr. in Euag.

Πλάνησις, εως, ἡ, erratio, vagatio. Thuc. l. 8. Item error. Dion. Areop.

Πλανήτης, ου, ὁ, erro, homo erraticus seu erroneus. Isoc. in Busir. enc. Plato de leg. l. 2. Et subaud. ἀστὴρ, planeta, stella erratica. Item Πλανῆται πυρίοις, apud Hippocr. sect. 13. art. 22.

Πλανητικὸς, erraticus, vagabundus.

Πλανητός, idem vt Πλανητὸς ἀστήρ, apud Plat. de leg. l. 2.

Πλανύομαι, idem quod πλανώμαι, oberro, errabundus sum & vagabundus. Aristop. in Amb. Τί γὰρ πόνηρ' ἄνω κάτω πλανυόμενος

Composita.

Ἀείπλανος, ὁ, ἡ, ὁ, q. d. semperuagus: qui perpetuis in erroribus huc illuc iactatur.

Ἀείπλανος, ὁ, ἡ, ὁ, idem in Epigr.

Ἁλίπλανος, maruagus, pontiuagus. in Anthol. Epigr.

Ἁλιπλανία, ἡ, erratio seu vagatio in mari, ibidem.

Ἀναπλανόομαι, idem cum πλανάομαι.

Ἄπλανος, minimè erraticus & vagabundus. Aristot. de mundo. Et cum genit. apud Plat. in Tim.

Ἀπλανεία, ἡ, non errare nec vagari, stabilitas. Suid.

Ἀπόπλανος, erro, impostor. Hesyc.

Ἀποπλανάω, aberrare facio vel euagor. Æschin. in Ctesiph. ἵνα δὲ μὴ ἀποπλανῶ ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως. Luc. ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον. ¶ Item in errorem impello, decipio. Marci c. 13.

Ἀποπλανῶμαι, aberro, vagor, euagor. Cum genit. Chrysost. εἰ τῆς εὐθείας ἀνθρωπος ἀποπλανηθεῖν πίστεως. Interdum additur præposit. ἀπὸ.

Ἀποπλάνησις, ἡ, aberratio, euagatio. Aristot. rhet. 3. Figuræ nomen quæ & ἀπὸ διάνοιας: Iul. Firm.

Βιοπλανὴς, qui victus quærendi causa huc illuc vagatur, medicus. Apud Nonn. βιοπλανὲς ἦθος, exp. mores lubrici & inconstantes.

Γοοπλανὴς, q. d. luctiuagus. Nonn.

Δυσπλανὴς, infeliciter erans. [l. 3.

Νυκτιπλανὴς, qui noctu vagatur, noctiuagus. Oppian. de venat.

Ὀδοιπλανέω, errabundus iter facio, erro seu peregro. Aristoph.

Οἰνοπλανὴς, vino erans. Eurip. in Rheso.

Ὀρεσπλανὴς, montiuagus, in monte erans. Nonn.

Περιπλανάω, errabundum circumago.

Περιπλανῶμαι, errabundus circumeo, oberro, peregro. Xen.

Περιπλάνησις, ἡ, vagus circuitus, oberratio. Greg. [Pæd. 1.

Πολυπλανὴς, multiuagus, vagus, erroneus: vel errorum plenus. Nonn. & Chrysost. de sacerdot.

Πολύπλανος, idem. Eurip. in Phœniss.

Πολυπλάνητος, idem. Idem in Helene.

Σκολιοπλανὴς, obliquè incedens. Nicand.

Ψυχοπλανὴς, dicitur Bacchus, vel quoniam animo vago est: vel quia vagos ebriorum animos reddit. in Epigr.

Πλάξ, vide in Πλάττω.

ΠΛΑΣΣΩ, & Atticè πλάττω, fingo. Plut. ἀ φῦ δὲ ἀνὴρ ὁ πλάττων, οὐδὲ Πολυκλείτου καὶ Μύρων. Aristot. πλάττουσι τὴν κηρὸν πρῶτον. Et generaliter, formo: vt πλάττειν τὸ μέλλον τὸ σώματος. Plut. de educ. l. 3. Et metaph. apud Plat. de rep. l. 2. πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῷ τοῖς μύθοις. Item illino: Aristop. ἔπλασε πηλῷ τὼ τοῦ ὀφθαλμοῦ. ¶ Item fingo, confingo, comminiscor. Isoc. in Panat. πολὺ δὲ αὐτοὺς ψευδεῖς πλάττουσι αἰτίας. Plut. in symp. sept. sap. χαίρουσι πολλοὶ λόγοις ἀνεπιτιθέντες τοῖς σοφοῖς καὶ τοῖς αὐτοῖς πλάττοντες. Item simulo. Xen. in Hipparch. οὐδὲν ἂν τις δύναιτο εἶναι θεῖον πλάσας.

Πλάττομαι, idem quod πλάττω. Aristot. πλάττοντ' κηρίνα. Dem. Θηβαῖοι πλάττεσθαι τὸ μᾶτι. Idem πλασάμενος σχῆμα τραγικόν. Sic & apud Luc. & Herod. ¶ Item illino. Herod. ἐπλάσατο τοῦ κεφαλοῦ πηλῷ.

Πεπλασμένως, fictè, simulatè, commentitiè. Aristot. rhet. 3.

Πλάσμα, τὸ, figmentum, figlinum opus. Aristop. Luc. ¶ Item commentum, simulatio. Greg. ¶ Est & verbum theatricum & aris tibicinum: apud Theophrast. hist. pl. lib. 4. Quidam exp. varietatem quandam circa musicos sonos & cantus luxuriam, quibus opponatur simplex musica. ¶ Putatur & fuisse potionis genus, quo suauior vox reddebatur.

Πλασματώδης, ες, ὁ, ἡ, ὁ, fictus, fictinus, commentitius.

Πλασματικὸς, ἡ, ὁ, idem. Aristot. Metaph. 12. Exponitur etiam fictor, fabulator: apud Plut.

Πλάσις, εως, ἡ, fictio, ipsa actio fingendi. Item formatio metaph. formatio morum & institutio apud Greg. Exponitur & forma, apud Polyb.

Πλάστης, ὁ, fictor. in Epigr. & apud Plut. sympos. lib. 2. Item creator, conditor. (Epigr.

Πλαστὴ, pro eodẽ vnde fœm. πλάστρια, fictrix, creatrix. in

Πλαστὸς, ἡ, ὁ, fictus, fictilis. Hesio. in Theog. ¶ Item fictus, simulatus, commentitius, adulterinus. Ità πλαστὴ φάρμακον, tuc- dicamentum quod illinendo adhibetur: schol. Aristoph.

Πλαστῶς, fictè, simulatè, falsò. Plato de leg.

Πλαστικὸς, ad fingendi artem aptus. Plat. in Timæo. Item fingendi arte valens. Polyb. Πλαστικὴ, sub τέχνη, fingendi seu fictorum ars. Luc.

Πλαστουργέω, idem quod πλάσσω, seu πλάττω. fingo. Hes.

Πλαθανὸς, vel Πλάθανος, orbis seu discus super quo panes fingunturque formantúrque. Hesyc. & Poll.

Πλαθάνη, ης, ἡ, sartago. Theoc. id. 15. ἔστα Γοργοῦς ἐπὶ πλαθάνᾳ τοῦτον.

Πλαίγων, ὀνος, ὁ, icuncula cerea, puppa cerea. Hesych. ἀγάλματα κηρὸς ἀπεπλάσθη.

Πλάσιον, ου, τὸ, lateris forma: forma in qua lateres funguntur. Νῦν δὲ πλάττουσι. Etym. ¶ item militare agmen dispositum quadrangulari forma, quam tamen longiorem esse quàm latiorem scribit Ælian. in tract. apud Herodot. & Thuc. ¶ Sic dicitur etiã compages lignorum eandem formam imitans, apud Aristoph. in ran. Plut. in Alex. & Solone.

Composita ac primum cum præpositione.

Ἀναπλάσσω, vel ἀναπλάττω, refingo, denuò fingo, reformo. Greg. de baptismo, ὥσπερ γὰρ οἱ κεραμεῖς ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἀνάπλασιν. Itẽ (vacante præpositione) fingo, effingo, formo. Luc. Ἀναξίων τὴν κεφαλὴν, βόκας καὶ ἴωπας ἢ τὰ δι' ἀνθρώπου ἀνάπλαστον. Dio. l. 1. c. 129. ἀναπλάσσοντες μορφὰς, formantes, fingẽtes. ¶ Item fingo, i. comminiscor, imaginor apud me quæ nõ iunt. Greg. ἐναντίως περὶ τοῦ Ἀρχάνου ὕλην ὑποτάσας ἐξ οὐκ ὄντων, καὶ τινὰς ἀγνώστους ἀναπλάττων. ¶ Item illino.

Ἀναπλάττομαι, refingor, reformor. Item fingor, effingor formor. Gal. ad Glauc. Dioscor. l. 1. c. 132. Item fingor, i. falsò & vanè animo concipior. Theophyl. item illinor. Luc.

Ἀνάπλασμα, τὸ, figmentum, id quod fictũ seu formatum est. item figmentum, commentum mendacium. Suid. & Hesy.

Ἀναπλασμός, ὁ, & ἀνάπλασις, ἡ, q. d. refictio, vel reformatio, fictio seu formatio quæ fit de integro. Greg. de bapt. item fictio, formatio, ipsa actio fingendi seu formandi. item fictio rerum quæ non sunt aut esse non possunt. Plutarch. in consol. ad Apollon.

Ἀντίπλαστος, similiter seu è simili materia fictus: vel ad exemplar alterius fictus. Soph.

Ἀποπλάσσω vel ἀποπλάττω, effingo, fingo. in Anthol. Epigr.

Διαπλάσσω vel διαπλάττω, fingo, formo: vnde voce media apud Phil. de mund. τελειότατον ἔργον διαπλάττεσθαι. item metaph. vt & Πλάττω, apud Greg. itẽ illino: vnde pass. apud Theophr. διαπλαττομένου γὰρ τοῦ τόπου τὴν φύσιν.

Διάπλασμος, formatio, conformatio.

Διάπλασμα, τὸ, vnctio vel fomentum totum corpus oblinens apud Dioscor. l. 1. c. 132.

Διάπλασις, formatio, conformatio. Exponitur, & species. apud Alex. Aphr. Dicitur etiam de osse quod reconcinnatur, & formæ suæ restituitur.

Διαπλαστικὸς, effingendi formandique vi præditus.

Ἀδιάπλαστος, (Dec.) qui formatus non est, informis adhuc & rudis.

Ἐμπλάσσω seu ἐμπλάττω, illino, infarcio, inspergo. Aristotel. in probl. sect. 29. εἰ δὲ συμφύσας ἀμμιτάρεμφρα τοῦ ὑπάτου ἄκρου τὸν κηρὸν ἐμπλάττοιεν. Dioscor. ἔμπλασσον τὸ ἐμμυόμενον. Exponitur & obstruo & impleo. Theophr. τὸν χλωρὰ λίαν συμμυόμενον καὶ ὀδυνῶντα) ἐν τοῖς ὀδοῦσι τὸ φρέαρ, καὶ ἐμπλάττει. Sic apud Gal. ἐμπλάττειν τοὺς πόρους. Significat etiã in massam formo, versando mollio.

Ἐμπλαστὸς, & ἐμπλαστικὸς, ad illinendum aptus: vel ad illitum comparatus. vt ἐμπλαστικὰ δυνάμεις, apud Gal.

Ἔμπλαστρον, ὀ, vel ἐμπλαστρὸν, ὀ, compositio ex emplasticis medicamentis, quæ præmollita & subacta vlceribus vulneribusque imponi solent. Gal. Dioscor.

Ἐμπλαστρώδης, emplastrum referens, emplastro similis. Dios.

Dec. Περιπλάττω obstruo meatus, intego cutem, instauro cutem seu restituo. Dios. Περιπλαστικὸς, obstruendi vim habens. Dioscor. l. 1. c. 150.

Ὑγρόπλαστρον, emplastrum liquidum, non siccum.

Ἐπιπλάσσω seu ἐπιπλάττω, illino Gal. ἐπιπλάττειν ἔρπητι ἐλαίῳ ἀμπέλου. Exponitur &, inspergo. Item obstruo. Aristot. in probl. ἐπιπλάττει τὸ ὦτα.

Ἐπιπλάσσομαι, illinor. Dioscor. l. 1. c. 131.

Ἐπίπλασμα, τὸ, medicamẽtum quod illinitur seu imponi.

Ἐπίπλαστος, fictus, simulatus commentitius. Luc.

Ἀνεπίπλαστος, (Dec.) non fictus, non simulatus.

Κατεπλάσσω, seu κατεπλάττω, illino, oblino, Arist. hist. an. l. 9.

καταπλάσσω ἑαυτὸν πολλῷ. Item cataplasma impono, cataplasmate curo & medeor. Gal. ad Glauc. lib. 1. καταπλάσσω δὲ ἐν ἀλείφῳ καὶ πυρίᾳ. Sic & apud eundem in therapeut.

Καταπλάττομαι, illinor, oblinor. Dioſc. καταπλαττόμενοι τῷ διδυμῶν, illita teſtibus. Item cataplaſmate curor, cataplaſma mihi inponitur. Theophr. hiſt. pl. l. 9. σκοῦδ' ἔστι κατὰ δὲ ἀλείμενοι καὶ καταπλαττόμενοι. ¶ Καταπλασμὸς appellatur, cantus tibiarum quæ præcluſis quibus clareſcunt foraminibus, recto modò exitu graviorem ſpiritum reddunt. Vide Quintil. lib. 1. cap. 19.

Κατάπλασμα, medicamentum quod illinitur, vel quod illinendo adhibetur. Quidam exp. ſuperpoſitum medicamentum. Dioſc.

Καταπλαστὸς, qui illinendo adhibetur, ſeu per illitum: cuius illitus medicamenti loco eſt: νῦν φάρμακον καταπλαστὸν, apud Ariſtoph. in Pluto. Καταπλαστὴ, medicamentum Herod.

Μεταπλάττω ſiue μεταπλάσσω, transformo, teſingo.

Μεταπλάττομαι, transformor. Luc. in Alc.

Μεταπλασμὸς, transformatio. Peculiariter apud gramm. ſic vocatur terminalis mutatio alicuius vocabuli. Euſt.

Ἀμετάπλαστος (*decomp.*) non transformatus, ſeu qui transfigurari nequit.

Παραπλάσσω & παρεμπλάττω, exp. illino.

Παραπλασμὸς, ſordes in tibiarum foraminibus. Heſych.

Περιπλάσσω & περιπλάττω, illino. Item obduco, obtego. Theophr. hiſt. plant. l. 9. ὅταν δὲ ὦσι τὸ πεπόνι, ὑπ' ἄρτῳ ἢ σίκυι περιπλάττουσι.

Περιπλάττομαι, obducor, obtegor. Ariſtot. in probl.

Προσπλάσσω vel προσπλάττω, affingo. Item illino.

Προσπλαστικὸς, obſtruendi vim habens. Dioſc. l. 5.

Συμπλάσσω vel συμπλάττω, fingo. Heſiod. in Theog. Γαῖαν δ' συμπλάσσας ἀθανάτοις ἀμφιγυήεις. Παρθένον αἰδοίην ἰκελον. Itē fingo, confingo, commiſcor Synel. ἐν' ἀπὸ ταῦτα συμπλάσσῃ.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primum ex πλάσις aut πλαστός.

Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ, ſtatuarum fictor.

Ἀνδριαντοπλαστικὴ, ars fingendi ſtatuas.

Ἄπλαστος, ὁ, ἡ, non fictus, nō ſimulatus, non fucatus, ingenuus, candidus. Plut. & Ceb. Theb. ¶ At ἄπλαστος pro ἀνάπλαστος, vide in comp. ex Πέλας.

Ἁπλάστως, non ficté, non ſimulatè, ſimpliciter. Theop.

Βωπλάστης, qui boues fingit. Epigr.

Εὐπλαστος, qui facilè fingi poteſt, qui facilè formam indoit.

Θεοπλαστὴς. Dei ſeu deorum (*hoc eſt*, imaginum Dei deorumque) fictor. Ariſtop. Dicitur etiam ipſe Deus rerum omnium fictor & creator, apud Phil. de mundo.

Θεοπλαστέω, ῶ. Deum fingo. Idem de vita M. L.

Ἱερόπλαστα, diuinarum rerum imagines ſeu adumbrationes. Dionyſ. Areop.

Ἱεροπλαστία, ἡ, rerum diuinarum adūbratio per quædam ſigna.

Κηροπλάστης, comæ ornandæ artifex. Poll.

Κηροπλαστὴς, qui ex cera imagines fingit, ceratius. Plut.

Κηροπλαστέω, ex ceris fingo, in ceris fingo. Athen. l. 3. Item ceras fingo. *de apibus*. apud Diod.

Κηρόπλαστος, ex cera formatus, cereus, cera compactus. Æſchyl. in Prometh.

Κηροπλάστης, qui imagines puerorum, aut aliorum animantium effingit. Etymol.

Κοσμοπλάστης, mundi fictor. Philo de mundo.

Μυθοπλάστης, fabularum fictor.

Μυθοπλαστέω, fabellas fingo, vel fabulosè fingo.

Προτόπλαστος, qui primus fictus formatúſque eſt, vt Adam.

Χαλκοπλάστης, qui ex ære ſtatuas aut alia opera fingit, faber æratius. ſic lib. Sapientiæ.

Χθονόπλαστος, è terra fictus.

Compoſita in πλάθος deſinentia.

Κερπλάθος, qui pupas fingit. Luc. in Lexiph.

Πηλοπλάθος, ὁ, qui è luto ſeu argilla ſimilitudines fingit. Idē.

Πλακτὸς & πλάτις. vide in Πέλας.

Π Λ Α Τ Υ Σ, ία, ύ. latus, interdū etiā, amplus, ſpacioſus. Xenoph. Hell. 6. πλατυτέρας γεμίζω ὅσας τὰς Θεσσαλίας. Idem Pæd. 8. ἡ γυνὴ, ἡ πλατείας ἐσθῆς. Sic Matt. 7. πλατεῖα πύλη. Dicitur & corpus vel pars aliqua corporis πλατεῖα. Xen. de re eq. ἰσχὺν πλατέα εἶναι μὲν χρὴ, στέρνα. Soph. in Aiace. ἢ γὰρ οὐ πλατεῖς Ὀδὲ Ἀρεωφόρῳ φῶτες ἀσφαλίσαιμεν. Iliad. β. ὡς δ' αἰπόλια πλατέα αἰγῶν. Interdum fœ. πλατεῖα ponitur ſubaudito ſubſtantiuo χεὶρ, vel ὁδὸς: vt apud Ariſtop. πλατείας τυπτόμενος. Lucæ 14. ἐξελθὲ ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας. Sic Apocal. 11. & alibi.

Πλατέως, latè. Compar. πλατύτερον, latiùs. Herod. l. 1.

Πλατύτης, ητος, ἡ. latitudo, amplitudo, ſpatioſitas. Xen.

Πλατύνω, dilato, latè duco ſeu diduco, amplū & ſpatioſum reddo. Matth. 23. Apud Alexan. Aphrod. πλατύνειν τὸ διάλειμμα, amplam habere interminationem.

Πλατύνομαι, dilator, i. libero animo ſum in ep. ad Corinth. 2. cap. 6. Πλατύνθητε καὶ ὑμεῖς. Et ibidem, ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται, cor noſtrum dilatatum eſt. Exponitur etiam, latior fio, lateſco.

Πλάτυσμα, τος, latum linteum, vel ſimile aliquid, cui emplaſtrum inducitur illitu pittacium. Sic & generaliter dicitur quicquid in latum extenditur. Galen. περὶ κρ. γλῶσ. lib. 4. & Act. lib. 9. cap. 48.

Πλατυσμὸς, ῶ. ὁ, dilatatio, diducto & diſtēſio in latum. Dioſ. lib. 5. cap. 11. Item oſtentatio, iactantia, vel loquacitas: apud Athen. lib. 14.

Πλάτος, ους, τὸ, latitudo. Ariſt. thet. 1. Herodia. lib. 7.

Πλατεῖον, τὸ, tabella lata. Polyb.

Πλατυάζω, & Doricè Πλατυάδω, os dilato, ore in latum diducto loquor. Theocr. id. 15. πλατυαδοῦσαν ἀπειλᾷ.

Πλατυστόμω, ῶ, ore in latum diducto loqui. Quint. l. 1. c. 9.

Πλάτανος, ου, ὁ, platanus, (à latè diffuſis ramis nomen ſortita.) Plat. in Phædro. Plut. in apophth. Themiſt. ¶ Dicitur etiam fuiſſe vaſis genus, in quo popana fingebantur.

Πλατανίστος, idem quod πλάτανος, arbor, apud poëtas, vt Il. β. καλὴ ἔσκε πλατανίστου. Item locus ſpatioſus & latè patens à platani foliorum ſimilitudine.

Πλατανώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, platanis abundans, platanis multis conſitus: vel platani ſpeciem gerens, platani formam imitans.

Πλατανῶν, ῶνος, ὁ, platanis conſitus locus, platanetum.

Πλατάνια, pomorum quoddam genus, apud Athen. l. 3.

Πλάτιξ, Alexandrinis vocatur coracinus piſcis, quod corpore latiore ſit. Idem dicitur & πλατιστάκης, apud Athen. lib. 7. Sunt etiam πλατίκται, piſces quidam, de quibus Plin. lib. 9. cap. 15.

Πλατύμων, ῶν, ὁ, limus magnum & latum. apud Apoll. Rhod. à Galeno in lex. Hippocr. dicitur eſſe petra in mari lævis & humilis, circa quam dilatatur fluctus. Sic accipit Aratus in prognoſt. ἔστι πλατὺς ὀξὺ πόντῳ Φαίνῃ χθαμαλὴ κεφαλὴ, μετὰ δ' ὑψόθι κύμα. Ἀλλ' ἀπὸ πλατύμων ἀναβλύζει ἰχῶρ. Et apud Dioſcorid. lib. 4. c. 74. φύεται ἐν ἐρεσσὶς χωρίοις καὶ ἀρτεμίσιος καὶ πλατύμωσι, expon. in litoralibus petris, vel in marinis ſoneis.

Πλάτη, & Doricè πλάτα, ἡ, extrema & latior remi pars, palmula. Euſt. Sæpe pro integro remo accipitur, vt apud Soph. in Oedip. Colon. & Euripid. in Oreſt. Suidas verò dicit eſſe ſpecim quandam nauigii, generaliter tamen pro nauigio accipi. Apud Diodor. Siculum. πλάται δ' εἰσὶ καλάμων. ſunt faſciculi ex arundinibus ad corticis & ſuberis vſum in aqua. ¶ Itē πλάτη ventilabrum: quoniam palmulæ remi figuram imitatur. Euſt. ¶ In homine πλάται appellantur coſtæ latiores. L. 1. Item ſcapulæ ſeu ſcapula aperta. Poll. ibidem. ¶ Πλάτη ſignificat etiam, ictus. Heſych. vnde πλατάσσω deriuatum videtur.

Πλατίον, ου, τὸ, parua πλάτη, palmula vel nauiculam. Epigr.

Πλάτιγξ, ſumma pars remi qua percutitur aqua.

Πλατυγίζω, palmula aquam percutiendo ſtrepitum excito. Item metaph. verborum ampullis ſtrepito. Ariſtophan. in equit. Τί θαλαττοποιεῖς ἐν πλατυγίζῃς;

Πλατάγω, exitu vel collisione ſonum excito. Suid.

Πλαταγὴ, ἡς, ἡ, inſtrumentum quoddam crepitū edens, crepitaculum. Apoll. lib. 1. Argon. & χρηπίδων πλαταγὴ δεῖ χρυσὲ τοιάδε δώτῃ. Epigr. l. 6. ἀνεῖσα πλαταγὴ, buccum crepitaculum. Plut. Iympol. l. 7. δοτέον πλαταγὴν καὶ σφόβαν. ¶ Dicitur & in hominem garrulum aures ſermone ſuo obtundentem inſtar crepitaculi, vnde Ἀρχύτας πλαταγὴ, apud Ariſtot. polit. 8. cap. 5.

Πλαταγέω, ῶ, crepito ſeu ſonitum edo in modum πλαταγῆς in Epigram. Item crepitaculo ſonitum edo. Exponitur & ſimpl. manu plauſum edo, apud Theocr. idyl. 8. ἀνέκραγε δὲ πλαταγεῦντι.

Πλάταγμα, τὸ, crepitus ſeu ſonitus quem edit ὁ πλαταγή. Theocr. idyl. 3. Οὐδὲ τὸ τυλίφιλον πεπόμφαξε τὸ πλάταγμα.

Πλαταγίζω, idem cum πλαταγέω. Athen. l. 12.

Πλαταγώνιον, ου, τὸ, crepitaculum, ſiſtrum. Item flos papaueris. Ioſeph. & ſchol. Thuc.

Πλαταγώνιον, ου, τὸ, crepitacillum. Poll. l. 9. Item papaueris folia aut anemones. Theocr. idyl. 11. Ἢ μάκων' ἀπάλαν ἰχνεύσῃς πλαταγώνι ἰχνεύειν. Sic autem appellatur, quoniam ex eo periculum facere ſolebant amantes an redamarentur, ſonitum inde elicientes pollici & indici ſiniſtræ manus impoſito & dextra percuſſo. ¶ Suidas πλαταγώνιον abuſiuè vſurpari tradit, pro re quacunque latitudinem habente.

Πλαταγωνέω, idem cum πλαταγίζω, ſeu πλαταγέω. Heſy.

Πλάστιγξ, γγος, ἡ, lanx è iungo ſeu libriſ ſuſpenſa, cui pondus imponitur. Δίκα τὸ πλαστίγγιον αὐτοῦ ἐστι. Etymol. Ariſtop. in Ran. & Plut. in Camillo. Item metaphor. apud Phil. in vita M. lib. 3. & Athen. lib. 1. Heſychio eſt etiam tabula in qua ἐγράφετο, ludebatur. ¶ At πλάστιγξ, Doricè pro πλάστιγξ, vide in πλάστιγξ.

Πλάξ, κός, ἡ, tabula propriè quæ eſt lata, quaſi πλαταξ. Luc. in vita ſua. πλάκα γὰρ ἡ πλάξ. In ſactis litteris πλάκες dicuntur tabulæ

tabulæ in quibus Deus legem inscripserat. Exodi c.31. 2. Cor.3. Hebr.c.9 Exponitur etiam crusta. Diosc.l.5.c.113. Πλάκας λεπιζομένας ἔχει, crustas habet squamarum modo. Aristot.hist.an. l.2.πλάκας πολλὰς ἔχων, crustas multas habens. Alia quoque quæ in modum Πλακοῦς & crustarum lata sunt, Πλάκες dicuntur: vt Πλακὸς ἰέναι. Itemque panes latiores & tenuiores in modum crustarum. ¶ Πλάξ dicitur etiam planities, æquor tam in mari quàm terra. vt Πλακὸς πελαγίας apud Aristoph. in Ran. Et Eurip. in Hecuba, Ὁς τοῦ ἀρίστου χερρονησίας πλάκας Σπείρῃ. Sic & apud Soph. in Ajace, ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου.

Πλακόω, ῶ, incrusto.

Πλακερὸς, ῶ, ὸν, latus in modum Πλακός.

Πλακώδης, ες, ὸν, ἡ, ὴ. Idem. Compar. πλακωδέστερος, planior & latior, apud Aristot. Item crustosus, crustæ speciem referens Diosc.l.2.c.23.

Πλακούς, οῦντος, ὁ, & per contract. Πλακοῦς, idem cum Πλακώδης latus, crustosus, vel latus in modum crustæ: vt πλακοῦς ἄρτος, panis latus & tenuis in modum crustæ. Latini placentam appellant apud Athen.l.4.& alibi. Item apud Aristoph. in Pluto.

Πλακουντώδης, placentaceus, placentæ formam imitans. Theoph.hist.pl.l.4.c.11. [stulum.

Πλακούντιον, ου, τὸ, placentula. Apud Luciã. exp. à quibusdã, cru-

Composita ac primitiva ex πλάτος.

Ἀπλατὴς, ές, ὁ ἡ, ἡ, latitudine carens, qui latus non est, latitudinis expers. Eucl. γραμμὴ ἐστὶ μῆκος ἀπλατές.

Ἐξαπλατύνω, dilato, expando. Aristot. de Mundo.

Εὐπλατὴς, valde latus, peramplus.

Ἰσόπλατος, æquè latus, qui eiusdẽ latitudinis est, par latitudine.

Τὸ ἰσόπλατες, æqualis seu par latitudo.

Ὑπόπλατυς, aliquantùm latus, Diosc.l.2.c.194.

Ὠμοπλάτη, scapula. Gal. comment. 2 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. & Arist.

Composita ex πλάξ.

Δίπλαξ, ex duabus crustis compactus, duplex. Eust.

Τρίπλαξ, triplex, velut ex tribus crustis constans. Il.ε.

Ὑπόπλακος & ὑποπλάκιος, planitiei subiacens, i. planus, campestris. Porphyr. apud Hom.

Composita ex πλαταγέω.

Ἐπιπλαταγέω, plaudo super aliqua re, alicui applaudo. Theocr. Idyll.9.

Συμπλαταγέω, manibus complosis strepitum edo Il.ψ.

Πλάω, vide in Πέλας. Πλαγιάζω. Πλάγμα, &c. in Πλέκω.

ΠΛΕΘΡΟΝ ου, τὸ, iugerum. Plut. in Camillo. ἐκέλευσεν ὥστε μιᾶς ἡμέρας πλέθρου σπεῖραι πλείονα χώρα κειτῶν. Suidę est stadij sexta pars, seu mensura centum pedum. Hesychius tradit poni pro mensura decem millium pedum: ab aliis verò pro stadiis centum. ¶ Πλέθρα, τὰ, Hesych. & Suid. sunt humida & herbosa loca.

Πλεθριαῖος, α, ον, plethrum seu iugerum æquans, qui plethri magnitudine est: vt πλεθριαῖον δίσκημα, apud Suid.

Πέλεθρον, apud poëtas dicitur pro πλέθρον. vt Il.φ. Ἑπτὰ δὲ οἱ ἐπέσχε πέλεθρα πεσόντα.

Πλέθεθρον, τὸ, curtus. Hesych.

Composita.

Ἀπέλεθρος, ου, ὁ ἡ, ἡ, immensus. vt ἐς ἀπέλεθρον, immensa vis. Od.ε. Ἐς ἀπέλεθρον τρέχεν, longè currere, adeò vt immensum penè videatur interstitium. Il.λ. Exponitur etiam, qui multa πέλεθρα habet.

Δεκάπλεθρος, qui decem plethrorum seu iugerum est.

Ἐκπλεθρος, plethri seu iugeri mensuram excedens. Eurip.

Ἐκπλεθρίζειν, plethrum seu iugerum cursu emetiri: exercitij genus, de quo Gal. de san. tuenda l.1.

Ἑξάπλεθρος, qui sex iugerum est. Herod. αἱ δὲ ἑκατόν ὄργυιαι δίκαιαι ἑξάδιον εἶναι ἑξάπλεθρον.

Ἡμιπλεθρον, τὸ, dimidium iugeri.

Πολυπλεθρος, qui multorum iugerum est. Eurip. in Alcest.

Τρίπλεθρος, qui trium iugerum est.

Πλεῖος, vide in Πλέος. Πλείης, &c. Πλεῖον in Πολύς. Πλεύω, in Πλέω.

ΠΛΕΚΩ. F. ξω, plecto, necto, connecto. Theoc. Idyll.1. Αὐτὰρ ὁ γ' ἀνθεμίδεσσι καλὰν πλέκε δῆσεν. Theop. ἐκ τῆς βύβλου ἰσία τι πλέκουσι καὶ φλοιοὺς καὶ ἱστοὺς τινας, καὶ σχοινία. Interdũ exponitur, texo, contexo: vt στέφανον πλέκειν, Matt. 27. Item metaph. πλέκειν λόγους, apud Plat. in Hippia minore, & πλέκειν μηχανὰς, apud eundem in Symp. struere machinas, dolos nectere. Sic apud Aristop. in Vesp. παλάμας πλέκειν, & apud Plut. in instit. Lacon. ἀραχνάς πλέκειν. Exponitur etiam, compono, struo, construo: vt apud Greg. ἐρᾶτε ὅπως πλέκω τοῦ φιλοῦ θείου καὶ ῥήμασι καὶ διανοήμασι. Idem in inuect. in Iulian. πλέκων ἐκ τῆς ἱστίων κατάστασιν τῷ ἥλιῳ καὶ τῷ συμβαίνοντι. Apud eundem Greg. ὅταν τοῦ πλέκωσι τιμαῖον δημοσίων, exp. instruunt vel adornant, vt sit principi vrbem ingredienti primum.

Πλέκεσθαι, nector, connector, &c. vt apud Chrysost. ἐπλέκοντο στέφανοι. Et actiuè, idem quod πλέκειν: vt Od.κ. Πλέκετο δ' ἄρ' ἐν χερσὶν ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρῃσιν. Πλεξάμενος, &c. ¶ Item metaph. contexor, componor, concinnor: vt apud Herm. κοσμοποιΐα, σχηματοποιΐα, συμπόσια Σωκρατικὰ, διὰ τοῦτο διπλῶς μεθοδευόμενα πλέκεται. Exp. etiam, implicor & coaduntor, apud Greg.

Πλέγμα, τὸ, omne id quod nexum seu contextum est. Theocr. Idyl.1. Expon. & opus vitile, apud Theop. Dicitur etiam de crinibus intortis seu implicitis & plexiuis ep. ad Timoth.1.c.2. Accipitur & pro reti, apud Xen.

Πλεγμάτιον, τὸ, implicamentum. Aristot. de part. an. l.4.c.9.

Πλεγματόω, implico. Hesyc.

Πλεκτὸς, ὴ, ὸν, plexus, nexus, textus, vel contextus, connexus. Plut. Symp. 8. probl. 4. Odyss. χ. Exponitur etiam, textilis, nexilis. Fœm. πλεκτὴ, interdum absolutè dicitur pro σαρὶ πλεκτὴ: vt apud Plat. com. teste Poll. Interdum pro πλεκτὴ σπυρὶς, quod erat vas mensæ quo cibi apponebantur, apud Aristoph. in Amphiarao. Exp. etiam rete apud Plat. de leg.

Πλεκτικὴ τέχνη, ars texendi. Plato de leg.

Πλεκτάνη, ης, ἡ, idem cum πλόγμα. Gal. in lex. Hippoc. Peculiariter πλεκτάναι dicuntur polypi citri seu brachia, quibus τὰ θήλεα ὑπὸ inexplicabili nexu vincit. Diosc.l.4.c.13. Exponitur etiam πλεκτάνη, cirrus seu cincinnus, apud Aristoph. in Avib. Item rete, laqueus.

Πλεκτάνιον, τὸ, paruus cirrus. Athen.l.7.

Πλέξιν, nectendo, texendo vel, implicitè.

Πλοκὴ, ῆς, ἡ, nexus. Philo de vita M.l.3. Exp. & contextus compositio, argumentum, apud Hermog. Item dolus Eurip. Est & figura oratoria, de qua Quintil. l.9.c.9. & Iul. Rufin.

Πλόκαμος, ὁ ἡ, ὁ, textilis, qui necti texique potest. Theop. hist. pl.l.4.c.11.

Πλοκεύς, έως, ὁ, qui plectit seu nectit. Poll.

Πλοκὰς, άδος, ἡ, coma plexa, tutoris crines, cincinni. Idem ex Pherecr.

Πλόκος, ὁ, cirrus, flexus capillus, coma plexilis. Soph.

Πλόκον, τὸ, idem: apud Suid. Est etiam genus quoddam monilis collaris, teste Aesyc. Πλόκος, adiectiuè, nexilis, vel textilis: vt πλόκος μύθοι. Od.ι. perplexi & intricati.

Πλόκαμος, ου, ὁ. crines plexi & intorti cinciuni, cirri vel nodi crinium nexorum. Il.ξ. Eur. in Bacc. & in Electr. Herod. l.4. Sic etiam dicitur fumi vortex circumactus, teste Poll.

Πλόκαμον, τὸ, vitile opus. Theoph. hist. pl. l.4.c.11.

Πλοκαμώδης, cirratus, cincinnatus. Hesyc.

Πλόκαμις, ιδος, ἡ, idem cum πλόκαμος. Theocr. Idyll.13.

Πλοκμὶς, (per syncopen factum ex πλόκαμος.) Idem Il.χ. Apoll. Arg. l.2.

Πλακία, quomodo huc pertineat, vide in πλάζω.

Composita ac primitiva cum præpositione.

Ἀμφιπλέκω, circumnecto. Epigr.

Ἀναπλέκω, implico, innecto. Idem re flexio. cæsariem colligo reticulo apud Luc. πάντες γὰρ ἐλεύθεροι ἀναπλέκουσι, ἀναδούμενοι κρόβυλον ὑπὸ τεττίγων ἀναπεπλεγμένοι. Alibi ἀναπλέκουσι, exp. cincinnis collectos crines habent.

Ἀμπλέκω, dicunt poëtæ pro ἀναπλέκω, implico: item amicio. Σωκρατικὰ πλέκω. (dec.) Idem Luc. in somn. [cuio.

Διαπλέκω, intertexo. Item pertexo, contexo: vel simpl. texo. Hom. hymn. in Mercur. Ἄφρας· οὐδ' ἀνίας διέπλεκε δαιμόνια ἔργα. Sic & apud Plut. in Symp. 7. sapient. Apud eundem in Antonio, εἰ δὴ Παρθοῦ διαπλέξαι με οὐδ' ἐνεμόμουν τὸ γραῦ, οὐδ' ἐδεκάσαμεν πολὺ ἄξιον, accipitur διαπλέκειν & διασπᾶν synonimos pro dissipare, perfringere, perrumpere. Apud Plat. de leg. διαπλέκειν βίον, vitam pertexere, i. vitam degere, seu traducere.

Διαπλέκομαι, intertexor, texor. Plut. Symp. 4.

Διαπλοκὴ, simultas, apud Plut. διαπλοκὴ τῆς ὑπούλου, occulta quædam simultas.

Διάπλεκτος, ος, ὁ ἡ, ἡ, simplicitus, cum dativo.

Decomp. Ἀντιδιαπλέκω, contrà implico, contra intexo velut implicando, obtexo. Sumitur metaph. quasi obtexo & contra comminiscor quod respondeam. Æschin. in Ctesiph. καὶ ἀλλ' ἀντιδιαπλέκει πρὸς ἅπαντα τὸν δίκαιον.

Ἐμπλέκω, implico, irretio, vel innecto, intexo. Eur. in Oreste Κἀδόκουν ὅτι μὲ, Τυνδαρὶς ἀρτιστάτων Μηχανὰς ἐμπλέκουσ' παῖδα Τυνδαρίδ' ἐμπεσοῦσ' δράκων. Expon. etiam, confundo, permisceo: tracta metaphora à multiplici filo texturæ. Aristot. eth. l.7.c.13. καὶ ἐμπλέκουσι τοῦ νοῦ εἰς τοῦ διὰ μανίαν δίλογος, connectunt & permiscent.

Ἐμπλέκομαι, implicor, irretior. Lucill. l.2. Epigr. ἀράχνη τὰς πόδας ἐμπλεχθεῖς, ὥστε ἐπρόσκεσθαι, implicatus & irretitus pedibus tela araneæ. Metaph. apud Isocr. ὃν οὗτοι κακοῖς οὖσιν ἐμπεπλεγμένοι, tot malis implicati. Item implicor, i. magnopere occupor, & extricare me non possum, vel magnopere incumbo in aliquod inceptum: vt apud Polybium l.1. θαυμάζοντες τὰς Ῥωμαίους ἐλαχίστοις ἐπιμελουμένους εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν.

Ἐμπλεκτὸν, structuræ genus quoddam apud architectos Vitruu. l.3.c.3. Plin. l.36.c.22.

Ἐμπλόκιον, τὸ, quæ crines interquet. Etym. exp. κεκρύφαλος, quæ capillos fucat.

Decomp. Ἀντεμπλέκω, mutuò implico, seu amplector.

Ἀντέμπλοκή, mutuus amplexus, complexus mutuò hærentium, vel inter se. Basil.

Παρεμπλέκω, interplico, implico. Παρεμπλοκή, interplicatio, seu interiectus, vt aëris inter duo corpora, apud Themist.

Κ'ατεμπλέκω, implico, permisceo. Gal. Therap. l. 10. Apud Hermog. ὑπόπλεγμα πρεσβλήματα, argumenta seu causæ implexæ & reciprocæ. Exponitur etiam, connecto.

Κ'ατεμπλοκή, implicatio, implexus. Accipitur & pro nexu amicitiæ, seu pro familiaritate & affinitate. Polyb.

Καταπλέκω, complico, connecto. Dioſc. l. 4. c. 72. (loquens de fructu solani halicacabi) ᾧ καὶ οἱ στεφανοπλόκοι χρῶνται) καταπλέκοντες τοὺς στεφάνους. Apud Herodo. οὐ δὲ ζωὸν καταπλέξει, non probè vita excessit.

Καταπλοκή, ἡς, ἡ, contextus, complexio.

Ἐγκαταπλέκω (*decomp.*) innecto, insero.

Παραπλέκω, attexo, admisceo, contexo, confero. Basil. παραπλέκειν τῷ λόγῳ, orationi attexere. Apud Pollucem l. 2. παραπλέκειν τὰς τρίχας, exponitur, ἀναπλέκειν: καὶ παραπλεγμὸν Ἀθηναῖοι, ἡ ἀναπεπλεγμένον. Exponitur etiam, per parodiam dico, apud Hermog. ἢ καὶ ἀλλοτρίων ποιημάτων τινά, ἀλλ' αὐτὸς ποιήσας παρεπλέξε.

Παραπλοκή, q. d. attexitio, insertio: vt quum orationi versus aliquis aut hemistichium è poëta aliquo attexitur inseritúrque: atque Hermogenes ὡς παραπλοκὰς τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ αὐτὸς ἐποίει ἔχθρῳ, velut apud Platonem, Σιωπῇ δὲ ἐρχομένου βαθὺ δυσμενὲς ἔτι ἐρεύθων.

Παραπλόκαμος, quidam expon. calamistratos capillos habens: qui est crinibus implicitis.

Περιπλέκω, circumplector. Item inuoluo orationem verbis & contego, seu sensum obombro. Hermog.

Περιπλέκομαι, circumplico. Od. ψ. Δοιὸ πλόκοιο θερεῖα Ἰρὶ περιπλίξθη, verulam amplexu circumplicauit, seu verulâ circumplexa est. Item passiuè, circumplicor coëo. Aristot. de gen. an. l. 1. περιπλέκονται δὲ ἀλλήλοις εἴδοις.

Περιπλίγδω, circumplexu, circumplicando se. Epig. l. 5.

Περιπλίγνυμι, circumplico, idem cum περιπλέκω.

Περιπλίγνυμαι, idem. Apud Suid. περιπλιγνύμενος καὶ φιλῶν, exp. circumplectens & deosculans.

Περίπλεξις, circumplexus, amplexus.

Περιπλοκή, circumplexus, amplexus. Item figura orationis, quum vel rem turpem quam aduersario obicimus, verborum inuolucris obtegimus, vel quum quod diximus aut dicturi sumus, molestum auditu fuerit audientibus: vel si inuidiosum sit dicenti. Hermog.

Περίπλοκος, circumplicatus-circumdatus amplexu.

Συμπλέκω, complico, connecto, Thucyd. l. 4. τὼ χεῖρε ἐς τὠπίσω ξυμπλέκοντες.

Συμπλέκομαι, complexu iungor. Synes. epistol. 120. οὐδὲν γὰρ ἐμποδὼν ψυχὰς ἐφιμένας ἀλλήλων, ἀρρήτους σωνδέσεις ἐμοὶ χωρὶς καὶ συμπλέκεσθαι. Anguillæ quoque in coitu dicuntur συμπλέκεσθαι, apud Athen. lib. 9. συμπλέκομαί τινι, rem habeo cum aliquo, est mihi negotium cum aliquo: vt Æschin. de malè gesta legatione, συμπλέκομαι δ' ὃν τῇ πολιτείᾳ ἀνθρώπῳ τινὶ καὶ πονηρῷ. Item hostes in pugna συμπλέκονται, i. manus conserunt. Plut. in Them. συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις ἐρρωμένως. Idem in Fab. αὐτοὶ συμπλέκεσθαι φησὶ Ἀντίοχον. Item συμπεπλεγμένα ἀξιώματα, apud logicos. Gell. l. 16. c. 8.

Συμπλεκτικός, ὁ, coniunctiuus, copulatiuus: vt συμπλεκτικὴ κατάστασις, apud Hermog.

Συμπλεκτικῶς, more copulatiuorum, per copulatiua, seu copulata. Porphyr. Exponitur etiam, copulatè, conserte & concertè.

Σύμπλεκτος, ὁ, ἡ, connexus, coniunctus, copulatus. Non.

Συμπλοκή, complicatio: item connexio, contextus. Plat. in polit. Dicitur & de complexu in coitu, & de manum consertione in prælio, apud Luc. de calumn. & Basil. de vita solitaria. Item figuræ oratoriæ nomen.

Σύμπλοκος, ὁ, ἡ, idem cũ συμπλεκτικὸς. Apud Nonnum σύμπλοκος ἱμάσθλη, flagellum è funiculis lorisque connexum seu contextum, aut plexum: vel, vt alij interpr. flagellum nexile. Apud eundem σταυρὸς σύμπλοκος, cruci affixus.

Ἀσύμπλεκτος, (*Decomp.*) qui copulatus non est, vel non consertus. Item, qui complicari vel copulari & connecti nequit.

Composita sine præpositione: ac primùm ex πλεκτός.

Εὔπλεκτος, ἡ, ὁ, bene plexus, eleganter nexus seu contextus; vt σειραὶ εὔπλεκτοι. Il. ψ.

Νήπλεκτος, non nexus seu complicatus. Item non redimitus, incomptus. Bion Smyrn. Idyll. 1.

Ὁμόπλεκτος, in vnum nexus, complicatus. Nonn.

Πολυπλεκτος, multum implexus.

Σχοινόπλεκτος, è iunco plexus, iunco nexus. Athen. l. 3.

Composita in πλοκὸς desinentia, itidem sine præpositione.

Εὔπλοκος, ὁ, ἡ, idem cum εὔπλεκτος, vt εὔπλοκος ἐίσκω. Il. ψ. & apud Hesiod.

Νεόπλοκος, recens textus seu plexus, nuper nexus seu contextus.

Ὁμόπλοκος, in vnum nexus, connexus: in vnum plicatus, Epigrammat. l. 5.

Τριπλοκὸς, ter plicatus, seu triplicatus. Greg. Naz.

Composita ex prat. med. Πόπλοκα, itidem sine præpositione.

Ἄπλοκος, plexibus seu nexibus carens: non implicatus.

Βαθυπλόκαμος παρθενικὴ, virgo valdè capillata, Mosch. Idyll. 2.

Δικτυοπλόκος, qui retia nectit seu connectit. Poll. l. 7. c. 30.

Δολοπλόκος, dolos nectens seu texens, dolosus, fraudulentus. Sapho in ode ad Venerem φαῖ Διὸς δ'ολοπλόκε. Apud Nonnum φωνὴ δ'ολοπλόκος, vox dolosa.

Δολοπλοκία, dolosum commentum seu vafrum. Hes. δολοπλοκίας exponit τὰς τῶν λόγων πλοκάς. Hipp. ep. ad Demag.

Εὐθυπλοκία, ας, ἡ, recta textura seu connectio. Plato in Pol.

Εὔπλοκος, idem cum εὔπλεκτος, & εὔπλοκος.

Εὐπλόκαμος, pulchros cincinnos seu cirros habens: vt εὐπλόκαμος κόμα, apud Eurip. in Iphig. Aul. Exponitur, & pulchram comam habens. Pro eo poëtica dialysi dicitur εὐπλόκαμος. Od. α. & alibi apud Hom.

Ζωνοπλόκος, qui zonas plicat, qui zonas conficit: zonarius.

Γοπλόκαμος, nigricantes violæ in modum cincinnos crinium habens. Hesych.

Καλλιπλόκαμος, idem cum εὐπλόκαμος. Hom. Il. ξ. Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο θύγατρος.

Κερκυφαλοπλόκος, qui reticula nectit. Poll. l. 7. c. 39. ex Critia.

Δικτυόπλοκος, retia plicans, seu complicans, piscator.

Οἰσυοπλόκος, qui salices contexit. Poll. l. 7.

Πολύπλοκος, in quo multæ sunt πλοκαὶ, multis nexibus implicitus. Apud Eurip. πολυπλόκοις μορφαῖς, exp. variis formis. Item dolosus-vafer, versutus: vt πολύπους πολυπλόκος, apud Theog. in Gnom.

Πολυπλόκως, multis nexibus implicitè, vel multis modis.

Πωλοπλόκος, qui vitilibus dolia religat, vietor.

Σπαρτοπλόκος, qui spartum plectit, qui restes è sparto texit. Poll. l. 7. c. 30.

Στεφανόπλοκος, ὁ, quæ corollas nectit, quæ serta texit. Plut. de aud.

Στεφανοπλόκος, ὁ, ἡ, idem. Athen. l. 13. & Dioſc. l. 4. c. 72.

Στεφανοπλοκέω, coronam necto, coronam texo. Plut. in pol. præcep.

Σχοινοπλόκος, qui è iunco funes torquet seu nectit. Pl. [μίνι.

Ταινιόπλοκος, cincinnos seu capillos promissos habens. Non.

Χρυσοπλόκαμος, aureos habens cincinnos: epitheton Latonæ apud Hom. hymn. in Apoll.

Πλέινα, vide in Βλέινα. Πλεκτάζω, &c. in Πολύς.

ΠΛΕΩΣ, & poëticè πλεῶς, ὁ, ἡ, & Atticè πλοῦς, ὁ, ἡ plenus, refertus Soph. Ταῦτ' ἔστι τῶν μωρῶν πολλῆς πλοῦς. hæc res stultitiæ multæ sunt plena. Aristot. de mundo, ταῦτα πολλῶν θεῶν πλοῦς. Od. υ. Εἶδ' ἄλοιν ἢ πλέον ἄμφω, πλέον ἢ ἑκατόμβη. Hesiod. in Erg. Πλεῖν μὲν γὰρ χαῖρε κακῶν πλέον ἢ βελτίονα. Aristoph. in Nub. dicit Æschylũ esse λόγῳ πλοῦν. Compar. πλείων, plenior. Odyss. λ. Πλείονες ἄμφ' ἐμὲ χεῖρε. * A πολὺς, cuius comparat. πλείων.

Πλήρης, ες, ὁ, ἡ, plenus Thuc. l. 1. Πλήρεις αὐτοῖς ἦσαν αἱ νῆες. Et cum genit. vt apud Theoc. Idyl. 1. Πλήρεις δὲ μέλιτος τὸ καλὸν στόμα θύρσε γλυκείας. Sic apud Isocr. in ep. 1. ad Philippum dicitur homo esse πλήρης διαβίσεων ἢ κακῶν τινων. Exponitur etiam, plenus, perfectus, seu integer: vt πλήρεα ἔτεα τέσσαρα, totum quadriennium, plenum quadriennium.

Πληρόω, ῶ, impleo. Thuc. lib. 6. ἐπλήρουν τὰς ναῦς, naues implebant. Herod. l. 1. τρίμηνος ἐπλήγδ' πληρώσας. ¶ Item impleo, i. vterum femine impleo, seu prægnantem reddo. Aristot. hist. an. l. 6. c. 24. (περὶ ὀρνίθων ἐκγείας) ἐπτάκις δ' ὃν πληροῦ. ¶ Item suppleo, complementum adiicio. Demosth. ἢ τὰς ναῦς πληρώσῃ αὐτοὺς, & classi supplementum nos ipsi præbuimus. Sic Thucyd. Πληρῶ τοῦ χρείαν, suppleo indigentiam, i. amissa repato. Et in ep. ad Philip. c. 4. Θεὸς πληρώσῃ πᾶσαν χρείαν ὑμῶν. Deus supplebit omnem indigentiam vestram. ¶ Item impleo, i. compleo, perficio, promissis vel dictis satisfacio. Aristid. in Panath. καθάπερ τὴς δρομέας τὸ γεγνόμενον πεπληρωκότας, numeros omnes implesse certaminis. Plat. in Tim. ὡς ὅταν τελῶν ἀριθμὸς χρόνου τὸ τέλειον ἑαυτοῦ πληρῶ τότε. Act. Apost. c. 3. Θεὸς ἐπλήρωσεν οὕτω, Deus sic perfecit. Sic passim in sacris literis. πληρῶσαι τὸν νόμον, legem implere, id est, iuxta legis præscriptum viuere.

Πληρόομαι, οῦμαι, impleor. Thucyd. lib. 1. τὰς ἀεὶ πληρουμένας (sub. ναῦς) ἐξαίφνης φυὸς τῆς πολεμίας. Hippoc. lib. 1. aphor. 11. ῥᾷον πληρώσῃ ποτὲ ἢ σιτίῳ, facilius est impleri potu, quàm cibo. ¶ Item impleor, id est perficior, ad eximum perducor. Lucæ 4. σήμερον πεπλήρωται ἡ γραφὴ. Sic & Greg. ἀλλὰ μὲν οὖν ἐκεῖνο πληρώσῃ δ' ἐκεῖ καθαρῶς. ¶ Πληρώσῃ dicuntur etiam animantia fœminea cum semine impleuntur. Aristot. histor. anim.

anim.l.6.c.24. καὶ ὁ θόλος ἐφοῖτο οὐδ' ἐπληρώθη. ¶ Item actiuè, impleo. Xen. Hell. 6. μάλα ἐξίως τῶν ναῦς ἐπληρώτο, & Eph. c. 1. τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρούμενα.

Πλήρωμα, τό, id quo completur seu perficitur aliquid, complementum. Aristot. polit. 3. Sic nauium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classiari milites, quib. implentur, apud Thuc. l. 6. Interdum per complementa intelliguntur ipsa nauigia instructa & armata, apud Luc. Exponitur &, supplementum, apud Polyb. l. 1. & Greg. Apud Græcos bibl. interpr. πλήρωμα γῆς dicitur omne quod terra complectitur, ita vt plena reddatur: vt Psal. 24. Et πλήρωμα θεοῦ, Dei plenitudo. ¶ Exponitur & impletio in sacris literis: vt Galat. c. 4. ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, quum impletum iam esset tempus. Et Rom. 13. πλήρωμα τοῦ νόμου, impletio legis. ¶ Item summa seu summa completa. Aristoph. in Vesp. Exponitur &, onus, apud Phil. de vita M. l. 1.

Πλήρωσις, εως, ἡ, repletio, cuiuslibet rei, & quacunque in parte. Hippocr. Plato, Plut. Exponitur etiam, perfectio atque absolutio.

Πληρωτής, οῦ, ὁ, Athenis dicebatur is qui collectos fructus, aut indictione coactos, vendebat iis qui aut forte aut emtione eos appetebant. Dem. contra Mid.

Πληρωτικός, implendi seu replendi vim habens. Dioscor. lib. 2. cap. 95.

Πλήθω, f. πλήσω, impleo, repleo. Phocyl. καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς, frugibus implent areas. Item neutraliter, plenus sum. Iliad. σ. Ἠέλιον τ' ἀκάμαντά τε σελήνην τε πλήθουσάν τε. Et cum genit. apud Hesiodum in Erg. βίοτος πλήθουσι καλιαί, domus refertæ sunt opibus ad vitam necessariis. Plutarch. in Fab. δρυμὸς νεκρῶν πλήθοντος, saltus cadauerib. defunctorum refertus. Et πλήθω ἀγορά, apud Synes. ¶ Exponitur etiam, inundo: quum de fluuiis ac mari dicitur. Il. λ. Ὅς ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι. Hesiod. in Asp. Ἀμφὶ δὲ οἱ ἑκάτερθε μέγ' Ὠκεανὸς πλήθων κοιλαίνει.

Πλῆσμα, τὸ, expletamentum, seu id quo aliquid expletum est. Athen. l. 3. Apud Aristot. l. 8. hist. anim. c. 23. πλῆσμα λαμβάνει, siue δέχεται, ἐγκύμων, significat prægnantem fieri, concipere atque impleri.

Πλήσμων, ονος, ὁ, replens, implens. Peculiariter de cibo dicitur qui ventrem replet, & satietatem affert. Athen. lib. 1. Exponitur etiam, delicatus, apud Plu. in Timol. Item fastidiosus, fastidium inducens, apud Themist. in explor. Τὸ πλήσμον, fastidium, apud Plut. in Anton. & alibi. Exponitur & satietas, apud eundem in Oth.

Πλησμίως Gal. πλησμίως διῆγε, in victus satietate degebat, quotidie explebatur cibis.

Πλησμονή, ῆς, ἡ, satietas, satuitas, expletio. Isocrat. & Plut. In corpore humano alij interpr. redundantia, alij plenitudo, alij repletio, apud Plut. & Galen.

Πλήθωρα, ας, ἡ, apud medicos est omnium humorum æquabilis redundantia. Galen. & Alex. Aphr. probl. 10. l. 1. Pro eo Ionicè dicitur πλήθωρη, & apud Herodotum de impletione fori vsurpatur.

Πληθωρικός, plenus: vt πληθωρικὸν σῶμα, apud Gal. ad Glauc. corpus humoribus plenum.

Πληθωρέω, ῶ, idem cum πλήθω, impleo. Πληθωρίομαι, idem cum πλήθομαι, impleor, vel plenus sum: interdum etiam inundo: vt apud Suid. πληθωρεῖται ὁ Νεῖλος.

Πλῆθος, ους, τὸ, idem cum πλήθωρα, teste Galen. plenitudo, humorum imprimisque sanguinis in corpore redundantia. ¶ Item multitudo, multus numerus: interdum etiam simpl. numerus. Xenop. Pæd. 1. πλῆθός γε ὡς ἀν ὑπερβαλείμεθα τοὺς πολεμίους. Arist. polit. 2. χίλιοι τὸ πλῆθος πολῖται ἦσαν. Item plebs, vulgus. Thuc. l. 1. τῷ πλήθει τὰ ῥᾴστα κινοῦντες. Et apud eundem τὸ πλῆθος οἴεται. vulgus existimat. Sic & passim apud eundem, & apud alios. Interdum significat, magnitudo. Dem. Philip. 4. ἡ μὲν οὖν ἀπίλαμψις καὶ πλουσιοῦν ἡ παρὰ πᾶσι ἀνθρώποις κεῖται τοσαύτη τὸ πλῆθος οἷον ἀκούετε. tanta magnitudine est.

Πληθύς, ύος, ἡ, multitudo, idem cum πλῆθος. Odyss. π. Il. υ. Thuc. & Plat. Bohnec. 4. 17.

Πληθύω, multus sum, frequens sum. Plato l. 3. de repub. ἀκολουθεῖν δὴ καὶ νόσων πληθυουσῶν ἐν τῇ πόλει. Item plenus sum: vt apud Aristot. polit. 2. βέλτιον τὸ μέρος τῶν κτήσεως ὠμαλισμένης πληθύειν ἀνθ' ὅλης τῆς πόλεως.

Πληθύνω, multum facio, multiplico, augeo. Hebr. 6. πληθύνων πληθυνῶ σε, multiplicabo & augebo te numero. Herod. lib. 3. ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον ἐξ ἀδικίης φόνου. Item neutraliter, augesco, augeor numero, cresco. Act. Apoc. cap. 6. Exponitur etiam, multiplicor, amplificor, apud Theophr. lib. 1. de caus. pl.

Πληθύομαι, augeor numero, multiplicor, cresco. Aristot. hist. anim. lib. 7. μετὰ τὰς τόκους καὶ τὰς καθάρσεις τῆς γαστρὸς τὸ γάλα πληθύεται. Sic & Petr. c. 1.

Πληθυντικός, ή, ὸν, augendi & multiplicandi vim habens. Thucyd. & Xen.

Πληθυντικῶς, numero plurali. Athen. l. 7.

Πληθυσμός, multiplicatio, auctio.

Πίμπλημι, f. πλήσω, idem cum πλήθω, impleo. Hesiod. in Erg. βίοτον δ' ἐν τοῖσι πίμπλησι καλιαί, rebus ad victũ necessariis implent. Aristoph. πιμπλᾶσιν ἄρτων σῶμα, corpus panib. implet. pro eodem dicitur & πιμπλαμαι, in Epigram. & πιμπλάνω, item πιμπλάνω.

Πιμπλάμαι, impleor. Iliad. α. μθρίοι δ' φρένες ἀμφιμέλαιναι πιμπλάντο. Sic & Luc. in vita sua, οὗ μὴν πίνοντα ἢ ἐσθίοντα πιμπλάμενον, obuijs quibusque se implentem.

Πιμπλάνομαι, (Præt. πέπλημαι, aor. 1. ἐπλήσθην,) idem. Il. ι. ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Πιμπλάνετο μθρίοιο.

Πλῆμα, τος, idem cum πλήσμα, Hesyc.

Πλήμη, sive πλήμμη, ης, ἡ, æstus maris accedens, quũ mare æstuans vndansque affluit. Diodor. Sicul.

Πλήμνη, modiolus rotæ, fistula quæ axi inseritur & circa cum voluitur, sic dicta λόγῳ τοῦ πλημμύειν ὑπὸ τοῦ ἄξονος, vt docet. Eust. Hesiod. in Asp. δεῖ δὲ πλήμνην μιν' αὐτῷ.

Πλημύρα, siue πλημμύρα, idem cum πλήμη, maris æstuantis accessus. Plut. de placit. philos. lib. 3. cap. 17. Exponitur &, maris inundatio. (Aristot.

Πλημμυρεί, ῶ, ἡ, idẽ quod πλημμύρα. Od. ε. Theoph. &

Πλημμυρεών, ῶνος, ὁ, æstuarium. Exponitur &, arx munita quæ est in æstuario extincta, apud Thuc. l. 8.

Πλημμυρίς, inundans, plenus. Hesych.

Πλημμύρω, æstu inundo, restagno. Atheo. l. 2.

Πλημμυρίω, idem Epigr. Hinc comp. ἀνεκπλημμυρίω, redundo, exundo. Et ἐκπλημμυρίω, æstu exundo, restagno.

Composita ac primum ex Πλέω.

Ἀνάπλεω, & Attice ἀνάπλεως, plenus, refertus. Luc. ἀποθήκων ἀνάπλεως, fauillis plenus. Et ἀνάπλεω ποιῆσαι, plenum reddere. Item ἀνάπλεοι, apud Dionys. Areop.

Διάπλεω, plenus.

Ἔκπλεω, & Att. ἐκπλεως, expletus, vel cumulatè expletus. Xen. Pæd. 6. & Demosth. ἐκπλεῳ πάντα ὑπάρχειν, abundè omnia suppetere. Fœm. ἐκπλεα, & neutr. τὰ ἐκπλεα, apud Ælianum.

Ἐκπλέως, cumulatè & plenè.

Ἔμπλεω, & ἐμπλεω, item ἐμπλεως, plenus. Alex. Aphr. ὑγρότητος εἰσὶν ἔμπλεοι. Od. σ. Ἐμπλείην κείνοις τε καὶ ἀμφοτέροις. Poeticè dicitur etiam ἐνί πλεω, vt Od. τ. Οἶνον ἐνί πλεῳ.

Ἐμπλεόω, ῶ, impleo, sarcio, refercio.

Ἐμπλεώς, idem quod ἐμπλεω.

Ἐπίπλεω, & ὑπέρπλεως, plenus, refertus. Herodot. Ἐπίπλεον, copiosius, amplius. Thuc.

Κάτω πλεω, & Att. κατάπλεως, expletus, cumulatè expletus. Exponitur &, satiatus.

Παράπλεω, plenus vel plenè plenus.

Περίπλεω, & περίπλεως, plenus, refertus, valdè plenus. Dioscor. l. 3. cap. 6.

Περιπλεὼς, valdè sæpe. Hesych. περίπλεον, abundè. Apoll. Rhod.

Ὑπόπλεω, & ὑπόπλεως, plenus, refertus. Suid.

Composita ex Πλήρης.

Ἀναπληρόω, ῶ, expleo, suppleo. Plat. in symp. ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον οὐν ἔργον ὧν Ἀριστόφανες ἀναπληρῶσαι, quæ sunt partes supplere. Item impleo, plenum reddo. Theocr. idyl. 7. Ἀ δ' αἰμων εὐμορφοῦ ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν. Plat. in Alex. ἀναπληρῶσαι ἀβελτερίας καὶ φθόνου. Ἀναπληρῶσαι τὴν τάξιν ἰδιώτου. 1. Corinth. ca. 14. exp. sedere inter idiotas.

Ἀνάπληρωμα, τος, supplementum, explementum.

Ἀνάπληρωσις, εως, ἡ, expletio, suppletio.

Ἀναπληρωματικός, ή, ὸν, expletiuus, explendi vim habens, ad explendum aptus.

Dec. Ἀντιαναπληρῶ, vicissim expleo. Coll. 11.

Ἐξαναπληρόω, repleo, compleo.

Προσαναπληρόω, suppleo, vel super repleo aut compleo. Aristot. in polit.

Ἀντιπληρόω, è contratio repleo, vel vicissim repleo, vires exhaustas repleo. Theophrast. de caus. pl. lib. 1. Item suppleo quod deest. Ioseph. Iud. hist. l. 2. & Xen. Hell. 5.

Ἀπλήρωτος, ον, ὁ, ἡ, qui impletus vel completus non est. Ἀπλήρωτα πληρώματα, dicuntur remigia malè instructa & armata. Poll. l. 1. Exponitur etiam, inexpletus, inexplebilis.

Ἀποπληρόω, impleo, compleo, i. perficio, præsto. Herodia. l. 1. Νεοπληρῶσαι ἃ ὑπέσχετο. implere promissa. Plat. l. 1. Τὰ λοιπὰ μου τῆς ἱστορίας ἀποπλήρωσον, compleas, & ad exitum perducas. Item expleo, satio, exatio.

Ἀποπλήρωσις, εως, ἡ, expletio.

Ἀποπληρωτής, ὁ, qui aliquid complet & perficit executor Suet.

Δυσπλήρωτος, completu, seu perfectu difficilis.

Ἐκπληρόω, expleo, compleo. Aristid. Item suppleo. Xen. Pæd. 6.

Ἐκπλήρωσις, ἡ, expletio, supplementum.

Συνεκπληρόω, (*decomp.*) vnà impleo vel suppleo, compleo.

Ἐμπληρόω, impleo.

Ἐμπλήρωσις, impletio, expletio.

Ἐπιπληρόω, adimpleo, vel simpliciter impleo. Thuc. l. 7.

Ἡμιπλήρωτος, dimidia ex parte impletus, seu cõpletus. Poll. l. 1.

Ναρθηκοπλήρωτος, quo ferula impleta est. Æsch. in Prometh.
Παραπληρόω, fullo completóque oneri infarcio.
Παραπλήρωμα, quod oneri completo infarcitur, cento & omne redundans ac superfluum. Dion. Halicarn.
Παραπληρωματικός, expletivus: vt ὀνόμ. πληρωματικοὶ εἰώθασι, apud Demetr. Phaler & alios.
Προσπληρόω, adimpleo, superimpleo. Xen. Pæd. 5. & Thuc. l. 7.
Συμπληρόω, compleo, expleo. [di actio.
Συμπλήρωμα, complementum. Συμπλήρωσις, ipsa complē-
Συμπληρωτικός, cōplendi vim habēs, ad cōplementū facies.
Composita partim ex σὺν & partim ex πλήθω.
Ἀναπλήθω, impleo, expleo. Od. 1. Ἦ μ' ἔφατ' ἐν πίνῃ φρὶν ἀναρρίδα γαίαν ἱκέσθαι Ἄλγε' ἀναπλήσῃν. Luc. πολλὰς τραπεζοκλίνας ἀναπλήσας. Et cum genit. apud Arist. in Nub. & Plat. in Apolog.
Ἀναπλήθομαι, impleor, apud Ceb. Theb.
Ἀναπληστικός, expletivus, impletivus.
Ἀνθρωπλήθεια, hominum multitudo, virorū amplus coetus. Suid.
Ἄπλημων, inexpletus, insatiatus. Hesyc.
Ἄπλης, ου, ὁ ἡ, ἡ inexpletus, inexplebilis insatiabilis. Xen. Pæd. 8. ἄπλης εἰμὶ χρημάτων. Sic ἄπλης ος αἵματος, inexplebilis cruore, apud Herodot. Et sine genit. apud Plat. in epist. φεύγειν φυγῇ ἀπλήστῳ, fugere indefesso quodam studio.
Ἀπλήστως, inexplebiliter, insatiabiliter. Xen. Pæd. 4. πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι, nulli voluptati insatiabiliter deditum esse.
Ἀπληστία, insatiabilitas, inexplebilis cupiditas. Plat. epist. 8. Ἀπληστίᾳ ἐλευθερίας. Et per se, εἰς ἢ τὸ ἀπληστίας ἦλθον. Hoc.
Ἀπληστόλογος, inexplebilis seu insatiabilis sem. [in Panat.
Ἄπλοος, idem quod ἄπλους. Suid. Item numero infinitus vel magnitudine immensus. Hesyc. Pro eo per systolen dicitur ἄπλοος, apud poëtas. & Plut. de procreat. anim. ¶ Item ἄπλοος, qui adiri non potest, inaccessus de qua sign. vide in comp. ex Πέλας.
Ἀποπλήθω, impleo, expleo. Item saturo, satio, seu exaturo, exatio.
Γυναικοπλήθης, ες, ὁ, mulieribus plenus. Eurip. in Alcest.
Διαπλήθω, expleo, compleo. Nonn. Ἀντυγα πυθέοντα διαπλήσας ὀνιαυτῷ.
Ἐκπλήθω, expleo, compleo. Herod. ἐκπλῶσαι τὴν νῆσον, legem implere. Eurip. in Hec. Θανοῦσα δὴ ἄρ' ἐκπλήσω βίον. Apud eundem, ἐξέπλησε πολὺ αἷμα τῶδε, exp. luit crimen. Et κἀν δίκαιον ἐκπλήσας, exp. perfunctus periculo.
Ἐκπληθύω, idem.
Ἐμπλήθω, impleo. Plat. epist. 7. ἱλαρὸν & ἐμπλῶσαι, spe implere. Plut. in Pericle, ἐμπεπλησμένος πολὺ πλῆθος χρημάτων, qui pecuniis vrbem impleuit & locupletauit. Sic & apud Theoc. Idyl. 15. ἐμπλήσας γάλακτος, quum implesset lacte. Item expleo, exatio, exaturo. Dem. ἐνέπλησεν αὐτοῦ γνώμην, explevit mentem eius. Aristop. ἐμπλήσας λόγων, verbis exple & exatia.
Ἐμπλήθομαι, expleor, exatior, exaturor. Aristoph. in Plut. μηδενὸς ἐμπεπλησμένος, nulla re exatiatus. Et Xen. ἐμπλήσθεμαι θηρῶν, venationib. exatior. Ἐμπλησάμενος, qui impleuit. Plut. in Pomp. ἐμπλησαμένου μυρίους αὐτοῖς ὀδόντας.
Ἐμπληθίω, impleudo, confertim. Nicand. in Alex.
Ἀντεμπλῆσαι, (dor.) vicissim implere. Xen. πολὺ οἰκτίστῳ αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῷ ὀδυρμῷ, implentes loco liberorum quos lugebat.
Ἰσόπληθης, æqualem plenitudinem habens, æqualiter plenus. Pol. l. 4. c. 10.
Κατάπλήθω, impleo, repleo, oppleo. Athen. 14. κατέπλησε τὸ χρεῖλον ἐν ἐνίπλησε δέ.
Μυριόπληθης, ες, infinitus numero. μυριόπληθης κόσμος, apud Eurip. exponitur, varius & multiplex ornatus.
Οἰνόπληθης, vino plenus, i. vino abundans, vini ferax. Od. o.
Πανόπληθης, confertus. Plut. in Pomp. & Xen. Hell. 6. Item permultus, quamplurimus. Dem. πανόπληθεῖς χρόνοις, quamplurimum tempus. Et Greg. πανόπληθεσιν ὀνόμασι, permultis nominibus.
Πανόπληθεί, seu vt Suid. πανόπληθες, cum tota multitudine quamplurimum plenissimè.
Πανόπληθεί, confertim per totam multitudinem. Luc. 23.
Πιεόπληθω, impleo: vnde πιεόπληθη, apud Xen. in Hellen.
Πιεόπληθης, prægrandis, ingens, vel magnus. Od. o. & apud Luc. Item perplenus, redundans, apud Plut.
Πολυπλήθης, multus numero.
Πολυπληθεία, magna multitudo, frequentia, item copia, apud Suid. Scribitur πολυπληθία, apud Poll. l. 4. c. 20. ex Dem. & Hyper. [Exod. c. 5.
Πολυπληθίω, multus numero sum, augeor & cresco numero
Συμπληθύνω, vnà multiplico & augeor, item simul impleo, compleo. Xen. in œcon.
Συμπληθίω, idem.
Χαλκόπληθης, q. d. ære impletus: armatus, vt χαλκοπληθὴς στρατός. Eurip. in Suppl.
Χειροπλήθης, manum implens, tam magnus vt manum impleat vt χειροπληθὴς πέριξ. apud Theoc. Idyll. 16. Et τὸ χειροπληθὲς, quantum manu comprehendi potest, apud Dioscor. l. 1. c. 7. & alios medicos Græcos.
Χειροπληθία, idem. Theoph. hist. pl. l. 9. c. 4.
Composita ex Πίμπλημι.
Ἀναπίμπλημι, repleo, impleo. Plutarch. de discern. adul. ἀναπίμπλησι τὴν ἀληθινὴν φιλίαν ἀπιστίας. Et Chrysostom. ὅσης φιλίας ἀναπίμπλασιν αὐτούς.
Ἀναπίμπλαμαι, impleor, repleor. Suid.
Ἀποπίμπλημι, vel ἀποπιμπλάω, impleo, expleo. Item satio, saturo. Plut. ἀποπιμπλάσω θυμὸν, satiare iram.
Ἐκπίμπλημι, seu ἐκπιμπλάω, expleo, compleo. Eurip. in Suppl. ἱρά τ' ἐξεπίμπλασαν φίλῳ. Idē in Iphig. Taur. φυγάδας ἐξεπίμπλαμεν πάτας.
Ἐκπίμπλαμαι, repleor, &c. Idem in Helene, ἁρθά τ' ἐξεπίμπλασθ' βοῶν πελάθ' ὑπ' φλογμοῦ.
Ἐμπίμπλημι, seu ἐμπιμπλάω, impleo. Il. φ. ἐμπίμπλητε μέθεα, fluctu tua impleas Aristid. ἐμπιμπλάντες φυγὰς τῶν θαλάσσων. Sic apud Plut. in Oth. ἐνεπίμπλασαν φόβου τοὺς ἀστοῦντας, impleruntque metu.
Ἐμπίμπλαμαι, seu ἐμπιμπλάομαι, impleor. Xen. Pæd. 4. μὴ ὑπνου μὴ τι ἀφροσύνης ἐμπιμπλάσθαι. Item expleor, exatior. Æschl. in Cteis. ἐμπιμπλάμενος τῆς διὰ ἐμοῦ ὑφ' ἑμοῦ ἐξουσίας, exatiatus potestate seu licentia.
Dec. Ἀντεμπλῆσαι, vide in comp. ex Πλήθω.
Διεμπίμπλημι, seu διεμπιμπλάω, & διεμπιπλάω, impleo, differcio. Hesych.
Ὑπερεμπίμπλημι, supra modum impleo. Xen. Pæd. 1. δύσφορον τῷ ὑπερεμπίμπλασθαι, nimio cibo augeri.
Καταπίμπλημι, seu καταπίπλημι, repleo, oppleo, impleo. Athē. lib. 4.
Καταπίμπλαμαι, impleor, oppleor, repleor. Plutar. Καταπιμπλάμεθα, opplebor.
Ὑπερπίμπλημι, supra modum impleor. Hippocr. de nat. hom.
Ὑποπίμπλημι, impleo, repleo.
Ὑποπίμπλαμαι, compleor, oppleor, repleor. Diosc. l. 3. c. 16. ὑποπιμπλάμενος βλεγῆς, balatu completur. Sic & Plut. in Pericle ὑποπιμπλάμενος τῆς μετεωρολογίας, impletus cognitione meteorum.
Δεκαπλῆς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Πλήμων, &c. vide Πλήμων in Πείω.

ΠΛΕΥΡΑ, ας, ἡ, latus, costa. Soph. Πλευρὰν δ' ἐπέρρηξεν τοῦδ' φασγάνῳ. Diosc. l. 5. c. 78. Πλευρᾶς πόνος, lateris dolor. Plut. Πλευραί, latera, costæ. Il. λ. ἀνὰ πλευρά τε καὶ ὤμους. Sic & Il. ω. Tribuuntur & rebus inanimatis. Plutarc. de aud. τίς δ' κ' πλευρὰν ἢ κ' δ' ἀμφοῖν κίνησις. Sic apud Aristoph. Πλευρὰ πλάκωνος. Et Πλευραὶ τοῖχοι, apud Dion. de situ orb.
Πλευρόν, ὦ τὸ, idem. Dioscor. l. 4. cap. 147. διαβίβαζε τὰ πλευρά, πονούμενα, vt Πλευρὰ idem quod Πλευραί. Iliad. δ. Soph. in Trachin. Dicitur & de rebus inanimatis. Soph.
Πλευρόθεν, à latere, vel de lateribus.
Πλευρίτης, ου, ὁ, lateralis. Poll. l. 2. Fœm. πλευρῖτις sæpe absolutè vsurpatur pro πλευρῖτις νόσος, vt apud Athen. l. 10. Aet. lib. 8. ca. 96. Alex. Trall. lib. 6. c. 1.
Πλευριτικός, ὁ pleuriticus qui lateris morbo laborat. Dioscor. l. 2. c. 96. Ægin. lib. 3. c. 33.
Εὐρύξ, ex obliquo. *Ionicè pro* Πλευραξ. *per aphæresin.* Il. ε. & apud Aristoph. in Auib.
Composita.
Ἄπλευρος, ὁ ἡ, ἡ, latus non habens vel latus nullo auxilio stipatum habens. Hesych. Exponitur &, fulcro carens.
Βιπλευρον, τὸ, bupleuron: herba, de qua Nic. in Ther. & Plin. l. 22. [c. 22.
Ἑξάπλευρος, sex latera habens. Phryn.
Ἐμπλευρος, latera plena habens. in Geopon.
Ἐμπλευρόω, in latus alienius infilio, costas alicuius insultoe: vnde ἐμπλευρω, apud Hes. ex Soph. capitis.
Ἐπίπλευρος, qui supra latus est seu latera, costis superiacens. Et τὸ ἐπίπλευρα, laterum superior pars, locus ad mamillas subalis. Hesych.
Ἑπτάπλευρος, qui septem latera habet. Item cui septem costæ, sunt. Ἑπτάπλευρον, à quibusdam etiam dicta fuit plantago maior, vt est in append. Dioscor.
Εὐπλευρος, qui bonis firmisque lateribus est.
Ἰσόπλευρος, qui æquabilibus est lateribus, seu æquales costas habens, vt τρίγωνον ἰσόπλευρον, apud Aristot. & Euclid.
Μεσόπλευρος, seu μεσοπλευρος, qui in medio latere est. Et μεσόπλευρα, mediæ costæ. Poll. l. 2.
Παράπλευρος, qui ad latus seu costas est. (& 7.
Παραπλευρίδια, arma quę tegūt equorū latera. Xen. Pæd. 6.
Ταινίπλευρος, cuius latera in longum latumve tensa sunt. Epigr.
Τετράπλευρος, quatuor latera seu costas habēs: vt τετράπλευρον
Χαλκόπλευρος, ærea habens latera. Soph. (σχῆμα apud Eucl.

ΠΛΕΩ, & Ionicè πλέω, F. πλεύσω, navigo. Od. ε. Ἐν δ' ἔμπ. μὲ πλέον ἔμαθε ποντοπορεύων. Xen. Pæ. 8. ὥσπερ οἱ πλεῖν ἐπιστάμενοι μᾶλλον τῶν εὐτυχούντων μᾶλλον, ἢ μὴ τῶν εὐτυχούντων. Et εἰ πλεῖν

præpositionibus: vt apud eundem Hellen. l. 1. ἔπλεον ἐπὶ Λέσβῳ ἐξ Ἑλλησπόντου. Ibidem. δυὸ λιμένε καὶ πόλις. Euripid. in Troad. Πλεῖν χρὴ πορθμὸν, πλεῖν χρὴ δόμους. Exponitur etiam, naviculariam exerceo, apud Demosth. ¶ Πλέω est etiam nomen contractum ex πλέοντα à πόλις.

Πλέομαι, (med.) πλεύσομαι, & Atticè πλεοῦμαι, idem quod πλέω. Thuc. l. 1. εἰ ἢ ἔτι Κέρκυραν πλεοῖτο. Πλέομαι (pass.) vnde πλεομένη θάλασσα mare quod navigatur. Luc. in Cauc. Et πεπλεομένῳ πέλαγος, navigatum mare. Xen. præd. l. 6.

Πλεῦσις, εως, ἡ, navigatio.

Πλευσιμος & πλευστικὸς, navigabilis. Item navigationi accommodus, navigationem promouens: vt Πλευστικὸς ἄνεμος, apud Theocr. idyll. 13.

Πλοῦς, & per contractionem πλοῦς, ὁ, navigatio cursus. Theocr. idyll. 19. Τόνδε καλεύσωντες πλοῦν προπεμπέτον ἡμεῖν. Thuc. lib. 1. εἰ μὴ οἱ Κορίνθιοι τόν τε πλοῦν σφῶν εἶχον παρεσκευάζοντες. Hinc & δεύτερος πλοῦς proverbialiter dicitur, apud Aristot. ethic. 2. cap. 8. Interdum exp. expeditio navalis: vt apud Soph. οἱ δ' ἀπὸ τῶν δ' πλοῦς ἐξεπέμπομεν. ¶ Improprié de terrestri dicitur itinere apud Nic. in Ther.

Πλοῦν θαλασσα, mare navigabile. Suid.

Πλόω, & πλώω, poëticè idem quod πλέω. Odyss. 1. Τῷ οἱ πλόον ἠκεφόωντι. Hinc & imperat. πλόε. apud Apollon. Et Aor. ἔπλωσα, apud Herodot. item nato, fluito: vt Il. φ. Πολλὰ δ' ἀμειβομένων αἰζηῶν πλόον.

Πλοίζω & πλωίζομαι, idem quod πλέω: prius apud Hesiod. in Eog. posterius apud Thuc. Strab. & Luc. Scribitur & πλοίζομαι, apud Suid.

Πλωτὸς, ὁ ἢ ἡ, navigabilis, navigationi idoneus: vt πλωτὸν ὕδωρ, apud Demosth. & Thucyd. Pro eodem scribitur & πλοῖος, apud Dem.

Πλωτήριος, idem, vt Πλωτήριος πέλαγος, apud Soph.

Πλωτὸς, idem, vt Πλωτὴ νῆσος, à quibusdam exp. insula sita in locis qui navigari possunt, atque id celebribus: ab aliis, quæ circumcirca navigari potest, nec (vt aliæ insulæ) petras marinas occultatas habet. Vide Eust. ¶ Interdum significat, natatilis: vt πλωτὰ ζῶα, apud Phil. Peculiariter πλωτὸς dicitur anguillæ quædam in Sicilia. Lat. fluitæ: de quibus Poll. Plin. & Macrob. ¶ Inuenitur & πλῶτες, mugiles pisces: tanquam à nominat. πλῶς: de quibus vide Athen. & Eust.

Πλωτὴρ, ὁ, navigator. Item nator. Πλωτὴς, ὁ, idem. Musæus in Leand. Significat etiam nautam, apud Aristot. polit. l. 3. & 1 Rhet. 2.

Πλωτικὸς, navigationi vel nationi aptus. Item qui nauticæ rei dat operam. Plut. Sumitur & pro mercatore, in dialogo qui inscribitur, Aristochus.

Πλωτὰς, ἀδος, ἡ, q. d. natatilis: auis genus à natando sic dictæ. Suid.

Πλωτιάδες, natantes nubes & quæ crebrò circumferuntur. Aristoph.

Πλωτὶς, ἰδος, ἡ, idem quod πλωτὰς. Apoll. Rhod.

Πλοῖον, τὸ, navigium. Thuc. Πλοῖα ἢ ἑλκυστά. Πλοιάριον, τὸ, navigiolum. Xen. Hell. 4. ¶ Item calceamenti muliebris genus. Poll.

Composita: ac primùm ex πλέω, cum præpositione.

Ἀναπλέω, (q. d. navigando ascendo) prouehor in altum è portu soluo, soleo. Xen. Hell. 4. ἅμα τῇ ἀποστάσει τῶν Φοινίκων ἀναπλεύσαντες πρὸς τὴν ἠπειρῶτιν. Thuc. ἀναπλεύσας ἐς τὸ τοῦ θαλάσσης ἐς τὸ Νεῖλον. ¶ Exponitur &, fluito, innato: apud Alex. Aphr. εἰ δὲ ὑδάτων ἀναπλεύσαι μετ' ἀμύρας ἀναπλεύσει.

Ἀνάπλεω, & contractè ἀνάπλω, navigatio eius qui soluit è portu. Exponitur &, renauigatio, remeatio quæ fit naui.

Ἐπαναπλέω, (decomp.) idem quod ἀναπλέω. Xen. Hell. 4. ὅτῳ δ' ἐκεῖνα, ὥσπερ εἰώθει, ἐπ' ἀγχυρολογίαν ἐπαναπλεῖν.

Ἀντιπλέω, contrà nauigo, naui occurro.

Ἀντίπλοια, ἡ, dicitur esse nauigatio quæ fit auerso vtrinque remorũ actu & impulsu: metaphoricè autem accipi pro æquabilitate & parilitate: vt apud Polyb. ζυγοστατήσαντες ὅτι πολὺ διαφέρει κατὰ τὴν ἀντιπλοίας λόγον καὶ τὸ πολεμεῖν.

Ἀποπλέω, abnauigo, naui seu nauigio discedo oram soluo. Thucyd. ἀποπλεῦσαι ἐπ' οἴκου. Exponitur & renauigo, remeo. Dicitur & καταχρηστικῶς, de terrestri itinere: vt apud Aristoph. ἀπεπλεύσατε τὸν νομφίον.

Ἀπόπλεω, & contractè ἀπόπλω, discessus alicuius oram soluentis. item renauigatio, remeatio.

Διαπλέω, (q. d. transnauigo) nauigando transeo, traiicio, transmitto. Exponitur &, enauigo, i. traiicio nauigando. Herodia. l. 8. ὡς δὲ διέπλευσαν τὸν τε λιμένα καὶ τὸν τοῖχον. Luc. in Hermot. τὸν λιμένα τὸν Τύριον διαπλεῦσαι θελήσας. Metaphoricè apud Herodot. διαπλεύσαντες τὸν βίον εὖ.

Διάπλεω & διάπλω, traiectus vel traiectio, transmissio.

Δυσδιάπλεω [dec.] vt δυσδιάπλεω ποταμὸς, fluuius qui non potest aduersa aqua nauigari. Strab.

Ἐπιδιαπλέω, (decomp.) insuper traiicio. Exponitur & simpl. traiicio. Xen.

Εἰσπλέω, (q. d. innauigo, nauigando ingredior) adnauigo. Eur. in Iphig. Taur. ἀξόντες πόρον Συμπληγάδων ἐσωθεν εἰσεπλεύσαμεν. Aristot. de mundo, εἰσπλεῖν τε Ἡρακλείους στήλας.

Εἴσπλεω & εἴσπλω, adnauigatio, ingressus nauigantis. Exponitur &, locus per quem introeunt naues in portum. Thucydid.

Ἐκπλέω, enauigo, è portu exeo, soluo. Demost. ὅτε δ' ἐκ δευτέρου οὐκ ἐξεπλεύσαμεν. Thuc. οὔτ' ἐκπλεῖν μοῦνον, οὔτ' ἐπιπλεῖν. Eurip. in Hel. τοῦδε πῶς δ' ἐκπλεύσομεν ἐκπλεῖν χθονός; ¶ Apud Suid. ἐκπλεύσαντες τῆς φρενῶν metaphoricè dicuntur mente alienati & ab ea egressi, tanquam è portu, seu statione.

Ἔκπλεω & ἔκπλοι, enauigatio, eruptio. Plat. in epist. & Thucydid.

Decomp. Ἀντεκπλέω, contrà enauigo, vicissim soluo: vel classe obuiam eo nauigantibus. Thuc. l. 4.

Διεκπλέω, erumpo per mediam classem hostium. Διέκπλεω & διέκπλους, eruptio hoc modo. Thuc. & Xen.

Ἐκπεκπλέω, enauigatio aduersus aliquem.

Συνεκπλέω, simul enauigo, simul soluo.

Ἐμπλέω, q. d. innauigo: vt apud Herodot. ἐνέπλεον τῇσι νηυσὶ, in naue nauigabant, nauibus vehebantur. Apud Phil. χειρὸς θαλαττίας θεῖα μυελοφόρος νωτοῖν ἐμπλεῖ, exp. simpliciter, nauigatur. ¶ Item ἐμπλέω, innato, fluito. Alex. Aphr. ἐμπλεῖ δὲ τῇ ὑγρᾷ ἀρετῇ.

Ἀνέμπλεω ναῦς, (decomp.) nauis non nauigans, i. stans seu quiescens. Nonn.

Ἐπιπλέω, i. nauigo in, i. aduersus, classe inuado, seu tendo aduersus. Thucyd. l. 1. αὐθις ἀφικόμενοι ἐπέπλεον τοῖς Κερκυραίοις. Exponitur &, applico, appello: vt apud eundem ἅμα ἕω ἐπέπλεον τῇ Κερκύρᾳ. ¶ Item innato, fluito: vt apud Dioscor. ἐπιπλεῖν ὕδασι. Et Alex. Aphr. ἐν χελώνῃ ἐπιπλεῖν τῷ κυτεῖ τῆς γαστρός.

Ἐπίπλοιος, ingressus nauis. Thuc.

Ἔπιπλεω & ἔπιπλοι, nauigatio aduersus aliquem, aduentus classis hostilis. Exponitur & simpliciter, incursus, conflictus. Thuc. l. 3. ¶ Apud medicos ἔπιπλοι, & in neutro gen. ἐπίπλοον appellatur omentum: quòd duodeno intestino adhæreat, reliquis autem intestinis prætendatur, & quodammodo innatet. Poll. l. 2.

Ἐπίπλα, τὸ, exp. supellex: vt quidam interpr. mobilia bona. Pausan. apud Eust. ἐπίπλα dicit esse κτήματα τὰ μὴ ἐγγαῖα, ἀλλὰ τῶν κατ' οἶκον εἴδοσι τοῦ διακαθαρίου πλεῖστα. Idem tamen Eust. ἔπιπλα appellata esse scribit ἐκ τῆς ἐπιπέλας, τὰ οἱονεὶ ἐπιπολάζοντα ἐν τῇ προσαγορεύσει. Reperitur & singul. num. ἔπιπλον, apud Harpocr.

Ἐπιπολῆς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀντεπιπλέω (dec.) vicissim nauigo aduersus aliquem.

Καταπλέω, q. d. nauigando descendo: naui deuehor in terram, appello in portum. Herodian. lib. 3. καταπλέων ὁ πειρατὴς ναυσὶ πολλαῖς. Apud Demosth. καταπλεῖς, exp. regressus. Apud Theophr. de caus. pl. l. 4. καταπλεόντων Ἀθήναζε σιτῶν, exp. frumenti quod Athenas nauigio vehitur.

Κατάπλεω, & καταπλοῦς, nauigatio qua descendimus seu deuehimur aliquò, appulsus. Item locus ad quem appellimus seu applicamus, portus.

Παραπλέω, præternauigo, præteruehor, oram lego. Plut. παραπλεῖν τὴν γῆραν. Exponitur & traiicio: vt apud Thucyd. Παραπλεῦσαι ἐς Σικελίαν.

Παράπλεω & παράπλους, præternauigatio. Item traiectus. Thucyd. l. 1. & 2.

Decomp. Ἀντιπαραπλέω, vicissim præternauigo: vel, aduersus hostem tenacius præternauigo, ichol. Thucyd.

Συμπαραπλέω, simul adnauigo.

Περιπλέω, circumnauigo, nauigando obeo, seu ambio. Apud Demosth. περιπλεῖν Πελοπόννησον, exp. classe circumdare.

Περίπλεω & περίπλους, circumnauigatio. Thucyd. l. 8. Interdum adiectiuè, qui circumnauigari potest: vt περίπλους γῆ, apud eundem l. 2.

Ἐκπεριπλέω, (decomp.) circumnauigo. Arrian. lib. 6. ἐκπεριπλεῦσαι τὴν κόλπον τὴν Περσικήν.

Πρόπλεω, q. d. prænauigo, prior nauigo: vel in nauigatione priorem locum obtineo. Polyb. ἀπόγειον εἰ προπλεῖν εἰς τὰ μέρη λίμενα.

Πρόπλεω & πρόπλους, vt πρόπλεω νῆς, naues quæ antecedunt, seu quæ præmitti solent ad explorandum: præcursoriæ naues, & exploratoriæ. Thuc. l. 6.

Προσπλέω, adnauigo: vnde προσπλεῦσαι νῆες, aduentantes naues. Thucyd. l. 1.

Συμπλέω, (q. d. connauigo) vnà nauigo, nauigationis socius fuit. in Iphig. Taur. Οὔτοι γὰρ συμπλεῖ τῷ ἐμῷ μόχθον χάριν.

Σύμπλεω & σύμπλους, qui nauigat vna nauigationis socius. Idem in Helene. λιμένων εἰς, κοινὸς σύμπλους πόσει.

Συμπλοῦς, (q. d. connauigatio) nauigationis societas.

Συμπλοϊκὸς, q. d. connauigatorius: vt συμπλοϊκὴ φιλία, amicitiæ quales esse solent inter nauigationis socios. Aristot. ethic. l. 8.

Ὑπερπλέω, supernauigo.

Ὑποπλέω, q. d. subnauigo. Exponitur subrepo. Act. Apost. c. 27.

Composita in πλέω & πλώς desinentia, sine præpositione.

Ἀγχιπλοῦς πόρος, nauigatio qua propinqua tantum loca permeantur, i. breuis & non longinqua. Eurip. in Iphig. Taur.

Ἀκροπλοῦς, ὁ, ἡ, in superficie natans, in summa parte innatans. Galen. apud Hippocr. de morbis. l. 1.

Ἁλίπλους, per mare nauigans. Iliad. μ. ἁλίπλοα τείχεα, muri supernatantes mari, vel muri in mare demersiuia vt illis mare supernatet.

Ἀμφιπερόπλως, vt γῆ ἀμφιπερόπλως, terra ad quam ab vtraque parte nauigari potest. Ἀμφιπερόπλων δ' ἀέκοντ', vel ἀρχόμενον, quod vltro citróque est traiectitium.

Ἀπειρόπλους, nauigationis inexpertus, seu imperitus. Luc.

Ἄπλους & ἄπλως, nauigatione carens, vel non aptus nauigationi, innauigabilis: vt ἄπλους θαλάττης. Demosth. pro corona, & ἀπλοώτερα νῆες, apud Thucyd.

Ἀπλοία, [q.d. nauigationis impossibilitas] tempus quo nauigari non potest: vnde ἀπλοίᾳ χρῆσθαι, nauigare non posse, nauigandi facultatem non habere. Eurip. & plurali num. ἀπλοίαι. Herodot.

Βραδυπλοῶ tardè aut vix nauigo.

Δύσπλοος, nauigatu difficilis: malè fidus nauibus.

Ἐρωτοπλοέω, in amore nauigare. Epigram.

Ἑτερόπλους, ab altera tantùm parte nauigationem præbens.

Ἑτερόπλοον δ' ἀεὶ ἔρχεν vel ἀρχόμενον, quod in vnum duntaxat commeatum est traiectitium: quum commeatus tantùm periculum fœnerator suscepit. [bens.

Εὔπλοος & εὐπλοῦς, nauigatu facilis, nauigationem facilem præ-

Εὐπλοία & εὐπλοΐη Ionicè apud poëtas, & εὐπλοιία. (q. d. nauigationis facilitas) secunda nauigatio. Exponitur &, tranquillitas maris seu tranquillum mare.

Εὐπλοιοῦν, nauigatione prospera vtor, seu secunda. Greg.

Κοιρόπλοος & κοιρόπλους, cui communis cum alio est nauigatio, nauigationis socius. Et κοιρόπλους ὁμιλία, cœtus eorum qui nauigationis sunt socij.

Ὁμόπλοος & ὁμόπλους, nauigationis socius: in Epigr.

Ὁμόπλοια, nauigationis societas.

Πρωτόπλοος & πρωτόπλους, primò nauigationem experiens, primò nauigans: vt πῶς πρωτόπλοον. Od. δ. Et κοιῶ πρωτόπλοον, apud Eurip. in Helen. Apud Xen. πρωτόπλοι de nauibus dicitur quæ in acie primæ erant.

Ταχυπλοιοῦν, celeriter nauigo. Polyb.

Composita ex πλέω.

Ἀναπλέω, idem quod ἀνάπλεω. Exponitur etiam, soluo classem, item renauigo, remeo.

Ἄπλωτος, innauigabilis.

Διακρυπλέω, lacrymis exundo. Od. τ.

Διαπλέω, pro διήπλεω: vt apud Apoll. Rhod. ἀλὸς κρυόεντος κέλευθα Νοτὶ διήπλωον. Et metaph. διήπλωσας βίον, qui vitæ cursum confecit, q.d. qui vitæ nauigationem confecit, qui vitam transmisit.

Ἐκπλέω, idem quod ἐκπλεῖν, euanigo, vnde apud Apoll. πέτρας εὐμπλεκτάδας ἐξέπλωσθεν. Apud Herodot. metaphoricè, cum genit. ἐκπλῶσαι φρενῶν, de iis qui mente sunt alienati.

Ἐκπλοῦν (ἀττ.) idem quod ἐξεκπλεῖν.

Ἐμπλέω, q.d. supernauigo: vt ὑπερπλεῖν πόντον, nauigare super mare, nauigare mare. Iliad. β. Legitur etiam ὑπερπλεῖν: vt Ilia. ζ. ὑπερπλὼς ἱερὸν πόντον, quod quidam factum putant à themate ὑπερπλῶμι: alij dictum esse pro ὑπερπλοῦς. Interdum nauigo aduersus: vt ὑπερπλώσας φρ. Herodot.

Καταπλέω, naui deferor seu deuehor. Vnde participium καταπλώς, apud Herodot. lib. 1.

Παραπλέω, idem quod παρεμπλέω: vnde παραπλώσας τοῦ τοῖχος & particip. aor. 1. παραπλώσας.

Παραπλεῖν, iuxta viam sto aut ambulo. Hesych.

Περιπλέω, idem quod περιπλεῖν.

Προαπλέω, idem cum προαπλεῖν.

Προαπλωτός, nauigabilis.

Πλέων, vide in Πολύς. Πλοῖος, in Πλέω.
Πλοιῶν, &c. in Πλοῖον. Πλοῦς, &c. in Πλέω.
Πλόστος &c. in Πλόος. Πλοῦν, &c. in Πλέω.

ΠΑΗΝ, (adverb.) præterquam, nisi. Soph. Οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἔστ' ἄνδρες εἰσὶ, πλὴν ἐμοῦ: Isocr. in Panath. Πάντες πλὴν τινὲς μετεσχηκότες. Interdum sequente ὅτι: vt apud Aristot. hist. an. l. 3. Πλὴν ὅτι ταῦτα καλοῦσιν ἄρρενα. At πλὴν ὅτι, exp. nisi quòd, præterquì quòd: vt apud Synes. Πλὴν ὅτι νυξάμενοι. Interdũ sequitur εἰ. vt Plat. de rep. li. 2. Πλὴν εἴ τις ἀπέχοιτο. Sic & apud Theophr. & Nat. πλὴν ἀλλὰ ἤ. exp. nisi si. apud Aristot. metaph. l. 1. Præcedente ἄλλο, seu ἄλλη, seu ἄλλο, exp. quàm: vt apud Aristoph. in Ran. οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλο πλὴν ἢ ἐγώ. Isocr. ad Phil. οὐδὲν ἄλλο πλὴν πόλεμος. Sic & sequente infinitivo. Plat. in Minoe, Πλὴν εἰς θεὸς ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Quem sæpius præcedit ἄλλο τι, vel τί ἄλλο. Demosth. ἄλλον τί πλὴν ἢ ἀστεῖον φήσομεν; ¶ Cum genitiuo significat præter: vt Aristoph. Οἱ δ' ἀνεπρήσθην πλὴν γε θυφρέως μόνου. Et Gregor. Πλὴν δ' ἔξεις ὀλίγης οὔνεκα. Πλὴν πλὴν ἄλλα, veruntamen, attamen: vt in epist. ad Corint. c. 11. Πλὴν ὅτι οὐκ ἀνὴρ χωρὶς γυναικός. Et Aristot. eth. li. 4. Πλὴν καὶ ἐν ἐκείνοις εἰς ἁμαρτίαν. Luc. Πλὴν ἀλλ' ἀπιθι. ¶ Πλὴν significat etiam, sed, verùm: vt Herodian. l. 3. Πλὴν κρατεῖν ἀξιοῦσι. Πλὴν οὐ πόρρω μάχης καὶ φόνων. ¶ Item cæterùm. Epigr. lib. 2. Πλὴν μὴ φέρε κόφινα φέρε πόδας αὐτὸν ἔρχου. ¶ Πλὴν ἵνα, in ep. ad Ephes. c. 5. πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα ἕκαστος τὸν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν. ¶ Πλὴν ἐὰν, exp. si modò. Reg. l. 3 c. 8. Πλὴν ἐὰν φυλάξουσι τὴν ὁδὸν αὐτῆς.

Πλὶξ πλῆξις, vide in Πλέκω. Πλερὸς, &c. in Πλέω.
Πλεστὸς, &c. in Πέλας. Πλέσμα &c. in Πλέω.

ΠΛΗΣΣΩ vel πλήττω, F. ξω, percutio, ferio, 1. ω. & attic. Στὺ θ' ὁ πλήξας κρανίῳ λιὶ πατὲ μύθῳ. Iliad. β. καὶ πόρῃ ὁ μεζόφρεσι καὶ κῆρ ὀμῷ πλῆξιν. ¶ Item frango. Hel.

Πλήσσομαι, vel πλήττομαι, percutior, ferior, pulsor. Xenoph. Pæd. 7. ὁ ὁ ἵππος πληγείς, σφαδάζων ἀπόλοιτο ὁ τὸν Κύρον. Dicuntur πεπληγθαι, & qui calamitatem aliquam acceperunt, aut etiam cladem in bello. Thu. l. 8. ἐν πολλαῖς ἡμῖν μάχαις πεπληγμένοι. Interdum πληγείς, perculsus, perturbatus: Plat. epist. 7. Πληγεὶς ὑπὸ τοῦ λόγου τοῦ. Item frangor, apud Greg. ¶ Item pro actuo, percutio: vnde πληξάμενος pro πλήξας, qui percussit. Il. β. Et præt. med. πέπληγμαι percussi. Odyss. κ. Γαστὴρ πεπλήγμεθα. Vsurpatur tamen πέπληγμαι etiam in pass. sig. vnde apud Diosc. Πεπληγὼς τόπος, percussus locus.

Πλάγμα, τὸ, plaga, ictus, vulnus. Aristoph. in Vesp. & Eurip. in Troad.

Πλὴξ, (q.d. percussor) stimulus quo boues pungunur.

Πλῆξις, ἡ, ipsa percutiendi actio. Gal.

Πληκτικὸς, ὁ, percussor, qui promptus est ad verbera percutienda. 1. ep. ad Timot. c. 3. & ad Tit. 1. Exponitur etiam, pugnax, apud Plut.

Πληκτὸς, ὁ, percussus, ictus Πληκτικὸς, qui percutiendi seu feriendi vim habet. item pugnandi vim habens, mordax. Dioscor. lib. 1.

Πληκτίζομαι, vsque ad plagas venio in altercatione: dimicatior, pugno. Il. φ. ἀρχέλεων δ' Πληκτίζετο' ἀλλήλοισι δεῖν κυβερνήσασθαι. Exponitur &, lascinio: apud Dionys. item affectus moueo, ad commiserationem induco.

Πλῆκτρον, τὸ, q. d. percutiendi instrumentum. Interdũ de scutica seu flagello dicitur: vt apud Eurip. Πλῆκτρ' ἐκ δὲ τοῦ ζυγοῦ ἵππων κεδάμεθα. Apud eũdem fulmini etiam tribuitur. ¶ In cithara sic nominatur id quo fides eius pulsantur: vt apud Hom. hymno in Mercur. & Aristot. in polit. Lingua etiam sic vocata traditur, quod ærem pulset, sicut plectrum fides citharæ. ¶ Apud Herodot. vsurpari traditur pro instrumento, quo vtebantur Assyrij ad fabricanda nauigia. ¶ Sic & appellatur calcar galli galinacei, apud Aristoph. in Auib. vnde proverb. ἀπὸ πλήκτρου ἀμπυκτήριον. A cuius calcaris gallinaceorum similitudine πλῆκτρον dicitur processus vnus ossis λιβαδοῦς, ab inferiori eius parte exoriens, solidus, oblongus, & subtilis instar styli graphij, vel acus. ¶ Femoris πλῆκτρον dicitur locus vbi caput femoris coxæ acetabulo inseritur. Poll. lib. 2.

Πληγὴ, ἡς, ἡ, plaga, ictus, vulnus. Il. π. Πάτροκλε δὴ τὸν πρῶτον ἐμοὶ δόσαν ἀμφὶ δ' ἄμυνον. Xen. in Lac. pol. λοῦσ' ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους πληγῇ ὑπ' ἀλλήλων. Plut. de Alex. fort. lib. 2. ὑψόθεν καὶ ἐκ μάχης πληγὴν κατέσχεν. Herodian. lib. 1. κατὰ μέσον τὸν καρδίας ἔφερε πλὴν πληγῆν, vel in fronte vel in corde sauciabat. Vox etiam à philosophis dicitur esse πληγὴ σώματος διαγής. Plut. symp. 8. Apud Alex. Aphr. tonitrui etiam tribuitur. ¶ Apud medicos in pulsu sic dicitur motus arteriæ tactui occurrens. Gal. ¶ Metaphoricè pro clade, seu ingenti clade vtitur. schol. Thuc. Et pro alio damno seu iactura rei alicuius. Greg.

Πλήκτρον, τὸ, baculus: sic dictus ἀπὸ τοῦ πλήττειν, est enim aptus ad percutiendum. Hesych.

Πληκτὰς, ἀδος, ἡ, falx. Idem. At πληκτὰς Apoll. Argon. li. 1. idem est quod συμπληκτάδες, concutientes & mutuo concursu se ferientes petræ.

Πλήστιγξ & Doricè πλάστιγξ, ιγγος, ἡ, flagellum ἀπὸ τοῦ πλήσσειν. Etymol. Eurip. in Rheso, χρυσῆ τ' πλάστιγξ αἰχμὴ ἐφέρων πῶλον ἵππου. Πλήστιγξ. Hippocrati sunt si κατὰ πλάστιγγα quit Gal. in lexico eius.

Πλήσιον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιπλὴξ, vtrinque percutiens vel ferens: vt ἀμφιπλὴξ ἀρά Sophocl. in Oedip. Colon. Ἀμφιπλὴξ terra, isthmus, q.d. qui vtrinque percutitur, vtrinque percussus. Poll.

Ἀμφίπληκτος, idem quod ἀμφιπλὴξ, in post. signif. Hesyc.

Ἀντιπλήττω, repercutio referio.

Ἀποπλήσσω & ἀποπλήττω, percutio, vel repercutio, retorqueo.

Ἀποπλήσσομαι, percutio, vel repercutior, retorqueor. ¶ Item perterrefio, obstupefio, attonitus reddor. Sophocl. in Antigon. ὑπνῶν δὲ πλήσσομαι δείσασα φρὸς ἀμυνόμενα, κἀπαπλήσσομαι.

Ἀποπληξία.ἡ, stupor corporis mentisque. Quidam exp. stupor corporis totius. Alij stupor attonitus. item stupor sine adrectione. Galen. ad Glauc. lib. 1. Aristot. in probl. sect. 11. Exponitur etiam, insania seu amentia. Suid. & Hesych.

Ἀποπληκτος. ὁ, ἡ, ὁ, qui laborat apoplexia. Item insanus, amens attonitus. Poll. lib. 5. cap. 36. ¶ Item admirabilis. Hesych. Exponitur &, qui vehementi quidam adm. iratione velut est perculsus.

Ἀποπληκτως, insanè, stupidè, stolidè. Luc.

Ἀποπληκτικος, ad apoplexiam pertinens. Item qui apoplexia laborat. Aristot. Rhet. 3.

Διαπλησσω, ictu perfringo: vel diffringo, diffindo. Iliad. φ. Τῶν μὲ ἑποντα διαπλήσσουσι Ἀχαιοὶ Ἑκβόλον ἡμίσεον. Exponitur etiam, dissipo.

Διαπληλίζομαι, idem quod πλακίζομαι. Plut. in Erot. διαπληλιζόμενον ὑπὸ νεύματων πρὸς τὸ γυμνάσιον.

Διαπληλισμός, altercatio qua venitur ad manus.

Ἐκπλήσσω & ἐκπλήττω, ictu seu ictib. excutio. Theophrast. Et metaph. apud Eurip. in Orest. Τὸ γῆρας ὑμῶν τὸ σόν, ὃ μ' ἐκπλήσσει λόγῳ. senectus tua quæ mihi sermonem excutit. Thucyd. lib. 1. φεύγω γὰρ μνήμαν ἐκπλήσσει. ¶ Item percello, perterrefacio, obstupefacio. Aristoph. in Ran. μή μ' ἐκπλήττῃ μηδὲ δηλώσῃς τινα. Herodian. li. 3. μὴ σε ἔργα μιγνύοντα ἐκπλήσσοιτο.

Ἐκπλήττομαι, percellor, obstupesco attonitus reddor. Plat. de rep. lib. 1. τοῖς ἀκούσας ἐξεπλάγην. Xen. ἐκπλήττεσθαι ἐπὶ τῷ κάλλει. Plut. in Cam. ἐκπλαγεὶς πρὸς τοῦτο πλοῦτον.

Ἔκπληξις, ἡ, stupor, perterrefactio, consternatio. ¶ Item mentis abalienatio ex repentina quapiam perturbatione extrinsecus proueniens. Autor. defin. medic. Quidam exp. sideratione & tabem. Vide Gal. comm. Aph. 14. l. 7. ¶ Dicitur & de arborum tabe.

Ἐκπλήκτος, obstupefactus, stupore perculsus: vesanus. Soph. & Luc. in Hermot.

Ἐκπληκτικός, stuporem aut terrorem afferens, terribilis, horribilis. Thuc. & Plut.

Ἐκπληκτικῶς, cum stupore vel terrore: seu stuporem afferendo, terribiliter. Suid.

Ἐκπλήττω δίκην idem apud eundem.

Ἐκπλαγής, ἐς, ὁ, ἡ, ὁ, perterritus, attonitus, obstupefactus. Polyb. ὡς πλαγεῖς ἠρώτησαν εἰ λέοντες εἰσὶ τὸ παράπαν ἐξω. ἐκπλήττοντες ἐφόβουν. Ire actuè, terribilis, horrendus, stupendus.

Ἐκπλαγῶς, mirabiliter egregiè. Hesych.

Ἐκπλαγύτης, exp. stupor, magnitudo.

Ἐκπλαγύω, ἡ, percellor, attonitus fio, futo: vnde ἐκπλαγύμβρια, apud Hesych exp. ἐκπλαγήσομαι, μαστιμβρία.

Ἔκπλαγλος, ὁ, ἡ, ὁ, poëtica metathesi pro ἐκπλαγής, terribilis, stupendus, admirabilis. Il. α. φ. Od. θ. & κ.

Ἔκπαγλον & ἔκπαγλα adueribialiter ponuntur, pro, terribilem & stupendũ in modũ, horrendè, immaniter. Il. γ. & Od. χ.

Ἔκπαγλος, idem. Il. α. Exponitur etiam, valde, vehementer, supra modum. Od. ι. & Il. β.

Ἐκπαγλόομαι, admiratione percellor, obstupesco: vnde ἐκπαγλούμενος, valde & ad stuporem vsque admirãs: apud Herodo. l. 9. Et apud Eur. in Oreste. Πάλιν με σὺν ἐκπαγλούμενος.

Decomp. Ἀνεκπλής, non obstupefactus, imperterritus, intrepidus. Ἀνεκπλήκτως, imperterritè, intrepidè.

Ὑπερεκπλήσσω & ὑπερεκπλήττω, supra modũ obstupefacio.

Ὑπερεκπλήττομαι, supra modum obstupesco, cum summo stupore admiror: aut valde exhorresco. Dem.

Ἐμπλήσσω & ἐμπλήττω, percutiendo seu feriendo irruo: aut simpl. irruo, ingruo, incido: vt apud Arat. εἰ δέ κε νῆ Ὑφίοιο ἐμπλήξῃ δ' ἐστὶ κίνησις θύελλα. Cic. vertit, *Si grauis incederit Vehementi flamine Ventus.* Apud Apoll. Arg. 2. κολαμὶς ἐμπλήξασα ἀνέντοις, exp. le mutuo concursu & impetu collidentes. ¶ Item obstupefacio, attonitum reddo: Eurip. in Alc. Ἤ κέρδεσι με θεὸς τις ἐμπλήσσει χαρᾶ;

Ἐμπληξία, ἡ, stupor, stupiditas. Exponitur &, vecordia: apud Gal. Therap. l. 1. Item panor. apud Æschin.

Ἐμπληκτος, stupore perculsus: vel stupidus, vecors, stolidus. Plut. in Rom. & in Dione. (idem Od. ι.

Ἐμπλήσσω, stupidè, vesanè, stolidè: Thuc. Ἐμπλήττω δίκην,

Ἀνεμπλήσσω, [*dec.*] idem quod ἀνεπιπλήκτως.

Ἐπιπλήσσω & ἐπιπλήττω, obiurgo, increpo, castigo verbis. Plato in Polit. δικαίως καὶ πάνυ μόλις μεμνημονικῶς ἐπιπληξάς μοι τὸ θεῖον τοὺς λογισμοὺς ἡμάρτημα. Isocrat. Πεπαυμένης τῆς ὀργῆς ἐπιπλήττων. Herodian. Ποτὲ μὲν λιπαρῶν, ποτὲ δ' ἐπιπλήττων. preces castigationibus admiscens.

Ἐπιπληξις, obiurgatio, increpatio, reprehensio. Phil.

Decomp. Ἀνεπιπληξία, q. d. reprehensionis carentia. Ἀνεπίπληκτος, inculpatus, irreprehensus. Suid. Ἀνεπιπλήσσω, irreprehensè, inculpatè. Hesych.

Προεπιπλήσσω seu προεπιπλήττω, q. d. præcastigo, castigo & reprehendo præueniendo castigationem & reprehensionem alterius. Aristot. rhet. 3. ἢ οὐ δὲ αὐτὸ αὐτῷ προεπιπλήττων.

Καταπλήσσω, & καταπλήττω, percello, obstupefacio, in stuporem induco. Demost. pro cor. τοὺς μὲ ἰδιῶτ φίλους θεωροῦς ποιῆσαι καὶ

ἐπαίνους τοὺς δ' ἐναντίους καταπλῆξαι. Aristot. rhet. 3. Πολλοὶ καταπλήττουσι τοὺς ἀκροατὰς θορυβοῦντες.

Καταπλήττομαι, percellor, obstupefio, &c. Il. β. καὶ κ' ἐπιπλήξειν φίλον ἦτορ. Thuc. καταπλαγεῖσαι τὸ πολέμιον. Et καταπλαγεὶς τὴν ὁμόμι. apud eundem.

Καταπληγμός, exp. obiurgatio. Ecclesiast. 21.

Κατάπληξις, q. d. obstupefactio: stupor, consternatio mentis: mens attonita. Thuc.

Κατάπληξ, ἦν, ὁ, perculsus, obstupefactus, consternatus. item qui pauidus est, vel valde pauidus. Plut. in Per. Arist. eth. 1. terribilis: vt καταπληκτικὴ ὄψις. Plut. in Lyc.

Καταπληκτικῶς, cum stupore, cum terrore, stuporem seu terrorem afferendo.

Ἀκατάπληκτος, (*dec.*) non obstupefactus, imperterritus.

Παραπλήσσω, & παραπλήττω, perperam pulso citharam, aut aliud instrumentum musicum.

Παραπλήττομαι, mente percello, sensuum harmonia mihi depraua tur, vecors & amens fio: vnde γέλως παραπληττόμενος, apud Eurip. in Herc. fur. vecors & amens risus.

Παράπληξ, ἦν, ὁ, cui mentis vel sensuum harmonia depravata est, vecors, insanus, mente captus. Aristoph. in Plut. Apud Hom. παραπλῆγες κῦμα dicuntur litora quæ ex obliquo fluctibus ferruntur. Eust. & schol. Aristoph.

Παραφληξία, vesania. παραφληξία, & παραφληγία ab Hippo. dicitur de paralysi quæ apoplexiæ vel epilepsiæ succedit humore in aliquam ex non præcipuis partem depulso.

Συμπλήσσω, q. d. compercutio, collido.

Συμπληγάδες, insulæ dictæ fuerunt quòd visæ sint συμπλήττεσθαι, collidi. Eurip. in Medea & Iph. Taur. Apud Arist. Πλώσας πεφευγὼς, μεταξὺ τε γεώφων συμπληγάδες, exp. conflictationes aëriæ opacitatis.

Συμπλήγδην, cum collisione. Theoc. id. 25.

Composita sine præpositione.

Αἰτοπλὴξ, ἦν, ὁ, ἡ, ὁ, grauiter feriens, grauiter percutiens: vt αἰτοπλῆγι ἰχθύϊ. apud Nic. Exponitur & passiuè, qui grauiter est ictus.

Ἄπλὴξ, non percussus. Ἄπληκτος, ὁ, ἡ, ὁ, idem.

Βοπλὴξ, boues feriens aut pungens, i. ipse stimulus quo boues pungunturi. Il. ζ. Βοπλῆγι, τό, idem. Epigr.

Δορίπληξ, hasta percussus.

Δυσπληκτος, qui non facilè percellitur seu perturbatur.

Ἡμιπλὴξ, ἡμ. ἡ, idem quod παράλυσις: dimidij corporis resolutio.

Κυμοπλὴξ, fluctibus pulsatus seu vadis. in Anthol. Epigr. (tio.

Κυμοπλήγ, ὁ, idem: vnde κυμοπλῆγες ἰχθύς, vnde agitati pisces: apud Athen.

Κυνόπληκτος, à cane percussus. Diosc. l. 1. c. 30.

Μεθυπλὴξ, ebrius, ebriosus, in Anth. Epigr.

Νωτοπλὴξ, cuius dorsum verberibus concisum est, vel concidi solet: verbero, mastigia, apud Suid. (licat.

Οἰνοπλὴξ, vino percussus, i. ebrius. Aliquando & ebriosum signi-

Οἰστροπλὴξ, ab œstro ictus, qui œstro vel furore agitatur. Eurip. in Bacch. & apud Sophoc.

Ὀνειρόπληκτος, somnio territus, qui somniis percellitur & terretur. Hesych. & Suid.

Ὀρθοπλὴξ ἵππος, equus qui se erigit, & calcib. ferit. apud Suid.

Παχοπληξία, veterinorũ morbus, quũ gelu percelluntur. Apsyrt.

Σκορπιόπληκτος, à scorpio percussus. Diosc. l. 1. c. 5. & l. 2. c. 98. ὁ δ' ἐξ ἀγέλης ὀνος παραλυθεὶς (δόκει πληκτὸς) ἔπρα χυλοῦ τοῦ οἴνου καὶ σκοθεῖσα, σκορπιοπλήκτου τρόπον βοηθεῖ.

Σαραπλὴξ & σαράπληκτος, q. d. à sandapida seu libitina perculsus: dicitur de eo qui sandapilæ propedicm est includendus, seu cæ capularis. Eust. (φρενοπλὴξ ὁ μανεὶς.

Φρενοπλὴξ, (q. d. mente percussus) mente captus. Greg. in eam.

Χαλκόπληκτος, cte percussus seu ictus. Apud Sophoc. in Electra, χαλκόπληκτος ἀρόω, gladius cusus ex ære, aut ferro.

Χειροπλὴξ vel χειρόπληκτος, manu perculsus seu manibus, manibus inflictus. Sophoc.

Πληγάς, πλήγμα, vide in Πλήσσω.

ΠΛΙΝΤΟΣ, ου, ὁ, later. Thuc. l. 3. ἐν ᾧ πάχος τῶν πλίνθων εἰκοσάστους τὸ μέσον. Theocr. id. 16. Ἡ ὕδατι νῦν ἢ θολερῷ ἐοικὼς πλίνθῳ. Aristoph. πλίνθους χρυσᾶς εἰληφίνας. ¶ Dicitur & significare omnem in ædificio necessariam figlinam, vt imbrices, tegulas & similia. ¶ Architecti in columnis πλίνθον nominant quod in earum basi spiris subiacet. Vitru. l. 3. c. 3. & l. 5. c. 9. Hesychio est pars quædam capitis columnæ.

Πλίνθινος, ου, ὁ, lateritius, è latere fabricatus.

Πλινθίον, ου, laterculus. Est & forma mathematica, cuius longitudine & latitudine æqualibus minor est crassities seu profunditas. Plut. in Camillo. ¶ Item agmen militare sic dispositũ vt ex omnibus lateribus quadrati formam repræsentet. Ioseph. de antiq. Iud. ¶ Eust. & machinamenti genus: de quo Oribi. in l. de machin.

Πλινθίς, ίδος, ὁ, laterculus. Athen. lib. 5. Est & eadem figura mathem. cum πλινθίον.

Πλινθηδὸν, in modum laterum, tanquam opere lateritio.

Πλινθόω ῶ, è lateribus construo seu fabricor quippiam. Epigr.

Πλινθωτὸς, ὴ, lateris formam gerens, quadrangulus ad modum lateris: vt πλινθωτὸν σχῆμα, idem quod πλινθίον, de agmine quadrato dictum. Suid.

Πλινθόω, f. ώσω, lateres duco, lateres fingo. Luc. in Lib. de sacrif. (de Apolline & Nep.) Πλινθούσας ὑπ' ἀσπίδος. Aristoph. in Nub. Ἢν ἦ πλινθόωντ' ἰδωμεθ, ὑθωμεθ. Item ex lateribus duco seu ædifico. Thuc. lib. 4. ἐν ὀρυγματι ἐκαθίζετο ὅθεν ἐπλίνθευον τὸ τεῖχος. Idem in lateres effingo seu formo: vt Πλινθεύειν πλὴν γῆς, Herodot.

Πλινθεύομαι, idem. Thuc. l. 2. Τῆρος ἐξῆς ἐπλινθεύοντο. ¶ Exponitur etiã, decipior: tracta metaph. ἀπὸ τῆς ἀναμθησίας.

Πλινθεύσις, εως, ἡ, laterum fictio. (Ἢ πηλοῦ. Suid.

Πλινθευτὴς, οῦ, ὁ, qui lateres ducit seu fingit, seu coquit. Poll.

Πλινθεῖον, ὴ, idem cum πλινθεῖος. Exodi c. 1. Sic & nominatur agmen quadratum quod πλινθίον & πλινθωτὴ, Suid. Exponitur & lateritium opus: apud Nic.

Πλινθεῖον, τὸ, figlina laterum, officina in qua lateres fingunturi. Poll. ex Aristoph. Niobe. & Harpocr. ex Lysia.

Composita.

Ἐκπλινθόω, lateres eximo. Harpocr. ex Isæo.

Ἡμιπλίνθιον, semilateritium.

ΠΑΓΣΣΩ. sive πλήσσομαι, gradior ἀγαθαίνω. Hesych. Quidam interpr. gressus glomero. Od. ζ. (de mulabus) Αἱ δ' ἐν μάλῳ τρώχων, εὖ δ' ἐπλήσσοντο πόδεσσι.* Eustath. quum scribit τὸ σωστεῖμενον τρέχειν Αἰολικῶς dici pro πλήσσειν, innuere videtur πλήσσειν Æolicè dici pro πλήσσειν, vt sit pedibus pulsare terram, i. ita intento gradu progredi, vt pedibus terram pulsando, sonitum excitet. Alibi tamen Ionicam dictionem, & (secundum quosdam) Doricam esse tradit.

Πλίγμα, τὸ, gradus, gressus. Eust. Idem Hippocratem sic appellare ait partem quæ est inter femora.

Πλίξ, gradus, gressus, passus. Eust. & schol. Aristoph. & Suid. Item spatium inter pollicem & medium digitum, t. dodrans. Suid.

Πλιχὼν, cutis quæ pudendis subest. schol. Hom.

Πλιχάς, ἀδ ὁ, ἡ, pars corporis inter inguina & femur. Gal. apud Hippocr. & Poll. l. 2.

Composita quæ sequuntur itadémque precedentia derivata etiam per η scripta inveniuntur.

Ἀμφιπλίσσω, exp. ἀξιόω.

Ἀμφιπλίξ, exp. ἀξιόω: apud Soph. in Triptol.

Ἀποπλίσσομαι, seu ἀποπλίττομαι, abfilio, saltu me proripio seu aufugio. Aristoph. in Acharn. ὑπ' ἐμοῦ τότε διωκόμενος ἐξέφυγον, οὐδ' ἂν ὀλιγωρῶν ἀπεπλίξαιμι.

Διαπλίσσω, discedo, dehisco, dissilio. Hesyc. Eustathius dicit διαπλίσσεσθαι esse ἀξιοπλίκτους τὰς πόδας.

Ἐκπλίσσομαι, vnde ἐκπεπλίχθαι, apud Hippocr.

Περιπλίσσομαι, idem quod ἀμφιπλίσσομαι ἀξιόω. Poll.

Πλόϊον, &c. vide in Πλοῖον. Πλοκὴ, &c. in Πλέκω.

Πλόμος in Φλόμος. Πλοῖος, πλοῦς, in Πλέω.

ΠΛΟΥΤΟΣ. ου, diuitiæ. Il. ω. — πολλὰς γὰρ ἐν ἀνθρώποις ἐνίκησε Θήβας τε πλούτῳ τε. Xen. in symp. ὃν τῷ εἶναι τὸ πλούτου καὶ τοῦ πένεσθαι γίνεται. Cum genit. πλοῦτος τῆς πόλεως, apud Dc. & ὁ τῆς φιλοσοφίας πλοῦτος, Luc. ¶ Item Plutus. Deus diuitiarum præses, apud Hesiod. Aristoph. Plut. & alios.* Eust. πλοῦτον ait dici quasi πολύϊδον, ἀπὸ τοῦ πολλῶν ἰδεῖν ὅτι σπουδαῖος, longo enim tempore & vix tandem colligi videntur diuitiæ: aut quòd in multos annos colligantur.

Πλούσιος, ία, ὁ, diuitias ministrans & suggerens, quæstuosus, lucrosus. (2. c. 9.

Πλουσιόω, eligendo ditiores, vel ditissimum quemq;. Arist. Pol.

Πλουτίω, ῶ, diues seu opulentus sum, diuitias possideo. Aristoph. in Plut. Ἀπὸ τοῦ πλουτεῖν γὰρ οὐδ' ὑπακοῦσαι. Dem. Πλουτεῖν ἐξ ὑμῶν. Et cum genit. Aristot. polit. 1. νομίσματος πλοῦτον, πολλάκις δοκοῦσι τῶν ἀναγκαίων τροφῶν. Phal. in ep. Πλουτεῖ μαρτύρων. Cũ accus. significat, abundo, prædius sum, possideo. Greg. ἵνα βασιλεῖαν πλουτήσωσι. Idem, Πλουτεῖ πλὴν ὁ κόλπος Ἀβραὰμ ἀνάπαυσιν. ¶ Apud Alex. Aphr. probl. l. 2. Πλουτοῦσι πρὸς σῶμα, exp. crescunt in corpus.

Πλουτίζω, f. ίσω, dito, opulento. Xen. Pæd. 8. Πλουτίζων καὶ δωρεαῖς ἀνθρώπους εὐνοῦν ἐξ αὐτῶν ἐποίει. Plut. in apopht. Ptolem. Lagi. Ἐπλουτίζετο τὸ πλουτίζειν εἶναι βασιλικώτερον.

Πλουτίζομαι, dites & opulentus fio. Xen. pæd. 5.

Πλουτέυς, ίως, ὁ, Dis, Pluto in Epigr.

Πλούτων, ωνος, ὁ, idem. Plat. in Aratylo. Luc. de luctu. Aristoph. in Pluto pro diuitiis existimantur accepisse, quum incipit, τῷ πλούτῳ παρεκαθίζειν.

Πλούσιος, ὁ, dites, locuples, opulentus. Aristot. Plut. Æsch. &c.

Πλουσίως, opulenter, abundè.

Πλουσιότης, idem cum πλούτος: vel idem cum πλοῦτος. Plut. περὶ φιλοπλουτ. Athen. l. 13.

Πλουσιάω, ῶ, idem cum πλουτίω, dites sum, abundo. Al. Aprobl. l. 2. ὁ δ' ἀμφιμιγεὶς πλουσιῶν πρὸς ὕλῃ, abundans materia.

Πλουσιάζω, idem quod πλουτίζω. Πλουσιάζομαι, idem quod πλουτίζομαι. Exponitur etiam, augeor: vt apud Herodian. l. 7. ὅ τε μᾶλλον ἐπλουσιάζετο ὁ πλοῦτος.

Composita.

Ἀβρόπλουτος χαίτη, coma molli & opulento ornata decoratur: apud Eurip. in Iph. Taur.

Ἄπλουτος, ὁ, ἡ, diuitiis carens, cui diuitiæ non sunt. Plut.

Ἀποπλουτέω, diuitias amitto, diuitias absumo, vel profundo. Greg. epitaph. in soror. ἵνα δὲ πλοῦτον ἀσφαλῶς ἐνέμοιμι, τὸ δὲ ἀποπλουτεῖν θεοὶ κρίνουσι τοῖς πένησι.

Ἀρτίπλουτος, qui nuper diues est factus, qui recens est locupletatus. Apud Eurip. in Supplic. ἀρτίπλουτοι χρήματοι exp. bona nouis & subitis aucta diuitiis.

Ἀρχαιόπλουτος, cui priscæ sunt diuitiæ, iam inde à maiorib. suis diues, ex eoque nobilis. Soph. in Electra & Aristot. rhet. l. 2.

Ἀρχόπλουτος, penes quem administrandarum ac dispẽsandarum diuitiarum potestas est. Idem ibid.

Βαθύπλουτος, immensas diuitias possidens: apud Suid.

Βαθυπλούσιος, idem. Poll. l. 3. c. 22.

Εὐπλουτος, grandibus diuitiis auctus, valde dives.

Ζάπλουτος, valde dives & opulentus, ditissimus. Eurip. in Andro.

Ζαπλουτέω, valde dives sum, grandibus diuitiis sum locupletatus. Chrysost. ep. 1. c. 15.

Καλλίπλουτος, pulchras diuitias possidens.

Καταπλουτέω, dites sum, abundo. Damasc. l. 3. πῶς ὁ τελείως κατεπλουτήσας σοφίαν ἢ χάριν.

Καταπλουτίζω, idem quod πλουτίζω. Xen. ταῖς τιμαῖς ἀξιοῖ καὶ δώροις μεγάλοις καταπλουτίζει.

Λακκόπλουτος, è fossa diuitiis, è cisterna dives factus. Hes.

Μεγαλόπλουτος, grandes diuitias possidens. Poll. l. 3. c. 22.

Μεγαλοπλουσιος, idem. Poll. ibid.

Νεόπλουτος, cui recentes sunt diuitiæ, qui non ita pridem dives est factus. Plut. sympos. 2. & 7. Aristot. rhet. 2.

Ὀψίπλουτος, qui serò dives est factus. Basil.

Παλαιόπλουτος, idem quod ἀρχαιόπλουτος. Thuc.

Παμπλούσιος, omnibus diuitiis affluens: omnium ditissimus aut opulentissimus. Plat. de leg.

Ὑπερπλουτέω, ῶ, diuitiis abundo, ditissimus eundo, sum prædiues. Aristoph. in Pluto.

Ὑπερπλουσιος, supra modum dives.

Φιλόπλουτος, diuitiarum amans, qui ditescere cupit, auarus. Eur. in Iph. Taur. Luc. in Hermot.

Φιλοπλουτία, ἡ, diuitiarum amor, diuitiarum cupendarum cupiditas. Plut. de sera num. vind. (φιλοπλουτ.

Φιλοπλουτέω, ditescere cupio, nimio studio diuitiis inhio. Id.

Ψευδόπλουτος, qui se diuitem mentitur.

ΠΛΥΝΩ. f. νῶ, lauo. Propriè de vestimentis dicitur, sicut λούω de corpore, vt ἔστω de moribus ac pedibus. Il. χ. δῶρα δὲ μοι γε γαλήνης πλυνέοντ. Od. ζ. Αὐτὰρ ἐπεὶ πλύνεν τε καθήρατο τε ῥύτα πάντα. Impropriè de aliis rebus: vt Theocr. id. 18. Τὸ σῆμα μὴ πλύνω καὶ δοτοῦν τὸ φίλαμα. Athen. libr. 4. ἐς πλυνὴ σκάφη. ¶ Significat etiam, conuitiis incesso, maledictis proscindo, obiurgo: vt apud Aristoph. in Acharn. Διάβολε καὶ φιλόδικε κατεγλωττίζεν μου κἀπολωλεκὼς ἀπόλλυμαι. Dem. πλύνοντας αὐτοὺς ἐπέρρηττα. Et cum dat. apud Chrysost. μωρίας ἐν τοῖς ἔπλυνον λογισμοῖς. ¶ Item contamino. Chrysost. comm. in ep. ad Rom. Τὸ μέλι τῷ Χριστῷ μόλυνε πέρνης ποιῶν τοῖς ἄλλοις ἑαυτὸν πλυνόμενος ἁμαρτίαις.

Πλύνομαι, lauor: interdum, eluor vel abluor. Diosc. l. 5. c. 94. ¶ Item conuitiis proscindor. Hesych. & Suid.

Πλῦμα, τὸ, aqua sordida ex lotura. Poll. lib. 7. c. 11. ex Platon. comm. Metaphoricè sic dicitur ἡ κατανεύρυμα βίου τοῦ ἔρα. vt idem ibidem testatur.

Πλυσμός, ὁ, & πλύσις, ἡ, lotio, lotura. Eust. πλυσμὸς est etiã labrum in quo lauantur panni. Hesyc.

Πλυστὴς, qui vestimenta lauat, fullo. Poll. l. 7. c. 11.

Πλυστικός, qui eorum est qui vestimẽta lauant: vt πλυστικὴ τέχνη. Plat. in polit.

Πλυστὶς, ίδος, ἡ, lotrix. Poll. loco citato ex Nicochare.

Πλυστήρ, ῆρος, ὁ, qui lauat. Item crusta vel fossa lapidea in qua lauantur panni.

Πλυστήριος, ad lauandũ aptus: vt πλυστήριον, sub. ὕδωρ. Poll. ¶ Πλυστήρια, τὰ, festum erat quod Athenis in honorẽ Aglauri, filiæ Cecropis agitabatur, teste Hesych. vel in honorem Palladis, teste Plut. in Alcib.

Πλυστρον, τὸ, merces quę pro lotura soluitur. Poll. l. 7. c. 11.

Πλυστρία, ἡ, lotrix, quę pannos lauare solet. Idem ibidem.

Πλυστρὶς γῆ, terra qua lotrices in abluendis pannis vtebantur. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 5.

Πλύτης, ου, ὁ, idem quod πλυστὴς. Etym.

Πλυτικὸς, idem quod πλυστικὸς. (& Suid.

Πλυφόρος ἱστικὸς, genus poculi Laconici de quo schol. Aristop.

Πλυνός, ὁ, ἡ, idem quod πλυτὴς seu πλύτης. Poll. ibid.

Πλυνὸς, ὁ, locus vbi lauatur. Od. ζ. Il. χ. Sumitur & pro vase ipso in quo abluuntur panni, teste schol. Aristoph. & Hesych. Hinc Πλυνὸν ποιεῖν τινα dicitur, i. maledictorum sordibus implere aliquem sicut implentur vasa in quo panni lauantur. Aristoph. in Plut. ¶ Ἀπὸ πλυνοῦ [paroxyt.] significat τὸ πλυνόμενον, schol. Aristoph.

Composita: ut primùm cum præpositione.

Ἀνεπλύνω, eluo, vel iterum lauo.

Ἀνάπλυσις, εως, ἡ, ablutio, elotio.

Ἀποπλύω, abluo. Odyss. ζ. ἦχι μάλιστα λαΐζεται ἀστὴ ἐόντα λουπλύσασκε θαλάσσης. Luc. ἀποπλύσαι τὴν κόνιν.

Ἀπόπλυμα, τὸ, aqua sordida in qua quid lauimus.

Dec. Δυσαπόπλυτος, qui difficulter ablui potest. Suid.

Ἐκαποπλύω, abluo io.

Διαπλύνω, perluo, Poll. l. 2. c. 11.

Ἐκπλύω, eluo. Aristoph. in Plut. Οὐκοῦν μὴν γ' ἂν εἴ τις ἐκπλυνειεν. Dioscor. lib. 2. cap. 93. (de adipe anserino aut gallinaceo à putredine conseruando) λαβὼν κεφάλαιον ὀπωσῦν ἂν βούλει, ἐκπλυνον ὕδατι μελιτῶδες.

Ἐκπλύομαι, eluor. Arist. hist. an. l. 3. ἐκπλυθῇ τὸ ἔριον εἰς γάλα. Aristoph. ibid. Εἰ ἐκπλυνοῖ τὸ τὸ ῥιμμάτιον.

Ἔκπλυσις, ἡ, ipsa eluendi actio.

Ἐκπλυτὸς, seu ἐκπλυτὸς, elutus, elotus. Plat. de leg. l. 9. Item [de veste aut panno dictum] colorem non retinens, cuius color eluitur.

Decomp. Ἀνεκπλυτὸς, qui eloi nequit. Poll. l. 1. c. 4.

Δυσεκπλυτὸς, qui difficulter eloi potest. Δυσεκπλυτὸς, idē.

Εὐεκπλυτὸς, qui facilè eluitur. Poll. l. 1. c. 4. (Plut.

Ἐμπλύω, lauo in.

Καθαπλύω, abluo, eluo, vel simpliciter, lauo, aut perluo. Xen. de re equ. οὐδ' ἂν τὸ καθαπλύοιεν τῷ κεφαλῇ.

Καθαπλύομαι, abluor, &c. vnde καθαπλυόμενος, apud Theophrast. de caus. pl. li. 2 c. 1. Apud Æsch. in Ctesiph. καθαπλυθὲν τὸ πρᾶγμα. exp. obiorduit, vilcit.

Περιπλύνω, perluo: vel circumcirca lauo. Gal. ad Glauc. l. 2.

Περίπλυμα τοῦ, τὸ, luxurium: q. d. perlotum cineris.

Περίπλυσις, ἡ, ipsa perluendi seu circumcirca lauādi actio. Apud Hippocr. περιπλύσεις dicuntur tenuium humiditatum deiectiones per aluum, teste Gal. comm. 1. in l. 1. prorrhet.

Προπλύνω, prius lauo, antè abluo vel eluo.

Composita sine præpositione.

Ἄπλυσία, ἡ, illotum esse. Apud Aristot. hist. an. lib. 5. c. 16. ἄπλυσιαι dicuntur spongiæ quædam, quod eloi nequeant. Meminit & Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7.

Ἄπλυτος, ὁ, ἡ, illotus, propriè de vestimento. apud Athen.

Ἐριοπλύτης, qui lanam seu lanas lauat, fullo. Dioscl. l. 2. c. 193.

Εὔπλυνος, ὁ, ἡ, ὁ, bene lotus, i. purus, mundus. Poëtica dialysi dicitur εὔπλυνος. Od. ν. φαρὲ ἐγκαὶ εὔπλυνος.

Λινοπλυνὴς, ὁ, q. d. lini lotor. Hesych.

Λινοπλυνὴς, q. d. lino lotus, i. lino loto contextus: vt λινοπλυνεῖς ἐπενδύσας. Poll. l. 7. c. 12. ex Sophoclis πλυνοτρῶν.

Νεόπλυτος, recens lotus, nuper ablutus. vt νεόπλυτα εἵματα. Od. ζ. Vtitur & Herodot. Νεόπλυτος, idem.

Χρυσοπλυσία, τὸ, officina in qua aurum lauatur. Strabo. l. 3.

Πλώω, &c. vide in Πλέω.

Π Ν Ε Ί Ω (& poëtic. metri gratia πνέω) f. πνεύσω, flo, spiro. Odyss. ι. Αὔρη δ' ἐν πυκινῷ ὑψόθι πνεῖε νηΐ μελαίνῃ. Od. δ. κέ ἑ ποτ' ἤρι πνείοντες φαίνοθ' ἁλικίαι. Athen. l. 1. ὅτε ἐπὸ τ' ἠρι πνεῖοι πνέοντα. Et cum accus. vt Il. λ. & ω. Μηΐα πνείοντες Ἀχαιοί. Aristoph. in Ran. Πνεῖ δ' ἠρι λόγχας. Xen. Hell. 7. εἰ πῦρ πνεῖεν. Pro quo accusat. Atticè genitiuus vsurpatur: vt Epig. l. 5. Πνείων ἰυκτῖνος. ¶ Item spiro, i. odorem spiro. Od. δ. Ἀμβροσίου Ἡ δ' ὐμάλα πνείεσκε. Diosc. li. 3. c. 94. ὅτε γὰρ μέμβρῃ τὸ σῶμα μὴ πνεῖν, εἰ μὴ ἐν ἐλαίῳ. Et cū genit. vt πνεῖν σφαγῆς. Epig. l. 2. Et πνεῖν κρόκου, apud Diosc. l. 1. c. 65. ¶ Item spiro, i. viuo. Aristoph. in Ran.

Πνεῦμα, vnde πνεῦ, flatus. Athen. l. 9.

Πνεῦμα τὸ, flamen, flatus, spiritus. Plerumque flatus ventorū, vel ventus, vt testatur Aristot. de mundo, scribens ventum nihil aliud esse nisi multum aërem copiosè & confertim fluentem qui simul & πνεῦμα dicatur. Sic apud Thuc. l. 4. ὁ πότε πνεῦμα ὂν πόνῳ εἶν. & Plut. & Xen. &c. Alioquin (inquit idem Aristot. ibid.) πνεῦμα dicitur substantia animata & genitalis, in stirpibus & animantibus existens, & per omnia pertingens. Sic apud Plut. symp. 3. probl. 4. σπέρμα, φασὶ τὸ ζῷα πνεῦμα. Peculiariter autem de spiritu dicitur quem animantia viuentia ducunt, i. de anhelitu, halitu, anima. Plut. symp. 2. Xen. in Cyneg. &c. Et pro difficultate spirandi, apud Hippocr. ¶ Item spiritus seu afflatus. Plut. de def. orac. & de exil. & sæpe in nouo Test. ¶ Interdum in sacris literis per τὸ πνεῦμα intelligitur malus Spiritus, Satanas: vt Matth. 8. Frequentius tamen pro spiritu sancto ponitur: vt 1. Corinth. c. 2. τὸ γὰρ πνεῦμα πάντα ἐρᾶ. ¶ Item τὸ πνεῦμα, sententia membris constans, vt periodus Hermog. ¶ Πνεῦμα τὸ, spiritus, vitalis, vitalia, præcordia. Diod. Sic. de rebus gestis Philippi, ὡς αὐτὸς ἐπὶ τῶν πνεύμασιν ἐπόρευε.

Πνευματώδης, ἐς, ὁ, ἡ, spiritu plenus, ventosus. Plut. symp. 3. & 4. Item qui flatus mouet, qui inflat. Idem in probl. Rom. Athen. l. 8. item inflatus, flatu distentus. Item qui ægrè respirat: apud Hippocr. & Galen. Apud Plat. in Cratylo Πνευματώδη γράμματα, exp. literæ quæ cū flatu seu spiritu pronūciātur.

Πνευματικὸς, ὁ, spiritualis, spiritalis, qui à spiritu cietur: vt πνευματικοὶ ὀργανα, apud Vitruu. l. 10. c. 1. Et Πνευματικοὶ πόροι, meatus spirituales, i. spiritui seu respirationi seruientes. Plutarc. in probl. Rom. 8. item flatibus (ventorum) obnoxius, ventosus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 13. Item inflatus, flatu seu spiritus distentus. Aristot. hist. an. l. 7. Item flatus ciens, inflans. Plut. in probl. Rom. Athen. l. 7. Exponitur & pulmonis inflammatione laborans, pulmonarius. ¶ Item spiritualis, à πνεῦμα significante S. S. sæpe in epist. Pauli & alibi in nouo Testam. ¶ Πνευματικοὶ appellati fuerunt medici quidam, qui à flatu seu spiritu in corpora subeunte, omnia vel secundum naturam se habere, vel in morbos incidere censebant.

Πνευματικῶς, spiritualiter. 1. epist. ad Cor. c. 12.

Πνευματίας, ου, ὁ, cui magna est & frequens respiratio: vel cui venter flatu distenditur. Galen. l. 3. περὶ δυσπνοίας.

Πνευμάτιον, τὸ, (diminut.) parvus flatus. Athen. l. 3.

Πνευμαλίω, ῶ, flatu seu spiritu impleo, flatus excito. Athen. l. 9. Γῆν δὲ ἀνεῖρας πνευματοῦν τ' ἀέρα. Idem l. 3. (de fabis) χλωραὶ μὲν εἰσὶ πνευματικαὶ τε ξυμβαίνουσι τῷ πίνειν πνευμαλίοντι. Itē in spiritum verto. Aristot. probl. sect. 2. τὸ γεγαμῶν συστελλόμενον ὀστοῦν τὸ θερμὸν ἐκκαίει πνευματοῦν τε ἐν αὐτῷ ὑγρά.

Πνευμαλίομαι, flatibus impleor: inflor. Hippocr. Item vertor in spiritum & euanesco. Arist. de Cœlo. l. 3. & de gen. an. l. 3. c. 3.

Πνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio. Ægin. l. 3. c. 38.

Πνευματώδης, inflandi seu flatus excitandi vim habens. Athen. l. 9. Dioscl. l. 2. c. 134.

Πνεύμων, ονος, ὁ, pulmo: respirationis instrumentum. Plutar. symp. 7. ex Eratost. Καὶ βαθεῖα κἀρὴ τοῦ πνεύμονα τοῦ ζῆν ὁμῶς. Eurip. in Herc. fur. Πηγὰς θερμὰς πνεῦν, Μεθέμεν τ' ἀβίβαν πνεύμονα λύπας. Apud Diosc. l. 2. c. 59. πνεύμων θαλάσσιος, pulmo marinus.

Πνευμονικὸς, ὁ, ἡ, ad pulmonem pertinens, vt πνευμονικὸς τόνος. Item qui pulmonum vitio laborat, pulmonarius.

Πνευμονίας, ου, ὁ, idem: vt πνευμονίας λίθος. apud Poll. l. 2.

Πνευμονία, ἡ, morbus quidam pulmonis. Arct. de acut. morb. l. 2. Vnde compos. περιπνευμονία, pulmonis inflāmatio. Dioscl. l. 3. c. 52. Et περιπνευμονικὸς, qui peripneumonia laborat, apud eundem. l. 3 & alibi. & περιπνευμονικὸς τρόπος pro περιπνευμονία.

Πνευμονῶδες πάθος, alius quidam pulmonis morbus, de quo Arct. περὶ χρονίων παθῶν. l. 1. c. 12.

Πνευμονόλτικα, τὰ, instrumenta quæ spiritu inflantur.

Πνεῦμον Atticè pro πνεύμων. apud Plut. symp. 7. probl. 1. Item pulmo marinus: apud Aristot. & Athen. (ced. πνευ-

Πλευμονικὸς, πλευμονία, sine περιπνευμονία, idē quod pre-

Πλευμονώδης, ἐς, ὁ, ἡ, pulmoni similis, spongiosus, ac fistulis inanib. cauus, laxūq; & mollis, vt pulmo. Arist. hist. an. li. 5. c. 16.

Πλεῦμος, pulmonis vitium, Gal. in lex. Hippocr. πλευμονικὸς, ὁ, ἡ, pulmonarius. Cal. πλευμονιῶ, ῶ, in tabem incido, apud (Hippocr.

Πνεῦσις, εως, ἡ, spiratio, flatus. Gregor.

Πνευστικὸς, idem cum πνευματικὸς. Athen. l. 1.

Πνευστιάω, ῶ, anhelo, crebrò spiro seu spiro, apud Aristot. thet. l. 2. ἐνδέχεται δὴ μὴ πειρᾶσθαι πνευστιᾶν. Poëticè, dicitur πνευστιῶ. vt Virgil. l. 1. Καὶ θεμὶς δ' ὑπελάδ' ὀνειρῶν ἄδυμοι πνευστιῶν. Exponitur & spirandi difficultate laboro, ægrè respiro.

Πνοὺ, ἡ, flatus, spiritus: idem cum πνεῦμα. Aristoph. in Neb. Pro quo Dorica epenthesi dicitur πνοιά, vt Od. β. & δ. Il. μ. & ρ. & alibi apud Hom.

Πνόος, idem. Exponitur etiam sonus. Hesych.

Πνύμ, siue πνοῦ, idem cum πνεῦ, vnde & deriuatum.

Πνύμαι idem quod πνέω, spiro, vnde πεπνυμένος, spiratus, seu viuus, apud Polyb. ¶ Item πνύμαι, & πέπνυμαι, sapio, intelligo. Iliad. ω. οἷος δ' οὐ δύ' ἔμμεν ἐν εὐρείῃ χθονὶ φῶτε, οἵ κε νόοιο πεπνυμένω ἀμφαφόωντε, corpore ac specie admiranda, pectore autē sapiente. Sic & Od. κ. Hinc πεπνυμένος, sapiens, prudens. Il. γ. 1. Od. α. γ. & alibi, & Plut. de fort. Alex. l. 2. Hinc & πνόος, quod sequitur.

Πνοιέω, vnde πνοιόω & πνοιόνω, moneo, sapere vel resipere facio, ad sanam mentem reduco. Il. ξ. Ἡ δ' ἄρ μ' ἐκ φρεσὶ θέλγε, καὶ ἐξ ἀλόχου τε καὶ ἐκ νόον ἔφερεν ἀμοιβῇ. Aristot. hist. an. li. 5. c. 8. ex Simonide, ὁ πίθος ἐν χειμέριον κεῖ μιλίῳ πνοιόνων ἀνὸς ἡμᾶς τὰ τὰ παρακαθήμενα. Ab Eust. exponitur etiam φρονῶ.

Πνοιὴ, εως, ἡ, prudentia, sapientia, intelligentia. Et πνοὺς pro eodem, apud Hesych.

Πνοῦς, οῦ, ὁ, sapiens, prudens, consultus: vt πνοὺς γνωμῶν, apud Hom. legitur & apud Demosth.

Πνοῦτος, sapienter, prudenter.

Πνοῦτης, ητος, ἡ, sapientia, prudentia. Eust. & pro eodem πνοῦτις, ιτος, ἡ. Epigr. Ponitur & πνοῦτ, substantiuè pro πνοῦτης, Il. η. & Od. ξ.

Ἀπνεύω

Ἀ'πνίστω, (comp.) desipio. Od. ζ. δοιαὶ δ' μετὰ κ' ἀπνόα' εἶφ. Item efflo, expiro, Suid. Ἀ'φίνυτος, amens, qui desipit.

Ἀ'φινύτως, amenter, desipienter.

Νεκύτιος, idem quod ἀ'φίνυτος, particula νε privandi vim habente. Vide & in Νεκύτιος.

Πιπτύω, opus facio & quidē sedulò, valde occupor. Od. η. εἰ δ' ἄρα πάντες ἐπείπνυον, opus injunctum actuum faciebant. Il. α. Ὣς ἐφάτο Ἡ'φαιστος διὰ δώματα πιπτύοντα. Sic & Il. σ. & υ. Exponitur etiam, ministro: vt Il. α. Etymologus propriè esse dicit τὸ μὴ ἀπολῶς καὶ ἀπόλυτα ποιεῖν: quoniam qui festinanter & anxiè opus faciunt, πιπτύουσιν.

Πιπτυός, ὁ, minister, famulus Hes.

Composita ac primum cum prepositione.

Ἀ'νεπνέω, & poet. ἀμπνέω, seu ἀμπνείω, respiro. Plat. in Euthyd. καὶ ἄρα ἀναπεπαυμένος καλῶς τε καὶ τὸ μεταξύ. Il. λ. αὐτὰρ Ἀ'χαιοὶ Ἀ'ασπαίρουσι φίλοισι ἀνεπνείοντες ἀ'ελπτα δ' ἔσαν. Et cum genitivo: vt Il. τ. ἀναπνείουσι πόνοιο. & Il. ω. ἀναπνείουσι πόνοιο. Cum quo exp. & me recreo, relaxationem animi capio: vt Il. λ. ἀναπνεῖν κακότητος. Et Luc. ἀμπνεύσου τῆς δόξης.

Ἀ'ναπνοή, & poet. ἀμπνοή, respiratio. Aristot. in probl. item recreatio & relaxatio. Il. λ. Apoll. Arg. l. 2.

Ἀ'ναπνευστικός, respirationi, vi respirādi prædius. Alex. Aph.

Ἀ'ναπνευστός, idem cum ἀπνευστος. Hesiod. in Theog.

Ἀ'ναπνοιή, & poet. ἀμπνοιή, respiratio. Plat. in Tim. Arist. Plut. Soph. in Aiace, secundum quosdam propriè dicitur ea respiratio quæ fit pulmonibus & pectore, item spiraculum: vt expon. apud Aristot. de mundo. Exponitur & vapor: apud Basil. in ep. item relaxatio: apud Plut & Basil.

Ἀ'νεπνεω, idem. (ἐπνοὶ καὶ ἀμπνοι.

Ἀ'μπνοιος idem cum ἀναπνοιος, respiro. Il. χ. Ἀ'λλ' ἄρ τοι ἐπὶ ἀμπνοιὸς ἐγὼ

Ἀ'μπνυμαι, idem. Il. α. Αὐτὰρ ἐπεὶ ἀμπνυθῆ καὶ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀγέρθη. Il. ξ. ὁ δ' ἀμπνυνθεὶς καὶ ἀνὰ φρεσὶ κῦδος ἐφήσει. Exponitur & recupero, ad sanam mentem redeo. Hes.

Decomp. Δυσανάπνευστος, ὁ καὶ ἡ, ægrè respirans.

Ἐ'πιπνέω, insuper respiro. Apud Herodot. ἐπιπνεύσαντες τῷ ἔπεϊ effundere verba.

Εὐκάπνευστος, facilè respirans, facilem habens respirationem. Aristot. rhet. 3.

Προπνέω, prius respiro. Plut. de primo frig. αἷμα μὲν ἐξεῖναι καὶ προαναπνεῦσαι λεπτόν.

Ἀ'ντιπνέω, (& poet. seu Ionicè ἀντιπνείω,) reflo, contrarium flatum emitto, spiro contra. Phocil. ἀντιπνείων ἀνέμοισι. Et metaph. reflo, r. aduersus sum.

Ἀ'ντίπνοος & ἀντίπνους, spirans aduersus, reflans.

Ἀ'ντίπνοια, ἡ flatus aduersus, ventus contrarius. Herodian. l. 5.

Ἀ'ποπνέω (& poet. ἀποπνείω, efflo, exhalo, spiro. Il. ζ. Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Apoll. Arg. l. 2 Τῶν δ' ἀπέπνεον λείψανα δ' ἄντιος. In prosa cum genit. construitur: vt apud Luc. Ἀποπνέοντα μύρα. Et Euseb. αὔλα καὶ ἀκήρατα ἐωθινὴ ἀποπνεῖ. Interdum sine casu significat, odorem emitto, ita vt eum amittam. vt apud Theophr. l. 9. τινὲς δ' ὅμως ἐν τῷ ἀναθυμιᾶσθαι καὶ καλάμῳ, πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν. Interdū absolutè significat efflo animam, morior: vt apud Hom. in batrachom. Ταῦτ' ἐπαινὼν ἀπέπνεον ἐν δόρατι, interdum additur ei accusat. θυμόν: vt Il. ν. Absolutè etiā ponitur, pro flatum vētris emitto, pedo. Suid.

Ἀ'πόπνοια, ἡ exhalatio, efflatio, expiratio. Ἀ'ποπνοιὴ, idem.

Ἀ'πόπνοια, flatus. Theophr.

Ἐ'νεπνέω, (decomp.) spiro in, immorior.

Διαπνέω, & poet. διαπνείω, perflo, perspiro. Item flatum ventris emitto. Suid. item diffio, item interspiro. l. 1. respiro. Philo de vita M. l. 1 δεξάμενοι τὰς τιμωρίας ἐν ὀλίγῳ.

Διαπνέομαι, idem quod διαπνέω, perflo. Gal. Therap. 8. Τοῖς τε καπνώδεσι καὶ λιγνώδεσι διαπνεομένοις. Item pass. diffior. Aristot. de mundo, τὸ πυρώδες διαπνεόμενον.

Διαπνοὴ, perflatus, perspiratio. Alex. Aph. probl. l. 1.

Decomp. Δυσδιάπνευστος, qui ægrè diffiatur, qui per spiritales meatus ægrè transmittitur. Dioscor. l. 5. c. 9.

Εὐδιάπνευστος, & εὐδιάπνους, perflabilis, qui perflatus facilè capit, item qui per spiritales meatus facile transmittitur.

Εἰσπνέω, seu εἰσπνείω, inspiro, afflo. Aristoph. in Ran. ἐκεῖνον γε μὴ λέγε τὴν εἰσπνέουσ' μυστικοῦ. Apud Lacones significat etiam, amo, teste Etymol.

Εἰσπνέομαι, inspiror, vel aspiror, afflor. Alex. Aph.

Εἰσπνοὴ, ἡ, inspiratio. Gal. comm. 3. lect. 115. in lib. Hippocr. de victus rat. in morb. acut.

Εἰσπνήλας, ὁ, amasius, amoris ignibus afflatus. Etym. ex Callim. Pro eodem dicitur & εἴσπνηλος, apud Theocr. idyll. 11. quod Amycleorum peculiare vocabulum esse ait. Scribitur & εἴσπνηλος, apud schol. Theoc. & Eust.

Ἐ'πεισπνέω (dec.) insuper inspiro. Gal. Therap. l. 10.

Ἐ'κπνέω, efflo, expiro. Aristot. de mundo, ἐν τούτῳ πολὺ ἐκπνεῖ τε καὶ ψυχλοῦ ἰσχύει τὰ ζῶα. item expiro, i. morior. Plut. de deo Socr. τὰς ἄλλας κακίας μόλις ἅμα ἅλλῃ ἐξέπνευσε.

Ἐ'κπνοιος, expiratio, quum efflatur spiritus.

Ἐ'κπνοὴ, idem vel exhalatio. Aristot. de mundo.

Ἐ'κπνεύματόω, in spiritum verto, item flatibus effero seu extollo: vnde ἐκπνευματωμένη θάλασσα, inflatum & tumidum mare ob vim ventorum.

Decomp. Διεκπνέω, expiro per, perflo. Aristot. de mundo, διεκπνεῖται πρὸς ἡμᾶς καὶ διοδεύει. Διεκπνοὴ, perflatus: vel expiratio pertransiens.

Συνεκπνέω, simul expiro, simul animam efflo. Eurip. in Iphig. Taur. Κἀγὼ ἴδ' ἵνα σὺ γὰρ συνεκπνεύσω μόλις.

Ἐ'μπνέω, & poet. ἐμπνείω, inspiro, aspiro, afflo. Hesiod. in Eog. δῶρα θεῶν ἐπεφραδέμην ἅ μοι πόντος Ἐ'μπνείει θεός. Epigr. lib. 1. εἰς δὲ πίλῳ ἐνέπνευσεν, inflauit, tubam. Et metaph. inspiro, &c. Il. ο. & υ. ἐμπνεῖ μὴν μέγα πεμπόμενος ἀνέμοιο. Phil. de vita M. lib. 1. θεόθεν ἐμπνείει τοῖς Ἑβραίοις. ¶ Exponitur &, inhio: apud Hesych. Vsurpatur & pro simplici πνέω vt Act. Apost. ca. 9. ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου. Et Plat. de rep. l. 2. ἐμπνέοντα ἔτι καὶ ἀναβρύοντα θυμοῦ. Sic & apud Herodian. & Synes.

Ἐ'μπνέομαι, inspiror, afflor. Plut. de def. orac.

Ἐ'μπνευσις, inspiratio. Item animus afflatus: apud Greg. in enc. Macchab. (lib. 4.

Ἐ'μπνευστος, inspiratus, seu qui inspiratur, qui inflatur. Athē.

Ἐ'μπνεύστος, ἐκπεφυσημένος & ἀ'φανής: Hesych.

Ἔμπνους & ἔμπνυς, qui spirat, spirans. Epigr. l. 2. Plat. ep. & Thucyd. lib. 1.

Ἐ'μπνοια, ἡ ipsa spirandi actio, spirare, vivum esse. Hesych.

Ἐ'μπνευματόω, spiritus flatūsque ingenero, inflo. Athen. l. 2. Τοῖς τῶν φυομένων ἐμπνευματοῦσθαι ἄνεμον. Item flatu seu vi ventorum incito. Luc. in Lexiph.

Ἐ'μπνευμάτωσις, inflatio, flatuum ingeneratio. Athen. ibid.

Ἐ'μπνευματωτικὸς, inflandi vi præditus, inflans. Dioscor.

Ἐ'μπνυμαι, respiro, ad me redeo, reuuiuico. Hesych.

Ἐ'πιπνέω, & poet. ἐπιπνείω, afspiro, afflo. Il. ε. ἐξ οὗ τε πνοιαὶ βορέαο ἐπέρχεται ἐξ ἀνέμοιο κυκῶσαι θυμόν. Hesiod. in Theog. αὐραὶ ἐπιπνείουσι θαλάσσαν. Exponitur & flo super: Odyss. ε. ὅσσα τε τοῖσιν ἐπιπνεύσῃ τε καὶ ὄρσῃ. Item metaph. afflo. Eurip. in Phœn. φρὰν Ἀ'ργείων ἐπιπνεῦσαι.

Ἐ'πίπνοος, & ἐπίπνους, afflatus. Plat. in Men. & Crat.

Ἐ'πίπνοια, ἡ afflatus instinctūsque diuinus. Idem in Crat. & apud Polyb. (Arg. l. 2.

Παραπνείω, (dec.) à latere aspiro, seu leuiter aspiro. Apoll.

Καταπνέω, perflo, afflo. Eur. in Rheso. Ὁ' Σκυθικὸς πῶλος Μυσῶν ἄκων, ἀεὶ δ' ἐκαπνεῖ σε. Arist. hist. an. l. 5. c. 5. (de perdicibus) Πολλάκις δὲ καὶ τὰς φωνὰς ἐκείνων ἐπιθέσθαι τύχοιμι καὶ ὑπὸ τῆς μέθης. ἐκ δὲ καταπνεόμενα ἄκρα, ab his aura flantes prægnantes fiunt.

Καταπνέομαι, perflor, afflor. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14.

Κατάπνευμα, τὸ, perflatus, afflatus. Eurip.

Παραπνέω, à latere flo seu spiro. Item leuiter spiro. Dioscor. li. 1. ca. 11. μετρίως ἀναπνεύσας καὶ ἐπεβάλετο, modicè balsamū spirans. (Περιπνέω & περιπνείω, spiro circum.

Προσπνέω, afflo, aspiro, cum dat. apud Aristoph.

Προσπνεύσαι, aspirati: verbum grammat. Athen. l. 9.

Πρόσπνευμα, τὸ, afflatus: apud Suid.

Συμπνέω, conspiro. Plerunque metaph. vno consensu molior. Herodian. l. 7. Πολλῶν ἐκαστοτὲ χωρὶς συμπνεόντων.

Συμπνευμὸς, conspiratio, consensus. Hesych.

Σύμπνους & εὔμπνους, qui conspiravit. Hippocr. Plut.

Συμπνοια, ἡ conspiratio. Herodian. l. 7.

Ὑ'πόπνοιος, subtus spiro: vel aliquantum spiro. Item aspiro.

Composita sine præpos. ac primum ex præsenti πνέω.

Ἄ'πνοος, ὁ, ἡ, valde spirans. Epigr. Itē (α exclusiue privatiuo) non spirans, flatu destitutus.

Ἀηδυπνεῖον, ον, ὁ, dulce spirans: argumentum seu fistulam flatu sonum reddens. Od. ι. (Τερπνόπνοος ἀλκαῖος.

Πυρπνέω, ignem spiro. Eurip. in Ione. Τὰν πυρπνόον ἐκφυγὼν

Πυρπνόος, &c. vide in classe comp. ex πνέω.

Comp. ex præt. perf. pass.

Ἀ'πνεύματος, ὁ, ἡ, vento carens, qui à vento non perflatur.

Ἄ'πνευστος, qui respirare non potest & per consequens exanimis. Od. ε. Item flatu venti carens. Theophr.

Ἀ'πνευστὶ sine respiratione. Item sine interpellatione. Athen. l. 10. Plat. in sympos.

Ἀ'πνευστία, non spirare, spiritum reprimere.

Ἀ'πνευστιάζω, continuo spiritum. Aristot. in problem. ἀὶ ἀπνευστιάζει, πολύ) ἡ λυγξ.

Εὔπνευστος, bene spirans, cuius spiracula bene aperta sunt. Item perflabilis. Item bonum odorem spirans.

Εὐπνευστία, ἡ, commoda spiratio, spiritus facilitas.

Θεόπνευστος, à Deo inspiratus 2. epist. ad Timoth. cap 3. (Item.

Composita ex πνοή.

Ἀ'λίπνοος, ὁ, ἡ, odorem maris habens, mare redolens: apud Mu-

Ἄ'πνοος, & ἄπνους, flatu carens, flatum non emittens. Aristot. meteor. l. 2. Item respiratione carens ideōque exanimis. Hesych. Item cuius odor euanuit. Callim.

Ἀ'πνοια, ἡ, q. d. carentia flatus seu venti. Item tranquillitas à ventis, item priuatio facultatis respirandi.

Βαρύπνοος, graueiter spirans. (poet. eadem. 3.

Βραχύπνοος, breues simūlq; tardos spiritus ducens. Gal. apud Hip-

Δύσπνοος & δυσπνοῦς, qui ægrè spirat, spirandi seu respirandi difficultate laborans. Hippocr. (Cyn. Athen. l. 11.

Δυσπνοία ἡ, spiritus difficultas, quũ ægrè respiratur. Xen. in

Δυσπνοιώδης, qui ægrè spirat, spirãdi difficultate laborãs. Gal.

Δυσπνοέω, ῶ, spirãdi difficultate laboro, ægrè respiro. Dio. l. 4.

Εὐπνοος, recta spirans, cuius flatus in rectum procedit. cui oppon. ἀπεκκαμψίπνοος, apud Aristot. de mundo.

Εὔπνοος & εὐπνοῦς, idem quod εὐπνόος. Xen. Theophr. Diosc. Pro quo poetæ dicunt ἴυπνοος, vt apud Mosch. idyll. 2.

Ἡδύπνοος sive ἡδύπνους, iucundũ odorẽ spirans: vel grato odore spirans. Eur. in Med. Pro iisdem dicitur ἡδύπνοος: in Epigr.

Ἡμίπνοος & ἡμιπνοῦς, dimidiatum tantum spiritum edens, semianimis: Hom. in Batrachom.

Καλλίπνοος & καλλιπνοῦς, pulchrũ spirans: idem quod εὐπνοος.

Λιγύπνοος & poeticè λιγυπνοῦς, idem quod λιγυπνεῖον. Homer. hymno 1. in Apoll.

Λιγυρόπνοος sive λιγυρόπνους, idem. Poll. l. 4. c. 19.

Μακρόπνοος, sive μακρόπνους, qui longos ducit spiritus. Hippocr. epidem. l. 6. Apud Eurip. in Phœn. μακροπνοῦς ζωὴ. vita longa, in qua longo tempore spiratur.

Μελίπνοος, mel spirans, i. suauiter spirans. Suid. Theocr. idyll. 1.

Μυρόπνοος, ὁ, ὴ, vnguentum seu vnguenta spirans. Epigr. Pro eodem dicitur etiam μυροπνοῦς: apud Plut. in Probl. Hellen.

Ὀρθόπνοια, ἡ, orthopnœa: morbus quum erecta ceruice spiritus ducitur. Diosc. l. 2. c. 192. βουλοῖ ὀρθοπνοιώντες ὑπὸ μέλετι.

Ὀρθοπνοιώδης, qui orthopnœa laborat, qui non nisi erecta ceruice spiritum trahere potest. l. idem l. 3. c. 44. & 89.

Πνοιόπνοος, sive πνοιόπνους, ignem spirans. Epigr. l. 2.

Πυρπνοος, idem. Eurip.

Ῥοδόπνοος, rosarum odorem habens. Athen.

Composita verbalia.

Ὄμπνια, ἡ, quidam interpretantur cereales fructus, vtpote quorum vius sit nobis causa τοῦ ἀμπνεῖν, i. spirandi & viuendi. Sic vocari possunt & alia quibus alimur, quæque nobis τοῦ ἀμπνεῖν causa sunt. Vnde & pro frumento Lycophron vsurpauit. Nicander in Alexiph. Πολυόμπνους ἄμπνους fauos appellat. Ab Hesychio exponitur cibus.

Ὀμπνεῖον & ἄμπνειον, quod nobis respirandi & viuendi causa est, alimum: vt ὀμπνεῖον λοιμῶν seu ὄμπνιος, ager segete & Cerealibus frugibus plenus, ὀμπνία Δημητρ. alma Ceres. Sic ὄμπνιον ὕδωρ, apud Suid. Et Sophocles ὀμπνιον νιφὸς vocauit quòd fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ.

Ὀμπνηρὸν, idem quod ὄμπνιον, apud Hesych.

Κεῖσον, quomodo huc pertineat, vide suo loco

ΠΝΙΓΩ, ξω. suffoco, præfoco, strangulo. Hom. in Batrach. Πνίξαντες ἐν ὕδατι τὰς ἀλεκτρυόνας Στυγερῷ ὀλέσσασι τὸ μυρίον ἄλσος ἐρέψαντο. Aristoph. in Nub. ἔφλα με καὶ πνίγει, τοῦ ὄζου. Et metaph. strangulo, torqueo. Luc. ἐν μάλιστά με πνίγει, τοῦ ὄζου.

Πνίγομαι, suffocor, præfocor, &c. Plut. de exil. Πνιγομένους ὑπὸ φρουρῶν τοὺς ἐν ὑπόνοις ἀφεῖναι. ut in voce media idem quod πνίγω: vt apud Ath. l. 2. εἰσὶν αἱ μυῖαι ἀφ' ὑπερκείμενοι πνιγόμεθα: Doricè ῥ πνίγεται.

Πνιγμὸς, ὁ, suffocatio, strangulatio, suppressio. Diosc. lib. 3. c. 157.

Πνίγμα, τὸ, idem. Aristot. rhet. 3.

Πνιγετὸς, ὁ, idem. Hippocr. Dioscor.

Πνικτὸς, ὁ, suffocatus, præfocatus, strangulando enectus. Athen. lib. 4. & 10.

Πνίγος, ου, τὸ, idem cum Πνιγμὸς & πνίξ. Peculiariter dicitur de calore æstiuo nos velut suffocante. Thuc. Luc. ¶ Est etiam species quædam φυγοδόκου, scbol. Aristoph.

Πνιγόεις, εσσα, ὁ ἡ, ὲν, æstu suffocans. Plut. in Alex. Herodia. l. 3. item general. suffocans, strangulans: vel strangulandi vim habens. Athen. l. 2.

Πνιγηρὸς, ὁ, idem. Thuc. l. 1. Plut. in Per. Aristoph.

Πνιγετὸς, ὁ, laqueus quo se quis strangulat. Hesych.

Πνιγεὺς, εως, ὁ, furnus in quo carbones aut carnes quę inassantur, suffocantur. Aristot. in lib. de iuuent. & senect. & de part. an. l. 2. impropriè apud Aristoph. in Nub. sic appellatur cœlum, cuius feruore æstiuo tempore omnia quæ ambit suffocantur, sicut camino inclusi carbones. ¶ Est etiam pars quædam musici instrumenti quod hydraula dicitur. Hesych. & Etymol. ¶ Item camus seu fiscella iumentorum: vnde apud eundem Etymol. φέρεις σταυτῷ τὴν πνιγέα.

Πνιγέα, ἡ, exp. vaporarium: apud Gal. de caus. morb. l. 2.

Πνιγαλίων, ων, ὁ, incubus, suppressio nocturna qua dormientes suffocari sibi videntur. Ægin. l. 3 c. 25.

Πνιγῖτις γῆ, terra quædam colore nigra, qualis est ampolitis, Eretriæ similis: de qua Diosc. l. 5. c. 177. & Plin. l. 37. c. 16.

Composita.

Ἀποπνίγω, suffoco, præfoco. Hom. in Batrach. Τῶν ἀπέπνιξεν φοιτήσας ὀξὺν ἄξας, item strangulo. Aristoph. in Vesp. οὐδὲν μὲ τοῦ ἀποπνίξαι δυνήσῃ. Sic & apud Xen. Hell. 3. ¶ Et metaph. indignationem moueo, vno, eneco.

Ἀποπνίγομαι, suffocor, &c. Xen. Pęd. 8. ¶ Item stomachus mihi mouetur, præ indignatione disrumpor. Demosth. ἀφ' οὗ ἐγὼ ἀποπνίγομαι.

Ἐμπνίγω, suffoco in: vel simpliciter, suffoco. Nar.

Ἐμπνιγεὺς, in olla furno inclusa suffocatus. Athen. l. 14.

Καταπνίγω, idem quod ἀποπνίγω, Gal. καταπνίγειν πῦρ.

Καταπνίγομαι, idem quod ἀποπνίγομαι. Aristot. in lib. de sen. & iuuent. καταπνιγμῶν ἀνθράκων.

Κατάπνιξις, strangulatio, suffocatio.

Περιπνίγειον, τὸ, calida lauatio, seu caldarium in quod intrabant è frigidario, minus calidum quàm ipse πνιγεύς, calidius autem ipso frigidario. Vitruu. l. 5. c. 11. Plin. iun. ep. 41. l. 2.

Συμπνίγω, vna suffoco & strangulo: comprimo in strangulatu.

Συμπνίγομαι, vna suffocor: apud Suid.

Ποιὴ, ποιόμαι, vide in Πόιω. Πνὺξ, in πυκνός.

ΠΟΑ, ας, ἡ, herba. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 9.

Ποώδης, ης, ὲς, ὴ, herbosus, herbis abundans: item herbens, seu herbidus, herbæ similis: vt Ποώδης χρόα. Plut. in libello περὶ ἀθυμίας. Dicuntur & Ποώδη φύλλα. apud Theophr. hist. pl. l. 7.

Ποάριον, ου, τὸ, herbula, parua herba.

Ποάζω, herbas lego. In re rustica est, herbas inutiles è segete euellere, Latinè runco, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 25.

Ποαμεὶς, ῶ, ὁ, noxiarum herbarum euulsio / runcatio, Theophrast. ibidem.

Ποάστρια, ἡ, quę noxias herbas vellit & extirpat, rũcatrix. Poll. l. 7. c. 30. Ποάστρον, ου, τὸ, falx qua secatur herba, apud eundem.

Ποία, Ionicè pro ποῖα, Il. ξ. & apud Herodot. ¶ Item qualis, à ποῖος.

Ποιήεις, εντος, ὁ, herbosus, herbidus, herbis continus. Il. β. & ι.

Ποιώδης, idem quod ποώδης.

Ποιηρὸς, idem: vt Ποιηρὸν πέδον, apud Eurip. in Bacch.

Ποιὰ, quoque dicitur pro ποῖα, vt χρόα pro χροιά. ¶ Ité annus, ἐφ' ᾗ ποιὰ πόαι, quoniã semel tantùm in anno ἡ ποία φύεται: vt apud Callim. Αἰγυπτίῳ φρουάρευον ἐπ' ἐνιαυτὸν ἑκάστῳ ποιάς, nouem circiter annos. Huius signif. meminerunt Etymol. & schol. Theocriti.

Λεχοποιὸς, (comp.) ferens herbas lectis & stibadiis idoneas. Il. η.

Ποὶ ἄρειον, ποὶ ἴξω, &c. vide in ποῦς. Πόιον, in ποιέω.

Πόῖν ποῖ, in Ὅς.

ΠΟΘΟΣ, ου, ὁ, desiderium. (* à præterito med. Πέποθα verbi πείθω, persuadet enim desiderium homini, vt id desideret, quod desiderat, inquit Etym.) Od. ξ. Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος ἀμφυγόωσα. Plut. in Per. Πόθος ἔσχε τὸν Ἀθηναῖον τοῦ Κιμωνος. Xen. πόθον ἔχειν δεινόν. ¶ Sic dicitur & Cupido. Paul. in Att. Item flos æstiuus: de quo Theophr. hist. pl. l. 6. cap. 7. & Plin. l. 21. c. 11. ¶ Quidam & pro Priapo accipiunt, apud Dion. in Calig. Πόθον ἢ Ἀφροδίτην ἢ ἕτερον τι θεῖον εἰδῶ.

Ποθεινὸς, ὁ, desiderabilis, desideratus, exoptatus. Eurip. Thucyd. Herodian. l. 1.

Ποθέω, ῶ, f. ήσω, & ήσω, desidero. Od. ζ. Ὀδυσῆα ποθεῦσ' φίλον, Il. υ. Ποθέουσι δ' αὐτοῦ τε φίλου τε, Il. ι. Πόθεῦσι δ' ἥρωες Ἀχαιοί, Luc. Πόθει γὰρ αὐτὸ ἡ αὐτός. Dicuntur & res aliquæ Πόθεῖν ἔοικε, apud Plut. in Cor. τὸν Μάρκιον λίθος ἐνοῦν θεῶν Ὀυολσκικὸν φράγμασι. Cum infinit. exp. & magno cum desiderio cupio, expeto. Hoc. in Panath. τὸ γὰρ εἶναι μάλιστα ποθεῖν ἀκούσας τοὺς πολλοὺς. Item amo. Theocr. idyl. 12. εἰ γὰρ ποθεῦντες ὀνόματι γεράσκουσι. Plut. symp. 6. εἰ μὴ γὰρ τὸ ποθεῖσθαι τοῦ εἶναι πλεῖν ἀπαμνήσει, ἀνιλλάθερον ἔχοιμι.

Πόθημα, τὸ, desiderium vel res desiderata.

Πόθησις, εως, ἡ, ipsa actio desiderandi.

Ποτηθὸς, ὁ, desideratus.

Ποθὶ, ἡ, idem cum πόθησις seu πόθος. Il. α. ξ. ζ. & alibi apud Hom.

Composita.

Ἀντιποθέω, vicissim desidero. (ποθεῖσθαι.

Ἀντιποθοῦμαι, vicissim desideror. Xen. apomn. l. 2. Πόθῳ ἀντι-

Ἀπόθυτος, ὁ, ἡ, ὸν, cuius desiderio non tenemur, & per consequens, abiectus, vilis, neglectus. Hesych. & Eustath.

Ἀπόθεστος, idem. Od. ρ.

Ἐπιποθέω, idem cum ποθέω. Luc. μηδὲ ἐπιποθῇ τὴν κάτω.

Ἐπιπόθησις, ὁ, desiderium. 2. epist. ad Cor. c. 7.

Ἐπιπόθεια, idem Rom. 15.

Ἐπιπόθητος, desideratus, desiderabilis in ep. ad Phil. c. 4.

Περιπόθητος, valde desideratus vel desiderabilis.

Πολυπόθητος, multum desideratus.

Τριπόθητος, ter desideratus, exoptatissimus. Luc. in somn. Pro quo Doricè τριπόθατος. apud Mosch. in epitaph. Bion. Smyrn.

Ποῖ, vide in Ὅς. Ποιὲ, vide in Πόιω.

ΠΟΙΕΩ, ῶ, F. ήσω, P. ησα, facio, efficio, ago. Demosth. pro Cor. ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ οὗ ποιέω. Sæpe apud Aristoph. τί ποιεῖς; quid agis? Frequenter iũgitur infinitiuo: vt apud Xen. Pæd. 4. μάλα γὰρ ἀρχαιοπρεπῶς ἡμᾶς ὑποτιθῆτε. Sic Πεῖθω τοὺς συνόντας ἀπέχεσθαι, facio vt discipuli mei abstineãt, do operã vt, &c. Apud eũdẽ Xen. Pęd. Hell. 6. ἐποίουν Ἀγησίλαον ἐπιστρατεύσασθαι πρὸς τὰ ὅπλα, secetũs vt cogeretur recedere. Apud Isocr. de pace, καὶ αὐτοὺς παρεσκεύαζον τοῖς ἐνθάδε μελετῶν καὶ φιλοσοφεῖν, &c. induxithis illis in animũ philosophari, &c. Iungitur & cum variis particulis: vt in Axiocho, Πεποίηκα οὖν λόγῳ, faciam vt dicis. Xen.

 pæd. 3.

pæd.1. Ποίει ὅπως βούλει, fac vt libet. Et cum aduerbiis ὀρθῶς, καλῶς, κακῶς & aliis. Dicitur Ποιῶ σε κακῶς, afficio te malis. Cum accusatiuis variis, variè interdum exponitur: vt Ποιεῖν ὀσμὴν, apud Aristot. odorem excitare, Ποιεῖν χαρὰν, afferre voluptatem, Ποιεῖν ἀγαθὰ, Isocr. cõferre beneficia, apud Dem. Ποιῶ σοι ἀργύριον, comparo tibi pecuniã. Sic apud Thuc. Ποιῶ βίαν, comparo victum Ποιεῖν ἐκκλησίαν, concionem cogere seu aduocare, Ποιεῖν τὸν νόμον, seruare legem seu præstare & implere. Ποιεῖν ἁμαρτίαν, committere peccatum. Παράδειγμα ποιεῖν, proponere exemplum vel exemplar apud Isocr. in Panegyr. ἀσθενεῖς ποιεῖν, infirmos reddere. Xen. pæd.1. Interdum construitur cum duobus accusatiuis. Dicitur enim Ποιῶ κακὸν vel ἀγαθὸν apud Xen. Apud Matth. c.27. τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν; quid faciam isto Iesu? Iungitur etiã datiuo personæ: vt Matth. 21. τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Sic apud Plat. in Apol. ταῦτα [illegible] ποιήσω in nouo Testam. sæpe sig. ago, i. commoror, versor. vt Iac. c.1. Act. c.18. ¶ Ποιῶ interdum ponitur pro ἐργάζομαι, facio, factito, conficio, fabricor: vt apud Theophr. τὰ ἀγάλματα ποιεῖν, simulacra factitare. ¶ Item efficax sum, prosum, confero. Cum πρὸς: vt apud Diosc. l.1. Ποιεῖ πρὸς φάρμακα, aduersus venena est efficax. ¶ Item versus seu carmina facio, poeticè scribo. Isocr. in Panegyr. Τίς γὰρ ἢ [illegible] ποιεῖν δυνηθείη ἢ τῶν λόγων [illegible] μὴ ποιήσει καὶ φιλοσοφεῖ. Sic & apud Aristot. & Xen. ¶ Apud Plut. in Sol. Ποιῶ λέγοντας, induco seu introduco loquentes. ¶ Apud Xen. anab. l.5. Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ [illegible] ὑπ' ἐμοῦ ἥκειν εἰς Φᾶσιν, fingo, concedo. ¶ Ποιῶ, interdum significat pono, colloco. Il. ν. Σφῶϊν δ' οὐ [illegible] τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν. Sic & apud Thucyd. Ποιεῖν [illegible] ξηρῷ τὰς ναῦς, in sicco naues collocare. Sic ἐν μέσῳ ποιεῖν, apud eundem.

Ποιοῦμαι, οῦμαι, idẽ quod ποιέω, ῶ, facio, &c. vt μνήμην vel μνείαν ποιοῦμαι apud Aristot. mentionem facio, λόγους ποιεῖσθαι verba facere, ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Isocr. initium facere ποιεῖσθαι κέρδος, lucrifacere. Ποιεῖσθαι βασιλέα, creare regem. apud Plat. Interdũ sig. existimo, vt apud Greg. καὶ [illegible] ἀλλ' ἢ συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιούμενος. Interdum adopto. vt Ποιεῖσθαι παῖδα apud Demosth. Cũ præposit. variã admittit expositionẽ: vt Ποιεῖσθαι εἰς ἀσφάλειαν apud Thucyd. collocare in tuto, ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, risui habere, ridiculum existimare. ἀνασχετὸν ποιεῖσθαι, rem intolerandam existimare. Ποιεῖσθαι ἑαυτῷ τὴν ἐξουσίαν, comparare sibi magnam potentiã: apud Herodian. περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, rẽ magnam existimare, & cõtra περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, pro re parua habere, vel parui facere Ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα, in potestatẽ suam redigere. Ponitur & pro προσποιοῦμαι, simulo: apud Themist. [illegible] ποιούμενος εἶναι. ¶ Accipitur & in passiua signif. vt Il. ζ. & apud Xen. pæd.2. &c.

Ποίημα, τὸ, quod aliquis fecit, opus: in epist. ad Eph. c.2. ¶ Plerunque significat poema, seu opus poetæ. Æschin. contra Ctesiph. Plut. &c.

Ποιημάτιον τὸ, paruum poema, poemation. Luc.

Ποίησις, εως ἡ. q.d. factio, factura. Herodot. & in epist. Iacob. c.1. ¶ Item poësis, carminum factio. Plat. Aristot. Athen. &c.

Ποιητὴς, οῦ, ὁ, factor, creator, conditor. Naz. Item opifex. Xen. Pæd.1. Item qui factis exprimit ea quæ facienda esse audiuit. in epist. Iac. c.1. ¶ Item qui carmina facit, poëta. Plat. Aristot. Plut &c.

Ποιήτρια ἡ, poetria, quę carmina facit. Athẽ. l.13 Plut. in Hel.

Ποιητικὸς, ὁ, faciendi vim habens, per quem aliquid fit. Aristot. polit.1. c.3. & Rhet. l.1. ¶ Item poeticus, i. poetis conueniens, poetarum proprius, poetis familiare. Plut. Luc. Et ἡ ποιητικὴ, s. τέχνη, ars faciendi carmina. Plut. Aristot.

Ποιητὸς, ὁ, factus. Item factitius. Il. μ. Plut. in Solone. Et actiuè, efficiens, apud Epicur. Item adoptiuus, ascititius. Plut. in Demosth. Aristot. polit. l.3.

Ποῶ pro ποιῶ, metri causa dictum inuenitur apud poetas: vt Theocr. idyll.10. Ἤ καλὰς ἄμμιν ποεῖν [illegible] ἀοιδάς. Interdum & prima correpta scribitur ποῶ: vt apud eundem idyll.3. [illegible] μὲ ποιεῖς.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀντιποιέω, ῶ, econtrariò facio: vicissim facio, par pari reddo. Exponitur & beneficium rependo.

Ἀντιποιοῦμαι, οῦμαι, vendico, attribuo mihi. Cum genit. ἀντιποιεῖσθαι Σαλαμῖνος, apud Plut. Et ἀντιποιεῖσθαι τῆς τιμῆς, apud Aristot. Polit.3. Exponitur & affecto, occupare contendo, assequi conor: item capesso, vt apud Isocr. in Archid. ἀλλὰ καὶ [illegible] μακρὸν ἀρετῆς ἀντιποιησαμένους. Demosth. Phil.4. [illegible] ἀντιποιεῖται μὲν ἅπαντες, ἀφεστᾶσι δ' ἴσως.

Ἀποποιοῦμαι, abduco, reiicio, alienum à me facio. Basil. Homil.8. διὰ τὸ τὰς [illegible] ἀποποιούμενος ἐν [illegible]. Sic & Iob. c.15. οὐ [illegible] ἀπεποιήσω φόβον, reiecisti timorem Dei à te: & c.14 μὴ ἀποποιοῦ τὰ ἔργα, ne abiices, ne abnuas. ¶ Item improbo, nõ admitto, repudio, Philop. in Procl. καὶ [illegible] ὅτως ἀνὴρ ἐκεῖνος ἀποποιεῖσθαι τοῦ Πλάτωνος [illegible] ἀποδείξεων. Item renuntio alicui amicitiam Plut. in cõuiuio sep. sap. ὅτω γὰρ δεῖ πρῶτον ἀποποιεῖσθαι τοῦ Λυκούργου [illegible] νόμους, [illegible] μεταβαλόντα τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν.

Ἀποποίησις, ἡ, abdicatio, reiectio, repudiatio.

Εἰσποιέω, ῶ, vel Ἐμποιέω, (q.d. facio intrà, i. facio vt sit intra & velut intromitto.) ascisco, adopto. Demosth. καὶ τὸν [illegible] εἰσποιεῖν κοινωνὸν αὐτῶν. Plut. in Numa, τὰς δ' [illegible] Δημητριακὸς εἰσεποίησε ταῖς αὐτοῦ ἐπωνυμίαις, suis cognomentis a'scivit. ¶ Item adoptiuum *propriè signif.* vnde in pass. apud Demosth. μετὰ ταῦτ' [illegible] ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς [illegible] εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ.

Εἰσποίησις adoptatio: vel adoptio. Plut. de Alex. fort.

Εἰσποιητὸς adoptatus.

Συνεισποιέω, (*decomp.*) vnà ascisco, vnà adopto. Plut. in Polit. præc. ταῖς καλαῖς καὶ φιλανθρώποις χάρισιν δεῖ τοὺς φίλους συνεισποιεῖν.

Ἐκποιέω (q.d. facio vt sit extra) amitto, subduco: vt apud Philostr. ἐκποιεῖν με τῆς [illegible] Item do optandum. Et general. alieno, emancipo. Item vendo, dono: vnde in pass. apud Lys. [illegible] τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα κἂν ἐκ τοῦ πατρῴου [illegible] καὶ ἐκποιηθεῖεν. ¶ Item sufficio: vt apud Athen. l.4. [illegible] ταῦτα ἐκποιοῦσιν. Exponitur etiam, efficio, consumo. Et ἐκποιεῖ (impersonaliter) suppetit. Laert. in Theophr.

Ἐκποίησις, ipsa actio dandi aliquem in adoptionem. Item alienatio, emancipatio. ¶ Item emissio seminis. Herodot.

Ἐκποίητος, in adoptionem datus. Isæus.

Ἐμποιέω, facio seu efficio in aut intra. Xen. [illegible] ἐμποιεῖν. Itẽ indo, infero, immitto, &c. Idẽ, [illegible] Plut. in Num. ἐμποιεῖν [illegible] τοῖς ἀξίοις. Apud Isocr. ἐμποιεῖν λήθην, inducere obliuionẽ. Apud eundem in Panath. ἐμποιεῖν ὀργὴν, cõcitare iram.

Ἐπιποιεῖν, attingere. Philostr. in epist.

Ἐπιποίητος, fictus, commentitius. Synes.

Μεταποιέω, muto, commuto: propriè, facio aliquid diuersum ab eo quod prius erat. Apud Dem. μεταποιεῖν νόμον, exp. derogare legi, abrogare aliquid legi.

Μεταποιοῦμαι, vendico, mihi assero, capesso. Synes. μεταποιεῖσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως. Greg. cum accusat. Χριστὸν μεταποιοῦμαι [illegible]. [ratio, refectio.

Μεταποίησις, mutatio, cõmutatio, Greg. Exponitur & instauratio.

Μεταποιητὴς, mutator. Item instaurator, refector.

Ἀμεταποίητος, (*Decomp.*) immutabilis.

Παραποιέω, (q.d. facio ad similitudinem alicuius, ementiens tamen id quod ita factum est, pro eo ipso cui assimulatum est) falsò assimulo, adultero: vt in voce media apud Thuc. Παραποιησάμενος σφραγῖδα. Item ad simulandum veritatem, & vt res cognoscatur, corrumpo & peruerto: vt apud Athen. l.11. Πολλὰ τοῦ [illegible] παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος. Et general. inuerto, peruerto. Paul. Eliac. l.1. παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, [illegible] ἐκ τοῦ παλαιοῦ καλοῦσι. [illegible]

Παραποιοῦμαι, falsò assimulor. Basil. μία σφραγὶς [illegible]

Παραποίημα, τὸ, quod factum est ad similitudinem alicuius, falsò assimulatum, adulteratum. Apud Arist. sic dicitur verbum de industria paulum immutatum ad aliud significandum.

Παραποίησις, ἡ, assimulatio qua ementimur aliquid, adulteratio in Pand. Gr. (Eust.

Ἀπαραποίητος, (*Dec.*) non adulteratus, germanus, genuinus.

Ἀπαραποιήτως, non adulteratè, germanè, genuinè.

Περιποιέω, tueor, seruo, conseruo. Thu. l.1. τὴν τε πόλιν περιποιῆσαι. Plut. in Public. περιεποίησε τοὺς Ῥωμαίους. Herodian. l.8. [illegible] τὸ περιποιῆσαι τῷ Μαξίμῳ τὴν μοναρχίαν. Item acquiro, quæro, comparo. Themist. de an. l.1. [illegible] περιποιεῖται [illegible] [illegible].

Περιποιοῦμαι, idem Thuc. περιεποιήσαντο τὸ χωρίον, periculo liberarunt. ¶ Item acquiro, &c. Aristot. polit.3. [illegible] ¶ Item vendico mihi, assero mihi Syn. [illegible] περιποιεῖσθαι. ¶ Item in contrarium & præposterè facio. Phal. in ep. ad Messen. ¶ Τὸ περιπεποιημένον, arte singulari & industria factum. Theophr. l.9.

Περιποίησις, ἡ, tutatio, ipsa actio tuendi & conseruandi. Item acquisitio. Item vindicatio & assertio. in ep. ad Eph. c.1.

Περιποιητικὸς, q.d. acquisitiuus: vnde περιποιητικὰ ῥήματα, acquisitionis significationem habentia: apud grammat.

Προποιέω, antè seu prius facio. Προποιοῦμαι, prius fio.

Προσποιέω, (q.d. facio vt meũ sit) mihi assumo, vẽdico, in meã potestatẽ redigo. Thuc. l.2 [illegible] αὐτὴν [illegible]. Dem. contra Aphob. [illegible] προσποιεῖν.

Προσποιοῦμαι, Idẽ. Cũ genit. Isæus, [illegible] Cũ accus. Plut. in Cat. [illegible] προσποιούμενος τοῦ Νικοστράτου. Cũ accus. Plut. in Cat. [illegible] τὴν δόξαν, sibi vẽdicabat & assumebat. Itẽ adiungo, aduco, Themist. in phys. l.2. τὴν ὅλην [illegible] μαθηματικοὶ [illegible] ¶ Itẽ simulo, fingo. Isæus. [illegible] ἐκείνου τὸν [illegible] Plut. de rep. l.1. προσποιεῖσθαι φιλονεικεῖν. Isocr. [illegible] προσποιεῖσθαι. Cũ infinitiuo interdum exp. profiteor, vt Plat. in ep. προσποιεῖται [illegible] ἡ δημοκρατία [illegible] [mul.

Προσποίημα, τὸ, id quod vẽdicamus nobis: vel id quod simulamus.

Προσποίησις, ἡ, ipsa actio vendicandi sibi aliquid aut assumendi Thuc. Item simulatio. Aristot. ethic. 2. c.7.

Προσποιη-

Προσποιητός, simulatus, fictus. Idem œcon. 1.

Προσποιητής, simulator, fictor, simulationi deditus. Idem Poll. lib. 3.

Ὑποποιέω. (q. d. sub me esse facio) acquiro, comparo, concilio. Plut. in Per. τῆς προσποιήσεως αὐτῆς τὴν κελεύν ὑποποιήσας τινὰ λεληθότως ζῆλον.

Ὑποποιοῦμαι, idem Aristot. pol. 5. ὑποποιοῦσθαι τὸν ἱππόμορμον αὐτῷ. Greg. λόγοις ἡμέροις καὶ ἡμιλλωνοις ὑποποιοῦσθαι τὴν πόλιν ἐπιχείρει. Exponitur &, mihi autoro, ad autoritatē meam fideinq; traho, Greg. in Iulian. orat. 1. ὑποποιεῖ τὸ γραπτοῦ-

Ὑποποιητός, acquisitus. Exponitur &, simulatus. (κόν.

Composita sine prepositione

Ἀγαθοποιός, ὁ, ἡ, ὸν, bonum vel bona efficiens, bonorum effector. Alex. Aphr. Exponitur &, munificus, beneficus.

Ἀγαθοποιία, benefacio alicui, benemereor de aliquo. Act. 14. καὶ ἀναβλέψας ἑαυτὸν ἀφῆκεν ἀγαθοποιῶν. Sic & Luc. 6. & alibi in N. T. Exponitur &, recte vel recta ago. (Per. c. 4.

Ἀγαθοποιΐα, boni efficientia vel beneficiorū collocatio. 1. cap.

Ἀγαλματοποιός, statuarum & simulacrorum fabricator. Poll. lib. 1.

Ἀγαλματοποιέω, ars conficiendi statuas. Idem ibid.

Ἀγαλματοποιῶ, statuas conficio.

Ἀγαλματοποιοῦμαι, idem quod ἀγαλματοποιέω. Poll. lib.

Ἀγριοποιός, feram reddens seu efferatum, feritatem inducens. Schol. Nic. & Fall. Apud Aristophan. Ran. Æschylus dicitur ἀγριοποιός, quod heroas inducerat feros & immanes.

Αἱμοποιοῦμαι, sanguinem gigneos seu generans. Gal. comment. 1. in L. 1 Prorrhet.

Αἰσχροποιός, scilicet, qui ore morigeratur in fœdo ministerio. Aristoph. & general. qui turpe aliquid & fœdum patrat. Eurip. in Medea. (l. 8.

Αἰσχροποιεῖν dicitur qui tale ministerium exercet. apud Athe.

Αἰσχροποιΐα, hoc ipsum ministerium, obscœnitas oris.

Ἀλεύρωσις, farinam facio, molo, pinso.

Ἀλλαντοποιέω, farcimina vel lucanicas facio.

Ἀλλαντοποιός, qui facit lucanicas, tuccetarius, fattor.

Ἀνδριαντοποιός, statuarius, statuarum artifex. Athen. l. 11.

Ἀνδριαντοποιΐα, statuarum confectio actio ipsa faciendi statuas. Item, ars faciendi statuas. Xen. Arist. rhet. 1.

Ἀνδριαντοποιῶ, statuas facio.

Ἀνδριαντοποιικὴ, τέχνη, ars statuaria.

Ἀνθηφόρος, flores producens, floriferus.

Ἀνθρωποποιός, hominum factor seu fabricator, i. humanarum formarum. Luc.

Ἀνθρωποποιΐα, hominum fabricatio seu humanarum formarum apud eundem.

Ἀπόνητος, non factus, seu nondum factus. Athen. l. 4. Item sine arte factus. apud Dion. Halic.

Ἀργοποιός, inertem & segnem reddens, inertiam afferens.

Ἀριστοποιοῦμαι, prandeo. Xen. anab. l. 4. & Hell. l. 1 Partic. ἀριστοποιούμενα, pass. exp. ea quæ parantur in prandium, apud eun-

Ἁρμαλοποιός, qui currus fabricatur. Hesyc. (dem.

Ἁρμαλοποιέω, currus fabricor. Poll. 7. c. 26.

Ἀρρητοποιός, nefanda perpetrans, & obscœna. Hesych.

Ἀρρητοποιΐα, nefandē facinus: quod obscœnē perpetratū est.

Ἀρτοποιός, q. d. panifex pistor. Plut. in Alex. Ponitur & adiectiuē: vt ἀρτοποιὸς ζύμη, fermentum ex quo panis conficitur: apud Nat.

Ἀρτοποιέω, panem conficio, pistoriam artem exerceo. Exponitur &, in panem vel in panes formo: vnde in pass. apud Dioscl. l. 4. c. 76. (de papauere sativo) ὃς τὸ σπέρμα ἀρτοποιοῦσι εἰς πολὺ εὐγεύστου χρῆσιν.

Ἀρτοποιΐα, panificium pistura. Xen.

Ἀρτοποιικὸς, inscriptus liber, apud Athen.

Ἀσπιδοποιός, qui clypeos fabricatur. Poll. l. 7. c. 30.

Ἀσπιδοποιΐα, clypeorum fabricatio. Item clypei descriptio quæ apud Homerum habetur: vt Eust. vocat.

Ἀταρακτοποιΐα, ἡ, actio imperturbata, seu imperturbatē aliquid agere. Hippocr. in lib. περὶ ἀγχιστείας.

Αὐλοποιός, qui fistulas conficit. Poll. l. 4. c. 9.

Αὐλοποιΐα, & αὐλοποιική, ars conficiendi tibias. Idem l. 7. cap. 39.

Αὐτοποίητος, à seipso factus, sua sponte & per se factus. Hesych.

Βελοποιός, telorum fabricator. Poll. l. 7. c. 30.

Βελοποιΐα, telorum fabricatio. Idem ibid.

Βροντοποιός, qui tonitrum facit.

Βυρσοποιός, coriarius. Poll.

Βωλοποιέω, glebam seu glebas facio. Hippocr. ep. ad Demag.

Γελοποιός, (q. d. risus artifex) qui facit aut dicit quib. risum eliciat. Xen. in symp. Exponitur &, scurrantem, fesiuum acroama.

Γελοποιοῦμαι, risum cieo, dictis aut factis risum capto, Plato de rep. l. 10. Xen. ibid. Exponitur &, ago scurram, scurrilitē ago apud Plut. in polit. præc.

Γελοποιΐα, artificium excitandi risus. Xen. in sympos.

Γεφυροποιός, pontifex, i. qui pontem facit. Plut. in Num.

Γεφυροῦμαι, pontem facio, vel pontem iungo. Polyb. l. 3. τοῖς ἐπιλοίποις γεφυροποιοῦν παρεσκευάζετο.

Γλωττοποιός, qui lingulas tibiarum conficit, fabricator lingularum. Poll. l. 4. cap. 9.

Γλωττοποιΐα, lingularum in tibiis fabricatio. Idem l. 7. c. 30.

Γλωττοποιῶ, lingua patrem lingua morigeror. Aristoph.

Γλωττοποιική, τέχνη, ars fabricādi lingulas tibiarum. Poll.

Γονοποιΐα, fœcundatio. Alex. Aphr. probl. 68. l. 2.

Γραμματοποιός, dictum est drama quoddam Apollodori. Poll. l. 7. c. 30.

Δακρυοποιός, lacrymas ciens. Dioscl. l. 1. c. 1.

Δειπνοποιός, qui cœnam paras aut conuiuia.

Δειπνοποιοῦμαι, paro cœnam: eius est qui in cœnam condixit apud se. Alciphr. (Thue. l. 8.

Δειπνοποιοῦμαι, cœnam mihi apparo, epulor in cœna, cœno

Δεύτοιος, infector, tinctor. Hesyc. & Suid. Item bene imbutus seu tinctus, ita vt tinctura deleri & eluī nequeat: qua significatione propriē de purpura dicitur, teste Suida, metaph. autem de omnibus colorem habentibus permanentem & diu durantem. Athen. l. 5. Plat. de rep. l. 4. Item metaph. perimbutus, indelebilis, qui eluī nequit. Plat. ibid.

Δηλοποιέω & manifestum reddo, manifesto.

Διθυραμβοποιός, dithyrambōrum poeta, seu dithyrambicus poeta.

Διθυραμβοποιΐα, dithyrambōrum scriptio.

Διθυραμβοποιῶ, dithyrambos scribo & compono.

Δικτυοποιός, qui retia conficit. apud Poll.

Δογματοποιῶ, decretum facio. Polyb.

Δραματοποιός, dramatum seu dramatis scriptor. Plut. Exponit & actor fabularum. Luc.

Δραματοποιΐα, dramatum scriptio.

Δραματοποιῶ, in modum dramatis conscribo. Aristot.

Δυσβατοποιοῦμαι, difficilem aditum aut transitum aut receptum facio. Xen.

Εἰδοποιός, specificus, speciem efficiens: vt εἰδοποιὸς διαφορά. Porphyr. Isagog. c. 4.

Εἰδοποιέω, speciem efficio seu formam. Philop. in Procl.

Εἰδοποιῶ, speciem & imaginem fingo seu repræsento. Syn.

Εἰδοποιΐα, imaginis fictio. Item repræsentatio personæ mortuæ tanquam viuæ, quum eius umbram tutio ducimus.

Ἀνθρωποποιΐα (Dec.) Idem quod εἰδωλοποιΐα.

Εἰρηνοποιός, pacificator, pacis conciliator. Xen. Hell. 6. Item pacificus, qui est ingenio pacis amante. Matth. 5.

Εἰρηνοποιέω, pacifico, paco. in ep. ad Colos. c. 1. (poet.

Ἐλεγοποιός, elegorum seu elegiarum scriptor. Aristot. de arte

Ἑλκοποιός, q. d. vulnificus, vulnus inferens. Τὸ ἑλκοποιὸν. Hesych. est cantharis, quia caustica vi prædita est & exulcerat, teste Pli.

Ἑλκοποιῶ, vlcero. Æschin.

Ἐμετοποιός, vomitum efficiens, vomitum ciens. Dioscl. l. 1.

Ἐξομιδοποιός, exomidis seu exomidum confector. Poll. l. 7. c. 30.

Ἐξομιδοποιΐα, ars conficiendi exomidas. Idem ibid.

Ἐποποιός, heroicorum carminum scriptor. Plat. & Arist. de arte

Ἐποποιΐα, scriptio versuum heroicorum. Arist. ib. (poet.

Ἐποποιικὸς, ad ἐποποιΐαν, pertinens, idem ibid.

Εὐεργετέω, ῶ, benefacio, beneficium confero. Xen. εὐεργετεῖν & εὐεργεσία.

Εὐεργετικὸς, propensus ad beneficentiam, seu ad conferenda beneficia. Ex τὸ εὐεργετικὸν, beneficentia. Arist. in Rhet.

Εὐεργέτης. Idem cum εὐεργετικὸς, Hesyc. Item iustus.

Εὐεργεσία, beneficentia. Poll.

Εὐεργέτημα, benefactum, eleganter confectum: vt εὐεργέτημα μέλαθρον, apud Hom. hymno 1. in Venerem.

Dec. Ἀντευεργεσία, vicissim beneficentia vtor erga quempiā, beneficium vel beneficia rependo. Aristoph. in Plu. τὸν δὲ παιδὶ ὑπ' ἐμοῦ πάλιν με κἀντευεργετεῖν. Sic & apud Dem.

Φιλευεργεσία, amor beneficentiæ, studium beneuolentiæ.

Ἐχθροποιέω, inimicum reddo, inimicitias concito.

Ζευγοποιΐα, copulatio parium. Theophr.

Ζευγοποιεῖν, iuga curuum construere. Aristoph. in Pluto.

Ζυμοποιός, opifex iuris in colina, condiendi iuris peritus. Athen.

Ζυμοποιῶ, dicitur etiam cuiquid gratum iuribus conciliat, seu quod gratiam in iuribus habet. Diosc.

Ζωοποιός, vrificus. Item vinum & animale generans.

Ζωοποιΐα, animantis procreatio.

Ζωοποιέω, vrificio. Item vermes genero. Theop. de caus. pl. l. 3.

Ζωοποιητικὸς, q. d. vrificatiuus.

Συζωοποιέω, (Dec.) q. d. conuiuifico, simul vrificio, nā in vitam reuocorum ep. ad Ephes. 2.

Ἠθοποιός, mores instituens & faciens: animi formator & institutor. Arist. Plut. in Themist. Item mores & affectus hominis exprimens: vt λόγος ἠθοποιός.

Ἠθοποιΐα, morum affectūmque expressio, seu fictio, ficta descriptio. Dion. Halic. in vita Lys.

Ἠθοποιῶ, mores formo, instituo moribus. Plut. Item affectus & mores exprimo. Dion. Halic.

Ἀνθρωποποιοῦμαι, (Dec.) morum expressione & affectuum exprimo. Item qui moribus est incompositis & rusticis.

Ἡνιοποιός, qui habenas conficit.

Ἡνιοποιεῖον, τό, officina in qua habenæ conficiuntur. Xen.

Ἡνιοποιία, habenas conficio. Item habenas rego & duco. Vel simpl. rego & moderor. Idem apomn. l. 4.

Θαλλοποιοί, Hesychio sunt qui arculas corio obductas conficiũt & coriaceos fiscos.

Θαυματοποιός, præstigiator, circulator. Demost. Olynth. 2. Item miracula edẽs. Apud Luc. θαυματοποιοὶ dicuntur ἕνεκα, quòd mirabiles res nobis repræsentent.

Θαυμαλεοποιία, q. d. præstigiatio, vel præstigiatoria ars. Item figmentum præstigiatorum figmentis simile. Isocr.

Θαυματοποιῶ præstigiatoris in modum facio, præstigiis vtor. Luc. ἄλλα πολλὰ νεκρικοῦ τρόπου θαυμαλεοποιῶν.

Θεοποιός, qui deos siue deorum imagines fabricatur. Pol. l. 1.

Θεοποιία. Deorum fabricatio, simulachrorum in honorem Deorum effictio. idem ibid.

Θεοποιῶ, ῶ. Deum seu deos facio. Luc. in Scyth. Item inter Deos refero. Dei loco habeo. Theodor. in eccl. hist. τὸν τῶν ἐθνῶν θεοποιῶν.

Θεοποιητικός, qui deos siue deorum simulachra fecere potest.

Θεοποιητική, ἡ τέχνη, ars deorum fabricatrix, ars conficiendi deorum simulachra. Poll. l. 1.

Θεσμοποιῶ, leges condo. Eurip. in Phœn. Τί θεσμοποιεῖς δῆτα τἀκείνου τέκνῳ.

Θορυβοποιός, tumultum excitans, tumultus seu turbarum excitator, sed seditiosus.

Θορυβοποιῶ, tumultum seu turbas excito.

Θρονοποιός, qui thronos conficit seu fabricatur. Poll. l. 7. c. 30.

Θωρακοποιός, qui thoraces conficit thoracum fabricator. Xen. apomn. 3.

Θωρακοποιία, thoracum fabricatio. Poll. ibid.

Ἰδιοποιοῦμαι, proprium facio, mihi vendico. Reg. l. 2. cap. 15. Item concilio mihi, adiungo mihi.

Ἐξιδιοποιοῦμαι (*dec.*) mihi vendico. Athen.

Ἰδρωτοποιός, sudorem eliciens.

Ἰδρωτοποιία, sudatio. Arist. probl. 2.

Ἰδρωτοποιῶ, sudorẽ elicio. Ἰδρωτοποιοῦμαι, sudo. Idẽ Arist.

Ἱεροποιός, q. d. sacrificus, sacrificulus. Ἱεροποιοὶ peculiariter dicebantur, qui sacra faciebant Eumenidio, præsidibus Areopagitarum. Demost.

Ἱεροποιία, functio illa.

Ἱεροποιῶ, fungor illo munere. Et general. sacra facio. Itẽ facio, dedico. Aristid. ἱεροποιοῦντες ἡμῖν φόβῳ εἰς τὰ ἱερὰ δῶρα.

Ἰνοποιός, qui sutnos fabricatur. Luc.

Ἰσχυροποιῶ, robustum seu validum reddo, corroboro.

Ἰσχυροποιοῦμαι, corrobor. Hermog.

Καθαροποιῶ, purifico. Exponitur &, verro. Hesych.

Καινοποιός, innouator, noua faciens. Naz.

Καινοποιῶ, res nouas facio: vel innouo aliquid in re quapiam, item renouo. Diod. l. 16. τὴν πόλιν καινοποιεῖν.

Καινοποιητής, nouis artificiis in re quapiam vtens. q. d. nouitatis artifex. Xen. præd. 8.

Κακοποιός, maleficus, malis afficiens. Arist. eth. 4. c. 3.

Κακοποιία, maleficentia, malorum illatio seu importatio: vel maleficium. Isocr. in Panath. & ad Dem.

Κακοποιῶ, malè facio, noceo. Gen. 31.

Καλυποιῶ, vel καλυβοποιοῦμαι, gurgustia seu casas facio. Strab.

Καυλοποιός, qui floreas seu tegetes conficit. Pol. l. 10. c. 47.

Καρυοποιός, & καρυκοποιός, qui conficit interium dictum καρύκη. Vocati autem fuerunt καρυοποιοὶ. Delphi, quod victimas circuncidentes, coquorum fungi officio viderentur.

Καρυοποιία, conficio, intritũ illud dictum καρύκη, item generalius condimentum concinno, condio suauiter. Aristoph.

Καρποποιός, q. d. fructificus: epith. Cereris: apud Eur. in Rheso.

Κερκιδοποιός, qui radios textorios conficit.

Κερκιδοποιική, ἡ τέχνη, ars seu scientia conficiendi radios textorios. Arist. pol. l. 1.

Κηροποιός, qui fauos conficit, qui fauos confingit.

Κιβωτοποιός, qui arcas seu cistas conficit: arcarum fabricator. Pol. ex Dinarcho.

Κλινοποιός, qui lectos fabricatur. Pol. l. 7. c. 26.

Κλινοποιικός, ad lectorum fabricationem pertinens. Ἐπιστήμη κλινοποιική. Τέχνη, ars fabricandi lectos. Pol. l. 7. c. 30.

Κλινοποιοῦμαι, commune facio, communico. Greg.

Κοσκινοποιός, qui cribra conficit, cribrorum texendorum artifex. Poll. loco citato.

Κοσμοποιός, mundi opifex. Deus. Phil. de mundo.

Κοσμοποιία, ἡ, mundi fabricatio seu creatio.

Κοσμοποιῶ, mundum condere: apud eundem.

Κρηπιδοποιός, galearum artifex. Pol. l. 1.

Κρηπιδοποιός, qui crepidos conficit, crepidarius. Athen. l. 13.

Κωμῳδοποιός & κωμῳδοποιητής, comœdiæ seu comœdiarũ scriptor, comicus poeta. Plut. & Poll. l. 9.

Κωμῳδοποιία, actio ipsa scribendi comœdias: apud eundem.

Λαγανοποιός, qui latiflas conficiunt: Latiflarum conditor. Aristot. pol. 3. c. 1.

Λεπτοποιῶ, tenuem seu gracilem reddo, extenuo. Diosc. l. 5.

Λεκυθοποιός, qui lecythos conficit, qui ampullas vnguentarias fabricatur. Poll. l. 7. c. 30.

Λιθοποιός, calculum gignens. Alex. Aphr.

Λογοποιός, fabularum confictor seu scriptor. Athen. Itẽ qui mendacia confingit, vaniloquus. Dem. in Timocr. Synes. ep. 44. Exponitur & orator, apud Isocr. Item historicus. apud Xen. Et rationis artifex. apud Plat.

Λογοποιία, fabularum cõfictio seu scriptio, mendaciorũ cõfictio.

Λογοποιῶ, fabulas confingo seu scribo, fingo poetarum more. Isocr. in Hel. enc. Πολλοὺς ἄλλους ἀτόπους λογοποιοῦσι περὶ θεῶν. Et generaliter, confingo, mẽtior, rumorẽ falsum spargo. Dem. Phil. 2. Λογοποιοῦσι τοῖς ἀφανέσι, οἷς ἐλάτταν τέχνη. Item simpliciter, rumorem spargo, dictito, perhibeo. Luc.

Λογοποίημα, τό, (q. d. fabularum commentum) fabula, commentum, mendacium. Poll. ex Plat.

Λογοποιητικὴ τέχνη, ars περὶ λογοποιῶν. Plat. in Euthyd.

Λογχοποιός, lancearum fabricator. Eur. in Bacch.

Λυροποιός, qui lyras conficit, lyrarum conficiendarum artifex. Plut. Et generaliter, qui musica instrumenta quæ digitis aut plectro pulsantur, compingit. Poll.

Λυροποιία, lyrarum compactio, seu compingendarum scientia. Poll. l. 7. c. 30.

Λυροποιητικός, lyrarum conficiendarum peritus. Et λυροποιητική, idem quod λυροποιία. Idem ibid.

Λυχνοποιός, lucernarum confector: Aristoph.

Μαχαιροποιός, machærarum seu cultrorum artifex. Plut. de Soc. (dam.

Μελοποιός, qui mele scribit: lyricus poeta. Athen. Est & luscinia epith. apud Eur. in Rheso.

Μελοποιία, scriptio carminum lyricorum, quæ mele vocantur: aut ipsa mele: vel modulatio, qualis est in carminibus quæ vocantur mele. Aristot.

Μελοποιῶ, scribo mele, vel modulationem adhibeo, qualis est in carminibus quæ mele vocantur. Athen.

Μελοποιητής, idem cum μελοποιός. in Epigr.

Μηχανοποιός, machinarum faber. Poll. l. 7. c. 30.

Μηχανοποιία, machinarum fabricatio. Ibid.

Μυθοποιός, qui carmina scribit: Eurip. in Troad. Τί καὶ ποτε Τρῶες ἂν σε μυθοποιὸν δὲ τῷδε. Præcipuè sic dicitur qui lyrica carmina componit: vt Sapho μυθοποιός, apud Herodot.

Μυθοποιῶ, carmina compono, vel decanto, aut in modulos redigo. Aristoph. in Nub.

Μοσχοποιῶ, vitulos facio. Act. Apost. c. 7.

Μυθοποιός, fabularum fictor. Plat.

Μυθοποιία, fabularum fictio: vel figmẽtum fabulosum. Plut.

Προσμυθοποιῶ (*Decomp.*) fabulosè adicio. Strab.

Νεωποιός, cui templi vel extruendi vel conficiendi cura commissa est, sacrarum ædium procurator. Arist. rhet. l. 1.

Νεωποιῶ, ῶ, templum ædifico: Greg. Naz.

Νεοσσοποιία, pullorum procreatio. Diod. l. 2. c. 60.

Νεωτεροποιός, qui res nouas molitur, nouarum rerum studiosus. Thu. l. 1.

Νεωτεροποιία, studium rerum nouarum. Idem ibid.

Νεωτεροποιῶ, res nouas molior, seu innouo: apud Galen. Exponitur & commoueo: apud Hippocr. in Aphor. μὴ νεωτεροποιεῖν τὰ κακόρρυτα.

Νηοποιός, qui naues fabricatur. Poll. l. 1.

Νοσοποιός, q. d. morbum faciens: morbum afferens, morbum incutiens. Alex. Aphr.

Νοσοποιῶ, morbum seu morbos facio, morbos affero seu incutio. Ceb. Theb.

Ξηροποιῶ, siccum reddo, sicco.

Ὁδοποιός, qui viam facit. i. qui viam seu vias munit & sternit. Æsch. in Ctesiph. Xen. præd. 6.

Ὁδοποιία, viarum munitio, ipsa actio vel munus faciendi seu muniendi vias. Xen. ibid.

Ὁδοποιῶ, viam facio seu munio, transitũ persterno. Dem. τὸ ὕδωρ τὰ τε χωρία ἐλιμνάζετο καὶ μᾶλλον ἐξοδοποίει. Luc. in Dem. ἡ ὁδοποιοῦσα τὰ ἄκανθα ἐξαφυρῶν τὰ δύσβατα. Cum dat. pers. Greg. σφίσι πρὸς αὐτὸν ὁδοποιοῦσαι τὴν ἔρημον. Et metaph. viam seu aditum patefacio, sternoviam. Arist. metaph. 1. αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὁδοποιεῖν αὐτοῖς. Damasc. (de Christo loquens) προεδόχη ἡμῖν ὁδοποιῶν τὴν πρὸς θεὸν ἀνάβασιν. Item ad methodum redigo. Arist. Rhet. l. 1. ἐπεὶ δὲ ἐμπόριον ὁδοποιεῖν ἀλλοτριῶν ἐστὶ καὶ αὐτῷ ὁδοποιεῖν.

Ὁδοποιοῦμαι, via mihi patefio, via mihi sternitur. Exponitur & progredior, promoueo, proficio: apud Greg. ἀρετῇ ὁδοποιούμενος δι' ἀκαθαίρετος τῶν βελτίονων.

Ὁδοποίησις, viarum munitio seu stratura: vel, munus viarum sternendi. Et metaph. aditus patefactio. Arist. Rhet. 3.

Ὁδοποιητικός, qui viam facere & ad aliquid patefacere aditum potest. Arist. in ethic.

Προοδοποιῶ, (*Dec.*) viã præstruo, viã patefacio aut præbeo. Arist. προοδοποιεῖται γὰρ τῷ φόβῳ. Idẽ pol. 7. δεῖ τοίνυν προοδοποιεῖν πρὸς τὰς ὕστερον διαφορήσεις. Exponitur & præparo & quasi imbuo. Idẽ probl. sect. 2. τὸ μὲν ἥλιον πῦρ μᾶλλον ἢ τὰ πολὺ προοδοποιεῖ τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἰδρῶν. Itẽ amor & adiutor sum exẽplũ præbeo. Plut. Πολλὰ προοδοποιεῖν ἡμῖν τὴν εὐμενείαν. ¶ Itẽ proclinis & propẽsus sum. Arist. Rhet. li. 2. Προοδοποιεῖν τὴν χώρας τῷ ἡλίῳ. προοδοποιεῖσθαι, itẽ quod προοδοποιεῖν, in postrema significat. Arist. ὀλίγιστα δὲ προοδοποιοῦσι τοῖς φυσικοῖς τῶν φθορῶν. προοδοποιεῖσθαι, præparatus in quo

quo seu ad quem via iam quasi parefacta est apud eundē. Arist.

Ὀλμοποιός, mortariorum artifex. Arist. pol. 5. c. 1.

Ὀνομαποιός, nominis seu nominum fictor. 2. verborum seu vocabulorum. Athen.

Ὀνομαποιία, nominis seu nominum fictio, i. vocabulorū. peculiariter dicitur de vocabulis ita fictis vt sonum rei quæ significatur exprimant seu repræsentent. Quintil lib. 1. c. 5. & lib. 8. cap. 6.

Ὀνομαποιέω, nomen seu nomina fingo, i. vocabula, verba nouo, item fingo vocabula à sona ea deducens: sæpe apud Eust. Et simpl. nomen do, nuncupo. Arist. Eth. l. 2. Πεφυκότων, ᾧ ὥσπερ καὶ ὄνομα τὰ ἄλλα αὐτοῖς ἐνομαποιεῖν.

Ὀπλοποιός, armorum faber, qui arma conficit. Poll. 7. c. 30.

Ὀπλοποιία, armorum fabricatio. Idem ibid.

Ὀπλοποιέω, arma fabricor. Sap. c. 5. ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, arma ex facultatibus suis conficiet.

Ὀπλοποιός, armatos efficiens, homines ad capienda arma impellens. Poll. ibid.

Ὀργανοποιός, organarius faber, qui instrumenta fabricatur.

Ὀργανοποιία, instrumentorum fabricatio. Item machinatio velut per instrumenta. Philo de vita M. l. 3.

Ὀχλοποιέω, turbas concito, turbas excito. Exponitur &, turbam congrego. (Hell. 7

Ὀψοποιός, qui opsonia apparat, conditor. Plat. de rep. l. 2. Xenop.

Ὀψοποιία, opsoniorum apparatio, popinalium deliciarum apparatio. Plat. in Gorg. Athen. l. 3.

Ὀψοποιικός, pertinens ad eum qui opsonia apparat, popinalis, coquinatius: vt ὀψοποιικὴ ἐστιν. Xen. Et ὀψοποιική, τέχνη, ars seu scientia apparandi opsonia. Plat. in Gorg.

Ὀψοποιέω, opsonia apparo, popinales delicias apparo: coquo. Plut. in Probl. Rom. ὡς γυναῖκας ἄν τι ἐλεῖν εἶναι ἢ τι ὀψοποιεῖν τὸ παλαιόν.

Ὀψοποιοῦμαι, idem Xen. Hell. 7. & apomn. l. 3.

Ὀψοποιητικός, idem cum ὀψοποιικός. Item opsoniorum apparandorum peritus, opsoniorum artifex. Arist. metaph. 5. vnde ὀψοποιητική, idem quod ὀψοποιική, idem Polit. 1. c. 4.

Παθοποιία, affectuum commotio, schema Rhetoricorum de quo Iul. Rufinian.

Παιδοποιός, liberos procreans: liberorum procreator seu procreatrix Eurip. in Androm.

Παιδοποιία, liberorum procreatio. Plut. de educ. liber.

Παιδοποιοῦ, liberos procreo: Eur. in Heracl. Τίς δ' κόρευ ἵκομεν ἢ δ' ἁμαρτ' ἔχει. Η' παιδοποιοῦν, εἰ ἐμοῦ βούλοιτο; sitē simpliciter, gigno, genero. Luc. ὃς τεκοῦσα ἤγαγε καὶ παιδοποιοῦς. Παιδοποιοῦμαι, idem Xen. ἀ τῇ γε ἀφροδισίῳ ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνουσι. Sic & apud Isocr. & Luc. παιδοποιοῦμαι, cap. & passiuè suscepeus est, generatus est. Luc.

Παιδοποιητής, idem quod παιδοποιός παιδοποιητική, vt παιδοποιητικὴν ἐργάζεσθαι, operā dare liberis procreandis.

Πετροποιία, structura ex petris, structura saxea. Atheo. l. 5.

Πλινθοποιός, figulus, qui vasa fictilia è luto conficit. Gal. & Alex. Aphr.

Πλινθοποιέω, è luto, fingo, figulinam factito. (

Πλινθοποιικός, pertinens ad eos qui è luto fingunt, pertinēs ad figulos. (c. 30.

Πιλοποιός, qui pileos ex coactis lanis pilisve conficit. Poll. lib. 7.

Πιλοποιία, ars τῆς πιλοποιοῦ. ibid.

Πιλοποιικός, ad coactilitarium pertinens. ibid.

Πιλοποιική, idem quod πιλοποιία. ibid.

Πιλοποιέω, pileos & coactilia conficio.

Πιλοποιητικός, idem cum πιλοποιικός. Πιλοποιητικὴ κοσκινὶς liximum quo πιλοποιοὶ vtuntur cogendis parandisque lanis.

Πληκτροποιός, qui plectra conficit, i. instrumenta quibus citheræ pulsari solent. Poll. loco ante citato.

Πληκτροποιία, plectrorum fabricatio. ibid.

Πληκτροποιικός, ad plectrorum fabricatores pertinens.

Πληκτροποιητική, ars plectra conficiendi. ibid.

Πληκτροποιητικός, vt plectrorum consectores decet, seu more eorum qui plectra conficiunt: apud eundem ibid.

Πλουτοποιός, qui diuitias facit & congerit vel lucrosus, quæstuosus. Pol. l. 3. c. 12.

Πολεμοποιός, qui bellum mouet: qui bella mouere aut gerere solet. Arist. polit. 5. c. 11.

Πολεμοποιέω, bellū moueo, seditiones excito. Xen. Hell. 5. Item inimicum & hostem reddo. Appian. bell. ciu. l. 5. Λέγουσιν ὡς αὐτὸς πολεμοποιεῖν εἰς ἀλλήλους. (c. 11.

Πορποιέω, transitum facio, viā facio qua aliquid trālear. Diod. l. 1.

Μετὰ πορποιοῦ. (Dec.) meatuum flatum muto. Idē l. 4. c. 15.

Μετὰ πορποίησις, meatuum in corpore mutatio.

Ποτισματοποιός, potionum confector. Atheo.

Προσωποποιός, qui personas seu larvas fabricatur. Poll. l. 2.

Προσωποποιία, personarum confictio. figura oratoria. quam Cic. de orat. l. 3. appellat personarum fictarum inductionem. Vide & Quint. l. 9. c. 2.

Προσωποποιέω, personas fictas induco, personas fingo seu confingo. Damasc.

Πτωχοποιός, mendicum faciens, ad mendicitatem redigens. Aristoph. in Plut.

Πυοποιός, pus mouens, suppurans seu suppurationem adiuuans. Diosc. l. 2. c. 82. (idem l. 2. c. 185.

Πυοποιέω, pus moueo, seu puti mouendo accommodatum fio.

Ῥαθυμοποιός, desidem & inertem reddens. Theophyl. ep. 19.

Ῥυθμοποιός, rhythmorum factor seu fictor. Hesych.

Ῥυθμοποιία, rhythmorum fictio.

Σεμνοποιέω, magnificè æstimo, maiestate afficio. Greg. de hom. Exponitur &, reuerentiam concilio apud Strab.

Σεμνοποιοῦμαι, in grauitatem me compono, honestos & speciosos mores præ me fero. Greg.

Σηπτοποιός, putrefaciēs, seu putrefaciendi vim habens. Alex. Aphr.

Σιτοποιός, panifex pistor. Thuc. l. 6. Xen. pæd. 8. Plut. in Alex.

Σιτοποιία, panificium. Xen.

Σιτοποιικός, ad cibaria coquenda & conficienda pertinens.

Σιτοποιέω, panem conficio. Eur. in Troad. item ad panificium accommodo vel vtor. Diosc. item alo, cibum suppedito. Xen. pæd. 4.

Σιτοποιοῦμαι, idem quod σιτοποιέω, in panificio occupatus sum. idem Pæd. 4. item frumentum mihi comparo, frumentatū eo, apud eundem Pæd. 1. Exponitur &, in cibos assumo, vescor. vt apud Diosc. l. 4. cap. 15. τὸ δὲ καρπὸν γλυκὺν ὀξὺ καὶ τρόφιμον αὐτοῖς σιτοποιοῦν.)

Dec. Ἀρχισιτοποιός, pistorum princeps, qui pistoribus præest.

Συναγωγοποιέω, compinso, vel in cibum concinno. Diosc. in præfat. l. 6. συναγωγοποιοῦμαι, compinsor. apud eundem l. 4.

Σκευοποιός, qui vasa & instrumenta diuersi vsus fabricat. Peculiariter sic dicitur qui personas & alia indumenta scenica parat. Arist. de art. poet. Plut. in Color.

Σκευοποιέω, vasa & instrumenta diuersi vsus fabricor. Cum accus. simpliciter significat, fabricor, conficio: vnde in voce media apud Plut. δεῖ γὰρ ἐκεῖνα σκευοποιεῖσθαι. item metaph. fabricor, machinor. Hyperides. σκευοποιεῖν τὸ πρᾶγμα.

Σκευοποιοῦμαι, conficior, fio. Athen. l. 11. (de calice loquens qui κέρας & ῥυτὸν dicitur) δοκεῖ δὲ σκευοποιεῖσθαι ἐπὶ τῆς τοῦ Φιλαδέλφου πτολεμαίου. (Act. Ap. c. 18.

Σκηνοποιός, qui tentoria conficit, seu tabernaculorum fabricator.

Σκηνοποιία, tabernaculorum fabricatio.

Σκηνοποιέω, tabernacula conficio, vmbracula fabricor. Greg. Νεφ μὴ ῥιβάδ' ἀεὶ σύφαλος πεξιμεθα σκηνοποιοῦντες τῇ γε φρὶ ἐς τὴν ἐρυθρέων. (μόζοντες σκηνοποιοῦν.)

Σκηνοποιοῦμαι, idē Herodi. l. 7. συμμαχοποιοῦντες ξύλα καὶ κρανέα.

Σπονδοποιέω, ὦ, libo, vel fœdus & inducias paciscor.

Σπονδοποιοῦμαι idem Athen. l. 11. ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Δεδυμαίου Διὸς κλεινοῦ σπονδοποιούμενοι πιθήκιον σπονδοποιοῦσι, pacta seu de quibus in fœdere icto conuenit.

Στιλεγγιδοποιός, qui strigiles conficit, strigilum fabricandorum artifex, Poll. l. 7. c. 30.

Στεγιδοποιός, idem. Eum. Suid. (Suid.

Στερεοποιέω, solido, firmo, duro, solidū, firmum, durūmq; reddo.

Στερεοποιία, idem, Polyb. & Diosc. l. 5. c. 139. (fex.

Στεφανοποιός, qui coronas conficit, coronarū conficiendarū arti-

Στιβαδοποιία conficio mihi lectisternium seu stramentum ex foliis, gramine, aut frondibus virentibus.

Στιχοποιός, versificator. Στιχοποιία, versificatio, actio faciendi versus. Plut. de aud.

Σχηματοποιοῦμαι, fingo, conformo, informo. Xen. de re eq. ὅπερ αὐτὸς σχηματοποιεῖ. Exponitur & gesticulationi seruio, schemata saltationis cumque imitor. Poll. l. 4. c. 13. σχηματοποιούμενος dicitur etiam, qui ingenuè non loquitur & simpliciter, sed efficto vultu & sermone assimulato.

Σχηματοποιία, gestuum schematūmque in saltando efficio. Athen. l. 1.

Σωματοποιέω, corpus esse facio: i. quod antè dispersum disiectūque erat in vnum velut corpus cogo: vnde in voce media in Pand. ὥσπερ πολλὰς ἡμᾶς ἐκεῖνος τὸν τῆς τοῦ πράγματος σωματοποιοῦσα μόρφωσιν ἐξ σωματοφθόρων ἐρρωμένους ἐκ ῥώμης corpulentum reddo, corpus reficio, laboribus, aut fame, aut morbo emaceratum. Polyb. l. 3. ἀνδραποδοποιοῦντες τὰς ἵππους. Metaphoricè apud eundem Fab. Maximus dicitur suorum τὰς ψυχὰς σωματοποιεῖν. Generaliter etiam significat, auctiorem ac validiorem reddo, augeo: vt apud eundem, σωματοποιεῖν τὸ πλῆθος αὐτῶν. ¶ Item corpus seu rem corpoream esse fingo. Alex. Aphr. probl. l. 1. οἱ ἀστρολόγοι σωματοποιοῦσι τὴν ἀστρολογίαν.

Σωματοποιοῦμαι, augeor, validior fio. Arist. de mundo.

Συνσωμαποιέω, (Dec.) concorporo, in vnum corpus cogo: vnde in pass. apud Arist. de mundo συνσωμαποιοῦσθαι καὶ ἑνοῦσθαι καὶ ἐκ τῆς τῶν ὑγρῶν κεκρυμμένων.

Τειχοποιός, qui muros fabricatur & struit. Item qui instaurandis mœnib. seu reficiendis præest. Dem. pro cor. Æsch. in Ctesiph.

Τειχοποιία, muri extructio, vel cura extruendorum aut reficiendorum mœnorum.

Τεκνοποιός, liberos procreās. vt τεκνοποιὸς πόσις. Eur. in Troad. item multos procreās liberos fœcundus. Methodor. in Terpsich.

Τεκνοποιία, liberorum procreatio. Arist. Pol. 7. & Rhet. 2.

Τεκνοποιέω, liberos procreo: idem quod παιδοποιέω. Xen. apomn. l. 2. ὁ ἀνὴρ τῷ τεκνοποιούσῃ αὐτῇ τρόφος.

Τεκνοποιοῦμαι, apud eundem ibidem.

Τεκνοποιητικός, liberis procreandis idoneus. Τεκνοποιητικὴ τέχνη, ars procreandi liberos. Arist. pol. 1. c. 3.

Τροχοποιέω, rotas facio, curtus & vehicula facio. Aristop. in Pluto.

Συωτικνοποιέω, (Decomp.) vnà liberos procreo. Xen.

Ὑμνοποιός, qui hymnos conficit: poeta Eurip. in Supplic.

Ὑπνοποιός, somnificus, somnum afferens. Diosc. l. 4. c. 65. (de opio) ἐστὶ δὲ ὑπνοποιὸς καὶ πεπτικός.

Ὑπνοποιέω, somnum concilio, somnũ affero. Idẽ ib. τὰ φύλλα καὶ αἱ κεφαλαὶ καθεψηθεῖσαι ἐν ὕδατι καὶ προσχυθεῖσαι ὑπνοποιοῦσι.

Φαρμακοποιός, qui medicamenta conficit. (πυκνοποιοῦσι.

Φιλοποιός, amicos efficiens, amicorum effector seu effectrix. Plu. Item qui labores amat. ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν. Hesych.

Φιλοποιέω, vel φιλοποιοῦμαι, amicũ reddo seu benevolum.

Χαλινοποιός, qui frena conficit. (conciliо. Polyb.

Χαλινοποιική, sub. τέχνη, ars conficiendorum frænorum. Arist. eth. c. 1.

Χαροποιός, gaudij & lætitiæ efficiens: vt χάρεσι χαροποιοῖ. Eurip. in Phœn.

Χειροποίητος, manu factus, artificio humano factus aut structus. Thuc. l. 2. Dem. Philip. 2.

Ἀχειροποίητος (Dec.) qui non est χειροποίητος.

Χλαμυδοποιός, qui conficit chlamydes.

Χλαμυδοποιία, ars conficiendi chlamydes. Poll.

Χλαμυδοποιικός, qui ad artificem chlamydarum pertinet, seu quo opifex ille vtitur. (l. 7. c. 30.

Χλανιδοποιός, lanarum tenuiorum & mollioruм confector. Pol.

Χλανιδοποιία, lanæ tenuioris & mollioris confectio vel effectio seu lanæ eiusmodi conficiendæ texendæq; ars. Xen. a-

Χορδοποιός, qui cordas conficit. (pom. 2.

Χορδοποιία, chordarum confectio, seu chordarum conficiendarum artificium.

Χορδοποιικός, ad eiusmodi artifices pertinens.

Χορδοποιικῶς, more eorum qui chordas conficiunt. Pol. l. 7.

Χρηματοποιός, qui pecunias conficit, i. comparat. Exponitur & quæstiosus, vt χρηματοποιὸς τέχνη, apud Xen.

Χρυσοποιός, artifex Luc.

Χρυσοποιία, colorum confectio. Philostr. ep. 2.

Ψηφοποιός, q. d. suffragiorum confector, qui suffragia conficit, suffragiorum artifex. Soph. in Aiace.

Ψυχροποιός & ψυχροποιητικός, frigidum faciens, frigidũ faciendi vim habens, prius apud Schol. Thuc. posterius epith. febris: apud medicos.

Ὠιδοποιός, qui carmina seu cantiones conficit: poeta Theocr. epigrammate in Anacreontis statuam.

ΠΟΙΚΙΛΟΣ, η, ον, varius. Propriè qui est varij coloris, versicolor, maculosus. in Geopo. ἀνοίξας αὐτοῦ τὸ στόμα, εὗρε δ' ἐν τῷ γλίσχρῳ μέλανι, εἶτα ἐν ᾧ ἦν ὁ ποικίλος. ποικίλος ἐξ ἑκατέρου μέρους. Il. δ. ἀμφὶ δ' ὤμοις Τελχῖν' ποικίλ' ἔλασσε. Athen. l. 10. ἐξεῖχε ποικίλων ἀνίβαλλον. Metaphoricè ποικίλος μῦθος dicitur oratio variis quasi coloribus picta & ornata Epig. l. 2. Item varius qui multorum diuersorumque generum est: vt Ποικίλα τρόφα, apud Plut. symp. 4. probl. 1. Et Ποικίλα εἰδύματος, idud Athen. ad animum translatum de homine dicitur qui varias artes ac machinas callet, vafro, versuto, callido; vt Προμηθεὺς ποικίλος. Hesiod. in Erg. Et de eo cui animus variat & inconstans est. Arist. eth. 1. c. 10.

Ποικίλως, variè multis modis. Item callidè, vafrè, versutè Xenop.

Ποικιλία ἡ, varietas. Isocr. in ep. ad Philip. & apud Hermog.

Ποικιλίς, ίδος, ἡ, q. d. varia, versicolor picta: nomen est auis apud Arist. hist. an. l. 9. c. 1. quam cardoelem esse putant.

Ποικίλλω, variego, variè distinguo. Eur. in Hec. ἐν κροκῷ πέπλῳ ζεύξομαι θρόνα πολύς. Ἐν δ' αὖ πλείοσι ποικίλλων αἰθοκρόκοισι πόνοις. Item vafrè vario, vafrè comminiscor aut fingo. Plat. in Symp. μηδ' ἐν ποικίλλειν πρὸς αὐτὸ, ἀλλ' ἐν ἀληθείᾳ ἐστὶν ἀρετὴ ἐνοικεῖν. Synes. ep. 113. ἀλλ' ἀμβῶν τοι ποικίλλω.

Ποικίλλομαι, variegor, variè distinguor. Herod. l. 5. δόξῃ πολλῇ καὶ λίθῳ τιμίῳ ποικίλλεται. Sic & alibi apud eundẽ. Plat. in Crat. (de leg.

Ποικίλμα, τος, varius ornatus, ornatus versicolor. Od. η. Plat.

Ποικιλία, ας, ἡ, variegatio. Idem ibidem.

Ποικιλτής, οῦ, ὁ, qui variat, qui versicolore ornatu vestimenta elaborat. Æschin. contra Timarch. Plut. in Per.

Ποικιλτικός, ἡ, pertinens ad eum qui acu pingit aut polymitos telas texit. Et Ποικιλτική, ἡ, τέχνη, ars illa plumatiorum & phrygionum. Hesyc. & Suid.

Ποικιλτός, variatus, variè pictus, versicolor. Dion. Longin.

Ποικιλός, idem quod Ποικιλτός. Hesych.

Βελονοποικίλτος, ου, ὁ, qui acu vestes variegat: phrygio. Hes.

Διαποικίλος, ος, ὁ, ἡ, η, ον, variis coloribus distinctus,

Διαποικίλλω, idem cum Ποικίλλω. Hoc. in Euagr. Πᾶσι δὲ δοκεῖ διαποικίλλειν τὸν ποιητήν.

Διαποικίλλομαι, variè distinguor.

Ἐμποικίλλω, vario, intertexo variè.

Καταποικίλλω, vario, varietate distinguo: vnde apud Plat. τὰ μὲν ἡμῶν τοῦτο καταποικίλλει.

Παμποικίλος, omnibus modis varius seu variegatus: vt Πίνδαρος παμποικίλος. Od. ε. exponitur etiã, versipellis, versutus. Hesych.

Πολυποικίλος, admodum varius, multum variegatus: vt πολυποικίλα φάρη. apud Eur. in Iphig. Taur. Item multifarius, multimodus, multiformis: vt Πολυποικίλος θρία τ' ὄφεις, in ep. ad Eph. c. 3.

Πτεροποικίλος, varias & pictas pennas habens. Aristop. in Aub.

Πυροποικίλος, punctis ignei coloris distinctus & varius. Πυροποικίλος, lapidis nomen est. apud Plin.

Σιδηροποικίλος, lapidis nomen. Plin. l. 37. c. 10.

Ὑποποικίλος, aliquantum varius seu variegatus.

Χρυσοποικίλος, auro distinctus.

ΠΟΙΜΗΝ, ένος, ὁ, pastor, propriè omnium pastor, opilio, à quod indicat Plato in Minoe, vbi quærenti quis sit & quo nomine vocetur, ὁ πολὺς ἄνθρωπος ἀγέλαις κρατῶν ἡμῶν, respondetur Ποιμένι (* Ideoq; ab οἰς & μαίω derivatum putatur, dictumq; quasi οἰμένα. Etym. tamen Ποιμένα nominatum scribit ὅτι τὸ ἐν τῇ πόᾳ μένειν.) Theocr. id. 8. Ποιμὴν εἰρωνεύων ἔων ἐνεκεν Μετάλκα. Pro bubulco etiã capi docet Eust. Od. α. ὅτι ποιμένα ποιμένι Ἡ' πόνος ἀστολέων. Metaph. dicitur Christus Ποιμὴν Ioan. 10. & alibi, necnon eius ministri & vicarij, Eph. 4. Dicitur & dux seu imperator, vel etiam rex Ποιμένα λαῶν, Il. α. & alibi. Et generaliter pro quouis curatore accipi reddunt: vt apud Soph. in Aiace. σὺ τοι μόνος δ' ἐφ' ἡμῶν ποιμὴν ἐπαρκεῖς τῷδε. Apud Eur. Ποιμένες ἵππων, rectores equorum.

Ποιμενικός, pastoralis, pastoritius, pastorius. Philo de vita Mos. l. 3.

Ποιμενικῶς, adv. idem in Epigr.

Ποιμενικός, ὁ, ἡ, è pastore natus, qui pastorij generis est.

Ποιμαίνω, ἔνω, pasco. Od. ι. Μῆλα Διὸς ποιμαίνετε. Hesiod. in Theog. Ἀρνας ποιμαίνετε Ἐλικωνιάδες ἐνὶ ἄλσει. Plato de repl. l. 2. ποιμαίνοντες τὰ πρόβατα, pro quo Herod. l. 7. absolutè dixit ποιμαίνων δὲ τοῖς θρῃκίοις ἔθνεσι. Metaph. apud Theoc. id. 11. Οὕτω τοι πολύφημε ἐποίμαινε τὸ ἴδιον Μόψος ἄνα. ¶ Item curo, curam gero. schol. & Suid.

Ποιμαντικός, ἡ, pertinens ad eos qui oues pascunt, pastoritius. Greg. Et ἡ ποιμαντική, ἐπιστήμη, scientia pascendi curandiq; ouium gregem. Chrysost. de sacerdot.

Ποιμαντήρ, ῆρος, ὁ, idem cum ποιμένι. (pud Æschin.

Ποιμανορ, idem. Hesyc. Et metaph. dux vel rex populi a-

Ποιμανήιον, τὸ, grex non ouium tantum sed & populi. Eust.

Ποιμανέω, pasco. Exponitur & custodio.

Ποιμανίς, ίδος, ἡ, idem cum Ποιμένορ & ποιμένι.

Ποίμνη ἡ, ἡ, grex ouium. Od. ι. Soph. in Aiace. Metaphoricè de grege ouium Christi, Matth. 26.

Ποιμενικός, ὁ, pertinens ad ouium gregem. Od. β.

Ποίμνιον, τὸ, idem quod ποίμνη. Plat. de leg. Luca 12.

Composita.

Ἀρχιποίμενος, ὁ, pastorũ princeps, epitheton Christi in ep. Pet. c. 5.

Βουποίμενος, boum pastor: in Epigr. (idyll. 1.

Φιλοποίμενος, pastorum amans.

Φιλοποίμνιος, gregis amans, vt κύων φιλοποίμνιος. Theocr.

ΠΟΙΝΗ, ῆς, ἡ, Pœna, vltio iniuriæ seu peccati. Quidam definierunt, Ποινή ἐστιν ἁμαρτήματος δίκη, pœna est peccati vltio. Paus. in Lacon. τὰς τιμωρίας οἱ πολλοὶ τῷ αἰῶνι τῷ ἀνθρώπου ἀνάμαζον ποινάς. Hinc Ποινὰς ἔχειν & τίειν seu ἀποτίειν dare pœnas, pendere, soluere, luere. Et ἀπαιτεῖν ποινὰς, exigere, repetere, reposcere. Et ἀφεῖναι ποινὰς, liberare esse pœnæ. Ipsæ etiam furiæ & deæ quæ scelerum pœnas exigere creduntur, ποιναὶ nominantur, apud Paus. in Att. & apud Synes. epist. 44. ¶ Item pretium quo iniuria pensatur, apud Hom. vt Il. ε. ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἀρετὴ ἀνδρὸς ἀποθιμεῖσθαι. * Etym. & ποῖν derivat, quasi πονεῖν: fortasse quoniam omnis pœna cum labore & molestia coniuncta est.

Ποινατήρ, ῆρος, ὁ, pœnatius. Ποινατὴρ σελίς, exp. pagina in qua scribuntur pœnæ pro delictis ferendæ. Accipitur & pro ποινικός, pœnalis, pœnas infligens.

Ποινικός, ὁ, ἡ, ὸν, pœnalis, pœnas infligens, pœnis persequens. Item vltor, vindex. Soph. in Aiace & alibi. Sic in Epigr. Ποινικὸν λιθοβολία, pœnalis lapidatio, lapidatio qua pœnas aliquis luit scelerum.

Ποινάω ῶ, punio, pœnas exigo, pœnas sumo de.

Ποίνημα, ατος, τὸ, pœna quam quis luit: pœna quæ de aliquo sumitur, idem cum ποινή. Hesych.

Ποινήτωρ, ορος, ὁ, qui vnit, qui pœnas exigit seu sumit, vindex, vltor. Nõn. Pro quo Doricè ποινάτωρ, apud Eur. in Electra.

Ποινάτορ, ορος, ὁ, idem. Oppian. de piscibus.

Ποινάζω, idem quod ποινάω: vnde Ποινάζω μεθ' ἡμῶν, Eurip. in Iph. Taur.

Composita.

Composita.

Ἀντίποινον, ου, τὸ, pœna, vltio. Soph. in Electra.

Ἀξιόποινος, ος, ον, pœna dignus, dignus qui pœnam luat.

Ἄποινα, pretium aut munus quod loco pœnæ debitæ offertur, seu quo pœna debita luitur aut pensatur. Il. φ. item pretium liberationis, Il. α. & ω. vbi Eust. scribit ἄποινα dici munera, quæ dantur ἄνευ φόνου. quasi ἄφονα.

Ἄποινα, τὰ pœnæ, apud Plat. de leg.

Ἀποινάω, pœnæ debitæ eximo, redimo. Exponitur & pecuniam exigo, à Demosthene in orat. contra Aristocr.

Ἀποινάομαι, præmium reportare & assequi. Eurip.

Ἀνάποινος, (*decomp.*) non redempta pretio. Il. α.

Ἐμποινίστωρ, in pœnam incurrens, pœnam merens, pœnæ obnoxius. Suid. & Hesych. Pro eodem scribitur & ἐμποινιστὴρ.

Λαθίποινος, punire oblit*. Et τὸ λαθίποινον, quod non punitur. Hes.

Μεταποινος, pœnalis, idem cum ποινικὸς, vt δίκη μεταποινος, apud Suid.

Νηλεόποινος crudeli supplicio puniens. Hesiod. in Theog.

Νόποινος, impunis, impunitus, qui pœnas non solut. Od. ξ. Et νόποινον (*adverb.*) impunè, inmouitò. Od. σ. & υ.

Νηποινία & νηποινεί, vel νηποινεὶ. idem Xen. & Demosth. Legitur & νωποινὶ, pro iisdem, apud Poll. l. 8.

Πῆος, &c. vide in Οἷος. Πιαίνω, vide Πίων in Πίαν.
Πιεζίνω, in Χαίρω. Πιεσίνω, in Φυλάσσω.
Πιεσίω, in Πίω. Πίος, & c. in Πίων.

ΠΟΛΕΜΟΣ ου, ὁ, bellũ pugna. Il. α. Λίσσε γὰρ ἔν τε θέμις τε φίλοι, πόλεμόν τε μάχην τε. Il. ξ. Πόνος, πόλεμος. Plat. l. 12. de leg. Πόλεμον κοσμεῖν, belli insignia. Τὰ τῶν πολέμων. Dem. res bellicæ. Xen. Fed. 1. Πόλεμον ἄρασθαι πρὸς τινῶν. Polybius, ἀνήλαβε τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον, quum suscepisset bellum Romanũ. Sic ἐγείρειν πόλεμον. Herodian. l. 3. & κινεῖν πόλεμον apud Athen. l. 12. Et Thuc. Πόλεμον ποιεῖσθαι μετὰ τῶν ξυμμάχων, bellum gero cũ socijs. Apud Eurip. χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν, bella & dissidia inter fratres. * Multiplex est huius vocabuli etymon apud grãmaticos. Alij enim compositum dicũt ex πολὺ & αἷμα, vt sit quasi Πολύαιμος. Alij ex Πολὺς & ἅλλομαι, quasi Πολλάλεμος. Quidam à πολεμίζω deducũt. Nonnulli πόλεμος τὸ τῆς πόλεως ἅμαρτημα ἢ μέρος ἢ ἡμᾶς dici tradũt. Sũt & qui simpliciter ex ἑλεῖν seu ἅλλομαι deriuent quasi ἅλεμος. Addo posse & à πολέω, deduci quòd bellum omnia vertat, inuertat, euertat.

Πολεμικὸς, ὴ, ὸν, bellicus, militaris. Xen. Hellen. 5. Πολεμικὰ ἀρετὴ. Thuc. lib. 2. Πολεμικοὶ κινδυνοι, belli discrimina. Apud Aristot. polit. 1. c. 3. Πολεμικὴ τὰξις, disciplina militaris, ars bellica. Τὰ πολεμικὰ, res bellicæ. Xen. Hell. 1. Pæd. 7. & alibi. ¶ Item bellax, bellicosus. Isocr. Thuc. Aristot. Xen. ¶ Accipitur & pro πολεμικῶς, apud Plut. de prim. frig.

Πολεμικῶς, bellicosè, vt Πολεμικῶς ἔχειν, bellicoso animo esse belli cupidum esse. At Πολεμικῶς ἔχειν πρὸς τινα, hostili animo esse erga aliquem, apud Xen. Pæd. 5.

Πολεμός & tonica dialysi πολεμὴς, bellicus. Il. β. Πολεμήια ἔργα. & Hesiod. in Asp. Πολεμήια τεύχε' ἐχούσης, arma bellica, seu ad belli vsus comparata.

Πολεμιστὴς, ου, ὁ, qui animo hostili & bellũ inferẽdi cupido affectus est erga aliquẽ, infestus, interdũ etiã inimicus. Xen. pæd. 3. ὡς πολεμιστὴς πόνοις χρῶν τοῖς. Idẽ li. 4. Pæd. cũ dat. ἐμοὶ πολεμιστὴς. Et cum genit. apud Aristid. Πολεμιστὴς τῆς δόξης. Item Πολεμιστὴς simpliciter, pro ὁ πολεμιστὴς ἀνὴρ, hostis, & οἱ πολεμιστὴς, hostes, sæpe apud Thuc. Xen. Plut. & alios. Et ἡ πολεμιστὴς & ἡ πολεμιστὴς χώρα, solum hostile, hosticum. apud Xen. Pæd. 3.

Πολεμιστὶ, hostiliter, hostili ergò, infesto animo. Thu. l. 3. & 4.

Πολεμόω, ῶ, ad bellum excito, ad bellum alicui inferendũ incito. Πολεμόομαι ἅμαι, ad mouendum contra aliquem bellum instigo. Thuc. lib. 1.

Πολεμίζω, ίσω, bello, belligero, seu bellum gero: aliquando pugno, depugno, decerto. Il. υ. Ἀντὶ Ἀχιλλῆος πολεμίζετον ἐν μάχῃσιν. Et cum dativo. Il. ο. Ἐν τῷ πολεμίζεμεν. Aristop. in Nub. πρὸς ἄλλον καὶ βουλόμενον καὶ τὸν γλαυκῶπιν πολεμίζων.

Πολεμιζὴς, ὴ, ὸν, bellator, habilis ad bellum. Sæpe apud Hom. & Plut. in Fab. [Aristid. & Xen.

Πολεμιστήριος, ία, ὸν, idem, vt ἵππος πολεμιστήριος, apud

Πολεμόω, ῶ, ίσω, idẽ cum πολεμίζω, bellum gero. Interdũ absolutè, apud Thuc. & Isocr. Interdũ cũ acc. πόλεμον. Dem. Πολλὰς ὑμεῖς πεπολεμήκατε πολέμους, multa bella gessistis. Sæpè cum præpos. μετὰ & πρὸς apud Thuc. & Plut. Sæpè cũ dat. apud Thuc. Demosth. & Plut. Itẽ metaph. vero. Xen. Pæd. 1. ἀλλά τι πατὴρ σὺ τοῦ τῶν Σάκας πολεμεῖς; Apud Plut. in Thes. Πολεμεῖν τῇ πολλῇ χρόνῳ, repugnare veteri opinioni & dudũ receptæ.

Πολεμόομαι ῶμαι, bello appetor, seu lacessor, oppugnor. Demosth. Plut. & Synes. Dicitur etiam πολεμεῖται, impersonal. bellatur, belligeratur.

Πολεμοτί ω, bellare gestio, bellare cupio. Thuc. l. 1.

Πολεμόνιον, ου, τὸ, herbæ nomen apud Diosc. l. 4. c. 8. quæ sic nominata esse traditur, à bello & certamine, quod antiquissimi reges inter se certarunt, dum inuẽtionis eius laudẽ vtrq; sibi tribuerent. Sunt & qui sic dicta putent, quod aduersus venena pugnet.

Composita.

Ἀγωνιστοπόλεμος, vel potius ἀγωναμπλοπόλεμος, inuicti bello: insuperabiles, in bello nec minis nec vulneribus flexibiles. Hes.

Ἀντιπόλεμος, bellum contra aliquem gerens, hostis. Hesych.

Ἀντιπολεμὴς, idem. Thuc. l. 3.

Ἀντιπολεμέω, belligero aduersus, bello lacessitus vicissim bello infesto. Thuc. l. 1.

Ἀπειροπόλεμος, belli inexpertus, rudis in re militari vtro.

Ἀπόλεμος, ὁ ἡ, imbellis, vt ἀπόλεμος μῦς, apud Plat. lib. 7. de legibus. Item inhabilis ad bellum: vt senes qui iam emeriti sunt aut membris in prælio læsi & truncati fuere. Arrian.

Ἀπολέμως, non bellicosè, nec pugnaciter, more imbellium.

Ἀπολέμητος, bello non vexatus, bellicis turbis carens. Luci

Διαπολεμέω, bello decerto, belligero, vel depugno, decerto. Thu. l. 6. ἱκανωτέραν ἡγούμενοι Συρακόσιον Πελοποννήσου διαπολεμεῖν. Plat. ep. 6. ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διαπολεμοῦσαν πρὸς τὴν τυραννίδα. Dicitur & διαπολεμεῖν πόλεμον. Et in part. διαπολεμούμενος πόλεμος, conficitur, finis ei imponitur. Thuc. l. 7.

Διαπολέμησις, εως, ἡ, depugnatio, decertatio quæ bello fit.

Δυσπόλεμος, vix habilis ad bellum ægrè bellicosus.

Δυσπολέμητος, qui bello ægrè capi potest. Isocr. in Paneg.

Ἐκπολεμέω, idem cum Πολεμέω. Dem. Olynth. 1. ἅπαντες θορυλλεῖτε, ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμοῦμεν ἐν τῇ Φιλίππου.

Ἐκπολεμόομαι, idem cum Πολεμόομαι. Plut. in Caes. τὴν ἡμῖν ἐλθὼν ἐξεπολεμώθη πρὸς αὐτόν.

Ἐκπολέμωσις, excitatio ad bellum alicui inferendum.

Ἐκπολεμόω, de bello, bello deuinco vel expungo. Ammon. apud Thuc. l. 4. ἡ τῶν ἐσθλῶν ἡδὺ ἅμα φανερώτερον ἐκπολεμοῦν.

Συνεπολεμέω, (*Decomp.*) vnà hostem reddo: vnà ad bellum contra aliquem suscipiendum incito, apud Suid.

Ἐμπολεμὴς, cuius in bello vsus est, aptus ad bellum. Hesyc.

Ἐμπολεμέω, bellum gero in: apud Suid.

Ἐπιπολεμέω, belligero aduersus, bello appeto.

Ἐπιπολεμόω, belligero aduersus, bello appeto.

Εὐπόλεμος, habilis ad bellum, bellicosus, strenuus & fortis in bello. Hom. hymno in Martem.

Εὐπολέμητος, qui facilè debellari potest.

Καλλιπόλεμος, egregius & strenuus in bello, bellicosus. Epig. l. 1.

Καταπολεμέω, bellum gero, contrà, bello oppugno: vel debello: Plut. in Caes. τοῖς ἄλλοις καταπολεμῶν ἐκράτει. Thuc. l. 4. τὴν Ἀθηναίων ἐγκλήματα καταπολεμήσω.

Καταπολεμόομαι, bello appetor, &c. Idem l. 6. νομίζοντες αὐτὸν καταπολεμῶσθαι.

Καταπολέμησις, oppugnatio, vel debellatio. Thuc.

Μακροπτόλεμος, ex longinquo pugnans. Theocr. in Syringe.

Μεγαπτόλεμος, bellũ & belli onera fortib. humeris sustinẽs. Il. β.

Προπολεμέω, belligero pro, propugno. Aristot. polit. 2. τὸ (τὸ πολῖτον τὸν τῶν ἐκείνων ἀναιρεῖ) εἰς τὸ προπολεμεῖν μέρος. Æschin. de malè gesta leg. οἱ τῆς πόλεως προπολεμοῦντες.

Προσπολεμέω, insuper hostem facio, præter alios perduellionem ad perduellionem excito: vnde Thuc. l. 3. μὴ γὰρ ἐξ ἴσου εἶναι τὸν Λέσβιον προσπολεμούσθαι.

Προσπολεμέω, bello cũ, belligero contra. Thuc. lib. 8. ἐν τούτῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις πολλοὶ ἐξυμφορούσας προσπολεμοῦσι ἐγένοντο. Itẽ belli socius sũ, bello adiuuo. Idẽ ibidẽ. μάλιστα δὲ ἡμεῖς ἀφορμὰς ἡγούμεθα ἀρετὴν καὶ προσπολεμοῦν.

Συμπολεμίζω, idem cum προσπολεμέω. in poll. signif.

Συμπολεμόω, idem. Plat. ep. 7. οὐ τῶν ἐλπίδων ἔχω συμπολεμεῖν ἔτι σχεδὸν οὐδέν.

Φιλοπόλεμος, & poeticè φιλεπτόλεμος, belli amãs, bellicus, bellicosus. Il. π. & ρ. Plut. in Fab. [fugiens. Od. ξ.

Φυγεπτόλεμος, qui bellũ fugitat, bellicos strepitus ac labores re-

---

ΠΟΛΕΩ, ῶ, verto, verso. Hesiod. in Erg. Εἰκὲ πολεῖν θέρος ἠὲ νεοῤῥῆξαι ἀρότοιο. Exponitur etiã aro, apud Poll. l. 1. Neutraliter etiam accipi, pro ἀναστρέφεσθαι, vertari tradit Eust. Exponitur & pasco. Hesych.

Πολεῖμαι ῶμαι, vertor. Aristoph. in Aub. ὅστις πολεῖται τὸ κεφαλὴ ἀνάστατος. Ἀπαντᾶν δὲ τὸ γε καλεῖται νῦν πόλος.

Πολεύω, idem quod Πολέω. Πολεύεσθαι, idem quod Πολεῖσθαι, vnde Πολεύετο pro ἐπολεύετο.

Πολέω, ῶ, ῶσω, verso. Od. χ. οὐδ' ἄλοχον νεόλεω Ἰθάκης κεῖ ἄρον πολέοντα. Exponitur &, nutrio ministro contineo.

Πόλος, ου, ὁ, terra aratro versa seu scisa. ¶ Πόλοι dicuntur etiam duo puncta, axem, circa quem mundi moles circumagitur, terminantia: vertices & cardines mundi. Aristot. de mundo. ¶ Ipsa etiam mundi quæ circum axem polosque rotatur moles, vel ipsum cœlum, Πόλος nominatur. Athen. l. 2. τὸ τοῦ πόλου σύμπαντος ἡμισφαίριον. Sic & apud Aristoph. in Aub. ¶ Item capitis vertex. Et totum caput, teste Poll. libro 2. Et in aere seu palatio sic appellatur τὸ μὲν πόλοι σφαιροειδοῦς, apud eundem ibidem. ¶ Πόλος, dicitur etiam solarium seu horologium: quod in eo vmbra vnà cum Sole circumacta horas indicet. Athen. lib. 5. Poll. lib. 6.

Πωλεύω, idem cum Πολέω. ¶ At Πωλεύω, verdo, vide suo loco.

Πολῶμαι, versor, vertor: vel proficiscor, eo: interdum & verito. Od. δ. Πολεῦσι τῆς δ' ὑπερωίου ἄλιος. Od. β. & ρ. Οἱ δ' εἰς ἠμίτερον πολέμου ἡμεῖς πολέοντες.

Πολεύω idem cũ πολέω. Πολεύσομαι, idẽ quod Πολῶμαι. Il. α. Οὐτέ ποτ' εἰς ἀγορὴν πολεύεται οὐδὲ κατέρχεται. Sic & Il. ι. Πόλις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primùm cum propositione.

Ἀμφιπολέω versor circum. Itẽ obeo, lustro. Theocr. idyll. 1. Εἴτι τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον. Itẽ ministro, famulor, curo.

Ἀμφίπολος, ὁ, ἡ, qui vel quæ circa dominum dominámve versatur, minister, ministra. Od. ω. Il. ω. Athen. lib. 6. ¶ Ἀμφίπολος τάφος, sepulchrum quod circumquaque obitur. Eust.

Ἀμφιπολεύω, comitor aliquem tanquam famulus, aut famula. Et simpliciter, comitor. Od. υ. Καὶ ὁ ἑῷ ἐν στήθεσσι φίλῳ ἐρεμνὸν ἀμφιπολεύεν. Item ministro alicui tanquam famulus laboro circa quidpiam tanquam minister. vt Od. ω. Τοῦ δὴ μοῖρ' εἶς ἀνδρῶν τοῦ δ' ἔρχεται ἀμφιπολεύων; Et general. officium humanitatis alicui præsto, tueor, curo, foueo. vt Od. σ. & τ. Εἰ καὶ τῷ γ' ἐλθοῦσ' ἡμῖν θεὸν ἀμφιπολεύοι. Sic apud eũdẽ Hẽ. hym. in Mercur. Γόνυς γ' ἀμφιπολεύει ἡ ἡμετέρους θαλαμηγός. Et apud Herod. ἀμφιπολεύω ἱερὸν Διός, in Iouis templo ministro.

Ἀνατολέω, reuolno, iterum voluo, iterum verso. Et metaph. reuoco in cogitationem, animo reuoluo. Plat. in Phileb. ἔστιν ἡ ψυχὴ ἀνατολοῦσα μνήμαι εἶτ' εἰδότ' οὖσαι εἶτ' ἀν μαθήματος αὖθις ἔτι πάλιν ἀναπολοῦσα αὐτὰ ἐν ἑαυτῇ. Interdum sumitur pro simplici πολῶ. Item rumino Suid. ex Ælian. μόνος ὁ θαλασσίος σκάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ. Exponitur & ἀναπτύσσω. Suid. ex Hesych.

Ἀνατόλησις, εως, ἡ, ipsa actio reuoluendi in animo, reuocatio in cogitationem.

Ἀνατολητικός, reuoluendi facultatem habens, vel aptus ad reuoluendum & reuocandum in cogitationem.

Ἐπανατολέω, [*decomp.*] iterum reuoluo, iterum in memoriam reuoco. Plat. de leg.

Ἐμπολέω, vide in compositis ex Πωλέω, vendo.

Περιπολέω, in orbem agor seu versor, obeo, circumeo. Plat. in Tim. Πάντες ὅσοι τε ἀπεστρωμένοι φανερῶς, ὅσοι φαίνονται, κατ' ὅσον ἂν οἷοί τε ὦσι θεοί. Apud Hoer. τῶν στρατιῶν τῶν μὲν βασιλικὸς περιπολοῦσιν, exp. exercitum prætorianum. & quum rex in comitatu circumducit.

Περίπολος, ὁ, qui circumit, qui in orbem obit & lustrat: vt explorators & excubitores. Aristop. in Auib. Thuc. l. 4. Sic dicitur etiam nauis apud Rhodios: de qua Arrian. l. 1.

Προπολος, ὁ, ἡ, anteambulo: famula quæ heræ suæ præit. Aristoph. in Pluto. Athen. l. 6.

Προπολεύω, sum προπολος. apud Suid.

Προπόλημα, τὸ, exp. ministerium, apud Eur. in Ione, Καλλίστας προπόλημα δ' ἄστρας.

Πρόπολος, famulus, minister, vel famula, ministra. Eurip. in Iphig. Aul. Aristoph. in Ran.

Προπολέω, famulor, ministri seu ministræ munere fungor. Eurip. in Troad. Τίμῳ τιθεὶς προπολεῖν Ἀχιλλέως.

Composita, sine præpositione.

Ἀγνοπόλος pro simplici ἀγνός. Orph. in Argon. ἀγνοπολόν τε καθυρμῖν.

Αἰπόλος, caprarius: ὁ ἀεὶ τὰς αἶγας πολῶν, aut [secundum alios] ὁ ἀεὶ τὰ αἰπὰ πολῶν, qui inter capras versatur, aut circa alta loca. Od. υ. Theocr. idyll. 1. & alibi. Vsurpatur etiam pro Ποιμένι, pastor ouium, teste schol.

Αἰπολικός, ad caprarium seu caprarum pastorem pertinens. vt αἰπολικὴ νίδυ.

Αἰπόλιον, τὸ, grex caprarum. Il. λ. Herodot. l. 1.

Αἰπολέω, sum caprarum pastor, versor, inter capras. Theocr. idyll. 8. Αἰ δ' ἐλίκας μὲν ἐμὲ αὐτὸν ἐμὲ αἰπολέοντα δ' ἐν ἄγραις.

Ἀοιδοπόλος, qui versatur circa carmina, Poëta. Hesych.

Ἀκροπολος, ὁ, ἡ, altissimum habens verticem, cuius summitas ipsum polum attingit: excelsus, præaltus. vt ἀκρόπολα ὄρη. Il. ι.

Ἀστροπολέω, circa astra seu astrorum scientiam versor.

Ἀστυπολέω, per vrbem incedo. Athen.

Βουπόλος, qui circa boues versatur, bubulcus. Hesych.

Δικαιοπόλος, qui circa iura reddenda versatur. Et interdum idem quod rex: vt Il. & Od. α.

Δικαιοπολία, & Ionicè Δικαιοπολίη, iuris dictio, iudicium. Exponitur &, lis, controuersia, Epigr. l. 2.

Δίπολος, bis versus seu aratus. vt δίπολος γῆ. Procl. in Hesiod.

Δρυοπολεῖν, in montibus vagari & circa quercus, vescentem earum glandibus & iis succidendis se fatigantem. Hesych. Exponitur & lignis circumuallatum obsidere. Suid.

Ἡμίπολον, dimidia poli, i. cœli pars. Hesych.

Ἠοιπόλος, ὁ, aurora. in Epigr.

Θαλαμοπόλος, qui circa thalamum versatur, & curam eius gerit. Od. ζ. Plut. in Alex. Pro sponso vsurpatur, apud Sophocl. in Oedip. Tyr.

Θεμιστοπόλος, qui circa leges & reddenda iura versatur. Hesych.

Θεοπολέω, deos lingo. Plat. de leg. l. 10. (in Iphig. Taur.

Θυηπόλος, qui circa sacra aut suffumigia faciẽda versatur. Eurip.

Θυηπολία, ἡ, operatio in sacris, ipsa functio τῆ θυηπόλου.

Θυηπόλιον, τὸ, sacrificium.

Θυηπολέω, sacra facio. Plato de rep. l. 1. βίβλων ὅμοιόν τι φέρεσθαι Μουσαίου καὶ Ὀρφέως, καθ' ἃς θυηπολοῦσι. Et cum dat. apud Eurip. in Electra. Ἀργεῖοι θ' ὅθεν νεῶν θυηπολεῖ θεοῖς.

Θυηπολοῦνται, sacra fiunt. Idem in Heraclid. θυηπολοῦνται δ' ἀ. συμμαχίαν ὕμνοις.

Ἱππόπολος, qui circa equos versatur, qui equos alit ac iis ad pugnam vtitur. Item equestr. Il. ξ.

Λοξοπολέω, obliquè vagor. Quidam exp. transuersus feror.

Μαντιπόλος, qui vel quæ circa vaticinia versatur: vates. Eurip. in Hecub.

Μετεωροπολῶ, sublimia verso: sublimia perago & perlustro. Plat. in Phædro, τελέα μὲν οὖν ἡ ψυχὴ μετεωροπολεῖ τε καὶ ἐπισκοπεῖ κόσμον διικεῖ.

Μουσοπόλος, qui circa musas versatur, musarum famulus: poeta. Eurip. in Alcest.

Μυσπολεῖ, veluti mus obertat. Aristoph. in Vesp.

Μυστοπόλος, seu μυστιπόλος, qui mystica versat, seu qui circa mystica, i. res sacras versatur: sacerdos. Non. Apud eũdẽ μυστιπόλος ἑορτήσιος, sacer seu festus dies. Et in Epigr. μυστιπόλα φέρμυζι. Μυστιπολέω, celebro. Nonn.

Νεοπόλος, qui in templo versatur: ædituus aut sacerdos. Hesiod. in Theod.

Νυκτιπόλος, noctiuagus, noctu obertans: vt νυκτιπόλος ἀλάστωρ. Eurip. in Ione.

Οἰοπόλος, qui circa oues versatur: *à nomine oiς.* Apoll. Arg. l. 2. Interdum significat solitarius, qui solus alicubi versatur: à nomine οἶος, solus. Dicitur & locus aliquot οἰοπόλος, vel is in quo versari oues solent: vel is in quo non nisi solus versari queat desertus: vt Il. τ. & ω. (Cyclop.

Οἰοπολέω, solitarius sum, vel in solis locis versor. Eurip. in

Οἰωνοπόλος, qui circa aues versatur, augur, auspex. Il. α.

Ὀνειροπόλος, qui circa somnia versatur, ex eis futura prædicens, coniector. Il. α. & ι.

Ὀνειροπολέω, in somniorum interpretatione versor. Hesych. Item somnio, somnium cerno. Dem. Philipp. 1. Πολλὰ τοίνυν ὀνειροπολεῖν ἐν τῇ γνώμῃ. Plut. de Soct. ἃ μάλα συστρωφῶν ἐπεγρόμενος εἴ τε ὀνειροπολοῖ. Item decipio & eludo veluti vanis per somnium imaginationibus. Aristoph. in Equ. ἢ δ' ἐξαπατᾷς καὶ ὀνειροπολεῖς ἀεὶ σαυτῷ.

Ὀρεσπολέω, in montibus versor, in montibus ersto. At ὀρεσπολέω, circa mulos versor, mulos curo vel alo. Suid.

Πυροπολέω, circa ignem versor: vel ignem accendo. Od. ι. καὶ δὴ πυροπολοῦσ' ἐλάσκομεν ἵππους ἐόντας. Cũ accusat. significat, ignè & incendiis vasto, igni depopulor: vt Aristophan. τὸν ἡμῶν πυροπολεῖ τὴν οἰκίαν; Plut. in Themist. Πυροπολοῦσι τὴν Φοινίκων ἀρχήν.

Πυροπολίαμαι, idem Herodot. Πυροπολίαται τὴν Ἀτταλικὴν καὶ βαρβαρικήν. Et passiuè incendiis vastor seu inflammor: apud Hesych. & Sid.

Πυρπόλημα, τὸ, vastatio quæ fit igni. Eurip. in Helene.

Καταπυροπολέω, (*decomp.*) incendiis absumo vel comburo, concremo. Phalar.

Ταυροπόλος, seu ταυροπόλος, Dianæ epitheton: vel quòd apud Tauros (Scythiæ gentem) colatur, vel quod taurorum (& generaliùs cæterorum etiam pecorum) gregibus præsit: vel quod eadem sit cum luna quam tauris vehi fingunt. Sopho. in Aiace. Et Eurip. in Iphig. Taur.

Τετραπόλος, quater aratro scissus, seu versus. Theocr. id. 26.

Τρίπολος γῆ, terra quæ ter aratro versa ac proscissa fuit. Il. ε.

Ὑμνοπόλος, qui circa hymnos versatur. Phal. ep. 53. Pro eodem dicitur & ὑμνοπόλος.

Ὑμνοπολέω, circa hymnos & carmina verso. Hesych. & Suid.

Ὑοπόλος, qui circa sues versatur, subulcus. Poll. l. 7.

Ὑοπολέω, circa sues versor, porcorum pascendorum curam habeo. Hesych.

Ὑψίπολος, qui in alto versatur. Oppian. de venat. l. 3.

Ὠραιοπολέω, versor inter, τὰς ὡραίας, i. eos qui florent adhuc sunt ætate & forma venusta. Suid.

Composita ex Πολέω, *significante idem quod* Πολέω.

Ἐπιπολέομαι, obeo seu obeundo lustro. Il. ἐπιπολῶνται ἀνὰ δῶν. (ex Πόλος.

Εὐπολος γῆ, terra quæ aratro facilè vertitur. Vide & in compos.

Πολίζω, &c. vide in Πόλις.

ΠΟΛΙΟΣ, ᾶ, ὸν, canus. Il. χ. Πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον. Et τὸ πολιὸν ἐνθάδε, apud Plut. symp. 3. Et Πολιὰ ἔριφος in Epig. & apud Dioscor. l. 3. c. 124. Sæpe Πολιὰ absolute ponitur pro πολιὰ ἔριφος apud Hoer. Plutar. &c. ¶ Item albus, candidus, nitens. vt Πολιαὶ θάλασσα, propter spumam & fluctus: apud Hom. Πολιὸς ἀνέμου, Od. φ. Sic Πολιὸς ἀγκάλης, apud Apol. Rhod.

Πολιότης, ητος, ἡ, canities.

Πολιόω, ῶς, ῶσω, ὦσα, ὦκα, ὦν, canus: vel canos referens. item facilè canescens. Alexand. Aphrod.

Πολιόω

Πολιόω, canum facio. Πολιόομαι, canus fio, canesco. Aristot. hist. an. l. 3. Πολιοῦν ἡ ἐν χρῷ φύσις.

Πολίωσις, ἡ, ipsa actio reddendi canū. Exponitur & canities.

Πόλιος ὁ, frutex est capitulum habens cano hominis capillo similē. Vide Dioſc. l. 3. c. 114.

Compoſita.

Ἐπιπολιόομαι, canesco, vel superne canesco.

Μεσοπόλιος, ὁ, ἡ, semicanus, qui medium canæ ætatis attigit. Iliad. ν. (ἡμιπόλιος.

Μαξιπόλιος, cuius pilis cani misceri incipiunt, idem quod μι-

Προπόλιος, ante tempus canescens. Æl. Dionys.

Σπαρσοπόλιος, Hesych. exp. ὀλιγοπόλιος, cuius per tempora pauci cani sparsi sunt. Σπάρσιτον ἐκ τοῦ σπαρτός, rarus, & πολιός.

Σπαρσόπολιος, cui sparsi sunt per tempora cani. Poll. l. 4.

Τριπόλιον, q. d. ter canum seu canescens: herbæ nomen, quæ in die floris colorem ter mutat. Dioſc. lib. 4. c. 135. Eadem dicitur & τριχόπολιον. Hesych.

Ὑποπόλιος, subcanus, aliquantum canus.

Π Ὸ Λ Ι Σ, ἰδος, ἡ, vrbs, ciuitas. Sæpe pro ipsa vrbe muris cincta, vicisque & ædificiorum ferie distincta. Il. ο. Πόλις πύργοις ἀραρυῖα. Et Il. φ. Πόλις τρηχεῖαι ἀνωΐστοι. Sic Il. σ. Ἐν δ' ὅν τε πόλεσι πολύανθρωπον ἐνθρώσκουσι Κῆρες. Luc. ἀνάστυμβον ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἔοικεν. Interdum pro ciuitate seu ciuibus, vt Aristot. in polit. Πόλις τῶν πλούσιος μοναρχεῖται. Et Eth. 8. Τὰς πόλεις συνέχει ἡ φιλία. Sic & apud Thuc. & Dem. ¶ Suidæ est Iudi genus. * Dictam esse Πόλιν ἀπὸ τοῦ πολεῖν ἐν αὐτῇ, quod in ea versentur homines: vt πόλιν ἐκ πολλῶν συνιστάσθαι, quod ex multis consistat, tradit Etymol.

Πολιὰς ἁδ, ἡ, vrbana: Palladis epitheton apud Athen. quòd vrbis præses tutatrixque crederetur. Herodot. l. 5. Luc. in Lapith.

Πολιεύς, ἑως, ὁ, cognominatur Iupiter vrbium tutor, præses ac custos. Aristot. de mundo. Pausan. in Att.

Πολίχνη, ἡ, oppidulum. Thuc. Πολίχνιον, ου, idem. Isocr. in Panath. Plat. de rep. 2.

Πολίζω, ἔσω, vrbem condo, vrbem statuo. Il. ν. ἐν' ἐγὼ κ' φοίβῳ Ἀπόλλωνι ἥρῳ Ἀκαμάντι ἔστι πολίσσομεν ἄστυ ἀθήρεντε. Dicitur & Πολίζειν ου, qui in eo vrbem ædificat. Plut.

Πολίζεσθαι, dicitur vrbs quæ extruitur. Herodot.

Πόλισμα, ου, idem quod πόλις. Thuc. Dem. Herodot. Πολισμάτιον idem cum Πολίχνη. Polyb. l. 5. Plut. in Themisth.

Πολισσοῦχος, ὁ, conditor & autor ciuitatis. Item ciuitatis princeps Nazianz.

Πολίτης, & poet. Πολιήτης, ου, ὁ, ciuis, municeps. Iliad. γ. Xen. Pand. 8. Dem. &c. Item ciuis, i. concius. Isocr. Plutarch. in Public. Fœm. Πολῖτις, ἰδος, ciuis, vel mulier. Aristot. polit. 3. Et quæ eiusdem ciuitatis est. Plutarch. de Herod. Pro quo poeticè Πολῖτις, apud Apollon.

Πολιτικός, ciuilis: ad ciues seu ciuitatē pertinēs: vt Πολιτικὰ πράγματα. Isocr. Et Plat. Et κοινωνία πολιτική. Aristot. Et τὸ πολιτικόν ciuile ac popolare. Item administrandæ reipub. peritus, aut qui in administratione reip. versatur. Aristot. Item ad reip. administrationem pertinens, vt Πολιτικοὶ λόγοι. Isocr.

Πολιτικῶς ciuiliter. Synes. vel vt decet rempublicam administrantem, aut reip. administrationem.

Πολιτίζω, administro, ciuilia negotia tracto.

Πολιτισμός, administratio reip. Laert. in Arcesi.

Πολιτεύω, rempub. administro, fungor magistratu in rep. Xenoph. Hell. l. 1. πρὸς τὸ ἴδιον κέρδος τοῦ πολιτεύειν. Et simpliciter administro. Thuc. ἀλυσιτελῆ πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν. Propriè significat, in repub. versor & cum legibus atque institutis viuo. vt apud Thucyd. lib. 3. κοῦ τε τῶν πάντων βουλεύματα πάντα πολιτεύειν.

Πολιτεύομαι, idem Isocr. ad Phil. καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν. Thuc. lib. 2. αὐτοὶ ἐκείνοις ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλεύοντο. Et simpliciter administro. Aristot. pol. 1. Πολιτεύειν τοῦτο μόνον. Exponitur & moliorve. Chion. Plat. Πολιτεύεσθαι μὴ τῶν πολλῶν ἀνόητον ἀπὸ τῆς ἡμέρας. Item, munere fungor. Greg. in Basil. ζῶ καὶ πολιτεύομαι. Sic & Act. Apost. c. 23. De priuatis dictum, significat idem quod Πολιτεύω in post. signif. vt apud Dem. Πολιτεύεσθαι ἐν ὀλιγαρχίᾳ καὶ νόμοις ἐξ ἴσου. Item vitam meam instituo vt apud Aristot. polit. 3. ὥστε τὸ πλῆθος πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύειν συμφέρον, quum ita vitam instituit populus vt publicæ interest vobis. Et simpliciter, vino, vtor. Greg. φύλακοι μοι τοῦ κυλίκου πεφυκότες ἐν ᾄδῃ καὶ πολιτεύομαι. Luc. de luctu, ἀπὸ τῶν ἐξῆς νεκρῶν ἐν αὐτοῖς πολιτεύειν. ¶ Πολιτεύομαι, (pass.) gubernor, administror. Plat. οὐ πολιτευόμενον πόλις. Sic & apud Xen. & Dem.

Πολιτεία, ἡ, administratio reip. seu ciuitatis regimen. Isocr. Πᾶσα πολιτεία ψυχὴ πόλεώς ἐστι. Item reip. status, vel respub. Aristot. polit. 8. c. 10. Item vitæ institutum & ratio, Basil. & Greg.

Πολίτευμα, τό, idem cum Πολιτεία. Aristot. pol. 3. c. 4. Interdum sic dicitur genus administrandæ reip. vel ciuitatis. Polyb. Item actio aliqua pertinens ad reip. administrationem: Et generaliter, actio vel solertia qua quis in re aliqua administranda vtitur. Luc.

Πολιτευτής, οῦ, ὁ, reip. seu ciuitatis administrator, magistratus. Greg. Olympiodoro.

Πτόλις, poeticè dicitur pro Πόλις. Il. ρ.

Πτόλιν ἔρεον, τὸ, vrbs, oppidum. Od. π. & alibi apud Hom.

Πτόλισμα, pro Πόλισμα. Suid.

Compoſita ac primitiua ex Πόλις, Πολίζω, & Πολίτης.

Ἀγχίπολις, vrbi propinquus. Nonn.

Ἀκρόπολις, ἡ, q. d. summa vrbs, i. summitas vrbis, summa pars vrbis & altissima arx vrbis. Isocr. in Paneg. & de pace. Peculiariter & quasi κατ' ἐξοχὴν sic dicebatur arx Athenarum, in qua & ærarium erat. Isocr. Thuc. Dem.

Ἀμφίπολις, ciuitas aqua cincta: nomen vrbis cuiusdam Thraciæ: de qua Steph.

Ἄπολις, ὁ, ἡ, cui vrbs non est, qui sine vrbe est. Isocrat. de Pace. Xen. Hieri. 6. Item qui vrbe sua priuatus est, exterminatus. Et ἄπολις πόλις, vrbs euersa, quæ non amplius est. Plat. de rep. l. 6. Item inurbanus, incultus, rusticus. Syn. ep. 103.

Ἀπολίτευτος, qui non est Πολιτευτής: cuinde superlat. ἀπολιτευτότατος, ignarissimus administrationis reip. apud Cic. in epist. ad Att. l. 8. ep. 20.

Ἀπολίτης, qui ciuis esse desiit. Poll. ex Theopompo.

Ἀποπτόλις, exul. Suid.

Ἀφεκπόλις, vrbs negotiis vacua, vrbs otij altrix.

Αὐτόπολις, ciuitas quæ suis ipsius legibus regitur: vrbs quæ per se sola ciuitatis nomine censetur. Thuc.

Δεκαπόλις, decem habens ciuitates, decem vrbibus insignis: regio quædam Iudæ conterminа. Matth. 4. & alibi in nouo Test.

Δεκαπολίτης, qui ex ea regione est.

Διεκπόλις, qui reipub. iubet fugiunt, seu reipub. munia. Aristoph. in Ran.

Ἑκατόμπολις, centum vrbibus insignis. Cretæ epitheton. Il. β.

Ἐκπολίζω, vrbem extruo, vel vrbē efficio. Aristid. in encom. Rom.

Ἑλεπόλις, ἡ, μηχανή, machina obsidionalis capiendis vrbibus apta. Vitruu. l. 10. c. 21. Et quæuis vrbium expugnatrix machina. Ioseph.

Ἐλέπολις, idem *apud Poetas*. Apud Eurip. in Iphig. Aul. Iphigenia se vocat Ilij & Phrygū ἐλεπόλιν, i. victimā carnendis Ilij mœnibus & excindendæ Phrygum gentis destinatam.

Ἔμπολις, cui patria & certa ciuitas est in qua habitat. Hesych. Cum dat. significat, eandem ciuitatem incolens. Sopho. in Oedip. Colon.

Ἐπιστάτολις, vrbium tutatrix & patrona. Palladis epith. Il. ξ.

Ἡδύπολις, gratus iucundusque ciuibus. Soph.

Ἱερόπολις, sacra vrbs, sancta ciuitas. Philo de vita M. l. 3.

Καταφλεξίπολις, incensor seu exustor vrbis. Epigr.

Κοσμοπολίτης, mundi ciuis. Laert. pro quo diuitum κόσμου πολίτης, apud Luc.

Κωμόπολις, pagus ad oppidi seu ciuitatis magnitudinem accedens: pagus instar oppidi. apud Strab. Marci 1. κωμόπολεις dici putantur quæ nec sunt pagi duntaxat, nec etiam vrbes, & a quibusdam exp. oppidula rusticana, ab aliis municipia.

Μεγαλόπολις, magna ciuitas. Eurip. in Troad.

Μεγαλοπολίτης, magnæ vrbis ciuis. Poll. l. 9.

Μεγιστόπολις, maximas vrbes efficiens. Pind.

Μητρόπολις, metropolis, i. vrbs matris, seu vrbium aliquarum mater vrbs ex qua coloniæ aliquæ deductæ sunt. Thuc. l. 3. Metaphoricè quoque vsurpatur, vt & μόνη apud Plut. lymn. 8. Athen. l. 3. Hominis autem alicuius μητρόπολις, dicitur ciuitas ex qua mater ipsius oriunda est. Athen. l. 11. (ieclus.

Μητροπολίτης, qui ex matrice vrbe est. Et matrici vrbi præ-

Μικροπολίτης, paruæ vrbis ciuis. Aristoph.

Μικροπολίτικον, τὸ, multitudo paruæ oppidi. apud eudem.

Μιξόπολις, ciuitatis ofor. Poll.

Νεοπολῖται, qui publico suffragio ius ciuitatis adepti sunt: noui ciues. Pollux. Plat. Ἀτ νεοπολῖτης, nouæ ciuitatis ciuis. Idem.

Ὁμόπολις & poet. ὁμοπτόλις, qui eiusdem vrbis est, cōciuis.

Ὀρθόπολις, erigens vrbes vel erectas incolens eique consentiens.

Περίπολος, vrbem circumiacens, circa vrbem situs. Poll. l. 9.

Πορθεπτόλις, vrbium vastator vel vastatrix: epith. Palladis, apud Aristoph.

Πολυπόλις χώρα, regio multas habens vrbes. Poll.

Πρόπολις, pars ea vrbis quæ in ipso statim aditu occurrit. Poll. l. 6. 9. Est & in alueis apiariorum propolis. Plin. l. 11. c. 7. Varro libro 3. cap. 16.

Πρόπολος, ante vrbem situs, qui in introitu vrbis est.

Συμπολίζω, in ciuitatem conuio. Strabo l. 8.

Συμπολίτης, ciuis, i. concius. Eurip. in Heracl.

Συστόπολις, vrbes consternans. Aristoph.

Τετράπολις, quatuor vrbes habens.

Τιμόπολις, qui ciuitati honori est & ornamento: qui ciuitatem honestat. Eurip. in Suppl.

Φερέπολις, vrbem ferens seu sustinens ac sustentans. Plut.

Φιλόπολις, ciuitatis amans: peculiariter, suæ ciuitatis & patriæ commodis studēs. Isoc. Plat. Pro quo poet. dicitur & Φιλόπτολις, apud Eurip. in Rhesso. (consulens.

Φιλοπολίτης, amans & studiosus ciuium, ac saluti eorum

Χαυν-

Χαυνοπολίτης, ciuis elatus & stulta superbia inflatus. Aristoph. in Achar.

Compositum ex πολιτεύω & πολιτεία.

Ἀντιπολιτεύομαι, aduersor alicui in administranda repub. Item contrariam factionem sequor. in rep. Plut. in Per. Πλείστον ἀντιπολιτεύεσθαι τοῖς ἀξιωματικοῖς χρόνον. Exponitur & contrario modo remp. seu ciuitatem administro. Et simpliciter, reclamo, refragor, intercedo. Synes. ἀλλά μοι δοκεῖ καλῶς ἐκεῖνο τὸ δ' ἁρμόνιον ἀντιπολιτεύεσθαι.

Ἀντιπολιτεία, contraria factio: propriè, in reip. administratione. Plut. in Cæs.

Ἀπολίτευτος, ὁ, ἡ, alienus à reip. administratione vel negotiis ciuilibus, vel non ciuilis. Plut. de educ. lib.

Διαπολιτεύομαι, concerto de rebus ad reip. administrationē pertinentibus. Antiphon. Itē versor in reip. administratione. Æsch.

Διαπολιτεία, ἡ, concertatio de rebus ad remp. pertinentibus.

Ἐμπολιτεύω, & ἐμπολιτεύομαι, versor in rep. apud Thuc. Item particeps sum politiæ. Exponitur & administro rēp. seu munia reip. Et simpliciter, versor, in, seu inter. Basil. Homil. 11. Πάλιν τοῖς ἐμπολιτευομένοις ἀμφὶ τοῖς ψυχικοῖς ἐμπολιτεύειν διάνοιαν.

Ἰσοπολιτεία, par ius ciuitatis, ex æquo reip. participem esse Plut. in Cam.

Κακοπολιτεία, prava reip administratio, corruptus reip. status, apud eundem, in Cæsare, & in Lyc.

Κατοπολιτεύομαι, politica ratione vinco, institutis meis vinco vel antiquo. Plut. in Pomp. ἐλαθανεν ὑπὸ δ' ἐκείνου τοῦ μέτρου τῷ δήμῳ κατοπολιτευόμενος τὸ πομπήϊον. Idem in Lyc. κατεπολιτεύσατο τοῦ ὀχλοκρατίας τὸ τυφλὸν πλεονεξίαν.

Συμπολιτεύω, & συμπολιτεύομαι, vna remp. administro, apud Plat. Apud Xen. Hel. 5. συμπολιτεύειν exp. communia reip. habere iura & instituta. Exponitur & simpliciter, in eadem rep. cum aliis versor.

Ὑποπολιτεύομαι, subdolè remp. administro & occultè aliquid moliens. Poll.

ΠΟΛΤΟΣ, ὁ puls, pulmentum. Plut. symposi. 4. κρείττον ἀντὶ πόλτου μαστίον. Diosc. l. 2. c. 112 ἐκ τῶν κρίμνων ὁ πόλτος γίνεται.

Πολτάριον, polticula. Idem l. 2. c. 114.

Πολφοί, tamenta ex farre quæ leguminibus iniiciebantur, inquit Poll. l. 6. c. 9. Erotian. Πολφοῖς exp. βολβοῖς, alius esse dicens βρῶμά τι πολτοῦδες.

ΠΟΛΥΣ (*cuius obliquis partim regulares sunt, partim irregulares. Regulares sunt genitiui* Πολύου & πολλοῦ, *apud prætaciémque nominat. plur.* πολλοί & *contractè* πολεῖς, & *accus.* πολλούς *quo etiā contrahitur apud eosdē, & accusat.* πολλοὺς *quo vtrique scriptoribus est communis. Irregulares autē sunt* Πολλῷ, πολλῶν, πολλοῖν, *&c. tanquam à nominat.* πολλός *qui & apud Hom. inuenitur & Herod. l. 6. Fem.* πολλὴ *regulare est per omnes casus. Neut.* πολύ *cæteros casus itidem è* πολλὸν *format*) multus: numerosus. vt Πολὺς λαὸς πολλὰ δ' ἀνάγκας Plut. Πολὺ κράτιστον. Et Πολλοὶ ὀφθαλμοὶ πολλὰ ὁρῶσι, apud Xen. Præd. 8. Interdū additur articul. vt οἱ πολλοὶ θεραπεύοντες, apud Aristot. pol. 2. Et οἱ πολλὰ λέγοντες apud Dem. ¶ Itē multus, i. frequens Dem. in Mid. οὐδ' ἃ τοιαῦτα ὅτι καὶ τούτῳ πολλοὶ χρῆσθαι τῷ λόγῳ, frequēter hac oratione vtitur. ¶ Itē magnus, amplus, spatiosus. vt Πολλὴν ἐν Σικελίᾳ apud Thuc. Interdū exp. excellens, præstans. Itē vehemens, potēs. ¶ Οἱ πολλοί, sæpe dicitur pro, plerique, bona pars, vt apud Thuc. l. 1. ἀπόδοσιν οἱ πολλοί. Sæpius significat, multitudo, vulgus, plebs, pollata turba. vt Aristot. βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν ἢ οἱ ὀλίγοι. In neutro quoque genere τὸ πολὺ & τὰ πολλά. exp. bona pars Thuc. τῆς Σικελίας τὰ πολλά. Et in fœm. apud eundē. ἄτιμον τῆς γῆς πολὺ πολλαί.

Πολὺ, aduerb. multùm, valde. Il. α. ἐπεὶ πολὺ βουλομαι αὐτοῦ Οἴκοι ἐχέμεν. Cum comparatiuo aut superlat. positum exp. multò, longè. vt Πολὺ πλείω. Demosth. & Πολὺ φερέστατος. Il. α. Aliquando & sine iis, vt Πολὺ ἔτιμον, multo superiores erant, apud Thuc. Item longè, procul. vt Πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς. Item pro πολλάκις, sæpe, frequenter. apud Epictet. ¶ Πολλὰ quoque adverbialiter vsurpatur pro πολύ. vt apud Xen. Πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δ' ἐξιόντες μέμψει Κῦρον. Et pro πολλάκις. Iliad. β. & Aristoph. ὦ πολλὰ δὴ τοῦ δεινοῦ τοῦτ' ὀμώμοκ' ἐγώ. Poeticè πολλὰ etiam dicitur pro πολύ. vt Il. ω. Πάσχομεν δ' ἀνιαζόμενα πολλὰ ἐπ' ἄστυ. Et cum comparat. Odyss. ξ. Cum superlat. Iliad. α. & Odyss. α. ¶ Dicitur & πολύς, pro πολύς, apud poëtas. vt Πολὺς ἐμοὶ θρῆνος, apud Hom.

Πολλάκις, & poet. πολλάκι, sæpè, frequenter, multoties. Xen. initio apomn. Πολλάκις ἐθαυμάσαμεν τί ποτε λέγοις. Hesiod. in Erg. Πολλάκι καὶ ξυμφορὰ πόλις κακῶν ἀνέρος ἐσθλοῦ. Et cum genit. vt Πολλάκις τῶν μιαρῶν. apud Xen.

Πολλαχῇ, & πολλαχῶ, in multis in locis. Cum genit. vt Πολλαχῇ τῆς. Aristot. de mūdo. Et Πολλαχῇ τῶν μαστῶν, apud eūdē.

Πολλαχῇ, multifariam.

Πολλαχοῦ, ad multa loca, multas in partes.

Πολλαχόθεν, multis è locis, è multis partibus. Plat. ep. 7.

Πολλαπλάσιος, ία, & Πολλαπλασίων, ον, ὁ & ἡ, multiplex: vt Πολλαπλασία ἀκάθαρτος Synes. Sæpe cū genit. cū quo significat, multo copiosior, multo maior: vt Πολλαπλάσιος τῶν ἡμετέρων. Herodot. Sic & apud Xen. Præd. 1.

Πολλαπλασίως, multipliciter, vel multo amplius, multo plus pro eodem dicitur & Πολλαπλάσια, apud Xen.

Πολλαπλασιάζω, multiplico. Plut.

Πολλαπλασιασμός multiplicatio. (Hesych.

Πολλαπλοῦς, & cōtractè Πολλαπλῆς, idē quod Πολλαπλάσιος.

Πολλοστός, ή, ὁ multesimus, vnus è multis. Hoc. ad Phil. Δοκοῦσι τοίνυν πολλοστὸς εἶναι τῷ ἥδεσθαι καὶ τῶν ἄνω ἐξῆς. Exponitur &, à capite remotissimus, apud Plat. in Philebo. Apud eundem Πολλοστὰ ἡδέα, exp. exigui sensus voluptates, & à suauissimis accentumque longissimè distantes.

Πολλοστῶς, apud Aristot. eth. 10. exp. perparum, ab aliis, multifariam, ab aliis, longo post interuallo.

Πλείων, & Πλίων, ονος, ὁ, ἡ, amplior, copiosior. Item maior. Hesiod. in Erg. Xen. Thucyd. Arist. Plut. Πλείονες vel Πλίονες, & pro eodem Πλῖες, accuiat. Πλείονας & Πλῖας, apud Poet. plures. Apud Thuc. οἱ πλείονες exp. qui statum popularem fouent. Exponitur &, mortui, vt quodam oraculo Tarentinis dato, & apud Pausan. Dicitur & Πλείους, pro Πλείονες, ac Πλείους vt apud Plut. in Publ. & alibi. Neut. Πλέον & Πλίον, plus, amplius. Plat. Xen. Et sub. μέρος, maior pars. Thucyd. Dicitur & Πλέον ποιεῖν, proficere, pronouere. Plut. in Thes. Interdum Πλέον aduerb. ponitur sequente genit. vel particula ἢ, vt Πλέον ἐποιοῦντο ἢ ἀρχήν. Plat. de leg. Et cum dat. ὀλίγῳ πλέον. Xen. Pro eo Attici dicunt Πλέον vt apud Aristoph. Iones verò πλεῦν & genit. Πλεῦνος, & c. apud Herodot. Plut. Πλείονα & Πλέονα & contractè Πλεῖν: quod aduerbiabiter quoque vsurpatur. ¶ At Πλέον (oxyt.) dicitur annus, à Pleiadibus, quòd ea reuolutione ipsum compleant, teste Theone, apud Aratum: vel Νῦν δὲ πάντας πλεῖστον, vel λόγῳ δὲ ἐν πολλῶν σωμάτων κείνοις εἰς πολλὰ διῃρῆσθαι. (in menses videlicet, dies, noctes & horas) iamore Tzetze. apud Hesiodum, canentem in Erg. Πλέων δ' κ' χθονὸς ἄμμι θέοι.

Πλειάκις, sæpius Dinarch.

Πλειάχοις, q. d. pluriariam, multifariam.

Πλειόω, copiosior aut maior fiam quā opus sit, aut quàm sit necesse. Aristot. eth. 2. c. 6. ὁ μήτε πλειόω μήτε ἐλλείπων. Apud Galen. Πλειόω τὴν πτισάνην, expon. largiore pisanā vtor. Apud Thucy. Πλειόω τὴν τύχην, frequentiori bellorum vti successu. Item plus habeo: vt Chrysost. τί πλειόω τῶν ἀνθρώπων ὁ θεός; itē insolescō, supra modum essentior, plus æquo audeo. Demost. Philipp. 3. ἐπειδὴ πλειόω ἐπιχείρων. Actiuè etiam ponitur, vt apud gramm. εἰ Ἀττικοὶ πλειόουσι τὰ ἄρθρα, superfluos ponunt articulos. Exponitur &, augeo, apud Chrysost.

Πλειόομαι, nimium augeor seu amplificor. Thuc. Item redundo. Gal. φύσεις τούτου κακῶν πλειόωσι.

Πλειονασμός, superfluitas & redundantia cuiusuis rei. Plut. symp. 3 Πλείονασμα, idem.

Πλεονασμός, redundans, superfluus.

Πλειάς, ἀδος, ἡ, pleias: fidus in cauda, vel dorso Tauri: dictum à Πλέοντες, quod plures stellas, (secundum Proclum sex, secundum Plinium, septem) contineat. Latinè vergiliæ dicuntur. Plura vide apud Gell. l. 13. c. 9. A poetis eædem Πλειάδες vt Ionicè appellantur Πλειάδες: vt Iliad. ε. & apud Hesiod. in Erg.

Πλεῖς, & plurimus. Plut. Xen. &c. Interdum frequentissimus: vt apud Aristot. meteorol. l. 2. Πλεῖστοι θερμαὶ πνεῦσι.

Πλεῖστον & Πλεῖστα, plurimum. Item maximè, longissimè, vt πλεῖστον ἀπέχειν. Xen. τὸ πλεῖστον, maxima ex parte. Herodia. Item, ad summum. Gal. Interdum, vt plurimum. Pro quo & τὸ πλεῖστα. apud Aristot.

Πλειστάκις & Πλειστάκις sæpissimè.

Πλειστάχοθεν, ex plurimis locis.

Πλειστηριάζω, plurimo licitor, pluris liceor quàm cæteri. Lyl. & Themist.

Πλειστηριασμός, licitatio eius qui plurimi licitatur, seu pluris quam cæteri. Hesych.

Πλειστηριάζομαι, glorior, iacto me. Æschyl. in Choephoris.

Πλεῖν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἐκπλεονάζω, redundo, idem quod Πλεονάζω.

Ἐπιπολύ, aduerb. multum, valde admodum. Item diu. apud Thucyd. & Luc. dicitur & ὡς ἐπιπολύ, & ὡς ἐπὶ πολύ, plerumque, ferè, penè semper, vt plurimum. Exponitur &, magna ex parte. Apud Thucyd. ἐπιπολὺ τῶν θαλάσσης ἐπέχει, expo. latè mare occupat.

Ἐπιπλέον (& ἐπιπλέων, apud Herodot.) vlterius. Item amplius, copiosius, fusius: vt ἐπιπλέον διηγήσομαι, Thucy. Interdum & pro diutius. Sic & ἐπιπλέων amplior, apud Aristot. lib. 9. de cœlo.

Ἐπιπλεῖστον, interdum simpliciter pro πλεῖστον: vt καὶ ὅσῳ ἂν ἐπιπλεῖστον ἀπέχῃ τι. apud Thuc. ἐπιπλεῖστον ἐξικνοῦνται, longissimè progrediuntur. Dicitur & de tempore pro diutissimè, in longissimum temporis spatium. apud Thuc. ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον, ab æuo longissimo.

Καθ᾽ πολύ, multum valde. item multo, cum comparat. vt καθ᾽ πολυ βέλτιον, apud Diosc. multò inferior.

Πάμπολυς, (q.d omnino multus) permultus: vt Πάμπολοι ἄνθρωποι, & Πάμπολλαι πόλεις, & πάμπολλα ἔθνη. Xe. Pęd. 1. Et πάμπολυ πλῆθος. Luc. Et βοσκήματα πάμπολλα, Plat. Et aduerb. πάμπολυ δίκαιόν αὐτ, apud eundem. permultum præstas ipsis. item Πάμπολυ κυριώτεροι πρεσβ. multò maiores autoritatis.

Παραπολύ, multò seu longè. cum comparat. aut superl.

Παραπολλάκις, multò plures.

Περιπολλύ, permultum maximè. Apoll. Arg. 2.

Συμπλείονες vel συμπλέονες, simul plures, complures simul collecti: non sigillatim, apud Aristot.

Υπερπλεονάζω, superabundo.

Ὑπερπολλά, apud Plat. idē quod ὡς τὸ πολύ: plurimū, vt plurimū.

Πέμα, vide in Πίνω. Πεμπάς, &c. in Πέμπω.
Πεμφίλυξ, πεμφός, &c. in Πιμφίξ. Πέν, &c. in Πένομαι.

ΠΟ΄ΝΤΟΣ, ου ὁ pontus, mare. (*ἀπὸ τοῦ, quia nauigantibus laborem & molestiam affert. Etym.) Odyss. α. Πλέων δὲ τε οἶνοπα πόντον. Od. θ. πόντον ἐπιπλαγχθείς. Dicitur & Πόντος ἁλός, pro ἅλς, mare. Il. ψ. ¶ Interdum dicitur πόντος ἀγαθῶν, pro tanta copia, quanta aquarum maris aut pontus: vt apud Athen. li. 12. ὅστις οὐχὶ χρυσίου πόντον. ¶ Item πόντος, Pontus pars Asiæ minoris.

Ποντίδιος, ου ὁ mari. Il. ξ.

Ποντικός, ή, ὸν, marinus, pelagicus. ¶ Item Ponticus, qui est è Ponto: vt Ποντικὰ κόρυα. Athen. l. 2.

Πόντιος, ὁ, marinus, vt Πόντιον δ᾽ ἄημον. Aristop. Et Ποντίας νῆας. Eurip. item maritimus. Soph. in Philoct.

Ποντιάς, ἀδος, ἡ, marina. vt Ποντιὰς αὔρα. Eurip. in Hec.

Ποντίζω, in pontum mergo.

Composita.

Διαποντίος, ὁ ἡ, ὸν, vt διαπόντιος πεῖρα, per mare volitat. Plut. in Eiot. Et διαπόντιος πόλεμος, expeditio per mare. Thuc. lib. 1.

Ἐκποντίζω, enectior seu trancio mare.

Ἑλλήσποντος, Hellespontus, i. pontus seu maris ille traiectus in quo Helle cum fratre Phryxo trahens vehente ariete submersa est. Etymol.

Ἑλλησποντιός, Hellespontius, i. Hellespontii accola: vel qui ad Hellespontum prouenit.

Ἑλλησποντίας, ου ὁ, nomen venti ab Hellesponto spirantis: de quo Aristot. probl. sect. 26 quæst. 58. & Herodot. l. 7.

Ἐπιποντία, q.d. supermarina. Veneris cognomentum, teste Hesych.

Καταποντίζω, in pontum seu mare demergo, submergo. Plut. de orac. Pyth. τὸ σῶμα κατεπόντισεν ἐμβαλὼν εἰς θερμόν.

Καταποντισμός, demersio in mare. Matth. 18.

Καταποντισμός, demersio in pelagus, submersio.

Καταποντιστής, οῦ ὁ, qui in ponti aquas demergit. Isocrat. in Panegyr.

Καταποντόω, idem cum καταποντίζω. Athen. lib. 14. Philo de vita M. lib. 1.

Μυχοπόντιον, specus vbi recessus cauus & vorago ponti est. Ammian. Marcell. lib. 22.

Προποντίς, ἀδος, ἡ, Propontis: mare quod ante Pontum Euxinum est. Suid. & Plin. lib. 4. cap. 11.

Πόπαιον, vide in Πέφτω.

ΠΟΌΠΟΙ, Deorum lingua dicuntur οἱ δαίμονες, teste Plut. de aud. poem. *quasi τὰ πάντα ὁρῶντες, i. omnia despicientes. Apud Homer. ὦ πόποι. Il. α. Od. α. & alibi. ô dij immortales: vel papæ. interdum admirantis, interdum indignantis est aduerbium.

ΠΟΠΠΥΊΖΩ, sibilo, h.e. labris compressis acutiorem quendam oris sonum edo. Theocr. idyl. 5. τί δ᾽ ἐς ὅτι σοῦ Κερδώνι Ἀρκεῖ τοι καλάμας αἰλεῖν ποππυσδὲ κ᾽ ἴοντι; Sic & Aristoph. in Pluto, ὁ θεὸς ἐποπτυζεῖ. ¶ Item demulceo, blandè attrecto, applaudo de equis dicitur, quos equisones sibilis demulcent.

Ποππισμὸς & Ποππυσμός, sibilus. Plutar. symp. 7 probl. 2. & Xenoph. de re equ. Item Ποππισμάτα, adulationes, blanditiones. Hesych.

Ποππυλιάζω, idem quod Ποππύζω. Theocr. idyl. 5. ἀλλ᾽ ὅτι ποππυλιασδεῖς.

Πορδάλιος, vide in Πορδή. Πορδάλιος, in Πορδή.
Πορθμός, &c. Πορίζω, &c. in Πόρος.

ΠΌΡΚΗΣ, ου ὁ annulus cuius circumplexu ferrum hastæ cum ligno coercetur. Il. θ. ἐγγὺς ἐγ᾽ ὀβελοῖσιν, πεφυλὲ ἡ λάμπε δ᾽ ἄρα χαλκὸν ἀπὸ ἡ χρυσοῦ δὶς πόρκης. (*Eust. dictum putat ἀπὸ τοῦ πείρειν.

ΠΟΎΡΕΟΣ, ου, rete sulcatorium, ex vitili contexum. Dicitur esse teste Varro quod circulariter spargitur & in orbem funditur. Plut. symp. 8. οὐ γὰρ καθάπερ ἀγκιστρόεν οὐδὲ πάγιον, οὐδὲ δίκτυον. ¶ Generaliter etiam ita nominari vult Etym. omnia rotundæ & orbicularis formæ. ὅλως δὲ στρογγύλον.

Πορκεύς, εως ὁ qui πορκεύει, piscatur, apud Athen. l. 7.

Πόρνη, &c. vide πορνεύω, in Πέρνω.
Πόρος, in Πείρω.

ΠΌΡΠΗ, ης, ἡ, fibula. (*dicta à Πείρω, vt & Πέρνη (γυναῖκα.) Il. ε. Τρὶς μὲν ἄρ᾽ εἰνάτους χαλκῆας, ὁ δ᾽ ἄλλα πολλὰ, πόρπας τε κνημῖδας τ᾽ ἠλακάτας, καὶ κόσμον ἐφῆκεν. ¶ Item annulus clypei. Hesyc.

Πορπάδιον, in modum fibulæ.

Πορπαξ, ακος ὁ, idem quod πόρπη, apud Aristoph. in Equit.

Πορπαίζω, fibulo, fibula iubnecto. Et Πορπαιζόμενος dicitur qui fibula seu loro quod fibulæ clypeo annectunt, clypeum arripiens sibi applicat. Aristoph. in Lysistr.

Πορπάζω, siue πορπάω ῶ, idem quod Πορπαίζω. Æschylus in Prometh.

Πόρπημα τὸ, indumentum fibulatum. Eurip. in Herc. fur.

Πορπόω ῶ, idem cum πορπάω, vnde πορπώσω, apud Suidam fibulari.

Composita.

Ἐκπορπάω siue ἐκπορπόω, fibulo, fibula subnecto, vnde ἐκπεπορπωμένος, vel sine augmento ἐκπορπώσω, fibulatus.

Ἐμπορπάω siue ἐμπερπόω, infibulo, fibula alligo, seu subnecto. Herod. lib. 7. ἐνεπορπᾶτο εἵματα, vestes fibulis subnexæ erant. Antipho. ὅπλα τε ἱμάτια ἐμπεπορπημένοι.

Ἐμπόρπημα, vel ἐμπόρπωμα, apud Suid. species σφίγματος.

Ἐπιπόρπημα siue ἐπιπόρπωμα, ad quod supra fibulatio est. Hes. & pro fibula vel ornamento quod fibulæ imponitur in velle, apud Plut. in Alex.

Ἐπιπορπίς, idem, apud Callym. hymno in Apoll.

Μισοπορπακιστής, ου ὁ, qui pessimè odit habenam seu amentum clypei, adeóque qui pessimè odit bellum. Aristoph. in Pace.

Προσπορπάω seu προσπορπάζω, fibula annexus, fibula affixus. Item quasi fibula affixus. Æschyl. in Prometh.

Πόρρω, &c. vide in πρό. Πόρρω, in πέρω.
Πόρσω, &c. in πρό.

ΠΌΡΤΙΣ, ιδος, ἡ, vitulus, vitula, aut iuuencus iuuenca. Hom. ἐξ αὐχένα δῆσε πόρτιδος ἠΐθεος. Pro eodem dicitur & πόρις. Hom. in Od. ἀκάμαντες πόρεες, ἅ τε βοῦς ἀγελαίας, ἀμφὶ νομὸν κεραΐζουσι. Κεραΐζουσι.

Πορτάκιον, ου τὸ, idem quod πόρτις. Il. ρ.

Πορτάκιον, ου τὸ, parvus vitulus, iuuenculus, seu parua vitula iuuencula. Hesych.

Πορτάζω, vide πορτάζει, apud Hesych. vitulatur.

Ὑποπόρτις, (*comp.*) vitulum habens vacca. Ab Hesiodo in Erg. dicitur & de muliere ὑποπόρτις ἱππόβοτος, quæ liberos habet.

ΠΟΡΦΎΡΑ, ας, ἡ purpura, genus conchæ marinæ, de qua Arist. hist. anim. lib. 5. c. 25. & Plin. lib. 9. c. 36. ¶ Item panni liquore purpureo tinctus, vestis purpurea. Plut. in Apoph. ἀφεψήσας τὴν πορφύρα αὐτῷ ἐν τῷ δεύματι. Herodian. l. 1. πλὴν ὅσ᾽ ἔξεν τὸ ἐνεπίπτειν πορφύρα ἀφεστῶτ᾽. Luc. in Dem. on. ὅτι τὸ πλάτος τῆς πορφύρας μέγα φρονεῖ. Lucian.

Πορφυρέος, εη, εον, purpureus, purpuram referens. Fœm. πορφυρέη & contract. πορφυρῆ, quod insulæ quoque nomen est, quæ & πορφυρίς. Bull.

Πορφυρεός, & contracte πορφυροῦς, purpureus: vt Χλαῖνα πορφυρεή. Od. υ. χλαῖνα πορφυρεή. Od. τ. Sic & χιτὼν πορφυρεός, apud Xenop. Pæd. 8. Compar. πορφυρεώτερος, magis purpureus.

Πορφυρίς, ὁ ἡ, ὶδος, idem. Suid.

Πορφυρίς, ίδος, ὁ, purpurarius, i. qui purpuras venatur. Luc. Item qui purpura tingit. Alex. Aphr.

Πορφυρίω, purpuras venor.

Πορφυριστής, οῦ ὁ, idem cum πορφυρίς. Poll. lib. 7. c. 30. πορφυριστικός, pertinens ad purpurarum venatorem seu venationem. Et πορφυριστική τέχνη, seu ἐπιστήμη, scientia venandi purpuras. Poll. ibidem.

Πορφύριον, τὸ, parva purpura. Aristot. hist. an. l. 5. c. 25.

Πορφυρίς, ίδος, ἡ, ἐσθής, purpurea vestis. Xen. Pæd. 8. Athen. lib. 12. ¶ Est auis nomen apud Callimach. in lib. de auibus. ¶ Item insulæ apud Plin.

Πορφυρίτης, ου ὁ, purpurans: vt Πορφυρίτης λίθος, rubicans in modum purpuræ. Plin. lib. 36. c. 7. Fœm. Πορφυρίτις, ίδος, ἡ, nigricans in modum purpuræ, apud eundem lib. 15. c. 18.

Πορφυρίων, ου ὁ, ἡ, auis nomen à purpureo rostri colore sic dictæ, teste Eust. Vide de ea Aristot. hist. an. l. 8. c. 6. & Athen. l. 9. ¶ Est & piscis quidam. Hesych.

Πορφύω, purpureo colore perfundo. Nonn. Πορφύων γοῦνα τέρεμνα Ὀρφεῖ. Sæpius neutraliter significat, purpureo colore nigrico vel rubeo: vt Oppian. de venat. lib. 3. Πορφύουσα κύματα μαρμαίρουσα. Lucian. ὑπολιβόντες τὸ κελὶς κάθαρσιν ἐμοὶ πορφύοντες. Dicitur & mare fluctuans πορφύρων. Il. ξ. & Epigr.

Epigr.l.2. Et metaph.animus concitatus & perturbatus. Od.η. πολλά δ' μοι κραδίη πόρφυρε κείντι.

Πορφυρόω, idem cum πορφύρω neutrali. Nonn. πορφύρεον κύκλος, rubebat purpureo fulgore.

Πορφυρίζω, purpureum colorem repræsento, purpuro. Diosc.l.3.c. 44. ἔχει ἐπ' ἄκρῳ κεφάλῳ ἄνθος πορφυρίζον.

Composita.

Ἀκροπόρφυρος, ὁ ἡ, ὁ, in extremitate vel summitate purpuram habens.

Ἁλιοπόρφυρος, marinæ purpuræ colorem imitans: vt ἁλιπόρφυρα φάρεα. Od.ν. & Od.ξ. ἁλιπόρφυρα ἑλόκαστα. Eustath. exp. ὅμοια τῇ θαλάσσῃ πορφυρίσσῃ.

Ἀπόρφυρος, nulla purpura insignis, purpura non amictus. Plut.

Διαπόρφυρος, ex quo aliquid purpurei coloris pellucet. Diosc. lib. 1.c.195.

Ἐμπόρφυρος, indutus purpura, vel imbutus purpureo colore. Expon. & in purpuram vergens, apud Diosc.l.3.c.51.

Ἐπιπόρφυρος, accedens ad purpuram. Theoph.hist.pl.l.4.

Ἡδυπόρφυρα, ex ostreorum genere est. Athen.lib.3.ex Aristot.

Ὁλοπόρφυρος, totus purpureus, totus ex purpura. Xenophon Pæd.8.

Παραπόρφυρος, vt παραπόρφυρος χλαμύς, chlamys purpuram limbo attextam habens. Poll.l.7.c.13.

Περιπόρφυρος, purpura amictus, prætextatus. Plut.in Public. Item subaud. ἱστὸς vel τάπης, prætexta. Idem in probl. Rom. Athen.l.14.

Πλατυπόρφυρα ἱμάτια, vestes latum è purpura limbum habentes. Poll.l.7.c.13 ex Archippi Pluto.

Ὑποπόρφυρος, aliquatenus purpureum colorem referens, aliquantum purpureus. Diosc.l.2.c.197.& 203.

Ὑποπορφυρίζω, aliquatenus purpuro, paululum refero purpuram, apud eundem.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ῶνος, ὁ, Neptunus: Deus maris in terram quoque aliquantum imperij habens, quam suo tridente mouere dicitur & concutere: vnde Aristoph.in Nub.appellat eum μεγαλοδινῆ τριαίνης ζμίαν, γῆς τε ἁλμυρᾶς βαλάσσης ἄγχιστον μοχλοστόλον. Apud eundē dicitur θαλάσσης Ποσειδῶν, & ἱππίος Ποσειδῶν. In accus. pro Ποσειδῶνα. Attica apocope dicitur etiā Ποσειδῶ apud Aristoph. & Xen. In vocat. & Ποσειδῶν & Ποσειδῶ: Doricè etiam Ποσειδᾶν in nominat. dicitur & Ionicè Ποσειδέων. Item Ποσιδέων & Ποσιδῶν, vt est apud Etym. Dictus fuit Ποσειδεών & mensis quidam Atticus, vtpote Neptuno sacer: quem Plut.in Cæsare Romanorum Ianuario incuiu respondere scribit, Suidas Decembri.

Ποσειδώνιον, τό, templum Neptuni, apud Eust. Pro quo Ποσιδήϊον, apud Herodot. Ποσειδώνια, τά, sacra in honorem Neptuni, Neptunalia. Athen.lib.13.

Ποσειδώνιος, Neptunius, i. ex Neptuno natus.

Ποσειδωνίου ἰγχος, Neptuni hasta in Epigr.

Composita.

Ποντοποσειδῶν, ponticus Neptunus, ponti, (i maris) rex Neptunus. Aristoph.in Pluto.

Ἱππιοποσειδῶν, equestris Neptunus.

ΠΟΣΘΗ, ης, ἡ, pellis qua glans pudendi virilis integitur. Diosc. l.4.c.157. τὸ ἐλλειπὲς τοῦ πόσθης ἐκπληροῖ. ¶ Accipitur & pro ipso pene, apud Aristoph.in Nub.& Xen.Pæd.5.

Πόσθιον, τό, pudendum virile. Aristoph.

Πόσθων, ωνος, ὁ, qui crasso pene est, aut crasso præputio. Aristoph in Pace. Luc.in Lexiph.

Πόσθιος, ἡ, dicitur tuberculum paruum in palpebris super pilorum locum nascens, quod à similitudine hordei κριθὴ etiam nominatur. Galen. τῶν κῆ τόπους, l.4.

Ἀκροπόσθιον, τό, & ἀκροποσθία, ἡ, (comp.) summa seu præminentior præputij pars: τὸ πόσθης ἀρχῆς, inquit Poll.lib.1. Exponitur & simpliciter, præputium: apud Aristot. de part.an. libro 2. cap.13.

Πόσις, &c. vide in Πίνω. Πόσος, &c. in Ὅσος.

ΠΟΤΑΜΟΣ, οῦ, ὁ, fluuius, flumen. (* φασὶ τὸ ποτὸς εἶναι, hoc est πότιμον εἶναι, quòd potabilem aquam habeat) vt Ποτάμοιο γενεάρχης. Iliad.ν. & Ποτάμοιο εἴνατος, apud Herodot. in Thalia Apud Homerum sæpe dicitur de Oceano: vt Od.λ. πλοῦν δ' κατ' Ὠκεανὸν ποτάμοιο φέρε κῦμα ῥόοιο. Iliad. Ποτάμοιο ῥεῦμα Ὠκεανοῖο.

Ποτάμιος, fluuialis: vt Ποτάμιον ὕδωρ & Ποτάμιαι ἰχθῦς. & ποτάμια πλοῖα, pro eodem dicitur & Ποτάμιος: vt χίονι ποτάμιος. Eurip.in Troad.

Ποτάμηδον, more fluuij, fluminis in morem. Hesych. & Suid.

Composita.

Διποτάμιος, ου, ὁ, ἡ, duos habens fluuios. Eurip.in Supplic.

Ἱππποτάμιος, hippopotamus: equus fluuialis. Sic dicitur à dorso equino & iuba & hinnitu. Vide Aristotel. hist.anim.libro 2.capit.7.

Καλλιποτάμος, pulchros habens fluuios. Eurip.in Phœn.

Μεσοποτάμια, spatium inter duo flumina, apud Strab.

Παραποτάμιος, ad fluuiū situs: vt παραποτάμιος πόλις, apud Hesiod. Homines παραποτάμιοι, flumina accolentes amnicolæ.

Πολυποτάμος, fluuijs, abundans: vt πολυποτάμος Μαιώτις, apud Eurip.in Herc.furente.

Ποτάομαι, vide in Πέτομαι. Ποτανός, vide in cōp. ex Δικτάνδος. Ποτί, ποτὶ, in Ὅτι. Ποτίομαι, in Πέτομαι.

ΠΟΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, vter. Fœm. Πότερα. Neut. Πότερον. Xen. Pæd. Πότερος ὁ σοῦ καλλίων ἀπὸ ὁ πατὴρ ἢ σύ; Ponitur etiam interrogatiuè, vt πόσος. Item Πότερος ἄρα, apud Dem. & Πότερος ποτὶ, apud Xen. vter tandem.

Πότερον & πότερα adverb. vtrum, an. Dem. Olynth.1. ἄρ' οὖν ὑμῖν πότερον ὑμᾶς ὅπως πρὸς πολεμεῖν ὁ παρ' ὑμῖν δεινόν. Idem in Mid. Πότερα μὲν δὴ ὀρθῶς τοῦτο δίκαιον, ἢ μὴ, σκέψασθε. Interdum πότερον vsurpari ἀπλεονασμαστικῶς, tradit Demetr. phal.

Ποτέρωθι, vtra in parte, vtro in loco. Xen. & Plat.

Ποτέρως, vtro modo. Aristot.l.3.de cœlo. Plat. & Xen.

Ποτέρωσε, vtram in partem, vel vtra in parte. Xen. apomn.4.

Ὁπότερος, & poëticè ὁππότερος, vter: idque citra interrog. interdum etiam in interrogatione obliqua. Hesiod. in Theog. Τῶν δ' ἤλθ' ὁππότερόν σε καὶ φρένας θυμὸς ἀνώγοι. Sic & Pla. de leg. Item vterque, vel alteruter. Diosc. Item vtcunque. apud Aristot. ¶ Ὁπότερον & ὁπότερα, vtrum, an, vel vtro modo. Isocr. in Panath. Et Aristoph. in Nub. ¶ Dicitur & ὁπότερος ἄν, ὁπότερος δ' ὁπότε, & ὁπότερος οὖν, vel ὁποτεροῦν, apud Xenoph. & Thucyd.

Ὁπότερόθεν, vtra ex parte, vel vtralibet ex parte.

Ὁπότερος, vtro modo. Plat. & Thuc. Item vtrolibet modo, vtrocunque modo. Isocr.

Ὁποτέρωσε, vtram in partem. Thuc.l.1.

Ποτὶ, ποτίδος, vide in Πίτομαι. Ποτιμα, ποτιρ, &c. ex πινω. Ποτὶ, in φρίξ. Ποτίζω, &c. in Πίνω.

ΠΟΤΜΟΣ, ου, ὁ, fors, fatū, casus seu fortuna fatali sorte obueniens. Eurip. in Oresl. ἐπλάθ' θεομανεῖ πότμῳ. Item interitus, mors. Iliad.τ. Αὐτίκα γὰρ τοι ἔπεσται μετ' ἠῶ πότμος ἑτοῖμος. Od.ξ. ἀλλ' ἄφελον θανέειν ἐν πότμῳ ὀπωρίνῳ. * Παρὰ τὸ πίτω, τὸ πίπτω. Etym.

Composita.

Ἄποτμος, infelix, infortunatus: vt ἄποτμος πᾶς. Il.ω. Item miser, calamitosus: vt Od.α. & ω.

Decomp. Παγκάποτμος, infelicissimus, infortunatissimus. Il.ω. Τρισάποτμος, ter infelix, infortunatissimus. Epigr.

Αὐτόποτμος, eodem fato seu eadem sorte vtens. Hom.

Βαρύποτμος, cuius fors difficilis est, i. misera, infelix. Eurip. in Hippoll. Βαρυποτμοτάτος, infelicissimus, infortunatissimus. idem in Phœn.

Δυστιρόποτμος, qui quum mortuus esse putaretur, ideoque iustis & exequiis honoratus esset, è bello aut peregrinatione contra omnium expectationem redit, velut è mortuis redeuns. Hesych.

Δύσποτμος, idem cum βαρύποτμος. Eur.in Oresl.

Δυσποτμία, fors seu fortuna aduersa, infelicitas.

Δυσποτμέω, aduersa fortuna vtor, infelici fato affligor. Polyb. ἐν ταῖς πολυχρονίοις ἀρρωστίαις δυσποτμοῦντα.

Εὔποτμος, felix, fortunatus. Suid.

Εὐποτμία, fortunatè, feliciter: apud eundem.

Εὐποτμία, bona fortuna, felicitas. Luc.

Κακόποτμος, idem quod δύσποτμος. Eurip.in Helen.

Ταχύποτμος, qui subitò moritur, aut qui citò moriturus est. Apud Nonn. ὦρα ταχύποτμος, subitò mortem allatura.

Ὑστεροπότμος, cui etiamnum viuo bustum erectum est, inquit Hesych. qui & addit alius significare secundas nuptias.

ΠΟΤΝΙΟΣ, α, ὁ, venerādus, honorandus, augustus. Eius fœm. frequentissim est apud poetas vt Πότνια μήτηρ. Od.ε. Et in vocandi casu, Πότνια θεὰ μοὶ τοῦδε χόλου. Odyss.ε. Sic & apud tragicos, ὦ πότνια χθών. Iidem poetæ dicunt Πότνια pro πότνια, metri causa facta syncope. Od.υ. Ἀρτεμὶς πότνια θηρῶν Δίκη. Sic in Epigr. Πότνια γειωμόρε. Ab Hesychio exponitur etiam, δέσποινα, domina. * Apud Etymol. deducitur ἀπὸ τοῦ πίτνω, τὸ πίπτω τοῖς ποσὶν.

Ποτνιάω, & ποτνιάζω, oro & obsecro πότνιαν siue πότνιαν appellans. Item generaliter, oro, obsecro, obtestor: seu supplicitèr & cum lacrymis oro. Eurip.

Ποτνιόομαι, ῶμαι, implore. Plut.de garrul. ἵρεν ἢ κατάρας ἀεὶ σωτῆς ἐγίγνετο, καὶ δ' ἄκρυα πολυνοήμων αὐτὸς obsecrans & obtestans. Cū accus. Philo de vita M.l.1. ἅμα καὶ τὴν θεὸν πολυνοήμων, ἵνα ἐξ ἀμηχάνου ῥύσῃ συμφορῶν. Interdum significat, supplicitèr deprecor. Plut.in Caes. τοῦτο ὅπως κ.τ.λ. πολλὰ πρὸς θεραπεύειν καὶ βρέφη τὸν ὑμῶν, ἐδέετο ποτνιώμενος καὶ δ' ἄκρυα. Sic & apud

& apud Lucian. in Macrob. Nonnunquam, ægrè fero, indignor, & quiritor. Hesych. (chrymis.

Πεντάκις, ἅ, supplex obtestatio, imploratio, precatio, cũ la-

Πεντακὶς ἀφ' ἅ, furore percellens, ad intanîa redigẽs: vnde Πεντακὶς ἀφ' ἅ ἐνεῖ, apud Eurip. in Oreste. Etym. sunt εἰ μανιοποιεῖ.

Ἀναστενάκτιμόνιος, (comp.) suspirium cum imploratione diuini auxilij, vel diuini numinis implorato. Greg.

Πὸ ἅ, &c. vide in Πίνω. Πῶ, vide Οὗ in Ὅς.
Πωλοῦς, in Πωλοῦς.

ΠΟΥΣ, gen. ποδός, ὁ, pers. Il. ἅ. χωλὸς δ' ἕτερος ποδὶ α. Odyss. θ. Κείνῳ γὰρ τοῦδε ποδὸς τοσσόνδε τε χεῖρας. Xen. Paed. 2. ὥστε ποσὶ ἅμα χεῖρας, ὥστε χερσὶν ἰσχύρας. Dicitur aliquis χερσὶ καὶ ποδὶ aliquid contendere, i. totis viribus omnique conatu. Æschin. contra Ctesiph. ἔρχεται ἄρτι βουλόμενος πᾶν θεοῖς καὶ τοῖς ἥρωσι, καὶ χερσὶ καὶ ποδὶ καὶ πατρῴοις νόμοις. Dicitur & fugax ac timidus ἔλμενος ποσὶ: vt apud eundem ibidem: ἔλμενος τοῖς δ' ἀφ' ἕτερος ποσὶ καὶ λελειπόσι τοῦ ἅρματος. Item ἕτερος ποδὶ α πρωιλθεῖν, metaph. abire qui vnum tantum pedem è limine efferunt. Luc. in Hermot. Εἰς ἐκτὸς ἔχων ποδὶ α, i. extorrem & expertem esse alicuius rei. Soph. in Philocte. Ἔστιν οὐκ ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχων ποδὶ α. Λιὰ ποδὶ α, retro. Hesych. Ἐκποδὼν, è vestigio. Polyb. l. 5. ὡς ἐκ ποδὸς ἀκολουθήσειν τοῖς πολεμίοις. Item prælio pede, collato pede. Arist. l. d. ἐκ ποδὸς ἐπιπαρεσκευάζετο. Ἐν ποσὶ, inter vel ante pedes, Herodot. in Eut. Et ἐν ποσὶ, quæ occurrunt, obuia quæque. Thuc. lib. 3. πλεῖν ἐν ποσὶν ἀεὶ αἰρεῖν κίνδυνον. Item instantia, præsentia. Eurip. in Androm. - ἐν ποσὶν Οὐκ ἐξαμαίζω καὶ λογίζομαι κακά. Item vulgaria, trivialia. Plat. in Theæt. Aristot. pol. 2. ἐπὶ τὸ ποδὶ α, cessim, pedem referendo. Xen. Hel. 2. ἀνεχώρουν ὅτι ποδὶ α. Sic & apud Polyb. lib. 2. Ἐπὶ ποδὶ ὤν, pedibus insistendo atque innitendo. Aristot. hist. an. l. 5. ὅτι ποδὶ ὤν ἐκλίνει. Κατὰ ποδὸς ἰέναι, pedetentim. Suid. Κατὰ ποδὸς, è vestigio insequendo. Herodot. in Terpsich. κατὰ ποδὸς ἐλαύνειν Περσέων ἱππέας. Sic & apud Xen. & Thuc. παρὰ ποδὸς, idem cũ ἐν ποσὶ. Et τὸ παρὰ ποδὸς, idem quod κατὰ ἐν ποσὶ. Pind. Pyth. 1. παρ' ποσὶ, iuxta pedes. Item Olymp. Od. 1. Αἰ δὲ κατὰ ποδὸς, idem cum Πας ποδὸς. Plat. in Theæt. Luc. de calumn. Interdum κατὰ ποδὶ α & κατὰ ποδὸς, idem signif. cum κατὰ ποδὶ α, è vestigio. vt apud Soph. in Philocte. & Polyb. lib. 5. Interdum exp. in promptu, ad manum: vt Luc. οὐκ κατὰ ποδὸς οἱ ἐλεγχοι. Πρὸς ποδὶ α, conuenienter, congruenter: metaph. a calceis qui pedibus bene quadrant. Luc. πρὸς ποδὶ α δ' ἡ βοὶ καὶ εὐαγωνιστῶ ὀξύ, in te apte quadrat. Πρὸ ποδὸς, & πρὸ ποδὶ ὤν, idem cum ἐν ποσὶν. Aristoph. Ἐκ τῶν πρὸ ποδὸς, & πρὸ ποδὶ ὤν, idem cum ἐν ποσὶν. præsentia, quæ in promptu & ad manum sunt. Pind. Isthm. vltim. Τὸ πρὸ ποδὸς ἀρξον ἀεὶ γεῦμα πόνων. Υπὸ ποδὸς, protetere & conculcare aliquem. Plut. contr. Epicur. Υπὸ ποδὸς χωρεῖν, retrorsum ire pedem, retro remeare. Phil. de vita M. lib. 1. Πὸς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, pes pedi collatus, apud Euripidem in Heracl. ¶ Ἀνὰ πρόσχημα πόδ' ab Apolline oraculum dante. Ægeo tecte dicitur pens, apud Herodotum in Eut. Eurip. in Medea, & Plut. in Thes. ¶ Πὸς, pes, mensura sedecim digitorum, teste Suida. ¶ Habet & mensa suos pedes. Aristoph. ἀφαιρεῖν ἡμῖν φέρε τρεῖς ποδὸς ἰσχύας. ¶ Tribuuntur & literæ pedes, apud Athen. lib. 10. ¶ Ποδὸς ἅμα dicitur ima pars seu radix. Iliad. υ. Phil. de vita M. lib. 1. ¶ Sunt & pedes metrici in versibus, apud Athen. lib. 10. & gram. ¶ In naui funes quibus conuertitur & laxatur velum πόδες dicuntur. Od. 2. Apoll. Argon. 2. Πὸς etiam in eadem dicitur temo seu clauus, apud Pind. Ode 6. & Odyss. κ. ¶ Πὸς putatur etiam fuisse edictum quoddam longis periodis constans, quod contenta continuaque voce & vno quasi spiritu à præcone recitarentur. Galen. Epidem. l. 6.

Ποδήνεις, ὁ, pedatus, pedibus prædictus.

Ποδίω, pedibus intendo: de pedibus nauis.

Ποδωτός, ὁ, pedibus intentus. Lycophr.

Ποδιαῖος, pedalis, pedaneus. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 2.

Ποδίον, τὸ, pediculus seu pediculus. Aristot. Athen. l. 3.

Ποδίον, τὸ, locculus qui pedi inducitur. Poll. lib. 2. Scribitur & ποδέον. Athen. lib. 2.

Ποδήρης, ὁ, pers. pes nauis. Luc. de ver. natrat. item petiolus in vtre pendulus, quia liquor effunditur & infunditur, soluto vinculo quod pro obturamento est. Herodot. in Eut. Apud eundem in Vran pro figura accipi traditur in angustum desinente, quem inquit, τὸν δ' ἀνεῖ ἐν χείρας ποδήρεα φορέει. ¶ Item Πεδήρης, calceamenti rustici genus. apud Theocr. idyll. 23.

Ποδίζω, metior pede. Hesych. Item pedes ligo, seu pedicis obligo. vnde apud Xen. Paed. 3. Πεποδισμένους ἔχειν τοὺς ἵππους ἐπὶ τῆς φάτνης. Item gradior, incedo: vnde Suid. ἐποδίζει dictum scribit ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ποδὶ ἔρχεται.

Ποδισμός, ὁ, dimensio pedibus facta. Item ratio mensurandi pedibus. apud Veget. l. 3. Est & saltationis genus. apud Poll. lib. 4. c. 14.

Ποδιστῆς, apud Ioseph. de antiqu. Iud. & Reg. lib. 3. cap. 7. exp. lebetes, item cacabi.

Ποδάομαι, Etymol. pro tradit ὀρχεῖσθαι, saltare. Æolicè

pro Ποδαείρω, sicut ἔουμα pro ἔαρμα. Idem exp. etiam λακτίζειν, calcitrare, calce ferire: vnde apud Aristoph. in Eiqnit. ἀνὴρ ποδαείρων μέθυσος.

Πόδ', ποδ' ἐν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm partem ex ipso vocis ποῦς.

partem ex eius obliquis.

Ἀγκυλόπους, δίφρος, sella curulis, appellata ab operis & figuræ expressione. Plut. in Mario.

Ἀγχίπους, prope nos pedem habens, adstans, propinquus. Hesyc. ex Eurip. Iphig. Taur. vbi tamen legitur ἀγχίπλους, non ἀγχίπους.

Ἀλλόπους, ὁ ἡ ὁ, q. d. procellipes: velox tanquam procella: vt ἵππος ἀλλόποδες, apud Hom. hymn. 1. in Venerem. Pro eodem metri gratia dicitur ἀλλόπους, apud eundem Iliad. ω. Dicitur & ἀλλοπόδης, apud Nonn.

Ἀρσίπους, pedes inter currendum agiliter tollẽs, agilis, celer. Il. γ.

Αἰγίπους, capripes, caprinos pedes habens: epitheton Panis, interdum & Faunorum & Satyrorum. Dicitur & αἰγοπόδης, pro eodem, & αἰγοπόδες, apud Hom. hym. in Pana.

Ἀκαμαντόπους, indefessis pedibus curreus. Pind. Olymp. 10.

Ἀκροποδοῖ, luminis pedibus insistendo, aut leuiter insistendo pedibus. Lucian. in dial. Tritou. & Ner. Scribitur & ἀκροποδοῖ.

Ἀμαξίπους, q. d. plaustripedes. Vitruu. l. 10. sic vocari ait arbusculas in quibus versantur rotarum axes conclusi laminis ferreis. Scribitur & ἁμαξόπους, apud Poll.

Ἀνδράποδον, q. d. hominis pes: mancipium. Sunt enim mancipia quasi pedes dominorum suorum, & eos pro capitibus agnoscunt, teste Eust. in Il. κ. Demosth. Philipp. 3. ὅδε τοῦ ἀνδράποδ' ἐστὶ καὶ ἀνὴρ ἐν τῷ πολέμῳ πρότερον ἀφίκετο. Generaliter sic dicitur homo in bello captus & seruitutis mancipatus, siue seruus sit natura, siue liber & ingenuus. Xen. Hell. 1. ἀνδράποδα τὰ δ' ἄλλα πάντα ἀνάδοτε. Repetitur & Dat. plur. ἀνδραπόδοις, apud Hom. Il. κ. per metaplasmom.

Ἀνδραποδώδης, ἡ ὁ ἡ, mancipialis, ad mancipium pertinens. Item mancipio conueniens, seruilis. Item minimè ingenuus, seruili ingenio præditus. Xen. & Aristot. rhet. 2.

Ἀνδραποδωδῶς, mancipiorum more, seruiliter, illiberaliter. Plut. in Lymp.

Ἀνδραποδωδία, ἡ, q. d. mancipialitas, seruilitas, contraria ingenuitati. Aristot. Polit. 7.

Ἀνδραποδίζω, vel ἀνδραποδίζομαι, mancipo, mancipium esse facio: vel in captiuitatem abduco, in seruitutem redigo. Thuc. Παῖδας καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίζουσι τοὺς φίλους ἀδίκων δίκας δοῦναι. Dicitur & de vrbibus, quas subiimus & in seruitutem nostram redigimus. Thuc. ἀνδραποδίζοντες πόλεις. Demosth. Olynth. 3. Πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζουσι. Significat & generaliter, vim alicui infero. Hesych. ¶ Item ἀνδραποδίζομαι, (pass.) in seruitutem redigor, in captiuitatem abducor, vt ἀνδραποδισθῆναι πόλις, apud Demosth.

Ἀνδραποδισμός, ὁ, mancipatio, in seruitutem reductio, siue vrbium. Dem. Olynth. 1. Item plagium, plagiarium crimen. Plat. de leg. l. 9.

Ἀνδραποδιστής, οῦ, ὁ, mancipator, quisquis alium in seruitutem redigit. Xenoph. item plagiarius, qui liberum hominem in seruitutem redigit. Eust.

Ἀνδράποδον, τὸ, mancipium, Anom.

Dic. Ἐξανδραποδίζομαι, idẽ quod ἀνδραποδίζομαι. Polyb. Πολλαὶς γὰρ ὅλας πόλεις ἐξανδραποδίζον χρήματον ἕνεκα. Vsurpat & metaph. vt apud Plut. in Anton. καὶ πρὸς ἐξωνδραποδισμένον κεκλῆσθ' ὑπὸ τῶν μειρακίων τῶν ἀλόντων, magnopere captum pollicitatione Ptolemæi regis, & velut ipsi mancipatum.

Ἀνκυλόπους dicitur ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλομένῳ, ἀλλὰ χωλός, qui pedibus non saltat, i. claudus. Hesych. Scribitur & ἀγκυλόπους, apud schol. Theocr. vt sit ἀ μὴ ἀγκυλόπους ἡ ποδὶ α, non torquens seu trahens pedem. Dicitur autem ἀνκυλόπους pro ἀγκυλόπους, sicut ἀλλόπους, pro ἀλλόπους.

Ἀντιπόδες, qui illoris pedibus est. Hesiod. τ. Athen. lib. 3.

Ἀντίπους, oppositos pedes habens, aduersa vestigia figens. Cicin Academ. (vide Hesych.

Ἀτάπους, qui pedibus celeriter conficit iter: Ἀτὰ ἐν τοῖς ποσὶν ἐ-

Ἄπους, pedibus carens. Aristot. Plut. Luc.

Ἀποδία, carere pedibus. Aristot. de part. an. l. 4.

Ἀργίπους, qui vel albis vel velocibus est pedib. Homer. hym. 2. in Vener. & Phocyl.

Ἀργυρόπους, argenteos pedes habens. Athen. l. 5.

Ἀροτρίπους, vomer. Iudic. c. 5.

Ἄρτιπους, qui integris pedibus est. Plat. de leg. lib. 7. Pro eo poeticè dicitur ἀρτίποδ. Od. 8.

Αὐτόπους, qui suis ipsius pedibus iter facit. Item suis pedibus absque duce incedens. Luc.

Αὐτοποδία, ἡ, suis ipsius pedibus iter facere, non equo vehi aut curru vel naui. Dion. ¶ At αὐτοποδία, ἡ, genus calceamentorum. Poll. l. 7. c. 22. (Luc. in Lexiph.

Αὐτόποδες, suis ipsius pedibus, non vendo equo, aut curru

Βλαιόπους, qui distortis tibiis & pedibus est.
Βλαιοπόδης, idem. Suid.
Βραδύπους, tardipes, tardigradus, lento pede ingrediens: in Epigr. Apud Eurip. in Hec. κοὐδὲν βραδύνων, ἀλλὰ θᾶσσον προσβαίνω. exp. accelerabo tardum pedem.
Γεσσίπους, suggrundiorum fulcrum, quum illa quasi pedi innituntur. Poll. lib 7. cap. 27.
Γεσσιποδίζω, suggrundia fulcio. Idem ibidem.
Γεσσιπόδισμα, idem cum γεσσίπους: ibidem.
Γεσσιπόδισις, ἡ, suggrundatio.
Γυμνόπους, qui nudis pedibus est. Γυμνοπόδης, idem. Item qui nudis pedibus incedit.
Γυμνοποδέω, nudis pedib. incedere. Item saltationis genus, apud Laced. in qua nudis pedibus incedebant, apud Luc. in qua signif. dicitur & γυμνοπόδιον. Fuit γυμνοπόδιον & calceamenti muliebris genus, teste Poll. l. 7. c. 22.
Γυμνοποδέω, nudis pedibus incedo Suid. Exponitur &, nudipedalia exerceo.
Δασύπους, cuniculus: ab hirtis pedib. Aristot. hist. an l. 4. Sumi dicitur & pro lepore: vnde proverb. δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ, lepus pulpamentum quærit. Vide Suid.
Δεκάπους, decem pedes habens. Item decem pedes longus. Aristoph. in Concion.
Δωδεκάπους (*decimp.*) qui duodecim pedum est. Hesych.
Δίπους, bipes, binis pedibus incedens. Aristot. de gen. an. lib. 2. & de part. an. lib. 4.
Διποδία, ἡ, bipedem esse. Item Laconica saltatio, à duplicatis gressibus pedum quæ & διποδισμός. Poll. & Hesych.
¶ Δίποδα, τὰ, soccl lanei qui pedibus induceuntur. Poll. li. 7. cap. 22. ex Critia.
Δίποδος, qui duorum pedum est, bipedalis. Xen. in Oecon.
Διποδιαῖος, idem. apud eundem.
Δολόπους, dolofo pede gradiens.
Δολιχόπους, seu δολιχόπους, longos pedes habens.
Εἰλίπους, flexipes, vertens & cursuans pedes inter eundum: bovum epitheton. Od. α. Εἰλιπόδης, idem. Suid.
Ἑκατόμπους, qui habet centum pedes: vel centum pedes patens. Pro eodem dicitur & ἑκατόμποδος. li. 4.
Ἐκποδών (adverb. pro ἐκ ποδῶν) è pedibus, procul se summovendo è pedibus. Aristoph. in Ran. Ἀπαγε σαυτὸν ἐκποδών, εἰ σωφρονεῖς. Sic & apud Xen. & Plut. Et cum genitivo. Xen. Parad. 5. τούτων ἐκποδὼν ἔσμεν, ab his longè aberramus. Exponitur &, e medio. Interdum è medio, ἐκ vita: vt apud Plut. in Lyc. ἐκποδὼν ἦρται, è medio tollitur.
Ἐλεφαντόπους, eburneum pedem seu eburneos pedes habens. Athen. Lucian. in som. (stot. polit. 5.
Ἐμπόδων, qui impedimento est & obstaculo. Plat. de leg. Aris-
Ἐμποδών, ante pedes, in via. Aristot. eth. 5. Item impedimento. Aristot. rhet. 2. ἐμποδὼν οὐδὲν ἦν, nihil obstat. Sic & apud Thuc. & Plut. in Themist. Εἰς ἐμποδών, obvius. Herodot. Et ἐν ἐμποδών, præsentia. Plut. in Rom.
Ἐμποδίζω. Vide in comp. ex Ποδίζω.
Ἐννάπους, novem pedes habens, qui est novem pedum.
Ἑξάπους, qui ingreditur sex pedibus: vel senos pedes longus. Pro quo Atticè dici ἑξάπους, tradit Etymol.
Ἑξαπόδης, ὁ, & ἑξαπόδων, ὁ, ἡ, idem. Herodot. l. 1.
Ἑπτάπους, qui est septem pedum. Hesych.
Ἑπτάποδος, idem: apud eundem.
Ἐρυθρόπους, cui pedes rubent. Est & nomen avis rubeos pedes habentis, apud Aristoph. in Avib.
Εὔπους, bonis pedibus prædius, seu validis & solidis. Xen.
Εὐποδία, ἡ, boni pedes, pedum integritas.
Ἐχινόποδες, putantur esse tribus vel spinæ genus echini aculeis horrens, ex eo nominatum, quòd echini marini pedibus simile sit. Etymol.
Ἡλιόπους, dictum fuit à quibusdam heliotropium magnum, vt est in append. Dioſc.
Ἡμιπόδιον, τὸ, semipes, pes dimidius. Theophr. hist. pl. l. 2.
Decimp. Πενθημιπόδιον, quinque semipedes, i. duo pedes cum dimidio.
Τρημιπόδιον, tres dimidiati pedes, sesquipes.
Θηλύπους βάσις, pes fœmineus. Eurip. in Iph. Aul.
Ἱστόπους, pes textorij mali seu ligni, è quo stamina ducta sunt. Poll. lib. 7. c. 10. (re equ.
Κακόπους, qui malos pedes habet, qui pravis est pedibus. Xen. de
Καλόπους, pulchros pedes habens. & ex parte totum intelligendo, pulcher. Suid. At καλόπους, sub forma pedis ligneo, pes ligneus. Plat. in symp. Galen. therap. lib. 9. Pro quo dicitur & καλοποδίον. Suid.
Κλεψιποδίον, navis secunda carina. Poll. l. 1. c. 9.
Κλινόπους, lecti pes. Themist. Κλινοποδίον, τὸ, lecti pediculus: nomen est fruticis, sic dicti, quòd folia habeat lecti pedibus similia. Dioſc. l. 1. c. 109.
Κοινόπους, communi socióque pede iter faciens. Soph. in Electra.
Κολοβόπους, truncus pedum, seu truncatus pedes.
Κονιορτόπους, cui pedes in pulvere versantur. Hesych.

κονίπους & κονιόπους, idem: vel cuius pedes pulvere respersi sunt. Plut. in Probl. Græc. κονιποδίς dicebantur etiam calceamenta quædam soleæ exilioris. Poll. & Suid.
Κορωνόπους, cornicis pes: herba quam & κορακόποδα dici scribit Hesych. de qua Theophr. hist. pl. l. 7. c. 9. & Dioſc. lib. 2. c. 142.
Κορωνοπόδιον, τὸ, pediculus cornicis. Accipitur & pro coronopo herba, apud Aet. l. 1.
Κραταιόπους, qui validis pedibus est, firmos solidósque pedes habens: vt κραταιιποδίς ἵπποι, apud Hom. (Nic.
Κυλλόπους, qui distortis est pedibus: loripes. Vulcani epith. apud
Κυλλοπόδης, idem. Κυλλοπόδιον, idem. Il. α. & φ.
Κωλόποδες, ossa in cruribus equorum inter vngulam & suram. Xenoph. de re equ.
Λαγωόπους, pedes leporis habens: nomen avis apud Plin. l. 10. c. 48. Item herbæ, apud Dioſc. l. 4. c. 17.
Λειόπους, qui læmibus pedibus est vel planis.
Λεπτόπους, tenues seu graciles pedes habens.
Λευκόπους, albos pedes habens. Eurip. in Cyclop.
Λυκόποδες, dicti fuerunt tyrannorum satellites, vel quòd pedes semper pelle lupina contectos haberent: vel quòd in clypeo lupi insigne gestarent, inquit Suid. Sic dicti fuerunt & Alcmonidæ, apud Aristoph. in Lysistr. teste eodem & Hesych.
Μαλακόπους, molles & teneros pedes habens: vt μαλακόποδες Ὧραι, apud Theophr. idyll. 15.
Μαραίπους, cui pedes marcuerunt. Hesych.
Μεγαλόπους, magnos habens pedes.
Μελαμπόδιον, dicitur helleborum nigrum, à Melampode inventore: vide Theophr. hist. pl. l. 9. c. 11.
Μονοπόδιον, mensa quæ vno tantùm pede sustinetur.
Μυριόπους, decem millia pedum habens: vel permultos & infinitos pedes habens. schol. Nic.
Ναυσίποδες, dicuntur homines insulares, quia in mari navibus ceu pedibus vtuntur. Eust.
Ναύποδα, Hesychio sunt μακρόποδα.
Νῆπους, pedibus carens. Exponitur &, natando gradiens, vt fit comp. ex νέω, nato: vt φῶκαι νηποδίς. Od. δ.
Νηδύπους, Hesych. exp. discalceatus.
Ξυλόπους, qui lignicum pedem habet.
Οἰδίπους, cui pedes tument: nomen illius Thebani regis cuius passim meminere scriptores. Dicitur & Οἰδιπόδης & Οἰδιπόδειος, ad Oedipum pertinens. Schol. Soph. ex Lysimacho.
Ὀκτόπους, octo pedes habens: vt ὀκτοπόδες τέρκινες. Hom. in Batrachom. Item ὀκτόπους, piscis quoddam genus quod & polypus. Eust. in Scythia ὀκτωποδίς dicebantur qui duos boves possiderent & currum: duobus n. bobus octo pedes sunt. Luc.
Ὀκτάπους, idem. Sic dicitur & scorpius, ab octo pedib. Suid. in Cratino.
Ὀξύπους, celeres pedes habens, velox, celer. Eurip. in Orest.
Ὀπισθόπους, pone gradiens seu sequens, apud eundem. Exponitur & retrocedens. Hesych.
Οὐλόποδος, integros pedes habens. Hom. hym. 1. in Merc.
Ὀρθόπους, rectos pedes habens, vel quem pedes rectà ferunt.
Ὀρθοποδέω, pedes me rectà ferunt, recto cursu progredior. Exponitur & rectè ingredior, apud Paul. ep. ad Galat. c. 2.
Παλίμπους, pedem reflectens, retrogradus. Ioseph. de capt. Ind.
Περίπους, pedem circundans. Item qui aptè pedem circumdat: pedi conveniens. Hesych.
Περιπόδιον, & Ionicè ἀμφιποδίον, dicitur esse orbiculus, quem gentes quædam alligare pedibus solent vice calceorum, ne pedes lædantur. Gal. in lex. Hippocr.
Πλαταίπους, latos habens pedes. Laërt. in Pittaco.
Πνοόπους, ventos pedibus æquans, perniciitate pedum ventis comparandus. Hesych.
Πολύπους, multos pedes habens, multipes. Plut. symp. 2. probl. 5.
¶ Item piscis quoddam genus quod & ὀκτόπους: vt Πορφυρίων πολύπους, apud Phocyl. Vtitur & Plut. & Athen. in hac significatione pro Πολύπους dicitur & Πολυπόδη, Attica dialecto: vt Eust. ex Rhet. lex. tradit. Ionicè verò & Doricè, Πολυπόδη, ac Πόλυψ eodem teste: quo Πόλυψ Athen. etiam vtitur lib. 8. ¶ Habet tuberculum in naribus, polypi carni simile, multisque habens radices, &c. Vide Celſ. l. 6. c. 8. Idem natium morbus Ionica seu Dorica dialecto Πόλυψ etiam dicitur, apud Poll.
¶ Πολυποδίς dicuntur & bestiolæ quædam, quas nonnulli cutiones, alij procelliones vocant: & aliàs ἴνες appellantur. Gal. de loc. aff. l. 3.
Πολυποδία, ἡ, pedum multitudo, seu multi pedes.
Πολυποδίον, τὸ, parvus polypus. Athen. lib. 7. ¶ Est & herbæ nomen sic dictæ, quòd cirros instar polypi habeat: de qua Theophr. hist. pl. l. 9. c. 14. & Dioſc. l. 4. c. 188.
Πολυποδίτης οἶνος, vinum ex polypodio factum. Aet. lib. 3. c. 60. & 61.
Πολυποδίνη, genus quoddam polypi. Aristot.
Πολυποδώδης, ὁ, ἡ, polypis abundans: vel polypo similis. Et τὰ πολυποδώδη, quæ è polyporum genere sunt.
Πρόπους, cui sunt grandes pedes. Suid. ¶ Πρόπους etiam dicitur al-
ter Ge-

ter Geminorum. Germanic. comment. in Arat. Phænom. Et in iis stella ante pedes eorum sita, teste Proclo. ¶ Πρόποδες, dicuntur etiam anteriores pedes. Et prominentia in montibus. Strab. l. 9 Item insulæ ante Ægyptum sitæ. Hesych.

Προποδίζω, vide in comp. ex ποδίζω.

Σαρκοπους, qui magnis pedibus est, & eos velut trahit: ὁ σάρκας τοὺς πόδας. Laert. in Pitt. Gal. in lex Hipp. Σαρκόπους est ὁ διεστραμμένος καὶ διεστῶς ἔχων τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν sit comp. ex σαίνω, πιο.

Σκιαπους, vmbram sibi pede faciens, vmbra pedum se protegens.

Σκιαποδες, populi sunt Lybiæ, sic dicti, quo maiore æstu humi iacentes resupini vmbra se pedum protegant. Harpocr. & Suid.

Σκίμπους, inter lectorum genera refertur à Poll. l. 10. c. 17. A Suid. & Hesyc. exp. κραββαδῶν, i. humilis lectus quo accumbere plebeiis, & cui tanquam pedi innitebantur. Idem Suid. exp. etiam scamnum & scabellũ. Etym. sic nominati scribit partem quandam crabbati, vt κλιμακος sit ὁ κλιμακίου τὰ σκιμπόδια κλιμακος τις ὀνομάζεται. Sch. autem sic totum crabbatum appellari. Idem annotat dici etiam σκίμπους, vt ἀλλόπους. Vide & in deriuat. à σκιπόω.

Σκιμποδιον, τὸ, lectulus discubitorius seu in quo reclinare cervicem possumus. Athen. l. 12.

Σκιρτοπόδης, pedibus & salto lasciuiens, qui subsultans incedit. Epigram.

Σκιοπαίπους, palmipes. Arist. hist. an. l. 2. c. 12.

Σκυθίπους, struthocameli pedes habens, pedum figura struthocamelum imitans. Schol. Aristoph.

Σκυζόπους & σκυδαπόπους, cuius pedes in digitos fissi sunt, digitatus, prius apud Arist. hist. an. l. 8. c. 3. posterius apud Athen. l. 9.

Ταυρόπους & μαστόπους, pedib. in rectũ tendens. Item idem quod τρόχους, vt ταυροποδες ἱππους, apud Soph. in Aiace, αἱ δὲ τρόχοι τιλαμωνιδῶν, inquit Hesych.

Ταυροπους, tauri pedes habens vt σῶμα ταυροπουν, apud Eurip. in Iphig. Aul.

Ταχύπους, pedibus celer. Idem in Bacch. & apud Xen.

Τετράπους, quadrupes: vt τετραποδα ζῶα, quæ & absolutè, τετράποδα. Arist. Pro eodem dicitur & τέτραπος vt in ænigmate sphyngis, Ἔστι δίπους ἐπὶ γῆς, καὶ τέτραπους.

Τετραποδηδόν, in morem quadrupedum, ritu & more quadrupedum. Aristoph.

Τετραποδίζω, incedo vt quadrupes, quaternis pedibus ingredior. Arist. hist. an. l. 2.

Τετραποδιστὶ quadrupedum more gradiens aut viuens.

Τετραποδιστί, idem quod τετραποδηδόν.

Τραγόπους, hircinos pedes habens: Pans epith. in Epigr.

Τραχύπους, qui asperos & scabros habet pedes.

Τρίπους, tripes pro quo poeticè τρίπους, in ænigmate sphyngis. Item tripus. Od. 1. Aristop. in equit.

Τριπόδιον, τὸ, & τριποδίσκος seu τριποδίσκιον, parvus tripes. Xen. in anab. Suid. ex Antiph. (Oecon.

Τριποδικος, tripedalis seu tripedaneus. Hesiod. in Erg. Xen. in

Τυφλόπους, πους, impropriè dicitur apud Eurip. in Phœn. i. pes hominis cæci.

Υποπους, pedes habens, pedibus subnixus. Aristot.

Υποπόδιον, τὸ, scabellum, quod pedibus subiicitur. Athe. & Eust. & apud Græc. bibl. interpr.

Ὑποποδίζω, retrocedo.

Ὑποποδισμος, regressus.

Ὑψίπους, altis insistens pedibus, ideoque excelsus.

Φαλιόπους, qui est albis pedibus.

Φαλλόποδες, q. d. subtripedes tantæ leuitatis homines vt per mare currentes non submergerentur. Luc. in ver. narr.

Χαλαίπους, pedes habens suis compagibus laxatos, claudus, epitheton Vulcani apud Nic.

Χαλκόπους, æreos habens pedes: vt τρίπους χαλκόπους, apud Eur. in Supplic. Item cuius pedes æreis soleis ferrati sunt: vt χαλκόποδ' ἵππω. Il. ρ.

Χαμαίπους, qui iter faciens pedibus terram calcat, qui nec equo nec curru vehitur, sed propriis ingreditur pedibus. Peculiariter sic dicebatur sponsa quæ non deducebatur domum sponsi: moris enim erat curru eas vehi. Poll. l. 1. & 3.

Χηρόπους, seu χηροπους (ex χηρὸς aut χῆρος) cui sunt χηραδες seu χηραδες in pedibus, qui rimas habet in pedibus. Poll.

Χηροποδης, idem. Laert. in Pitt.

Χλιδωνόπους, qui circum pedes habet ornamenta luxuriosa: vt sunt torques, aut alia similia. Hesych.

Χρυσόπους, aureos habens pedes; seu aureis fulcris & quasi pedibus insistens. Athen. l. 5.

Χυτρόπους, olla pedes habens. Hesiod. in Erg. Plut. simp. 7. probl. 4.

Χυτροπόδιον, τὸ, parua olla pedata. Poll. l. 10. ex Hipponacte.

Χωλοπους, claudus pede, seu claudicans pedib. Vulcani epith. apud Nic.

Ψαυρόπους & Ψαυροποδης, qui tam celer est in ponendis & tollendis inter currendum pedibus, vt terram vix contingere videatur: prius epitheton est satyrorum, apud Nonn. in Dionysiac. posterius Arionis equi epitheton esse dicitur: apud Etym.

Ὠκύπους, pedibus celer: vt ἵππους ὠκυποδας, sæpe apud Hom. & Ὠκυποδης, idem. in Epigr. (Hesiod.

Ἐμπους, Γέφυρα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex Ποδίζω.

Ἀναποδίζω, retrocedo, refero pedem, retroagor. Herodia. l. 5. ἔδει πρὸ τῆς ἄρματος, ἀναποδίζειν εἰς τὸ πίσω. Luc. πρᾶγμα εἰς τὸ πίσω ἀναποδίζον. item actiuè reuoco, & quasi retroago. Æschin. in Ctesiph. Πολλάκις ἀναποδίζον τὴν γραμματικήν. Sic & apud Herodot. item diligenter expendo, exactè perpendo. Hesych. & Suid.

Ἀναποδίζομαι, reuocor. item diligenter expendor. Suid.

Ἀναποδισμός, repedatio, retrocessio. Alex. Aphr. item reuocatio.

Ἐπαναποδίζω, (*Dor.*) diligenter perpendo: vnde ἐπαναποδίστον, in medium reuocandum & exactè expendendum est: apud Arist. de gen. & corrupt. l. 1.

Ἀνθραποδίζω, &c. vide in ἀνθράποδον.

Γεωποδίζω, vide in γεωπόνος.

Διαποδίζω, pedibus dementor, vel examino. Hesych.

Διαποδισμός, genus saltationis idem.

Ἐμποδίζω, pedes implico, impedimento & obstaculo sum. Herodia. l. 4. ἐμποδίζουσι αὐτὸς οὐδὲ τοῖς ποσὶ χαυνῶ ἐοῦσι. Luc. τὸν τρέχοντα ἀποχῶν, ὁ ἐμποδίζας. Et cum dat. Arist. de gen. an. l. 3. ὅλως ἐμποδίζει τὸ ὑφαίνειν.

Ἐμποδίσμα, τὸ, impedimentum, obstaculum. Dem. Olynt. 3.

Ἐμποδισμός, ὁ, impeditio, præpeditio, Arist. rhet. l. 1.

Ἐμποδιστικός, ὁ, impediendi vim habens, vel impediens.

Dor. Ἀνεμποδίστος, ὁ, ἡ, ὁ, cui nihil impedimento est, liber ab obstaculo. Arist. eth. 7. c. 13 Ἀνεμποδίστως, sine impedimento & obstaculo. Schol. Aristoph.

Παρεμποδίζω, idem cum ἐμποδίζω. Luc. & Basil. Ἀπαρεμποδίστος, idem cum ἀνεμποδίστος.

Παραποδίζω, idem cum ἐμποδίζω. Polyb. παραποδίζοντα τὴν τῶν ὅπλων χρείαν.

Παραποδίζομαι, impedior. Plat. in ep. μὴ σε παραποδίσειν.

Ἀπαραπόδιστος, (*Dor.*) non præpeditus liber ab impedimentis apud Heliodorum. Ἀπαραπόδιστος, sine impedimentis.

Προποδίζω, procedo, progredior. Il. ν. τῶν μὲν ἔπειτ' ἀναβαίνε, καὶ ἐν παπτοῖσι προποδίζων.

Προποδισμός, progressio.

Τετραποδίζω, &c. vide in τέτραπους.

Ὑποποδίζω, vide in ὑπόπους.

Ποδώκης, vide in Πόδ. Πράγμα, πραξίλογος, πραξις, &c. in πράττω, πρακτὴς &c. in πρᾶος.

ΠΡΑΟΣ, (& aliquando πρῶος cum ι subscriptio) ᾶ, ὸν, lenis, mitis, mansuetus. Xen. ἀπ. 6. πρᾶός τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων. Plato pol. l. 1. πρᾶός ἐστι καὶ ἡσύχιος, καὶ χαλεπαίνων ἐπιεικῶς. Fœm. πραεῖα, mutuatur à πραὺς, & neut. plur. πραέα, ab eodem. Compar. πρᾴτερος, lenior, mitior. Superl. πρᾷστος, mitissimus, &c. apud Synes.

Πρᾴως, leniter, mansuetè. Dem. pro cor. Pro eodem dicitur & πραέως, apud Aristoph. in Ran. πρᾳοῦ τε, lenissimè, mansuetissimè. (ἀφῆκε.

Πρᾳότης, ητος, ἡ, lenitas, mansuetudo. Aristot. eth. 4. ca. 5. Plut.

Πραύς, ειος, ὁ, cuius fœm. πραεῖα, idem cum πρᾶος, vt πρᾳεῖα φύσις, apud Plat. de rep. lib. 2. Τὰ πραέα, mitia, lenia, non aspera: vt πραέα ἐλάσματα. Galen.

Πραΰς, idem cum πρᾴος.

Πραΰνω, idem cum πραύνω. Hesyc.

Πραυνω, lenio, mitigo, mansuefacio, sedo. Plat. pol. 9. τὸ θυμοειδὲς πραύνει. Plut. in Coriol. ἡδεῖαι λόγοι καὶ δέομαι τῶν χρειῶν πραύνουσι καὶ καταστέλλουσι τὰς ὀργάς.

Πραύνομαι, mansuefior, lenior, & sedatior reddor. Xeno. de re equ. Aristot. Rhet. 2.

Πραύνσις, εως, ἡ, sedatio irati animi, iræ mitigatio. Arist. ibid.

Πραυντικός, ὁ, mitigandi & sedandi vim habens. item ibid.

Πρηΰς, Ionicè dicitur pro πραΰς. Epigr.

Πραμνειος, seu πραμνιος, ὁ, ὸν, vini genus sic dictum (vt quidã volunt) ἀπὸ τοῦ πρᾴνειν, καὶ πραΰνειν ποιοῦν τὰς ψυχάς. vel (secundum alios) à Pramnia rupe in Icaro insula, vel à Pramnia vite: vel ἀπὸ τοῦ ἀθροῦ, vtpote πρὸς ἀθροισμὸν ἐπιτηδειον. Cum diphthongo scribitur apud Hom. Il. λ. & Dd. ex Strabone ex, apud Diod. l. 5. c. 9.

Πραμνηιαι, plantæ pramniæ vitis. Poll.

Composita.

Ἐκπραύνω, idem cum πραύνω: vel demulceo, permulceo.

Καταπραύνω, idem. Isocr. in Paneg. τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους ἐν τοῖς πρεσβείαις ἐρῶν καταπραύνω τὰς ὀργάς. Plut. in Themist. καὶ πραΰνει τὰς ὀργὰς αὐτῶν.

Καταπραύνσις, ἡ, sedatio. (placabilis.

Ἀκαταπραύστος, (*dor.*) qui sedari & deliniri nequit, im-

Ὑποπραύνω, paululum latentèque mitigo & sedo.

ΠΡΑΠΙΔΕΣ, αἱ, præcordia. Ἰλ. ξ. ἐν δὲ δὲ οἱ κ' ἀπὸ θυμὸς ἐκαθ

φραπίδων. item pro mente seu solertia, aut soleti industria, quoniam mentis sedes sunt præcordia seu pectus. Il.α. Η᾽φεμος πεῖνον, εἰδ᾽ ὑφοι φραπίδ᾽ ἔαν. Sic Hesiod. in Theog. πίσε μὴν φραπίδ᾽ ις. πίσε δ᾽ ἴς νόημα.

ΠΡΑΣΙΑ, ας, ἡ, area seu areola in horto, h.e. quadrata in horto loci consiti signta. Odyss.η. Ἔνθα ἕ κίομεν τοὶ πρασιαὶ φυτὸν ἐνίκτον ὀρχὸν Παν᾽ ἐαρ πεφύκοσιν ἐπιζέφυρον γαιόωσαι, Diosc.l. 4.c.17. φυτὸ ὃν πρασιαῖς, oascitur in hortorum areis. * Dictæ sunt πρασιαὶ, inquit Hesych. οἷον πρασιαὶ, διὰ τὸ δὴ πίρασι τὴ κίνωσιν. Sunt & qui existiment ita dictas esse à nomine πράσον, i.porrum: vt πρασιαὶ in hortis proptiè sint areolæ quadratæ, in quibus porros & alia huiusmodi olera serunt.

Πρασιμῶν, πράσιος, vide in Περάω, vendo.

ΠΡΑΣΟΝ, ου, τὸ, porrum apud Diosc.l.4.c.179. πράσον κεφαλωτὸν, porrum capitatum, cui oppon. τὸ κεφαλὸν πράσον, porrum sectiuum. ¶ Item algæ quædam species, apud Theophr. hist.pl.l. 4.c.7. (χρῶμα.

Πράσινος, porraceus, porrum referens, porro similis: vt πράσινον

Πράσιος, ὁ, idem, vt πράσιον χρῶμα Plat. in Tim. Et πράσιος λίθος, qui à Theophr. in libello περὶ λίθων dicitur & πρασίτης, quod porrum colore referat. Item πράσιον vocatur origani genus, Plin.l.20.c.17. Sic dicitur & marrubiũ, apud Diosc.l.3.c.119.

Πρασώδης, ες, ὁ ἡ, idem quod πράσινος, seu πράσιος: vt πρασώδες χολὴ, porracea bilis, bilis quæ porri colorem viriditate refert. (c.94.

Πρασίζω, porrum imitor, porraceus seu prasinus fum. Diosc.l.3.

Ἀμπελόπρασον (comp.) ου, τὸ, porrum in vite nascens, agreste porrum quod in vineis nascitur. Diosc.l.2.c.180.

ΠΡΑΣΣΩ, & πράττω. Ρ. ξω, facio, ago. Xen. pæd.4. εἰ μὴ τοῦτο ἔπραξάν τε καὶ ἔλεξαν. Thuc.l.6. ἐπὶ τῷ πάντες πλῆν τοὺς στρατηγοὺς πράσσειν ἢ αὐτοὺς δ᾽ οἴεσθαι ἄριστα εἶναι Ἀθηναίοις. Dicitur & πράττειν τι ὑπέρ τινος, apud Isocr. ¶ Item administro, ago, tracto. Thuc.l.1. πράσσοντα βαρέως καὶ τὰ οἰκεῖα καὶ τὰ τῶν ἄλλων καὶ ἄριστα ἔχειν ἀμφοτέρως. Sic & πράσσειν τὰ πράγματα, rebus ad remp. pertinentib, operã dare, apud Herodot. quod apud Lysiam exp. etiã litem intendere: apud Aristoph. autem, negotia facessere. Item transigo, tracto: vt apud Thuc. πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, quum transegissent cum eo de accipienda vrbe. Et cum sola præposit. habente suum accusat. apud eundem l.1. Εὐρύμαχος εἰς αὐτὸν ἐλθὼν πρὸς ὃν ἔπραξε. οἱ δὲ δεδεμένοι εἶτα. Dicitur & πράσσειν εἰς τὴν βαρβάρους, apud eũdem lib.1. & πράττειν τὴν εἰρήνην, de pace agere. Xen. Hell. 6 pro quo apud Demosth. πράττειν εἰρήνην. ¶ Πράττω, absolutè positum significat, vitio ætatem ago, sorte aliqua vtor. Dem. in Æschin. ὁ τὰ βέλτιστα πράττων νομίζων. qui se felicissimè viuere existimat. Interdum ei adduntur adueribia. καλῶς, κακῶς, ἀτυχῶς, &c. vt apud Isocr. ὑπὸ ἀνδρὸς ὅτου ἀτυχῶς πράξαντος. ab homine qui tam humiliter ætatem egerat, i. qui ita afflictus fuerat & opibus fortunisq; lapsus. Interdũ cum adiect. plur. neutris ponitur: vt ἀτυχῆ πράττειν, apud Plut. in Agide. ¶ Interdum pro πάσχω vsurpatur, vt apud Eurip. in Hec. Ὡς πάντα πράξας ὧν σε δεῖ. omnia passus quæ patienda sunt. ¶ Itẽ exigo, cogo: Luc. φέρ᾽ ἴδω τί μοι πράξεις ὑπὲρ αὐτοῦ. quid exiges à me pro eo. In hac signif. frequentius est passiuũ. ¶ Pro variis etiam loquendi generibus variè exponitur. πράττειν ὅπως τὰ τῶν Ἑλλήνων εὖ θήσει, dare operam vt, &c. Dem. Phil.3. Sic πράττειν καθεδεῖν τινα, efficere vt quis redeat ab exilio. Plu. in Cic. πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθὸν, à diis impetrare. Isocr. ad Nic. πράττειν γάμον, moliri nuptias. Plut. πράττειν μὴ τὰ Ἀθηναίων, cum Athenienfibus consultare. Thuc. πράττειν Φιλίππῳ, à Philippi partibus stare. Demost.

Πράττομαι (in actiua signif.) ago, &c. Dem. οὐδὲν ἀνήκεστον πρᾶγμα μιαρώτερον, ἢ οὗ τοῦ πεπραγμένου εἰσὶ θεοὶ ἡμᾶς. Item exigo. Idem ad Leptin. ὀκεῖν πράττεται τὴς παρ᾽ αὐτὸ ὅσον ἐξ ἑκατὸν τεσσαρακοσίων, exigit tricesimam ab iis. Philostr. in Heroic. ἐπράξατο μὲν τὰ τῶν αὐτῶν δίκας, horũ pœnas exegit de eo. Sic & apud Thuc. & Xen. Πράττομαι (pass.) fio, conficior. Æschyl. in Prom. πέφυκε τοῦ ἔργου μ᾽ μακρῷ πόνῳ quod πέπρακται apud Eur. in Hippol. absolutè positum exp. actum est, peracta res est. Thucy. l.2. ἀπορῶ δ᾽ ἐν ἐπράττετο ὧν ἕνεκα ἐστράτευν. Item trãsigor. Æschin. πράττεται πρός σε τὰ πολλά. Præt. med. πέπραγμα, cum aduerbio aut adiect. plur. neutro sæpe exp. agitur, vel actum est: vt apud Aristoph. in Plut. Ὁ δ᾽ ἐκεῖνος πέπραγμ᾽ ἀτυχέστατα. præclarissimè agitur, aut actum est cum hero. Thuc.l.2. εἰ δὲ ἐν τῇ Πλατειᾷ οὕτως ἐπεπράγειν, ita cum ipsis agebatur, i. in hoc statu erant. Interdũ exp. feci, vt apud Aristot. Interdum impetrauit vnde apud Xen. Hell.1. ὅτι πάντων δίκην πεπραγότες εἴεν παρὰ τοῦ βασιλέως.

Πρᾶγμα, τος propriè, res facta à quopiam: plerunque tamen exp. res. Plut. in Fab. πρᾶγμα μὲν πρότερον ἐν Ῥώμῃ γεγενὸς. Sic & apud Dem. Thuc. &c. Interdum exp. rerũ status: vt apud Xenoph. ἀδυνάτων τῶν τοιούτων ἐν τοιούτοις πράγμασι. &, rerũ summa: Plut. ἀδυνάτου τοῦ πράγματος. Aliquãdo significat administrationẽ reip. vt apud Thuc. l.8. & Isocr. Item res, i. negotiũ. Dem. pro cor. δεινὸν μὴ ἐν εἶναι τοῖς φιλίππῳ πράγμα πρὸς σε. Item negotium, i. molestia. Plat. in Iymp. οὐδὲν ἐν ἐμοὶ πρᾶγμα. Τὰ πράγματα præter superiores significationes, interdũ ponitur pro litibus: vt apud Aristoph. in Nub. & Lysias.

Πρᾳγμάτιον, τὸ, res parua, negotiolum. Aristoph. in Nub. Athen. lib. 10.

Πραγματικὸς, solers in negotiis agendis & rebus tractandis Polyb. Item realis: vt πραγματικὴ ἀλήθεια. Atcop. Exponitur & negotialis: vt πραγματικὴ ἀμφισβήτησις. Hermog.

Πραγματικοὶ, dicuntur homines quidam forensis professionis, qui causarum actores interdum iuris ignaros monebant, iuris responsa formulásque actionum subministrantes. Vide Cic. de orat. lib.1.

Πραγματικῶς, vt decet hominem solertem in negotiis agendis: strenuè, gnauiter, item peritè, certa ratione. Polyb.

Πραγμαλόεις, εσσα, ὁ ἡ, negotiosus, operosus, molestus. Iloc.

Πραγμαλόω, negotiis implico, vexo, distineo. Greg. ad Eudox. thet. ἄλλως πραγματόνται φθόνῳ καὶ χρόνῳ καὶ τύχῃ.

Πραγματόομαι, (pass.) negotiis implicor, vexor, fatigor. Idẽ μὴ ἐν ποικίλοις, μηδ᾽ ἐν πραγμαλόεσσιν. Item efficior, elaborior: Plat. in Apoll. ἄμοι εἰ ἐκ μακροῦ πεπραγματόωμαι αὐτός. Xen. οἶφ ὅ τι πεπραγμαλόμενον, hasta consultò ita fabricata.

Πραγμαλόομαι, (in act. sign.) efficere conor, molior, laboro, Dem. ὁ τοῦτο ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου ἐπραγματόνετο. Itẽ commentor, compono. Aristoph. ἐγὼ ταῦτ᾽ ἐπραγμαλόομαι. Plat. πραγματόνεται περὶ σωφροσύνης. Item fatago circa aliquid. Gregor. ad Basil. τοσοῦτον ἐπραγμαλόωτο μόνον, de hoc modò anxius fuit. Exponitur etiam lucrum & compendium in aliqua negotiatione seu exercitatione sequor, comparo, lucror. Basil. τοῦ κτῆσιν τῶν ὑφαίνων πραγμαλόωμαι.

Πραγμαλεία, ἡ, studium quod adhibetur ad efficiendam rem quampiam. Et peculiariter, commentatio & intentio animi atq; opus commentatione compositum. Isocr. ad Dem. Itẽ negotium, difficultas: apud Suid. Item molestia: Dem. & Luc.

Πραγμαλείαι, αἱ, exp. etiam litigia & calumnię litium: apud Isoc. ad Nicocl.

Πραγμαλεώδης, operosus, longi tractatus. Plat.

Πραγματοτάκης, ου, ὁ. & Πραγμαλοτόκος, ὁ, negotiator, mercator. Suid. & Schol. Aristoph.

Πραγμαλίς, ίδος, ὁ, idem.

Πρᾶξις, εως, ἡ, actio. Arist. eth. 10. c. 8. Interdum exp. res agenda vel gerenda: apud Plut. in Rom. Interdum, res gesta, actus: vt πρᾶξις τῶν ἀπὸ τρόπου. Item facinus, factum, opus. Demost. ¶ Itẽ negotium: vt καινοὶ πρᾶξεις, apud Aristot. ¶ Item fors alicuius conditio, status rerum alicuius. Soph. in Aiace. ¶ Item proditio Suid. ¶ Item exactio Aristot.

Πρακτὸς, ὁ, qui agi potest, sub actionem cadens, in actione versans. Arist. eth. 1. c. 2. & alibi.

Πρακτικὸς, aptus ad agendum, qui agere potestiuel in agendo positus: πρακτικὴ δύναμις. Arist. eth. 6. cap. 2. item opere pollens. Xen. item efficax, strenuus. Polyb. l.1.

Πρακτικῶς, cum agẽdi facultate, item efficaciter. Plu. in Per.

Πρακτὴρ, ῆρος, ὁ, exactor, coactor tributorum. Pro quo Ionicè πρηκτὴρ, apud Greg.

Πρακτῶρ, ορος, ὁ ἡ, perpetrator. vt πράκτορ φόνου. Aristoph. in Apol. Item exactor, quæstor. Demosth. Naz. Item vltor seu vltrix: πράκτορες χρεῶν. Aristop. & πράκτορες αἱμάτων. Æsch.

Πρᾶγος, εος, τὸ, res negotium. Soph. in Aiace.

Πρήσσω, Ionicè dicitur pro πράσσω. Il.α. Πρῆξαι δ᾽ ἐθέλοντα ἄνευθε νεὸς κατὰ δεξιὰ κοῖλα. Hesio. in Erg. χρῆμα μὲν κ᾽ πρήξῃς. At πρήσσω significans πιπράσκω, vide in πιπράσκω transeo.

Πρήσσεσθαι, exigere, pro πράττεσθαι. Herodot.

Πρῆγμα, pro πρᾶγμα. Herodot. Theogn.

Πρῆξις, pro πρᾶξις, negotium. Od.γ. Interdum exp. profectus, vtilitas: vt Il.ω. Οὐ γὰρ τις πρῆξις πέλει κεκυρωμένη ἔσται. Et pro sorte seu conditione alicuius, apud Herodot.

Πρηκτὴρ, ῆρος, ὁ, actor, qui agit. Il.ι Itẽ negotiator, mercator. (Od.θ.

Composita cum præmissa cum præposit.

Ἀνιαπράττω, vel ἀνιαπράττομαι, exigo, posco: vt ἀνιαπράττω χρήματα, pecunias exigere. Thuc. idem lib.2. δεῖ δύο ὑπουργεῖν, τοὺς μὲν βουλομένους ἀνιαπράξαι τοὺς ἢ αὐτοὺς δοῦναι.

Ἀντιπράσσω, vel ἀντιπράττω, (q.d. contra facio, seu contraria) in contrarium laboro & contendo, repugno, obsisto, renitor. Diod. l.18. Εὐρυδίκης ταῖς τῶν ὑπηκόων ἐπιβουλαῖς ἀντιπράττουσαν. (Isocr.

Ἀντιπράττομαι, idem. Isocr.

Ἀντίπραξις, ἡ, refragatio, resistentia, obsistentia.

Διαπράσσω, vel διαπράττω & διαπράττομαι, conficio, efficio, effectum reddo. Xen. διαπράττειν μοι ἐφ᾽ ἃ ἔκομεν. Dem. πρᾶγμα πολλοὺς συγγνωμόνας ἔχον διαπραττόμενον. Lysias διαπραξάμενος ὥστε μάχεσθαι, peruici vt. Et cũ infin. apud Pla. de rep. l.2. δεῖ θεὸς διαπράξασθαι τοὺς ἀγαθοὺς ζῆν. Interdũ exponit obtineo, impetro, vt apud Luc. δεῖ κρατῆσαι τοῦ καθεστῶτος δεῖ τοῦ διαπράττεσθαι, passiuè etiam sumitur: vt apud Plut. in Cæs. Διαπέπρακται ἤδη ὁ πόλεμος. iam confectum est bellum

bellum. Sic apud Eurip. in Hellen. δεῖ πεπράγμεθα, exp. actum est de nobis, perimur. (symp.

Διαπραξις, confectio: vel negotij confectio, negotiũ. Plat. in

Διαπράσσω, Ionicè dicitur pro διαπραττω apud Herodot. At διαπράσσω, compositum ex πράσσω, vide in πέρω, transeo.

Decomp. Προσδιαπράσσω, insuper efficio & obtineo: vnde apud Xenoph. Pæd. 8. ἀλλα γὰρ οἶμαι ὦ Σάκα προσδιαπράξομαι παρὰ Κύρου.

Συνδιαπράσσω, vnà conficio seu efficio. Item vnà administro. Luc. συνδιαπράττειν τῷ ἀρχῷ.

Εἰσπράσσω seu εἰσπράττω. & εἰσπράττομαι, exigo. Hoc. ad Phil. τοσοῦτον πλοῦτον τῶν χρημάτων εἰσπράξαι τοὺς συμμάχους. Et εἰσπράττομαι τὴν ἐγγύην. Dem. Εἰσπράττομαι, passiuè etiam exp. vt εἰσπράττομαι δίκην, pœnæ à me exiguntur. Greg.

Εἴσπραξις, ἡ, exactio. Suid.

Εἰσπρακτωρ, exactor. Hesych.

Ἐκπράσσω, seu ἐκπράττω, perficio, conficio, perago. Soph. in Aiace. Κἂν ἐξεπράξειν εἰ κατημέλησ' ἐγώ. Eurip. in Oreste. Φοῖβος κελεύει μητρὸς ἐκπράξαι φόνον. Item exigo: vt ἐκπράττω χρήματα. Thucyd. Sic ἐκπράττειν μητρῴον φόνον, pœnas exigere de cæde matris: apud Eurip. in Medea.

Ἐκπρασσομαι, & Ionicè ἐκπρησσομαι, itidem exigo: vt apud Herodot. ἐκπρήξασθαι τὴν δεινὴν πρὸς ἐκείνους φόνον.

Ἐμπρακτος, efficax. vnde ἐμπρακτότερον ἐμπλαστρον. Diosc. exponitur & actuosus: apud Gregor. & Basil.

Ἐμπρακτως, efficaciter, actuosè.

Ἐμπρακτικὸς, idem quod ἔμπρακτος.

Ἐπιπράσσομαι, insuper facio, addo.

Καταπράσσω, seu καταπράττω, & καταπράττομαι, efficio, perago, transigo. Xen. ἐὰν μὲν ταῦτα ὦσι ἃ πόλις βούλεται καταπράττῃ. Item pertracto. Greg. εἴ τι μὴ καὶ ἢ ἐκείνου ἢ ἑτέρου ἀπαταπρήξασθαι δυνηθῶμεν. apud Dion. Halic. καταπρατταμένους ἀσφαλέστερον. exp. comparans securitatem.

Καταπραγματεύομαι, negotior: vt apud Greg. καταπραγματεύομαι τὴν ἐνδεικνυμένην, negotior ad pecuniam inducendam.

Παραπράσσω, vel παραπράττω, secus facio quàm decet, aut præter iussa facio. Soph. τὸ δὲ τοιοῦτον οἰκεῖα πάθη μηδὲ τοῖς ἄλλοις παραπρασσέτω, si nullus alius perperam quid egit.

Συμπράσσω, vel συμπράττω, socius sum & adiutor in re aliqua facienda. vnà facio & ago: adiuuo, opitulor. Soph. τὰ δ' ἄλλα συμπράσσει. Dem. συνεπράττετο τούτοις. Thu. συνεπράττετο δ' αὐτῷ ἡ Λεσβῶν μάλιστα οἱ Ἀμφισσεῖς. Sic & apud Plut. in Thes.

Συμπράξις, ἡ, actio adiuuandi quempiam: opera quæ præstatur. Item opitulatio. Plut.

Συμπράκτωρ & Ionicè συμπρήκτωρ, adiutor, administer, Herodot. & Sophocl.

Συμπραγματεύομαι, vnà cum alio seu aliis negotium quoddam procuro, vnà operam nauo. Plut. in Lyc. συμπραγματευόμενος τὰ περὶ τοὺς νόμους.

Composita sine prepositione: ac primùm ex πρῶγμα.

Ἀλλοτριοπραγμοσυνη, ἡ, alienarum rerum curatio seu tractatio: Plat. de rep. lib. 4.

Ἀπράγμων, ὁ, ἡ, ἡ, negotiis vacuus, quietus: aut, à negotiis abhorrens, iners. Thuc. l. 2. Apud Xen. ἀπράγμονες ὀπλῖται, quæ nullo negotio & facilè comparari potest. Item qui placidus est moribus & negotium aliis non exhibet. Exponitur etiam, qui lites non amat, apud Dem. Item fugitans litium: apud Aristoph. in Vesp.

Ἀπραγμόνως, facilè aliquid agendo nullóque negotio. Luc. in somn.

Ἀπραγμοσυνη, vacatio negotiorum, vel vacatio à negotiis: quies seu tranquillitas eius qui vacuus est negotiis. Dicitur & de iis qui alieni sunt & abhorrent à negotiis. Thuc. lib. 1.

Ἀπραγματευτος, ὁ, ἡ, ἡ, circa quem studium adhibitum non fuit, cui labor impensus non fuit.

Δικαιοπραγμοσυνη, iustitia.

Δυσπραγματευτος, difficulter tractabilis seu cum quo rẽ habere difficile est: difficilis, morosus: vt δυσπραγματευτος λαός. Plut.

Ἰδιοπράγμων, propria negotia curans, non aliena. Laert. in Timone.

Κακοπράγμων, qui malas res agit, qui se improbè gerit in aliquo negotio.

Κακοπραγμοσυνη, nequitia, improbitas. Polyb.

Κακοπραγμονέω, ῶ, improbè ago, improba molior seu res malas: aut malè cogito. Polyb. l. 3. ἤρξαντο κακοπραγμονεῖν. Plut. in lib. an seni capess. rep. διωγμὸν τοῖς κακοπραγμονοῦσι.

Μεγαλοπράγμων, magnarum rerũ inceptator & susceptor: Plut.

Μεγαλοπραγμοσυνη, rerum magnarum inceptatio vel animus ad inceptandas res magnas promptus. [plicat.

Μισοπράγμων, qui negotia odit, qui non libentes negotiis se im-

Μονοπραγματεω, ῶ, vni duntaxat rei seu vni negotio vaco, vnicam rem tracto. Aristot. pol. 4.

Πολυπράγμων, (q.d. qui est multorum negotiorum) multa negotia curans: multis negotiis se implicans: curiosus. Aristot.

Πολυπραγμοσυνη, solicitudo de multis negotiis & quidem nihil ad nos pertinentibus: curiositas. Plat. & Plut.

Πολυπραγμονῶ, multis negotiis me implico. iisque nihil ad me pertinentib. Plato de rep. l. 4. τὰ αὐτῷ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν, δικαιοσύνη ἐστί. Ponitur & pro συκοφαντεῖν apud Aristoph. in Pluto. Εὐεργετεῖν ἐν ἐστι τὸ πολυπραγμονεῖν. Ité in bonã partem diligenter inquiro, curiosè perscrutor: Plato in Apol. ἰδίᾳ μὲν ταῦτα συμβουλεύω σοφιστὴν καὶ πολυπραγμονῶν. Idem in leg. Πολυπραγμονεῖν τὰς αἰτίας ἐφίστασθαι. Dicitur & Πολυπραγμονεῖν περὶ τινός, à Plut. & Πολυπραγμονεῖν εἴς τι, à Paul.

Πολυπραγμονεῖσθαι, curiosè inquiri. Plut. in polit. præc. Dicitur & πολυπραγμονεῖσθαι, is cui negotium exhibetur, qui molestia afficitur, apud Iul. Aug. (stot. pol 4.

Πολυπραγμαλίω, ῶ, multis rebus vaco, multas res tracto. Ari-

Φιλοπράγμων, qui libenter variis negotiis se implicat, qui sibi & aliis libenter exhibet negotia.

Φιλοπραγμοσυνη, amor facessendi negotium aliis: vel amor & voluptas litigandi: apud Demosth.

Φιλοπραγμόνως, more eorum qui se libenter implicant negotiis: vel, cum desiderio facessendi negotium Φιλοπραγμονεστερον, cum maiore desiderio facessendi negotium. Exponitur etiam diligentius.

Composita ex πρᾶξις: itidem sine prepositione.

Ἀπραξία, ἡ, cessatio à rebus agendis: ocium. Exponitur etiam, inertia. Ponitur & pro iustitio: apud Plut. in Sylla.

Δυσπραξία, infelicitas in rebus agendis seu gerendis. Et generaliter infelicitas: sors dura seu aspera, res aduersæ. Soph. in Aiace.

Εὐπραξία, felicitas in rebus gerendis, sors prospera, res secundæ. Aristot. in eth. & Herodot.

Προτέραξις, prima exactio: seu quod primum exigitur.

Composita ex πρακτὸς: itidem sine prepositione.

Ἄπρακτος, ὁ, infectus, non factus: Xen. ὅπως μὴ ἄπρακτος τῆς πόλεως ἀπρακτος γένηται. ¶ Itẽ ionitus, impunitus: vt apud Suid. τοῦτο μὲν ὦν εἴ τι ἄπρακτος μνησθῇ. ¶ Item actiue, qui nihil efficit. Sic dicuntur legati Romanorum dimissi ἄπρακτοι, i. re infecta, apud Herodian. l. 6. & apud Thuc. & Plut. Item qui nihil efficere potest, inefficax: vt ruta dicitur τὰ θανάσιμα καθιστάνει ἄπρακτα, apud Dioscor. l. 3. c. 52. Ἄπρακτοι ἡμέραι, dies festi, in quibus à labore abstinent homines. Plut. [fectu.

Ἀπρακτος, re infecta, negotio infecto. Item irritè, sine pro-

Ἀπρακτέω, ῶ, nihil proficio. Item non impetro quod peto: vt πρὸς οὐδενὸς ἀπρακτεῖν. apud Xen. Pæd. 1. Item nihil ago, otiosus sum. Aristot. eth. 1. c. 5.

Ἀργυροπρακτικὸς, ὴ, ὸ, ad argentum elaborandum faciens.

Ἀργυροπρακτική, (τέχνη) argentaria. Ἀργυροπρακτικὴ ἐργαστήρια, argentariæ officinæ: argentariæ Plauto.

Δυσπρακτος, factu difficilis.

Εὔπρακτος, factu facilis.

Composita ex πρῶγος, seu ex prat. med. πέπραγα, itidem sine prepositione.

Ἀλλοτριοπραγία, alienarum rerum tractatio, seu curatio. Areop.

Ἀλλοτριοπραγέω, ῶ, alienas res ago, aliena negotia curo. Dionys. Areop. Item res nouas molior, desciscо, fide decedo. Polyb. lib. 5.

Αὐτοπραγία, ἡ, per se & pro suo arbitrio facere: vt apud Diog. Laert. in Stoicis dogmat. ἐλευθερία ἐστὶν ἐξουσία αὐτοπραγίας δυνατή, ἕνεκα αὐτοπραγίας. Cic. exp. quid est enim libertas? potestas viuendi vt velis: seruitus? obedientia fracti animi & abiecti, & arbitrio carentis suo.

Δικαιοπραγία, ας ἡ, actio ex æquo & bono, actio iusta.

Δικαιοπραγέω, ῶ, iustè ago ex bono & æquo ago. Arist. eth. 10.

Δικαιοπράγημα, iustè factum. Aristot. ethic. lib. 5. cap. 7.

Ἀδικοπραγέω, (decomp.) iniquè vel iniustè ago. Plut. in præc. de sanit. Ἀδικοπραγία, iniusta actio. Poll. l. 8. c. 1.

Δυσπραγία, idem quod δυσπραξία.

Δυσπραγέω, infelicitèr res gero: & generaliter, infelix sum, aduersa fortuna vtor. Plut.

Δυσπραγής, ὁ, ἡ, ἡ, infelix. Δυσπραγέστερος, infelicior.

Εὐπραγία, idem quod εὐπραξία, apud Thuc. Plat. Herodian.

Εὐπραγέω, feliciter res gero, felix sum in rebus gerendis. Thucyd. Πόλιν εὐπραγοῦσαν oppos. τῇ σφαλλομένῃ.

Εὐπραγὴς, felix, & comparat. εὐπραγέστερος, felicior.

Ἰδιοπραγία, q.d. ipsa actio curandi propria negotia, non aliena: apud Plat. de leg. exponitur priuata commoditas.

Ἰδιοπραγέω, mea negotia curo, non aliena.

Καινοπραγία, rerum nouarum designatio. Plut. in Pericle.

Κακοπραγία, idem quod δυσπραγία. Aristot. rhet. lib. 2.

Κακοπραγῶ, idem quod δυσπραγῶ. ibidem. Apud Galen. ad Glauc. δεῖ πολλοὶ κακοπραγοῦντι, exp. malè affecto.

Κοινοπραγία, conspiratio. Polyb. l. 2.

Κοινοπραγέω, cõmuniter aliquid ago: auxiliatorẽ & cõsortẽ me præbeo. Polyb. l. 5. ὡς ἐλκυσθεὶς κοινοπραγῶν Πτολεμαίῳ.

Οἰκοπραγία, administratio suorum negotiorum, nõ alienorum.

Οἰκειοπραγέω, priuata negotia ago non publica.

Πράξιν, πράττε, &c. vide in Πέρω. Πράσσω, πρᾶσσε, &c. in Πρᾶσσε.

ΠΡΕΜΝΟΝ.ου,τό,stipes,stirps ὑλῆς.Hesych. Exponitur etiam truncus,caudex: Apoll.Argo.l.2. Ἐκείνῳ πρέμνου δρυός. Apud Diosc.l.2.c.143.τὸ μεταξὺ τῆς φλοιοῦ τοῦ πρέμνου ὑμένωδες, liber qui cortici & ligno intercedit. Item pro fundamento: vt Πρέμνον τῆς ἑστίας, apud Hesych. exp. τῆς οἰκίας θεμέλιον. Metaphoricè apud Aristoph. in Auib. Ἔχοντε πρέμνου πράγματος πολλοῦ. ¶ Item extremitas albi oculorum. Poll.

Πρεμνίον,τό,parvus stipes.Hesych.

Πρεμνοειδής,ές,ὁ ἡ ές,stipiti similis.Theophr.de caus.pl.l.1.c.3.Et τὸ πρεμνοειδές in plantis dicitur,quod stipitis vice est: vt apud eundem hist.pl.l.4.c.11.

Πρεμνίζω,vnà cum suo stipite & radice euello: aut vnà cum stipite suo amputo.Poll.l.7.c.3.

Πρεμνίζομαι, vnà cum stipite succidor seu extirpor: Demosth.Τὰς ἐλαίας πρεμνιζομένας.

Composita.

Ἀπόπρεμνα φυτεύτηρα,plantæ particula stipitis suffultæ.Theophrast.hist.pl.lib.2.c.7.

Αὐτόπρεμνος,per se radicatus,natiuus,sua sponte proueniens. Hesych.Metapth. Apud Aristoph.in Ran.αὐτόπρεμνος τῆς λίζου σιν ἐμπεσόντα,quodSuid.exp.δυσκόλως πρόρριζος,ἢ μεγάλως.

Ἐκπρεμνίζω,stirpem excido, extirpo. Demosth. Πρὸς Μακαρτ. ἐξεπρεμνίζουσι τὰς ἐλαίας.

Εὔπρεμνος,pulchrum habens stipitem. Hesych. Pro quo poetæ dicunt εὐπρεμνος.

Καταπρεμνος,idem exp.καταβελλόμενος.

Πολυπρεμνος,multos habens stipites seu truncos.

Υπόπρεμνος,habens aliquid stipitis. Theophr.hist.pl.l.2.

ΠΡΕΠΩ,decorus sum,conspicuus sum. Item excello. Il.μ.ὁ δ' ἔπρεπε κὴ δόξῃ πωτᾶτο. Eurip.Πρέπω ἐσθῆτι κὴ κόσμῳ, veste & cultu corporis decorus sum. Πρέπει,decorum est,decet,conuenit,dignum est. Plat.in Carm.Πρέπει ζῆν τοῦτον αὐτὸν εἶναι. Et ὁ πρέπων,decorus,decens,conueniens,dignus. Chrysost. βέλτιον τῇ ἐν θεῷ λατρείᾳ πρέπειν. Plut.de aud.poëm.οἰκεῖα γὰρ πρέπει τοῖς αἰσχροῖς τὰ αἰσχρά. Item τὸ πρέπον,quod decet & conuenit,decorum. Plat.de l.g.μὴ τὸ πρέπον αὐτῷ ἔπαιζε. Exponitur etiam,ὅμοιον ab Hesych. Interdum & πρέπον pro πρεπόντως dici Attica dialecto annotatur.

Πρεπώδης,ης,ὁ ἡ ές,decens,decorus. Aristoph. in Pluto,Πρεπωδὴς ὄφθη τοῦ δι' ἀσκαλῶν.

Πρεπὶς.Hesych.exp.ὁμιλία.

Πρεπτὰ,idem sunt φωτεινὰ εἰκόνες.

Πρόπτον,vaticinium,oraculum. Suid.

Composita.

Ἀγαθοπρεπὴς,ὁ ἡ ές,q.d.bonos decens: beneficus,benignus.

Ἀγαθοπρεπῶς,benignè,vel vt bonum decet. Areop.

Ἀνθρωποπρεπὴς,homini conueniens: hominem decens.

Ἀνθρωποπρεπῶς,humanæ naturæ conuenienter.Damasc.

Ἀξιοπρεπὴς,dignus,decorus.Xen.in symp.Τὸ ἀξιοπρεπὲς,& ἡ ἀξιοπρέπεια,dignitas oris.

Ἀπρεπὴς,indecens,indecorus. Thuc.l.2. Herodian.l.3.& 5. (l.3.

Ἀπρεπῶς,ὡς, indecorè, indecèster cætera decorũ.Herodian.

Ἀπρέπεια,q.d.indecentia,indecorum. Plat.ep.7.

Ἀξιοπρεπὴς,valde decorus,decore insignis.Il.ζ.ψ.ϡ,&c. Exponitur &,præclarus,magnificus.

Ἀξιοπρεπῶς,magno cum decore,admodum decenter.

Ἀξιοπρέπεια,ἡ, eximium decus: alij exp. decor quo quis clarus efficitur,claritas.

Αὐλοπρεπὴς,aulæ conueniens.

Αὐτοπρεπὴς,seipsum decens,sibipsi conueniens. Hom.hymn. in Mercur.

Βασιλοπρεπὴς,idem cum ἀξιοπρεπὴς. Expon.&,sumptuosus.Suid.

Γυναικοπρεπὴς,mulieres decens.Xen.& Plut.

Γυναικοπρεπῶς,muliebriter,ita vt mulieres decet.

Διαπρέπω, decorus sum & excello inter alios. Eurip. in Alcest. Ἡ τ' ἄρα πάντων διαπρεπὴς ἀλογία, animi timiditate inter omnes excellit.Plut.in Eror.κάρτα καὶ καλῶς διαπρέπουσα. Theodoret.hist.ec.lef.l.2. ἀπὸ τῆς ἀστείας διαφορᾶς αἰχθέν. Exponitur & actiuè.καλλωπίζω: vt apud Plat.in Georg. φυσιν ψυχῆς οὐ ῥᾳθυμίαν μέρακιῶδ ἔτι διαπρέπε μεθόδοις. Διαπρεπὴς, decorus & insignis inter alios, eximius,excellens: vt διαπρεπὴς δ' ἀλογία, apud Eurip.in Supplic. Διαπρεπὴς ἀρετὴν Thuc.l.2.

Διαπρεπῶς,decorè, eximiè.

Δουλοπρεπὴς,seruos decens,seruilis. Plat.Athen.Luc.

Δουλοπρέπεια,seruilitas,ita vt seruos decet. Poll.ex Theophr.

Δυσπρεπὴς, indecorus,turpis.Hesych.

Εκπρέπω,idem cum διαπρέπω.Eurip.in Heraclid. Ἀλλ' ὦ μέγιστον ἐκπρέπον δ' ἀλογίας.Πλεῖστα γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶ τιμώμενα.

Ἐκπρεπὴς idem cum διαπρεπὴς: Il.β.Plut.in Sol. Item excedens τὸ πρέπον, indignus: Thuc.l.3.

Ἐκπρεπῶς,idem cum διαπρεπῶς.Hesych.

Ἐλευθεροπρεπὴς, liberum hominem decens, liberalis.

Ἐλευθεροπρεπῶς, vt liberum hominem decet. liberaliter.

Ἐμπρέπω,decorus & præstans sum inter: Aristoph. Βάκχας Δελφῶν ἐμπρέπων.Item decori sum, cum decore conuenio. Plut. in Alcib.τῇ φωνῇ καὶ τῷ σχήματι ἐμπρέπουσα λόγῳ voci habitudinem quoque decus & gratiam attulisse.

Ἔμπρεπτος,decorus,conueniens.Hesych.

Ἐπιπρέπω,decorus sum in,vel super.Luc.l.2.ὁ ὀφθαλμὸς ὑπιπρέπει τῷ μετώπῳ.

Ἐπιπρεπὴς,decorus,eximius.Et τὸ ἐπιπρεπὲς,decus. Luc.

Ἐπιπρέπεια,idem quod τὸ ἐπιφερὲς. Aristot. Ἐπιπρέπειαι, αἱ, decoræ vestes: apud Suid.

Εὐπρεπὴς,decore eximius,perdecorus. Χε.Εὐπρεπὴς γυνὴ ἦν. Herodian.l.1. καλλει γὰρ καθ' αὑτὴν ἀνθρώπων εὐπρεπέστατος. Εὐπρεπὴς τράπεζα, mensa magnificis & opiparis epulis instructa. Interdum exp.speciosus: vt Εὐπρεπὴς δυνάμει.apud Thuc.l.3. Et τὸ εὐπρεπὲς, speciositas: vt τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης,apud eundem lib.1. Εὐπρεπῶς perdecorè,decorè,elegantèr. Item speciosè,specioso prætextu. Thuc.l.4.& 6.

Εὐπρέπεια,ἡ, decor eximius, decora species, decora forma. Plut. in Eror. Item species seu speciositas. Plat. Thuc.l.3.

Θεοπρεπὴς,deũ decens seu deos. Plut.ad præfect.ind. Et τὸ θεοπρεπὲς, diuinum decus,diuina maiestas. Philo de vita M.l.1.

Θεοπρεπῶς,ita vt Deum vel deos decet,diuinè. Luc.Nat.

Θεοπρόπος,ὁ ἡ ὴ,idem cum θεοπρεπὴς in Epig. Item vates, diuinus; ὁ τῆς θεοῦ vel τοῦ θεοῦ πρεπόντως λέγων, inquit Eust. Il.μ.& ν.Item qui vadit ad oraculum petendum,qui oraculum consulit.Herodot.l.1.Plut.in Fab.

Θεοπροπία ἡ,& Θεοπρόπιον,τό, oraculũ,vaticiniũ Il.π.& κ.

Θεοπροπέω,oracula expono,vaticinor. Il.α. Καὶ τοῦ ὃν Δανοὶ θεοπροπέων ἀγορᾶσε.

Ἱεροπρεπὴς,talis qualem decet esse eum qui sacer est,sanctitatem seu sanctimoniam decens.Polyb.Luc.

Ἱεροπρεπῶς, vt decet sanctum seu sanctimoniam: vel vt conuenit rei sacræ: aut, sacro quodam modo. Hesych.

Καταπρεπὴς,nonitatem decentem habens.Hermog.

Κεμψοπρεπὴς, qui decet τὸν κεμψὸν: festiuus, lepidus,elegans: vt κεμψοπρεπὴς μοῦσα. Aristoph.in Nub.

Κτηνοπρεπὴς, cui conueniunt eadem quæ & iumentis, iumentis seu bouis similis.Arch.

Μεγαλοπρεπὴς,magnum virum decens,magnificus.Aristot.Rhet.l.2 Plut.symp.2.Isocr ad Demon.

Μεγαλοπρεπῶς,magnificè.Xen.Paed.6.

Μεγαλοπρέπεια,ἡ magnificentia.Aristot.Rhet.1.& eth.4.c.2.

Μεταπρέπω,idem quod διαπρέπω.decorus sum inter.Il.ε. θεοῖσι μεταπρέπεν.Hesiod.in Theog.μὴ ἔτι πρέπεν ἀγχεσιδίοισι.Sic & Apoll.Arg.1.μετεπρεπεν ἀθανάτοισι. Ἐν δ' ἔστ' ἐν θείῳ.

Μικροπρεπὴς,viles abiectósque homines decens,vilis. illiberalis. Synes.ep.143.τὸ δὲ γεωργεῖν δεῖ τοῖς μικροπρεπεῖς δοκεῖ Item illiberalis also significations Plut. de educ.lib. ὁ μὴ ἐλευθέρως καὶ ἐλευθέρου τὸν τρόπον ζῶν τις καὶ μικροπρεπὴς ἔστι.

Μικροπρεπῶς, illiberaliter, sordidè, more decente abiectos homines. Poll. (Isocr.Rhet.

Μικροπρέπεια. illiberalitas, sordes,indecora parsimonia. Ari-

Μικροπρεπέομαι,sum μικροπρεπὴς, sum vilis abiectique animi vel indecorè parcus. Synes.ep.138. Dicitur & ἐμμικροπρεπὴς & ἐμμικροπρέπεια. (Isocr.

Μιλτοπρεπὴς, miniaceo seu rubeo colore decorus.i.rubens. Su-

Νεοπρεπὴς,iuuenis decens,iuuenilis. Item iuuenilis, non maturus.Plut.in Gracch. Apud Plat. de leg. exp.etiam iuuenili decore insignis.

Σεμνοπρεπὴς,grauem virum decens. Item grauitate eximiáque gravitate præditus. Τὸ σεμνοπρεπὲς & ἡ σεμνοπρέπεια, gravitas decora vel dignitas oris. Exponitur & simpliciter, dignitas,apud Synes.

Σεμνοπρεπῶς,cum dignitate:item graviter,decorè.Herodia.

ΠΡΕΣΒΥΣ.υς,& Atticè,υς,ὁ senex.Eurip.in Iphig.Aul.l. πρέσβυ,δ' ἐμὸν τῷ δ' ἐπαίσθου σῴζειν. Apud Eryn.Πρέσβεις ἀντὶ γέρων.Focm.πρεσβύτα,vetula,seu senex pro quo per syncopẽ dicitur πρέσβα,teste Etym.vt Iliad.ι.& ὁ Ἡ γε πρέσβα θεὰ δύγατερ μεγάλου Κρόνοιο. Pro eodẽ πρεσβύτα dicitur & πρεσβύτατος πρέσβυ θνητοῖς.apud eundem Hom.Πρέσβεις etiam dicuntur principes, reges, & quibus is honor exhibetur qui senibus exhiberi solet,teste Hesych. Pro senatore etiam sumitur, in Epigr. ¶ Item πρέσβυς, aut nomen quæ & πρεσβεία. Aristot.hist.an.lib 9.c.11 ¶ Item πρέσβυς,legatus. Aristoph.in Acharn. ἔκπεμψόν γε κἀμὲ πρεσβεύσας τοῖς γε σοῖς ἅμα πρέσβυσι. Frequentius vsurpatur numerus plur. πρεσβεῖς. Isocr. ad Philip. πρεσβεῖς πέμψαν πρὸς οὓς ἂν βουλήθῃς. καὶ δίκας δοῦναι περὶ ὧν ἂν ᾖς ἀδικεῖς.Sic & apud Xen. Plut.Dem.&c. Orta autem hæc significatio ex prima videtur, quod olim senib.legationes mãdarentur. Πρέσβεις exp.etiam mediatores,intercessores. Hesych. Scribitur & πρεσβεῖς apud Suid. & Etymol.* quæ scriptura ad etymon accedit, quo πρεσβεῖς δοκεῖ ἀπὸ τοῦ πρὸς βοῶν καλεῖσθαι dictũ esse tradit Etymol. vel πρεσβεῖς τὸ πρεσβεύειν εἰς τοῦ βίου, vt alij quidam grammat.docent. Sunt & qui πρεσβεῖς τὸ πρεσβεύειν τῶν ἄλλων τοῖς χρόνοις, πρεσβεῖον appellatum esse volunt.

¶ *Derivata à πρέσβυς, senex.*

Πρεσβυτέρα,ὁ,senior,ætate prouectior Xen.Hellen.4.Aristoph. in Ran.

in Ran. Aristot. rhet. 2. Vnde πρεσβύτεροι specialiter dicuntur seniores qui ecclesiæ præsunt quorum alij politiam ecclesiasticam administrabant, alijs interdum doctrinæ verbi cura incumbebat: in ep. ad Tim. 1. c. 5. item πρεσβύτερος, vetustior, antiquior, magistratus. Plut. in Publ. item antiquior, i. potior, pretiosior: vt apud Plat. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδὲν ἔστι πρεσβύτερον ἢ ὡς ἔτι βέλτιστον εἶναι τὸν ἄνδρα.

Πρεσβυτίρος: vt πρεσβυτέρας τιμᾶσθαι, antiquiorem habuisse, seu antiquiore cura ei honorē habuisse: Plat. de rep. l. 8.

Πρεσβυτέριον, τὸ, cœtus presbyterorum, presbyterij, 1. Tim. 4. Act. 20. Exponitur &, honor senecturis: Daniel. c. 1.

Συμπρεσβύτερος, (comp.) qui & ipse presbyter est. 1. ep. Pet. cap. 5.

Πρεσβύτατος, maximus natu. Hesiod. in Asp. Athen. l. 10. item antiquissimus, vetustissimus. Plut. in sympos. Phil. de vita M. l. 4. item antiquissimus, potissimus. Plut. de educ. lib.

Πρεσβύτης, ου, ὁ, idem cum πρέσβυς. Aristoph. in Nub. Xen. in symp.

Πρεσβίτης, ου, ὁ, idem cum πρέσβυς. Æschin. in Ctesiph.

Πρεσβυτικός, senilis, vt πρεσβυτικὰ κακά, apud Aristoph. in Plut. Diosc. l. 1. c. 36. item antiquus, priscus: vt πρεσβυτικοὶ θεοί. Aristoph. in Plut.

Πρεσβυτικῶς, seniliter, senum more. Greg. Naz.

Πρεσβύω, senior sum, natu maior vel maximus sum. Herodot. in Polymn. Τὸν μὲν δὴ ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου ἐπιστρατευθέντα Ἀρταβάζου. Plut. in Dion. Ἐκεῖνον δὲ πρεσβύτερον ὄντα τῶν Δεινοσίου χρημάτων ἐπιμελεῖσθαι. ἐν δὲ τοῖς Δεινοσίου χρημάτων ἐπιμελεῖσθαι. Xen. Hell. 7. βουλόμενοι, ὥσπερ καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐν μέρει τῆς πόλεως, οὕτω καὶ τοὺς ἑαυτοῦ πρεσβύτερον. Apud Soph. in Aiace, Ὁ λυμπὶ τοῦδ' ὁ πρεσβύτερον πατὴρ, exp. moderator olympi. ¶ Item honore afficio vt grandæuum. Eurip. in Hippol. Τοὺς μὲν σοφοὺς τοῦτο χρὴ πρεσβύειν κράτα. Synes. ep. 113 μάρτυρα ποιοῦμαι τὸν θεὸν ἐν φιλοσοφίᾳ πρεσβύειν. Rem verò aliquam πρεσβύειν dicimus, qua nihil antiquius & potius ducimus. Plut. Ὥσπερ Σύλλας ἐν ἅπασι πρεσβύειν πρὸ παντὸς ἐδίδου τι ἐκ κοινοῦ συμφέροντος. ¶ Item affero aliquid & conferuo. Greg. de homine, ἡ ὑπόλειψις ἐστὶν τοῦ κοινοῦ τοῦ κόσμου τοῦτον ὑποστῆναι πρεσβύειν.

Πρεσβύομαι, antiquior habeor & honoror. Plat. de leg. l. 9.

Πρεσβύμα, τὸ, honorarium.

Πρεσβεῖον, honos augustior. Hesych.

Πρεσβεῖον, τὸ, honorariū quod meretur is qui natu maximus est: vel quo aliquis honoratur veluti major natu, aut tempore prior aliqua in re. Plut. in lib. an seni capessenda resp. Demosth. pro Phorm. Pro eodem Ionicè dicitur Πρεσβήϊον. Il. β.

Πρεσβεῖς, ίων, ὁ, idem cum Πρέσβυς & à Πρεσβεύω deriuatum sicut ἱππεῖς ab ἱππεύω, inquit Etym. Hinc plur. nominat. Πρεσβῆες, Ionicè pro Πρεσβεῖς: Hesiod. in Asp.

¶ *Deriuata ex πρέσβυς.*

Πρεσβεύω, legatione fungor, legatus mitto, legatus venio. Xen. præd. 5. Πρὸς τὸν Βοσπορανῶν βασιλέα πρεσβεύων ἔρχετο. Dem. Πρεσβεύω εἰς Φίλιππον, idem Πρεσβεύω εἰς Πελοπόννησον. Dicitur & Πρεσβεύειν τι, legatum missum esse de re aliqua: vt Isocr. in Paneg. Τὸν πρεσβευσόντων τοῦτον τοῦ εἰρήνης. Apud Philostr. in heroic. Πρεσβεύω τοῖς λιταῖς, exp. preces Deo offero velut legatione fungens & interpretem agens. Exponitur & deprecor pro alio. apud Greg. in 2. de filio. ¶ Item sum legatus in exercitu, i. vicarius imperator. Luc. Πρεσβεύειν τοῦ πατρί.

Πρεσβεύομαι, legationē mitto. Thu. οὐκ ἔτι ὕστερον ἐπρεσβεύοντο. Dem. Olynth. 1. Πρεσβευόμενοι ἐφ' ἃ δεῖ. item legatus venio. Thuc. l. 8 τοῖς τε ἐκ τοῦ Λακεδαιμονίων πρεσβευόμενοι ἔπεμπον. Res verò Πρεσβεύεσθαι dicuntur quæ in legatione peraguntur: vnde Παραπρεσβευμένα negotia in legatione transacta. Demosth.

Πρεσβεία, ἡ, legatio. Plat. ep. 7. interdum sic dicuntur ipsi legati: vt apud Dem. Philip. 4. Isocr. de pace item deprecatio, postulatio, preces. Greg.

Πρέσβεις, ὁ, idem cum Πρεσβεία, legatio. Thuc.

Πρεσβευτής, οῦ, ὁ, idem cum Πρέσβυς. Thuc. l. 7. Dem. pro cor. Item legatus, i. vicarius imperator. Plut. in Pomp.

Composita.

Ἀντιπρεσβεύω, è contrario legatus eo vel mittor. Poll. l. 8.

Ἀντιπρεσβεύομαι, è contrario legatos mitto, vel vicissim.

Ἀπεκπρεσβεύω, renuntio legationem, i. acta in legatione expono. Plut. in Polit. præcept.

Διαπρεσβεύω, legatus dimittor: vnde apud Suid. εἰ φιλέστορες εἰς Περσίδα διαπρεσβευόμενοι σὺν Ἀρισταίνῳ.

Διαπρεσβεύομαι, legatos dimitto, i. in diuersas partes mitto. Atistid. Διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἡ πόλις.

Ἐπιπρεσβεύω, legatus mittor seu eo ad. Poll. l. 8.

Ἐπιπρεσβεύομαι, legatum mitto ad. idem ibid.

Παραπρεσβεύω, legationē in perperam gero, aliter in legatione agi quam mandatum est. Æschin. Παραπρεσβεύειν τοῦτο καὶ τοὺς πόλεις.

Παραπρεσβεύομαι, idē. Dem. in Tim. Παραπρεσβεύειν εἰς Λίβυπτον.

Παραπρεσβεία, malè gesta legatio: vnde oratio. Dem. Παραπρεσβείας.

Συμπρεσβευτής, οῦ, ὁ, legationis collega, qui communi cum alio legatione fungitur. Æschin.

Συμπρεσβεύω, collega & socius sum legationis, communiter legationem obeo. Idem.

Συμπρεσβευτὴς idem cum συμπρεσβυς. Aristot. in polit.

Προηγορίων. vide in Προηγορίων.

Π Ρ Η Θ Ω, incendo, inflammo. Il. β. Πρῆσαι δ' πυρὸς ἀθανάτοιο. Sic Il. 1. Item flo seu inflo. Helyc.

Πρήθομαι, incendor, &c. ¶ Item inflor: item disrumpor, crepo: inflationem enim sequitur tumor, tumorem ruptura. Num. c. 5. Πρηθήσεται τὴν κοιλίαν, venter ei inflatus rumpetur.

Πρῆσμα, τὸ, vstio, ambustio. ¶ Item inflatio, tumor. Gal. in lex. Hippocr.

Πρῆσις, εως, ἡ, vstio, adustio, inflammatio. ¶ Item inflatio. Hippocr.

Πρηστήρ, ῆρος, ὁ, qui incendit & inflammat: vt Πρηστὴρ ἀνεμος igneus turbo contracta comburens. Hesiod. Theog. Aristot. de mundo. Sic dicitur & serpens quidam, ob inextinctæ sitis ardorem quem infert morsu. Diosc. lib. 7. c. 14. ¶ Item exterior gutturis pars faucibus subiecta, quæ in ira inflatur & intumescit. Pol. l. 2.

Πρηστήριος, ὁ, amburens in modum presteris. Exponitur & fulmineus. (Hippocr.

Πρηστικός, ὁ, adurendi & inflammandi vim habens. Gal. apud

Πρηστις species marini cœti quæ dicitur maltha, inquit Suid. Scribitur & πρῆστις, apud Aristot.

Πίμπρημι, seu πιμπράω, incendo, comburo: Eurip. in Troad. τί πόλεως ἔνδον εἴσω σέλας; Πιμπρᾶσιν, ἢ τί δρῶσι; Plut. in Alex. Πιμπράναι τὰ βασίλεια καὶ διαφθεῖραι. Item metaph. vro. ¶ Item inflo. Dicitur & πιμπρᾶν, seu πιπρᾶν, pro eodem apud Eurip. in Ione καὶ πιμπρᾶσι δ' Ἐρεχθέως δόμους.

Πιμπραμαι, incēdor, inflammor: ardeo. Nic. in Ter. Τῶν μὲν ὀδαξάμενος τὰ μὲν ἀθρόα πίμπραται ὕλα. Et metaph. vror. Luc. u μεταφέρω ὅτι τὰ τοῖς ἀγανακτοῦσι καὶ πιμπραμαι. Item actiuè, inflammo & inflo. Nic. in Alexiph. (de bupresti) Ἡ καὶ πυδαμάλεος ἐρύσσεται, ἄλλοτε μὲν γε πίμπρα).

Πρημαίνω, spiro, flo, seu vehementer & furenti impetu spiro: παρὰ τὸ φρῶναι: teste schol. Aristoph. apud eum in Nubib. vbi inquit, πλεκάμας δ' ἐκατόλοκε ἄλα τυφὼ πρημαίνουσα τὸ θυέλλας.

Πίρδω, quomodo huc pertineat, vide suo loco. [λας.

Composita.

Ἀναφρήθω, incendo, inflammo, vro. Item efflo, exufflo: vnde Δάφνῃ ἀναφρήσας, Il. 1. & alibi apud Hom. exp. ἐκφυσήσας, exponitur &, magna copia effundens.

Ἀντιπιμπρημι, vicissim incendo, vicissim vro.

Ἄφρητος, non incensus aut inflammatus. Hesych.

Βυφρηστις, ιδος, ἡ, animal ex cantharidum genere, simillimū fere abeo longipedi: sic dictum quōd in herba à bobus deuoratum, eos tacto felle ita inflammet, vt rumpat, teste Nic. in Alexip. & Plin. l. 30. c. 4. ¶ Est & oleris sylueſtris species de qua Theophr. hist. pl. l. 1. c. 8. & Galen. in lex. Hippocr.

Διαφρήθω & διεκπιμπρημι, penitus inflammo, perurorvnde διεκπιφρήθεται, apud Dioic. lib. 6. Exponitur & simpliciter, vro seu

Ἐκφρήθω, idem quod ἀναφρήθω. [aduro.

Ἔκφρησις, incensio, inflammatio. Hesych.

Ἐμφρήθω, idem quod ἐκφρήθω. Aristoph. in Nub. Πῶς δ' οὐ τ' ἐγὼ Σίμων ἐνέφρησε; Xen. Hell. lib. 1. τὸ φρουρεῖον ἐμφρήσας, castris incensis. ¶ Item inflo, flatu impleo: Il. α. Ἐνδὲ θυμῷ φρένας μέγα ἐμφύσας.

Ἐμφρησμός, ὁ, incensio, inflammatio. Phil. de mundo. Item incendium. Plut. in Philostr.

Ἐμφρησις, ἡ, idem. Æsch. contra Ctesiph.

Ἐμφρηστής, οῦ, ὁ, qui incendit & inflammat: incendiarius.

Ἐμπιμπρημι seu ἐμπιπρημι, idem cum ἐμφρήθω. Aristoph. ἐμπιπρᾶναι τὴν οἰκίαν. Plut. ἐμπρήσας καὶ ἐνεπίμπρασαν.

Ἐμπιμπραμαι, incendor inflammor.

Deriuat. Καθεμφρήθω, idem quod ἐμφρήθω. Eur. in Her. fur. Ἡ ἔκφρον τὸν ἐμὸν καταμφρήσας πυρί; Δύσκλειαν, ἢ μόχθος με ἀπόλοιμι ἴσως.

Συμφρήθω, vnà cum alio incendo & inflammo: Eurip. in Rhesso, Εἰ δ' ἐπέχοιν ὀξὺ ἢ μὴ συμφρήσαι τοῦν Πρίαμας, &c.

Εὔφρηστος, facilis accensu vsuque. Item inflatu facilis. Hesych. & Suid.

Καταφρήθω, cōburo, vel deuro: vnde καταφρήσας, in Epigr. & apud Suid. κολλίβοις κόρα ἴνα καταφρήθοιεν. Exponitur & incendo. Herodian. τὰ ἐκφρεσθέντα τὰ καταφρήσαντες.

Καταπιμπρημι & καταπιμπράω, incendo, inflammo: vel incēdio abiomo, cōburo. Plut. in Cam. καταπιμπρᾶσθαι τὰς οἰκίας.

Καταμπρημαίνω, comburor. Pind.

Κωνιφρήστις, animal quoddam. Hesych.

Ὑποφρήθω & ὑποπιμπρημι, succendo, faces subiicio. Exponitur & concremo. Apud Hippocr. epist. ad Demag. ἢν δὲ μὴ κατέχωσι ἀλλοθεν ὑποφρήσαντες ἀλλοθεν ἀνοῖ.

ΠΡΗΝΗΣ, ες, ὁ, ἡ, pronus, in caput propendens, præceps. Il. φ. Πρηνὴς δὲ βάλε γαίῃ κόρυν. Iliad. δ. πρηνὲς δὲ κεῖτο τεθνηώς.

Athen.l.10. (de vino inebriantis) ὅτι πάντα τὰ μέρη πίπτουσι καὶ τὸ ὅλον τὰ ἀκροτατικὰ ὀξυκόμα πολιοῦσι καὶ ὑπτιοῦσι. Et τὰ πρόλειπα τοῦ σώματος, prouæ corporis partes. Arist. de part. an. l. 4. Exponitur etiam declinis.

Πρηνὲς ἐν, præcipitando in caput, pronè Nonn.

Πρηνίζω, f. ίξω, pronum in caput deiicio, præcipito: vnde πρηνιχθεὶς præcipitatus in Epigr.

Πρηνισμός, ὁ, præcipitatio, deiectio in caput: vel subuersio, euersio ex orac. Sibyll.

Πρηνής, ἰός τε καὶ ὴ, idem cum πρανής. Galen. de vsurpat. l. 3. οὐθὲν οὐδ' ὑπτίου οὐδ' εἰς ὕψος πρανοῦς ἐργάζεται. Xen. de re equ. καὶ τὰ πρανῆ ἐλαυνόμενα, per loca declinia. Τὰ πρανῆ in animantibus exp. prouæ corporis partes, dorsum, tergum. Aristot. de gen. an. lib. 1. de part. an. l. 4.

Πρανὲς, ὲς, ὁ, idem cum πρανής. Hesych.

Πρανίζω, idem cum πρηνίζω: vnde πρανιχθεὶς τὰ. apud eundem exp. τὰ ὅλα σώματα πεσόντα.

Composita.

Ἐπιπρηνὴς cernuus, in faciem inclinatus. Hesych.

Κατὰ πρανὴς & κατὰ πρανὴς, pronus, dependens: vel simpliciter, dependens, pronus. Od. ν. χεῖρε κατὰ πρανεῖ ἐλάσας.

Προπρανὴς, pronus, præceps, propendens. Il. γ. χ. & ω.

Πρῆξις, vide in πράσσω. πρῆσις, πρῆσμα, πρητὴρ &c. in πρήθω.

Πρήσσω, vide & in πιπράω & in πράσσω. πρήσσω &c. in πράττω.

ΠΡΗΩΝ, ῶνος, ὁ, eminentia montis, cacumen, vertex: seu prominens in monte locus. Hesiodus in Asp. ἀκραὶ μεγάλων πίαρα πρηῶνος ἐρεύγα. Et in Epigram. πρηῶν Μυλέων. Pro eodem dicitur, & πρών: vt Il. ρ. Αἰνεῖ δὲ χαλκείῃ ὑπαὶ πρὼν ἰσχάνει οὖδας. Υλαιος φοίβοιο διαπρυσίων τιτυχαίων. Dicitur & πρῶν vnde plur. πρῶσι. Il. δ. & φ.

ΠΡΙΑΜΑΙ. Lemo. Dem. pro cor. ὁ δὲ ἀνὴρ ὁ νεκρὸς τὴν λαβὴν τοῦ ἵππου πρίαται). Od. ξ. τίς γὰρ σε πρίαται κτεάτεσσι ἑοῖσι; Xen. Hell. 3. Πείσας γὰρ ἐφασαν τοὺς χωρᾶν ἀπαλλάττεσθαι τὴν τῶν ἐχθίστων τοῦ πόλεμον, τῶν κτησάντων τὰ λάφυρα. Soph. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἐπὶ τοῖς λόγοις βροτῶν. ¶ Itē redimo, i. conduco. Dem. εἰ ἐπιόρκου πριαίμεθα.

Composita.

Ἀποπριάμαι, idem cum Πριάμαι. Aristoph. in Ran. ἀποπρίω τοῦ λάκυθον.

Ἀπρίατος, sine emptionis seu redemptionis pretio, gratis. Od. ξ. ἐκφύγετε θεοῦ μῆνιν Ἥρας ἀπρίατον. Pro nomine etiam poni traditur. Il. α. δ' ἐμοῦ ὀλοωτάτου ἀπρίατον, ἀλύτοισιν, nullo nec pretio redempta nec lytro.

Ἐπωνίαμαι, eximo. Lysias, τὰς κοινὰ τῶν ἐξωνιάντων data pecunia fere discriminibus eximebant. Exponitur & pecunia corrumpo, apud eundem. ἐπωνιάμεθοι τὰς κατηγόρους μοῦνον τοῦ ἐξιέναι ἀδικεῖν.

Ἐκπρίω ὦ, redimo: vt in proverb. Solon. ἐκπριοῦν τὸν κατθανόντα μὴ φεύγειν redimere mortuum ne cesses.

Συνωνίαμαι, eximo. Aristot. in Polit.

ΠΡΙΑΠΟΣ. & Ionicè πρίηπος, Priapus, Veneris & Liberi patris filius, hortorum custos. Item membrum virile.

Πριαπίσκος, priapiscus, lignum quoddam in Hippocratis βάθρῳ in modum penis teres & erectum.

Πριαπισκωτὸς μυτὸς, lineamentum in veretri arrecti figuram formatum, apud Gal. in Isag.

Πριαπισμὸς, pudendi extensio citra libidinem. Gal.

ΠΡΙΝ, priùs, antè, antea. Od. ξ. Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε. Il. β. ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφὲς βουλὴν, habens consilium immotum, vt antea. ¶ Item priusquam, antequam. Cum Indicat. vt Il. α. τοῦ δὴ ἐγὼ λύσω πρὶν μιν κ. γῆρας ἐπέλθοι, non dimittam antequam senectus inuadat. Thuc. πρὶν ἐπὶ τὸ πλεῖστον δύναμις τῶν Ἀθηναίων, priusquam Atheniensium potentia augescerent. Cum coniunctiuo. Soph. in Aiace, Πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ, antequam ipse coram adesset. Et Πρὶν ἀκούσῃς, antequam audiens, apud Hesiod. Sæpe cum is finit. Od. α. Πρὶν πατρίδ' ἀφίκοιτο. Sic Luc. πρὶν ἥκῃ, antequam adueniat. ¶ Πρὶν interdum geminatur, ita vt posteriori loco significet quamdiù que vel cum coniunct. vel cum infinit. vt Il. ω. Μὴ πρὶν πεφυλάσσω πρὶν ἢ σὺ κεκτημένος ἦσθα. Il. α. Οὐδ' ἔγωγε πρὶν λύσω βαρείας χεῖρας ἀφεῖναι Πρὶν γ' ἐνὶ πατρίδι ἐμῇ γῆρας ἐπιβήσεται. Soph. Οὐκ ἂν πρὶν μάθοις οὐδ' ἐπὶ τοῖς λόγοις βροτῶν. ¶ Itē redimo, i. conduco. Dem. εἰ ἐπιόρκου πριαίμεθα. Composita.

Ἀποπριάμαι, idem cum Πριάμαι. Aristoph. in Ran. ἀποπρίω τοῦ λάκυθον.

Ἀπρίατος, sine emptionis seu redemptionis pretio, gratis. Od. ξ. ἐκφύγετε θεοῦ μῆνιν Ἥρας ἀπρίατον. Pro nomine etiam poni traditur. Il. α. δ' ἐμοῦ ὀλοωτάτου ἀπρίατον, ἀλύτοισιν, nullo nec pretio redempta nec lytro.

Ἐπωνίαμαι, eximo. Lysias, τὰς κοινὰ τῶν ἐξωνιάντων data pecunia fere discriminibus eximebant. Exponitur & pecunia corrumpo, apud eundem. ἐπωνιάμεθοι τὰς κατηγόρους μοῦνον τοῦ ἐξιέναι ἀδικεῖν.

Ἐκπρίω ὦ, redimo: vt in proverb. Solon. ἐκπριοῦν τὸν κατθανόντα μὴ φεύγειν redimere mortuum ne cesses.

Συνωνίαμαι, eximo. Aristot. in Polit.

ΠΡΙΝΟΣ, ου, ὁ, ilex: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 14. & Dioscor. l. 4. c. 48.

Πρινώδης, ὲς, ὁ ἡ, ilici similis: vt πρινώδεσι φύλλοις.

Πρίνεος, η, ὁ, iliceus, ilignens, ex ilice confectus: vt πρίνεος γόμφος apud Hesiod. in Erg. Et πρίνινοι ἀθῆραι, apud Aristoph. in Acharn.

Πρινόδιον, ου, τὸ, parua ilex, apud eundem.

ΠΡΙΩ, siue Πρίζω, (vt est apud Poll. lib. 7. Πρίω, serra seco vel findo, serra diuido. Thuc. l. 4. δίχα πριόντες, quum serra fidissent. Apud Aristoph. μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας, noli serrare dentes, seu stridere vel frendere dentibus. ¶ Item stringo, constringo, allido.

Πρίομαι, siue Πρίζομαι, serra secor seu diuidor: in epist. ad Hebr. c. 11. ἐπρίσθησαν ἐπρίσθησαν. Item stringor, constringor. Sophocles, ζωὸς πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων.

Πρίσμα, τὸ, scobs eorum quæ serra secantur: Theophr. de caus. pl. lib. 5. Dicitur & de scobe à vermibus erosa, seu lignorum carie apud Dioscor. l. 1. c. 80.

Πρίσις, ἡ, fissio seu diuisio quæ serra fit. Item πρίσις ὀδόντων actio frendendi dentibus Plut. περὶ ἀοργησ.

Πρίστης, ου, ὁ, qui serra aliquid secat & findit. Poll. l. 7. Item prisis, piscis cetacei generis. Arist. hist. an. l. 6. c. 12. ¶ At πρίστης, serra. Poll. l. 7. Est & poculi genus, apud Athen. l. 11. & nauigij, apud Polyb. l. 15.

Πριστὴρ πρῶτος, ὁ, idem cum Πρίστης.

Πριστὸς, ὴ, ὸν, serra dissectus, serra sectus seu fissus: Od. ε. Τὸ πριστὸν, lectile marmoris genus, quod serra dissecari solebat. Ioseph. de antiq. Iud.

Πρίστωρ, ορος, ὁ, serra. Plut. synop. 3. ¶ Est & captiosi perplexique argumenti genus, quod alio nomine κρανεὸν τελευταῖον vocant.

Πριστωτὸς, ὴ, ὸν, serræ figurā habēs, serratus. Athen. l. 13.

Πριστοτὸς, ὴ, ὸν, idem Arist. hist. an. l. 3.

Πρίων, idem cum πρίω.

Πρίωμα, τὸ, idem cum πρίσμα. Hesych.

Composita.

Ἀποπρίω, serra deseco, serra abscindo seu amputo.

Ἀπρίξ, τὰ, tenaciter & firmiter vt serra delecari nequeat. Theocr. idyl. 11. & apud Soph.

Διαπρίω, serra disseco, serra diffindo.

Διαπρίομαι, serra diffindor seu dissecor. Synes. ep. 104. ὡς κατεκαίω εἰς καὶ διαπρίοιμι τὸ κοίλον. Διαπρίεσθαι ταῖς καρδίαις frendere cordibus. Act. Apost. c. 7.

Δύσπριος, ὁ, ἡ, ὸν, serra ægrè secabilis: vel sectu difficilis.

Ἐκπρίω, serra execo, seu excido. Thuc.

Ἐμπρίω, serra incido. Item serratis incisuris sum: vt ἐμπρίστοι σίνεται. Nic. in Alexiph. Dicitur & ἐμπρίειν τὸν ὀδόντα aliquis, comprimere, infrendere dentibus: apud Suid.

Ἐπιπρίω, in superficie serro. Item dentibus super aliqua re frendo. Hesych.

Εὐπρὴς, ὴς, ὲς, serra eleganter sectus aut dissectus: vel qui serra facilè dissecari aut secari potest.

Καταπρίω, serra deseco, vel præcido, serra discindo vel concido: & simpliciter, discindo, disseco. Theocr. idyll. 10. Μαστεύοντι τοῦ χείρα καταπρίειν τὸ κύμινον.

Κατωπρίστης, equorum morbus circa ilia: de quo vide Apsyrt. in Hippiatr.

Κυμινοπρίστης, dicitur qui vel cuminum (granum valde minutum) secare in plures partes non veretur, præ nimia tenacitate ne integrum quidem granulum dare audens: præparcus & sordidus. Arist. ethic. 4. c. 8.

Νεόπρεις, ὴς, recens serra dissectus: Od. δ.

Παραπρίω, serra seco, vel iuxta seco.

Παρὰ πρισμα, scobs quam serræ dentes egerunt è ligno quod dissecatur. Sic vocantur & concreti humores in iuris equorum: apud Hieroch.

Συνοπρίστης, fenum sector, sordidus, auarus.

ΠΡΟ, ante, qua in signif. dicitur & Lat. pro, πρὸ δόμων, ante ædes: Eurip. Sic πρὸ τῆς θυρῶν, ante fores, pro foribus. Itē coram, ὀμνύναι: vt Il. α. πρὸ τῶν κλισιῶν φαλάγγες. Sic apud Plut. πρὸ ἑαυτοῦ λόγχαις πεπαμένος. Cum oculis ponitur potest exponi, præ: vt πρὸ ὀφθαλμῶν vel ὀμμάτων, præ oculis, ante oculos. Interdum sequente verbo exp. præfero, antefero, videlicet aliquid cum alio comparatur: vt apud Hoer. πρὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ἐτιμησάμην, multis pecuniis præstitisem. Interdum exp. magis: Plato de rep. lib. 2. ἐπαινοῦσι πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν, laudare iniustitiam magis quàm iustitiam. Sic apud Synes. ὥστε τὴν τεθαυμακυῖαν πρὸ τοῦ σώματος, vt mentem admiratur magis quàm corpus. Interdum & alia verbis exponitur: vt πρὸ δούλου δεσπότης sub. δεῖ, dominus seruo præstat. ¶ Sæpe & de tempore dicitur: Herodianus lib. 1. ἡλικίας πρός τε τοῦ αὐτοῦ ἡρεμοῦντος διεκελεύετο. Sic pro ἀρτι, ante tempus. ¶ Item pro ὑπὲρ, pro: vt πρὸ παίδων & γυναικῶν μάχεσθαι, dimicare pro liberis & vxoribus: apud Homerum. Sic πρὸς παιδὸς θανεῖν. Eurip. ¶ Interdum huic præpositioni apud poëtas præponitur ἀπὸ, ἐκ, ἐξ, ἐκτὸς, vel dimissim vel coniunctim: vt ἀπὸ πρὸ εἴκων, procul ab ædibus, apud Homerum. Sic τοτθεν ἀπὸ πρὸ κόνιν, Iliad. κ. hinc ἀπὸ πρὸ

σωθε & ἀπὸ προσθεν, procul, eminus. Exponitur & seorsum à, vel absque, apud Xenoph. Ἐκπρὸ, apud Apoll. Arg. 1. schol. ait esse εἰς τοὔμπροσθεν, siue ἔξωθεν. Exponitur & longo tractu. Διαπρὸ seu διὰ πρὸ penitus, Il. ε. διαπρὸ δ᾽ χαλκὸν ἔλασε. ita vt traieceris. Περιπρὸ vel περὶ πρὸ accipitur pro ἐξαιρέτως, summè, eximiè, supra modum. vt Il. λ. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχει θῦεν. Exponitur etiam, valde, vehementer.

Πρόσθεν, & poeticè πρόσθε, antè, coram, in conspectu: vt Iliad. υ. Πρόσθ᾽ ὀφθαλμῶν θάνατον. Et Il. φ. Οἵ κεν πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχου τε καὶ υἱῶν Ἴλιον εἰρύσαιντο, coram parentibus & vxoribus ac liberis. Alij tamen hic exp. ὑπέρ. Apud Plat. Πρόσθεν ποιεῖσθαι exp. obtendere, prætendere, opponere. Interdum cõparationi adhibetur: vt apud Eurip. in Hec. Λευκὰ πρόσθεν ἤμιλλεν τῆς λόγχης. Et apud Plut. Πρόσθεν γεγονότα τῆς πολιτείας, qui præstitit cæteris ciuibus. Itẽ πρόσθεν, anterius, ab anteriore parte, vel in anteriore parte: cui oppon. ὄπισθεν, vt Il. ζ. Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Et Il. ψ. Πρόσθε μὲν ἵππος, μετὰ δ᾽ υἱὸς αὐτοῖο πέζων. Item vltra, vlterius, vt apud Aristoph. Πάγετ᾽ εἰς τὰ πρόσθεν, procedite vlterius. Apud eundem, εἰς τὰ πρόσθεν χωρεῖ. vltra pergit. Plat. de leg. εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν τῶν νόμων, vlterius inferẽdis legibus progredi. Sic & ἡ πρόσθεν ὁδὸς. vlterior via. ¶ Dicitur & de tempore, antea, seu antehac, prius. Il. ψ. Πρόσθεν πεπτυμένη, πόδας ἐρίξας. Xen. Pæd. 4. μείζους φαίνεσθε καὶ καλλίους καὶ ἐρρωμενέστεροι ἢ πρόσθεν ἰδεῖν. Frequenter cũ articulo, vt ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, tempore antecesso, præterito tempore. Sic οἱ πρόσθεν, qui tempore præterito fuerunt, prisci, antiqui. Et ὁ πρόσθεν, pristinus. Apud Plat. τῇ πρόσθεν, sub. ἡμέρᾳ, præcedente die, i. pridie. Interdum πρόσθεν ἢ, prius quam, antequam: Soph. & Xenoph.

Πρόσθιος, anterior. vt πρόσθιοι πόδες Xẽ. & Aristot. Et Πρόσθια τραύματα, anteriore parte accepta vulnera, seu aduersa. Epig.

Composita. Ἔμπροσθεν idẽ quod πρόσθεν, ante, coram, in cõspectu. Aristoteles, εἰς τὸ ἔμπροσθεν μεθίει, ante se proicit. Itẽ ante, cui opp. post seu ponè: vt ἔμπροσθεν ἐκείνων ἐστὶν. Plat. & Προβάλλεσθαι ἔμπροσθεν. apud Xen. pæd. l. 4. Sic ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι, obtendere, apud eundem. Item anterius, ab anteriore vel in anteriore parte. Cum genit. vt ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου, in anteriore parte nauigij. Sic εἰς τὸ ἔμπροσθεν, vel (per synæresin seu crasin) εἰς τοὔμπροσθεν, in anteriorem partem, in anteriora. Interdum sign. vlterius, vnde εἰς τοὔμπροσθεν προϊέναι, apud Plat. ¶ Dicitur & de tempore. vt ὀλίγον ἔμπροσθεν, paulò antè. Plat. Plut. de Pythiæ orac. Πλὴν ἔμπροσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ. Et cum gen. apud eundem in Pericle, ἐνομάζετο πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου. Ἐμπρόσθιος, anterior. vt τὸ ἐμπρόσθιον τῆς κεφαλῆς, anterior pars capitis. Alex. Aphrod. Τὸ ἐμπρόσθιον, est quædam pars currus. Poll.

Ἐπίπροσθεν, idem quod ἔμπροσθεν, ante: vt ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι, apud Xen. Et cum genit. τὰ ἐπίπροσθεν αὐτῶν, quæ sunt ante ipsa, Plat. Apud eundem de leg. ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι, exp. antefero, antepono. pluris facio. Sic & apud Paul. in Messen. κέρδη ἃ δίκαια ἐπίπροσθεν ἢ πιστὸς εἶναι ποιούμενος; lucra iniqua potiora habẽs quam fidelitatem. Ἐπιπροσθέω, ῶ, officio luminibus, obtenebro, obumbro: vt ἐπιπροσθοῦν ὄρος, mons vrbẽ occultans. apud Greg. Item metaph. apud eundem, εἰς ὁ ζόφος ἐπιπροσθεῖ πρὸς τὴν τοῦ αὐλοῦ καταύγασιν, lumen adimit, obumbrat. Item interiectus sum, vt apud Themist. ἃ τὰ μέσα ἐπιπροσθεῖ τοῖς ἄκροις. Ἐπιπρόσθησις, ἡ, obumbratio, obtentus. Themist.

Πρόσω, & poet. πρόσσω, ante se, in anteriorem partem: cui oppon. ὀπίσω, retrorsum. Il. γ. ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει. Xen. Πρόσω ὁρᾶν καὶ κατόπιν. Aristot. de mundo, Πρόσω τε καὶ ὀπίσω διαφέρονται, & ante se & retrorsum seu vltro citroque. Apud eundem ibidem, διαπνέουσι πρόσω καθ᾽ εὐθεῖαν, rectà antè se flant. Interdum cum genit. vt Plut. in lib. an seni capess. resp. ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω τῶν πραγμάτων ὁρῶντα, cernentem rerum omnium frontem & occiput. Sic apud Thuc. ὡς πόρρω ἦν τῆς νυκτός. Significat etiam, longè antè, procul. vt apud Herodot. Αἰγύπτου δὲ πρόσω, non procul ab Ægypto. Et Xen. Πειράσομαι μὴ πρόσω ὑμῶν εἶναι. Sic Πρόσω γίνομαι, procul abscedo, apud eundem. Apud Philostr. in heroic. Πόρρω σοφίας, supra sapientiam. Item τὸ πρόσω, quod ante pedes est, quod ante nos. Luc. de cal.

Προσωτέρω, longius ante, vlterius, vt Προσωτέρω διώκειν, apud Plut. Et Προσωτέρω αὐτῶν, longius ante ipsos. seu vltra ipsos. Superl. Προσωτάτω, longissimè ante, seu longissimè. Plut. in Themist. Προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος, longissimè à Græcia.

Προσώτερος, qui longius ante est, longius prouectus seu progressus. Προσώτατος, qui longissimè ante est, longissimè prouectus, seu progressus. Soph. in Aiace. Προσωτάτω, idem cum Προσωτάτω & πορρωτάτω, longissimè.

Πρόσωθεν, è longinquo. Soph. in Aiace.

Πόρρω, idem cũ πρόσω, (ex quo & factum est metathesi literarum & versione, teste Eustathio) ante se, in anteriorem partẽ: vel longè ante se, Aristoph. ὀρθώσεται μακρὰ πόρρω πάνυ. Plato Πόρρω προβῆναι τῆς ἁμαρτίας, longè in errore progressum. Interdum exp. longè, procul. Demosth. pro cor. οὕτω μακρὰν πόρρω προελάσαι τὸ πρᾶγμα, vsq; adeò longè rem prouexere. Et cum genit. apud eundem. Πόρρω τῆς πόλεως, procul ab vrbe. Idem, ἵνα μὴ πόρρω τοῦ παρόντος ἀπάγωμαι, ne longius à proposito digrediar. Item ὁ πόρρω, longè seu procul à nobis distitus. Et εἰς τὸ πόρρω, ad id quod longè abest. ¶ Πόρρω aliquando cum genit. exp. supra, vltra: vt πόρρω τοῦ ἀποχρῶντος, supra modum, vltra quam sit satis. Comparat. πορρωτέρω, longius, magis procul. Plutar. Superl. πορρωτάτω, longissimè, maximè procul. Lucian.

Πορρώτερος, longiùs distitus, magis procul remotus. πορρώτατος, longissimè distans, maximè procul distitus.

Πορρώτερος, longius, idem cum πορρωτέρω. Πορρώτατα, longissimè, idem cum πορρωτάτω. Aristot.

Πόρρωθεν, è longinquo, eminus: interdum exp. procul. Luc. de calum. Plut. sympos. 1. Οὐ πόρρωθεν, non multò antè, sed non multis annis.

Πόρσω, idem cum πόρρω, & eiusdem originis, longè antè seu longè, procul. Arat. εἰ δέ τι πόρσω κλύζοιτο. Πορσώτερος, longius distans. πορσώτατος, longissimè distitus. πόρσιον, vlterius. Pind. in Olymp. μὴ πάμπαν τὸ πόρσιον.

Πρὸ τοῦ, ante, antea, antehac. Aristoph. in Nub. Οἱ δ᾽ ἱκέται ῥέγχουσιν, ἀλλ᾽ οὐκ ἂν πρὸ τοῦ. Thuc. l. 2. καὶ τεθνεώτας τὰ αὐτῶν ἅπερ καὶ πρὸ τοῦ, ἐδικαίωσαν. Sæpe cum articulo: vt ὁ πρὸ τοῦ χρόνος, tempus superius. Et Dem. ὁ πρὸ τοῦ πόλεμος, superius bellum. Et οἱ πρὸ τοῦ φίλοι, superioris temporis amici, apud eundem.

Προτέρω, idem cum προσωτέρω seu πορρωτέρω aut περαιτέρω, lõgius ante se, vlterius. Odyss. ξ. Μαίεσθαι προτέρω. Et προτέρω διώκει. Il. ε. Item cum genit. προτέρω καιροῦ. vltra tempus, seu vltra modum. Apoll. Arg. 1. τῶν δέ κεν οὐ προτέρω μυθήσομαι, vltra hæc minimè verba faciam.

Προτέρωσε, idem cum προτέρω, seu εἰς τοὔμπροσθεν. Apol. Arg. 1 προτέρωσε δ᾽ ὁμῶν ἐξῆρσε νεῶνται.

Ἐπιπροτέρωσε, (comp.) vlterius. Idem Arg. 2.

Πρότερος, α, ον, prior. Il. χ. τοῦ προτέρου προσέειπεν Ἕκτωρ. Apud eundem Hom. Il. φ. ψ. & alibi πρότεροι ἄνδρες, siue ἄνθρωποι dicuntur superioris ætatis homines. Sic apud Thucy. l. 6. ἐν τῷ προτέρῳ χρόνῳ, superiori tempore. Aristot. polit. 5. c. 12. τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ ἐγένετο τῆς τροπῆς, pridie mutationis: pro quo & absolutè dicitur προτέρᾳ. apud eundem.

Πρότερον. (aduerb.) prius, antea: interdum & superiore tempore. Dem. Phil. 1. οὐδ᾽ ὁ πρότερον. Thuc. l. 2. ὡς οὔπω πρότερον, vt nunquam antea. Item præcedente datiuo ἐνιαυτῷ aut ἡμέραις. Dem. Phil. 3. ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως, vno anno antequam caperetur. Plat. epist. 3. σχεδὸν ἐν ἡμέραις πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐκ Συρακουσῶν οἴκαδ᾽ ἀποδημίας, viginti fermè diebus antè quàm Syracusis domum redirem. πρότερον ἢ, prius quàm, antequàm. Et οἱ πρότερον, qui superioribus temporibus fuerunt.

Προτέρως, priore modo. Exponitur etiam anterius. προτεραῖος. prior. Aristoph.

Προτεραῖος, α, (adiect. ex προτέρα.) pridie, vt προτεραῖος ἦλθε, pridie venit. Et Τῇ προτεραίᾳ, pro τῇ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ. Dem. & Lys.

Προτερικός, ὁ, prior: vt προτερικὴ συκῆ, ficus quæ prius fructũ suum quàm aliæ maturat, præcox seu festina ficus. Athen. l. 3.

Προτερέω, prior sum. Item prior sum dignitate, priores partes obtineo. Greg.

Προτερίζω, idem. Exponitur etiam, priores partes ambio, seu cupio esse prior.

Προτερέω, ῶ, itidem prior sum: vt προτερεῖ Αὐσίη ἢ Ἐλεφάντας. Plantæ etiam προτερεῖν dicuntur, quæ priores fructum suũ reddunt. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. vlt. τὰ τριμηνιαῖα παραφύτα πρώϊα, προτερεῖ καιρόν. Et cum datiuo apud eundem προτερεῖ τῇ βλαστήσει, præueniunt terminatione. ¶ Item primas partes obtineo, victor euasi, superior sum seu vinco. Polyb. lib. 3. ὁ προτερῶν κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκήν.

Προτέρημα, τὸ, priores partes: aut, maior seu potior rei alicuius gerendæ commoditas. Item res bene gestæ, victoria, Poly. libro 3.

Καταπροτερέω, (comp.) primas partes eripio, deuinco. Καταπροτεροῦμαι, priores partes deuictus amitto. Polyb. l. 1.

Πρῶτος (& Doricè πρᾶτος, apud Theocr.) η, ον, primus. Od. λ. Αἶα πρῶτος ἵκανε. Il. ε. Ἔνθα τινα πρῶτον, τινα δ᾽ ὕστερον ἐξενάριξεν. Demost. pro cor. οὐδ᾽ ἡμᾶς σὺ δεινὸν γεγονὼς ὁ πρῶτος, ὁ δεύτερος, &c. Et cũ genit. vt τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων, apud Plat. in Cratylo. Apud Ioan. c. 1 πρῶτός μου, exp. prior, i. præstantior, τὴν πρώτην, interdum sine substant. exp. à principio. Gal. ad Glauc. & Aristot. polit. 7. Dicitur & ἀπὸ πρώτης, à principio: apud Thuc. ¶ Item πρῶτος, primus, i. primarius, primum locum obtinens. Plut. simpl. l. 1. οὐ τοὺς τυχόντας ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας. Sic & πρῶται πόλεις, primariæ ciuitates: apud Thuc. l. 2. Τὸ πρῶτον, quod præcipuum & primarium est. Et τὰ πρῶτα, primæ partes. Item τὰ πρῶτα esse dicitur qui princeps est, & in honore habitus. Luc. in Tim. & Greg.

Πρῶτον (aduerb.) primũ, primò, primo loco ante omnia, Od. ι. Τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ᾽ ὑστάτιον καταλέξω; Aristot. πρῶτον δὲ δεῖ θέσθαι ὄνομα, &c. Dicitur & τὸ πρῶτον, pro eodem

apud Dem. Olynth. 1. Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβεῖν, quod etiam coniunctim scribitur τοπρῶτον. ¶ Item prius, pro πρότερον. Alex. Aphr. in probl. ἡ πλην ἡ πρῶτον τῆς ἀστρατῆς πλεῖ ἐρετῶν ἀποτελεῖ.

Πρῶτα. primùm. Il. β. Αὐίρυσαν δὲ πρῶτα, καὶ ἐσφάξαν, καὶ ἔδειραν, Aristoph. καὶ πρῶτα μὲν δὴ κεφαλὴν κεφαλῆς ἐφίλησε. Et cum genitiuo, Odyss. ρ. & υ. Ἔνθ' ἐμὲ νῦν πρῶτα θεῶν, primùm inter deos. Aduerbialiter etiam dicitur τὰ πρῶτα, apud Luc. de conscrib. hist & Il. α.

Πρώτως, primò, primariè, i. per se & sua natura, non per accidens. Plut. de primo frig. ἔοικε τὸ ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ ψυχρὸν εἶναι καὶ πρώτως. Aristot. ethic. l. 8. ἐστι γὰρ δὲ δικαίως τὸ καὶ ἀξίαν πρώτως, primo loco. Sic & alibi apud eundem.

Πρωτεύω, primas partes teneo, principatum obtineo, in primo, i. summo honore habeor. Interdum absolutè. Herodia. li. 8. ἀπὸ τῶν πρωτευόντων παρ' αὐτοῖς ἐνδρῶν. Et Isocr. ad Philipp. ἐφάμιλλον τοῦ ζῆν δ' ἐξαν καὶ ζητήσεις τοῖς πρωτεύοντι. Interdum cum genit. vt Πρωτεύει τῆς ἑλλάδος, Græciæ tenet principatum. Plut. in apophth. Et cum genit. perf. & dat. rei, Πρωτεύει ἀρετῇ τῶν πολιτῶν, virtutis inter ciues primas obtinet, apud eundem in Solon. Cum dat. tantùm. vt Πρωτεύει σοφίᾳ, principem locum in sapientia obtinet. Interdum cum præpos. ἐν, ἐπί vel ἐπί. Plut. de lib. educ. Πρωτεύει ἐν πᾶσι. Apud eundem in Lyc. Πρωτεύει καὶ δόξαν, gloriæ palmam obtinet Æsch. Πρωτεύειν ἀεὶ κακίαν, in malitia principem esse.

Πρωτεῖον, τὸ, primatus, primæ partes, principatus, vnde τὸ πρωτεῖον ἔχειν, primas tenere, apud Demosth. Philipp. 4. Et τὰ πρωτεῖα φέρεσθαι, & τὴν πρωτείαν τυγχάνειν eadem sign. Τὸ πρωτεῖον φέρεσθαι, exp. præstantissimum esse, aut præstantiorem. & Τὸ πρωτεῖον ἐκφέρεσθαι τῆς κατὰ πόλεμον ἀγῶνων maximè insignem esse victoris.

Πρώτιστος, primus Il. ζ. πρώτιστος, idem quod πρῶτος. Hesiod. in Erg. & in Theog. Et πρωτίστατος, idem quod πρώτατον. Od. χ.

Composita ex πρῶτος.

Δευτεροπρῶτος, sabbathum secundo primum seu altero primum. Luc. c. 6.

Δεκαπρῶτοι, decemprimi. Δεκαπρωτεῖα, decem primatus.

Εἰκοσιπρῶτοι, viginti primi. Εἰκοσιπρωτεῖα, viginti primatus.

Πάμπρωτος, omnium primus. Il. α. Πάμπρωτον & πάμπρωτα, in primis, potissimùm.

Πεντεπρῶτοι, quinqueprimi. Πεντεπρωτεῖα, quinque primatus.

Φιλόπρωτος, amans primatum partium, cupiens esse primus, in Geopon.

Φιλοπρωτεύω, primatum obtinere cupio, primatum ambio. Ioan ep. 2.

ΠΡΟΒΑΤΟΝ. ου, τὸ, pecus. * sic dictum παρὰ τὸ προβαίνειν δηλ. πολλῶν, quod priores gradus alij sequantur, teste Eust. & Etym. De equis vsurpatur apud Pind. quum præsepe equorum Diomedis vocat Προβάτων φάτνην, teste Aristoph. Gram. apud Eustath. De omni verò pecudum genere πρόβατα intellexisse Hippocr. in lib. de artic. testatur Galen. ¶ Peculiariter & κατ' ἐξοχὴν ouem significat. Theophyl. ep. 2. ὁ τῆς ἀρχῆς τῶν προβάτων ποιμένος μου κρεῖττον ἀπολωλε. Sic & apud Luc. & passim apud alios.

Προβάτιον, ου, τὸ, ouicula. Aristoph. in Plut. Et generaliter, pecus. Hippocr. in L. de sacro morbo.

Προβατικός, ὁ, ad oues seu pecudes pertinēs: vt προβατικὴ κολυμβήθρα, pecuaria piscina, ex qua potare & in qua mersari pecudes solebant. Ioan 5.

Προβάτειος, α, ον, ouillus. Aristot. hist. an. l. 3.

Προβατώδης, ες, ὁ, ἡ, oues imitans. Expon. & ἀνόητος, ἰτὲ μωρός.

Προβατεύς, ouium pastor, opilio. Aristoph. Gram. προβατεύτης, idem Poll.

Προβατεία, ἡ pecuaria, vel res pecuaria. Plut in Sol.

Προβατευτικός, ὁ, pecuarius: προβατευτικὴ τέχνη, pecuria, ars. Xen. in Oecon.

Προβατόσημος, ouibus aptus: vt προβατόσημος vel προβατόσιμον πῦρ, ouibus aptum gramen seu vtile: apud Phil.

Προβάτωμα, τὸ, idem quod πρόβατον. Hesych.

Πολυπρόβατος, (comp.) multas habens oues, diues ouium & pecoris. Poll. 6.

ΠΡΟΗΓΟΡΕΩΝ, gula, guttur. Suidas propriè ita vocari scribit locū in auib., in quem cibus sumptus primū colligitur: dici tamen & de hominib., (ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς καὶ ἀθροίζεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφήν.) Pro eodē dicitur & προγαστρίον. Aristoph. in Amb. λοῦ δ' ἐστὶν ἄρτιστα προγαστρίου ὑμῖν πεμφομένη.

ΠΡΟΙΞ. & per synœresim προὶξ. κός, ἡ. donum. (* ἀπὸ τοῦ προίσσω seu προίσσομαι, cūposito ex ἴσσω, & significante, protēsa manu nudo: vel ἀπὸ τῆς προιεκτείνειν ἐκ ἴσσω χεῖρα: secundū alios.) Od. ν. ἀρνὸς ἀλείσω γὰρ ἔνα προικὸς χαριζόμενος. Itē peculiariter, dos: id quod pater filiæ dat quum eam elocat. Demosth. in Neær. ἐὰν μὲν κολοβίζειν τις δεινόν ἐστι τὴν γυναῖκα. ἀπὸ τοῦ ἔνεκα τῆς προικός. Plural. in Erot. ποίᾳ προικὶ τῆς ἐρωτικῆς ἐπράτετο; Accusat. προῖκα, aduerbialiter etiam vsurpatur, pro gratis, sine mercede: vt προῖκα δίδόναι. Aristoph. & προῖκα ἐργάζεσθαι. Plato polit. 1. Sic & apud Xen. & Athen. ἐκ Ἑρμοῦ. c. 17.

Προικῶος, α, ον, dotalis.

Προίκειος, α, ον, idem: vt προίκεια δῶρα, dotalia munera, seu donaria galia quæ & προίκεια absolutè, apud Theophyl. ep. 75.

Προικίδιον, ου, τὸ, doticula, exigua dos. Plut. in Erot.

Προίκιος, α, ὁ, gratuitus: vt προίκιος χάρις, in Epigr.

Composita.

Ἄπροικος, ὁ, ἡ, dotis expers, indotata: Athen. l. 13.

Ἐκπροικίζω, doto, seu dote data eloco.

Ἐξωπρόικα, parapherna bonatiu Pand.

Ἐπιπροικίς, quod doti accedit, quod adiicitur doti. Hesych.

Ἐπιπροικός, dotata: quæ cū dote locata fuit seu locatur. Idē.

Καταπροικίσμαι, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Κατά.

Πρεῖ Πρείω, Πρεῖν vide in Πρίω.

ΠΡΟΚΑ, statim, continuò, repentè, subitò Herodot. προκάτω φόνος αὐτῷ ἐπιλαθόντος. Exponitur, ἀθρόως, ἀφαρπαστί. Suida & Gal. apud Hippoc.

ΠΡΟΞ, οκός, hinnulus, vel species cerui aut damæ. Ody. ἀλλ' ἔτι σκόπον νῦν ἀνδρὸς Αἰγίνης ἀκροτάτας καὶ προκὸς ἐν λαγόνας. Nic. in Ther. κεῖνον τὸν ἀκρῶν λαγόνων, ἀνίκρεῖν.

ΠΡΟΣ. (poeticè φορτὶ & ποτὶ pro varis casibus, quibus iungitur) varia significat.

Cum genit. à, ab. Il. α. Τιμὴν ἀρνύσθωσι φορὸς Τρώων ἀπὸ πάντων. ex oscentes à Troianis. Interdum originem indicat: vt ἐλεύθερον εἶναι καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρός, liberū esse & ingenuū à patre & matre. i. à genere paterno & materno: apud Æschin. in Ctesiph. Apud Soph. οἱ πρὸς αἵματος, consanguinei. Apud Hom. πρὸς βορέω & πρὸς νότου, à borea, ab austro, seu (vt quidā exp.) versus boreā, versus notū. Sic πρὸς ζεφύροιο. Dion. de situ orb. & πρὸς νυκτός. Hesiod. ¶ Item pro ἐγγύς, prope, iuxta, vt πρὸς ἀλὸς & πρὸς θυμβρῆς, apud Hom. Sic Thuc. l. 2. πρὸς Μεγάρων, prope Megara. ¶ Interdū potest exponi, à vel pro: vt πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι, à nobis futurū, vel pro nobis. Sic πρὸς ἐμοῦ λέγεις. Luc. Interdū tamen πρὸς ἡμῶν ἔστι significat nos decet, officij nostri est. Aristop. in Vesp. τοῦτο μὲν πρὸς ἀνδρὸς εὖ ἀνεστῶς εἰς συστολήν, istud decet virū qui &c. Sic & apud Isoc. in Plataico & apud alios. ¶ Ponitur etiam pro ἐκ, exit Od. θ. ἔκτο πρὸς ἠνίον ἔλασεν ἀν' ἀστυ. Interdum exp. apud, item erga, item cora: vt Il. α. τὸν δ' αὖτε μάλ' ὀξέα φθέγξατο πρὸς τὸν ἄνακτα, πρὸς τε θεῶν ἀν' ἀστυ, &c. Xen. anab. l. 2. μάχεσθαι πρὸς θεῶν ἀνθρώπῳ, μάχεσθαι πρὸς ἀν' ἀστυ ἀνθρώπῳ. Interdū exp. per. Dem. Phil. 3. λογίζεσθε δὲ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, Xen. in Oecon. πρὸς θεῶν, τί φρονῶν δὴ ἀσκεῖν ἐρχῃ αὐτόθι; ¶ Apud Gal. τί μοι πρὸς κακῶν γένοιτο, hoc mihi nocet. Et πρὸς κακῶν ἔν, incommodū, apud eundem. Sic dicitur & πρὸς καλὸν ἔνι. ¶ Exp. etiam, μετά, cum vt πρὸς δ' ἔκας ἔστας, apud Soph. Cū dat. prope, iuxta adiv. Thu. πρὸς τοῖς πολεμίοις. Luc. in Philopseudes. πολλοὶ ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖς ποδὶν αὐτοῦ, multi iacebāt oboli ad pedes eius. Od. ε. ποτὶ γαίῃ κόπτον, ad terrā allisi, interdū exp. in vt πρὸς ἱερῶν τεῖν ὀρχεῖσθαι. Plut. in Lyc. Et πρὸς ταῖς ἀγκάλαις τὰ παιδία κομίζειν, in vlnis gestare, apud eundē. Apud eundū. Πολλὰ χρόνον λεῖ πρὸς αὐτῷ σιωπῇ καθήμενος, secū ipse meditabatur. Sic dicitur πρὸς ἑαυτὸν σκοπεῖν vel λογίζεσθαι aut σκοπεῖσθαι. Dicitur & εἶναι πρὸς τοῦτο, sum dedit huic rei vel occupatus in hac re, apud Arist. polit. 8. Apud Sop. in Aiace, Ἔβαλε ἔγχος δὲ πρὸς Ἀργείων στρατῷ, intinxisti ensem in exercitū Græcorum. Itē præter vltra: vt Theophr. Πρὸς τῇ οἰκίᾳ ἐν ἐθῶ, Sic πρὸς τούτοις, insuper, præterea. Luc. in Macrob. ἐπεὶ πρὸς τοῖς ἑκατὸν ἔτεσι εἴκοσι, supra nonagintā annos vixit. Cum accusat. ad, in Ody. α. ἀπὸ δὲ πρὸς μακρὸν ὄλυμπον. Plat. πρὸς τὰ κοπρία ἰέναι, in deiubis cōmonibus. Diosc. πρὸς ἀφροδίσια ἄριστον. Expon. etiam, per: vt πρὸς ὀργῆς, per iram, πρὸς φθόνον, per inuidiam. ¶ Itē apud: vt πρὸς ἑαυτὸν διελογίζετο, quum apud se cogitasset: Itē cum: vt πρὸς βασιλέα γενόμενοι συνῆσαν, cū rege perculsa fœdera. Sic πρὸς με παίζει, mecum ludere. ¶ Nonnuquā signif. aduersus: vt μαχεῖσθαι πρὸς τινα, seu πολεμεῖν. Plut. Sic oratio aliqua dicitur scripta πρὸς τινα, aduersus aliquē. Sic apud Diosc. πρὸς τὰ θηρία ἁρμόζει, auxiliatur cōtra serpentē percussus. Et πρὸς φαρμακὰ θανάσιμα ποιεῖ, efficax est contra venena. ¶ Item inter, vt ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία, amicitia quæ inter nos intercedit. ¶ Nonnunquē circa: vt γίνεσθαι πρός τι, occupatū esse circa aliquid, seu in aliqua re. ¶ Item propter: vt apud Aristot. πρὸς ἀκροατὴν ποιεῖ, propter auditorē, auditoris causa. Sic Thuc. πρὸς δὲ τοῦτο λόγῳ ὑπωπτεύετο αὐτόν. Sic πρὸς ταῦτα, propter hæc, propterea, apud Aristoph. ¶ Item pro, prout, vt πρὸς τὸ πρόσηκον ἑκάστου. Isocr. prout cuique consentaneum est, conueniens. Plutarc. in Fab. πρὸς ἀρετὴν τῶν τιμῶν τιμᾶν, prout virtus cuiusque meretur. Et πρὸς ἀξίωμα, pro dignitate. Dem. ¶ Adhibetur etiam significandis permutationibus & compensationibus: vt apud Theophr. πωλεῖσθαι δὲ πρὸς ἀργύριον, vendi cum bis tanto argenti,

aegroti. ¶ Inseruit etiam comparationi. Plat. ep. 7. Τῷ δ' ἄλλα ἐμοὶ πρὸς ταῦτ' μοι βλάβη. Et Πρὸς τί, apud Aristot. sign. relationem ad aliquid, item Πρὸς τί, ad quid? quamobrem? quodnam. ¶ Aliquando etiam tempori exprimendo adhibetur, & interdum exp. sub. vt πρὸς τέλει ἡμέρας sub generationis principium apud Theophr. interdum expon. in, vt Πρὸς τὸ γῆρας, in senectute. ¶ Exponitur interdum per ablatiuum: vt apud Plat. ἀφίκνει πρὸς καθαρότητα, distat claritate. Et Πρὸς ἀλήθειαν, re vera. Sic Πρὸς ὀρθὸν seu πρὸς ὀρθὰς, γραμμὰς vel γραμμῶν, recta linea, aut rectis lineis. ¶ Aliquando per aduerbium, exp. vt Πρὸς καιρὸν, tempestiuè, apud Sophocl. Πρὸς ἀφθονίαν, abundè. Πρὸς ἀφροσύνην, perfunctoriè. ¶ Per se denique positum, aduerbialiter pro Προσέτι vsurpatur apud Plat.

Πρόσθεν. Πρόσθεν, vide in Πρό.

ΠΡΟΣΠΑΙΟΣ recens, idem quod προσφατος. Nic. in Ther. Εἰ δ' αὖ γε σκυλακὰς γαλεὸς ἢ μυτίρα λαβόῃ Ἀγρότερος προσπαιον. Dicitur ὁ προσπαιος, pro προσπαίων, recens, iubitò, repentè: apud Aristot. ethic. l. 9. c. 5.

Προσπαίειν, subitò, repentino quodam animi motu. Aristot. ibid.

Πρότερον. Πρότερος, &c. Προτί, vide in Πρό.

ΠΡΟΥΝΗ. ης, ἡ. prunus: arbor gummosam lachrymam fundens vt cerasus, teste Theophr. hist. pl. l. 9. c. 1.

Πρόχυν, vide in comp. ex χέω.

ΠΥΛΑΕΣ quidam exp. propugnatores. Alij populi multitudo in vnum congregata. Alij pedites conferti. 1. Eust. ἀπὸ τοῦ πεφὶ dictos tradit quasi Πεφυλαεις. Et Hesyc. Νῦν τῶν πεφυλαεις. Iliad. λ. Αὐτὰρ ὁ πρυλέων σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Ρ' ἀνέβη.) Pro eodem dicitur & Πρύλις, teste Hesyc. & Eust. item πρύλις eidem Hesych. est saltatio armata, hoc est, quam pedites armati saltant: vt apud Callim. hymno in Iouem. Οὐλε δ' Κρήτες σε πρὸ πρυλεν ἀρχηγέτα.

ΠΡΥΜΝΟΣ ὁ, extremus, vltimus. Il. π. Ἔσθη ἀρ' ἐξαμφὶς πρυμνὸν κέλευθον, extremam tibiæ partem. Od. φ. Ἐλάων πρυμνὸν θέλε ἐξίον ὤμον. Dicitur & Πρυμνὴ χείρ, extrema manus pars. Et γλῶσσα πρυμνή, extrema pars linguæ. Il. ι. Et ναῦς πρυμνὴ extrema nauis pars, puppis.

Πρύμνα, ας, ἡ idem cum Πρυμνὴ ναῦς, extrema nauis pars, puppis. Od. ε. Ἐν πρύμνῃ δ' ἧστο κεκυβεύων, in puppi sedebat. Thuc. κ' πρύμνας ἐκάμνον τὸ πλοῖον. item synecdochicè pro ipsa nauis. Il. α. Τὰς δ' κ' πρύμνας ἁμὰ πᾶσι θαλάσσῃ Ἀχαιοί.

Πρυμνάσιος, ου, ὁ, qui est puppis, ad puppim pertinens: vt Πρυμνάσιοι κορυμβοί, corymbis puppis. in Epigr.

Πρυμνήσια, idem: vt Πρυμνήσια σχοινία sine πείσματα, funes quibus naues ad terrâ à puppi religantur. Sæpè verò sine adiectione in ea significatione. vt Il. α. & Od. ε. κ' δ' πρυμνήσι' ἔδησεν. Sic apud Athen. l. 11. ἐκλυόμενοι δ' αὐτῶν τὰ πρυμνήσια.

Πρυμνήτης, ου, ὁ, gubernator in puppi sedens. Et metaph. princeps, apud Æschy. Accipitur & adiect. pro Πρυμνήσιος, vt πρυμνήτης κέλευς. Eurip. in Medea.

Πρυμνητικὸς, idem cum Πρυμνήσιος, Athen. l. 15.

Πρύμνοθεν, & Πρυμνόθεν, à puppi. Luc. in Lexiph. & Attic.

Composita.

Ἀμφίπρυμνον πλοῖον. nauigium vtrinque puppim habens. Hesych. ex Soph. Andromeda.

Δίπρυμνος, duplicem puppim habens. Athen. l. 5.

Εὔπρυμνος, bonam seu pulchram puppim habens. Il. δ.

Προπρυμνεῖα, fundius, protius: apud Æschyl.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ. εως, ὁ, præfectus, rector, administrator, dispensator. Interdum exp. etiam, custos, inter. Nazian. Θεὸς ὁ τῆς ἀληθείας πρύτανις. In lib. sap. c. 13. Πρύτανεις κόσμου, mundi rectores. In repub. Atheniensi Πρυτάνεις dicebantur quinquaginta viri, tribubus Liban. & Harpocr. Thuc. l. 6. καὶ σύ ὦ πρύτανις τῶν δικαστῶν. Vide & Aristot. polit. l. 6. * Sic dictus quasi Πυροτάμις, (vt quidam tradunt) vt sit propriè frumentorum præfectus & dispensator.

Πρυτανικὸς, ἡ, ὁν, vt Πρυτανικὴ ἐσθὴς, vestis qua vti solet ὁ πρύτανις, Athen. l. 4.

Πρυτανεύειν, idem Πρυτανεῖν, ago Πρύτανιν. Sic tribus à Demosth. pro cor. Πρυτανεύειν dicitur, ex qua quinquaginta viri erant Πρυτάνεις. Cũ accusat. dicitur aliquis εἰρωνεύειν πρυτανεύειν, i. parcè agere vt Πρυτανεῖν. Isocr. & Demosth. pro Rhod. ὁ πρυτανεύων ταῦτα, qui hæc rerum transactor & summus administer fuit. Exponitur etiam, rego, moderor, administro. Phil. de mundo, καὶ βασιλεύει καὶ πρυτανεύει καὶ διοικεῖ μόνος δίκαιος τὰ συμπαντα. ¶ Item suppedito, subministro, procuro. Συνεφήμερος διδάσκει φιλοσοφίας διδάσκειν πρυτανεύουσα ἀλήθεια.

Πρυτανεύομαι, regor, administror, prospicior: Greg. in prima orat. epitaph. ¶ Item subministror, Philipp. 3.

Πρυτανεύσιμος, ὁ, idem quod Πρύτανις. Lysias & Harpocr.

Πρυτανεία, & (Ionicè) Πρυτανὴ, dignitas seu potestas prytanica, munus vel imperium Prytaneum. Plut. in pol. præcept.

Πρυτανεῖον, (& Ionicè πρυτανήϊον) loc. Athenis in quo πρυτανεύοντες, i. qui de repub. bene meriti essent, aut quos ens. tale honore afficere vellet. Plat. Aristot. Thuc. Et pro quatuis amplæ ac magnifica domo, apud Athen. ¶ Πρυτανεῖα, pecunia quã deponebant actor & reus iudicio disceptaturi: vnde apud Aristoph. Θεῶν πρυτανεῖα.

Συμπρυτανεύειν, (Decomp.) dicitur collega eius qui est πρύτανις.

ΠΡΩΙ, mane: cui oppon. ὀψὲ, vesperi. Il. ω. Πρωὶ ὑπ' ἠνεμόεν τλῆναι θωρηχθέντε, mane sub autoram. Xen. hell. 1. ἑκάστης ἡμέρας τῷ πρωὶ καὶ πρὸς ἑσπέραν, matutino & vespertino cuiuslibet diei tempore. ¶ Item tempestiuè, aut præmaturè ante tempus constitutum: cui oppon. ὀψὲ, serò, tardè. Thuc. l. 3. πρωὶ ἐπιβαλλόντες καὶ ἔτι οὐκ ἐν τῷ χλωρῷ ἔτι. Et πρωὶ πάνυ, præmaturè seu ante tempus constitutum.

Πρώϊος, ου, ὁ, matutinus: vt πρωΐῳ ὕπνῳ. in Epigram. πρωΐα, sub. ὥρα, vel καθεστῶσα, aut ἐστὶ, tempus maturum: Matth. 27. Et Ioan. 18. Et πρωΐη, hora matutina. Iliad. 3. ¶ Item maturus. Theophr. de caus. pl. πρωΐων σπειρομένων ὀψέ, maturè serunt. Locus etiam aliquis πρωΐος dicitur citò maturis semen commissum, seu præcox. Et πρωΐα δένδρα, arbores præcoces. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 5. & alibi.

Compar. πρωϊαίτερος, maturior, tempestiuior. Poll. Et πρωϊαίτερον (aduerb.) profundiore diluculo. ¶ Itè maturius, tempestiuius: πρωϊαίτερον γέρων γίνεσθαι, maturius fieri senem.

Superl. πρωϊαίτατος, maximè maturus seu tempestiuus. Et πρωϊαίτατα, (aduerb.) adeò modum tempestiuè, præmaturè. Plut. symp. 3. πρωϊαίτατα γηρᾷ. Et πρωϊαίτατα τῆς ἡλικίας, ab ineunte ætatula, adeò modum maturè. ¶ Item summo manè, primo diluculo. Xen. pæd. 8.

Πρωϊότης, ητος, ἡ, præcox maturitas. Theoph. de caus. pl.

Πρωΐμος, idem quod πρωΐος, maturus, tempestiuus: vt πρωΐμος καρπός, in Geopon. 2. Et πρωΐμος ὕπνος, in ep. Iacobi c. 5.

Πρωϊνὸς, idem cum πρωΐος, matutinus: cui oppon. ὀψινὸς, vespertinus. Apoc. c. 2.

Πρωΐθεν, de mane.

Πρώ, pro πρωΐ, Atticè. Aristoph. in Anib. Ἀλλ' πλεῦ θύραν μου πρωὶ τὴς ἐλθὼν τ' φίλως. Apud eundem in Vesp. legitur & πρῶ. Et in Concion. Πρῶ. (πρωΐ φύσει.

Πρῴος, pro πρῴος, præmaturus. Aristop. in pace ὦ γὰρ φίτυ

Πρωΐζειν, non ita dudum, hodie manè, apud Hom. Il. ὁ. Significat & maturè, vel præmaturè, ante tempus contuerum, apud Theocr. idyl. 18.

Πρωΐζειν, idem quod πρωΐζω. Suid. Pro eodem dicitur & πρωΐζειν.

Πρώϊον, nuper, non ita pridem. Theocr. idyll. 5. Exponitur & nudiustertius, apud Schol. Hom. Item primùm, apud Aphth.

Πρωΐ, pro πρωΐ, tempore maturè.

Πρωϊμος & πρωΐος, maturus, tempestiuus: vel præmaturus, statum tempus præuertens. Hesych. Vnde superl. πρωϊμάτατος, omnium primus, maximè maturus. Suid.

Πρωΐζω, pro πρωΐζω, nuper, nõ ita multo ante tempore. Hesy.

Πρωϊκὸς, gutta, stillicidium: Hesych. Propriè de roris gutta dicè traditur. δεῖ δὲ πρωϊ πίπτειν. Theocr. idy. 4. μὴ πρῶϊος ἐστίζῃς ὥσπερ ὁ τέτιξ.

ΠΡΩΚΤΟΣ, ὁ, anus, podex, nates. Aristoph. in Nub. καὶ τὼ πρωκτὼ διαμυττεσι.

Composita.

Εὐρύπρωκτος, qui lato seu amplo est podice. Aristoph. in Nub.

Λακκοπρωκτος, podicem habens latum & profundum instar λάκκου. Idem ibid.

Λευκόπρωκτος, cui albus est podex, cui candidæ sunt nates. Schol. Aristoph. Sic etiam à Platone comico dicuntur molles & effeminati.

Σκυλοπρεκτιᾶν, ceuêre, rutpiter mouere podicem. Suid.

Συκόπρωκτος, qui nates habet ficosas. Hesych.

Τριοπρωκτεῖν, nates inspicere, & quidem propriè adulterorum dum δι' ἐρυθρῶν ῥαφάνου καὶ τέλλεων. Aristoph. in Equit.

Χυδαιόπρωκτοι, οι, ab Aristophane dicuntur mollicuti, quasi naribus fosis & hianibus.

Πρών, vide in Πρωΐ. Πρῴξ, in Πρῴ. Πρῷθεν, in Πρό.

ΠΡΩΡΑ, ας, ἡ, prora: anterior nauis pars. Plut. in Alcib. ἐπὶ τῆς πρῴρας τῶν πολεμίων νεῶν. Metaph. pro πρόσωπον accipitur. Viti etiam tribuitur apud Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 1. * Alij à Πρώϊος deriuant quasi πρῴϊα, quamobrem & ῳ subscribi volunt: alij à πρόσω ἄρω, quasi Πρόωρα τὸ πρόσω καὶ ἀεὶ ἐπαίρεται: alij τὸ πρωΐας εἶναι.

Πρωρᾶτης, ου, ὁ, proreta, qui in prora nauem regit. Poll.

Πρωρατεύειν, prorete sum. Aristoph.

Πρωρεύς, ἕως, ὁ, idem cum Πρωρᾶτης. Xen. anab. 5. Aristot. polit. 5.

Πρωρία, idem cum Πρωρατεύειν.

Πρώραθεν, è prora. Plut. & Theocr. idyll. 23.

Πρωρα-

Πρωράζω, in prora deprimo: sic πρωράζεσθαι nauis dicitur quum prora ponderum vi deprimitur: metaphoricè autem sæpè cùm caput in anteriorem partem incurvatur. Hesych.

Composita.

Ἀνδρόπρωρον, pro ἀνδροπρόσωπον, hominis facies. Soph.

Ἀντίπρωρος, ὁ ἡ, ὁ, obuersam seu oppositam proram habens: vt ἀντίπρωροι τῆς apud Plut. & ἀντίπρωροι ἐμβολαὶ, irruptiones quæ fiunt aduersis proris, apud Philostr. in heroic. Item metaphoricè pro ἀντιπρόσωπος, aduersam faciem habens, oppositus. Soph. in Trachin. Τοῦ δ' ἀντίπρωρα δ' ἐξ βλέψῃ πάρις· ὀκνεῖ. At τὸ ἀντίπρωρον substant. pars nauis aduersæ proræ, puppis. apud Thuc.

Βύπρωρος, qui bouem in prora habet. Βύπρωρος θυσία, sacrificium constans ex apro, ariete & tauro, in quo taurus præibat, vt in naui prora. Eust.

Δίπρωρος, duplicem proram habens. Athen. l. 5.

Ἐμπρωρος, in proram inclinatus. Polyb. l. 16.

Καλλίπρωρος, pulchram habens proram: καλλίπρωρον σκάφος. Ἄρχω, Eurip. in Med. Item qui pulchra facie est. Hesyc.

Κυανόπρωρος, cæruleam proram habens aut etiam nigricantem, Hom. Od. 1. & 8. Pro quo κυανεόπρωρος, apud eundem Od. 7.

Ὀξύπρωρος, acutam seu acuminatam proram habens. Hesych.

Τατάπρωρος, proram extensam & promissam habens. Hesych. etiam καλυπτρὰς dicuntur τατάπρωροι, quòd faciei obtendantur.

Ὑπόπρωρος, proram habens depressiorem: vt ὑπόπρωρος ναῦς, apud Plut. in Pericle.

Χαλκόπρωρος, æream vel æratam habens proram. Poll. l. 1.

Χρυσόπρωρος, auream vel auratam habens proram.

Πρῶτος, &c. vide in Προ.

ΠΤΑΙΡΩ, F. αρῶ, sternuo, sternuto. Od. μ. Τέλεμος δ' ὁ μὲν ἔπταρε.

Πτάρμα, ατος, τὸ, sternutatio, sternutamentum. Gal. l. 1. ad Glauc.

Πταρμικός, ὴ, ὸν, qui sternutare potest vel solet. Item sternutamenta moneos, seu cui vis inest mouendi sternutamenta: vt πταρμικὸν ἀσάρωτον. ¶ Πταρμικὴ, fruticis genus sic dicti, quòd in cacumine capitulum habeat acri odore suo sternutamentum excitans, teste Dioscor. l. 2. c. 192.

Πταρμὸς, idem cum πταῖμα. Aristot. in probl.

Composita.

Ἐπιπταίρω, insuper sternuto: vel sternuto aliquam ob rem: vel sternuto aduersus. Hom. Od. μ. ἦς ἄρα μοι ὑὸς ἐπέπταρε πῶλον ἰδοῦσα. Sic & apud Theocr. Idy. 18. Ὀλβιε γαμβρ' ἀγαθὸς τις ἐπέπταρε ἐρχομένῳ σοι ἐς Σπάρταν.

Ἐπιπταρμὸς, idem. Hesych.

Μελλοπταρμὸς, vel μελλόπταρμος, iamiam sternutaturus: apud Aristot. in probl.

ΠΤΑΙΩ, F. αίσω, impingo, offendo: apud Suid. μὴ πολλάκις αἱρὸς ἢ αὐτὸν λίθον πταίῃ. Herodian. l. 5. ἐμοῦ ὑπτιάσαντος καὶ γράμμα καὶ τυχὸν πταίσαντος. Exponitur etiam, titubo, vacillo: vt apud eundem lib. 7. εἰ τι πταίσειεν ὁ Μαξίμου φρόνημα. Interdum &, laboro: item collabor: cor: consequente autem ἔστι, labefactor: vt Gaz. ὁ μεγαλαυχὴς ἡμῶν πολεμαρχὸς ἔστι νῦν πταίων. Item fallor, frustror. Herodian. l. 8. πταίων τῶν ἐλπίδων.

Πτάισμα, τὸ, offensio, lapsus: propriè quum pedes lapidi aut alij offendiculo impinguntur. Plut. de sera num. vind. interdum & pedum ex offensione oblæsio. Poll. l. 2. Metaphoricè pro lapsu & delicto seu errato. Greg. Dion. Longin. Et pro aduersa fortuna, infortunio. Dem. Phil. 4. Herodian. l. 7. Item pro casu: vt τυχὸν πτάισμα, apud eundem l. 5.

Composita.

Ἀμετάπτωτος, ὁ ἡ, ὁ, qui recidere nequit, immutabilis, constans, certus. (in Fab.

Ἀπτῶς, ὁ, ὁ impingens, seu in processu seu in re gerenda. Xen. Plu.

Ἀπταίστως sine offensione, ita vt non impingat. Hes.

Ἀπταιστία, ἡ, non labi nec impingere. Plato de leg.

Διαπταίω, offendo, vel titubo. Apud Luc. in somn. τοῦτο γὰρ ἔτι τίτων πολλάκις διαπταίσας καὶ καταρρεύσας, exp. cùm hæc effutuisset.

Ἐκπταίω idem cum πταίω.

Ἐπίπτασμα, τὸ, offensio, quum impingitur: item quum pes ex offensione læditur. Poll. ex Aristoph.

Παραπταίω offendo, impingo. Item labor, erro. Item vacillo.

Προπταίω, prior impingo seu labor, prior cladem accipio.

Προσπταίω, offendo, impingo. Aphthonius ἀκάθαις προσπίπτειν. Plut. εἰ λίθῳ προσπταίσαντες οὐ πεσόμεθα. Item impingo, i. sermone titubo. Syn. Item offendo, i. indignationem aut odium alicuius incurro. Plut. in Per. ὅλῳ φθόνῳ προσέπταισεν τῷ δήμῳ. Item aduersa fortuna vtor. Herodot. προσπταίσας τὸ παυμαζόμενον.

Ἀπροσπτάστος, ὁ (Decamp.) inoffensus, à lapsu immunis. Hippoc. epist. ad Demag.

Πταρμὸς, &c. vide in Πταρμα. Πτε. vide in Ποτε.

ΠΤΕΑ, ας, ἡ, vlmus: species arboris apussima ædificorum fundamentis, vnde Hesiod. in Erg. Δόκρυς δ' ὁ πτελέης αἰειθαλέος ἐρεβοῖο. Vide Dioscor. l. 1. c. 112. & c. 183.

Πτελεώδης, vlmeus, vlmo similis. Hesych.

Πτελίνος, vlmeus, ex vlmo confectus.

Πτέλεθρον, vide Πέλεθρον in Πλέθρον.

ΠΤΕΡΝΑ, ας, ἡ, calx, calcaneum: os pedis omnium maximum, parte qua ingredimur, leniter rotundum & latiusculum, posteriore, tibiæ rectitudinem longè excedens. Iliad. χ. Ἀμφοτέρω μετὰ πεῖσε ποδὸς ὤν τέταρτος τέτυκτο, Ἐς σφυρὸν ὀπίσω πτέρνης. ¶ In malo nauis πτέρνα dicitur ima eius pars. Athen. l. 11. ¶ Et generaliter sic dicitur cuiusuis rei extremitas, vt & Latin. calx. Sic montium extremæ partes πτέρναι vocantur. Hesyc. Metaphoricè pro dolo & fraude capitur, teste Suid. ¶ Et pro vestigio: in cant. Solom. c. 1. * Deriuatio δοὺ τὸ πατεῖν τοῦ ἴχνους, inter alia tradit Etym.

Πτερνὶς, ίδος, ἡ, idem quod πτέρνα, calx, calcaneum. Item fundum & basis pelum. Poll. l. 2. & Eust. ex Ael. Dionys. ¶ At πτερνὶς dicitur caulis cæti. apud Theophr. & Plin.

Πτερνίζω, calce peto, contingo, ferio. Item supplanto, decipio: apud Suid. ἀπτέστεκε γὰρ μὲ τὸ πτερνίζειν τοῦτο.

Πτερνισμὸς, οῦ, ὁ supplantatio, deceptio. Hesyc.

Πτερνιστὴς, οῦ, ὁ qui calce impedit & verberat: vel qui calcibus contingere & ferire solet.

Πτερνιστὴρ, ῆρος, idem: vel calcar.

Πέρνα, ἡ perna, petasio. Athen. l. 14. & Strab. l. 3.

Composita.

Ἀποπτερνίζω idem cum πτερνίζω.

Παπτερνιδίες dicuntur esse venæ in calcaneo.

ΠΤΕΡΟΝ, οῦ, τὸ, ala: (* per syncopen dictũ quasi πετερόν à πέτομαι. Etym. quòd eius beneficio aues volent.) Il. α. Τοῦ ἄρα τοῦ κεκάρητο ἑκὰς πτερά. Aristot. hist. an. l. 5. ἐν καλυπτόμενον ζῶον ἀφωνον πτέρυγσι καὶ ποσὶ καὶ πτεροῖς κινεῖ. ¶ Metaphoricè & nauium remi πτερὰ dicuntur. Od. λ. νῶϊ δ' ἄνερ ἐρετμὰ καὶ πτερὰ νηυσὶ πέλονται. Specialiter verò remi palmulæ, teste Poll. Sic & velum nauis appellatur. Hesiod. in Erg. Et proræ nauis vtræque partes. Poll. Item apud Architectos muri duo in altitudinem consurgentes alarum instar πτερὰ nominari traduntur. ¶ Πτερὸν penna & pinna. Luc. de salt. τοὺς τῷ ὄντι πτερὸν κινυμένους. Philostr. ep. 31. ἵππος ἐφαλμοῖς τῷ ὠκεῖ τοῦ ἀέρος διακόσμησιν ἀνεπλάσθη. Interdum per synecdochen pro animali pennato seu alato ponitur: vt Od. κ. ἦμος δὲ τε πάντα ἀνέστη πτερὸν ἐκπέμπων. ¶ Apud comicos vmbellam seu vmbraculum significat teste Poll. Hesych. idem est quod σκιάδιον.

Πτερόεις, εσσα, ὁν, alatus.

Πτερόεντα, ὁ, alatus, pennatus, volucris: vt μύρμηκα πτερόεντα, Epigr. l. 2. Sagittis etiam tribuitur: seu quod pennatæ sint, seu quod instar auium volantium celeriter ferantur. Il. ε. & ι. Item verbis, quod emissa ex ore reuocari nequeant: passim apud Hom.

Πτερόω, ῶ, alas addo, alitem facio. Luc. ἡ θοὺς τοῦ μὴ πτῆναι πτερώσῃ. Item alis suberbo. Aristophan. in Ran. Εἰ τὰς πτέρυγας κλείσεστε κοκκύγες. &c. ¶ Metaphoricè nauem πτερώσαι dicimus, quum vela ei quasi alas accommodamus, seu quum remos eius in modum expansarum alarum vtrinque erigimus. Polyb. l. 1. πτερώσας τοῦ κοῦφον. Sic & apud Plut. in Ant.

Πτερόομαι ὦμαι, alæ mihi accommodantur, alatus fio. Aristophan. in auib. ἐγὼ πτερόομαι, ἢν τὸ δὲ ἔτι, Πεῖν δὲ πτερωθεὶς διὰ ῥάμνου τὸ εἴδωρα. Item alis in altum vehor, apud eundem ibid. ¶ Metaphoricè naues velo πτερωθῆναι dicuntur, apud Greg. Et πτερωθῆναι ἐλπίδι, qui spe & gaudio exultant, & quasi alites fiunt, apud eundem. Dicuntur & πτερωθῆναι in rebus aduersis, qui collecto animo quasi alis rursus eleuantur, & vires resumunt. Plut. in Artox.

Πτέρωμα, τὸ, pennosum in auibus tegmen. Aristot. ¶ Πτερώματα dicuntur & pinnæ muri in ædificis. Strab. l. 17.

Πτέρωσις, ἡ, pennarum productio. Item idem quod πτέρωμα. Aristoph. Luc.

Πτεροῦτις, ῶτος, ὁ, qui alas addit, qui alis subleuat. Metaph. apud Greg. τὸν ἐρημίας πτεροῦτιν, exhilaratorem & confirmatorem.

Πτερωτὸς, ὴ, ὸν, alatus, pennatus. Aristot. hist. an. l. 1. c. 5.

Πτέρυγα, idem. Aristoph. Polyb.

Πτερύγισμα, τὸ, ξύμα, alis latera ferio. Luc. ὁ δὲ πτερύγισμα γελοῖον ἀφῆκε πτερύξας. Exponitur & gestio, seu potius alis gestio: vnde metaph. apud Athen. l. 6. Γεγθῶτα καὶ χαίρω τὰς καὶ πτερύγισμα. Item alis strepo & pugnam meditor. Lacn. in Soct. δεῖξας αὐτὸ τὴν κυρίως Μίδου ἀλεκτρυόνας ἀθλεῖν τῷ Κυλλήνῳ πτερυγιζούσας.

Πτέρυξις, εως, ἡ, alarum plausus.

Πτέρυξ, υγος, ἡ, ala. Il. ζ. πτέρυγι λάβε δεξιτερῇ. metaph. apud Sop. in Ἐλεγείᾳ πτέρυγας ἐξείλεν χρόνος. ¶ Item puppis. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 10. Nic. Basil. ¶ Πτέρυγες dicuntur gubernaculi pinnulæ. Poll. & Hesych. ¶ Item partes vestium circa humeros lacinioso, laciniosio procurtu & angulis alarum

formam referentes. Plut. in Num. in thorace etiam pinnulæ sic appellantur. Xen. de re equ. ¶ Πτέρυξ à quibusdam etiam dictũ fuit ὁ ἀσπάλαξ, vt est apud Diosc. l. 3. c. 152.

Πτερυγώδης, ες, ὁ ἡ, alæ speciem gerens, alam referẽs. Gal. comm. 1. sect. 18. in Hippocr. de moib. l. 1.

Πτερύγιον, ὁ, ala, pinna. πτερύγιον ὁ dicuntur pudendi muliebris labra & veluti alæ. Poll. l. 2. Et in auribus ea quæ pendunt, quasi pinnæ. Ruf. Ephes.

Πτερυγωτὸς, ὁ, alatus, pennatus, pinnatus. Aristoph. in Equit.

Πτερυγίζω, pennas rostro purgo. Theophr. αἴδυμοι ἡ νύτ ὀπτερυγίζουσι ἀνέμου φρεσκομαίνουσι. item alas pando, alas explico. Aristoph. in Auib. ὥς τε ἂν πάλιν σὺν ὑμῖν πτερυγίζω ἀνω τε. Et metaph. fi ustra & maniter conor *instar pullorum alas explicatas volatum tentantium, nondum tamen volare valentium.* idem in Plut. ἐλεύξαι μ' ἔστω δ' ἐκεῖσαι περὶ τούτου, ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις.

Πτερυγιον, τὸ, auris. ¶ In auribus hominis sic dicitur pars illa quæ ad tempora vergens inflectitur. Poll. l. 2. item partes scapularum vtrinque πτερύγια nominantur. In nato verò exteriores & infimæ partes motu prædictæ. idem ibid. Sic & in mulieribus eminentiæ duæ vteri finum ambientes appellantur. autor Hag. in med. ¶ Est & πτερυγιον mali cuiusdam nomen, quum vel in oculis vel digitis ab angulo clausuráve aliqua inutilis membrana & carunculá progreditur, tis nocens. Vide Cels. & Acet. ¶ In piscibus πτερύγια pinnæ sunt. Arist. ¶ In vestib. πτερύγιον idem significat cum πτέρυξ 1. Reg. 15. & 24. Et in thorace *eadem* idem quod πτέρυξ Xen. anab. 4. ¶ In templo pinnaculum vel pinna πτερύγιον dicitur. Lucæ 4.

Πτέρις, seu πτερίς, ιδος, ἡ, filix mas herba de qua Diosc. l. 4. cap. 186. vbi & sic appellatam scribit, quod folia expassa habeat, veluti alas. Hinc comp. Θηλυπτέρις, filix fœmina, de qua idem eiusdem l. c. 187. Εἰδ' ρυπτέρις, herba de qua idem l. 4. c. 189.

Composita ac primum cum præpositione.

Ἀναπτέρόω, alatum facio, pennis instruo. Metaphoricè significat, excito quemquam ad aliquid agendum, animum addo, in spem erigo. Eurip. in Orest. μέγ' τι πολεμίων πάρα Ἀγελμ' ἀναπτέρωσε Δυναστὸ ὃν πόλις. sic & apud Aristoph. in Au. Ἀείσον ἀναπτέρωσον ἐς ὃ ἐστὶ καλεῖν.

Ἀναπτέρόομαι, alis instruor. Et metaph. excitor ad rem aliquam agendam, ad rei alicuius desiderium accendor, in spem erigor. Plat. in Phæd.

Ἀναπτερόωμαι, alas pando & quatio. Hesych.

Διαπτέρόω, alas explico aut dispando.

Ἐκπτερόωμαι, alas expassas concutio. Luc. in enc. muscæ, ἐπεὶ δὲ ἐκπτερώσαιτο πρὸς τὴν ἅλιον ἐκπτερώσαντο.

Κατάπτερος, ὁ ἡ, plumatus, aliger. Æschyl. in Prometh. Eurip. in Oreste.

Περίπτερος, circumcirca pinnas habens: *de ædificiis.* Athen. l. 5. Ψευδοδίπτερος (*decomp.*) qui periptera formam mentitur & quasi simulat. Vitru. l. 4. c. 7.

Ὑπόπτερος, alatus, alas habens quibus subuehitur. Aristoph. in Auib. Luc. in somn.

Composita sine præpositione.

Ἀγαπτέρως, q. d. valde velocitèr, celerrimè, perniciissimè. Item promptè, libenter. Hesyc.

Ἄπτερος, ὁ ἡ, ὁ, alas non habens, pennis seu pinnis carens. Metaphoricè μῦθος ἄπτερος dicitur verba quę permanent in mente eius qui audit nec quasi auolant. Od. φ. & τ.

Ἀπτέρως, celerrimè. Lycophr. Ἀπτερέως, idem Apol. Arg. vlt.

Ἄπτερωτος, idem quod ἄπτερος.

Ἀπτέρυστος, idem Athen. l. 7.

Ἀμφιπτερος, membranis volans, cui membranaceę pinnę sunt. Arist. an. l. 1. c. 5.

Δίπτερος, bipennis, duas habens pennas. Idem ibidem. ¶ Δίπτερος ναός, ædes duo habẽs ptera. Vitru. l. 3. c. 1. Ψευδοδίπτερος ναός ędes quę sic collocatur vt in fronte & postico sint columnę octonę in lateribus, cum angularibus, quindenę. Idem ibid.

Δικτέρυξ, υγος, ὁ ἡ, ὁ, τὸ idem cum δίπτερος, Epigr.

Ἑξάπτερος, sex alas habens, senis alis volans. Nax.

Εὔπτερος, bene alatus seu pennatus, pennis plurimum potens. Eurip. in Ione. Vsurpatur & metaph. apud Aristoph. in Nub.

Κακόπτερος, malè pennatus, malè volans. Aristot.

Καλύπτερος, cuius pennæ inuolucro cristacco velut vagina includuntur, idem. (Asp.

Κυανόπτερος, alas cæruleas seu nigricantes habens. Hesiod. in

Κυκνόπτερος, cygneas pinnas habens. Apud Eurip. in Oreste, ὄμμα κυκνόπτερον, oculus candidus & formosus instar pennarum cygni.

Λευκόπτερος, albas alas habens. Nauis epith. Apud Æschyl. in prom. (ibid.

Λινόπτερος, lineas habens alas, itidem nauis epith. apud eundem

Μακρόπτερος, cui sunt longę alæ seu pennę.

Μελανόπτερος, nigras alas aut pinnas habens. Aristoph.

Μελανοπτέρυγος, idem. Eurip. in Hec.

Μονόπτερος, vnicam pinnam habens. Vitru. l. 4. c. 7.

Ξανθόπτερος, cui flauæ sunt alę. Arat.

Ὀλιγόπτερος, paucas pennas habens.

Ὀλόπτερος, cuius vniuersum corpus pennis tectum est, item cuius alæ non sunt scissæ. Aristot.

Ὁμοιόπτερος, quibus similes pennę sunt.

Ὁμόπτερος, simul volans. Et metaph. similis, vt βίστρυχοι ὁμόπτεροι. apud Eurip. in Electr.

Ὀρθόπτερος, cui rectæ pinnæ sunt, surrectas pinnas habens.

Ποικιλόπτερος, variegatas pennas habens. Eurip. in Hippol.

Πολύπτερος, multas pennas seu pinnas habens.

Σχιζόπτερος, alas fissas habens. Arist. hist. an. l. 4.

Τανύπτερος, & Τανυσίπτερος, cui alæ extentæ sunt, extentis & patulis alis volans. Hesiod.

Ταχυπτέρυξ, idem. Il. τ.

Ταχύπτερος, celeriter volans. Et metaph. velox, Æschyl. in Prometh.

Τετράπτερος, quaternas gerens pinnas. Arist. hist. an. l. 1. c. 5.

Τετραπτερυλλὶς, ίδος, ἡ, loculta: ἀφ' τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερά. Suid.

Ὑμενόπτερος, alas membranaceas habens. Luc.

Φοινικόπτερος, rubeas alas seu pinnas habens. Nomen auis apud Aristoph. in Auib.

Χρυσόπτερος, aureas alas vel gemmas habens. Hom. Il. β. Est & gemmæ nomen: apud Plin. l. 37 c. 8.

Ὠκύπτερος, celeres habens alas. Homer. Ὠκύπτερα, dicuntur & ipsę pinnę alarum prominentiores, quibus volandi celeritas iuuatur: aut ipsę alæ apud Aristoph. in Au. Apol. Arg. 1. Plut. in apophth.

Πτέμα, πτέμνος, πτῆσις, vide in Ἵπταμαι. Πτίσσω, in πτείω.

ΠΤΙΛΟΣ, ου, ὁ, cui ex cilijs pili perierẽ. Galen. l. 14. meth. med. & Æet. l. 7. c. 80 Scribitur & πτιλός, apud Hesych. & πτίλλος, apud Suid. ¶ Πτίλον, τὸ, penna seu pinna: proprie infectorum, Arist. ὡς ἢ πτίλα τοῖς ὀλοπτόροις ἐκ τῆς πλαγίου φροπίφυκεν. Dicitur & de serpentum alis apud Herodot. l. 2. Et de pinnis animum. apud Plut. in li. de solert. anim. Dicuntur & Πτίλα molliores auium pennę, i. plumę: item lanugines exclusos pullos vestientes, quibus deinde cum incremento eorum pereuntibus, legitimæ plumę oriuntur. Apud Aristoph. in Acharn. πτίλον de galea etiam dici tradit eius schol. *Ab hoc neutro πτίλον sunt sequentia deriuata & composita.*

Πτίλωσις, εως, ἡ, pennarum plumarumque annua mutatio. ¶ Item defluuium pilorum è palpebris callosis & rubentibus. Æt. item malum dicitur & πτίλα βλέφαρα. apud Diosc. l. 1. c. 87.

Πτιλωτὸς, ὁ, pennatus seu pinnatus. Arist. hist. an. l. 1. c. 5.

Composita.

Ἄπτιλος, ὁ ἡ, ὁ, implumis, inuolucris. Suid.

Τετράπτιλος, quaternis pinnis volans, quaternas pennas gerens. Aristoph. in Acharn.

ΠΤΙΣΣΩ, siue πτίττω, F. ίσω, pinso, tundo, decortico. Athen. l. 14. ἡ τῶν πτισσουσῶν ἄλλη τις, sub. ᾠδὴ, cantio mulierum quæ hordeum pinsunt. Pherecrates apud Eustat. νυνὶ δ' ἐπιχεῖν χρὴ τὰς κριθὰς δ' ἀπιστί σοι φρύγειν, &c.

Πτίσσομαι, pinsor, tundor: vt ἡ πτισσομένη κριθή. hordeum pistum. apud Arist. hist. an. l. 8. Et πτιστὸς, pistus, apud Theophr. hist. pl. l. 2.

Πτισάνη, siue πτισάνη, ptisana. i. hordeum pistum & à cortice purgatum. Epigr. l. 1. Τὰς κριθὰς ποιεῖ τοῖς τεκνίοις πτισάνην. Et apud Athe. l. 14. τοῦτο δ' ὅτι πτισάνης ἔωθεν. Quidã tamen compositum esse volunt ex πτίσσω & ἁλίω. vt est apud Eust.

Πτισσὸν, τὸ, pisum: legumen quod & πίσος dicitur, & Eustat. hinc deriuatum videtur. Apud Gal. de alim. facult. l. 1. scribitur gemino σ, & oxytonus πισσὸν in censu leguminum.

Πίσσινος ἄρτος, pulmentum è pisis confectum: apud Athen. l. 9. & Aristoph.

Composita.

Ἄπιστος, qui pistus & tusus non est. Hesych.

Διαπτίσσω, tundo, pinso. Theoph. hist. pl. l. 9. c. 17. ἡ δ' ἐκπτίσσουσιν λεπτὸν, ὅσπερ κάτιστον ἐφ' ὕδωρ πίνουσι.

Περιπτίσσω, perpurgo corticem auferendo: seu exactè decortico excaltro. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 17. ἀλλὰ περιπτίσσαντες ἡ ἀφελόντες τὸ κέλυφος μετὰ τοῦ κύπτειν ὁ τῶν ἅλμῃ. Metaphoricè ἀπεπτισμένος, purus ac omni veluti gluma carens. Aristoph. in Acharn. Ἀλλ' ἐστὶν αὐτὸ καὶ πάνυ γε ἀπεπτισμένον. Sic apud Philost. ἀπεπτισμένος τὸ εἶδος. specie purus.

Φακοπτισάνη, cibulum ex lente & ptisana concinnatum.

ΠΤΟΕΩ, ῶ. F. ήσω, consterno metu, terrefacio, exterreo. Basil. εἰ γὰρ τὰ φρικτὰ πτοεῖ. ¶ Item obstupefacio attonitum reddo.

Πτοέομαι, οῦμαι, terrefio, seu exterrefio perterreor. Plut. in Alcib. πτοηθέντες καὶ διαφυγόντες τὴν ἔρημον. expauefacta & exterrita cocumice. ¶ Item obstupefio, attonitus reddor. Arist. hist. an. l. 1. πτοεῖται ὑπὸ τῶν ξύλων attonitus est ad ligna. Eur. ἐπτοήθης ἔρωτι, amoris œstro ad stuporem vsque perculsus es.

Πτόησις, εως, ἡ, pauor & consternatio, timor, metus. 1. epist. Pet. c. 3.

¶ Interdum significat niniam & velut attonitam rei veneræ libidinem: vt apud Arist. de gen. anim. l. 4.

Πτόα, ας, ἡ, pauor & consternatio seu timor, metus.

Πτοιόω, ῶ, idem cum πτοέω. Mosch. in Megar. Πρός σ' ἔτι μ' ἐπτοίησε δόλῳ γλυκὺ φίλτρον ἔρωτος Ὑπνον.

Πτοιόομαι, idem quod πτοέομαι. Od. χ. τῷ δ' ἐφρένες ἐπτοιώθην, eorum mentes expauescebant. Item attonitus sum re aliqua, admiror rem aliquam ad stuporem vsque, & impotenti eius desiderio flagro. Apud Hesiod. in Erg. Κυρότερόν γὰρ ἀνὴρ μᾶλλ' ἀμέλειας ἐπτοιώθη, exp. gaudens æquales spectat & animo intento.

Πτοίησις, idem cum πτόησις. Plat.

Πτοίωσις, idem quod πτόησις. Plut. in Fab. & in Crasso. Item impotens & veluti stupida libido rei alicuius, nimia affectio. Plut. in lib. περὶ δ' ὀνομάτων. ¶ Item sternutatio. Hesych.

Πτοιωλὸς, ὸν, ὁ. pauidus, timidus, meticulosus.

Πτοιώω, ῶ, idem cum πτοιόω, seu πτοέω.

Πτώσσω, f. ξω, q. d. metu contrahor. Proprie dici volunt de animantibus quæ conspecto hoste præ metu se contra hunt in loco aliquo ad latendum commodo. Aristoph. in Vesp. πτώσσουσι φεύγουσι τὸν ἐν τῇ ἀλίᾳ λόφον. Hoc. ad Philip. τὸν ἄλλοις ὁρῶν τοὺς πρὸ αὐτοῦ τῇ συμφορᾷ κεχαμαὶ πτώσσοντας ἐπτηχότας ἀφίστασθαι τῶν πόλεων. Exponitur etiam, expauesco, exhorresco, perhorresco. Athe. ὡς πάντας πτῆξαι. ita vt omnes perterrerẽtur. Itẽ rugiose vt Eurip. πόλις πρὸς πόλιν ἔπτηξε χθαμαλόφρων ciuitas calamitate accepta trepida se recepit ad aliã ciuitatem, seu confugit. Item abscondo & occulto me. Dicuntur & πτώσσειν qui in insidiis latent se non mouentes donec occasio se offeat inimicum inuadendi vt apud Aristop. πτήξαντες κρύπτει. ¶ Item actiuè, perterrefacio vt quis metu velut contrahatur. Il. ξ. πτῆξε δ' θυμὸν ἐοῖ φόβοισιν Ἀχαιῶν.

Πτῆξις, ὁ, ἡ. pauidus, timidus. Hesych.

Πτῆξις, ὁ, idem, apud eundem. (eundem.

Πτῆξιμος, trepidatio quum aliquis metu contrahitur apud

Πτώσσω, idem cum Πτώσσω, metu contrahor, perterreor. Item trepido, expauesco. Il. δ. Τὸν πτώσσοντ' ἐν δηΐοις πολέμοιο γεφύροις. Sic Il. κ. Achiui πτώσσουσιν ὑφ' Ἕκτορι. Item metu consternor, metu percussus concido, vt Il. φ. Ἐν δ' πτώσσουσι κατ' ὄδωρ. Item abscondo me præ metu. Il. Πτῶσσον ὑπὸ κρημνοῖ. ¶ Significat etiam, mendico. Od. ρ. ἀλλὰ πτώσσων κ' ἐν δῆμον ἐλεύσομαι εἴ τί κ' ἔπειτα δοῖεν γαστρὶ δ' ἀνάλλον. Item timidè mendicans oberro. Hesiod. in Erg. μήπως τε μετ' ἐξ χατίζων Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους.

Πτῶξ, idem quod πτῆξ. pauidus, timidus. Il. χ. ἄφαρ' ἀμάλλιε' ἐπὶ πλῶκα λαχοῦσ'. Item substantiuè pro lepore. vt Il. ρ. ὡς ἔλαφος τε πτῶξ. Et Theoc. id. 1. ἢ ἐπὶ πλῶκας τὰ λέει ἢ θηρία τὰ λύκα διώκει.

Πτωκὰς, ἀδ. ἡ. pauida timida, vel fugax. Apud Soph. in Philoct. nonnulli per πτωκάδας, intelligunt harpyas.

Πτωκάζω, idem cũ πτώσσω, metu consternor, expauesco. Il. δ.

Πτωχὸς, ὸ, ὁ. mendicus. Od. ξ. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες, Ξεῖνοί τε πτωχοί τε. Hesiod. in Erg. Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονεῖ. Discrimen inter πτωχὸν & πενιχρὸν, docet Aristophan. in Plut. Compar. Πτωχότερος, mendicior, apud Athen. l. 6. & irreg. πλουσιώτερος, apud Aristoph.

Πτωχικὸς, mendicus, pauperrimus. Item qui mendici est, qui mendicis conueniit: vt πτωχικὴ στολὴ, apud Eur. in Rhesso. Et ὁ γάμος πτωχικὸς, apud Luc. de scrib. hist.

Πτωχίζω, ad mendicitatem redigo, pauperem facio: 1. Reg. c. 2. Κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει.

Πτωχεύω, f. εύσω, mendicus fum, mendicando vno. Arist. Rhet. 3. τὸ μὲν πτωχεύειν τὸν δὲ οὐ χίμαιρον πτωχεύειν. 2. Cor. c. 8. (de Iesu Christo) δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὤν. Item mendicus oberro, mendicans peto. Od. τ. πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον. Et cum accus. Od. ρ. & apud Theog. Cum genitiuo sign. egeo, indigeo. Greg. ὅτε δὲ πλούσιος ἢ νοημάτων ψυχῇ δεῖται φθονεῖν πτωχεύει πότε.

Πτωχείαι, ας, ἡ, mendicitas. Aristoph. in Plut. πτωχείας φαμὲν πατέρ' ἀδελφέ.

Πτωχεῖον, τὸ, locus in quo mendici degunt & aluntur, in Pand. & cap. 8. concil. Chalced.

Πτύρω, idem cum πτοέω, consterno, expauefacio, perterrefacio. Vnde passiu. πτύρομαι, peculiariter de equis, vt & πτοέομαι. Plu. in Fab. Περιελόντες δὲ τοὺς ἵππους ἐκ τῶν ἁμαξῶν καὶ πτυρόντες ἐξέστησε, consternato & attonito equo. Sic & apud Diodor. Sicul. in Hist. Alex.

Πτυρμὸς, ὁ, ἡ. pauor & consternatio. Hesych.

Composita ex primum ex Πτοέω.

Ἀναπτοέω, cõsterno, perterreo. Mosch. id. 2. Ἡ δ' ὑμάλια κυανόχρωτα ἀνεπτοίησεν ἔνεκεν, suauiter dormientem perterruerũt sõnia

Ἀναπτοέομαι, οῦμαι, consternor, expauesco, perterreor vt ἀναπτοηθεὶς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναικὸς obstupefactus comitate mulieris. ¶ Item erigor spe & animo. Herodian. li. 2. de [Nigro ad imperium euocato] ἀνεπτοήθη τε πάντες καὶ μᾶλλον ἢ μάλιστα πρὸς τὴν ἐλπίδα. animo erecti erant. Plut. in Sertor. ἀναπτοηθεὶς πρὸς τὴν ἐλπίδα. (cultus.

Ἀπτόητος, sine ἀπτοίητος, interritus, intrepidus: metu non pes-

Ἀποπτοέω, ῶ, exterrefacio, vel obstupefacio. vnde ἀποπτοήμων apud Polyb.

Διαπτοέω, perterrefacio. Basil. n' ἐκεῖ σε πάντα διεπτόησε.

Διαπτοέομαι, perterreor, seu perterrefio, metu percellor. Plat. de rep. l. 1.

Διάπτοησις, ἡ. pauor attonitus. Item διάπτοησις ἀφροδισίων vehemens & impotens libido. Plat. de leg.

Δορυπτοήτος, hasta percussus. in Epigr.

Ἐκπτοέω, exterreo, exterrefacio, metu consterno, apud Pol. Item obstupefacio. ἐξεπτοήθη, exp. etiam impotem animi esse.

Καταπτοέω, metu consterno, perterrefacio.

Πολυπτόητος & πολυπτοήτος, pauidus, meticulosus. Item tumultuosus. Plut. & Πολυπτόητος θάλασσα, valde fluctuans mare in Epigr.

Composita ex Πτήσσω.

Ἐκπτήσσω, expauefacio, seu exterrefacio. Eurip. in Hecuba.

Καταπτήσσω, idem cum πτήσσω, perterrefio. & timore contrahor, deiecto sum animo ex pauore, & metu consternor. Antiphon. & Plut. & Il. χ. Item perterrefio admiratione, obstupefio. Odyss. θ.

Ὑποπτήσσω, præ timore me submitto, pauore & metu percussus submitto me. Xen. pæd. 1.

Composita ex Πτοέω & Πτωχός.

Καταπτώσσω, idem quod Πτώσσω. metu concito. Hesych.

Καταπτωχόομαι, ad mendicitatem redigor, pauper fio. Vnde part. κατεπτωχόμενος, apud Plut. in Cicer.

Φιλόπτωχος, mendicorum seu pauperum amans, promptus ad iuuandos mendicos & pauperes.

Πτελεμός, vide in Πόλεμος. Πτέλις vt Πόλις.

Πτόλεθρος in Ὄρθος. Πτυάς, in Πτύω, Πτύγμαι, in Πτύσσω.

ΠΤΥΓΞ, γγος, ὁ. pryna: auis genus, de qua Arist. hist. an. l. 9. c. 11.

Πτύελον, &c. vide in Πτύω. Πτυκτὸς, &c. Πτύξ Πτυξὶς, in Πτύσσω. Πτύρω, &c. in Πτοέω.

ΠΤΥΣΣΩ. F ξω, plico, conplico. Item in rugas & sinus cõtraho. Luc. c. 4. καὶ πτύξας τὸ βιβλίον ἐκάθισεν, plicato libro. Plut. in Rom. τὴν ἀλουργίδα πτύξας, purpuram in sinus contrahere. Sic apud Hom. Πτύξαντα καὶ ἀναπτύξαντα χιτῶνα, duplicans vel complicans.

Πτύσσομαι, complicor: Herodian. l. 1. ἀμφοῖν ἐκατέρωθεν ἐκπτυσμένων, ex vtraque parte replicatiuum. Adud Hom. Il. ν. haltæ φλοιοὶ πτυσσόμενοι dicuntur, quæ adeò flexibiles sunt vt ferè complicari, id. est, duplicari videantur cubando concussæ. Eust.

Πτύγμα, τὸ, plica, sinus: vel sinus res cõplicatæ. Il. ε. πέπλοιο πτύγμα. Apud medicos Πτύγμα ῥάκους, idem quod Πτυκτὸν ῥάκος. Πτυγμάτιον, (forma diminut.) idem quod πτύγμα, Paul. Ægin.

Πτύξις, εως, ἡ, plicatio, plicatura. Hesych. πτύξις θώρακος squamæ aliæ aliis incumbentes Iob. 41.

Πτυκτὸς, ὸ, plicatus, complicatus: vt Πτυκτὸς ῥάκος & Πτυκτὸν λινοῦν, apud medicos, pro quo & Πτύγμα ῥάκους, linteamen duplicatum aut triplicatum, quod oleo aliquo imbutum imponitur vulneri.

Πτυκτίον. Hesyc. est, libellus plicatilis, pugillares plicatiles.

Πυκτὸς, idem quod Πτυκτὸς. Herodia. l. 7. εἰς ἓν καὶ κεκοσμημένον γράμματα ἐν πτυκτοῖς πίναξι, literas obligatas duplicibus tabellis.

Πυκτίον, libellus seu tabella plicatilis: seu pugillares. Eust. & Suid. (lares. Suid.

Πυκτεῖον, tablinum, locus in quo reponuntur tabulæ pugil-

Πυκτὶς, ἰδὸς, ἡ. idem quod Πυκτίον. in Epigr. Πυκτίδ' ἐς exp. etiam fidiculæ. ¶ Item Πυκτὶς dicitur esse animal quoddam, apud Aristoph.

Πτυξ, υχὸς, ἡ. plica, plicatura. Hesy. Item ruga, & sinus vestis. Athen. l. 13. & Theoc. id. 19. In scutis Πτύχες sunt corta corio multipliciter imposita. Il. ε. & υ. Et in mõtib. Πτύχες sunt striæ, ad similitudinem vestium striatarum & complicatarum. Hom. Ætheri quoque Πτύχες tribuuntur, apud Eurip. in Helene. Sic & dicuntur tanuæ & valuæ. Poll. lib. 1. Apud Basilium testaceæ valuæ ostrearum, quas modò pandunt, modò claudunt, sic etiam nominantur. Eidem Πτύχες sunt quoque laminæ pupillarium.

Πτυχὴ, ῆς, ἡ. idem quod πτύξ. Eurip. ἐν δ' ἵππου πτυχαῖς, in plicis libelli. ¶ Item πτυχαὶ in clypeis dicuntur diuersæ laminæ quibus sunt obducti. Suid. ¶ Item montium sinus, seu cauti recessus & conuallies. Soph. in Oedyp. tyranno. ¶ Sic nominatur etiam locus in naui, vbi nauis nomen inscribitur. Scho. Apoll. Apol. in lib. Arg. Pro quo apud Pol. l. 1. scribitur πτυχή.

Πτυχώδης, ες, ὁ, ἡ. multas habens plicas, rugosus seu plicatilis. Arist. hist. an. l. 5.

Πτυχίον, τὸ, idem quod πτυκτίον. Schol. Arati.

Πτύξ, πτύκος. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναπτύσσω, expãdo, explico. Item aperio: vt ἀναπτύξας τὰς θύρας, explicatis ianuis, apud Philostr. in epi. & ἀναπτύξαι χρόας expan-

expandere palmas, apud Eust. ¶ Item patefacio, reuelo, detego, item explano, declaro. Dionys. Theol. ἀναπτύξαντες τὴν ὁρῶν ἀρετὴν ἐν ἡμῖν φανερῶς.

Ἀναπτύσσομαι, expandor, aperior. Arist. l. 3. de part. anim. Et ἀνεπτυγμένων, apertum expansum. Xen. in tyran.

Ἀνάπτυξις, expositio, explicatio, declaratio. Philopon.

Ἀναπτυκτικός, ἡ, ὴ, apertilis, seu adapertilis, item apertus, siue explicatus. Arist. hist. an. l. 4.

Ἀνάπτυχος, ὁ, ὴ, idem quod ἀνάπτυξις. Pro quo per syncopen dicitur ἀνάπτυκτος, apud Eurip. in El.

Προσαναπτύσσω, (Dor. Ἰ) replico, vel insuper replico.

Διαπτύσσω, duplico, i. complicamus & connexũ dissoluo. Greg. ad Athan. Τὸ φανερὸν τοῦτο ἐστὶ νῦν ἐν τῷ λόγῳ, εἰς τὸ ἀναπτυσσόμενον διαπτύξασθαι. Exponitur & expando, aperio, apud Theoph. hist. pl. l. 4. item explico, in metaph. sign. apud Eur. in Hippol. Τὸ μὲν τοι πρᾶγμ' ἔχει πολλὰς λόγους, εἴ τις διαπτύξειεν, οὐκ ἀπαλὸν τόδε.

Διάπτυξις, explicatio, solutio.

Διάπτυχος, duplex, duplicatus. Od. μ. δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων ἀνέρα λωτόν. Διάπτυχοι, duo. Eur. in Iphig. Taur.

Δίπτυξ, idem Apol. Arg. 2. δίπτυχα λωτοῖο Κάλυβαλα.

Διπτυχὴς, duplex, geminus, duplicatus.

Διπτυχίζω, duplico. Hesych.

Ἐπιπλύσσω, complico, complicando claudo. Gal. ἐπιπλύσας τὴν ἀρχὴν ἐν ἑαυτῷ ἐφ' ἑαυτὴν ἐπιστρέφει, duplicare replicando.

Ἐπιπτύσσομαι, compleor, complicando claudor. Arist. hist. anim. l. b. 1.

Ἐπίπλυμα, τὸ, operculum, applicamen. Arist. hist. an. l. 4.

Ἐπιπλυκὴ, applicatio operculi. Basil. in Hexaem.

Ἐπιπτυκτὸς, idem quod ἐπίπτυμα, seu plicandus. Plut. & Lue.

Περιπλύσσω, vt complico, circumcirco obuoluto. Diod. l. 8. Item circumdo, circumfundo, item complector, amplector. Dion. Sam. in epitaph. Cleon. μέτρον Ἀθωὶ πάντα τὸν ἐν ἀγκῶνι. Ὡς ὅτε φορβήνῃ, ἢ χρύσεα χείλεα χείλεσι μίξῃ.

Περίπτυμα, spermatum. Eurip. in Ione.

Περιπτυκτὴς, circumplexus, complexus. Athen. l. 3.

Περιπτυχὴς, circumplexus, circumdatus. Soph. in Aiace.

Πολυπλὺς, multiplex, multas plicas habens, sinuosus. Item, in quo multi sunt cani & sinuosi recessus: vt Γῆρας πολυπλόκαμον. Iliad. γ.

Προσπλύσσω, applico, item complector, amplector. Eurip. in Electr. Ἔλθοις δ' Ἀθήνας πολλοῖς θεοῖς θεὰ προσπτύξαι, veneranda idolum amplectere.

Προσπλύσσομαι, applicor, item circumplicor, circumplector, amplector. Luc. Ἀφροδίτης δὲ τὴν ἐκείνου θέλεις ἴδειν προσπτυσσόμενον; Et cum dat. προσπτύσσομαί τε αὐτῷ ῥοθίοις. Item amicè faluto, blandè compello. Od. ξ. ἐπεὶ προσπτύξασθαι μύθῳ. Sic & Od. ξ. & ρ. item amicè excipio & amplector, apud Apoll. Arg. lib. 1. χείρας χερσὶ κάρη τε κατὰ κόλπον ἀμφιπεσὼν προσπτύξαιο. ¶ Item interrogo, apud Nonn. Apud eundem signif. etiam adoro.

Πρόσπτυγμα, τὸ, amplexus, vel id quod amplectimur. Eurip.

Συμπτύσσω, complico, seu claudendo complico: vnde συμπτυγμένος, complicatus. Exponitur etiam, cumulatus, confertus, apud D. Areop. (hierarch.

Συμπτυγμόν, confertim, cumulatè, astrictè, in eccleiast.

Σύμπτυξις, clausura, conclusio. Basil. homil. 10.

Συμπτυκτικὸς, complicandi & contrahendi vim habens: seu astrictiuus, constrictiuus. Dion. Areop. de Pace.

Τρίπτυχος, triplicatus: vt τρίπτυχα κοκκίνου, apud Gal.

Π Τ Υ Ω. f. ὕσω, spuo, exspuo, excreo. Xen. p. 2. 8. μηδὲ πτύοντες μηδὲ λαμπυρίζοντες. Et cum accus. Il. ψ. Αἷμα πολὺ πτύουσα. Et cum dat. apud Soph. Πτύω σε προσώπῳ, inspuens in faciem patris. ¶ Item metaph. contemno: vt apud eundem. Ἀλλὰ κἀν θεοῖσι δυσμενὴς μόλοις τῷ παιδί σε. ¶ Mare etiam πτύειν dicitur, quum exspuit & eructatio Epigr.

Πτύσμα, τὸ, sputum, id quod excreatu eiicitur. Hippocr. epidem. l. 6. & Poll. l. 2. (2. c. 2.

Πτύσματος, ὁ excreatio exspuitio. Aret. de notis acut. morb. lib.

Πτύελον sine Πτυάλη, sputum. Alex. Aphr. l. 2. probl. ¶ Hesych. est etiam vas idoneum ad lauandum.

Πτυαλίζω, frequenter spuo, os plenum habeo sputo. Hippocr. in prorrhet.

Πτυαλισμὸς sine πτυαλισμὸς, screatus, excreatio: vel sputatio, crebra sputi eiectio, idem de vict. rat. in morb. acut.

Πτυαλιστὴς, ὁ, sputatrix. Species quædam est aspidis, apud Paul. Aegin. l. 5. c. 19. ab inspuendo veneno corporibus sic dicta.

Πτυάστρα, ventilabrum, instrumentum rusticorum, quo semina post trituram à pulvere & aceribus repurgant, iactatione contra ventum facta. Il. ν. & apud Xen.

Πτυίζω, spuo, crebrò spuo. Etym.

Πτύσμα, τὸ, idem quod πτύσμα.

Composita.

Αἱμοπτυικὴς, ὁ, ἡ, sanguinem spuens, sanguinem excreans. Paul. Aegin.

Ἀκπτύω, exspuo, respuendo eiicio: propriè, sursum spuo. Apo. Arg. 2. παγχλαζεῖν ἀκπτύει πυμαίνων ἀχρίου. ¶ Item despuo, conspuo, i. contemno, derideo. Gal.

Ἀπεπτύω, spuo, exspuo: idem quod πτύω. Xen. Pæd. 1. ἀφ' ἧς μὴ ἀπεπτύετο καὶ ἐστὶ Πέρσας καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομυττίζειν. Sic in anthol. Epigr. lib. 4. εἰ δ' ἀφθὼν τὶς κάλλος ἀπεπτύετο. Et cum accus. Il. δ. & ψ. ¶ Item respuo, aduersor, aspernor. Hesio. in Erg. Οὐδὲ τέλος κλυόντες ἀποπτύουσι δίκας, auertantur preces. Eurip. in Hippol. Ἀπέπτυσ', οὐδὲ εἰς ἀδικῶν ὄψει με φίλ-

Ἀπόπτυμαι, exspuor, spuor. Gal. (λῳ.

Ἀπόπτυστος, ὁ, ἡ, ὸν, aspernandus, aduersandus, detestandus: vt ἀπόπτυστος φρένας. Eur. in Med.

Ἀποπτυστὴς, ὁ, aspernator, contemptor. Oppia. ἀλιεύτ. 2.

Ἀποπτυστίζω, respuo, spuendo eiicio vel eructo. Arist. histor. an. l. 4. Ἀποπτυστίζει τὴν θάλασσαν, respuit marinam.

Διαπτύω, despuo. Et metaph. contemno, fastidio. Dem. pro cor. συδ' ὁ σύμπας αἰὼν ἀφ' ἑαυτὸν τοὺς ἄλλους.

Διάπτυστος, despuendus, despui dignus.

Εἰσπτύω, inspuo: vt εἰσέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῷ.

Ἐκπτύω, exspuo. Od. κ. item respuo, abhorreo.

Ἐμπτύω, & poet. ἐνεπτύω, inspuo. Paul. Ægin. lib. 5. c. 19. ἐνίοις ἐμπτύει τοῖς σώμασι τὸ ἰόν, corporibus venena inspuit. Athen. l. 8. ἐνέπτυσε εἰς κύπελλον.

Ἐμπτύσομαι, vnde ἐμπτυσθήσομαι. insputabor, conspuar.

Ἐπιπτύω, inspuo, insputo.

Ἐπίπτυστος, dignus qui insputetur.

Ἐπιφθύω, & Doricè ἐπιφθύσω, inspuo veneficarum more. Theocr. id. 7. Ἀλλ' ἐς ὄμφαλὸν ἐφθύσω τὸ μὴ καλὰ τόφρα ἐρεῦσαι. Exponitur etiam ἐπιφθύσω, futurum edo.

Καταπτύω, despuo, i. auersor, vel abominor. Dem. pro cor. τίς δ' ἐκ κατέπτυστο σὲ τοιοῦτος non in te despueret? Luc. καταπτύω τῆς φιλοσοφίας.

Καταπτυστὸς, despuendus, detestandus, abominandus. Dem. pro cor. & contra Midiam.

Προσπτύω, aspuo, inspuo in aliquem, conspuo: vt in Hippiat. ἄλλος ἐστὶν ὃν δίκαιος ἐμοὶ προσπτύσαι τὸ φθαλμῶν. Item dispuo, i. contemptim reiicio. Athen. φροσπτύω τὸ καλῶς τοῖς ἀστοῖς αὐτὸ θαυμάζειν. Ἀλλ' οὐκ ἐμοὶ γε πρὸς τοῦτο φοῖτ'.

Πτυκάζω, πτυκὰς, vide Πτυσσω, in Πτυσσω.

Πτύκμα, &c. in Πτύσσω. Πτυξ, πτύσσω, &c. in Πτύσσω.

Πτυλὶς, in Πτύλον. Πτυχὴ, &c. vide Πτυσσω in Πτύσσω.

Πύκλος, in Πυκλος. Πυκνὸς, &c. in Κυκνος.

Π Υ Γ Η, ἡ, ἡν, nates, clunes. Aristoph. γυμνάζεσθαι γὰρ ἐν πόλει πυγὴν ἀλλομαι. Athen. l. 13. ἰσχνοὶ πυγαὶ φανοὶ κελίοι. Et ἐς κεῖνος πυγὴν ἀφ', prouerb. in lipponentes iactatum, apud Suid. ¶ Pro Πυγὴ dibitur etiam Πυξ, apud Arist. in physiogn.

Πυγαῖος, posticus, qui est natium: vt πυγαῖον ἄκρον, extrema natium pars. Πυγαῖα, dicuntur clunes, teste Polluce. ¶ Item πυγαῖα. Hesych. & Suidæ sunt spiræ columnarum, & pars corporis nostri ossi sacro coniuncta. ¶ Item πυγαῖος dicitur ciuis, dus apud eundem. Suid.

Πύγελος, secundum clunes, vel nates, anetsè. Aristot. hist. an. l. 5.

Πυγίδες, τὸ, exiles nates, clunes aridæ & depressæ. Aristoph. in Equit. (πύγιζον τυ.

Πυγίζω, f. ίσω, prædico, cum auersio coëo. Theocr. idyll. 5. Ἀτὰρ ἐ-

Πυγισμὸς, τὸ, prædicatio: apud eundem ibidem.

Πυγιστὴς, ὁ, prædico.

Composita.

Ἀντίπυγος, oppositas seu obuertas nates habens: vt ἀντίπυγος ἐγκλίνῃ, coit obuertis clunibus.

Ἄπυγος, nates non habens: vel perexiles nates habens. Simonides in iambis de mulieribus.

Εὔπυγος, cui bonæ seu pulchræ nates sunt. Poll.

Εὐπυγία, ἡ, pulchræ clunes, seu pingues clunes. Athen. l. 15.

Καλλίπυγος, pulchras habens nates: vt καλλίπυγος Ἀφροδίτη, & καλλίπυγος ἵππος, apud Athen. l. 12.

Καταπυγὴς, cinædus. Athen. l. 7. & Aristoph. in Vesp.

Καταπυγίς, idem. Hesyc.

Καταπυγών, idem. Aristoph. in Nub. & in Equit. ¶ Attici medium manus digitum καταπύγωνα vocabant. Poll. l. 2.

Καταπυγωνίστρια, obscœnæ libidini addictior. Suid.

Καταπυγοσύνη, ἡ, flagitium illud obscœnum quod clunedi patrant. Aristoph. in Neb. in Pericle.

Καταπυγοῦν, obscœnum illud opus patrare: vnde καταπυγοῦνται, apud Suid. (ciles.

Λεπτόπυγος, tenues & exiles habens nates, aut macras & gra-

Λευκόπυγος, qui est candidis natibus, ac proinde pleruque mollis & effœminatus. Suid.

Λιπόπυγος, attritas nates habens & exiles. Poll. l. 2.

Μελάμπυγος, cui sunt nigræ nates: sic pleruque fortes dicebantur. Hesych. (solitæ

Ὀρθόπυγος, qui habet nates erectas, qui non est clunib. pen-

Ὀρθοπυγεῖν, clunibus erectis esse: erigere se vt altior & procerior videatur. Hesyc.

Ὀρθοπύγιον, erecti clunes: pars supra clunes elata, & ἄρθρ dicitur. Hesyc.

Ὀρροπύγιον, & ἐρεπύλιον, & ἐρεπύλιον, via illa ac velut linea, quæ scrotũ mediũ intersecans per θῦρον vsq; ad anum tendit. Gal. in lex. Hippocr. seu est vltima pars spinæ qua vertebræ desinunt, in anibus manifestior quàm in homine. Arist. hist. an. l. 2. κἀν μὲν κὰ ἰσχυρὸν ὀρροπύγιον ᾖ. Et Aristoph. in Nub. ὡς ἡμῶν δ' ἂς ἢ κ' ὁ θεμὰ ἀφ' ἑν ἢ κ' ὀρροπύγιον.

Dec. Ἀνόρροπύγ, qui orthopygium non habet. Et ἀνόρροπύγ πῖτος, volatus qui nullo caudæ gubernaculo regitur. Aristot. (l. 2. c. 12.

Μικροῤῥόπυγ, cui est paruum orthopygion. Idem hist. an.

Σειροπυγίς, nomen auiculæ, à frequenti lumborum seu natium commotione sic dictæ: quæ alias σεῖρα etiam, & ἰυγξ, nec non κίκλ appellatur. Suid.

Ῥαθαυχίζω, planta pedis nates alicuius seu clunes ferio. Aristoph. in Equit.

Πυγμοπυγών, &c. vide in Πύξ. Πυδαρίζω. in Πῦς

Π Υ Ε Λ Ο Σ, ὁ, solium, alueus: locus in quo quippiam lauatur. A Polluce inter balneatoria vasa numeratur, qui & ex Eupolidis tarsiarchis citat ὅστις πυελον ἥκει ἔχων. ¶ Anatomicis πυελ dicitur cauitas in cerebro membranosa, per quam ceu canalem pituita defluens in palatum & nares transcolatur. ¶ Item theca, loculus, arca, apud Suid.

Πυελίς, cauitas anuli, in quam gemma inseritur, teste Polluce. Sic Suid. à Lysi & Aristophane vocatum tradit id quod suo tempore σφραγιδοφυλακεῖον nominabatur. Latini palam anuli dicunt.

Πυελίον, tolabrum seu folium arcum in quo se lauant. Hesych.

Πυελώδ, ὁ ἡ, similis πυελῳ, concauus in modum πυέλου. Arist. hist. an. l. 1. c. 15.

Πυέω πυθία. πυθών, vide in πυθ.

Π Υ Θ Ω F. ω, putrefacio, Il. δ. στὲ δ' ἐστία πυσε ἄρκρα. Hesiod. in Erg. ἵνα μὴ πυθῇ ἀνὰ δῶμ θ.

Πυθέομαι, putresco, putrefio. Od. α. ἀ δ' ἀ πολλὰ ἐστία πυθέ ὀμβρῳ. Hesiod. in Asp. σεσεγκ ἀλφαλέον μελαίνῃ πύθε ἀέρ.

Πυθεδών, ὁ, putredo. Nic. in Ther. ἀλφὰ δ' σαρκὶ πυθεδόνας κατεχλῆν δ' ὑγαλδίας.

Πύθων, draco vel serpes, quem Apollo interemit: sic dictus, quòd ex putredine terræ ortus esset. Plut. in Hell. & alibi.

Πύθων dicebatur etiam dæmonium cuius afflatu futura prædicebant. Suid. & Hesyc. Et οἱ πύθωνες, è ventre hariolantes. Plut. de def. orac.

Πυθωνικ, Pythonicus: vt πυθωνικὴν πνεῦμα.

Πύθ, ὁ, ἡ, cognomen Apollinis, à serpente pythone ei impositum, quem taculis suis interemisse fertur, apud Thucy. Plu. l. c. πυθία, ἡ. ἱερεία, Pythij Apollinis sacerdos, pythia. Plut. in Alex. & alibi. πύθιον, τὸ, Apollinis templum. Et in plur. πύθια, festum Græcorum in honorem Apollinis Pythij, ob interemptum serpentem pythonem.

Πυθικός, pythicus. Aristoph. Thuc. Plut.

Πυθικώδ, ὁ, idem quod ἡ πυθία. Plut. in Hell. & alibi.

Πυθμὴν ἐν, ὁ, fundum, ima pars. Hesiod. in Erg. ἐν δ' ἐν πυθμῇ ἐλπὶς ἔμεινε, sera in fundo parsimonia. Hom. Il. λ. δίνῳ δ' ὑπὸ πυθμένος ἤκεν. & Athe. l. 11. πεποίηκεν πυθμένα μὴ ἔχον, fundũ non habens. Tribuitur etiam plantis, apud Dios. l. 5. c. 135 & Theoph. de cau. pl. l. 3. c. 18. Sic & apud Arist. de gen. an. l. 1. c. 20. & alibi. Item fructibus. Dios. l. 1. c. 171. (de mespilo) πυθμένα πλατὺν ἔχει. Sic etiam ab Atticis dicitur vmbilicus. Sunt & in numeris πυθμένες. Arist. pol. 5. Deriuari δοκεῖ τὸ πυθέσθαι, quòd primò putescere soleat iste locus, docet Eust.

Πυθμενόθεν, funditus, è fundo.

Πυμάτ, (poet.) extremus. Il. δ. πυμάτῃ ὑστερίῃ φαλάγγας. Atat. πυμάτῃ δὴ νυκτός. Item vltimus, postremus. Il. φ. πύματον πίλνον δ' ὁμοῦ ἵππους ἔππους. Vnde τὸ πύματον, vltimò postremò apud Theo. id. 24. τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον. Dicitur quasi πυθμάτ, inquit Etym.

Πύον, sanguis putrefactus. Lycus apud Suid.

Πύον, ὀ, τὸ, pus, seu sanguis putrefactus. Arist. histo. an. l. 5. Πύον ἐκ ὀφθαλμῶν, purè carentes.

Πυόδ ης, ὁ ἡ, purulentus.

Πυόω, ῶ, suppuro, seu ad suppurationem perduco.

Πυόσις ἐως, ἡ, suppuratio. Æt. l. 7. c. 50.

Πυοῦν, idem quod πυόω. [ἐξ ἰχῶρ. παθ. c. 8.

Πύον, morbus pulmonis qui & φθίσις nominatur. Aret. l. 1.

Πυός, colostrum seu colastra: primum lac à partu in omnibus animantibus. Aristoph. in Vesp. ἀ, πυὸν ἀ, πυρεκάτη. Apud eundem in Pace. tribuitur & πυοῖ. ¶ Alicubi πυός exponitur etiam sanguis putrefactus.

Composita ex πυθω.

Διαπυθω, putrefacio, seu penitus putrefacio.

Καταπυθω, putrefacio, putredine consumo vel absumo.

Καταπυθομαι, putresco: putredine consumor.

Composita ex Πυθμήν.

Ἀπυθμήν, fundo carens. Etym.

Εὐπυθμήν, profundum fundum habens, apud eundem.

Δίπυθμον, cui sunt duo fundi: duo funda habens: vnde δίπυθμον κυλίξ, apud Eust.

Composita ex πύον.

Ἄπυος, ὁ ἡ ὀ, qui sine pure est, non purulentus. Suid.

Δίπυος, suppuratus. Hippocr. aphor. 45. l. 7.

Διαπυίσκω, pus moueo, suppuro, ad suppurationem perduco. Gal. de tumore contra naturam c. 3.

Διάπυημα, collectio puris vniuersi, concocto tumore aliquo qui præter naturam est. Hippocr.

Διαπύησις, εως, ἡ, suppuratio. Idem ibid.

Διαπυητικός, ad pus mouendum accommodatum: vt διαπυητικὸν φάρμακον, medicamentum suppuratorium: & διαπυητικὴ ἀγωγή, Gal. ad Glauc.

Δυσπύητος, suppuratu difficilis. Gal. ad Glauc.

Ἐκπυόω, suppuro, ad suppurationem perduco. Diosc. l. 1.

Ἐκπυέω, idem.

Ἐκπύημα, vniuersi puris collectio, tumore aliquo qui præter naturam est concocto. Hippocr.

Ἐκπύησις, ἡ, suppuratio. [& Hippocr.

Ἐκπυητικός, vim habens suppurandi: seu pus mouendi. Gal.

Ἐκπυίσκω, ad suppurationem perduco. Gal. de tum. contra nat. c. 3.

Ἀνεκπύητος, ὁ ἡ ὀ, insuppurabilis. Hippoc. aphor. l. 5.

Δυσεκπύητος, (Decomp.) suppuratu difficilis, qui ad suppurationem difficulter perducitur. Gal. ad Glauc.

Ἔμπυος, in quo pus est suppuratus, purulentus: Plut. ἐμπύῳ θλῖψ ὥσπερ αἰτίῳ πυ. Vtitur & Galenus in prognost.

Ἐμπυοῦς μοῦς, Hippoc. appellat linamenta concepta & ceroluta quæ vulneribus indunt ad purgandam saniem.

Ἐμπυικός, idem. Item peculiariter qui pus & purulenta spuit. Gal. de caul. puls. l. 4. c. 9.

Ἐμπύη, morbus cum pus ex thorace aut latere proueniens per pulmonem excreatur. Aret. l. 1. de diut. morb. c. 8.

Ἐμπυέω, purulentus sum seu pus excreo. Idem ibid.

Ἐμπύημα, collectio puris facta in quacunq; corporis parte suppuratio. Hippocr. aphor. l. 4. Aut effusio puris inter thoracẽ & pulmonem. Ægin. l. 3. c. 32. & Gal. de tum. cont. nat. c. 3.

Ἐμπύησις, suppuratio. Hippocr. aphor. l. 5.

Ἐμπυίσκω, idem cum ἐμπυέω. Gal. loco citato.

Ἐμπυόω, pus ingenero, purulentum reddo.

Ὑπόπυος, suppuratus. Ὑπόπυον, collectio puris copiosi sub cornea oculi tunica. Aet. & Ægin. l. 3.

Π Υ Κ Α, densè, spissè. (ἐκ πυκνοῦ deriuatum, teste Eust. quæ enim complicata sunt, eadem & densa seu spissa sunt.) Il. μ. πυκὰ δ' ἄρα τοῖσι θυρεοῦν. Exponitur etiam, prudenter, accuratè, seu assiduè. Od. α. τοῖσ πυκα ποιε θεός.

Πυκάζω, densò, stipo. Hesiod. in Erg. ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα κρύψε δ' ἀγαθοῖσι, πίλοις ὑπὸ δ' ἔστορε πυκάσσας. ¶ Item tego, intego, cooperio. Il. ρ. πᾶν φυρὶ κῆρ ἐνέδη κ πυκάζεται ἑωυτῷ. Metaphoricè dolor cor alicuius πυκάζειν dicitur, i. coarctare, constringere in eodem libro, ἔστορε δ' αἰὲν ἄγκῃ πύκασσε φρένας ἀμφιμαρύσας. Exponitur etiam, munio, fulcio, firmum reddo. Hesiod. in Erg. Νῦν δ' ἐν ὑπερφιάλοισι πυκάσσαι, τελέσσαι.

Πυκάζομαι, denso, tego, &c. Athen. l. 7. Item tegor, integor apud eundem lib. 11. θωμὸς ἀνθεσι πάντα πεπυκάσθαι. Exponitur & accuratè elaboro. vt Il. ψ. ἅρμαθ' ἅ χρυσῷ πεπυκασμένα κοσμήσαι τε. Πεπυκασμένος νοῦν, prudens, callidus. Hesiod. in Erg.

Πυκασμός, densatio, vel densitas. Suid.

Συμπυκάζω, (comp.) contego, operio.

Πυκνός, ὴ, ὸ, (deriuatum ex πυκα, assumpto ν vt sit quasi πυκνός) densus, spissus: cui oppon. ἀραιός & μανός, rarus & λεπτός, tenuis, exilis. Theophr. (de folio abietis) Πυκνὸν ἄτυς ὄζος μηθ' ἑνὶ δίνας. Od. ξ. Σῶρυς δ' ἐκ δίλαιν ἀξμ πυκνὸς ἐνθα ἑ, ἐνθα Πυκνὸς ἀ, θαμέας. Exponitur & creber. vt apud Athen. lib. 13. Πυκνὸς δ' ἐβάλλετο βαχὺν κ τοξάμενοι κόρυ γ' ἀρετῆς. Hinc πυκνὸς & πυκνὰ adverbialiter quoque vsurpantur, pro crebrò. Aristot. Rhet. 1. Πυκνὸν ἀπαντεῖ. Il. σ. Πυκνὰ μάλα γ' ἀναχαιτίζουσι. ¶ Νοῦς πυκνὸς, mens prudens & varia rerum cognitione & scientia veluti densa. Sic dicitur ἀνὴρ πυκνὸς ἐν φρεσί, historiæ, eccles. lib. 5. Hinc & πυκνὰ exp. prudenter.

Πυκνῶς, densè, spissè. Athen. l. 9. Item crebrò, frequenter, sæpe. Plat. polit. 1. Pro eodem dicitur & πυκνάκις, apud Aristot. probl. sect. 3.

Πυκνότης, ητος, ἡ, densitas, spissitudo. Plut. sympos. 6. Aristoeth. 5. c. 1. Item crebritas. Herodian. l. 7. ¶ Item prudentia. Aristoph. in Equit.

Πυκνόω, ῶ, denso, spisso. Plut. symp. 6. Πυκνοῦσι τὴν ἐλίμνην ἀλλὴν χαλοῦσι. Dicitur & aliquis rem quamprimum facere πυκνούσας, quum expius eam facit, & iteratis vicibus.

Πυκνώμαι, densor, spissor, spissesco. Plut. in Aleib. ὁ σίδηρος ὁ τοῦ πυρὶ μαλακοῦμενος, αὖθις ὑπὸ τῆς ψυχῆς πυκνοῦται.

Πύκνωμα, τὸ, spissamentum. Item frequentamentum. Plat. polit. lib. 7.

Πυκνῶς

Πύκνωσις, ἡ, densatio, spissatio. Plut. de def. orac. item densitas, spissitudo. idem sympos. 6.

Πυκνωτικός, ή, densandi vim habens. Et πυκνωτικὴ δύναμις, ipsa vis densandi. Diosc. l. 3. c. 25.

Πυκνός, idem cum, πυκινός. Iliad. ω, Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀρμῷ πυκνώσῃ λίθοισι. Et Iliad. ξ. πυκνὰς θῦρας. ¶ Item prudens, callidus: vt πυκνὴ βουλὴ, Iliad. β. & πυκνὰ μήδεα Odyss. κ.

Πυκνῶς, idem cum πυκνός, densè, item crebrò. Od. υ & ψ. item prudenter, sapienter. Odyss. α. Exponitur &, accuratè, firmè. Pro eodem vsurpatur & πυκινά.

Συχνός, ή, ὸν, idem quod πυκνός: ex quo & factum videtur: frequens, creber. Apud Plat. συχνὸν πολίχνιον, oppidulum in quo est frequentia, item multus, copiosus: vt ἀτὴν συχνὴν, apud Aristoph. in Pluto. Et συχνὸς χρόνος, multum tempus vel multum temporis. Plat. Demost. & alij. Dicitur & συχνῷ βελτίων, apud Plat. multò melior. Itidem in plural. συχνοὶ, multi, apud Plat. Plut. Aristot. Aliquando exponitur, densus, confertus. συχνὸν aliquando ponitur aduerbialiter pro πολύ, multum: vt apud Xenoph. ἅμαξαι δ' ἐλείποντο συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων. Sic vsurpatur & συχνῷ, vt apud Plat. συχνῷ βελτίων. Et συχνά, frequenter, sæpe, assiduè.

Συχνὰς frequenter, sæpe. Συχνάκις, idem.

Συχνάζω, denso, spisso, frequento. συχνάζω, Suid.

Πυξ, υκός, ὁ, Athenis erat locus prope arcem, vbi cõcio habebatur, teste Poll. & schol. Aristoph. Sic dictus ἀπὸ τῆς συνκαθίσεως ἐκεῖ τῶν ἐκκλησιαζόντων, vel ἀπὸ τῆς πεπυκνωμένης λίθοις καθέδρας, vt scribit idem schol.

Πυκνίτης, ου, ὁ, frequentator pycis. Aristoph. in Equit. item tumultus & strepitus quem populus in pyce coiens excitat. Poll. Scribitur etiam πυκνίτης.

Πυξος, ου, ὁ, buxus. ἀπὸ τοῦ πεπυκάσθαι ἢ καὶ πεπυκνῶσθαι dicta ἀπὸ τοῦ πυκνοῦ τοῦ ξύλου, teste Eustat. Theophr. συκοῦς μὲν ἐκεῖ πυξὸς εἶναι οὐ φασιν.

Πυξώδης, buxo abondans, vel bureus.

Πυξινος, buxeus, è buxo factus. Il. ω ζυγὸν ἡμιόνειον πύξινον.

Πυξινοι ἄνθρωποι, dicuntur qui buxeo colore sunt. Eustat.

Πυξινὸς τόπος, ὁ, buxetum, locus buxo consitus.

Πυξις, ίδος, ἡ, pyxis, vasculum è buxo, teres, excauatum & in summa parte operculo clausum. Et generaliter pro simili vase ex quauis materia confecto. Athen. l. 11. ἰατρικὴ πυξίς.

Πυξίδιον, parua pyxis. Et parua tabella.

Πυξίον, tabella scriptoria: sic dicta quòd antiquitus è buxo fieri soleret. Poll. l. 4. c. 1. & schol. Demosth. Exodi 24. πυξία λίθινα, tabulæ lapidæ seu cruftæ marmoreæ. ¶ Item πυξίον, tabula pictoris.

Composita ex πυκάζω.

Ἐμπυκάζω, intego, tego. Moschi. idylla 1. ὁ δ' εἰ ἐμπεπύκασαι.

Συμπυκάζω, contego, operio.

Composita ex πυκνός.

Ἄπυκνος, qui densus seu creber non est. Ἄπυκνοι soni, apud musicos dicuntur qui impositionem sonorum trium tenent. Mart. Cap. l. 9. (dem ibid.

Βαρύπυκνοι, soni, qui velut regiones primas spissi retentant, i

Κατάπυκνος, densus. Theocr. in Epigr.

Καταπυκνόω, cõdenso, item repleo, refercio. Plut. in Lyc. κατεπύκνου ἀνθρώπων πλήθει τὴν πόλιν.

Μεσόπυκνοι, soni, qui media spissi possident. Mart. Cap. ibid.

Ὀξύπυκνοι, soni, qui vltima spissi tenent. idem ibid.

Composita ex πυξος.

Ὀινόπυξος, ου, ὁ, buxus asinina, Theophr. [Cratino.

Παράπυξος κλίνη, lectica buxea, vel buxeæ assimilis. Poll. 10. ex

Πύκτης &c. vide in πυξ. πυκτὸς, &c. in πυκνόω.

Πυκτὸς &c. in πύκα.

ΠΥΛΗ, ης, ἡ, porta: propriè aditus per mœnia in vrbem ferens. Iliad. σ. ἄλλυε δὲ πύργους. Ὑψηλάς τε πύλας. Iliad. φ. ἀνοίξαντε πύλας καὶ ἀνώιξον ὀχῆας. Herodian. l. 5. ἀνοιξάντες τὰς πύλας. Plutarch. ἀφεῖ πολιορκούμενοι πολεμίοις τινὰς πύλας δεδοφοιδόκασι. Metaphoricè alis etiã rebus tribuitur: vt cœlo. Iliad. θ. Et Soli. Odyss. κ. Regioni, apud Plut. in Alex. vnde & locus quidam Græciæ πύλαι appellatus fuit, quod ibi aditus & fauces essent Græciæ. Demosth. pro coron. Plut. de Herodot. Antibus, apud Athen. l. 4. Iecori, apud Poll. & Ruf. Ephes.

Πυλαῖος, ία, ον, qui extra portas est. item qui Pylis oriundus est. Et πυλαία σύνοδος, concilium quod Pylis habebatur. Harpocr.

Πυλών, ῶνος, ὁ, atrium. Aristot. de mundo. Luc. Pro eodem poeticè dicitur πυλεὼν apud Oppian. de venat. l. 3.

Πυλίς, ίδος, ἡ, portula. Thucyd. l. 4. Xen. Hell. 4. ἐπύλωσαν τὴν περιβολὴν.

Πύλωμα τος, porta, seu ianua Eurip. in Phœn.

Πυλὼν, idem quod πύλη. Ilian. 1. Ἐν πύλῃ ἐν ὑψηλῇ, βαλόν

Composita.

Ἀμφίπυλος, ὁ, ἡ, vtrinque portas habens, seu habens duas portas. Eurip. in Med.

Ἀντίπυλος, oppositam portam seu oppositas portas habens, Herodot.

Διαπύλιος, qui per portam efferter. Aristot. œcon. 2.

Ἑκατόμπυλος, centum portas habens. Thebarum Ægyptiarum epith. apud Hom.

Ἑκατοντάπυλος, idem in Epigr.

Ἑπτάπυλος, septem portas habens. Thebarum Bœoticarum epith. apud Hesiod. in Erg.

Εὐρυπυλής, ές, ὁ, ἡ, latas seu amplas & patulas portas habens Iliad. ψ.

Εὐρύπυλος, idem. Hesych.

Θερμόπυλαι, q. d. calidæ portæ. Sic nominatur locus quidam Græciæ, qui & πύλαι, quòd prope eas Græciæ fauces calidæ fiue aquæ. Strab. l. 6.

Μακρόπυλος, longas habens portas. Eustath.

Πρόπυλος, seu προπύλαιος, qui ante portam est. Πρόπυλον & προπύλαιον, vestibulum domus, locus inter portam & viam interiectus. Herodot. Plut. in Per.

Πυλίδιον, portula, ostium.

Τηλέπυλος, cuius portæ in longinquo solo sunt: vel cuius portæ longo interuallo inter se distant: vel amplas & spatiosas habens portas. Odyss. κ.

Ὑψίπυλος, altas portas habens: vt Θήβαι ὑψίπυλαι. Il. ζ.

Χαλκόπυλος, æreas portas habens, æreis munitus clausitis: vt χαλκόπυλος πόλις Eurip. in Troad.

Πύμαθος, vide in πυθμήν.

ΠΥΝΔΑΞ, ακος, ὁ, fundum, idem quod πυθμήν. Apud Aristot. in probl. ἀμφορεὺς ἄνευ πυνδάκος ἀφῃρημένος. exp. amphora de recto operculo. ¶ item manubrium gladij. Hesych. ex Soph. in Iphig.

Ἀπυνδάκωτος, fundo careus. idem quod ἀπύθμενος: vt ἀπυνδάκωτος κύλιξ, apud Soph. in Triptolemo.

ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ, & πυθέομαι, (F. πεύσομαι, Aorist. 2. ἐπυθόμην præt. pass. πέπυσμαι, audio, intelligo: interrid, & cognosco, rescisco, certior fio Odyss. ρ. φράσσαι δ' Ἀγαμέμνονι κεφαλῇ, ἵνα μὴ πολυδαὴς εἰ ἔλθοι. Odyss. ψ. Οὐκ ἴδε, οὐ πυθέσθαι. Xenoph. πυνθάνομαι παρ' αὐτῆς. Et cum accusat. Odyss. π. πολὺ γὰρ ἄριστος παῖς ἐμὸς ἐν μεγάροισιν ἐλέγχιστον. Isocr. in Paneg. πυθόμενοι τὴν ἐπὶ Πέρσας στόλον, interdum cum genit. pers. & acc. rei vt Aristoph. πυνθάνομαι σου τὴν φράσιν. ex te res cognosco. Sic & Plut. in Num. θαυμάσιον τινα λόγον πυθόμενος τῶν μυστῶν. Ponitur & cum solo genit. vt Aeschi. ὡς ἐγὼ τοῦ πατρὸς ἐπυνθανόμην. Sæpius πυνθάνομαί τινος dicitur pro πυνθάνομαι ἀκούων, vt Odyss. κ. πυνθάνομαι Ἰθάκης τε καὶ Κρήτης ἐρείτης, de Creta audiebam. Odyss. λ. Ἤ τοι μὲν Πηλέος οὔτι πέπυσμαι, de Peleo nihil intellexi. ¶ Item interrogo, quæro, scisitor. Odyss. ο. Ἦλθον πευσόμενος πατρὸς ἐμοῦ οἰχομένοιο percõtaturus de patre. Xenophon. Pæd. 1. τοῦ ἐπομένου πρόθυμος ἐπυνθάνετο. Plut. in Demetr. οὐ τοῦ πυθέσθαι ποτε μέλλοντες ἀναξίους τοιούτων quibus locutionibus subauditur ante genit. præpositio. ἀπό.

Πύημα, τος, quæsitum, quæstio, interrogatio. Plutarc. de orac. Pythi.

Πυσματικός, ὁ, percontatorius, scisitationis. Ammon.

Πύσις, εως, ἡ, interrogatio, percontatio. Syn. ep. 67. Phil. de vita M. l. 3. Πύσεις, ἀγγελιῶν, nuntij sermones. Phal. in ep.

Πυστικός, ὁ, interrogatiuus.

Πυστεία, ἡ, inquisitio atque interrogatio quæ fit in extispicina. Eurip. in Electra.

Πυστός, exp. obedienS. Hesych.

Πυσταὶ, ὠνος, ὁ, exp. orator, scisitator, emissarius, auscultator. Herodot. & Luc.

Πύστις, ἡ, interrogatio, percontatio. Hesych.

Composita.

Ἀκπυνθάνομαι, idem quod πυνθάνομαι, interrogo, &c. Herodot. ἀκπυνθάνομαι τὴν πόσιν.

Ἀκάπυστος, ὁ, ἡ, peruulgatus, perusgatus, hominum sermonibus celebris. Odyss. λ. Hesych. ἀκάπυστα sunt etiam ineffabilia, inaudita: in qua significatione dicitur etiam ἀνάπυστος.

Ἄπυστος, fando inauditus. Idem de quo nihil fama aut auditione cognoscitur. Od. α. item actiuè, qui fando auditur & cognouit, qui fama accepit. Od. ι & δ.

Ἀπύθης, ές, ὁ, ἡ, de quo fama & auditione nihil accepimus. Odyss. γ. Exponitur & imperitus, indoctus, qui nihil audiuit, seu audiendo didicit. Suid. Pro eodem dicitur & ἀπύθης, quod Hesych. exp. qui non audiuit, aut qui omnis mali est expers.

Ἄπυστος, idem Hesych.

Παράπυστος, (*decomp.*) de quo prorsus nihil cognosci potest fama aut auditione; vel qui prorsus nihil audiuit & cognouit. Suid.

Ἀπυνθάνομαι, scisciter ex aliquo, interrogo. Epicter.

Διαπυνθάνομαι, intelligo, cognosco. Plat. de leg. Item scisciter, percontor. Hesych. & Suid.

Διάπυστος, audiens & intellectus, notus Herodian. l. 2.

Ἐκπυθάνομαι, audio ex aliquo: vel simpliciter, audio. Soph. θανὼν τὸν ζῶντα πάντ' ἐκπυθόμενος, item scisciror & percontor. Eurip. in Cyclop. ἵν' ἐκπυθώμεθα Πόθεν πέφευγε Σικελὸν Αἰτνῶν πάγον.

Ἔκπυστος, exauditus, vel euulgatus, cognitus. Thucyd. l. 4. Herodian. l. 3.

Ἀνέκπυστα. (Decomp.) Hesych. sunt manifesta, exaudita. Item ineffabilia, infanda.

Πέρπυστος, fama circumquaque notus, sando passim celebris: vt καὶ λέγει πέρπυστος ἀκοῆς.

Πολυπύστωρ, multum scisciens: seu quo multa intetrogantur.

Προπυθάνομαι, prius audio seu intelligo, præsentisco. Xen. Hel. 7. προπυθόμενοι ταῦτα. Ἀγησίλαος ἐφθη εἰς τὰς Θήβας πολὺ πρότερον. (Θεν.

Προσπυθάνομαι, insuper percontor.

Φιλόπυστος, & φιλοπύστης, & φιλοπυθής, qui scisciari & percontari amantideóque discendi cupidus: curiosus scrutator. Hesych. & Suid.

Φιλοπυστία, ἡ, amor & studium scisciandi, vel curiositas.

Φιλοπυστέω, libens audio & scisciror: vel curiosus sum in scisciendo. Hesych. Suid.

ΠΥΞ (adverb.) pugno, vel pugnis, (sicut λὰξ calce seu calcibus) Iliad. λ. πυξ πεπληγώς. Sic πατεῖν πυξ pugno pulsare. Greg. Theocr. idyll. 14. πυξ δὲ κόρας Ἥλασα. Synes. epist. 112. πυξ ἐνθορών, pugno incurrens. Πυξ μάχεσθαι, pugilatu certare. Il. λ. Hesiod. in Asp. Ἐπὶ πυξ ἀγαθός, Il. λ. Sic. πυξ φοιφήσατο. Od. θ. Eustath. à πύκνος derivat.

Πυγμή, ἡς, ἡ, pugnus, manus in pugnum contracta. Suid. & Hesych. Item pugilatus seu pugilatus. Plut. in Lyc. πυγμῇ δὲ καὶ παγκρατίῳ πρὸς ἀλλήλους ἐκόλουσε. Item mensura continens spatium quod est à cubito ad digitos clausos. Poll.

Πυγμαῖος, ὁ, ἡ, aequans seu explens πυγμῇ. Item πυγμαῖοι, populi quidam qui mensuram istam sua statura non excedere creduntur: vel ἀπὸ τῆς πυγμῆς, i. luctæ, certamen, quod fiat ad bella promptissimi, vt scribit Hieron. apud Ezech. c. 27.

Πυγμαίως, in stat pugni.

Πυγών, ὼνος, ὁ, ἡ, mensura continens spatium, quod est à cubito vsque ad digitos inflexos. Hesych.

Πυγωνιαῖος & πυγώνιος, mensuram illam æquans.

Πύκτης, ου, ὁ, pugil, ὁ πυξ μαχόμενος, seu πυγμαχος. Xenoph. & Plut. Adiectiuè apud Luc. πύκτης πόλεμος pro πυγμαχία, pugna quæ πυξ commissa est.

Πυκτικός, ἡ, pugilatus seu ars pugilica. Athen. l. 10.

Πυκτικός, ὁ, pugilicus, vel πυκτικὴ l. τέχνη, ars pugilica. Xen. Item pugilico certamini aptus. Aristot. Rhet. 1.

Πυκτεία, pugilatione seu in pugilatu certo, pugilor. Plut. symp. 2. οἱ πυκτεύοντες τῇ πυγμῇ μάλιστα ἐπιτρέπουσι. Exponitur & pugnos incutio, apud Eurip. in Cyclop. Τίς εἰς ἐν κρᾶτ' ἐπυκτεύσας χέρι;

Πυκτεῖον, τὸ, locus in quo pugiles exercentur. Suid.

Πυκτάλιον, idem cum πυκτεῖον. Eustath.

Composita ex πυκτεύω.

Διαπυκτεύω, pugnis decerto, pugilatu decerto. & metaph. contendo. Luc. in somn. ταῖς κεφαλαῖς εἰκόνας ἀλλήλων διαπυκτεύων.

Κατα πυκτεύω, vinco in pugilatu.

Πυξ, &c. vide in Πύξ. Πυσ. &c. in Πυθω.

ΠΥΠΑΣ, vox poppysmatis, vt Aristoph. schol. testatur.

Πυπαίζω, poppysmate demulceo, poppysmate adulor, idem quod σπουδάζω, supra.

Ὑπερπυπαίζω, supra modum demulceo poppysmate: dare crebrum proppysma. Aristoph. in Equit.

ΠΥΡ, πυρός, τὸ, ignis Iliad. α. Πῦρ δ' εἶον μέλα. Odyss. μ. πυρός τ' ὀλοῆς θύελλαι, Aristot. in lib. de vita & morte, ὃ δὲ πῦρ ἀεὶ ἀφανεῖ γινόμενον καὶ ῥέον ὥσπερ αὐξάνει. Πυρὸς ἄνθος, est flos ignis, i. quod in eo est lucidissimũ. Hesych. Πυρὸς ἄγνη à busidã dicitur ἡ χαμελαία, fruticis genus, teste Dios. l. 4 c. 172. ¶ Πύρωσις ab Hippocrate febris vehementissima nominatur, quasi eiusdem sit cum igne substantiæ. Dicitur & in plurali πυραί, ignes apud Thuc. l. 8. Herodot. & Plut. in Cam.

Πυρώδης, ἐς, ὁ, ἡ, igneus, ignitus; vel vrens in modum ignis. Diosc. l. 2.

Πυρόεις, εντος, ὁ, idem. Metaphoricè in Epigr. πυρόεις πόλος. ¶ Item sub. ἀστὴρ, stella Martis. Aristot. de mun.

Πύρινος, & πυρινὸς, ὁ, igneus. Theophr. hist. pl. l. 9.

Πυρίτης, ου, ὁ, λίθος lapis pyrites, lapis ignem edens: de quo Plin. l. 36. cap. 19. & Diosc. l. 5. c. 143. Fœm. πυρίτις, λίθος, eiusdem lapis pyrites. apud Suid. Et πυρίτις βοτάνη, quæ & σιδηρῖτις. Nic. in Alexiph. & Diosc. l. 3. c. 86. Est. & πυρίτις ὑπερβόρεος, quæ βυλακῖτις montana dicitur, apud Galen.

Πυρίδιον, τὸ, ignículus.

Πυραλίς, ίδος, ἡ, ignaria, nomen auis, apud Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 1. Scribitur & πυραλλίς, apud Athen. lib. 9. & πυρραλλίς, apud Hesych.

Πυραμίς, ἡ, apud Geometras est figura solida, planis superficiebus operta à quarum vna cæteræ surgentes simul in vnum signum coeunt ac desinunt: ab igne & flamma quam imitari videtur, nomen sortita. Peculiariter pyramides appellatæ fuerunt turres quædam in Aegypto iuxta hanc formam constructæ: de quibus Iul. Solin. & Plin. l. 36. c. 12. ¶ Aliam signif. vide in deriuata à πυρός.

Πυρόω, f. ώσω, igne infesto, igne iniecto vro, inflammo. Eurip. initio Rhesi, πρὶν ναῦς πυρῶσαι καὶ δορὶ σκίδνασθαι μολεῖν. Herodian. l. 8. ὃ πυρώσαντες τὸν στρατὸν κατέκαυσαν. Item incendo, inflammo: vnde πεπυρωμένοι ἄνθρακες, carbones accensi seu candentes, apud Diosc. lib. 5. c. 14. Exponitur & torreo, vt: vnde in Axiocho, λαμπάσι πυρωμένοι σωτῆρ. Item igne probo & purgo: vnde πεπυρωμένος χρυσός, apud Aret. Exponitur etiam concoquo, apud Alex. Aphr.

Πύρωσις, ἡ, cochio ad ignem. Theophr. hist. pl. 7. c. 6. Athen. 1. Item probatio quæ igne fit. Hesych. Item incendium. Apoc. 18.

Πυρωτικός, ὴ, ὸν, qui igni excoquit & purgat. Esdræ l. 2.

Πυρωτικός, vrendi vi præditus: seu feruens. Diosc. l. 2. c. 102.

Πυρωτός, ignitus. Et τὸ πυρωτὸν, ignea natura. Plutar. de orac. Pyth. (τοῦ ὅλου.

Πυρόω, ignem immitto, igni inflammo. Plat. in epist. πυρόω.

Πυρούς, qui igni inflammat, seu ignes subiicit, incendiatur. Hesych.

Πυρουργικὴ χρεία, ignarius vsus. Theophr. hist. pl. lib. 5. c. 4.

Πυρεῖον, τὸ, ignarium, materies arida ad accendendum ignem. Item ignarium, i. lapis pyrites. Plat. de rep. lib. 4. Synes. Est & vas fictile, cui ignis imponitur: ignis receptaculum. Exod. 27. 2. Paralip. 4. Πυρεῖα dicuntur & silices, ex quibus chalybe percussis elicitur ignis, & in fomite suscipitur, apud Soph. in Phil. Pro πυρεῖον Ionica dialyti dicitur φορνίον, apud Apoll.

Πυρεῖον, idem. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 26. Πυρεῖα, pro eodem apud eundem hist. pl. l. 5. c. 4. Vnde τὰ πυρεῖα ignes Xen. Plut.

Πυρά & Ionicè πυρή, ᾶς, ἡ, rogus, pyra, lignorum strues igni subiecta ardens. Il. ω. Ἐν δὲ πυρὴ ὑπάτη νεκρὸν βάλον, ὃν δ' ἔβαλον τοῦ. Plut. in Alex. ἀνέθηκε πυρὰν αὐτῷ ἡμιόλιον.

Πυρία, & Ionicè πυρίη, ἡ, sudario siccaive quum silices aut ferri frusta candefacta in vaporarium inferuntur ad ciendum sudorem. Gall. in lex. Hipp. Exponitur etiam, fomes, apud Dioscor. l. 1. Sic dicitur & ipsum vas caldarium, quo excalefacto sudario cietur. Athen. l. 5. Pro odore etiam & thuribulo apud Herodotum accipi traditur.

Πυρίω, ῶ, foueo Diosc. l. 4. πυρῶν θερμῇ θαλάσσῃ.

Πυρίομαι, foueor, Idem, ταῖς κατὰ μήτραν μύσεσι βοτάνη πεκαυμένη. Sotu prodest. Item sudo & incalesco ex camino aut πυρίας calefactione. Athen. l. 12. ἐν Σύβαρεῖ δὲ αἱ τοῦλαι ἐν αἷς καθιζάνουσιν ἐπυρίουν.

Πυρίαμα, τὸ, fomentum. Aristot. in Probl.

Πυρίασις, ἡ, fotus, fomentum. Gal.

Πυριατήριον, τὸ, locus in quo πυρίαν: seu testudo vnde vapor siccus egreditur ad sudorem ciendum. Plin. cellam caldariã vocat. Cellus Laconicum. Aristot. probl. sect. 1. probl. 19.

Πυριάτης κίραμος, latet igni excalefactus, qui panno involutus tomenti loco applicatur. Τὸ πυριατὸν, lac primum, fru coloft. ũ quod decoquitur. Hesych. in qua significatione etiam πυριάτης dicitur, apud Aet. l. 2. c. 99.

Πυρσός, ὴ, ὸν, fax, facula. Il. σ. Plutar. in Per. Luc. in Nigr. Dicitur & in Plut. πυρσοὶ, faces, ignes, apud Eurip. ¶ At πυρσὸς, rubus, vide post πυῤῥός.

Πυρσεύω, f. εύσω, facem accensam tollo, vel præfero. Aristot. de mundo, τῶν φρυκτωρίων καὶ δεῖγμα ὀχλοῦς πυρσεύειν ἀλλήλοις. Πυρσεύειν, face sublata præitecitur. Luc. de hist. scrib. οἱ πυρσεύοντες ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ καταλειφθέντος ἔθνους τῆς θαλάσσης. Metaphoricè apud Plut. ἐξ ἀφ' ἑαυτοῦ πυρσεύειν, i. elucere: vt ignes è specula prænuntij conficiè tolluntur.

Πυρσεύω, ignes excito. Eurip. initio Rhesi, ἀνάστατ' ἐν νυκτὶ θυρσεῦ φαιδιμαῖσι στρατὸς Ἀργείας.

Πυῤῥός, ὴ, ὸν, rufus, rutilus. Plat. in Tim. πυῤῥὸν δὲ ξανθοῦ τι καὶ φαιοῦ κρᾶσις γίγνεται φαιὸν δὲ λευκοῦ τι καὶ μελανος. Exponitur & fuluus. (q. v. 5.

Πυῤῥότης, ητος, ἡ, color, rufus, rufitas. Aristot. de gen. an. lib.

Πυῤῥόλας, auis nomen à rufitate ei impositum, apud Aristop.

Πυῤῥάκης, rufus. Reg. l. 1. c. 16.

Πυῤῥίας, ου, ὁ, serpens quidam nomen à rufo aut rubro colore habens.

Πυῤῥιάω, rufus sum.

Πυῤῥίζω, idem, vel rufum colorem imitor.

Πυῤῥιχός, rufus. Theocr. idyll. 4. Ἀστὴρ μὰν χ' ὁ τοῦτος ὁ πυῤῥιχός. ¶ At πυῤῥίχη ὄρχησις, dicitur saltatio, à Pyrro autore: vide de ea Athen. lib. 14. Plin. l. 7. c. 57. Hinc & πυῤῥιχὸς πούς, pes pyrrhichius. apud Demetr. Phal. & Quint. l. 9. 4. Item πυῤῥιχίζω, pyrrhicham salto, seu armatus salto. Athen. l. 14. A quo est πυῤῥιχιστὴς, pyrrhichæ saltator. Plut. in Alex.

Πυρός, dicitur pro πυῤῥός, vt κίρκος pro κίῤῥος, Aeolica dialecto. Eurip. πύρσ' ἴχνη δ' ἐρρμάτων.

Πυροάω, rufum facio, seu rufo. Philostr. ep. 2. πυροάνω μὲν τὸ χείλος τῶν παρειῶν γράφω.

Πυρετὸς, ὁ, igneus calor, seu igneus æstus. Iliad. χ. φίρε πολλὸν πυρετὸν δ' ἐκλέσε βροτοῖσι. Item febris, sic dicta à calore igneo, vt Latinis à feruendo: de qua vide Galen. de different. febr. interdum κατ' ἀντίφρασιν sic appellatur rigor & horror, seu horridus rigor.

Πυρετώδης, ες, ὁ, ἡ, febrilis: vel cum febrili calore iunctus, item febres excitans seu inuehens. Hippocrati idem etiam significat, quod θερμὸς, calidus.

Πυρετίον, τὸ, febricula. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Πυρεταίνω, febrio, febricito. Athen. l. 1. δίψαν τε καὶ ἐν ἕξεσι πεπτικὰς ὡς ἔξεις πυρεταίνουσι διὰ ὄμβρους καὶ μεθλάπτῃ. Scribitur & πυρεσσαίνω: in Hippiatr.

Πυρέσσω, seu πυρέττω, ἔξω idem Plut. in πρᾶξ. San. ἅμα κόπῳ πυρέσσουσι ἀν θρώποις, καὶ δὶ ἰσχνότητος καὶ ἀθυμίας ψυχῆς. Alex. Aphr. Πυρέττω πυρετός. Significat & generaliter corporis aliquo dolore affligor, apud Eurip. in Cyclope, quum Silenus inquit, Ὦ μοι, πυρέσσω συγκεκαμμένος θ' ὅλος.

Πυρέξις, ἡ, idem cum πυρετός.

Πυρετιλιός, febrilis. Gal. ad Glauc. 1.

Πύρ, θ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex Πῦρ.

Ἀμφίπυρος, ὁ, ἡ, igni cinctus; quem ignis ambit. Sophocl. in Aiace.

Ἀναπυρόω, accendo, inflammo. Aristot. de mundo.

Ἄπυρος, ignis expers, igne carens: vt ἄπυρος οἶνος. Hesiod. in Erg. item qui igni non admouetur: vt λίθοι ἄπυροι. Iliad. χ. item ignem non expertus, non coctus, crudus: vt ἄπυρα μήλα, apud Lor. Exponitur & mortuus. Hesych.

Ἀπύριστος, igni nunquam admotus, idque nouus: vt φιάλη ἀπύριστος. Athen. l. 11. Ἀπύρωτοι à quibusdam etiam dicuntur carbunculi, ignem non sentientes. Plin. l. 37. c. 7.

Ἀποπυρέκτης, ου, ὁ, qui super carbones coquitur: vt ἀποπυρέκτης ἄρτος. Athen. lib. 3.

Ἀποπυρέτα, pisces quidam: apud eundem l. 8.

Ἀποπυρίζω, ex igne edo, seu edo ex igne captum. Hesych.

Ἀποπύρω, idem cum πυρόω.

Ἀπυρώομαι, ignescio, ignitus fio, inflamor. Arist. de mundo.

Δεξίπυρος, ignem suscipiens vel excipiens. Euripid. Supplic.

Διάπυρος, igne excandefactus: vel simpliciter, candefactus. Aristot. de mundo. Et metaph. feruidus, ardens, vehemens, acer. Plut. in Alcib. & adversus Color. Vude τὸ διάπυρον, feruor seu ardor, vehementia. Dion. Long.

Διαπυρίζω, excandefacio.

Διαπυρίζομαι, excandefio seu accendor, inflammor. Et metaphoric. ira exardesco.

Διαπύρσω, idem quod διαπυρίζω, incendo, inflammo: vnde apud Euripidem in Cyclope, Κἀγὼ γὰρ ἂν Τροίαν γε διαπυρσάμην.

Δίπυρος, qui recoquitur & secundos experitur ignes: vt δίπυροι ἄρτοι, apud Athen. l. 3. qui & δίπυροι dicuntur, apud Hippocr. Quidam interpr. panem nauticum, item duplici igne lucens: vt δίπυρος λαμπάς, apud Aristoph. in Ran.

Δορύπυρος, igneam hastam habens. Demetr. Phal.

Ἐκπυρος, qui igni supra modum effebuit.

Ἐκπυρόω, idem quod διαπυρόω. Euripid. in Troad. αὐτῆμέρ τ' ἐκπυρῶσαι σώματα. Θαυμαστὸν θέλουσαι;

Ἐκπύρωμα, inflammor, exardesco. Gal.

Ἐκπύρωσις, ἡ, incensio, inflammatio. Athen. l. 14. Expon. & ardor quo aliqua inflammantur & exardescunt, apud Procl.

Decomp. Παραναπυρώσαι, interim ignescere.

Προσεπιπυρόω, insuper accendo & inflammo.

Ἔμπυρος, igne vrens, ignem habens: vt ἔμπυρος πεπτεῶν, apud Philostr. item qui igni admouetur: vt ἔμπυρα σκεύη, apud Plat. de leg. Τὸ ἔμπυρον, ἱερεῖον, aut θῦμα, victima quæ crematur, Plutarch. de deo Socrat. C2.2327.

Ἐμπυρίζω, incendo, inflammo.

Ἐμπυρίζομαι, incendor, inflammor.

Ἐμπυρισμός, incensio, inflammatio.

Ἐμπυρόω, idem cum ἐμπυρίζω. Ἐμπυρώομαι, idem cum ἐμπυρίζομαι, apud Dioscl. l. 5. c. 132.

Ἐμπυρεύω, idem quod ἐμπυρόω.

Ἐμπυρεύομαι, ὁ, carbones cineribus obruti ad accendendum ignem, quum opus est, relicti. Hesych.

Εὐπύρωτος, ignitu & excandefactu facilis.

Ζώπυρος, valde igneus. Æschyl. in Prom.

Ζώπυρον, τὸ, suscitabulum ignis, seu reliquiæ ignis sopiti & cineribus obruti. Suid. & Hesych. Metaphorice apud Plat. de leg. lib. 3. ζώπυρα humani generis appellantur ij qui ex diluuio seruati sunt, & quasi igniculi ad suscitandum genus humanum relicti. Ζώπυρα, τὰ, dicuntur etiam ea quæ suscitant ignem sopitum, vt folles. Suid. in qua significat. dicitur & ζωπυρεῖον, Suid. & ζωπυρεῖα, Hesych. Ζωπύρα, est etiam herbæ nomen, quæ aliis ἀλιοστάδιον, Plin. l. 24. c. 15.

Ζωπυρόω, ignem sopitum & carbones cineribus obrutos suscito & accendo. Suid. Metaphoricè plerunque significat, bella, aut alia mala sopita suscito; teste eodem. Item refocillo, reficio, restauro vires propemodum morbo extinctas: apud eundem.

Decomp. Ἀναζωπυρόω, exuscito, redardescere facio. Et metaph. excito, ardorem animi reddo, recreo. Plut. in Pericl.

Ἀναζωπυρώομαι, exuscitor, redardesco. Et metaph. excitor, ardorem seu vigorem animi recupero. Xen. Hell. 5.

Ἐκζωπυρόω, excito, exuscito: propriè de igne sopito, metaph. de alis rebus, vt ἐκζωπυρεῖν πόλεμον, apud Plut. Ἐκζωπύρωσις, ἡ, exuscitatio, seu accensio: vt ἀν θρώπων ἐκζωπύρωσις, apud eundem in Symp. sept. sap.

Ἐμπυρος, femininus, feruiardens. Aristot. de mundo.

Θεόπυρος, à Deo ardens, cœlitùs accensus: vt φλογὶ θεοπύρῳ, apud Eurip. in Electra.

Καύπυρος, (comp. ex αὔειν καὶ πυρόω, teste Eustath.) torridus, aridus, adustus: vt Καύπυροι κόνιδες, apud Theocr. idyll. 5.

Καυπυρία, & καυπυρίδια, placentarum genus, apud Athen. l. 3.

Καθάπυρος, ignitus, igni excandefactus. Et metaph. ardentissimus, feruentissimus. Suid.

Λαμπυρὶς, ἰδος, ἡ, lampyris, noctiluca insecti genus. Plin. lib. 11. c. 28. & lib. 18. c. 26.

Λαμπυρίζω, lampyridem refero, circindelæ instar loceo. Diosc. lib. 5. c. 99. & 119.

Λαμπυρὰς πυρετὸς, febris continua in qua simul externa frigent interna vruntur: sic dicta ἀπὸ τοῦ λαμπρῶς πυρίσκεσθαι θέρμης. Actuar. l. 2. περὶ διαγνώσ. πυρετῶν.

Ξηροπυρία, ἡ, balneum siccum, in quo quis tantùm desudat, non etiam aqua abluitur. Schol. Nic.

Συμπυρόω, simul incendo, seu simul comburo, aut igne torreo. Euripid. in Cyclope, ὁ τὰς λεπτομόρφους Σὺ συμπυρώσας δ' αὐτὸ κἀλωπεκὶς πυρᾷ. Πυρὶ τρυφερῷ τὴν ἰδεῖν τὴν ἰδεῖν. Idem in Rheso συμπυρῶσαι μυρίον πέπλων χρόνῳ.

Ὑπερπυρόω, supra modum igni excalfactus, valde calidus.

Ὑπόδιπυρος, ictus & eminus ignis. Suid. Sic & proverbialiter dicuntur mania extemplò cita & minùs aut quàm ante offerdiuit aliquod periculum, quod re ipsa non est. Erasm. in Chiliad.

Composita ex πυρὸς. *fac. &c.*

Διαπυρσόω, idem cum πυρσόω. Plut. in Demetr.

Ἐκπυρσόω, ignis luceo ex aliquo loco.

Composita ex πυῤῥὸς.

Ἐμπυῤῥὸς, rufus, ruber. Dioic. l. 3. c. 19.

Ἐπιπυῤῥὸς, ad rufum colorem inclinans. Aristot.

Ἡμιπυῤῥὸς, semirufus.

Καθάπυῤῥος, valde rufus. Diosc. l. 2. c. 184.

Ὑποπυῤῥὸς, subrufus. Gal. ad Glauc. l. 4. Diosc. l. 2. c. 203.

Ὑποπυῤῥίζω, subrufus fum. Diosc. l. 2. c. 176.

Composita ex πυρετός.

Ἄπυρετος, qui sine febri est, febri carens. Athen. l. 2. & Hippocr. aphor. l. 4.

Ἀξιοπυρετὸς, faciens cessare febrem. Nic. Myrepf.

Ῥιγοπυρετὸς, febris dicitur in qua ægrotus simul febricitat & riget, eodem tempore in toto corpore vtrunque sentiens affectum. Gal. de diff. feb. l. 2. c. 6.

Πυρμὶς, vide in Πῦρ & πυρίς. Πυρμοῦς, in πυρίς.

ΠΥΡΓΟΣ, ου, ὁ, turris, (sic dicta ἀπὸ τῆς, aut quòd plerùque acuminata sit figura instar flammæ π, aut quod fulgurantibus ignibus ferire soleat.) Od. ζ. ἐν δὲ τοῖ πύργοι Ὑψηλοί. Il. ο. Πόλις πυργοῦσα ἀμφίς. Xen. vel. 6. κωλύει τοῦτο τὸν πύργον. Pro more accipit traditi. Etym. Il. γ. Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον Ἕλενον ὄπα πύργον ἰόντα. Et pro parte qua à mari. Il. μ. Τοῖ δὲ φρὶ πύργον ἔχον. ¶ Apud Latinos accipitur pro aureolo, in quo tesseræ ante iactum agitantur, vt apud Horat. Mitteret in Pygmon talos. ¶ Est & bellicum instrumentum. Hesych. ¶ Sic & dicitur acies militaris quadrangulari forma disposita in modum turris, constans ex viris sexcentis & sexaginta, teste Eust. qui & sic vsurpari tradit. Il. μ. Πάντοθεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν. Et Iliad. ο. ὁππότε τε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπιλλόν. Τρῶων ὀρμήσας ὀξὺ ξίφος πολέμοιο. ¶ Metaphoricè Πύργος is dicitur, qui alterius est præsidium & refugium: vnde apud Hom. Τοῖος γὰρ ἔσκε πύργος ἀπώλεσε. Et apud Eurip. in Med. ἡ μόνη τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φυγῆς. ¶ Pro parte etiam manus accipi, testatur Eust.

Πυργίτης, ου, ὁ, passer in turribus degens. Galen. Πυργίτης, ου, ἡ, etiam, area turrita, apud Suid.

Πυργηδὸν, in modum turris. Il. μ.

Πυργόω, turri instruo & munio. Od. λ. Οἱ πρῶτοι θήβας δὴ ἔκτισαν ἠδὲ τέλεσσαν ἑπτάπυλον, πύργωσάν τ'. Item metaph. in altum tollo, cuelho in turris altitudinem amplifico. Aristoph. in Ran. ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πύργωσας ῥήματα σεμνὰ. Euripid. in Heracl. πάσας γὰρ ἥτις κακοῖς κύμασι πύργωσ' ἐμὸν τὸ γενναῖον. Et velut turri munio. Nonn.

Πυργοῦμαι, turri instruor: vnde Πυργωθεὶς ἔλεφας. Epig. l. 1.

Πύργωμα, τὸ, turris. Euripid. in Phœn.

Πυργωτὸς, turritus. Athen. l. 5.

Composita.

Αντίπυργος, ὁ ἡ ὄ. qui turri opponi & comparari potest altitudine: vt αἰτίπυργος πέτρα. Eurip. in Bacch.

Ἄπυργος, turres non habens, turribus non munitus, Eurip.

Ἀπύργωτος, idem. Od. λ.

Ἑπτάπυργος, septem turribus ornatus. Eurip. in Herc. fur.

Εὔπυργος, pulchras turres habens, seu bonis turribus munitus: vt εὔπυργος πόλις. Hesiod. in Asp.

Καλλίπυργος idem: vt καλλίπυργον ἄστυ. Eurip. in Bacch. Exponitur & sublimis apud Aristoph.

Καλλιπύργωτος, pro eodem: apud eundem Eur. ibid. (nes.

Μεσοπύργιον, τὸ, muri ea pars quę inter duas turres media est. Sy-

Μεσόπυργον, spatium quod inter duas turres est: idem ferè cum μεσοπύργιον. Thuc. l. 3.

Πολύπυργος, multis turribus munitus. Hom. hymn. 1. in Apoll.

Ὑψίπυργος, altis turribus insignis. Eurip. in Troad.

Πυριδὸς, &c. πυρίς, vide in πῦρ.

ΠΥΡΗΝ, ῆνος, ὁ nucleus: quod in pomo ligneum osseúmve est. Diosc. lib. 1. cap. 131. τῶν ἐξείας ῥάχις ὁ πυρὴν Theoph. (de mespilorum quodam genere) φέρει τὸ καρπὸν μείζω λευκότερον, καὶ τοὺς πυρῆνας ἔχοντα μαλακωτέρους. Apud Calen. τῶν κῡ πόν. lib. 6. ῥοιδιοῖς etiam, i. nuclei nucis pineæ. πυρῆνες dicuntur. Apud eundem aliorum quoque segmenta sic appellari traduntur. Vuis etiam πυρῆνες tribuuntur, apud Aristot. probl. sect. 20 probl. 14. Item piseibus. ¶ πυρῆν dicitur etiam specilli pars altera minor in nuclei modum rotunda. ¶ Apud Hipp. granum significat & de thure dicitur, teste Galen. in eius lex. ¶ Est & gemmæ nomen. Plin. l. 37. c. 11.

Πυρηνώδης, ὁ καὶ ἡ. lignosus, qui interiore ligno multo est, Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 8.

Πυρήνη, ἡς, ἡ, idem cum πυρήν. Hesych. Exponitur etiam, granum & de thure dicitur. Gal. apud Hippocr.

Πυρηνώδης, idem cum πυρηνώδης. Item nucleo similis Arist. hist. an. lib. 6.

Composita.

Ἀπύρηνος, ὁ ἡ ὄ. ligno seu osse carens, nucleum non habens: vt κερασὶς ἀπύρηνος. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. Item spinis carens: *de piscibus dictum.* Athen. lib. 7.

Ἀπύρηνος, idem: vt ἀπύρηνος ῥόα. Philostr. ep. 10.

Διπύρηνος, duos nucleos habens, qui interiore ligno gemino est. Et τὸ διπύρηνον, instrumentum chirurgicum, i. specillum duas cuspides habens. Gal. de alim. l. 2.

Ἐκπυρηνίζω, enucleo, seu educo veluti nucleum. Alex. Aphr. (l. 2. c. 8. probl. lib. 1.

Μαλακοπύρηνος, mollem nucleum habens. Theoph. hist. plant.

Πυρεία, πυρίτης, vide in πῦρ.

ΠΥΡΟΣ οῦ, ὁ, triticum, frumentum. Il. θ. Τῶν πάρ πυρὸν ἐστεφέοντο μελίφρονα πυρὸν ἔδοντες. Od. τ. φέρει δὲ γαῖα μελαινα πυρὸς ἠδὲ κριθάς. Plut. in Pericl. πυροὺς μεδίμνους τὴν φακὴν μύριοι. * Et τῶν πυρῶν dictos esse scribit quasi σπυρὸς pro σπορὰς ὑπὸ τοῦ σπείρειν: pro qua etymologia facit quod Herodianus apud eundem scribit, à Syrac. τοὺς πυρὸς dictos fuisse πυρούς, παρὰ τὸ πυρόω.

Πύρινος, η, ὁ, triticeus: vt πύρινος ἄρτος. Athen. lib. 14. & πύρινον ἀλεῦρον. Diosc. l. 3. c. 116.

Πυρὸς, per syncopen dicitur pro πύρινος: vt Od. ρ. δίσκῳ δὲ οἱ ὡς τε θοὴν πυρὸν ἠὲ κοτύλην. Exponitur etiam substantiuè fragmentum panis, bolus, apud Suid. & Hesych. Item τροφὴ. Etym. & schol. Theoc.

Πυρινὸς, maturus, edulis. Theocr. idyll. 1.

Πυρίτης, οῦ, ὁ, idem cum πύρινος. Suid.

Πυραμοῦς, ἄρτος, panificij genus ex tritico, admixto melle, quod prætmij loco dabatur iis qui insomnes pernoctassent in lymposiis. Athen. l. 14.

Πυραμίς, ίδος, ἡ, (μάζα, placenta, itidem ex tritico & melle: vt πυραμὶς dicitur ἡ ἐκ πυρίνων & μέλιτος. Etym. Diuersum panis genus esse à πυραμοῦς docet Iatroles in lib. de placentis, teste Athen. ibidem. ¶ πυραμίδες, apud Ægyptios etiam dicuntur regia granaria, à Iosepho ædificata, teste Etymol.

Σπυρὶς, ίδος, ἡ, porta, corbis. Hesych. exp. τὸ ἐκ πυρῶν ἄγγος, indéque Etym. deriuat à πυρὸς, quasi πυρὶς, pleonasmo τοῦ σ. Vtitur comicus quidam apud Athen. l. 10. Matth. c. 15. & Luc. act. Ap. c. 9.

Σπυρίδιον, ἡ, portula, corbula. Aristoph. in Acharn.

Σπυρίδιον, idem quod σπυρὶς. Poll. l. 7. c. 30.

Composita.

Αἰγίπυρος, q. d. capræ triticum: herbæ nomen, de qua Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 9. Theocr. idyll. 4. Sic dici putatur quòd capræ eius esu gaudeant. Exponitur etiam, rufus, apud schol. Aristoph. quoniam ægipyrus herba florem habet rubeũ, teste Demetrio.

Αὐτόπυρος ἄρτος, & αὐτοπυρίτης, ου, ὁ, panis cui nil furfuris ademptum est. Gal. de alim. l. 2. Athen. l. 3.

Δύσπυρον, τὸ, genus cerasi, seu fructus cerasio similis. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 13. Sic etiam dicitur à quibusdam lithospermon. Plin. lib. 27. c. 11.

Ζιόπυρον, teste Diosc. vocatur in Bithynia zeæ triticique mixta species. Quidam exp. genus frumenti mediæ inter zeam & triticum naturæ. Scribitur & ζειόπυρον.

Ἱππόπυρον, herba est quæ & phasiolus: de qua Diosc. l. 4. c. 121.

Λαγώπυρον Hippocr. τὸ λαγώπουδα herbam nominauit, quasi leporis triticum. Eadem dicitur & ὁ λαγόπυρος, apud eundem in lib. de vlc.

Μελάμπυρον, herbæ nomen, in quam triticum degenerat, de qua Theophr. hist. pl. l. 8. c. 5. Gal. de alim. l. 1. c. vlt. Sic etiam à nonnullis dicitur μόκχον, teste Diosc. l. 4. c. 17.

Ξυροπυρίτης ἄρτος, idem qui & αὐτόπυρος. Athen. l. 3.

Ὀλιγόπυρος, ὁ ἡ ὄ. parum triticei ferens. Theophr. de caul. plant. lib. 4. c. 11.

Ὁλόπυρος triticum integrum, seu quod integrum coctum est. Athen. l. 9.

Ὁμοιόπυρος, tritico similis. Theophr. de caul. pl. l. 4. c. 6.

Πολύπυρος, multum triticum ferens, tritico abundans. Od. ξ. & ε.

Φιλόπυρος, amans triticum.

Πυῤῥὸς, πυρὸς, πυρώδης, πυρῶδος, vide in πῦρ.

Πύς, vide πῦς in Ο῾ς. πύσμα, πύσις, in πυνθάνομαι.

Πυτία, vide πατύα in πήγνυμι πυτίζω, in πτυω.

ΠΥΤΙΝΗ, ης, ἡ Hesychio lagæna vini vimine obducta. Suid. dicit esse è surculis nexum vasculum. Est & nomen comœdiæ Cratini, apud Aristoph.

Πυτιναῖος, vt apud Suid. Dijtrephes quidam dicitur πτερὸν ἔχων πτερά, quod ἐκ πυτινῶν πλεκῶν dicatus esset, & inde veluti alas quibus emergeret, sumpsisset.

Πυοῖ ης πύωσις, vide πύον in πύθω. πῶ & πῶν in Ο῾ς.

ΠΩΓΩΝ, ωνος, ὁ barba (* dicta quasi πωγων à præt. med. πέπωγα verbi πήγνυμι. πῆξιν γὰρ τῆς ἡλικίας σημαίνει, inquit Apollodorus apud Etymologum: aut quoniam est πεπηγὼς καὶ ἑδραῖος τόπος, inquit Etymol.) Theocr. idyll. 10. Ὦ μοι τοὺς πώγωνας ἐν ἀλιδίοις κατέφυσας. Plut. de discern. adulat. ab am. πώγων ποδήρης καθεῖται. Tribuitur & aliis animantibus: vt τράγος πώγων, de pisce quodam, apud Athen. lib. 8. Sic & animalibus πώγωνες inascuntur. Aristot. Athen. l. 14. Dicitur & de inanimis: vt φλογὸς πώγων, flamma quæ sparsim erumpens in conum acuitur. Aeschil. πώγωνας etiam à poëtis cuspides dici testatur Poll. lib. 2.

Παγωνίας, ου, ὁ barbatus: vt πωγωνίας ἀστέρας. Plin. l. 2. c. 25. Exponitur & substantiuè, magna barba. Suid.

Παγωνιώτης, Ionicè pro πωγωνιάτης, & πωγωνίτης, barbatus, Ionicus epith. Etym. & Suid.

Composita.

Ἀπώγων, ωνος, ὁ ἡ ὄ. imberbis.

Δικυπώγων, dentatus & hispidam seu hirsutam habens barbam. Aristoph. in Thesmoph.

Ἐπώγων, cui barba excreuit, barbatus.

Λεπτοπωγωνία, ἡ, quum barba aliquis destituitur, quum barbam quis non habet. Etym. ex Cratere.

Μακροπώγων, cui promissa seu prolixa barba est.

Μισοπώγων, osor barbæ. Sic & inscribitur quidam Iuliani epist. ἐπιστολὴ πρὸς λέγοντας in Antiochenos.

Πολυπώγων, multum barbæ habens.

Προπώγων, anterior barba quæ progerminat ante inferiorem: prima barba. Poll. 2.

Σπανοπώγων, cui rara barba est. Idem ibidem ex Ione tragico.

Σφηνοπώγων, cuius barba [illegible] repræsentat: velut barba velut cuneo diffisa est, & bifida.

Τραγοπώγων, hircinam barbam habens: nomen barbæ, quæ & τραγοπώγων, de qua Diosc. l. 2. c. 173.

Χαλκοπώγων, cui est ænea barba. Plut.

ΠΩΛΕΩ, ῶ, vendo, venundo. Arist. Polit. 2. ἐν Λακεδαίμονι ἐξῆν μὴ πωλεῖν, ἐὰν μὴ φανερὰν ἀτυχίαν δείξῃ συμβεβηκυῖαν. Dem. pro cor. πωλοῦσι τοῦ Φιλίππου τοῦ πατρὸς α. * Secundum quosdam fit à πῶλος, vt & ὠνέω ab ὠνὸς & ἀρόω ab ἄρατρον, d in pecoribus veterum diuitiæ & commercia consisterent. ¶ Item verto: de qua sign. vide in πέλω.

Πωλοῦμαι, vendor. Athen. l. 3. πωλεῖ δὲ φρὸς χρυσίον.

Πώλημα, τὸ, id quod venditur seu venum exponitur, res venalis. Xen.

Πώλησις, εως, ἡ, venditio. Idem.

Πωλητὴς, οῦ, ὁ, venditor. Athenis erat magistratus cui commissa erat elocatio vectigalium, metallorum, auctionum quique functiones publicas elocabat. Poll. l. 8. & Harpocr.

Πωλητήριον, τὸ, locus vbi res venales exponuntur: forum. Lucian. Sic & Athenis dicebatur locus vbi considebant magistratus qui dicebantur πωλεταὶ: Harpocr.

Πωλίνη, venditio. idem harpocr. ex Hyperide.
Πώλης, ου, ὁ. venditor. Suid. ex Aristoph.

Composita: ac primum cum prepositione.

Ἀναπωλέω, ῶ, rursus vendo, revendo. Poll. l. 7. c. 2.
Διαπωλέω, ῶ. divendo.
Ἐπωλέω, ῶ. vendo.
Ἐμπωλέω, ῶ. vendo in aliquo loco.
Ἐμπώλημα. idem quod πώλημα. Xen.
Ἐμπώλησις, & ἐμπωλήνη, venditio. Poll. l. 3. c. 25. & l. 7. c. 2.
Ἐμπολέω, idem cũ ἐμπωλέω. Item comparo mihi, alicunde emo. Aristoph. in Pace. ἀλλ' οὐδὲν ἐμπολῶ πω. Itẽ comparo. Ἐμπολῶ, acquiro, i. lucror. Luc. οὐδ' ὀβολὸν ἐμπολῶ πολλοῖς ἔτη. Ἐμπολῶ, exp. etiam, mortem sibi accersere. apud Soph. in Ajace.
Ἐμπολόομαι, idem: acquiro, &c. Od. ἀ. βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο.
Ἐμπόλημα, τὸ, id quod sibi aliquis emit & comparavit.
Ἐμπολή, idem. Aristoph. in Acharn. & Eurip. in Cycl. Exponitur & lucrum ex negotiatione partum.
Ἐμπολαῖος, dicitur Mercurius præses negotiationis. Aristoph. in Plut. & in Acharn.
Ἐμπολής, negotiator. Epigr.
Ἐμπολάω, negotiator, vt apud Eust. κερδαίνετ' ἐμπολῶντα.
Decomp. Ἀπεμπολέω, seu ἀπεμπολάω, vendo, venũdo. vnde Hesyc. ἀπεμπολεῖ, exp. πωλεῖ. Et Eurip. in Cycl. Τὰς δ' ἄρνας οὐκ ἔτ' ἔστ' οἴκοι κτανών, Ἀπεμπολῶ τε, &c. Luc. ἀπεμπολῶν τὰς μὲν μνᾶς Ἀτλεκτάμην δ' δ' ὀβολοῦ. Exponitur etiam, vt emptũ abduco seu rapio, apud Eurip. in Iph. Taur. Τίνος, τίς ὢν, πόθ' δ' ἀπεμπολᾷς χθονός. Ἀπεμπόλησις, venditio, bundinatio. Hippocr. Ἀπεμπολητής, venditor, seu qui lucrum ex venditionibus facit, institor. Ἀπεμπολή, idem cum ἀπεμπόλησις. Suid. Exponitur etiam, negotiatio. Hesych. & Suid.
Διεμπολάω, coemo, mercor. Aristoph. in Acharn. ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολῶν. expon. & divendo, seu vendo. apud Eurip. in Bacch. ἅς δ' ἂν ἄγων πάρει. Κυκλῶν σπειρηχὶ δὶς μεμπο- (λοῦμαι, &c.
Ἐξεμπολάω, vendo.
Ἐξαγεμπολῶν, qui circa ἐρανὸς mercaturã exercet. Hesych.
Παρεμπολῶ, insuper & præter alia emo seu cõparo. Metaph. apud Eur. in Med. Γάμους παρεμπολῶν τι γ' ἀλλοίους πόσει.
Προπωλέω, institoris munere fungor. Plat. de leg. lib. 12. προπωλῶν ἑτῶν.
Προπώλης, ου, ὁ. institor venditoris, venditator, qui res minoris emptas pluris postea venditat: propola. Aristoph.

Composita sine prepositione.

Ἀγκιστροπώλης, ου, ὁ. hamorum venditor. Poll. l. 7. c. 30.
Ἁλατοπωλία, ἡ, salis venditionis & potestas salis vendendi. Aristot. Oecon. 2. (Poll. l. 7.
Ἀλεκτρυονοπώλης, seu ἀλεκτρυοπώλης, gallinarum venditor.
Ἀλεκτρυονοπωλητήριον, seu ἀλεκτρυωνοπωλήριον, locus vbi gallinæ, venduntur. Phryn.
Ἀλλαντοπώλης, lucanicarum venditor vel farciminum. Sumitur & pro vili atque abiectæ sortis homine.
Ἀλλαντοπωλέω, farcimina vel lucanicas vendo, lucanicarum sum venditor.
Ἁλουργοπώλης, venditor purpuræ. Aristot. in Mech. (ficina.
Ἁλουργοπωλεῖον, locus vbi purpura venditur. Itẽ purpuraria of-
Ἁλουργοπωλική, ἡ, τέχνη, purpuræ venditoria ars, quæ & πορφυροπωλική. Suid. ex Ilæo.
Ἀλφιτοπώλης, farinæ seu farinarum venditor. Ἀλφιτοπῶλις, farinæ venditrix.
Ἀνθοπωλέω, flores vendo. Hesych.
Ἀνθρακοπώλης, qui carbones vendit, carbonarius. Poll. l. 7.
Ἀργυροπωλέω, pecunia numerata vendo. Polyb. l. 4.
Ἀρτοπώλης, qui panem vendit. Poll. l. 7. c. 5. Ἀρτοπῶλις, ιδος, ἡ, quæ panem vendit. Aristoph. in Ran.
Ἀρτοπωλεῖον, locus in quo venduntur panes. Poll. ibidem. At ἀρτοπωλεῖον dicitur esse pistrinum. Suid.
Ἀρτοπωλεῖν. panem vendere. Poll. ibidem.
Αὐτοπώλης, qui ipse per se vendit. i. qui non vendit ab alio empta, schol. Aristoph.
Βελονοπώλης, qui acus vendit. Poll. l. 7. c. 30. Βελονοπῶλις, ιδος, quæ acus vendit. Idem ibidem ex Hermippo.
Βιβλιοπώλης, librorum venditor, bibliopola: apud Aristomenem ἐν ζῴοις teste Poll. l. 7. c. 30.
Βυρσοπώλης, coriarius, qui coria vendit. schol. Aristoph.
Γελοιοπώλης, scrutorum venditor, scrutarius. Eust. ex Æl. Dionys.
Γελοιοπῶλις, ἡ, scrutorum venditrix. Poll. l. 7. c. 30. ex Cratino.
Γελοιοπωλέω, scruta vendo. Idem ibidem ex Hermippo.
Γρυτοπώλης, idem quod γελοιοπώλης.
Ἐγχειροπώλης, qui venditat ἐγχειρίδια. Athen. l. 14 ex Aristoph.
Ἐλαιοπώλης, olei venditor. Poll. l. 7. c. 30.
Ἐλαιοπωλεῖον, locus vbi oleum venditur.
Ἐνταφιοπώλης, qui vendit quæ ad sepulturam seu sepulturæ ornatum pertinent: libitinarius. Vlpian.
Ἐριοπώλης, lanæ venditor seu linarum. Poll. l. 7. c. 9.
Ἐριοπωλεῖον, locus in quo lana venditur, emptorium lanæ.
Ἐριοπωλέω, lanam vendo, tum lanæ venditor. Poll. ibidem.

Ἐριοπωλικῶς, more eorum qui lanam vendunt. i. dolose: quoniam illi eam humectant, vt pondus augeant. Suid.
Ἑφθοπώλης, qui cocta sive elixa vendit.
Ἑφθοπωλεῖον, vel ἑφθοπωλεῖον, locus vbi cocta sive elixa veneunt. Athen. l. 3. (Hesych.
Ζωοπώλης, qui sacra animalia vẽdit, & locus vbi id fit, ζωοπωλεῖς.
Θεατροπώλης, qui ex theatris locandis quæstum facit. Aristoph.
Θερμοπώλης, qui calida cibaria vendit.
Θερμοπωλεῖον, locus vbi calida cibaria veneunt.
Ἱματιοπώλης, vestium venditor, vestiarius. Poll. l. 7. c. 18.
Ἱματιοπῶλις ἀγορά, forum in quo vestes venduntur. ibidẽ.
Ἱππεοπώλης, equorum venditor, qui equos venditat.
Ἰσχαδοπώλης, caricarum vẽditor, qui caricas venditat. Poll. l. 8. ex Pherecr. Comico. Ἰσχαδοπῶλις, caricarum venditrix, quæ caricas venditat. (7. c. 30.
Ἰτριοπώλης, placentarum venditor, quæ ἴτρια dicuntur. Poll. li.
Ἰχθυοπώλης, piscium venditor, piscarius. Athen. l. 6.
Ἰχθυοπωλεῖον, piscium venditrix. Idem l. 14.
Ἰχθυοπωλεῖον, piscaria, i. forum piscarium. Plut. Symp. 4. Scribitur & ἰχθυοπωλεῖον apud eundem.
Σαυλοπώλης, qui caules venditat. Poll. 7. c. 30.
Κεραμοπώλης, fictilium venditor. Idem ibidem.
Κεραμοπωλέω, fictilia vendo, aut regulas vendo. Poll. ex Alexide. (Dinarcho.
Κεραμοπωλεῖον, locus vbi fictilia venduntur. Idem ibidem ex
Κοιλιοπώλης, qui ventres seu omasa vendit. Aristoph.
Κρεοπώλης, qui carnes vendit, carnium venditor: lanius. Poll. l. 6.
Κρεωπωλεῖον, macellum, laniena, seu laniarium. Plut. in probl. Rom.
Κρεωπωλικός, ad lanium seu carnium venditorem pertinens: vt κρεωπωλικὴ τράπεζα. Plut. Symp. 2. probl. 10.
Κρεωπωλέω, carnes vendo. Poll. l. 6. c. 7.
Κρηπιδοπώλης, crepidarũ seu crepidularũ venditor. Syn. epist. 51.
Κρομμυοπώλης, caparum venditor. Poll. l. 7. c. 30.
Κωδωνοφαλαροπώλης, qui nolas seu tintinnabula equorum phaleris adiicit. Aristoph. in Ran.
Κτενοπώλης, qui pectines vendit. Poll. l. 7. c. 30.
Λαφυροπώλης, spoliorum venditor, qui exuvias diuendit. Xen. in Lac. Pol. A Plut. sic dicitur etiam qui capiuos vendit.
Λαφυροπωλέω, spolia vendo. Cum accus. exp. etiam, exuvias alicui detractas vendo, vel sub hasta diuendo, auctionor. Poly. l. 5. λαφυροπωλοῦς πάλαι τοὺς λέων. Athen. λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα.
Λαφυροπωλεῖον, officina diuendendis spoliis. Polyb. l. 4.
Λαχανοπώλης, olerum venditor. Poll. l. 7. c. 10.
Λαχανοπῶλις, ἡ, olerum venditrix. Idem. Pro eodem dicitur & λαχανοπωλήτρια, apud eundem.
Λεκιθοπώλης, qui vitellos vel pisa vendit. Et synecdochicẽ, qui ova aut legumina vendit. Aristoph. in Plut. Λεκιθοπῶλις, ἡ, quæ eiusmodi vendit. Aristoph. in Plut.
Λεκυθοπώλης, lecythorum venditor, qui ampullas olearias, seu vnguentarias vendit. Poll. l. 7. c. 30.
Λιβανοπώλης, qui thus vendit. Idem ibidem.
Λιβανωτοπώλης, idem. Athen. l. 14.
Λιβανοπωλέω, thus vendo. Poll. ex Aristoph.
Λοφοπωλέω, galearum cristas vendo. Idem l. 7. c. 30. ex eodem Aristoph. Exponitur etiam βαπτίζω: solebãt enim qui galeas cristarum vendebant, eas capiti suo impositas crebro nutu concutere vt non corrosas esse ostenderent. Hesy. & Suid.
Μαχαιροπώλης, cultrorum venditor seu gladiorum. Poll. l. 7. c. 30.
Μαχαιροπωλεῖον, locus in quo gladij venduntur. Idem ibidẽ.
Μελιτοπώλης, venditor mellis. Aristoph. Μελιτοπῶλις, venditrix mellis. Poll.
Μελιτοπωλέω, mel vendo. Idem l. 7. c. 30.
Μιγματοπώλης, qui medicamentorũ mixturas vendit. Gal. τῇ χρῇ (ται. l. 7.
Μονοπώλης, qui solus vendit.
Μονοπωλία & μονοπωλεῖον, priuilegium & ius τῆς μονοπώλης, quum aliquis solus merces aliquas diuendit: monopolium. Aristot. Polit. 1. Poll. ex Hyper. (Strab.
Μονοπωλέω, solus vendo quippiam monopolij ius obtineo.
Μυροπώλης, vnguentorum venditor: vnguentarius. Athen. l. 13. Et αἱ μυροπῶλιδες, vnguentorum venditrices, vnguentariæ. Aristophan.
Μυροπωλέω, vnguenta vendo: apud eundem.
Μυροπωλεῖον, siue μυροπώλιον, locus vbi vnguenta venduntur: officina vnguentaria, apud Aristoph. & Suid.
Νομισματοπώλης, q. d. numismatum aut monetæ venditor. Poll. (Platone.
l. 7. c. 30.
Νομισματοπωλική, q. d. ars vendendi numisma. Idem ibidem ex
Οἰνοπώλης, vini venditor, vinarius.
Οἰνοπωλέω, vinum vendo. Aristot. de mirab. audit.
Οἰνοπωλεῖον, taberna vinaria, locus vbi vinum venditur.
Ὀξοπώλης, aceti venditor. Poll. l. 7. c. 30.
Ὀρνιθοπώλης, mulorum venditor. Suid.
Ὀρνιθοπώλης, qui aues vendit. Poll. l. 9.
Ὀρτυγοπώλης, qui coturnices vendit. Idem. l. 7. c. 30.

Ὀστοπώλης

Ὀσπριοπώλης, leguminum venditor. Fœm. ὀσπριοπώλις.

Ὀψοπώλης, opsoniorum venditor, cupedinarius. Ὀψοπώλις, ἡ, opsoniorum venditrix.

Ὀψοπώλιον & ὀψοπωλεῖον, locus in quo veniunt opsonia, popinæ, apud Suid. & Athen. l. 1.

Παλιμπώλης, qui revendit aliquid, qui emit vt revendat. Poll.

Παντοπώλης, qui omnis generis res venales vendit. Idem l. 7. c. 3.

Παντοπωλία, omnis generis rerum venditio. idem cum παμπρασία. Idem ibidem ex Archipp.

Παντοπωλεῖον, locus vbi omnis generis res veneunt: forum publicum. Idem ibidem.

Πινακοπώλης, qui tabulas seu asseres vendit. Poll. l. 7. c. 30.

Πορφυροπώλις, quæ purpuras vendit, (intelligendo de conchis) vel quæ purpuram vendit, i. lanam aut vestem purpuream Act. Apost. 16.

Πορφυροπωλικὴ, τέχνη, scientia vendendi purpuras. Suid.

Προβατοπώλης, ouium vel pecudum venditor. Chry. oft.

Ῥιζοπώλης, radicum venditor. Poll.

Πυροπώλης, tritici venditor. Aristoph.

Πυροπωλέω, tritticum vendo. Dem.

Ῥωποπώλης, qui merces illas vendit, quæ proprié vocantur ῥῶπες aut qui varias merces eásque minutas & parui pretij vendit, scrutarius. Hesych. (rias merces.

Ῥωποπωλέω, vendo merces quæ ῥῶπες dicũtur; vel vẽdo va-

Σιδηροπώλης, ferri venditor. Poll.

Σιλφιοπώλης, qui laserpitium vendit. Poll. loco citato.

Σιτοπώλης, venditor frumenti: frumentarius. Aristoph.

Σκανδικοπώλις, dictus fuit Euripides, quòd eius mater oleris sylvestris, quod σκάνδιξ dicitur, venditrix esset.

Σκευοπώλης, qui vasa vtensilia vendit. poll. ibidem.

Σκορδοπώλης, alliorum venditor, apud eundem.

Σπαρτοπώλης, qui spartum vendit, vel sparteam texta, Poll. l. 7. c. 30.

Στεμφοπώλης, venditor τῶν παλαιῶν, veteres & tritas vestes vendit, vel simpliciter vestium venditor. Idem l. 7. c. 18. Et στεμφοπώλις ἀγορά, idem quod ἱματιοπώλις ἀγορά, teste eodem.

Στεμματοπώλης, seminum venditor. Poll. loco citato.

Στεφανοπώλης, coronarum venditor. Suid. Στεφανοπώλις, coronarum venditrix, mulier quæ corollas & serta venditat. Plut. Symp. 3 Probl. 4. Eadem dicitur & Στεφανοπωλήτρια, apud Poll. lib. 7.

Στυπποπώλης, stupæ venditor, venditor vestium stupearum Aristoph. in Equit.

Σφραγιοπώλης, qui raphani id genus vendit, quod σφραγὶς dicitur. Poll. l. 7. c. 30. ex Aristoph. Danaid.

Σχοινοπώλης, funcearum restium venditor: vel simpl. qui funes aut restes vendit. (Symp. 2.

Τραγηματοπώλης, qui fallamenta venditat, fallamentarius. Plutarch.

Τραγηματοπωλῶ, sum fallamentarius, fallamenta vendito. Luc. Τραγηματοπωλοῦντες ἐστ' ὀνείας.

Τιμοπώλης, quidam interpr. qui pretio vendit. Alij exp. pollinctor. proprié significat, rerum pretiosarum venditor. Poll. l. 7. c. 30. ex Phrynicho.

Τυροπώλης, caseorum venditor, idem ibidem.

Τυροπωλῶ, caseos vendo. Item pondero & examino, more eorum qui caseos venditant, nam ad pondus diuendebatur caseus. Aristoph. in Ran.

Φαρμακοπώλης, medicamentorum & pigmentorum venditor; pharmacopola. Poll. l. 7. c. 30.

Φαρμακοπωλῶ, medicamenta vendo, sum pharmacopola, Athen. & Diog. Laërt.

Χαλκοπώλης, qui æs vendit. Poll. l. 7. c. vlt.

Χοιροπώλης, porcorum venditor: qui porculos venditat. Aristoph. in Acharn.

Χοιροπωλῶ, porcum seu porcos vendo. Dicitur & fœmina χοιροπωλεῖν, quum porcum suum quæsiti habet, cuiuis eum prostituens: nam χοῖρος pro pudendo muliebri apud Corinthios vsurpari docet. Suid.

Χορδοπώλης, chordarum venditor. Poll. l. 7. ex Critia.

Χυτροπώλης, ollarum seu cacaborum venditor. Fœm. χυτροπώλις, ollarum venditrix. Poll. l. 7. c. vlt.

Χυτροπωλεῖον, locus in quo ollæ venduntur, apud Hesych. pro quo χυτροπωλεῖον, apud eundem. Poll.

Ὠοπώλις, venditrix ouorum. Schol. Aristoph.

ΠΩΛΟΣ, ου, ὁ, pullus, plerunq; pullus equinus, equuleus, sine teneræ siue adultæ ætatis. Iliad. υ. ἵππου θηλειης πῶλον ἀγελαίου ἀγχιμάχοιο. Xẽ. de re eq. ἔστι δὲ ἡμάκτου πῶλος. Dicitur etiã de pullo asini, Matth. 21. & de pullo elephãtis, Aristot. l. 9. an. c. 1. ¶ Πῶλοι Metaph. dicũtur etiã pueri & puellæ. Eur. in Hecuba. Πῶλοι ἀρήλιοι εὐν θεοῦ μαζῶν. Nicand. in Alexiph. ἐν ἀγχίστοις γηθήσετος Θηλυτέρης πώλοιο χίμαιρ' ὑπνου. Apud Athen. lib. 15. Ἀφροδίτης πῶλοι dicuntur meretrices iuuenes.

Πωλικός, ὴ, ὸν, pullinus. Luc. in Zeux. ἐν τῇ ἵππῳ θηλάζει ἐπὶ πωλικὴν τρόπον, more pullorum. Apud Soph. Πωλικὰ ἁρμάτων, rheda seu vehiculum quod pulli trahunt.

Πωλίον, ὴ, τὸ, parum pullus, tenellus pullus seu equuleus. Aristoph. ¶ Πῶλον, pullum, id quod equa emittit antequam pullum partu edat. Aristot. hist. an. l. 8.

Πωλάριον, idem quod Πῶλον. Plat. apud Diog. Laert.

Πωλόω, ῶ, ῶσω, pullos equinos domo & erudio. Xen. de re equ. ὅπως γε μὴν ὁ εἰ πωλοῖτο ὁ οἰκεῖ ἡμῖν γε φαστὶ εἶναι.

Πώλωσις, ωσεως, ἡ, cura domãdi & erudiẽdi pullos equinos Xẽ.

Πωλωτικός, ad equuleos domandos & erudiendos idoneus.

Πωλεία, ας, ἡ, idem quod Πῶλοι, Xenop. in Hipparch. Ab Vlp. vsurpatur pro armento pullorum seu equuleorum. ¶ Item finium pulli asinini quod primùm edidit.

Composita.

Αἰολόπωλος, varios pullos seu equuleos habens. Il. 7.

Αἰπώλιστος, non domitus eruditusque vt pulli domari & eruditi solent. Suid.

Εὐδοξόπωλος, equorum pullis inclytus, celebris equorum pullitie. Hesyc.

Ἑξάπωλος, sex pullos seu equuleos habens. ἑξάπωλον ἅρμα, curtus quem sex equulei coniugati trahunt. Herodian. l. 4.

Εὔπωλος, & Ionica dialysi, ὔπωλος, pulchros equuleos habens aut producens. Odyss. ξ. Vide & aliam sign. in comp. ex Πωλέω, verto.

Ἑπτάπωλος, equuleos seu pullos equinos habens. Hesych.

Κλυτόπωλος, idem cum εὐδοξόπωλος. Il. 1.

Λευκόπωλος, candidos pullos habens, niueis equuleis inuectus. Solis epitheton, diei & lucis. Soph. in Aiace. Est & deorum epith. apud Eur. in Phœn. (Orest.

Μενόπωλος ἠώς, aurora quæ vnico equuleo inuehitur. Eurip. in

Ταχυπώλος, celeres equuleos habens, velocibus equorum pullis vtens Il. 1. & ψ. Exponitur & rei equestris peritus.

Τέτραπωλον ἅρμα, currus qui à tribus equuleis trahitur. Eurip. in Androm.

Πωλυπος, Πωλυξ, vide Πολύπους, in comp. ex Πολύς.

ΠΩΜΑ, ατος, τὸ, operculum: vt πῶμα φαρέτρης. Il. δ. Et Od. ϊ. κ. πώματ' ἀφεῖρ' ἀπὸ χειρός. Athen. l. 11. φοίνικες, κοίλων πώματ' ἀφελκε καὶ ὠν. ¶ Item potus: idem quod πόμα, de qua significat. vide in πίνω. ¶ Πῶμα dicitur etiam palma Ægyptia, in medio maturitatis vigore decerpta, Arabici myrobalani similis. Diosc. lib. 1. cap. 149.

Πωμάζω, ῶ, ἄσω, operculo claudo & obturo. Aristotel. in probl. & hist. an. l. 8.

Πωμάτιας, ου, ὁ, operculatus: sic cognominatur cochleæ quædam species apud Diosc. l. 2. c. 11.

Composita.

Ἐπιπωματίζω, idem cum Πωμάζω. Syn. ep. 15. ὑπεπωματίζεις αὐτοῖς ἐκ θυτέρου κῶν ἐξ ὑστέρου ἐγκεκαλυμμένῳ.

Παραπωμάζω, idem vnde apud Aristot. de iuuent. & senect. ἐὰν μὴ ἐξωθῇ πεπωμασμένῳ τῷ καλυμμάτῳ πνεῖ.

Περιπωμάζω, operculo circumcirca obturo, bene operculo. Diod. l. 1. 84. λίθῳ φάσσει περιπωμάζοντες.

Περιπωματίζω, idem. Aristot.

ΠΩΡΟΣ, ου, ὁ, luctus, Antimach. apud schol. Soph. & Aristoph. πῶρος τοῦ ἀλόγου, ἢ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔκκλησις. Pro eodem scribitur & πῶρα apud schol. Eur. Hesych. verò πῶρος est θλαστός. ¶ Item callus: corpus album, durum & sicci, ossa fracta cõiungens. Sic etiã dicitur pus, quod in aliqua parte corporis humani præter naturã in modũ calli concreuit, vt fit in articulis, & in pulmone ex phus. Arist. hist. anim. l. 3 cap. 19. Paul. Aegin. l. 3 c. 78. ¶ Est & lapidis nomen, de quo Plin. l. 36. c. 17. ¶ Πωρός, ὁ, cæcus. Suid. vnde Πωρόω, excæco, cæcum reddo & πώρωσις, excæcatio, vel cæcitas: apud eundem.

¶ *Pertinentia ad* Πῶρος, *luctum.*

Πωρόω, lugeo, mœrore afficior. Schol. Soph. & Suid. Exponitur & luctu afficio. Hesych.

Πωρτός, luctus, miseria, calamitas: apud eundem.

Ταλαίπωρος, (comp. quasi ἐκ τλαῦ τε πόρου) qui calamitatum luctuosarum oneribus assiduè premitur, æromnosus, miser. Eur. in Iph. Taur. πῶς δ' οὐκ ἐστ' ἀθλιώτατος ζῶν. Aristoph. in Pluto. τὸν ἔμον αὐτὸ τλαιπώρου φύσιν. Aliquando cum indignatione proferuntur: apud Dem. pro cor. τὸν τλαίπωρον συκοφάντην, τὸ τλαίπωρον, &c. etiam constans laboris tolerantia: apud Aristoph.

Ταλαιπωρέω, ærumnosè, miserè, laboriosè. Thuc. l. 3.

Ταλαιπωρία, ἡ, miseria, ærumna, Item labor, molestia & fatigatio. Idem l. 2. & 7.

Ταλαιπωρέω, ῶσω, miser fuo, malè mecum agitor, res meæ afflictæ sunt. Thuc. l. 2. ἡ γραῦς ἀπόν τε ἐκ τῆς χώρας καὶ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων μὴ τλαιπωρεῖν. Item laboro, labores & ærumnas perfero. Idem l. 1. οὐ εἰωθότες δὲ βουλεύειν τλαιπωρεῖν. Laboribus vllis perfungi. Et transitiuè, in miseriis conijcio, calamitatibus & ærumnis afficio. Isocr. de Pace, ὁ πόλεμος πολλὰ τρόπον τοῦτον τλαιπωρεῖν ἡμᾶς.

Ταλαιπωρέομαι, idem. Thuc. l. 7. τὸ τλαιπωρεῖσθαι τοῖς τὰ ἐναντία ἔχουσι καὶ τὴν ἀλλὴν κακοπραγίαν, malè te habentes. Aristoph. in Vesp.

Τιν

Τὸν γόνον κατεστίσασι, οἱ Πολυπονούμενοι, non laborantes.

Πολυπονήμα, τό. idem cum Πολυπονία. Phal.

Decomp. Ἀπόνος & laborum & ærumnarum expers, molestiis carens: Ælian. Thuc. l. 1. Exponitur etiam segnis, inertis. apud Etym. Ἀπόνως, segniter, negligenter, incuriosè. Aristoph. in Danaid.

Διαπονήσω, ærumnis & laboribus vsque premor, labores & ærumnas perfero. Συμπαπονήσω, simul labores & ærumnas perfero.

Ἐπιπονήσω, insuper laboro & molestias perfero. Thuc. l. 1. item labores & molestias subeo ob aliquam rem.

Σὺν πονήσω, vnà miser sum vnà in ærumnis versor. Phalar.

¶ *Derivata ex Πόνος & πάλαι.*

Πόνηρος, pernicus, è poto factus. Item Πόνηρος λίθος pro πώρος.

Πονηρός, asperus, asper. (Herodot l. 5.

Πωρόω, f. ώσω. in porum conuerto, vel in lapidosam duritiem & tophum commuto, durum reddo in modum pori seu tophi. In sacris literis exp. induro, item excæco. ¶ Item apud medicos, solido & ferrumino obductu callo. Dioscor. lib. 1. ca. 14. καὶ πωρῶν πωρῶν.

Πώρωμα, τό, callosa duritiés, seu collectio quæ in callum concrescit. Poll. & in Hippiatr.

Πώρωσις, concretio quæ in callum fit: consolidatio & ferruminatio ossium fractorum. Gal. in sacris literis Πώρωσις καρδίας, quum cor occalluit. Quidam exp. obduratio, itè excæcatio.

Composita.

Ἀπώρωτος, ον, ὁ, ἡ. vt apud Diosc. ἀπώρωτα ὀστία, ossa quæ non coeluerunt & callum obduxerunt: seu ossa quæ non conferbuerũt.

Ἐπιπωρόω, ῶ. insuper induro. præterea induro.

Ἐπιπώρωσις, exp. obstinatio, obduratio, item cæcitas.

Συμπωρόω, ῶ. in tophum seu callum cogo.

Συμπωρόομαι, concresco seu coalesco in tophum aut callosam duritiem. Ossa autem dicuntur συμπωρώδωσ, i. conferuescere, consolidari.

Ἀσύμπωρωτος, (decomp.) qui non conferbuit & consolidatus est, vt ἀσυμπώρωτα κατάγματα. apud Paul. Ægineta.

ΠΩΣ. (adverb. interrog.) quomodo? quo pacto? quid? qua ratio, nor? Luc. Πῶς φησὶ λέγεις; Sæpe iungitur alicui particulæ. vt apud Plutar. Πῶς ποτε; quænam tandem modo? cúnam? Item Πῶς δὴ φησί; apud Plat. de rep. lib. 2. qui fieri istud potest? Et Πῶς γάρ; apud Demosth. πῶς οὐ [inquit Bud.] in responsionibus affectionem significat, vt τί μέν. Demosth. pro cor. Πῶς οὐ δεινὸς εἶ, δ' ἀνθρωπε; nonne tu improbus es? idem, Πῶς οὐ αἰσχρὸν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; At quum dicitur, πῶς γὰρ οὐ fine οὐκ. exp. quidni? Ponitur & in interrogatione non directa. vt Xen. ἐρωτῶ σε πῶς δεῖ ποιεῖν. Aristot. eth. cap. 4. ἀπορήσῃ δ' ἄν τις πῶς λεγομένου ὅτι δεῖ, &c. ¶ Item in admiratione *rei* quam: vt Πῶς δυσχερῶς. quam graviter. Dem. Sic Πῶς δυσκόλως. Marc. 10. quam difficiles? ¶ Ponitur πῶς etiam extra interrog. *pro*, certo modo, certo quodam modo. Aristot. eth. 2. cap. 5. εἰ γὰρ ἐπαινεῖ τὸ φοβερὸν καὶ ὁ θαρραλέος καὶ ὁ ὀργιζόμενος, ἀλλ' ὅπως. Sic & alibi in eodem opere. ¶ Dicitur etiam Πῶς δὲ & πῶς μὲν, pro πῶμὲ & πῶδὲ, partim quidem, partim verò. apud Themist. de animal. 3.

Πῶς [extra interrog. enclinicum] quodammodo, aliquo modo aliquantum. Xen. Pæd. 4. ἀλλὰ μὴν μιμήσεώς γε πως ἐπιθυμῶ ἔχειν. εὖ τε ποιοῦντες &c. Cum quibusdam particulis exp. fortè. vt εἰ πως, si fortè, μή πως, ne fortè. Sæpe vacat, vt ἀκεραίως πως, ὅτῳ πως.

Ὅπως, quomodo. in interrogatione. vt apud Luc. ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τις ὁ τῶν ὄφεων; Apud Aristoph. in Nub. subiungitur voci πῶς interrogatiuæ. Interdum extra interrog. ponitur pro ὅτῳ πῶς. vt Iliad. α. Ἔρξον ὅπως ἐθέλῃς, fac quomodo vis, fac ita vt vis, vel, vt libet. Sæpe pro πῶς in interrogatione non directa. vt σκόπει ὅπως κτείνῃς apud Sophoc. Sic apud Plutarch. in Cam. ὅπως ἀμυνοῦσι τοῖς πολεμίοις ἐκεῖνοι. Sic apud Plat. de rep. lib. 2. ὅτε γὰρ ὅπως βουλοίμην ἔχω, non habeo quomodo succurram. Dicitur etiam ὁπωσοῦν, & ὁπωσδήποτε, & ὁπωσδηποτοῦν, & ὁπωσοῦν, & ὁπωσοῦν, quomodocunque, quocunque modo, quouis modo, vtcúque. ¶ Ὅπως, pro ἵνα, vt Plut. in Lyc. ἀπῆλθε μελλούσης ἕωθεν ὅπως ἐκεῖθεν ἐν ἕωθεν τὸ σῶμα θάψῃ. Χέ. ὅπως ἀκούσῃς ἥξεις, venis vt audias. Dicitur ὡς ἰδὲ ὅπως cũ subiunct. pro, fieri non potest vt: passim apud Aristoph. Plat. Demosth. interdum subauditur verbum aliquod imperatiui modi ante ὅπως positum cum subiunctiuo, vbicunque & cum futuro indicatiuo, vt quum dicitur ὅπως ἐλθὼν ποιῇς pro ἴθι vel πράττετε ὅπως. interdum ὅπως cum subiunct. significat ὅπως μή. vt apud Aristoph. in Pluto. δέδοικα ὅπως ἐξαπατῶμαι. vereor ne fiam. ¶ Ὅπως apud poetas, vt, velut, sicut, ἀστὴρ ὅπως. Euripid. λέων ὅπως τε leo. Apoll. Rhod. δμωὶ ὅπως. scribitur & ὥπως pro eodem. ¶ Item quam. Lucian. εἶδε ὅπως ὦ θαρραλέε sciu quam audax esses. Dicitur etiam ὅπως ἐξαίφνης, quam celeriter. ¶ Item pro ὅτι. Thuc. ἐκόμιζον ὅπως. Xen. Pæd. 3. ἀλλ' ὅπως μὴ ὦ Κύριε, οἱ ἄλλοι. Πείθεσθαι χρὴ ἀεὶ ὅπως ἐρεῖ ὑμῖν ἀεὶ μηδὲν ὑγιές. ¶ Οὐχ ὅπως [sequente ἀλλὰ] non solùm non, apud Isocr. Dem. Xen. & alios. Interdum exponitur, tantum abest, nedum, *mutata orationis structura*. Interdum οὐχ ὅπως, in posteriore membro ponitur & tunc expon. nedum, vel tantum abest: *constructione non mutata*. Luc. in Prometheo οὐδὲ μνημονεύω εἰς τὸν ὕστερον ὅτι ὑμῖν ὁ Διὸς ὅπως καὶ τιμωρεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσει. neque Iouem postridie memorem futurorum existimabam, nedum tam graviter hæc laturum: vel tantum abest vt eum tam graviter hæc laturum putarem. Vsurpatur etiam οὐχ ὅπως pro non vt.

Πωλέομαι, vide in Πέομαι. Πῶλος, in Πόλος.

ΠΩΥΓΞ. γος, ὁ, ἡ, inergi genus. Etymolo. Apud Hesych. scribitur Πῶξ dicitúrque esse Ποιός ἔρις. Aristot. in hist. an.

P.

Ρ Nota literæ, quam vocant Ρῶ. ¶ Est etiam nota numeralis: de qua vide in Append. ¶ In vocibus quibusdam hæc litera ascititia esse putatur, vt in εἴρω & ἀλείφαρον. ¶ Attici dictiones habentes communiter ρ ρ efferunt per duplex ρ, vt ἄρρω ἔρρω. θαρρεῖν θάρρος, ἄρρω ἄρρω κάρη κάρρα. Interdum vsurpant ρ pro λ. vt κρεῶν & pro λίθος.

Ῥωπαίζω, litera ρ identidem vtor.

Ῥωπαισμός, frequens literæ ρ repetitio.

Ρ'Α enclitica particula, apud poetas ex lenitate, sicut ἄρα, quæ etiam facta traditur per metathesin. certè, vtique. vel omnino vocat. Od. ξ. ὣδ' ἔτο γὰρ ῥὰ Πανάμωνι γυνάων. Cum accentu etiam inuenitur, vt Il. ω. ἦ ῥά τοι. dixit quidem.

Ῥά, vel potius ῥᾷ pro ῥᾴδιον. facile. apud Soph. teste Eustat. ¶ Ῥᾷ, apud medicos, granum ex radicis, Diosc. l. 3. c. 2. Lamina Pontica seu Pontica appellant.

Ῥάβδος, ου, ἡ. virga, bacillus, scipio. Od. κ. Κίρκη δ' ἐν Μεσαύλῳ Ῥάβδον ἔχεν· ἐν χερσὶ δὲ χῖλε. Ibid. m. Ὁ δ' ἄρα τόν γε ἰδὼν ἐν Κίρκης μεγάροισι ῥάβδῳ ἐπιμάσσει. Xen. de arte Equ. ἔχειν τὴν μάστιγα ἢ ῥάβδον ἐν ἐπιβαλλόντῳ ὡς ἰσχυροτάτῳ. Αἱ ῥάβδοι. Græcis Romanarũ rerũ scriptoribus idem sunt, quod Lat. fasces: vt apud Plut. in Publ. Herodian. l. 7. &c. ¶ Item ῥάβδος, virga viscata, qua aues falluntur. Aristoph. in Aub. ¶ Item ramus: vt apud Diosc. l. 4. c. 49. [de tragio] ἰσχὺς τοῦ φυλλοῦ σχίνου ὅμοια καὶ τῶν ῥάβδων καὶ τῶν καρπῶν. Peculiariter et palmæ rami ῥάβδοι appellari traduntur. Exponitur &, sarmentum: apud Theophr. ¶ Item hastile. Xenoph. de Venat. τῶν δὲ ἀκόντων ἐγγὺς τῶν λόγχων ἀνωτάτω ῥάβδοι καὶ σιδηραῖ. ¶ Per ῥάβδους in clypeis furtim intelliguntur in ambitum ferri, virgis similes: aut virgæ quibus scutum tenebatur. Eust. Il. μ. ¶ Ῥάβδος in aëre dicitur ἀραιὰ κοίλωσις exhibitio in directum conformata. Arist. de mund. ¶ Venæ etiam terræ in metallis ῥάβδοι appellantur: apud Theoph. de caus. pl. l. 4. c. 13. ¶ Et in vestimentis lineæ: apud Poll. l. 7. ¶ Denique sic vocari traduntur virgulæ & obeli qui Homericis verbis adscribebantur, teste Hesych. & Eust. ex quorundam antiquorum autoritate ῥάβδοι sic dici tradit ἀπὸ τοῦ ποιεῖν ῥάβδους καὶ εἴδους vel deduci à verbo ῥαπίζειν: prore quidem ratione προσεγγράφεσθαι, posteriore autem ὑποτιθέναι. Scribitur & cum α habente ι subscriptum.

Ῥάβδωσις, εως, ἡ. [tanquam à verbo] ῥαβδοῦν] q. d. virgatio: vt ῥάβδωσις κίονος, virgatio columnæ: aut, collocatio columnæ ad partes angulos, apud Arist. eth. 10. c. 4. qui licet ῥάβδωσιν in columnis striationem aut striaturam esse putant. Dicitur & de torcumate poculo, apud Ioseph. de Antiq.

Ῥάβδωτός, ὁ, ἡ. virgatus: vt ῥάβδωτός κίων. columna collocata in longitudinem ad rectos angulos. Apud Arist. exp. etiam pectinatum diuisus, item striatus: de conchis quibusdam dictum.

Ῥαβδόω, virgulas ponitur: apud Arist. hist. an. l. 9.

Ῥαβδίζω, virgis cædo. Act. Ap. c. 16. Itè pertices cædo seu percutio.

Ῥαβδίζομαι, virgis cædor. 2. ep. ad Cor. c. 11. Item pertices cædor seu decutior. Theophr.

Ῥαβδίον, τό, virgula, parua virga. Τὰ ῥαβδία, in ore quorundam piscium, exp. traduit. Arist. hist. an. l. 9.

Composita.

Ἄῤῥαβδος seu ἀῤῥάβδωτος, ὁ, ἡ, carens virga seu baculo.

Ἀῤῥαβδοῖ, conchæ dicuntur non pectinatim diuisæ, non striatæ aut virgatæ: apud Arist.

Παχυῤῥάβδωτος crassas habens virgas.

Ῥαγάς, ῥαγίζω, ῥαγαῖος, ῥαξ, κ. c. vide in Ῥήγνυμι.

ΡΑΔΑΜΝΟΣ. ου, ὁ. germen, ramus tenerior, vt Hesych. & Iobi cap. 8.

Ῥαδινός, vide in compos. Δίνη.

Ῥαδινόω, ῶ, mollis, tenera [illegible] ῥάστον δ' ἀνεῖρω [illegible] H. [illegible]